

Giới thiệu Yên Chi Trảm

Truyện Yên Chi Trảm của tác giả Hạ Dương Bạch thuộc thể loại ngôn tình. Truyện kể về Tô Thất Thất là một con buôn dung tục, một cô gái nhỏ rất sợ chết. Ở Ô Y Hạng sống tạm bợ 14 năm, biết mình chính là tỷ tỷ của Thiên Tuyết công chúa cao quý mỹ lệ nổi danh khắp thiên hạ.

Rồi làm công chúa, nên êm đẹp tiêu xài hưởng lạc một phen, mang 14 năm thua thiệt đều bù trở về, không ngờ một chiếc xe song viên mang nàng đưa vào quân trường của quân địch Tam hoàng tử Bạch Viện, chẳng biết vì sao lại trở thành thịt trên bàn của đại tướng quân Doãn Trường Ninh...

Tô Thất Thất mới biết được mình nguyên bản là một thể thân, thay người chịu nhục, thay người làm nô. Một đêm bị làm nhục, dung nhan đánh mất, Tô Thất Thất lại dùng cái gì bảo thù rửa nhục.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

Tô Thất Thất xuôi theo con đường đá xanh thật dài đi tới, cuối con đường đá, quẹo hướng bên trái, không bao xa thì có một cửa hàng bán rượu trong nhà ủ lâu năm, người khác đều kêu bà chủ kia là Trần đại nương tử, nơi đó có rượu hoa quế mỡ mỡ thích nhất (mỡ mỡ: bà ngoại, bà đỡ, bà mẹ), cũng không mắc, năm đồng đã mức đầy một bình, mỡ mỡ có thể vui vẻ uống hơn hai ngày, Tô Thất Thất tới nơi này, chủ yếu là ‘rượu hoa quế’ ở đây so với các chỗ khác đều rẻ hơn.

Cửa hàng rượu kia không có treo biển hiệu, buôn bán tất cả đều là khách quen, Tô Thất Thất mang theo bầu rượu đi đến trước quầy, quầy rất cao, Tô Thất Thất nhón chân đem bầu rượu đưa vào, Trần đại nương tử kia gần đây có chút mập mạp, đặc biệt đầy đặn, nghe người ta nói là vừa mới sinh em bé.

Ngoài cửa hàng rượu bày hai ba cái bàn vuông, mấy cái ghế dài, cung cấp cho một ít phu kiện mua rượu nghỉ chân sử dụng, Thất Thất đem năm đồng tiền đưa vào, cầm bầu rượu lại nghe Trần đại nương tử nói: ‘A, này không phải là Thất Thất sao, bộ dạng càng trở nỡ ra!’

Tô Thất Thất 10 tuổi cột tóc hai bên đầu, trong nhà không có dây buộc tóc đỏ, mỡ mỡ hay dùng vải bó cột cho nàng, Tô Thất Thất không hiểu trở nỡ là cái gì, nhưng nghe giọng điệu của Trần đại nương tử thì biết là đang khen nàng, lại nghe một phu kiện đang ngồi bên cạnh cái bàn rượu nói: ‘Trần đại nương tử, đây cũng coi như trở nỡ, là người không biết đi, trên đời này xinh đẹp nhất là Thiên Tuyết công chúa của Đại Kỳ hoàng triều ta, chưa đến mười tuổi, hoàng tử quyền quý của các quốc gia khác cầu thân, đem cửa cung điện đều đập đổ!’

Trần đại nương tử kia hừ một tiếng nói: ‘Bà cô ta đây vào Nam ra Bắc, còn không có gặp qua cô gái nào xinh đẹp hơn so với Thất Thất nha đầu kia, công chúa kia là cái gì, ta thấy là cái rắm a, rõ ràng là bày thân phận ra, người ta không thể không khen nàng thôi!’

Vì thế kiện phu kia cũng có vài phần ngả nón hướng về phía bộ ngực của Trần đại nương tử sờ một cái nói: ‘Phải rồi, đại giang nam bắc có mấy người được vài phần quyền rũ như Trần đại nương tử đây!’

Trần đại nương tử kia luống cuống tay chân, lúc xoay tay lại đuổi đánh người kiện phu động tay động chân kia, các kiện phu khác ồ ào cười to, Thất Thất nhìn không được mấy chuyện ướt át phát sinh trên quầy, chỉ là há mồm cười ngây ngô, vì thế Tô Thất Thất biết cái chỗ mình ở này tên là Đại Kỳ hoàng triều, cô gái xinh đẹp nhất kêu là Thiên Tuyết công chúa.

Tô Thất Thất thích chỗ này của Trần đại nương tử, trừ bỏ cùng là ‘Rượu Hoa quế’ so với những nơi khác rẻ hơn một văn tiền, con người ở đây đơn giản vui vẻ, một bình rượu lâu năm, thêm mười hạt đậu hời liền hết sức thỏa mãn, nếu lại có thêm mấy khối đậu vừng khô, những người này liền cảm thấy đây là ngày đẹp nhất trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Người Đàn Ông Áo Vải.

Tô Thất Thất tiếp nhận bầu rượu Trần đại nương tử đưa ra, nghe Trần đại nương tử nói: ‘Hôm nay ‘Rượu hoa quế’ không đủ rót đầy bình, lấy ít đi của người một văn tiền!’

Trần đại nương tử lời nói vừa dứt, liền lại đưa ra một văn tiền, Tô Thất Thất vừa nghe lấy ít đi một văn mừng phoi phới thò tay ra tiếp, xoay người, phát hiện nhóm kiện phu trên mấy bàn rượu kia được chuyện vui, đã đi mất bảy tám phần, chỉ còn một cái bàn có một người đàn ông mặc áo vải màu xanh ngồi lên, nhìn qua bên mặt bề ngoài cực kỳ đoan chính, chỉ là môi hơi có chút thâm đen, khiến cho người đàn ông vốn đoan chính, nhìn thêm vài phần

nham hiểm tàn độc.

Tô Thất Thất cảm thấy người đàn ông này cùng mấy người dân lao động bình thường có chút không giống nhau, thậm chí không giống với con người ở nơi này, tuy nhiên việc này đối với Tô Thất Thất mà nói, đây không phải là chuyện bản thân nên đi quan tâm, nàng quăng đồng tiền, đồng tiền kia bay lên trên không, lại tiếp về trong tay, một cái không tiếp được, cái đồng tiền kia rớt trên mặt đất, Tô Thất Thất vội đuổi theo, đồng tiền ngừng lại dưới cạnh bàn, nàng vội vàng bò xuống dưới, lại thấy một đôi chân mang giày, các kiểu phụ vốn là không có tiền mua giày, ngày thường đều chân trần, xa xỉ nhất ở khu này cũng chỉ có thể mang giày rom, cho nên mang giày nhất định không phải kiểu phụ.

Tô Thất Thất nhặt lên đồng tiền, lại thấy bên cạnh giày có một bãi màu đỏ gì gì đó, nhìn kỹ rõ ràng là máu, lại theo hướng lên trên nhìn, bên trên giày thấy máu kia đã muốn thấm ẩm ướt vật áo ngoài, Tô Thất Thất sợ đến mức tim đập mạnh, vội vàng bò ra, đón nhận một đôi mắt rét lạnh, ánh mắt của người đàn ông kia đúng là cùng các kiểu phụ không hợp nhau, chẳng qua là môi của người đàn ông càng thêm đen.

Tô Thất Thất được chân truyền của mỡ mỡ: Không xen vào chuyện bao đồng, chuyện đầu đầu đừng quản! Vì thế vội vàng bò ra, biến.

Xách bầu rượu muốn đi, lại nghe có người lớn tiếng nói:“Mọi người hướng bên kia lục soát, qua bên này lục soát!”

Người đàn ông kia từ bên hông kéo xuống một khối đồ vật ở trước mặt Tô Thất Thất lắc lư một cái, Tô Thất Thất thấy thứ đồ kia mặc dù không lớn, nhưng lại xanh biếc long lanh lóng lánh, biết đây là thứ tốt, lời mỡ mỡ dặn dò mặc dù ở bên tai, nhưng cuộc sống bản hàn làm cho Tô Thất Thất tổng kết ra một điều khác: Không xen vào chuyện bao đồng, chuyện đầu đầu đừng quản, có tiền mấy cái khác đừng bàn!

Tô Thất Thất một phen đoạt lấy món đồ trong tay người đàn ông, người kia chính là vừa ngồi một chút liền phát hiện nha đầu này có vài phần đáng đáp kiểu con buôn tham tiền, thấy Tô Thất Thất cầm ngọc bài, khoe miệng hơi có chút cong lên, Tô Thất Thất nhìn một chút chất ngọc kia, biết bản thân phỏng đoán không sai, liền ở bên cạnh người đàn ông ngồi xuống, vừa ngồi xuống liền nhìn đến lão Tôn Đầu phỏng tuấn bộ mang theo người đuổi lại đây.

Lão Tôn Đầu thấy Thất Thất còn nói một tiếng:“Tiểu nha đầu, hôm nay làm thế nào còn có lòng dạ thanh thoi cùng người ta ngồi ở chỗ này uống rượu!”

Tô Thất Thất không được tự nhiên nở nụ cười một chút nói:“Tôn đại thúc, uống rượu phải có lòng thanh thản!” Vì thế giờ tay lấy cái chén trên bàn, người đàn ông kia cũng cực kỳ phối hợp đem một cái ly rót đầy rượu đưa cho Tô Thất Thất, lão Tôn Đầu nhìn thấy nhân tiện nói:“Người một nha đầu buông thả, dám hẹn người uống rượu, chờ thúc thúc hết bận, trở về nhất định nói cho mỡ mỡ người, thuận tiện trừng trị người một hồi!”

Tô Thất Thất vội nói:“Thúc, này không phải là tuổi còn nhỏ sao, trăm ngàn đừng nói cho mỡ mỡ ta, không uống nữa được chưa?”

Lão Tôn Đầu còn muốn nói cái gì đó, lại nghe có người nói:“Đầu nhi, người mặc đồ trắng đỏ chạy về hướng bên kia!”

Lão Tôn Đầu vội vàng ngừng nói:“Ồ đó, lúc trở về sẽ tìm người tính toán sổ sách!” Nói xong mang theo một đội người hướng vào trong hẻm đuổi theo, lão Tôn Đầu vừa biến mất, lập tức có một người lại đây nói cái gì đó với người đàn ông áo xanh, Tô Thất Thất nghe được trong miệng người nọ dường như có hai chữ “Đại nhân”, Tô Thất Thất ở nơi này lâu như vậy, chưa từng thấy qua “Đại nhân”.

Người đàn ông kia đứng lên, cũng không quay đầu lại đi mất rồi, một người đàn ông khác vội vàng từ trong ngực moi ra một ít bạc vụn ném lên trên bàn, cũng đuổi đi theo, mỗi người đàn ông kia đã thôi phát đen, bước về phía trước tựa hồ như liếc mắt nhìn Tô Thất Thất một cái.

Chờ hai người hoàn toàn đi xa, Tô Thất Thất mở lòng bàn tay ra nhìn, một khối ngọc bài xanh biếc, buộc một dây tơ màu đỏ cực kỳ đơn giản, liền sinh ra ánh sáng rực rỡ không gì sánh được, biết nó thật sự thuộc về chính mình, Tô Thất Thất mừng rỡ mặt mày hớn hớn, lại nghe Trần đại nương từ kêu:“Thất Thất, đó là cái gì?”

Tô Thất Thất vừa nghe nghe tiếng, vội đem cái xanh biếc kia giấu ở trong lòng bàn tay, đã thấy Trần đại nương từ chỉ vào chỗ người đàn ông kia vừa ngồi, rõ ràng là một vết máu, Tô Thất Thất mặc dù tuổi không lớn, nhưng cũng biết được nhận tiền của người cùng người tiêu tại, vì thế hết sức trân trọng nghĩa nói:“Ta vừa rồi không cẩn thận ngồi một chút!”

Trần đại nương từ vừa nghe, thu hồi tay có chút kinh ngạc, sau đó cười nói:“À, thì ra Thất Thất thành đại cô nương, còn không mau về nhà dọn dẹp dọn dẹp!”

Tô Thất Thất nghe được chẳng hiểu ra làm sao, nhưng vẫn nhanh chóng đứng dậy chạy, nếu lại về trễ, mỡ mỡ không có rượu uống nhất định sẽ nói mình có ý không mua rượu cho bà uống, muốn khát chết bà.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Viên Thuốc Hợp Hoan 1

Tô Thất Thất sống ở chỗ tên là Ô Y Hạng, ở tây bắc Đồng thành, Đồng thành là hoàng thành của Đại Kỳ, con người nơi này phân ba bảy loại, người hạ đẳng nhất một năm bốn mùa chỉ có thể mặc áo dày màu đen như màu con quạ, sống ở Ô Y Hạng.

Tô Thất Thất cùng mỗ mỗ tuổi tác rất lớn ở trong gian nhà nhỏ đông lạnh hạ nóng, từ lúc Tô Thất Thất nhớ được sự việc, mỗ mỗ tóc hoa râm kia cực ít khi ra ngoài, một năm bốn mùa hơn ba trăm ngày ít nhất có ba trăm ngày đều ngăn ngor ở trong phòng.

Tô Thất Thất cũng không quá thích người bà tóc hoa râm này, mỗ mỗ mỗi ngày có chút tố chất thần kinh, vốn gian phòng không lớn, trừ bỏ một ít sách không có bất luận thứ tác dụng gì, chính là một ít chai chai lọ lọ, bên trong lọ về chút độc trùng, mỗ mỗ mỗi ngày đều ở chỗ mấy cái chai chai lọ lọ kia moi móc chơi đùa, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, chi phí ăn mặc trong nhà đều thành chuyện của Tô Thất Thất, thật sự là tới thời điểm nghèo rớt mòng tơi, mỗ mỗ mới bằng lòng đem ra một lọ trong đồng chai chai lọ lọ của bà để cho Tô Thất Thất bán cho cửa hiệu thuốc bắc, mỗi lần đều có thể bán cái giá không tệ, nếu không phải xem phân lượng của vài thứ có thể đổi bạc đó, Tô Thất Thất đã sớm đem mấy thứ này quét ra khỏi nhà.

Khi mỗ mỗ không hý hoáy với mấy thứ kia, liền thích nói một ít chuyện gì đó Tô Thất Thất chưa từng nghe qua ở Ô Y Hạng, nghe mỗ mỗ kể một bữa cơm của kẻ có tiền có thể là một nhà của người ở Ô Y Hạng ăn một năm, Tô Thất Thất căn bản không tin, người kia cái bụng có bao nhiêu lớn để ăn như vậy chứ, mỗ mỗ nhìn Tô Thất Thất thường thường thờ dài, mỗ miệng muốn dạy chút gì đó, ngậm lại, lại ngậm miệng.

Ở Ô Y Hạng, Tô Thất Thất không hề thiếu chuyện tích vui buồn lẫn lộn, truyền kỳ bắt đầu từ lúc năm tuổi liền cùng tiểu ca Nhị Ngu nhà bên đánh nhau, bảy tuổi thì có điển tích leo lên nóc nhà bịt ống khói của hậu viện nhà đại thẩm...

Thời thơ ấu của Tô Thất Thất, mỗ mỗ ít khi ra ngoài, ra ngoài nhiều nhất chính là đến nhà người ta nói nhỏ nhẹ nhận lỗi thay, sau đó chính là lôi kéo Tô Thất Thất về nhà phạt quỳ, úp mặt vào tường, mỗi lần giơ lên gây gộc, Tô Thất Thất vừa chà xoa khuôn mặt hề vừa khóc: “Nhị Ngu kia mắng con là con hoang, con hoang không cha không mẹ...” “Đại thẩm kia mắng con là sao chôi khấc cha...”, mỗ mỗ chết lặng khuôn mặt cứng ngắt chậm rãi buông lỏng xuống, tiểu mộc còn cũng buông xuống, sau đó lại run bầy bầy lôi kéo Tô Thất Thất đến “Trần Lý Ký” cuối ngõ Ô Y Hạng mua một khối kẹo hoa quế nhét cho Tô Thất Thất, Tô Thất Thất liền biết nằng sau khi gây họa còn có kẹo hoa quế để ăn.

Ngay sau khi bịt hết ống khói đại thẩm nhà bên, kẹo hoa quế còn không có vào hết miệng, mỗ mỗ liền phá cửa ở sau lưng đeo một cái gì đó có hình dạng như đồng tiền, cho Tô Thất Thất một cây cung nhỏ màu đen cùng 6 mũi tên nhỏ phân không ra màu sắc, cây cung nhỏ đen đen, không biết làm từ cái gì, cầm ở trong tay có vài phần nặng, nhưng thân cung cũng không lớn. Sau đó bảo Tô Thất Thất đối diện với đồng tiền kia luyện tập bắn tên, vừa mới bắt đầu là bắn một mũi tên, sau đó là liên tục 6 mũi, phải đồng thời bắn trúng 6 cái lỗ trên đồng tiền, còn có một cái tên khó nghe “Xuyên vân phá nhật, ngũ quý truy hồn”, Tô Thất Thất vừa đối với mỗ mỗ có vài phần thiện cảm, lại lần nữa dâng lên cừ hận với mỗ mỗ.

Mỗ mỗ đối với nằng cũng đều lòng lèo, chỉ có việc này là cực kỳ nghiêm lịch, một năm Tô Thất Thất bảy tuổi này, rốt cục biết bản thân phải nghiêm túc đối đãi với một việc. Nhưng vô luận mỗ mỗ nghiêm lịch như thế nào, Tô Thất Thất tiến triển vẫn không nhiều, đến mười tuổi một năm này, Tô Thất Thất luyện tên suốt ba năm vẫn không có thành công đem tên bắn một lần vào sáu cái lỗ, sau lại Tô Thất Thất nghe người ta nói, mới biết được đây là tài bắn cung phi thường cao thâm, không thể trách bản thân mình truy không được hồn.

Tô Thất Thất sống ở chỗ tên là Ô Y Hạng, ở tây bắc Đồng thành, Đồng thành là hoàng thành của Đại Kỳ, con người nơi này phân ba bảy loại, người hạ đẳng nhất một năm bốn mùa chỉ có thể mặc áo dày màu đen như màu con quạ, sống ở Ô Y Hạng.

Tô Thất Thất cùng mỗ mỗ tuổi tác rất lớn ở trong gian nhà nhỏ đông lạnh hạ nóng, từ lúc Tô Thất Thất nhớ được sự việc, mỗ mỗ tóc hoa râm kia cực ít khi ra ngoài, một năm bốn mùa hơn ba trăm ngày ít nhất có ba trăm ngày đều ngăn ngor ở trong phòng.

Tô Thất Thất cũng không quá thích người bà tóc hoa râm này, mỗ mỗ mỗi ngày có chút tố chất thần kinh, vốn gian phòng không lớn, trừ bỏ một ít sách không có bất luận thứ tác dụng gì, chính là một ít chai chai lọ lọ, bên trong lọ về chút độc trùng, mỗ mỗ mỗi ngày đều ở chỗ mấy cái chai chai lọ lọ kia moi móc chơi đùa, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, chi phí ăn mặc trong nhà đều thành chuyện của Tô Thất Thất, thật sự là tới thời điểm nghèo rớt mòng tơi, mỗ mỗ mới bằng lòng đem ra một lọ trong đồng chai chai lọ lọ của bà để cho Tô Thất Thất bán cho cửa hiệu thuốc bắc, mỗi lần đều có thể bán cái giá không tệ, nếu không phải xem phân lượng của vài thứ có thể đổi bạc đó, Tô Thất Thất đã sớm đem mấy thứ này quét ra khỏi nhà.

Khi mỗ mỗ không hý hoáy với mấy thứ kia, liền thích nói một ít chuyện gì đó Tô Thất Thất chưa từng nghe qua ở Ô Y Hạng, nghe mỗ mỗ kể một bữa cơm của kẻ có tiền có thể là một nhà của người ở Ô Y Hạng ăn một năm, Tô Thất Thất căn bản không tin, người kia cái bụng có bao nhiêu lớn để ăn như vậy chứ, mỗ mỗ nhìn Tô Thất Thất thường thường thờ dài, mỗ miệng muốn dạy chút gì đó, ngậm lại, lại ngậm miệng.

Ở Ô Y Hạng, Tô Thất Thất không hề thiếu chuyện tích vui buồn lẫn lộn, truyền kỳ bắt đầu từ lúc năm tuổi liền cùng tiểu ca Nhị Ngu nhà bên đánh nhau, bảy tuổi thì có điển tích leo lên nóc nhà bịt ống khói của hậu viện nhà đại thẩm...

Thời thơ ấu của Tô Thất Thất, mỗ mỗ ít khi ra ngoài, ra ngoài nhiều nhất chính là đến nhà người ta nói nhỏ nhẹ nhận lỗi thay, sau đó chính là lôi kéo Tô Thất Thất về nhà phạt quỳ, úp mặt vào tường, mỗi lần giơ lên gây gộc, Tô Thất Thất vừa chà xoa khuôn mặt hề vừa khóc: “Nhị Ngu kia mắng con là con hoang, con hoang không cha không mẹ...” “Đại thẩm kia mắng con là sao chôi khấc cha...”, mỗ mỗ chết lặng khuôn mặt cứng ngắt chậm rãi buông lỏng xuống, tiểu mộc còn cũng buông xuống, sau đó lại run bầy bầy lôi kéo Tô Thất Thất đến “Trần Lý Ký” cuối ngõ Ô Y Hạng mua một khối kẹo hoa quế nhét cho Tô Thất Thất, Tô Thất Thất liền biết nằng sau khi gây họa còn có kẹo hoa quế để ăn.

Ngay sau khi bịt hết ống khói đại thẩm nhà bên, kẹo hoa quế còn không có vào hết miệng, mỗ mỗ liền phá cửa ở sau lưng đeo một cái gì đó có hình dạng như đồng tiền, cho Tô Thất Thất một cây cung nhỏ màu đen cùng 6 mũi tên nhỏ phân không ra màu sắc, cây cung nhỏ đen đen, không biết làm từ cái gì, cầm ở trong tay có vài phần nặng, nhưng thân cung cũng không lớn. Sau đó bảo Tô Thất Thất đối diện với đồng tiền kia luyện tập bắn tên, vừa mới bắt đầu là bắn một mũi tên, sau đó là liên tục 6 mũi, phải đồng thời bắn trúng 6 cái lỗ trên đồng tiền, còn có một cái tên khó nghe “Xuyên vân phá nhật, ngũ quý truy hồn”, Tô Thất Thất vừa đối với mỗ mỗ có vài phần thiện cảm, lại lần nữa dâng lên cừ hận với mỗ mỗ.

Mỗ mỗ đối với nằng cũng đều lòng lèo, chỉ có việc này là cực kỳ nghiêm lịch, một năm Tô Thất Thất bảy tuổi này, rốt cục biết bản thân phải nghiêm túc đối đãi với một việc. Nhưng vô luận mỗ mỗ nghiêm lịch như thế nào, Tô Thất Thất tiến triển vẫn không nhiều, đến mười tuổi một năm này, Tô Thất Thất luyện tên suốt ba năm vẫn không có thành công đem tên bắn một lần vào sáu cái lỗ, sau lại Tô Thất Thất nghe người ta nói, mới biết được đây là tài bắn cung phi thường cao thâm, không thể trách bản thân mình truy không được hồn.

Chương 3: Viên thuốc Hợp Hoan 2

Mỗ mỗ cũng không dạy cho Tô Thất Thất biết chữ, trong nhà không có bao nhiêu dụng cụ, lại chất đống rất nhiều sách, Tô Thất Thất cùng sách sớm chiều làm bạn ngày người mười năm, mấy thứ sách này nọ cũng không có khiến cho Tô Thất Thất trở thành một thực nữ có tri thức hiểu lẽ nghĩa.

Độc trùng trong nhà cùng mấy thứ sách này ở trong mắt Tô Thất Thất, mỗ mỗ yêu thương chúng nó hơn xa yêu thương chính mình, Tô Thất Thất thề một ngày nào đó phải đem mấy thứ độc trùng này toàn bộ đổi thành bạc, đem mấy quyển sách này đều cầm đến châm bếp lò.

Được ngọc bài, Tô Thất Thất cao hứng phấn chấn trở về gian nhà nhỏ, để xuống bình rượu, mỗ mỗ run run rẩy rẩy đi tới, cầm lấy rượu lắc lư nhân tiện nói: “Hôm nay rượu không đông đủ!”

Tô Thất Thất nghe xong nhân tiện nói: “Trần đại nương tử nói, hôm nay thiếu một chút, hết rượu, ngày mai cho con đầy một chút!”

Mỗ mỗ liền ôm bầu rượu đến một bên uống vào, Tô Thất Thất liền đi tới bên bếp lò, mặc kệ nằng trở về vào thời điểm nào, trong nhà nhất định là lạnh nôi lạnh bếp, hôm nay nằng buồn bán lời được cái ngọc bài, tâm tình tốt, sẽ không cùng mỗ mỗ so đo, ngồi xổm bên bếp bắt đầu công việc lu bù lên, mỗ mỗ cau mày một bên uống rượu một bên nhìn Tô Thất Thất làm việc, sau đó thở dài chông chênh.

Hai chén gạo cũ, cải trắng đậu hũ, mỗ mỗ nhìn Tô Thất Thất ăn đến say sưa, lại thở dài một hơi, Tô Thất Thất nghe xong nhân tiện nói: “Mỗ mỗ, bà nói một bữa cơm có thể ăn đến người nhà Ô Y Hạng chúng ta ăn một năm, như thế kia ăn biết bao nhiêu đậu hũ nha!”

Mỗ mỗ nghe xong hừ một tiếng nói bốn chữ: “Éch ngồi đấy giềng!”

Đây không biết là lần thứ mấy Tô Thất Thất nghe mỗ mỗ nói lời này, nằng từng tìm người hỏi thăm, biết lời này là nói nằng không có kiến thức, Tô Thất Thất thực không cho là đúng, nếu nói mỗ mỗ có kiến thức, sẽ không có bản thân mình ngay cả bữa cơm này cũng không kịp ăn.

Thu dọn xong bát đĩa, Tô Thất Thất ở trong sân giúp mỗ mỗ.

Thấp hương, Tô Thất Thất không biết đó là cái loại hương gì, dù sao đốt một hồi, thì có độc trùng trên nóc nhà, ngoài cửa, bụi cỏ... bò đi vào, sau đó mỗ mỗ liền dùng cặp mắt mờ già nua kia của bà chọn lựa, dù sao Tô Thất Thất biết trải qua một đoạn ngày mỗ mỗ chăn nuôi kia, là có thể lấy ra bán được giá tốt.

Đang đốt, Tô Thất Thất chợt nghe ngoài sân có người nói: “Đại Chu quốc tuyên chiến với Đại Kỳ quốc!”

Lại có người nói: “Đúng rồi nha, nghe nói hai ngày nay đều đang thu bắt gian tể, bắt một đám thật nhiều, trên đầu tường thành giết không ít!”

Sau đó Tô Thất Thất nghe được thanh âm thờ dài cùng bất an, còn có tiếng phụ nữ cầu ông trời phù hộ, Tô Thất Thất có chút tò mò đi trở về gian nhà nói với mỗ mỗ: “Mỗ mỗ, bên ngoài có người nói, Đại Chu tuyên chiến với Đại Kỳ!”

Mỗ mỗ khanh khách cười quái dị nói: “Thật tốt, đánh, đánh chết bọn họ, đem bọn họ hết thảy đánh chết!” Nói xong sau đó xuất thần nhìn nóc nhà, Tô Thất Thất nghe xong có chút không rõ “Bọn họ” trong miệng mỗ mỗ là chỉ ai, “bọn họ” là chỉ người nào, việc này tựa hồ như cách nằng rất xa xôi, nằng tiếp tục xem hương, phát hiện một con nhện đặc biệt lớn vội vàng kêu một tiếng: “Mỗ mỗ, có một con nhện to!”

Mỗ mỗ đang xuất thần nghe được vội vàng đi ra, vừa nhìn thấy liên tục kêu: “Thứ tốt, thứ tốt!”

Tô Thất Thất lập tức đem “Thứ tốt” liền hệ tới bạc, nhưng ngại sẽ bị mỗ mỗ nói thành “Éch ngồi đấy giềng”, vì thế đánh mất ý niệm nói ra trong đầu, nhìn mỗ mỗ cẩn thận dùng vật đem con nhện kia cất vào trong một lọ gốm sứ Thanh Hoa có vài phân trong suốt.

Sáng sớm, Tô Thất Thất còn nằm ở trên giường đã nghe đến một mùi thơm lạ lùng, nằng tò mò mở to mắt, thấy mỗ mỗ thần thần bí bí đối diện với cái bàn gỗ duy nhất trong phòng nói lầm bầm, Tô Thất Thất thấy giữa bàn có một cái mâm nhỏ, bên trong đặt một thứ gì đó to bằng ngón tay cái, Tô Thất Thất có chút tò mò đứng lên hỏi: “Mỗ mỗ, đó là cái gì vậy?”

Chương 3: Viên thuốc Hợp Hoan 3

Mỗ mỗ thần bí nói: “Thứ này kêu ‘viên thuốc Hợp Hoan’, thứ tốt!”

Tô Thất Thất vừa nghe là thứ tốt, hai mắt sáng ngời, liền hỏi: “Mỗ mỗ, thứ kia ăn ngon không?”

Mỗ mỗ sừng sốt một chút nhìn Tô Thất Thất người này chỉ ăn qua cải trắng đậu hũ không có kiến thức nói: “Đương nhiên ăn ngon, thứ tốt làm sao có thể không ăn ngon được đâu!” Nói xong liền cẩn thận đem viên thuốc cất vào trong một cái bình sứ nhỏ.

Tô Thất Thất vốn nghĩ đến cho bản thân mình ăn, vừa thấy không phải, xem ra lại là thứ này nọ để mỗ mỗ dùng kéo dài tuổi thọ, nhìn vẻ mặt đầy nếp nhăn của mỗ mỗ, Thất Thất cảm thấy có phần lãng phí, vì thế một lần nữa nằm về trên giường, lại nghe mỗ mỗ nói: “Đi mua bầu rượu về!”

Tô Thất Thất thoáng cái ngồi dậy hỏi: “Hôm qua mới mua, như thế nào hôm nay lại phải mua nữa?”

Mỗ mỗ nhân tiện nói: “Một đêm chưa ngủ, với lại người ngày hôm qua vốn cũng không mua đủ số lượng!”

Tô Thất Thất đuổi tay ra nói:“Đưa đây!”

Mỗ mỗ cười hì hì hỏi:“Đưa cái gì?”

Tô Thất Thất nhân tiện nói:“Đương nhiên là đưa tiền ra!”

Mỗ mỗ vừa nghe lại cười :“Người mua rượu ba năm, từ năm kia bắt đầu đến cửa hàng của Trần đại nương tử mua rượu, chỗ ấy so với các chỗ khác đều rẻ hơn một văn tiền, người tích trữ hai năm, cũng nên hiếu kính biểu cho mỗ mỗ đi!”

Tô Thất Thất nghe xong há mồm muốn phản bác, nhưng thoáng chốc nghèo lời, xem ra hôm nay sẽ là lỗ vốn không kiếm được lời, lỗ lớn.

Cầm bình, Tô Thất Thất dúi đưa nửa ngày, rốt cục dúi đưa đến tiệm rượu của Trần đại nương tử, đã thấy không mở cửa, Tô Thất Thất có chút giật mình, Trần đại nương tử là người cực kỳ chịu khó, vì kiếm bạc của nhóm kiểu phu này, thường xuyên trời chưa sáng đã mở cửa, hôm nay thật kỳ quái.

Thất Thất ở cửa dạo qua một vòng, Trần đại nương tử vẫn là không mở cửa, liền muốn trèo vào trong viện.

Đi vào trong tường, lại nghe có người nói:“Bên kia có người!”

Thất Thất vừa nhấc đầu gặp lão Tôn Đầu dất vài người bộ khoái đuổi theo, lão Tôn Đầu vừa thấy Thất Thất có chút giật mình, nhìn không được hỏi:“Thất Thất, người tới nơi này làm cái gì?”

Thất Thất nhaoáng bầu rượu lên nói:“Mua rượu!”

Lão Tôn Đầu nhân tiện nói:“Nhanh đi nơi khác mua đi ! Nhanh đi, nhanh đi!”

Thất Thất không rõ nhìn lão Tôn Đầu liếc mắt một cái, như thế nào mà ngay cả mua rượu cũng đột nhiên không cho, mang theo bầu rượu lác lác đến một quán rượu khác, đứng ở cửa lại đợi nửa canh giờ, cửa hàng của Trần đại nương tử vẫn là không mở, Thất Thất chỉ đành phải khi mua rượu ở chỗ tiệm rượu kia hỏi:“Kỳ quái, Trần đại nương tử này sáng sớm còn không mở tiệm !”

Tiểu nhị kia vừa nghe nhân tiện nói:“Việc này người cũng không biết, Trần đại nương tử kia là gian tế, là gian tế Đại Chu quốc, ngày hôm qua ban đêm chạy thoát, chỉ bắt được chồng cùng con nàng, sáng nay đều chém đầu!”

Thất Thất vừa nghe sợ tới mức hai chân mềm nhũn, bị chém đầu kia bất quá chỉ là thằng bé trai mười tháng tuổi mập mạp, Thất Thất thiếu chút nữa ngồi phịch xuống đất, nghe qua người ta nói gian tế, nhưng như thế nào cũng nghĩ không ra là người như Trần đại nương tử vậy, Thất Thất vẫn là cực kỳ hoài niệm đôi tay mập mạp của Trần đại nương tử kia , bởi vì vừa có con, cho nên còn có luồng hương vị sữa.

Tiểu nhị kia không nhìn thấy sắc mặt Thất Thất, tiếp tục thì thầm:“Cho nên tiệm rượu nhà nàng so với các tiệm khác rẻ hơn, làm chuyện kinh doanh lỗ vốn, nguyên nhân chính là muốn dụ mọi người đi vào, để tìm hiểu được tin tức Đại Kỳ quốc, thật sự là ‘Tri nhân tri diện bất tri tâm’ nha!”

Thất Thất mặc dù không biết Trần đại nương tử là gian tế cùng cái tri tâm của tiểu nhị kia có cái liên quan gì, nhưng tin tức này vẫn thực sự đã kích tâm linh thơ ấu của nàng.

Mang theo sáu văn tiền rượu về đến trong nhà, mỗ mỗ vừa quát vừa nói :“Đây là cái rượu gì, có phải người mua nước đến đổi hay không, lần này người lại tiết kiệm được bao nhiêu đồng!”

Thất Thất vừa nghe không nghĩ tới rượu mắc còn uống không ngon, cảm thấy Đồng thành này vẫn là nhiều thêm vài người gian tế giống như Trần đại nương tử vậy có vẻ tốt hơn một chút!

Chương 3: Viên thuốc Hợp Hoan 4

Thất Thất trở lại phòng, tâm tình hết sức không thoải mái, mua một bầu rượu, so với ngày xưa còn dùng nhiều hơn một cái đồng tiền, tính như thế nào đều là mình lỗ, nàng bắt đầu hoài niệm sâu sắc Trần đại nương tử mang theo mùi sữa kia, từ nay về sau không còn có người nói nàng bộ dạng so với công chúa Thiên Tuyệt Đại Kỳ còn xinh đẹp hơn, cũng không có người khen nàng trưởng thành đại cô nương, mặc dù Thất Thất cũng không biết bản thân mình có tính là đại cô nương hay không, nàng thích lớn lên, trưởng thành ít nhất mỗ mỗ không dám đánh nàng mắng nàng, người khác không dám bắt nạt nàng.

Mỗ mỗ uống lên nửa bầu rượu, hơi say nằm trên giường, sau đó cực kỳ an tâm bắt đầu ngáy, Thất Thất đang giả bộ ngủ cẩn thận đứng lên lấy ra bình sứ nhỏ trong lòng mỗ mỗ, đem ‘viên thuốc Hợp Hoan’ mang theo một luồng hương thơm kia lấy ra ngửa cổ một ngụm nuốt vào trong bụng.

Nuốt xuống viên thuốc, Thất Thất mới cảm thấy không lỗ có lời, sướng phây phây xoay người nằm trên giường, chuẩn bị tốt làm hai cái mộng đẹp, bỗng nhiên trong bụng một luồng lửa lúi lên, nhắm thẳng tứ kinh ngũ mạch kéo dài, Thất Thất vừa mới bắt đầu còn có thể chịu được, ai ngờ luồng lửa kia dường như không đem nàng thiêu hủy sẽ không chấm dứt vậy, Thất Thất thoáng cái từ trên giường nhảy dựng lên, mỗ mỗ rất buồn ngủ mơ hồ bừng tỉnh, nhìn Thất Thất vẻ mặt đỏ bừng, còn không ngừng nhảy, sưng sốt một hồi, sau đó tức khắc hỏi:“Người không phải là ăn vụng ‘viên thuốc Hợp Hoan’ của ta chứ!”

Thất Thất a a kêu, mỗ mỗ tức giận nói:“Chưa từng gặp tham ăn giống như người vậy, ngay cả thuốc người cũng ăn vụng, tự mình tìm khổ chịu, đáng đời!” Nói xong mỗ mỗ lại tức giận nằm trở về, Thất Thất vội kêu:“Mỗ mỗ, mau chút cứu con!”

Mồ mồ cười lạnh nói:“Không cần, chờ viên thuốc kia tằm nhập tứ kinh ngũ mạch của người, người tự nhiên sẽ không có chuyện gì !”

Thất Thất nóng nảy kêu lên:“Vậy là như thế nào, Thất Thất có thể bị chết hay không?”

Mồ mồ hừ một tiếng nói:“Chết sẽ không, chính là về sau gặp đàn ông trốn xa một chút, đừng để cho người ta chiếm tiện nghi, chuyện kia thật là vui chết người ta, khổ chết chính là chuyện của người!”

Thất Thất vừa nghe nhân tiện nói:“Vậy về sau có phải hay không cũng không thể cùng lão Tôn Đầu, Nhị Ngưu nói chuyện !”

Mồ mồ lập tức mở cái miệng không có răng nói:“Đứng, đứng, chỉ cần là đàn ông sẽ không có thể nói chuyện, tóm lại để cho đàn ông chiếm tiện nghi, người sẽ trở nên xấu còn hơn ta!”

Thất Thất nhìn dung nhan của mồ mồ liếc mắt một cái, do dự một chút nhảy lên hỏi:“Nếu không cẩn thận nói nói, biến thành xấu như người vậy, vậy làm như thế nào mới có thể giải?”

Mồ mồ nhân tiện nói:“Vậy người đàn ông làm cho người biến dạng kia nhất định phải đến Tây Phiên tìm một loại ‘Từ tâm hoa sen’ cùng với máu của hân pha chế thành dược hoàn, ăn ba lần, liền có thể khôi phục!”

Thất Thất vừa nghe còn có cách giải rất cực nhẹ nhàng thờ ra, giầy vò hơn nửa ngày, cuối cùng cũng buông lỏng xuống mới mang theo trách cứ nói:“Mồ mồ, người sau này đừng chế nấy thứ hại người gì đó nữa, lần này là làm hại con, lần sau đem chính mình hại thì làm sao bây giờ!”

Mồ mồ hừ một tiếng không nói gì, Thất Thất mệt mỏi cũng rất cực an tâm, rã rời đi đến trên giường ngủ, mồ mồ đứng dậy đi đến trước mặt Thất Thất, nương theo ánh trăng gió tay vuốt mặt Thất Thất lầm bầm nói:“Ăn cũng tốt, ăn cũng tốt, về sau sẽ biết đàn ông này không có ai là tốt, thật sự ăn khổ, không có bộ tui da như vậy, có lẽ cũng không phải là chuyện xấu, trăm ngàn không cần học theo mẹ người, vì người ta may áo cưới, chính mình thì bị mất mạng!”

Thất Thất không có nghe đến, ngủ cực kỳ im lặng, không biết bản thân mình trừ bỏ một thân xác con buôn thối tha, còn có một cái thân thể đeo theo quang sáng.

Đại Chu cùng Đại Kỳ giao chiến, Ô Y Hạng hết thầy tựa hồ như đều không có biến hóa, biến hóa duy nhất chính là Nhị Ngưu không rõ vì sao Thất Thất thấy hân bỗng nhiên nhượng bộ lui binh, đường vòng mà đi, Nhị Ngưu từ nay về sau mất đi một đối thủ đánh nhau!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Viên Thuốc Hợp Hoan 2

Mồ mồ cũng không dạy cho Tô Thất Thất biết chữ, trong nhà không có bao nhiêu dụng cụ, lại chất đống rất nhiều sách, Tô Thất Thất cùng sách sớm chiều làm bạn ngày người mười năm, mấy thứ sách này nọ cũng không có khiến cho Tô Thất Thất trở thành một thực nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Độc trùng trong nhà cùng mấy thứ sách này ở trong mắt Tô Thất Thất, mồ mồ yêu thương chúng nó hơn xa yêu thương chính mình, Tô Thất Thất thề một ngày nào đó phải đem mấy thứ độc trùng này toàn bộ đổi thành bạc, đem mấy quyển sách này đều cầm đến châm bếp lò.

Được ngọc bài, Tô Thất Thất cao hứng phấn chấn trở về gian nhà nhỏ, để xuống bình rượu, mồ mồ run run rẩy rẩy đi tới, cầm lấy rượu lắc lư nhân tiện nói:“Hôm nay rượu không đông đủ!”

Tô Thất Thất nghe xong nhân tiện nói:“Trần đại nương tử nói, hôm nay thiếu một chút, hết rượu , ngày mai cho con đầy một chút!”

Mồ mồ liền ôm bầu rượu đến một bên uống vào, Tô Thất Thất liền đi tới bên bếp lò, mặc kệ nằng trở về vào thời điểm nào, trong nhà nhất định là lạnh nôi lạnh bếp, hôm nay nằng buồn bán lời được cái ngọc bài, tâm tình tốt, sẽ không cùng mồ mồ so đo , ngồi xỏm bên bếp bắt đầu công việc lu bù lên, mồ mồ cau mày một bên uống rượu một bên nhìn Tô Thất Thất làm việc, sau đó thờ dài chông chết.

Hai chén gạo cũ, cái trắng đậu hủ, mồ mồ nhìn Tô Thất Thất ăn đến say sưa, lại thờ dài một hơi, Tô Thất Thất nghe xong nhân tiện nói:“Mồ mồ, bà nói một bữa cơm có thể ăn đến người nhà Ô Y Hạng chúng ta ăn một năm, như thế kia ăn biết bao nhiêu đậu hủ nha!”

Mồ mồ nghe xong hừ một tiếng nói bốn chữ:“Éch ngồi đây giềng!”

Đây không biết là lần thứ mấy Tô Thất Thất nghe mồ mồ nói lời này , nằng từng tìm người hỏi thăm, biết lời này là nói nằng không có kiến thức, Tô Thất Thất thực không cho là đúng, nếu nói mồ mồ có kiến thức, sẽ không có bản thân mình ngay cả bữa cơm này cũng không kịp ăn.

Thu dọn xong bát đĩa, Tô Thất Thất ở trong sân giúp mồ mồ.

Thấp hương, Tô Thất Thất không biết đó là cái loại hương gì, dù sao đốt một hồi, thì có độc trùng trên nóc nhà, ngoài cửa, bụi cỏ... bò đi vào, sau đó

mồ mồ liền dùng cặp mắt mờ già nua kia của bà chọn lựa, dù sao Tô Thất Thất biết trải qua một đoạn ngày mồ mồ chăn nuôi kia, là có thể lấy ra bán được giá tốt.

Đang đốt, Tô Thất Thất chợt nghe ngoài sân có người nói:“Đại Chu quốc tuyên chiến với Đại Kỳ quốc!”

Lại có người nói:“Đúng rồi nha, nghe nói hai ngày nay đều đang thu bắt gian tế, bắt một đám thật nhiều, trên đầu tường thành giết không ít!”

Sau đó Tô Thất Thất nghe được thanh âm thờ dài cùng bất an, còn có tiếng phụ nữ cầu ông trời phù hộ, Tô Thất Thất có chút tò mò đi trở về gian nhà nói với mồ mồ:“Mồ mồ, bên ngoài có người nói, Đại Chu tuyên chiến với Đại Kỳ!”

Mồ mồ khanh khách cười quái dị nói:“Thật tốt, đánh, đánh chết bọn họ, đem bọn họ hết thảy đánh chết!” Nói xong sau đó xuất thần nhìn nóc nhà, Tô Thất Thất nghe xong có chút không rõ “Bọn họ” trong miệng mồ mồ là chỉ ai, “bọn họ” là chỉ người nào, việc này tựa hồ như cách nàng rất xa xôi, nàng tiếp tục xem hương, phát hiện một con nhện đặc biệt lớn vội vàng kêu một tiếng:“Mồ mồ, có một con nhện to!”

Mồ mồ đang xuất thần nghe được vội vàng đi ra, vừa nhìn thấy liên tục kêu:“Thứ tốt, thứ tốt!”

Tô Thất Thất lập tức đem “Thứ tốt” lên hệ tới bạc, nhưng ngại sẽ bị mồ mồ nói thành “Ếch ngồi đáy giếng”, vì thế đánh mất ý niệm nói ra trong đầu, nhìn mồ mồ cẩn thận dùng vật đem con nhện kia cất vào trong một lọ gốm sứ Thanh Hoa có vài phần trong suốt.

Sáng sớm, Tô Thất Thất còn nằm ở trên giường đã nghe đến một mùi thơm lạ lùng, nàng tò mò mò to mắt, thấy mồ mồ thần thần bí bí đối diện với cái bàn gỗ duy nhất trong phòng nói lầm bầm, Tô Thất Thất thấy giữa bàn có một cái mâm nhỏ, bên trong đặt một thứ gì đó to bằng ngón tay cái, Tô Thất Thất có chút tò mò đứng lên hỏi:“Mồ mồ, đó là cái gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Viên Thuốc Hợp Hoan 3

Mồ mồ thần bí nói:“Thứ này kêu ‘viên thuốc Hợp Hoan’, thứ tốt!”

Tô Thất Thất vừa nghe là thứ tốt, hai mắt sáng ngời, liền hỏi:“Mồ mồ, thứ kia ăn ngon không?”

Mồ mồ sững sờ một chút nhìn Tô Thất Thất người này chỉ ăn qua cái trắng đậu hủ không có kiến thức nói:“Đương nhiên ăn ngon, thứ tốt làm sao có thể không ăn ngon được đâu!” Nói xong liền cẩn thận đem viên thuốc cất vào trong một cái bình sứ nhỏ.

Tô Thất Thất vốn nghĩ đến cho bản thân mình ăn, vừa thấy không phải, xem ra lại là thứ này nọ để mồ mồ dùng kéo dài tuổi thọ, nhìn vẻ mặt đầy nếp nhăn của mồ mồ, Thất Thất cảm thấy có phần lãng phí, vì thế một lần nữa nằm về trên giường, lại nghe mồ mồ nói:“Đi mua bầu rượu về!”

Tô Thất Thất thoáng cái ngồi dậy hỏi:“Hôm qua mới mua, như thế nào hôm nay lại phải mua nữa?”

Mồ mồ nhân tiện nói:“Một đêm chưa ngủ, với lại nguoi ngày hôm qua vốn cũng không mua đủ số lượng!”

Tô Thất Thất đuổi tay ra nói:“Đưa đây!”

Mồ mồ cười hi hi hỏi:“Đưa cái gì?”

Tô Thất Thất nhân tiện nói:“Đương nhiên là đưa tiền ra!”

Mồ mồ vừa nghe lại cười:“Nguoi mua rượu ba năm, từ năm kia bắt đầu đến cửa hàng của Trần đại nương tử mua rượu, chỗ ấy so với các chỗ khác đều rẻ hơn một văn tiền, nguoi tích trữ hai năm, cũng nên hiếu kính biểu cho mồ mồ đi!”

Tô Thất Thất nghe xong há mồm muốn phản bác, nhưng thoáng chốc nghèo lời, xem ra hôm nay sẽ là lỗ vốn không kiếm được lời, lỗ lớn.

Cầm bình, Tô Thất Thất dây dưa nửa ngày, rốt cục dây dưa đến tiệm rượu của Trần đại nương tử, đã thấy không mở cửa, Tô Thất Thất có chút giật mình, Trần đại nương tử là người cực kỳ chịu khó, vì kiếm bạc của nhóm khiếu phu này, thường xuyên trời chưa sáng đã mở cửa, hôm nay thật kỳ quái.

Thất Thất ở cửa dạo qua một vòng, Trần đại nương tử vẫn là không mở cửa, liền muốn trèo vào trong viện.

Đi vào trong tường, lại nghe có người nói:“Bên kia có người!”

Thất Thất vừa nhấc đầu gặp lão Tôn Đầu dất vài người bộ khoái đuổi theo, lão Tôn Đầu vừa thấy Thất Thất có chút giật mình, nhin không được hỏi:“Thất Thất, nguoi tới nơi này làm cái gì?”

Thất Thất hoảng bầu rượu lên nói: “Mua rượu!”

Lão Tôn Đầu nhân tiện nói: “Nhanh đi nơi khác mua đi ! Nhanh đi, nhanh đi!”

Thất Thất không rõ nhìn lão Tôn Đầu liếc mắt một cái, như thế nào mà ngay cả mua rượu cũng đột nhiên không cho, mang theo bầu rượu lác lác đến một quán rượu khác, đứng ở cửa lại đợi nửa canh giờ, cửa hàng của Trần đại nương tử vẫn là không mở, Thất Thất chỉ đành phải khi mua rượu ở chỗ tiệm rượu kia hỏi: “Kỳ quái, Trần đại nương tử này sáng sớm còn không mở tiệm !”

Tiểu nhị kia vừa nghe nhân tiện nói: “Việc này người cũng không biết, Trần đại nương tử kia là gian tế, là gian tế Đại Chu quốc, ngày hôm qua ban đêm chạy thoát, chỉ bắt được chồng cùng con nàng, sáng nay đều chém đầu!”

Thất Thất vừa nghe sợ tới mức hai chân mềm nhũn, bị chém đầu kia bất quá chỉ là thằng bé trai mười tháng tuổi mập mạp, Thất Thất thiếu chút nữa ngồi phịch xuống đất, nghe qua người ta nói gian tế, nhưng như thế nào cũng nghĩ không ra là người như Trần đại nương tử vậy, Thất Thất vẫn là cực kỳ hoài niệm đôi tay mập mạp của Trần đại nương tử kia, bởi vì vừa có con, cho nên còn có luồng hương vị sữa.

Tiểu nhị kia không nhìn thấy sắc mặt Thất Thất, tiếp tục thì thầm: “Cho nên tiệm rượu nhà nàng so với các tiệm khác rẻ hơn, làm chuyện kinh doanh lỗ vốn, nguyên nhân chính là muốn dụ mọi người đi vào, để tìm hiểu được tin tức Đại Kỳ quốc, thật sự là ‘Tri nhân tri diện bất tri tâm’ nha!”

Thất Thất mặc dù không biết Trần đại nương tử là gian tế cùng cái tri tâm của tiểu nhị kia có cái liên quan gì, nhưng tin tức này vẫn thực sự đã kích tâm linh thơ ấu của nàng.

Mang theo sáu văn tiền rượu về đến trong nhà, mỗ mỗ vừa quát vừa nói: “Đây là cái rượu gì, có phải người mua nước đến đổi hay không, lần này người lại tiết kiệm được bao nhiêu đồng!”

Thất Thất vừa nghe không nghĩ tới rượu mắc còn uống không ngon, cảm thấy Đồng thành này vẫn là nhiều thêm vài người gian tế giống như Trần đại nương tử vậy có vẻ tốt hơn một chút!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Viên Thuốc Hợp Hoan 4

Thất Thất trở lại phòng, tâm tình hết sức không thoải mái, mua một bầu rượu, so với ngày xưa còn dùng nhiều hơn một cái đồng tiền, tính như thế nào đều là mình lỗ, nàng bắt đầu hoài niệm sâu sắc Trần đại nương tử mang theo mùi sữa kia, từ nay về sau không còn có người nói nàng bộ dạng so với công chúa Thiên Tuyệt Đại Kỳ còn xinh đẹp hơn, cũng không có người khen nàng trưởng thành đại cô nương, mặc dù Thất Thất cũng không biết bản thân mình có tính là đại cô nương hay không, nàng thích lớn lên, trưởng thành ít nhất mỗ mỗ không dám đánh nàng mắng nàng, người khác không dám bắt nạt nàng.

Mỗ mỗ uống lên nửa bầu rượu, hơi say nằm trên giường, sau đó cực kỳ an tâm bắt đầu ngáy, Thất Thất đang giả bộ ngủ cẩn thận đứng lên lấy ra bình sứ nhỏ trong lòng mỗ mỗ, đem ‘viên thuốc Hợp Hoan’ mang theo một luồng hương thơm kia lấy ra ngửa cổ một ngụm nuốt vào trong bụng.

Nuốt xuống viên thuốc, Thất Thất mới cảm thấy không lỗ có lời, sướng phây phây xoay người nằm trên giường, chuẩn bị tốt làm hai cái mộng đẹp, bỗng nhiên trong bụng một luồng lửa lúi lên, nhắm thẳng tứ kinh ngũ mạch kéo dài, Thất Thất vừa mới bắt đầu còn có thể chịu được, ai ngờ luồng lửa kia dường như không đem năng thiêu hủy sẽ không chấm dứt vậy, Thất Thất thoáng cái từ trên giường nhảy dựng lên, mỗ mỗ mất buồn ngủ mơ hồ bừng tỉnh, nhìn Thất Thất vẻ mặt đỏ bừng, còn không ngừng nhảy, sưng sốt một hồi, sau đó tức khắc hỏi: “Người không phải là ăn vụng ‘viên thuốc Hợp Hoan’ của ta chứ!”

Thất Thất a a kêu, mỗ mỗ tức giận nói: “Chưa từng gặp tham ăn giống như người vậy, ngay cả thuốc người cũng ăn vụng, tự mình tìm khổ chịu, đáng đời!” Nói xong mỗ mỗ lại tức giận nằm trở về, Thất Thất vội kêu: “Mỗ mỗ, mau chút cứu con!”

Mỗ mỗ cười lạnh nói: “Không cần, chờ viên thuốc kia tẩm nhập tứ kinh ngũ mạch của người, người tự nhiên sẽ không có chuyện gì !”

Thất Thất nóng nảy kêu lên: “Vậy là như thế nào, Thất Thất có thể bị chết hay không?”

Mỗ mỗ hừ một tiếng nói: “Chết sẽ không, chính là về sau gặp đàn ông trốn xa một chút, đừng để cho người ta chiếm tiện nghi, chuyện kia thật là vui chết người ta, khổ chết chính là chuyện của người!”

Thất Thất vừa nghe nhân tiện nói: “Vậy về sau có phải hay không cũng không thể cùng lão Tôn Đầu, Nhị Ngu nói chuyện !”

Mỗ mỗ lập tức mở cái miệng không có răng nói: “Đứng, đứng, chỉ cần là đàn ông sẽ không có thể nói chuyện, tóm lại để cho đàn ông chiếm tiện nghi, người sẽ trở nên xấu hơn ta!”

Thất Thất nhìn dung nhan của mỗ mỗ liếc mắt một cái, do dự một chút nhảy lên hỏi: “Nếu không cẩn thận nói nói, biến thành xấu như người vậy, vậy làm

như thế nào mới có thể giải?”

Mồ mồ nhân tiện nói: “Vậy người đàn ông làm cho người biến dạng kia nhất định phải đến Tây Phiên tìm một loại ‘Tứ tâm hoa sen’ cùng với máu của hân pha chế thành dược hoàn, ăn ba lần, liền có thể khôi phục!”

Thất Thất vừa nghe còn có cách giải rất cực nhẹ nhàng thờ ra, giầy vò hơn nửa ngày, cuối cùng cũng buông lỏng xuống mới mang theo trách cứ nói: “Mồ mồ, người sau này đừng chế mấy thứ hại người gì đó nữa, lần này là làm hại con, lần sau đem chính mình hại thì làm sao bây giờ!”

Mồ mồ hừ một tiếng không nói gì, Thất Thất mệt mỏi cũng rất cực an tâm, rồi đi đến trên giường ngủ, mồ mồ đứng dậy đi đến trước mặt Thất Thất, nương theo ánh trăng giờ tay vuốt mặt Thất Thất lầm bầm nói: “Ăn cũng tốt, ăn cũng tốt, về sau sẽ biết đàn ông này không có ai là tốt, thật sự ăn khổ, không có bộ tú da như vậy, có lẽ cũng không phải là chuyện xấu, trăm ngàn không cần học theo mẹ người, vì người ta may áo cưới, chính mình thì bị mất mạng!”

Thất Thất không có nghe đến, ngủ cực kỳ im lặng, không biết bản thân mình trừ bỏ một thân xác con buôn thối tha, còn có một cái thân thể đeo theo quãng sáng.

Đại Chu cùng Đại Kỳ giao chiến, Ô Y Hạng hết thầy tựa hồ như đều không có biến hóa, biến hóa duy nhất chính là Nhị Ngu không rõ vì sao Thất Thất thấy hân bỗng nhiên nhượng bộ lui binh, đường vòng mà đi, Nhị Ngu từ nay về sau mất đi một đối thủ đánh nhau!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Phu Nhân Đêm Khuya 1

Bốn năm qua, Thất Thất trừ bỏ bộ dáng trở mã linh lung thích thú, tiến triển lớn nhất chính là: “Xuyên vân phá nhật, ngũ quỷ truy hồn” Có thể một phát trúng ba, mồ mồ thất lung càng phát khòh tức giận đến nước mắt lung tròng, khoe miệng quanh năm chảy xuống càng thêm xệ, trên mặt nếp nhăn cũng càng nhiều.

Tô Thất Thất không còn tìm được một tiệm rượu tốt đồng tẩu vô khi (đồng tẩu vô khi: không lừa gạt ức hiếp người già trẻ em) như của Trần đại nương tử vậy, song song với việc thân thiết hoài niệm Trần đại nương tử, cuộc sống ở Ô Y Hạng so với trước kia lại càng khó khăn, đây đường đều đang bất lĩnh; sáu văn tiền một bình “Rượu hoa quế” đã muốn tăng tới mười hai văn tiền; Trước kia một bữa ăn có thể xa xỉ ăn hai món cái trắng với đậu hủ, hiện tại cũng chỉ có thể ăn được một món; Gạo lên giá càng kỳ quái hơn, mỗi ngày một cái giá mới.

Động tác nhiều nhất hiện giờ của mồ mồ chính là càng không ngừng đem cơm gạo cũ trong bát của bà đưa đến trong bát của Thất Thất, sau đó bung cái bát không đầy nửa chén cơm nhìn nóc nhà nhỏ thờ dài thật dài.

Tô Thất Thất nghe người ta nói quân đội Đại Chu đã muốn đuổi đến ngoài Đồng thành, lần này nam hạ là Tam hoàng tử Bạch Viện cùng đại Tư Mã Doãn Trường Ninh cực kỳ có thành tích ở Đại Chu lĩnh quân, hai người này ở Đại Chu quốc là phái chủ chiến, không giống như Nhị hoàng tử Bạch Mân hai năm trước lĩnh quân.

Những chuyện quốc gia đại sự này đối với Tô Thất Thất mà nói thật phần xa xôi, nàng quan tâm nhất chính là ngày hôm sau mình còn mua nổi gạo nữa hay không thôi.

Một năm trước lơ đãng cùng Nhị Ngu nói một câu, hết hồn ba ngày, không giống như mồ mồ nói vậy bị biến dạng, mới nhẹ nhàng thờ ra, chỉ là Nhị Ngu kia trưởng thành cao lớn khỏe mạnh, cười một cái hàm răng trắng sáng, không như trước kia như vậy làm cho người ta ghét, biết mình gánh không nổi nước, mỗi ngày đều gánh đầy hai thùng đặt ở cửa, chỉ là sợ mồ mồ mắng hân, không dám mặt mày rạng rỡ; lão Tôn Đầu nghe người ta nói là thăng chức, lên làm quan

, người trong nhà cũng đã chuyển khỏi Ô Y Hạng, lão Tôn Đầu chính là nam nhân của đại thẩm cách vách bị mình bịt ống khói hết hai năm, mặc dù nói Thất Thất đã thật lâu không có bịt qua ống khói nữa, nhưng thời điểm Tôn gia chuyển đi, Thất Thất cũng sinh không ít phiền muộn!

Tô Thất Thất từ hiệu thuốc bắc trở về, vừa vào cửa, liền thấy hai người phụ nữ trung niên trên mặt xoa phấn hồng đang cùng mồ mồ trò chuyện vui vẻ, hai người vừa thấy Thất Thất lập tức bắt đầu đứng lên đánh giá Thất Thất, làm cho Tô Thất Thất cứ cảm thấy ánh mắt kia có chút quỷ dị, một hồi lâu, một người trong đó mới mở miệng nói: “Hậu sinh của Vương gia phố Tây kia cùng với Thất Thất nhà bà rất xứng, người thành thật phúc hậu, mở cửa hàng gạo, không lo ăn mặc!”

Thất Thất vừa nghe cửa hàng gạo liền đặc biệt cảm thấy hứng thú, một người khác vội vàng đoạt lấy nói: “Vẫn là con thứ ba của Lưu gia kia tốt, người cực kỳ thông minh, lại có nhân lực tốt, trong nhà cửa hàng tư lự đều mở hơn mười tiệm!”

Thất Thất ánh mắt lại lóe sáng, tư lự ở trong mắt nàng lại là thứ gì đó phi thường tốt, mặc là mặc không nổi, ngẫu nhiên sờ một cái, cảm giác trơn mịn kia thật quá tuyệt vời!

Hai người phụ nữ trung niên vừa đi, Thất Thất liền đi vào hỏi mồ mồ: “Các nàng đến là làm gì?”

Mồ mồ nhìn Thất Thất liếc mắt một cái nói: “Ngươi cũng trưởng thành, mồ mồ cũng càng ngày càng già đi, đem ngươi hứa gả cho nhà người ta, mồ mồ cũng yên tâm mà chết!”

Thất Thất từng nghe người ta nói hứa gả cho nhà người ta gì gì đó cũng không có sống được ngày lành, liền lớn tiếng nói: “Mồ mồ, dứt khoát cứ đem con hứa gả cho hai nhà là được, từ nay về sau có ăn có mặc!”

Mồ mồ nghe xong sợ tới mức tim đập mạnh, đã biết vài năm nay là không từng dạy bảo Tô Thất Thất, nhưng là không từng dạy nàng vô đức như thế, một nữ hai chồng, nàng không dùng đầu óc liền nói ra, Thất Thất vừa ra khỏi miệng nhìn mồ mồ tay run run lập tức biết bản thân mình nói sai rồi, vì thế nói: “Phó Tây Vương gia cùng Lưu gia, con cũng không nhận thức, bà muốn hứa gả cho người liền đem con hứa cho Nhị Ngưu đi, chúng con từ nhỏ đánh nhau nhận thức!”

Mồ mồ lại sợ đến run cầm cập, chính mình gần đây thân thể càng phát ra không ổn, sợ là kéo dài không đến lúc Thất Thất trưởng thành, lại sợ về sau không có người chiếu cố Thất Thất, mặc dù lo lắng Thất Thất ăn vụng “viên thuốc Hợp Hoan”, nhưng không đem Thất Thất ủy thác cho người liền cứ lo lắng, không nghĩ tới nhà đầu kia căn bản không có kỳ lễ mình nói cho nó bốn năm trước, cư nhiên còn có người trong lòng – Nhị Ngưu từ biết đánh nhau! Thật sự là đứa “Tâm nhìn hạn hẹp” không có một chút kiến thức “Ếch ngồi đáy giếng”!

Nhưng mà mồ mồ lại nghĩ, Thất Thất uống thuốc kia rồi, tương lai dung mạo sẽ thay đổi, hứa gả cho Nhị Ngưu từ người như vậy có lẽ vẫn là cái chủ ý không tệ, vì thế liền trầm mặc không lên tiếng.

Thất Thất thấy mồ mồ không hề nói chuyện, biết là lại nói sai rồi, cũng không thấy thú vị, thu dọn một trận, dùng cơm chiều, sớm liền nghỉ ngơi.

Thất Thất nửa đêm là bị thanh âm người ta nói chuyện bưng tỉnh, dưới một ngọn đèn, một người phụ nữ châu quang sáng lạn đang cùng mồ mồ lưng còng lúc còng còng lên mặt nạt người nói: “Ngươi có thể cẩn thận lo lắng một chút, đồng ý, ngày mai bán cung tới đón người!”

Đầu mồ mồ thấp đến rất thấp, trên mặt ngày thường bịt kín nhiều nếp nhăn lại thêm một tầng tái nhợt, người phụ nữ kia nói xong, tựa như con chim công xoay người đi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phu Nhân Đêm Khuya 2

Thất Thất thấy mồ mồ quay người lại, lập tức nhắm mắt giả bộ ngủ, mồ mồ ngồi ở bên người Thất Thất, thờ dài nói: “Thất Thất, mồ mồ biết ngươi tỉnh!”

Thất Thất giả bộ ngủ chỉ phải ngồi lên, mồ mồ nhân tiện nói: “Mồ mồ đem ngươi nuôi lớn, đã muốn không dễ dàng, nhưng mồ mồ lại bảo bọc không được ngươi một đời chu toàn, con đường về sau liền tự mình đi thôi!”

Thất Thất chỉ phải nói: “Người phụ nữ kia là ai?”

Mồ mồ nghe xong vươn tay vuốt mặt Thất Thất nói: “Đó là mẹ cả của ngươi!”

Thất Thất lớn như vậy đều công cái tội danh “Con hoang” lại lịch không rõ, đột nhiên nổi ra người mẹ cả, có chút không ở trong phạm vi bản thân có thể thừa nhận, mồ mồ nhân tiện nói: “Chẳng lẽ ngươi thực nghĩ đến mình là từ trong khe đá chui ra sao, ngươi cùng người ta giống nhau có phụ thân, mẫu thân, chính là... , chính là mấy thứ này nọ mồ mồ giao cho ngươi nhất định phải giữ kỹ!” Nói xong mồ mồ từ trên người mình gỡ xuống một chuỗi hạt châu màu đỏ mang ở trên người Thất Thất nói: “Đây là thứ duy nhất nương ngươi lưu lại, tự mình giữ cho kỹ!”

Thất Thất nghe xong có phần khó chịu, vẫn cứ cảm thấy mồ mồ giống như đang lập di chúc, nói xong mồ mồ nằm đến trên giường hữu khí vô lực nói: “Mấy thứ gì đó trong bình, ngươi nhìn trúng liền tự mình mang theo đi, không thích thì lưu lại cùng mồ mồ là được!”

“Mồ mồ, Thất Thất không muốn rời khỏi người!” Thất Thất mặc dù không quá thích mồ mồ căn nhân lai nhai, chỉ thích uống rượu này, nhưng thực khiến cho nàng rời đi mồ mồ sống nương tựa lẫn nhau hơn mười năm rồi cuộc vẫn là không nở, từ lúc bắt đầu có trí nhớ nàng không từng có mồ mồ ôm ấp, một cái cũng không cho nàng dựa vào: “Mồ mồ ban ngày không phải còn muốn đem Thất Thất gả cho nhà người ta sao? Như thế nào lúc này lại để cho cái người phụ nữ ngay cả chính mình cũng không nhận thức đem Thất Thất đón đi!”

Mồ mồ nở nụ cười một chút, giờ tay vuốt đầu Thất Thất nói: “Thất Thất, kỳ thật mồ mồ thật đúng là muốn đem ngươi gả cho Nhị Ngưu từ, nhưng nhà Nhị Ngưu không tiền không gạo không xiêm y tơ lụa, mà người phụ nữ kia trong nhà đều có, ngươi không phải thích những thứ này nọ sao!”

Tô Thất Thất vừa nghe hai mắt sáng lên vội hỏi: “Mồ mồ, có chỗ tốt như vậy sao, vậy thật tốt quá, Thất Thất liền thích chỗ này!”

Mồ mồ nghe xong thờ dài nói: “Cho nên tương lai mặc kệ xảy ra cái gì, đều không cần biết khó liền lui, lại phải nhớ ‘Gặp người phòng ba phần!’”

Tô Thất Thất nghe xong cười hi hi nói: “Mồ mồ, yên tâm, người phụ nữ kia đối với con không tốt, con lập tức trở về là được, đến lúc đó Thất Thất nhất

định mang cho mỡ mỡ nhiều đồ ăn ngon, còn làm cho mỡ mỡ một thân quần áo bằng sa tanh!”

Mỡ mỡ vừa nghe cười nói:“Vây mỡ mỡ không phải thành lão yêu bà sao!”

Ở trên giường ép buộc một đêm, Thắt Thắt thấy trời rớt cục sáng, nghĩ đến chính mình sắp sửa rồi đi chạy lên một cái tiền đồ tươi đẹp, có khả năng sẽ phải rời đi nơi này một đoạn thời gian, nằng cảm thấy mình tốt xấu hẳn nên cùng Nhị Ngu từ đã đánh nhau vài năm chào hỏi một tiếng, vì thế sáng sớm liền đứng dậy, thẳng đến nhà Nhị Ngu, Nhị Ngu từ có một người mẹ nửa mù, nghe được Thắt Thắt gõ cửa, sờ soạng hơn nửa ngày mới mở cửa hỏi:“Là Thắt Thắt nha!”

Thắt Thắt gật gật đầu nói:“Vâng, đại nương, Nhị Ngu ca đâu!”

Người phụ nữ mắt mù vừa nghe liền khóc lên nói:“Giờ là cái thói đời gì nha, Nhị Ngu từ ngày hôm qua đã bị bắt đi lính!”

Thắt Thắt mới nghĩ tới những người đàn ông ở trong ngõ bị bắt trong khoảng thời gian này, cũng không quản lớn nhỏ, có tàn tật hay không, không nghĩ tới Nhị Ngu từ cũng bị bắt đi, vậy lão nương mắt mù này của Nhị Ngu từ cuộc sống về sau sẽ như thế nào đây, Thắt Thắt thở dài nói:“Đại nương, về sau Nhị Ngu từ về, nói cho hẳn một tiếng, Thắt Thắt phải rời khỏi nơi này một đoạn thời gian!”

Người phụ nữ mắt mù ừ một tiếng, lại không biết nói cái gì, Thắt Thắt chỉ phải rời đi.

Còn chưa đi đến tiểu viện, Thắt Thắt đã thấy ở cửa ngừng một chiếc xe ngựa, Thắt Thắt vội vàng đi vào, đã thấy một phụ nhân mặc mặc gấm vóc loang loáng đứng ở trong viện, có người vừa thấy Thắt Thắt vào lập tức nói:“Lí thượng nghi, là đây sao?”

Người phụ nữ nhìn kha khá kia quay đầu xem Thắt Thắt liếc mắt một cái, đầu tiên là có chút ngạc nhiên, sau đó gật gật đầu nói:“Mang đi đi!”

Thắt Thắt vừa nghe giọng điệu này nghe thế nào cũng thấy ngang ngược, vì thế hỏi:“Mỡ mỡ ta đâu, các người đem bà làm gì rồi?”

Lí thượng nghi kia lạnh lùng nói:“Lúc ta tới đã không nhìn thấy, lên xe đi!”

Thắt Thắt hừ một tiếng nói:“Đợi chút, ta còn có chút đồ muốn mang theo!”

Lí thượng nghi kia mang viện quan sát một trận mới nói:“Nơi này còn có cái gì đáng giá mang theo?”

Thắt Thắt trực tiếp đi vào, mang túi cung tiễn tự mình chuẩn bị xách lên, nhớ tới mỡ mỡ bảo tự mình tuyển chọn thứ gì đó, duỗi tay ra đem con nhện độc đang nuôi so với ba năm trước đây còn lớn hơn kia, mang theo!

Xe ngựa đi rồi, mỡ mỡ từ đầu ngõ đi ra, nhìn một hồi mới thờ dài vào sân!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Công Chúa Muội Muội 1

Thắt Thắt lớn như vậy mới biết được cái gì kêu là thiên thượng nhân gian, con người nguyên lai cũng có thể ở sống ở cái chỗ như thế này, ban công đình các liên miên không ngừng, tường bích mái ngói cong vênh xa xa tương ứng, cột trụ điêu khắc vàng son lồng lẩy, đình thụ xanh biếc râm mát chập chờn lung linh, Tô Thắt Thắt lớn lên ở Ỗ Y Hạng chỉ hận không thể sinh thêm hai con mắt, đem sắc đẹp nơi này toàn bộ đập vào trong, chờ có một ngày trở lại bên người mỡ mỡ, nhất định khoe ra cho mỡ mỡ nghe!

Đi theo Lí thượng nghi kia, Thắt Thắt đi hơn nửa ngày, rốt cục lại gặp được người phu nhân kia, lúc này phu nhân kia cùng đem đó nhìn lại có chút không giống, một thân gấm tím hoa phục đem phu nhân kia tôn thêm cực kỳ đoan trang cao quý, trong cao quý còn hơn vài phần hiền lành, tối hôm đó phu nhân kia rõ ràng so với bộ dáng trước mắt này không tốt hơn rất nhiều, Lí thượng nghi dừng lại, thập phần cung kính mà làm đại lễ mới nói:“Nương nương, công chúa đã dắt đến!”

Thắt Thắt lẳng lẳng đứng ở trước mặt người phụ nữ kia, phu nhân mặc hoa phục kia nhìn Thắt Thắt hỏi có vài phần giật mình, lại nghe thấy Lí thượng nghi lạnh lùng nói:“Như thế nào lại không quy củ như vậy, thấy hoàng hậu nương nương, còn không hành lễ!”

Thắt Thắt run sợ đến tim đập mạnh, phu nhân trước mắt này vậy mà là hoàng hậu nương nương, vì thế có phản phát run quỳ xuống, chẳng lẽ chính mình thật sự thời đến vận chuyển, cá muối xoay người, đi vào hoàng cung, từ lúc biết chuyện tới nay chợt nghe người ta nói chỗ kia là nơi kẻ có tiền nhất sống nha, kích động một cái Thắt Thắt cũng đã quên đêm ngày đó vị hoàng hậu nương nương này đến hà khắc lại ác liệt, hoàng hậu nương nương vừa thấy liền hò hét dẹp đường:“Lí thượng nghi làm sao có thể vô lễ như thế đối với công chúa!”

Lí thượng nghi vội lên tiếng:“Vâng, tỳ nữ có tội!”

Hoàng hậu nương nương kia lại âm giọng nói:“Vũ nhi, đứng lên đi!”

Thất Thất không biết hoàng hậu nương nương đang kêu ai đứng lên, trái phải nhìn xung quanh một chút, Lí thượng nghi kia lại khiến trách:“Người không quy củ!”

Hoàng hậu nương nương một bên răn dạy Lí thượng nghi một bên đem Thất Thất đỡ lên nói:“Vũ nhi trường kỳ lưu lạc dân gian, nào biết nhiều quy củ như vậy, nhưng thật ra chất phác thật tình, Lí thượng nghi từ hôm nay bắt đầu phải dạy bảo quy củ kỹ càng cho Vũ nhi!”

Lí thượng nghi nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, mặt không chút thay đổi nói:“Vâng!”

Hoàng hậu nương nương liền kéo tay Thất Thất nói:“Con ngoan, cùng vi nương đi một chút đi!”

Thất Thất nghe mùi vị thơm nức trên người hoàng hậu nương nương kia có chút không được tự nhiên, hơn nữa bị cặp tay mềm mại không xương kia cầm lấy, làm cho Thất Thất cả người nổi lên da gà, vẫn cứ cảm giác thấy giống như bị con tiểu độc xà mỡ mỡ nuôi kia vuốt vậy, nhưng vì cuộc sống tương lai tốt đẹp không thiếu ăn thiếu mặc, Thất Thất quyết định nhịn!

Thất Thất chịu đựng hết thảy không khoẻ nghe hoàng hậu nương nương khẽ mở đôi môi đỏ thắm uốn éo nói:“Phụ hoàng con những ngày nay bận rộn, cho nên nhất thời không thể yết kiến, con sinh trưởng ở dân gian, học tập lễ nghi lại tái kiến phụ hoàng, cũng là chuyện tốt!”

Thất Thất vừa muốn mở miệng trả lời “Vâng”, lại nghe một trận khẽ kêu nói:“Nàng tính toán cái gì vậy, dựa vào cái gì đem hết thảy thuộc về của ta đều đưa cho nàng!” Tiếng khẽ kêu roi xuống, Thất Thất liền gặp một cô gái xinh đẹp từ trong bụi hoa bên cạnh vọt lại đây, thấy cô gái, Thất Thất sùng sốt, phát hiện bản thân mình cùng với nàng bề ngoài hết sức giống nhau, trừ bỏ quần áo phụ tùng không phải một cái cấp bậc, đương nhiên bản thân mình trừ bỏ hai mảnh vải bó cột tóc, không có bất luận thứ phụ tùng gì, không thể trách hoàng hậu nương nương này cùng Lí thượng nghi thấy mình tựa hồ như đều có chút giật mình, Thất Thất còn không có hiểu được, đã thấy một thiếu niên sắc mặt có vài phần tái nhợt đuổi theo lại đây nói:“Tiểu muội, người nghe ta nói!”

Tiểu muội kia đã thoáng chốc vọt tới trước mắt Thất Thất, duỗi tay ra lại dùng ngón tay chọc đến trên mặt Thất Thất nói:“Nghe đây, dựa vào cái gì người vừa về, ta phải ra khỏi cung điện, nhưng lại phân vị, ngay cả.....” Tiểu muội kia nói còn chưa xong, lại bị hoàng hậu lớn tiếng đánh gãy:“Người cũng quá không hiểu chuyện, tỷ tỷ luôn luôn ở dân gian, chịu bao nhiêu quanh co, bao nhiêu khổ, người cho là một cung điện một cái phân vị là có thể bù đủ cho khổ sở mấy năm Vũ nhi phải chịu sao?”

Thất Thất vừa nghe, đôi mắt đều đỏ, hoàng hậu nương nương này thật sự đối với mình tốt quá, so với mẹ tốt không biết bao nhiêu lần, tiểu muội kia vừa nghe liền muốn tranh cãi nói:“Mẫu hậu, Thiên Tuyết không phục, Thiên Tuyết không phục!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Công Chúa Muội Muội 2

Thiếu niên kia vốn là muốn khuyên giải cô gái lao tới, thấy bộ dáng Thất Thất cũng lấp bắp kinh hãi, cô gái trước mắt này cùng Thiên Tuyết bộ dạng cũng quá giống, còn không có phục hồi lại tinh thần, đã nghe hoàng hậu lạnh lùng nói:“Từ Nho, đem nha đầu không hiểu chuyện này kéo đi xuống!”

Cô gái kêu Thiên Tuyết kia giẫm chân còn muốn biện bạch, thị nữ hai bên hơi do dự, không dám vi phạm mệnh lệnh hoàng hậu, chỉ phải tiến lên, cô gái nâng tay liền cho mỗi người một cái bạt tai nói:“Các người đều ăn gan báo!”

Hai người thị nữ sợ tới mức thoáng cái quỳ xuống, hoàng hậu cau mày hướng một người nội thị bên cạnh sai bảo một ánh mắt, nội thị kia khom thắt lưng, lại vẩy tay một cái liền làm cho người ta tiến lên mạnh mẽ kéo đi xuống, cô gái hờn hển nói:“Mẫu hậu, người làm sao có thể đối đãi Thiên Tuyết như thế...”

Nhưng mà vẫn bị kéo ra xa, thanh âm càng ngày càng nhỏ, thiếu niên kia nhìn Thất Thất một cái, hướng về phía hoàng hậu hành lễ nói:“Mẫu hậu, con đi nhìn xem!”

Hoàng hậu gật gật đầu, Thất Thất không hiểu ra sao, nghe được hai chữ “Thiên Tuyết” chỉ cảm thấy quen thuộc, hoàng hậu đuổi Thiên Tuyết đi rồi, kéo Thất Thất tiếp tục nói:“Vũ nhi, y nhi kia chính là không hiểu chuyện, đừng để ý nàng, về sau con sẽ sống ở ‘Thiên Tuyết cung’, phụ hoàng đã phong con làm Thiên Tuyết công chúa!”

Thất Thất bỗng chốc nhớ tới Thiên Tuyết công chúa, bốn năm trước cũng đã như sấm bên tai công chúa đẹp nhất thiên hạ! Không nghĩ qua là chính mình lại thành nàng! Thất Thất cứ cảm thấy có chút nói không nên lời, không được tự nhiên, nhưng lại nói không ra loại không được tự nhiên này là chuyện gì xảy ra!

Thất Thất không biết mình như thế nào lại có thứ quang vinh đặc biệt này, sống ở cung điện tốt nhất trong hoàng cung, còn có cái quý danh kêu là Tô Diệp Vũ, hoàng hậu kia còn chụp cho nàng cái mũ vàng lớn hơn nữa ‘Thiên Tuyết công chúa’, đem Thất Thất hạnh phúc đến độ không muốn từ trong bồn tắm rắc đầy cánh hoa này chui lên. Mồ mồ vẫn không tin tưởng trên trời rót xuống cái bánh trèo là chuyện tốt, nhưng trước mắt, trên trời thật là rót xuống một cái bánh trèo thật to nện ở trên đầu mình, Thất Thất bị đập đến độ có chút không rõ phương hướng, duy nhất cảm thấy may mắn chính là lúc

trước không bị mỗ mỗ không có chút ánh mắt kia, gả thành bà chủ tiệm gạo Vương gia hoặc tam thiếu phu nhân cửa hàng tơ lụa Lư gia, sau mười năm Tô Thất Thất vẫn vì kẻ sinh nhai mà bận rộn đột nhiên sống cuộc sống của kẻ phi thường có tiền, áo quần vờn tay com đến há mồm, mỗi ngày cần làm chính là học tập quy củ, nhận thức lễ nghi, mấy chuyện tình này vốn đều là chuyện Tô Thất Thất không thích nhất, nhưng để đem cuộc sống dễ chịu như vậy đi tiếp, Tô Thất Thất dùng tư tưởng chịu khó nhất mà nằng lớn như vậy cũng chưa từng dùng qua nghiêm túc mà học tập.

Lí thượng nghi kia mỗi ngày đều cứng cái mặt, yêu cầu nghiêm khắc, nhưng đều là an bài xong liền đi, ngày hôm sau, nếu Tô Thất Thất không có gì tiến triển, sẽ lạnh lùng cười, khoe miệng cong xuống dưới, lại an bài nội dung mới, biến thành Tô Thất Thất đều có chút không chắc ai làm chủ ai làm đầy tớ.

Vừa mới qua bốn năm ngày, mặc dù Tô Thất Thất một lòng nghĩ tới ngày lành nhưng vẫn là phiền chán đối với nghìn bài một điệu gì gì đó này, thấy Lí thượng nghi vừa đi, liền chuẩn ra khỏi “Thiên Tuyệt cung”, dù sao tại trong cung này, thế nào cũng đều là phồn hoa tự cấm, Thất Thất tùy tiện tìm một chỗ nằm xuống, chuẩn bị sung sướng ở dưới thái dương ngủ một giấc, chợt thấy hoa mắt, đã thấy Thiên Tuyệt công chúa cao ngạo kia bộ dạng cùng với bản thân mình cực kỳ tương tự đi tới, trên khuôn mặt như hoa như ngọc, rõ ràng viết: Đừng đến gây chuyện với bản công chúa, bản công chúa rất phiền đây!

Tô Thất Thất tuy có chút sợ hãi như vậy, có tâm niệm sợ kẻ có tiền, nhưng thấy cái kiểu này, vẫn là biết dừng đi ra ngoài trêu chọc mới là nhất, liền muốn hướng vào trong bụi hoa bên cạnh trốn, ai ngờ Thiên Tuyệt kia mắt sắc, liếc mắt một cái đã thấy được Tô Thất Thất, vốn là bộ mặt âm u đột nhiên đập lên nụ cười, nháy mắt đã sáng láng như hoa tươi, Tô Thất Thất vội vàng xoa xoa ánh mắt, Thiên Tuyệt kia đã muốn đi tới, hướng Thất Thất gật đầu nói: “Nguyên lai là tỷ tỷ!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Công Chúa Muội Muội 3

Tô Thất Thất đối với gương mặt xinh đẹp như thiên tiên lại đột nhiên hiền lành kia gật gật đầu, bởi vì mấy ngày hôm trước mưa rền gió dữ ở trước mắt, len cho rằng lấy lui để tiến mới là chiêu tốt nhất, không mở miệng gì nhiều, xem Thiên Tuyệt kia sẽ nói cái gì, Thiên Tuyệt ghìm nén một hồi mới nói: “Aiz, nghe mẫu hậu nói, mới biết được tỷ tỷ đáng thương, ngày đó đều do muội muội rất không hiểu chuyện!”

Thiên Tuyệt công chúa nếu lại giống như mấy ngày hôm trước, mưa rền gió dữ đem mình mắng chửi một trận, hoặc đều xông lên cùng mình đánh nhau, Tô Thất Thất tính ra sẽ tự tại chút, chợt đối với mình biến chuyển lớn như vậy, Tô Thất Thất có một chút không thích ứng được, nhưng vì mình tại hoàng cung đại viện lạnh lùng nổi bật này lẫn lộn đến phong sinh thủy khởi, tốt nhất có thể đứng vững chân, người chủ trước mắt này khẳng định là một người chủ có thực lực, chính mình phải thích ứng chuyển biến của nàng, vì thế cũng nhún miệng cười, có vài phần lấy lòng, hiếm khi thực nữ nói với Thiên Tuyệt: “Công chúa, người không biết không trách, không phải công chúa chịu không nổi, ngay cả Thất Thất đều có chút như đang ở trong mây!”

Thiên Tuyệt nhân tiện nói: “Tỷ tỷ còn chưa quen sao?”

Thất Thất vội vàng gật đầu nói: “Tạm tạm, quen, đều quen!”

Thiên Tuyệt nhìn xuống ý định muốn hắt khoe miệng lại nói: “Tỷ tỷ, trong cung này không thể so với bên ngoài, quy củ lễ nghi nhiều hơn, nội thị cung nữ này rất thích bắt nạt kẻ yếu, các nàng nếu có chỗ nào không nghe lời, giờ tính nết, tỷ tỷ cứ nói cho muội muội, muội muội nhất định để cho mẫu hậu nghiêm trị không tha!”

Tô Thất Thất cảm động thiếu chút nữa nước mắt giàn giụa, nhìn xem Thiên Tuyệt người ta, chính là có giáo dưỡng, nói mấy lời kia cùng người ở Ô Y Hạng khác biệt sao lại lớn như vậy, ba phần mềm mại, ba phần trách mắng, năm phần uy nghiêm, vì thế Thất Thất cũng tận lực nhã nhặn nói: “Công chúa cất nhắc, nội thị cung nữ này là người tốt hiếm có, Thất Thất chưa từng gặp qua người có lễ phép như vậy!” Thất Thất mãnh liệt nhìn xuống dục vọng muốn tố giác thái độ ngạo mạn của Lí thượng nghi kia đối với chính mình, cho nên cứng rắn đem lời tố cáo nói thành như vậy.

Thiên Tuyệt nghe xong cười một chút, Thất Thất chỉ cảm thấy hoa cỏ chung quanh đều mất đi nhan sắc, mới biết được trên đời có nụ cười đẹp như vậy, khuynh quốc khuynh thành cũng không qua được vậy; Bản thân mình cũng sẽ cười, nhưng mỗi lần đều biến thành giương nanh múa vuốt, mỗ mỗ thường thích nói một câu là: Người không cười còn tốt, cười lộ lên cùng với khúc giống nhau, thật sự là dọa người hoảng sợ!

Thiên Tuyệt nhân tiện nói: “Tỷ tỷ nếu đều quen thuộc, vậy muội muội sẽ không quấy nhiễu tỷ tỷ, tỷ tỷ nghỉ ngơi thoải mái đi!”

Tô Thất Thất vội nói: “Đa tạ công chúa cất nhắc!”

Thiên Tuyệt vì thế đứng dậy nhẹ nhàng thi lễ liền bay bổng mà đi rồi, Tô Thất Thất cúi đầu khom lưng nhìn theo Thiên Tuyệt đi, mới đặt mông ngồi ở trên bồn hoa, bản thân mình có một ngày nhất định cũng giống như Thiên Tuyệt vậy, có giáo dưỡng, có nội hàm, trở thành một con người thượng đẳng chân chính, đem mấy thứ ác tục ở Ô Y Hạng này tất cả đều bỏ, sau đó đem lu gạo trong nhà, ngăn tủ tiền sắp tràn đầy, làm cho mỗ mỗ sống cuộc sống sung túc, Thất Thất chưa bao giờ thích mỗ mỗ lười nhác mê rượu thích nuôi độc vật, nhưng giờ khắc này không hiểu vì sao lại bắt đầu tưởng niệm mỗ mỗ!

Thiên Tuyệt đi xa, mới hắt miệng một cái, cười lạnh một cái, vừa nhắc đầu lại thấy người huynh trưởng sắc mặt tái nhợt Tô Tử Nho kia, đang âm u nghiêm mặt nhìn chỗ Tô Thất Thất ngây ngốc, thấy Thiên Tuyệt mới hỏi: “Tuy rằng các người bộ dạng tương tự, nhưng nàng bắt quả chỉ là một tiểu dân phố phường, ít cùng nàng tiếp xúc chút, miễn cho lây dính cái loại tập tính bất lương này!”

Thiên Tuyết nháy mắt hỏi: “Vậy hoàng huynh cho rằng nàng tục tằng như vậy, có thể bị người ta nhìn thấu hay không?”

Tô Từ Nho nghe xong thờ dài nói: “Có lẽ... Có lẽ...” Lại vươn ngón tay tái nhợt cầm tay Thiên Tuyết nói: “Thiên Tuyết mặc kệ như thế nào, mẫu hậu cùng huynh trưởng đều tần hết nỗ lực bảo vệ ngươi!”

Thiên Tuyết nghe xong ánh mắt ẩm ướt, dựa vào trong lòng Tô Từ Nho kêu một tiếng: “Ca!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hoàng Hậu Tứ Hôn 1

Trong chớp mắt, Thất Thất tiến cung đã gần một tháng, mấy ngày nay, nàng cơ bản đều ở “Thiên Tuyết cung”, chủ yếu là ngại không biết đường, lại thêm nữa ra cái cửa đều có sẵn hai ba tên thái giám hoặc cung nữ đi theo, Thất Thất cứ cảm thấy những người đó không giống lắm vì chăm sóc cho mình, cho nên Thất Thất vì tiền đồ tốt đẹp, đều hết sức giữ quy củ, ra khỏi “Thiên Tuyết cung” nhiều nhất chỉ đi dạo ở phụ cận, thiếu chút nữa cùng mấy tiểu thư khuê các đại môn không bước nhị môn không ra kia cùng một cái dạng.

Mỗi ngày có người đứng giờ đưa tới đồ ăn, đồ ăn này đều là bản thân ở Ô Y Hạng chưa từng ăn, Tô Thất Thất sống cuộc sống thoải mái nhất từ lúc chính mình có trí nhớ tới nay, ngày đầu tiên là nháy nhót, ngày thứ mười là lo sợ nghi hoặc, ngày thứ hai mươi có chút bất an, mấy ngày gần đây Tô Thất Thất cứ cảm thấy vẫn là về bên cạnh mẫu hậu hủ trắng tự tại!

Một giấc ngủ đến gần giữa trưa, Thất Thất giương chân nằm ở trên giường, vuốt thắt lưng mình, gần đây ăn được uống tốt, tựa hồ thật sự có vài phần đầy đặn, từ ngày đó tiến cung gặp qua hoàng hậu nương nương, đến nay cũng có ba mươi ngày không gặp lại, cái công chúa muội muội kia cũng không lại đến quấy nhiễu mình, làm cho Tô Thất Thất cảm thấy bản thân dường như không trọng yếu như trong tưởng tượng vậy.

Quy củ lễ nghi cũng bị Tô Thất Thất ném sang một bên, bởi vì nàng phát hiện mình học tốt hoặc học không tốt, cũng không ảnh hưởng đến một ngày ăn uống tiệc tùng, nếu không ảnh hưởng, chính mình tội gì phải muốn phí sức trâu bò học cái quy củ chết tiệt kia, Tô Thất Thất mặc dù muốn cuộc sống sung sướng, nhưng nàng càng thích đầu cơ trục lợi, không uống hơi sức đạt được mục đích, hơn nữa Tô Thất Thất còn có cái nghi vấn, học mấy thứ đó có ích lợi gì, bản thân mình ngay cả “Thiên Tuyết cung” cũng ít khi ra, nếu trong cung to lớn này trừ bỏ Lí thượng nghi cùng vài tên thái giám cung nữ, nàng thật sự không biết cần thi lễ với ai, miễn cưỡng nhận được ba chữ “Thiên Tuyết cung” tên cửa điện kia, nhưng Thất Thất cứ cảm thấy tám biên của cung điện này thật rất giống như lâm thời treo lèn.

Thất Thất rất nhanh lại ngậm tự trách bụng mình nhỏ nhen, hoàng hậu kia mặc dù đối với mẫu tử có chút hung ác, nhưng đối với mình mà nói dù sao vẫn là hết sức hiền lành, mà mẫu tử, trong ngõ nhỏ kia sẽ không ai thích bà, cả ngày loay hoay làm chút độc trùng quái vật, đều là mấy thứ gì đó làm cho người ta sợ hãi.

Thất Thất đang suy nghĩ tâm sự, Lí thượng nghi vênh vác hung hăng kia đi đến cúi chào một chút nói: “Công chúa, nương nương cho mời!”

Thất Thất từng thấy Lí thượng nghi kia thi lễ với Thiên Tuyết đều là quy củ trong quy củ, ba quỳ chín lạy, đối với bản thân mình có thể cúi chào một chút, đã muốn là lễ ngộ phi thường, Tô Thất Thất vẫn hiểu được loại đạo lý thứ tự trước sau này, Thiên Tuyết người ta ở trong cung ngày người bao lâu, bản thân mình mới đến trong cung bao lâu, vì thế có chút thụ sủng nhược kinh từ trên giường xoay người đứng lên nói: “Lí thượng nghi, xin dẫn đường!”

Vào trong cung này, bản sự khác Thất Thất không giỏi, duy nhất biết “Thiên Tuyết cung” này so với nhà mình sống ở Ô Y Hạng lớn hơn không biết bao nhiêu lần, Tô Thất Thất sợ nhất chính là lạc đường!

Lí thượng nghi ưỡn ngực giữa đầu đi tới phía trước, Tô Thất Thất thấy nhưng không thể trách, nếu Lí thượng nghi kia thực đi phía sau nàng, nàng sẽ đứng ngồi không yên, sợ ngày hôm sau Lí thượng nghi lại nghĩ ra cái quy củ gì mới đến khó xử mình!

Queo bảy tám lần, rốt cục queo tới một cái đình có nước có hoa, hoàng hậu nương nương mặc áo nhạt ngồi ở trong đình, trong đình ngoài đình một đồng lớn người đứng lặng đợi hầu, không dám phát ra một tia thanh âm, Tô Thất Thất không khỏi có vài phần khẩn trương, theo Lí thượng nghi đi đến bên đình, còn chưa có đi vào, hoàng hậu kia đã mở miệng nói: “Vũ nhi, vì nương đợi con thật lâu, mau tới ngồi cùng vi nương!”

Tô Thất Thất vừa nghe vội vàng hai ba bước chạy vào đình, đang muốn hành lễ, hoàng hậu kia đã giơ tay đỡ Thất Thất nói: “Cùng vi nương còn nhiều nghi lễ làm cái gì, mau tới ngồi xuống!”

Tô Thất Thất có chút thụ sủng nhược kinh lại mang theo vài phần cẩn thận dè dặt ngồi xuống, sau khi ngồi ổn lấy mắt đánh giá, hoàng hậu nương nương nguyên bản cao quý đoan trang thậm chí được xưng là trẻ tuổi mỹ mạo giống như thương lão hơn rất nhiều, trên mặt sinh ra vài tia nếp nhăn, Tô Thất Thất có vài phần giật mình. Hầu hoàng hậu nương nương uống trà, vì tò vè trà kia là thứ tốt, Thất Thất ở trong ánh mắt có phần kinh ngạc của bọn thị nữ uống lên hai ly, đương nhiên trong lòng Tô Thất Thất nói, thứ này uống không ngon bằng nước rễ cây mẫu tử nấu trong nhà, nhưng nghĩ đến “Mẫu hậu” trước mắt này, hiển nhiên là người quyết định mình có hay không lại tiếp tục hưởng thụ loại cuộc sống của nhân vật thực quyền áo đến vươn tay, com đến há mồm này, vì thế Tô Thất Thất sau khi uống lên còn khen: “Nương nương, trà này mùi vị thật đúng là ngon!”

Lí thượng nghi nghe xong nhếch miệng một chút, vài cung nữ chung quanh đều che miệng một chút, hoàng hậu kia thở dài nói: “Này không phải trà, chỉ là bát súp thôi!”

Thất Thất mặt hơi đỏ, không thể trách hương vị này là lạ, màu sắc cũng không đúng, vì che giấu thất thố của mình, Thất Thất vội hỏi: “Nương nương, tìm Thất Thất vì chuyện gì?” Nói xong cảm thấy lời này từ trong miệng mình đi ra, nghe như thế nào cũng không được tự nhiên, hoàng hậu kia cười nói: “Vũ nhi, đã nói không cần xa lạ như vậy với nương, làm thế nào lại quên rồi!”

Thất Thất thấp thòm kêu một tiếng: “Mẫu hậu!” Tiếng kêu vừa ra khỏi miệng cảm thấy trường giả kia so với chính mình còn không được tự nhiên, hoàng hậu nghe xong mới có chút ý cười nói: “Thế này mới đúng rồi, đúng rồi, Thất Thất, vì nương có một chuyện nói cùng con!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hoàng Hậu Tứ Hôn 2

Thất Thất vừa nghe đã quên quần bách vừa rồi, cực kỳ trọng nghĩa nói: “Nương... Mẫu hậu cứ phân phó!”

Hoàng hậu nhân tiện nói: “Vũ nhi nói vậy nhất định biết, Đại Chu cùng Đại Kỳ ta giao chiến đã mấy năm, dân chúng trôi giạt khắp nơi, mười nhà thì chín không, phụ hoàng con thật sự không đành lòng làm cho trận chiến tranh này lại tiếp tục thêm nữa!”

Thất Thất đương nhiên biết Đại Chu cùng Đại Kỳ đang khai chiến, nòng đối với chiến tranh nhận thức là như vậy: nam thanh niên độ tuổi giống như Nhị Ngưu cơ bản bị bắt lính, giá gạo mỗi một ngày là một giá mới, đầy đường đều là lưu dân, nhà người nghèo khổ bán đi con cái.

Này điều đó ở trong mắt Thất Thất đương nhiên không phải chuyện tình tốt, vì thế có hai phần lấy lòng nói: “Mẫu hậu, phụ hoàng thật sự là anh minh!”

Hoàng hậu nhân tiện nói: “Cho nên vì nương muốn con cũng có thể vì phụ hoàng phân ưu!”

Thất Thất không nghĩ tới mình cư nhiên còn có tác dụng như vậy, kích động thiếu chút nữa vỗ ngực, nhưng nghĩ đến lễ nghi trong cung, chỉ phải nhe nhả nói: “Mẫu hậu, Thất Thất cũng nghĩ giúp phụ hoàng hết sức!”

Hoàng hậu nở nụ cười, Thất Thất mới phát hiện, thì ra hoàng hậu thật là một khuôn mỹ nhân, sức hấp dẫn của nụ cười này không thấp hơn Thiên Tuyết, sau đó nghe hoàng hậu nói: “Vừa vặn Tam hoàng tử Đại Chu kia hướng về phía phụ hoàng cầu hôn!”

Thất Thất có chút không hiểu rõ, trong lòng vẫn là thay Thiên Tuyết cao hứng, coi như nàng ở quán trà từng nghe người ta kể chuyện, biết Thiên Tuyết công chúa cùng Tam hoàng tử thân phận cực kỳ xứng đôi, nhưng không rõ hoàng hậu vì sao lấy chuyện đại sự như vậy cùng mình thương lượng, lại nghe hoàng hậu tiếp tục nói: “Nếu như hai nước thông gia, tự nhiên không hề đánh giặc nữa, vì nương gặp qua Tam hoàng tử kia, đáng vẻ là nhân tài, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, thật là vị hôn phu tốt, con lại là trường nữ, nhiều năm lưu lạc bên ngoài, chịu không ít khổ, cho nên vì nương thỉnh cầu phụ hoàng con đem con gả cho Tam hoàng tử!”

Thất Thất nghe xong máu huyết sôi trào một chút, bản thân mình cũng gần đến mười bốn tuổi, độ tuổi cập kê, trong Ô Y Hạng nhìn xem nhiều nhà khác cưới tân nương từ, mỡ mỡ lại đi tìm bà mối, biết con gái lớn lên sớm hay muộn đều phải gả cho người ta, nguyên tưởng rằng đến hoàng cung này, không có ai sẽ lại quản việc này, như thế nào cũng không nghĩ tới hoàng hậu nương nương rốt cuộc là một quốc gia chi mẫu, điều lo lắng đầu tiên là hôn sự của mình, đối phương là Tam hoàng tử, kia khẳng định cũng là ở tại một nơi kim bích huy hoàng như vậy. Loại chuyện tốt này “Mẹ cả” cùng phụ hoàng thoả cái đã nghĩ đến mình, xem ra cũng là vì bù lại nhiều năm mình thua thiệt, trong lòng đối với vị phụ hoàng chưa từng thấy mặt cùng “Mẹ cả” này không khỏi nổi lên cảm kích, xem ra vẫn là mỡ mỡ đem lòng người nhìn rất xấu rồi, cứ làm cho mình “Gặp người phòng ba phần”, cùng những người này lòng dạ so sánh, mỡ mỡ không khỏi quá mức hẹp hòi.

Hoàng hậu nhìn bộ dáng Thất Thất có chút lúng túng, duỗi tay ra giữ chặt Thất Thất nói: “Nam lớn kết hôn nữ lớn gả chồng, cái này có gì phải thẹn thùng, Tam hoàng tử kia từ nhỏ là lớn lên trong nhung chiếu, về sau thành thân, con nhường hẳn một ít, mấy ngày nay con cũng chuẩn bị kỹ lưỡng một chút đi!”

Đối với Tô Thất Thất đem mục tiêu lập gia đình tập trung ở trên người Nhị Ngưu mà nói, đột nhiên có chuyện tốt như vậy, Thất Thất chỉ có thể mặt đỏ tìm đập, gãi đầu mạnh một cái, trong lòng lại không khỏi bắt đầu suy nghĩ về bộ dáng phu quân tương lai kia, cuối cùng cũng không biết bản thân làm thế nào rời khỏi cái đình kia, thăm nghĩ mình thật là khổ tận cam lai, nếu người ta là người như vậy, vậy mình mỗi ngày mua cho mỡ mỡ mười bình “rượu Hoa quế”, đủ dư cho mỡ mỡ uống!

Thất Thất trầm tư buồn chán lại ngồi ở trên bậc thang “Thiên Tuyết cung”, hoàng hậu nương nương bảo nàng chuẩn bị một chút, nàng không biết nên chuẩn bị cái gì, từ ngày đó ở trong đình nói qua một phen kia sau, trong “Thiên Tuyết cung” hết thấy vẫn như trước, bốn năm cung nữ cái miệng cực nhanh, hai ba tên nội thị ít khi mở miệng, Lí thượng nghi mặt cứng ngắt lạnh như băng... Không có một chút khí thế gì của trong cung gả công chúa, Thất Thất từng nghe người kể chuyện kể qua công chúa xuất giá, phô trương tột cùng.

Ngồi nhàm chán, Thất Thất đi đến ngoài cung, vừa vặn gặp Thiên Tuyết cùng Tô Từ Nho đi ngang qua, Thất Thất đến cung này cơ hội gặp Thiên Tuyết không nhiều lắm, tổng cộng chỉ ba lượt, nhưng có hai lần hai huynh muội này đều cùng một chỗ, Thất Thất thật sự là từ trong lòng hâm mộ Thiên Tuyết có một vị huynh trưởng như vậy, Thiên Tuyết một thân quần áo trắng, ở dưới ánh trăng giống y như vị tiên tử hóa vũ phi thiên!

Thất Thất vốn định lảng tránh, nhưng không còn kịp nữa, Thiên Tuyết thấy nàng, vẻ mặt tươi cười đi lên nói: “Chúc mừng tỷ tỷ, phụ hoàng đã hạ chỉ, hứa gả tỷ tỷ cho Đại Chu quốc Tam hoàng tử, đó đúng là một nhân vật thần thánh!”

Thất Thất rót cuộc trong lòng âm áp, nhưng lời này dù sao cũng khó trả lời, quá hăng hái, có vẻ mình rất vội vã, quá lạnh nhạt, dường như mình không vui thích, vì thế mím môi nở nụ cười một chút, cười đến có chút bộ dáng tiểu thư khuê các vậy!

Hai người hơi hàn huyên một chút, Thiên Tuyết mới cùng Tô Từ Nho đi rồi, Thất Thất nhìn bóng dáng Thiên Tuyết, không biết bản thân mình ngày nào mới có thể có khí chất của Thiên Tuyết kia, cử chỉ kia, không so còn được, vừa so ra còn có chút tức giận với mình, không hiểu ra sao bắt đầu trách cứ mỗ mỗ, rõ ràng biết thân thể mình, lại không biết từ nhỏ nên nghiêm túc bồi dưỡng mình, chỉ biết bảo mình đi mua rượu, nhóm lửa nấu com luyện bản tên, nghĩ đến bản tên, Thất Thất mới bỗng nhiên nghĩ đến mình từ sau khi tiến cung đã không luyện qua, không khỏi lại có vài phần áy náy, hơn nữa chỉ lo trách mỗ mỗ, cũng đã quên mình căn bản chính là người không có tâm phấn đấu!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Quân Trưởng Chịu Nhục 1

Mặc kệ Thất Thất trách ghét mỗ mỗ cũng được, hậm mộ Thiên Tuyết cũng thế, cảm kích “Mẹ cả” cùng phụ hoàng cũng được, Lí thượng nghi vẫn dẫn người đem quần áo gả y đỏ đưa đến “Thiên Tuyết cung”, Thất Thất thay thân gả y xinh đẹp như mây đỏ cuối chân trời kia, bất an nhiều ngày trong lòng cuối cùng một lượt bay sạch, nhưng vẫn cẩn thận đem theo cung nhỏ, 6 mũi tên cùng con nhện độc kia giấu ở trong túi tiền của bộ gả y.

Trước khi lên kiệu, Thất Thất cũng không gặp phụ hoàng, chỉ là ở trước cửa cung tượng trưng làm cái đại lễ, liền bị người ôm lên kiệu, Thất Thất thực buồn bực, ngay cả “Mẹ cả” yêu thương mình kia làm thế nào cũng không có tới đưa tiễn?

Dọc theo đường đi Thất Thất cứ thấy có tiếng khóc, nhưng lắng nghe lại thì nghe không được, không khí này không giống như không khí mừng rỡ lúc xuất giá, làm cho tâm tình bản thân vốn tốt làm thế nào cũng không quá thoải mái, quan viên cùng nội thị cung nữ hai bên đưa hôn đều một phái chất phác, Thất Thất không khỏi vì chính mình phải gả cho người lo lắng lên, có phải căn bản không có đáng về nhân tài như trong lời “Mẹ cả” nói hay không, có phải là người mù hay không, hoặc là một người cổ hủ, hoặc là người căm tức, theo lý có chuyện tốt như vậy, làm sao cũng phải là Thiên Tuyết, mà không phải tới lượt mình, hay là Thiên Tuyết đã có người trong lòng, vừa nghĩ đến người trong lòng của Thiên Tuyết, Thất Thất thậm chí cảm thấy có thể là Tô Từ Nho hay không, nhưng vừa nghĩ đến lại cảm thấy là một loại tội lỗi, Tô Từ Nho là huynh trưởng ruột của Thiên Tuyết, có loại ý niệm này trong đầu chính là không tôn trọng Thiên Tuyết đẹp như thiên tiên!

Lúc đi canh giờ kéo dài, Thất Thất lại không an phận lên, cẩn thận nhấc lên màn kiệu, thấy là đã muốn ra khỏi cửa thành theo bên Đổng thành hướng đi về phía bắc, Thất Thất nhìn không được nghĩ, dân chúng bình dân thành thân, chú rể đều phải tự mình đến nhà tân nương đón tân nương tử, quy củ hoàng gia này chính là không giống, chú rể này cũng không cần tự mình tới đón tân nương, đang nhìn, chợt thấy Lí thượng nghi lấy mắt trừng nàng liếc một cái nói: “Công chúa người là người tôn quý, làm sao có thể tùy ý như vậy làm cho người ngoài thấy mặt mày của người!”

Thất Thất vội buông màn xuống, trong lòng lại hừ một tiếng: Vậy lúc trước thời điểm ở Ô Y Hạng gặp qua mặt mày ta rất nhiều, chẳng lẽ người bảo cho ta đi nhảy sông tìm chết sao? Hay là làm cho những người gặp qua mặt mày ta này tự sát tạ tội?

Thất Thất sợ cái loại ánh mắt khinh bỉ này của Lí thượng nghi, trong lòng có bao nhiêu không thích loại buồn tẻ này, nàng cũng cực lực nhịn xuống ý muốn lại vén rèm lên, cổ kiệu vẫn đi tới, trời đã hoàng hôn mới rốt cục ngừng lại, sau đó nghe thanh âm Lí thượng nghi nói: “Công chúa mời xuống kiệu!”

Thất Thất vừa nghe rốt cục đến, vui sướng hận không thể nâng lên bàn chân ngồi đến có chút chết lặng lập tức lao xuống kiệu, nhưng nghĩ đến cái gọi là lễ nghi, vẫn nhịn một chút, mới cẩn thận nâng bước xuống kiệu, đã thấy kiệu dừng ở trong một cái khe núi, binh lính ăn mặc phục sức cùng Đại Kỳ hoàn toàn bất đồng cầm đao thương đứng ở hai bên khe núi, đao thương chói lọi mặc dù ở dưới thái dương đã muốn xuống núi, cũng có vẻ có chút chói mắt.

Bất an nhìn hai hàng binh lính đứng xếp hàng kia, ánh mắt người người không giống như nghênh đón tân nương tử, tính ra giống như đang quan sát một hồi thi đấu gì đó, Thất Thất vẫn cứ cảm thấy cho dù thành thân vội vàng, nhưng đây là Đại Chu quốc Tam hoàng tử thành thân, những binh lính này cũng không nên có biểu tình như vậy.

Binh lính này vừa nhìn thấy Thất Thất, phát ra một trận thanh âm “Ah”, Thất Thất mới nhớ tới khăn voan đỏ, nhưng nàng làm thế nào cũng tìm không ra đặt ở đâu rồi, lại dường như căn bản không có chuẩn bị cho nàng, phía trước kiệu, như trước là khe núi quanh co khúc khuỷu, thông đến một địa phương nào không biết, hai bên trái phải không thấy một tia màu đỏ, một thân gả y đỏ mặc trên người mình đây tại trong khe núi màu đất vàng này quái dị nói không nên lời, thậm chí có chút chẳng ra sao cả.

Phía sau còn có người bị đuổi xuống xe ngựa, Thất Thất tựa hồ như lại nghe tiếng khóc, vừa muốn quay đầu, nghênh diện đi tới mấy người đàn ông. Lí thượng nghi kia bước lên phía trước đối với người cầm đầu khom người chào, dùng sắc mặt lấy lòng Thất Thất chưa bao giờ gặp qua nói: “Vương tướng quân, Thiên Tuyết công chúa đã đưa đến!”

Tướng quân kia nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, không để ý đến Lí thượng nghi trực tiếp phân phó nói: “Người tới, mang đi!”

Thất Thất nghe thanh âm này, nghe như thế nào đều cảm thấy không quá giống như thanh âm đối với hoàng tử phi, còn không có hiểu được, đã đi ra hai binh lính khỏe mạnh như Nhị Nguu vậy đem nàng thoảng chốc nhắc lên, đặt ở trên một chiếc xe song viên, ném lại Lí thượng nghị liền hướng về trong khe núi đi rồi.

Thất Thất nằm mơ cũng không nghĩ tới thành thân không hi khải, không ngồi cỗ kiệu, mà là ngồi xe song viên có người đẩy, chẳng lẽ hoàng thất Đại Chu quốc này thịnh hành cưới tân nương tử như vậy!

Xe song viên trong khe núi không bằng phẳng đi đường xóc nảy cực kỳ lợi hại, vài lần thiếu chút nữa đem Thất Thất từ trên xe ngã xuống dưới, binh lính trên khe núi nhìn người người mừng rỡ cười ha ha, Thất Thất cũng bất chấp rụt rè của tân nương tử, vội vươn tay bắt lấy gong xe, hai cái binh lính kia đẩy nhanh hơn, cũng may Thất Thất gặp qua cảnh này, cùng Nhị Nguu từ đánh nhau cũng rất thống nhất, thẳng đến trước đại tướng, còn không có ngã xuống dưới, hai binh sĩ có chút kinh ngạc sau nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, sau đó một người trong đó đi lên dừng mãnh xách Thất Thất từ trên xe xuống dưới, đẩy mạnh vào trong trường!

Kịch liệt thành thân như vậy, làm cho Thất Thất loại người chưa thấy qua sự đời này có chút chịu không nổi, lúc bị đẩy mạnh vào trong trường, Thất Thất mặc quần dài đỏ rớt cuộc đứng không vững, lung lay vài cái bổ nhào tới trên mặt đất!

Sau đó Thất Thất nghe được một thanh âm đàn ông truyền tới:“A, xem ra còn có chút vội vã nha!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Quân Trưởng Chịu Nhục 2

Thất Thất cố sức từ mặt đất đứng lên, trong trường ánh sáng cũng không tính là sáng sủa, Thất Thất vẫn nương theo ánh nến, thấy phía sau cái bàn rộng lớn ngồi một người đàn ông cực kỳ nho nhã tích thạch như ngọc, liệt tùng như thúy, một thân quần áo màu trắng, nhìn làm sao cũng đều thoát tục như tiên.

Thất Thất nhất thời có một loại ảo giác: Người đàn ông này rõ ràng cùng Thiên Tuyết cực kỳ xứng đôi!

Nhưng nghĩ người đàn ông có dạng như thần tiên vậy không phải trở thành phu quân của Thiên Tuyết, mà là trở thành phu quân của mình, Thất Thất vẫn có chút kích động, bản thân mình khắp nơi không bằng Thiên Tuyết, trên việc này quả thật mạnh hơn Thiên Tuyết...

Chỉ là người này ánh mắt nhìn qua rõ ràng có vài phần bất thiện, Thất Thất lớn như vậy từng tham gia hôn lễ số lượng không nhiều lắm, mấy chú rể này không có người nào là không phải vui mừng lộ rõ trên nét mặt, ít thấy ai có ánh mắt như vị chú rể trước mắt này, giấu lại những việc vừa mới trải qua, vì thế liền giận tái mặt hỏi:“Người nhìn cái gì, không thấy qua sao!”

Người đàn ông nho nhã nghe xong lại nhìn Thất Thất liếc mắt một cái cười lạnh nói:“Người ta nói Thiên Tuyết công chúa trừ bỏ bề ngoài trên trời dưới đất không có, dịu dàng động lòng người, không nghĩ tới tính cách mạnh mẽ như thế, tính ra có chút ngon quá kỳ từ!”

Thất Thất không nghĩ tới câu nói đầu tiên của người đàn ông kia đã đem chính mình đánh về nguyên hình, mới nhớ lại hiện tại mình chính là Thiên Tuyết công chúa, vì thế thẳng lên thất lưng tận lực có vẻ thực nữ một chút, người đàn ông kia lời nói vừa dứt liền đứng lên, Thất Thất bằng cảm giác cái gọi là Tam hoàng tử này có chút bất thiện như vậy, lại quên mất thực nữ, lui về phía sau một bước to, người kia lại duỗi tay ra nâng lên cầm Thất Thất trên tay có hai phần khí lực, Thất Thất thấp hơn hẳn, bị người nam vừa nhắc liền phải nhón chân, lại nghe Tam hoàng tử kia không nhanh không chậm bỏ thêm một câu:“Tuy nhiên nhìn kỹ, lỗ mũi, nông cạn, như vậy mà thôi!”

Nghe xong lời này, Thất Thất cảm thấy Tam hoàng tử này cũng quá bất nạt người, cho dù mình không được tốt lắm, tốt xấu gì cũng là công chúa một nước, Tam hoàng tử người nên lưu lại hai phần mặt mũi, nhưng trong giây lát nghĩ đến hiện tại đang ở trên địa bàn của người ta, đang do dự có nên phản bác hay không, lại nghe thanh âm lạnh lùng của Tam hoàng tử kia nói:“Người tới, đem Thiên Tuyết công chúa đưa cho Doãn đại tướng quân công cao vất vả đi!”

Thất Thất vừa nghe hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, chính mình được đưa tới cùng Tam hoàng tử hòa thân, làm thế nào mà Tam hoàng tử này lại đem mình đưa cho cái Doãn đại tướng quân gì đó, đây tính là chuyện gì chứ?

Thất Thất còn chưa hiểu được, tướng quân kia đã mang theo vài binh lính như sói như hổ đi đến, đem nàng kéo xuống, Tô Thất Thất luống cuống tay chân, không tránh khỏi mấy binh lính lưng dài vai rộng kia, bị mấy người thoảng chốc kéo ra khỏi lều trường của Tam hoàng tử, gả y đồ cũng bị kéo đến hoàn toàn thay đổi, không đợi hiểu được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, lại bị từ trong khe núi kéo vào một cái khe núi khác, sau đó vào một cái trường khác!

Tiến vào trường, mấy binh lính thoảng cái đem Thất Thất ném xuống đất, Thất Thất bỗng cảm thấy đùi một trận đau nhức nhối, một đường này đều là bị kéo, gả y đồ đều bị mài rách, cũng không thể trách da thịt không bị mài rách, Thất Thất chưa bao giờ biết tân nương tử đến nhà chồng là chịu lễ ngộ như vậy, rốt cuộc là quy củ gì của quốc gia, nếu còn có cơ hội nhìn thấy “Mẹ cả” hoàng hậu, Thất Thất quyết định vẫn là đem danh phận công chúa kia trả lại cho Thiên Tuyết có vẻ tốt.

Vương tướng quân cùng vài binh lính ném Thắt Thắt quý xuống hành lễ nói:“Đại tướng quân, Thiên Tuyết công chúa đưa đến!”

Thắt Thắt chỉ nghe một người biếng nhác nói:“Mỗi người đều biết Đại Kỳ quốc Thiên Tuyết công chúa bề ngoài thiên thượng nhân gian hiếm thấy, cùng tiên tử giống nhau, phụ nữ lần này đưa tới quả thực cực phẩm, Tam hoàng tử nhà ngươi thật đúng là hào phóng nha!”

Vương tướng quân cất cao giọng nói:“Tam hoàng tử có phân phó Đại tướng quân là công thần Nam hạ lần này, tự nhiên nên phát cho thứ nhất!”

Thắt Thắt nghe làm sao cũng thấy không được tự nhiên, mình làm thế nào liền giống như hoa khôi Lý nương tử trong “Bách hoa lâu” kia, ai ra giá cao, liền phát thứ nhất, chính là đến Đại Chu quốc này đổi thành ai chiến công cao, liền phát thứ nhất.

Sau đó nghe Doãn đại tướng quân kia như trước miễn cưỡng nói:“Được rồi, đã biết, nếu là tâm ý của Tam hoàng tử, bốn soái cũng đành nhận!”

Vương tướng quân ước chừng không dự đoán được đôi phương cũng không khách khí như vậy, ghen một chút mới nói:“Vay mặt tướng cáo tử, Đại tướng quân mời vui vẻ hưởng dụng!” Nói xong hành lễ mang theo vài binh lính kéo Thắt Thắt, Thắt Thắt vốn chuẩn bị bò trên đất giả chết, nhưng khi một đôi giày màu đen có thêu có đầu hổ vàng rơi vào trong mắt của nàng, Thắt Thắt chỉ phải ngẩng đầu, đón nhận một đôi con ngươi lạnh rét có chút quen thuộc, một người đàn ông rất là đoan chính, ngũ quan rất đẹp thậm chí bề ngoài so với Tam hoàng tử còn đẹp hơn một ít, Thắt Thắt tính ra cảm thấy mình không cần gả cho Tam hoàng tử kia dạng người như vậy cũng không khỏi quá kém đi, tiến vào quân doanh liền gặp được một loạt biến cố xảy ra làm cho Thắt Thắt sinh cảnh giác, tương lai lập gia đình dường như cũng không phải tuyệt vời như vậy, nhưng Thắt Thắt bị kéo đến choáng váng trướng não, cả người nhức nhối, nhớ không rõ ở nơi nào gặp qua ánh mắt này.

Người đàn ông tay nâng lên mặt Thắt Thắt quan sát một phen đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia cho dù ở mùa hè nóng bức cũng làm cho người ta cảm giác được lạnh buốt, Thắt Thắt nổi lên một thân nổi da gà, người đàn ông lại không duyên cớ thêm vài phần tà mị cùng hiểm độc, sau đó người nam hừ một tiếng đẩy mặt Thắt Thắt ra lạnh giọng nói:“Đem quần áo cởi, để cho gia nhìn một cái xem thân mình có coi được như khuôn mặt vậy hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Quân Trưởng Chịu Nhục 3

Thắt Thắt bị dọa sốc, tuy rằng trà trộn ở trong Ô Y Hạng, mỗ mỗ mặc kệ nàng, nàng mỗi ngày giống như mấy đứa con trai, nhưng ít nhất lòng si nhục vẫn phải có, nói sau chính mình tốt xấu cũng là một đại cô nương 14 tuổi, ở trước mặt một người đàn ông không quen biết cởi quần áo, đó tính là cái gì, cho dù là cô nương trong “Bách hoa lâu” lần đầu tiên để cho người ta cởi áo tháo thắt lưng còn phải bày hai bàn tiệc rượu, bản thân mình đường đường một cô công chúa ngay cả cô nương trong “Bách hoa lâu” kia cũng không bằng.

Thắt Thắt bất chấp tay chân đau đớn, ngược lại gờ tay nắm chặt quần áo, người đàn ông kia mặt lập tức rét lạnh xuống, duỗi tay ra đem Thắt Thắt kéo lên, Thắt Thắt buông xuống một tay túm quần áo, đột nhiên tát vào mặt người nam, người kia không dự đoán được Tô Thắt Thắt dã tính như vậy, trên mặt đầu tiên là một trận lạnh lẽo, sau đó liền đau nhức lên, người nam cười lạnh một chút nói:“Có hai phần dã tính, còn có bao nhiêu bản sự, xuất ra đây để cho gia được thêm kiến thức!” Nói xong đem Thắt Thắt xách tới ném đến trên giường xếp trong trướng kia.

Thắt Thắt cùng Nhị Ngu đánh nhau, cho tới bây giờ vẫn lấy động tác nhanh chuẩn hung ác chiếm thượng phong, tự nhiên không đem người đàn ông để vào mắt, đầu tiên là vừa nhắc chân đá về hướng thắt lưng người nam, người kia hơi sững sốt, nhưng duỗi tay ra đã bắt ở bàn chân Thắt Thắt đá đến, Thắt Thắt không chút nào yếu thế bay lên một cái chân khác đá về phía ngực người đàn ông, người đàn ông kia tay mất lạnh lại bắt được, hai tay dùng lực một chút đem hai chân Thắt Thắt tách ra, Thắt Thắt cảm thấy đầu bập bủ một trận đau truyền tới, mới phát hiện người này Nhị Ngu không thể sánh bằng, tính khí lực chính là Nhị Ngu mấy lần cũng không vượt qua.

Thắt Thắt không phản kháng còn tốt, vừa phản kháng ngược lại gia tăng thú tính của đàn ông, người nam duỗi tay ra đem Thắt Thắt một chân cột đến một bên giường xếp, Thắt Thắt chờ bấp bủ giảm bớt một chút đau đớn, chống thân mình ngồi dậy, vung tay lại hướng người nam bắt qua, người nam khoát tay rời khỏi tay Thắt Thắt, đem cái chân cột kia kéo mạnh, cột đến bên kia, cơ hồ thành một cái chữ “Nhất”, Thắt Thắt chỉ biết là tư thế này bất nhã, máu bỗng chốc sôi lên, lại duỗi tay tới bắt người đàn ông, người kia lại bắt lấy tay Thắt Thắt, đem thân thể Thắt Thắt banh thẳng, sau đó lại đem hai tay Thắt Thắt trói đến đầu giường, Thắt Thắt mới sinh ý sợ, hét lớn:“Ta ở Đại Kỳ quốc là công chúa, ngươi muốn làm gì?”

Người nam nghe xong, nhíu miêng một chút lấy ngón tay ngà ngón đặt trên môi Thắt Thắt nói:“Biết ngươi là công chúa cao quý nhất Đại Kỳ quốc, phi dương bát hổ (từ hình dung người rất kiêu ngạo), không ai bì nổi, quốc bảo Đại Kỳ quốc!”

Thắt Thắt cực kỳ muốn ổn định tâm thần, nhưng đau đớn ở vai, bấp bủ đều đang nhắc nhở nàng, người đàn ông trước mắt này làm việc hiển nhiên không phải như đàn ông ở Ô Y Hạng có thể so sánh được, đàn ông Ô Y Hạng đừng nói nhìn thấy “Công chúa”, chỉ là vừa nghe được hai chữ “Công chúa” cũng muốn ba quý chín lạy, mà người này rõ ràng không hề đem thân phận công chúa của mình để vào mắt!

Thắt Thắt vừa thấy công chúa Đại Kỳ không thể kinh sợ người nam, lập tức buông thả tư thái nói:“Ta là đưa tới cùng Tam hoàng tử thành thân, đại soái...”

Người đàn ông vừa nghe cười lạnh duỗi tay ra kéo xuống đai lưng của Thắt Thắt, đem quần áo lôi xuống, lộ ra một thân mình trắng nõn như khối đậu hũ, người nam “Chắc chắc” hai tiếng nói:“Thành thân? Tốt thôi, chờ ngươi chăm sóc tốt gia, gia sẽ đưa ngươi đi cùng cái Tam hoàng tử kia thành thân là

được !”

Thất Thất thân thể chợt lạnh, theo bản năng muốn rút lại thân thể hoàn toàn bại lộ, nhưng là tay chân bị cột chặt, Thất Thất dùng sức kéo tay chân, chẳng những không tránh khỏi, dây thừng kia trái lại lồm vào trong thịt.

Người đàn ông cũng không hoảng không vội đứng dậy đánh giá Tô Thất Thất, thấy Tô Thất Thất trên tay đeo một chuỗi vòng tay đỏ như màu máu nói:“Thiên Tuyệt công chúa, nhà mẹ đẻ của ngươi dường như rất keo kiệt ha, một thân trừ bỏ cái áo lụa cũng chỉ có thứ này là đáng giá !” Nói xong từ trên tay Thất Thất kéo xuống, sợi tơ bị kéo đứt, từng hạt từng hạt châu rơi xuống trong tay người đàn ông, người đàn ông giơ tay lên chậm rãi buông ra, hạt châu màu đỏ này theo giữa các ngón tay người đàn ông từng hạt từng hạt một rơi xuống, rơi xuống trên thân thể vừa mới phát dục của Thất Thất .

Mặc quần áo Tô Thất Thất dám cùng người đàn ông đánh nhau, không quần áo Tô Thất Thất bị người đàn ông cột thành cái dạng này, từng hạt châu kia rơi xuống trên ngực, là con gái rớt cuộc biết ngượng ngùng, không dám đón ánh mắt của người đàn ông, xoay đầu qua kêu một tiếng nói:“Ngươi... Rớt cuộc muốn... Làm cái gì!”

Người đàn ông lấy ngón tay sờ soạng một chút chỗ trên mặt bị Thất Thất cào rách, cư nhiên toát ra giọt máu, hắn đem ngón tay mang theo máu đưa tới bên miệng Thất Thất tà tà nói:“Liếm !”

Thất Thất hừ một tiếng, đem đầu xoay hướng bên kia, người đàn ông thấy cười lạnh nói:“Được, ngươi có thể không, tuy nhiên tam quân bên ngoài là chinh chiến nhiều năm, đem ngươi như vậy quăng ra, ngươi ngấm lại xem bọn họ có thể hay không thực vui vẻ?”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Quân Trưởng Chịu Nhục 4

Hai con đường, Tô Thất Thất đều không muốn, nhưng hai con đường này đều không nhận, hiển nhiên mình chỉ có thể lựa chọn cái chết, người đàn ông dùng lời nói trên chọc kia bỗng nhiên nham hiểm mặt nói:“Đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn con đường thứ ba, chính là chết, tuy nhiên không phải gia cho phép chết, gia sẽ đem thi thể ngươi trần như nhộng treo ba ngày ở trong quân, sau đó sẽ đem ngươi trần như nhộng tặng cho phụ hoàng mẫu hậu ngươi!”

Mấy năm nay đánh giặc, ở Ô Y Hạng nhiều người chết, thật nhiều thời điểm người chết cũng không kiện quần áo che thân, bị người thu gom để trên xe bò, kéo ra ngoài hướng về phía bãi tha ma ném, một đời thị phi phi tất cả đều chấm dứt, Tô Thất Thất chết lặng không quan tâm việc trần trụi bị treo trong quân, nhưng nghe đến một câu đem mình treo lên đưa cho phụ hoàng mẫu hậu, Thất Thất thoáng giật mình, “Mẹ cả” kia nói mình là đưa tới cùng Tam hoàng tử hòa thân, làm thế nào Tam hoàng tử tên súc sinh kia lại đem mình đưa cho tên súc sinh trước mắt này, mình không thể như vậy làm lợi cho loại súc sinh này!

Người đàn ông thấy trong mắt Thất Thất có lóe sáng, bằng cảm giác sâu sắc của hắn, Tô Thất Thất là một người rất sợ chết, nếu thật sự là người tiết liệt, sớm đã có loại cử chỉ cắn lưỡi tự sát, nhưng Tô Thất Thất không có, liền chứng minh nàng căn bản là sợ chết!

Tô Thất Thất khàn khàn thanh âm hỏi:“Soái gia, trước khi đáp ứng, ta có thể hỏi một vấn đề hay không?”

Người đàn ông nhìn Thất Thất một hồi lâu mới nói:“Có thể, nhưng gia không nhất định trả lời ngươi!”

Tô Thất Thất mới cẩn thận hỏi:“Ta là công chúa Đại Kỳ quốc, ngươi đối đãi như thế, sẽ không sợ hai quốc lại giao chiến sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 18: Quân Trưởng Chịu Nhục 5

Người đàn ông nghe xong hừ một tiếng, sau đó hung hăng nắm cằm Thất Thất nói:“Thật sự là rất buồn cười, gia ngược lại không sợ giao chiến, tuy nhiên phụ hoàng mẫu hậu của ngươi dường như rất sợ nha, làm sao, bọn họ không có nói cho ngươi tới nơi này là làm cái gì sao, nghe nói bọn họ hết mực yêu thương ngươi, coi ngươi là hòn ngọc quý trên tay, hiện tại Đại Kỳ chiến bại, bọn họ lại bỏ được đem ngươi đưa tới thăm hỏi tướng sĩ Đại Chu ta, biết cha mẹ của ngươi là yêu thương ngươi như thế nào chưa!” Người đàn ông nói xong khinh miệt nở nụ cười, sau đó tà tà nói:“Tuy nhiên, ngươi yên tâm, gia sẽ giúp bọn họ yêu thương ngươi!” Nói xong buông lỏng tay ra, hung hăng đẩy mặt Thất Thất.

Tô Thất Thất vừa nghe cuối cùng có chút hiểu được, trách không được hoàng hậu “Mẹ cả” kia lại yêu thương mình như vậy, để Thiên Tuyệt nhường ra cung điện, danh phận, thì ra là muốn dùng mình đến thế thân cho Thiên Tuyệt con gái bảo bối của bọn họ đến quân doanh kẻ địch, bản thân mình vậy mà

ngây thơ cho rằng hổ độc không ăn thịt con, phụ hoàng chưa từng gặp mặt kia cũng mang cái chữ “Phụ” đi, ai ngờ được phụ hoàng này thật đúng là xứng với hổ độc ăn thịt con, vì an nguy của chính mình, đem con gái chưa bao giờ nuôi dưỡng qua từ dân gian tìm về vì khao quân địch, bảo hộ một đứa con gái khác, cũng khó trách hẳn không cùng mình gặp mặt, có phải vì sợ mình bị bọn người địch quốc này giày vò chết, âm hồn không tiêu sẽ đi tìm hấn, bản thân mình từng cho rằng thật tìm được cha ruột, từ nay về sau không cần sống tiếp cuộc sống thiếu ăn thiếu mặc, “Heo chó không bằng” kia, thì ra cha ruột đưa nàng tới một cuộc sống so với “Heo chó không bằng” kia còn không bằng hơn nữa, đều do mình bị quỷ mê tâm hồn, không đem lời vàng ngọc của mẹ nói nhớ kỹ trong lòng, hiện tại hối hận cũng đã chậm.

Tô Thất Thất tất cả con đường cũng không muốn chọn, có chút ủy khuất muốn khóc, nhưng nhìn đến người đàn ông không kiên nhẫn, sắc mặt lại trở nên không tốt, vì thế cắn răng một cái nói: “Được, ta chọn con đường thứ nhất!”

Người đàn ông nhìn Tô Thất Thất, đôi mắt rét lạnh hơi hơi nhảy dựng, nhân tiện nói: “Người tới!” Thuận tay kéo cái áo tơ tằm vừa rồi cởi ra kia che ở trên người Thất Thất, vết thương trên người Thất Thất vừa chạm vào áo kia, đau đến mức nàng theo bản năng rút tay chân một chút, nhưng vừa động, dây thừng kia đã sớm hăm sâu vào liền giống như cắn chặt răng, đã thấy hai tên thân binh nâng một cái thau đồng đi vào, trong bồn có lửa than đang cháy hừng hực, mặc dù đặt ở bên giường trong ngày nóng nực này, có phần như nướng người một chút, nhưng trong tâm tư lạnh lẽo của Thất Thất có thể cảm thấy bồn lửa than kia ấm áp.

Người đàn ông nhân tiện nói: “Gia người này trí nhớ không tốt, nếu là nô, phải ở trên người làm ký hiệu, miễn cho người thừa cơ chạy về bên người phụ hoàng hầu hạ người kia lại không nhận nợ nần.” Nói xong từ trong thau đồng lấy ra một cái bàn ủi không lớn lại cháy đỏ lên, Thất Thất gấp đến độ khàn cổ họng kêu lên: “Ta sẽ không chạy!”

Người đàn ông không để ý tới tiếng kêu của Thất Thất, xốc lên chiếc áo tơ tằm đem cái bàn ủi không lớn kia ủi một chút ở ngực Thất Thất, một luồng hương vị như da heo nướng theo một làn khói trắng ở trước mắt dâng lên, Thất Thất mới cảm thấy ngày nóng nực này gần chầu than quả thật không phải chuyện tốt, kêu thảm, hôn mê bất tỉnh.

Thất Thất là vì ngực đau cùng đau đớn trên người tỉnh lại, thời điểm tỉnh lại, tay chân đã được cởi ra, thấy người đàn ông đang rửa tay trong thau đồng thân binh đưa tới. Thất Thất chờ thân binh kia bung thau đồng đi rồi, mới chậm rãi bò xuống giường, đem áo lót của mình nhặt lên, chịu đựng đau đớn, qua loa mặc vào trên người tràn đầy vết thương, lại không cẩn thận đụng phải tiểu cung cùng cái gói chứa con nhện độc kia.

Vuốt cái gói kia, Thất Thất tận lực làm cho thân thể đau đến phát run của mình có vẻ trấn tĩnh một chút, lại nghe người đàn ông kia rửa tay xong thân nhiên nói: “Tự thu dọn cái giường bị người làm cho bẩn hê hê kia, lúc tối gia trở về thấy mấy thứ này nọ bát nháo của người, vậy người tự mình nghĩ cho tốt một cái phương thức trừng phạt, nếu không gia cũng sẽ không cho người dễ dàng qua cửa giống như hôm nay vậy!” Người đàn ông nói xong cũng cảm thấy mấy lời nói nhảm của mình có phải so với bình thường nhiều hơn một chút hay không!

Thất Thất vừa nghe bảo nàng thu dọn giường, gãi đúng chỗ ngứa, người đàn ông miệng đầy lời vũ nhục nàng, nàng cũng chưa nghe được rõ ràng, vội vàng thân hình không yên bề nhào vào bên giường, người đàn ông thấy hừ một tiếng nói: “Thực chưa thấy qua phụ nữ hạ lưu giống như người vậy, đối với giường tỉnh ra tỉnh có chú ý!”

Thất Thất mới nghĩ đến mình vừa mới ở trên đây nhận hết vũ nhục, đảo mắt lại nhanh nhẹn như vậy nhào tới, quả thật có chút tỉnh có chú ý, rốt cuộc vẫn là biết cảm thấy thẹn, động tác chậm một chút, chờ người đàn ông đi rồi, nàng mới nhanh chóng đem ra giường quần dụng kia gỡ xuống dưới, vừa vặn có người đưa tới ra giường chăn đệm mới, Thất Thất vội tiếp nhận, người kia nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, Thất Thất mới nghĩ đến động tác của mình có vẻ quá mức bức thiết, vội thả chậm tốc độ, lại cảm thấy người nọ nhìn quen mắt, Thất Thất suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới người đàn ông này mình từng gặp qua, đúng, bốn năm trước, ở cửa hàng rượu của Trần đại nương từ trên cái bàn kia gặp qua, người đưa ra giường cùng chăn đệm đúng là cái người thấp giọng kêu “Đại nhân”.

Thất Thất thò tay mò đến khối ngọc bài may giấu ở trong tay áo kia, rốt cục nhớ ra, người này chính là cái đại nhân cho mình khối ngọc bài, toàn thân càng thêm tràn ngập oán hận, bản thân mình năm đó làm thế nào lại cứu thứ lang tâm cầu phước như vậy, sớm biết được lúc trước nhất định không tham ngọc bài của hắn, để cho hắn bị lão Tôn Đầu bắt đi chặt đầu thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Phóng Độc Báo Thù 1

Thất Thất thu dọn giường xong, nhìn những hạt châu đỏ long lanh rơi trên mặt đất, vì thế bò trên đất, từng hạt một nhặt lên, bỗng cảm thấy những hạt châu này cùng người đàn ông kia giống nhau đập hư chính mình, buông lỏng tay tất cả đều một lần nữa rơi xuống đất.

Toàn thân bẩn hê hê ngồi ở bên giường đã đổi mới hoàn toàn sạch sẽ, Thất Thất nhìn nước mắt, giả vờ một bộ dáng ngăn người xuất thần, tuy rằng nàng quả thật muốn ngăn người xuất thần, đem hết thấy đều quên, giống như trước kia vậy trở lại Ô Y Hạng, nấu cơm giặt quần áo cho mẹ, mua rượu thu dọn nhà ở thuận tiện lại đốt một quyển sách mẹ coi như là trân quý, sau đó thanh thần ổn định chờ tương lai gả cho Nhị Ngu ca, hoặc là gả cho người con không quá xuất chúng còn có chút chất phác của lão Tôn Đầu kia, lão Tôn Đầu có một trai một gái, con gái cùng tuổi với nàng, tính cách giống mẫu thân, thường bắt nạt Thất Thất, cho nên trước kia Thất Thất cực kỳ không thích cô nàng có người mẫu thân mạnh mẽ này, đứa con trai Tôn Đại Báo có người phụ thân giỏi giang, lại yếu đuối, ngờ nghệch không bằng Nhị Ngu từ biết đánh nhau, hiện tại cảm thấy ngay cả gả cho một người như vậy đều là một chuyện tình tốt đẹp, tuy nhiên những điều kia hiển nhiên đều là hoa trong gương trăng trong nước.

Mồ mỗ biết rõ “Mẹ cả” kia không phải cái thứ gì tốt, vì sao vẫn để cho nàng đem đón mình vào cung, Thất Thất lại vô cớ nổi hận mỗ mỗ lên, chờ mình có một ngày không cần thận phát tài, sẽ không thềm trở về hiếu kính bà!

Tô Thất Thất như đi vào cõi tiên không biết bao lâu, rốt cục nghe được có người báo: “Đại tướng quân hồi tước!”

Tô Thất Thất nghe xong thoáng cái phục hồi tinh thần lại, lén lút đem con nhện độc kia từ trong túi tiền thả tới giữa giường, sau đó đem túi tiền nhét vào dưới giá cấm nền, vừa thả xong, người đàn ông kia đã muốn đi nhanh vào, Tô Thất Thất lập tức lại giả dạng làm một bộ dáng ngẩn người, lại nghe người đàn ông kia ngả ngón nói: “Đường như ngươi thật sự rất thích cái giường của gia, nếu thích, về sau liền làm nô nhi bên gối gia đi, mỗi buổi tối gia đều chăm sóc hầu hạ ngươi!”

Tô Thất Thất cũng cực kỳ phối hợp kiểu mỵ nờ nự cười một chút nói: “Thất Thất hiện tại đã muốn hầu hạ gia...!”

Người đàn ông thấy tự dung tức giận, vươn tay bắt lấy tóc Tô Thất Thất nói: “Đừng nói, ngươi thật đúng là không cần người ta dạy tiện, muốn cũng chờ gia ăn no lại chơi, nhớ rõ về sau thấy gia phải quỳ, đừng tưởng rằng mình vẫn là cái công chúa gì đó, ngươi chính một nữ nô của gia, một con chó!” Nói xong tay dùng lực một chút, một tay lấy Thất Thất xách tới ấn trên mặt đất, da đầu Thất Thất một trận đau nhức, nàng nhẫn nhịn nước mắt ngoan ngoan quỳ trên đất.

Người đàn ông hừ một tiếng ngồi xuống ở trước án, lập tức có hai binh lính thiếp thân đưa vào đồ ăn, Thất Thất mới nghĩ đến mình cũng có một ngày chưa ăn cơm, đồ ăn trên bàn kia bốc mùi lên thật thối, Thất Thất thậm chí theo bản năng nhìn thoáng qua, người thân binh đi theo người đàn ông kia nhẫn không được nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, chưa từng thấy qua phụ nữ như vậy.

Người đàn ông cũng khinh miệt liếc Thất Thất một cái, Thất Thất liền có ý nuốt một ngụm nước miếng, cái tên lính đi theo kia đứng ở một bên nói: “Đại nhân, Tam hoàng tử bên kia không đồng ý lại xuất binh!”

Người đàn ông nghe xong nhíu miệng một chút nói: “Bách Viện không đồng ý, vậy để cho chính hấn tự dẹp đường hồi phủ là được!”

Người đàn ông bỗng nhiên nghĩ đến cái gì nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, Thất Thất vội thấp người ánh mắt nhìn chằm chằm trên bàn, người đàn ông mới nói: “Quần Phong, ngày mai ngươi về phủ trước một chuyến, đem thư của ta đưa cho Doãn tướng!”

Người gọi là Quần Phong kia liền lên tiếng: “Vâng!”

Người đàn ông com nước xong để cho Quần Phong cầm cái mâm nhỏ sắp xếp chút com thừa canh cạn đặt ở trước mặt Thất Thất, Thất Thất sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi, mấy thứ đồ ăn này tuy rằng là người khác ăn thừa, hiển nhiên so với chính mình từng ăn ở Ô Y Hạng phong phú hơn nhiều lắm, xấp xỉ cùng mấy thứ đã ăn trong hoàng cung, vội vàng vươn tay bung lên ăn, người đàn ông kia hí mắt nhìn Thất Thất, đột nhiên nói: “Không được lấy tay, ăn giống như chó vậy!”

Thất Thất nghe xong máu huyết thoáng cái nảy lên, nhưng nghĩ đến muốn chạy trốn thì không thể đối bụng, vì thế hết sức khôn ngoan thu hồi tay, cúi đầu đem mấy thứ gì đó trong mâm ăn, đương nhiên ăn cực kỳ chật vật, thậm chí hạ lưu đáng xấu hổ, Quần Phong liền cười nói: “Đại nhân, thật không nghĩ tới, nàng tốt xấu cũng là cái công chúa kim chi ngọc diệp, vậy mà còn quá mức phục tùng, không khỏi làm cho đại nhân thiếu đi rất nhiều lạc thú!”

Người đàn ông nghe xong nở nụ cười một chút nói: “Quần Phong, đừng nói năm đó mặc dù chưa thấy qua mặt mũi Thiên Tuyết kia, nhưng biết nàng là một người chủ cực kỳ xảo quyệt hà khắc, cũng là yếu ớt có tiếng, ta nhìn công chúa này như thế nào cũng không thấy giống như là loại người hà khắc yếu ớt!”

Quần Phong nhân tiện nói: “Có lẽ... Có lẽ người như vậy quá mức yếu ớt, cho nên ngược lại không có cốt khí, hơn nữa Tam hoàng tử xem qua bức họa của Thiên Tuyết công chúa, thật là Thiên Tuyết không sai!”

Người đàn ông nghe xong có chút đăm chiêu nói: “Bách Viện quá tinh ranh, hay là ngược lại bị mê hoặc!”

Thất Thất bị lời nói của người đàn ông hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, người này trừ bỏ hung tàn ra, dường như đầu óc có vẻ dùng tốt lắm, vì thế thêm lực cổ sức đem mấy thứ trong mâm ăn xong, nói không chừng chạy trốn khỏi không biết năm nào tháng nào mới có thể lại ăn được mấy món ăn như vậy.

Thất Thất sờ đi không đem chuyện mình không phải Thiên Tuyết công chúa nói ra, vốn nghĩ đến cái tên tuổi Thiên Tuyết kia còn có thể dùng làm khôi diễm, hiện tại xem ra người đàn ông này muốn giày xéo đúng là cái Thiên Tuyết kia, Thất Thất không biết bản thân mình nói ra, người đàn ông này có thể tin hay không tin, nhưng hiện tại nói hay không nói còn có ý nghĩa gì? Mất đi rồi còn có thể trở về sao, đau đớn này cũng sẽ biến mất sao? Cũng sẽ không, hết thảy cũng sẽ không trở lại như cũ!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Phóng Độc Báo Thù 2

Người đàn ông dùng com xong, tắm sơ, liền phân phó người cấp cho Thất Thất một bộ áo lót sạch sẽ, cùng một bộ đồ binh lính Đại Chu cấp thấp, bảo Thất Thất mang thân mình lau khô thay quần áo sạch sẽ, Thất Thất nghe xong gãi ngứa chỗ ngứa, vội cầm lấy hai bộ quần áo trốn sau bình phong, đã có người chuẩn bị một thùng nước cùng khăn bông trắng, Thất Thất cầm lấy khăn bông trắng, nhìn nước, đôi mắt đỏ một chút, nhưng nàng cực lực nhịn xuống, cẩn thận đem máu đen trên người lau, chỉ là tùy tiện nhẹ nhàng đụng tới làm sao cũng đau đến nàng muốn kêu lên, Thất Thất vốn là muốn kéo dài thời gian, lần này muốn không chậm cũng không được.

Người đàn ông tra tấn Thất Thất một đêm, lại bận quân vụ hơn nửa ngày, cho dù là làm bằng sắt cũng mệt mỏi, ở bên án bàn một hồi, đứng dậy đi đến bên giường nằm xuống, Thất Thất nghe được động tĩnh của người đàn ông trên giường, trong lòng một trận mừng thầm, lại nghe thanh âm người đàn ông lạnh lùng nói: “Đừng nghĩ rằng ngươi là mẹ dâu là có thể tránh thoát, lau xong rồi mau mau bò ra cho gia!”

Thất Thất chỉ phải lau qua quýt, chậm rãi đem áo lót mặc vào, lại nghe người đàn ông nói: “Còn mặc cái quần áo gì, trần người đi ra đây!” Nói xong lại kêu một tiếng: “Cái gì vậy?”

Thất Thất vừa nghe mừng rỡ, không để ý đến đau nhức, động tác mặc quần áo thoáng cái nhanh gấp mấy lần, lại nghe người đàn ông kia lớn tiếng kêu: “Người tới! Người tới!”

Quần Phong cùng hai tên thân binh lập tức vén trướng đi vào, Thất Thất từ trong bình phong nhìn đến Quần Phong cầm giữ tay người đàn ông, xóc chân lên sắc mặt thoáng cái thay đổi nói: “Đại nhân, là nhện Hồng Lang, độc vật cực kỳ lợi hại!” Nói xong lập tức quát hai tên thân binh: “Truyền Thái y tùy quân, lập tức truyền Thái y tùy quân!”

Thất Thất nghe xong vui mừng nước mắt thiếu chút nữa chảy ra, thứ đó từng cắn nàng, nàng biết là loại mùi vị gì, gặp có thân binh tiến vào, vội giả bộ một bộ dáng quá sợ hãi quỳ trên mặt đất, Quần Phong tìm kiếm khắp nơi, sau đó sai bước vòng qua bình phong đi đến phòng tắm, nhìn Thất Thất run rẩy là giả, quỳ trên mặt đất một cái, không phát hiện cái gì dị thường, lại xoay người đến nơi khác tìm kiếm, Thất Thất thấy Quần Phong vừa đi, vẫn quỳ trên mặt đất cẩn thận chuyển đầu qua bên cạnh bình phong lộ mặt ra xem chỗ kia, thấy người đàn ông đó ngã vào trên giường, không giống như mình vậy rống hống kêu to, tìm chết, ngăn lại mình lúc ấy vẫn là cách lỏp vãi bị cắn, người đàn ông kia mặt đã muốn hiện lên màu than, môi đen thui, không thể nhúc nhích.

Thân binh ở mặt bên kia bình phong một mảnh bối rối, Thất Thất trong lòng cực kỳ cao hứng, cẩn thận đem bộ trang phục binh lính mặc lên, nhặt lên tiểu cung giấu trong quần áo cũ, lấy ra khối ngọc bài kia nhìn thoáng qua, suy nghĩ một chút lưu lại chỗ này sợ không ổn, vì thế vẫn là giấu ở trên người, chỉ chờ khi Thái y tùy quân này đến, liền tìm chỗ hở chui ra, lại lo lắng bước đi đều đau, bản thân mình một hồi có thể chạy thoát hay không, sau đó nghe được thanh âm Tam hoàng tử đi vào trướng: “Hôm nay còn có người ngoài nào đi vào quân trướng của Doãn đại tướng quân!”

Quần Phong có vài phần buồn bực nói: “Trừ bỏ mỹ nhân Tam hoàng tử đưa cho Doãn đại tướng quân, không có người ngoài nào đi vào trướng!”

Tam hoàng tử nghe xong lập tức trầm giọng nói: “Việc này nhất định phải tra rõ, đừng để cho gian tế chui chỗ trống, trước đem Thiên Tuyết công chúa kia giam đến trong hồng trướng đi!”

Thất Thất vừa nghe biết xong rồi, chính mình nhất thời nửa khắc sợ là trốn không thoát, Tam hoàng tử này hiển nhiên cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, tạm thời lại vô kế khả thi, có chút lo sợ nghi hoặc khẩn trương, nhưng dùng nhện độc cắn người đàn ông làm tiện mình kia, trong lòng cuối cùng cũng thõ ra một hơi to ngột ngạt, vài tên thân binh vọt vào, đem Thất Thất kéo ra ngoài.

Thất Thất biết mình gãy dựa cũng gãy dựa không thoát, hơn nữa từ trong lòng nàng hận người đàn ông trong lều trại này, đầu mong chờ không thể nhanh một chút rời khỏi nơi này, liền tùy theo mấy thân binh đem mình kéo ra ngoài.

Khi Thất Thất bị ném trên mặt đất cứng rắn thì nghe được tiếng khóc nho nhỏ, mới cảm giác được ở nơi này không phải chỉ có một người, nương theo ánh sáng lơ lửng, Thất Thất vội vàng ở khắp ngõ ngách tìm một chỗ cuộn tròn lại làm nóng người, nhỏ giọng khóc lên, một ngày một đêm ủy khuất đến lúc này mới dám phóng thích ra, dù sao nơi này người đi vào không ai là không khóc, mọi người thấy cũng không có gì lạ, từng người đều tự khóc phần mình, cuối cùng có người không kiên nhẫn nói: “Khóc cái gì mà khóc, chẳng lẽ khóc còn có thể khóc quay về sao!”

Một tiếng rống này, thoáng cái làm cho trong trướng im lặng xuống dưới, Thất Thất cảm thấy lời người nọ nói thật sự là có đạo lý, mình có khóc cũng không có tác dụng gì, nàng không thể như vậy làm lợi cho phụ hoàng. “Mẹ cả”, Thiên Tuyết muội muội trong Đồng thành, bản thân mình hôm nay chịu nhục, nàng muốn từ phía bọn họ đòi về gấp bội, đương nhiên ngoài ra cũng không thể buông tha cho tên Tam hoàng tử gì kia cùng Doãn đại tướng quân gì đó làm tiện chính mình.

Thất Thất một đêm không ngủ, trừ bỏ đau nhức trên người tăng lên, trên mặt cũng không hiểu vì sao đau đớn, thời điểm hừng đông, người nọ ở bên cạnh không có động tĩnh, Thất Thất giật mình người nọ vẫn không nhúc nhích, trời dần dần sáng, Thất Thất mới phát hiện những người này đều cùng mình giống nhau mặc quần áo binh lính cấp thấp, mọi người đều có chút động tĩnh, người bên cạnh vẫn không hề nhúc nhích, Thất Thất sờ một cái, thân thể người nọ đã lạnh cả người, thấy trên tay người nọ đeo một cái khóa tay, vội vươn tay lấy xuống, mang ở chính trên tay mình, nếu tên Doãn đại tướng quân gì đó đã chết, vạn nhất bọn họ lại đem mình coi thành Thiên Tuyết công chúa xách trở về, sợ cũng sẽ không kém hơn tên Doãn đại tướng quân kia, như vậy mình thực sợ thật sự không có đúng khí sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Phóng Độc Báo Thù 3

Nghĩ nghĩ đã quên đau đớn trên người, sau đó là một trận tiếng ồn, trướng bị xốc lên, trong trướng không có ánh nến sáng sủa hơn một ít, Thất Thất mới phát hiện bên ngoài trời đã sáng, trong đó một tên lính có bộ dáng như đầu lĩnh kêu một tiếng:“Tôn Tiểu Lăng!”

Trong trướng không có người trả lời, những binh lính này liền lần lượt từng bước từng bước xem khóa tay, nhìn đến nơi Thất Thất này, một binh lính tung một quyền đánh vào trên mặt Thất Thất nói:“Gọi người không trả lời, già chết hả! Kéo đi ra ngoài!”

Vì thế hai tên lính bắt đầu kéo Thất Thất ra khỏi trướng bông, Thất Thất khản trương, không nghĩ tới Tôn Tiểu Lăng mảy cùng mình có cái quan hệ gì, ngẫm lại đây là hồng trướng, mình không khác gì ra khỏi hang sói lại vào hang hổ, Thất Thất trong lòng một trận bi ai, nhưng không có người cho phép nằng bi ai, vừa ra khỏi trướng bông ánh sáng mạnh mẽ đâm vào, Thất Thất thiếu chút nữa không mở nổi mắt, lại nghe một binh sĩ kêu một tiếng:“Mẹ ơi, người này làm cái gì mà mặt đều đang chảy máu!”

Một binh sĩ bật lỗ mũi kiểm tra thực hư khóa tay Thất Thất nói:“Tiểu Lăng cô nương này xinh đẹp nhất, ngày hôm qua các quân gia chọn nhiều nhất, có thể bị nhiễm cái bệnh nặng gì hay không!”

Một người khác nhân tiện nói:“Sẽ không là thứ giang mai lở loét gì đi, nhanh đi tìm lang trung xem một cái, nếu phải nhanh chân bẩm báo cấp trên, lôi ra ngoài xử trí, đừng đem các quân gia lây nhiễm bệnh, Đại Kỳ quốc này xem ra cũng không có tốt lành gì, đưa tới phụ nữ trong tộc hoàng thân quốc thích cư nhiên có thứ không sạch sẽ như vậy!”

Thất Thất chỉ cảm thấy mặt đau muốn chết, cả người trừ bỏ nóng rát còn trướng đau không ngớt, đầu khác trên ngực cũng đau muốn chết, hai tên binh lính kia nói tiếp cái gì, nằng cũng nghe không rõ, nhưng xử trí hai chữ này vẫn là nghe rõ ràng, trong lòng quýnh lên liền ngắt đi.

Thất Thất tỉnh lại phát hiện mình như trước ở trong trướng bông, xem ra hai binh lính kia không biết xuất phát từ cái duyên cớ gì, không có đem mình kéo ra ngoài, đang lúc ngần người, hai binh lính kia lại đi vào, đem Thất Thất lại kéo ra ngoài hướng người trước mặt nói:“Quân gia, chính là người này!”

Thất Thất nghe được có người nói:“Đem mặt của nàng nâng lên!”

Một sĩ binh trong đó thô lỗ nâng lên mặt Thất Thất, Thất Thất hốt hoảng nghe được người ta có câu:“Không phải thứ giang mai lở loét, nhưng làm thế nào bỗng nhiên trở nên xấu như vậy, nhốt mấy ngày lại nhìn xem sau!”

Thất Thất lại bị ném về trong trướng, nằng cũng không biết bỏ qua mấy ngày, mỗi ngày có người mạnh mẽ đút nằng chút cháo, sau lại Thất Thất rút cục sống lại, gặp mọi người trong trướng không quá quan tâm tới mình, ngay cả chính nằng cũng không muốn quan tâm chính mình, cũng không trách bất luận người nào.

Không biết cái nguyên nhân gì, quân đội chuẩn bị lui về phía sau, Thất Thất nửa sống, không có người thích quan tâm nằng, nằng xem mấy cô gái thu dọn này nọ theo quân lui về phía sau, dù sao nằng là thân không một vật, người quân sự kia đi đến, nhìn một vòng chỉ vào Thất Thất nói:“Người đi ra, không thể hầu hạ quân gia, quân đội không dưỡng phế nhân, cho ngựa ăn đi!”

Thất Thất thấy là chỉ hướng mình vội từ trong góc thò ra, mọi người đều có chút như tránh né rần rết tránh khỏi Thất Thất, trướng bông không lớn lại cứng rắn cấp cho nằng một con đường rộng rãi, Thất Thất buồn bực nhìn những người này, cho dù bản thân mình không sạch sẽ, chẳng lẽ các nằng so với mình lại sạch sẽ hơn ít nhiều hay sao? Nhưng chỉ dám suy ngẫm, vội vàng theo quân sự kia đi ra khỏi trướng bông, quân sự phân phó binh lính đem Thất Thất áp giải đến chuồng ngựa, mang nằng giao cho quân sự chuồng.

Quân sự kia họ Lưu vừa thấy Thất Thất liền tức giận, bảo mang cò đi bắt cho quân mã ăn.

Thất Thất nhìn cò khô bị chất thành đồng kìa, bên ngoài cây cỏ phù sa tươi tốt, vì sao còn phải bắt cò khô, nhưng nằng đã bị đánh sợ, sợ lại sẽ bị đánh nữa, không dám lăm miệng, ngồi xổm xuống liền bắt tay vào làm, chỉ là đao chặt cò kia hết sức nặng nề, Thất Thất mặc dù bướng bỉnh, thích cùng Nhị Ngưu từ đánh nhau, nhưng rốt cuộc là một cô gái, một ngày trôi qua, bắt không được bao nhiêu cò, hai cánh tay đều nâng không lên nổi, roi cũng chịu không ít, Lưu quân sự mắng nằng là: Vừa xấu vừa nát lại làm không được, phế vật sống!

Thất Thất chỉ biết là mặt đau, nhưng khi đến bờ sông cắt cỏ, may mắn ở trong nước sông nhìn đến được mặt mình, khuôn mặt kia cư nhiên sưng lên như cái mâm lớn, cái mũi, ánh mắt, miệng toàn bộ biến hình, Thất Thất hét lên một tiếng, trên người tựa hồ cũng sưng, Thất Thất nhìn thấy đã biết mặt mày này không biết xảy ra chuyện gì, thậm chí nhảy sông chết cho sạch sẽ, lại nghe có người quát:“Người là người nào, đang làm cái gì?”

Thất Thất ngẩng đầu vừa thấy là Quân Phong, đầu tiên là theo bản năng rút đầu một chút, sau lại phát hiện Quân Phong cũng giống như không nhận thức được bộ dáng của nằng, Thất Thất mới nghĩ đến bộ mặt này Quân Phong không biết, trong lòng một trận bi ai, bỗng nghĩ đến mình không thể chết được, thù lớn chưa báo, chưa si nhục Thiên Tuyết, nếu thật sự đã chết đúng là công toi làm lợi cho những người đã làm tiện mình, vì thế đề nghị thanh âm trả lời:“Tiểu nhân đang cắt cỏ cho ngựa!” Lời nói vừa buông xuống, một roi nóng rát tiếp đến trên người mình, chỉ thấy Lưu quân sự lạnh lùng nói:“Trướng quân, đây là nữ nô Đại Kỳ quốc đưa tới!”

Quân Phong nghe xong cau mày nói:“Đại Kỳ quốc làm thế nào đưa tới mặt hàng như vậy!”

Lưu quân sự lập tức a dua nói:“Trướng quân, người này thời điểm đưa tới còn có hai phần tư sắc, không biết nhiễm bệnh gì, thành cái dạng này!”

Quân Phong lấy tay quẹt mũi một chút nói:“Phải cẩn thận chút, chẳng lẽ là người có bệnh đường sinh dục gì đó!”

Lưu quân sự lập tức càng không ngừng gật đầu nói “Vâng”, Quân Phong mới đánh ngựa đi qua, Thất Thất mới phát hiện ngay cả thanh âm của mình cũng đều thay đổi, giống như con vịt kêu không được, trong lòng nghĩ như vậy còn không bằng nhảy sông chết cho rồi, nhưng còn không có hiểu rõ nên nhảy hay là không nhảy, Lưu quân sự lại một roi quát lại đây, đem Thất Thất đuổi trở về chuồng.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Đầu Cơ Chưa Thành 1

Thất Thất mặc dù chưa từng giống như các cô gái khác vậy quá để ý dung mạo của mình, nhưng trải qua việc bị làm nhục lớn như vậy lại thành bộ dáng trước mắt này, cho dù tính cách có lỗ mãng, trên tinh thần cũng chịu không nổi.

Tuy nhiên ở chuồng ngựa làm việc đều là đàn ông, mặt khác có mấy bà lão nấu cơm cho mọi người, phụ nữ lấy thể lực làm việc chỉ mình Thất Thất một cái, mỗi ngày mệt như bần nhão, cho dù thương tâm muốn chết, nhưng công việc thể năng nặng nề làm cho Thất Thất cũng không rảnh rồi không hơi sức đi tìm chết, cái xác không hồn mà sống, tinh thần Thất Thất lại ở một loại biên giới sụp đổ, loại trạng thái này vẫn liên tục đến lúc phù thũng trên mặt Thất Thất giảm đi phần nửa.

Thất Thất bụng chao rau dại ngồi xổm một bên, hai ngày này vết sưng trên mặt dường như bớt chút, không có khó chịu như những ngày trước, vừa thay đổi lại giống như nổi lên nếp nhăn, ngẫu nhiên ở nước sông nhìn thấy chính mặt mình, khuôn mặt trước kia được coi như trắng trẻo trơn mềm trở nên nhăn đum đó còn cực kỳ đen, chẳng lẽ về sau thật sự cùng mặt mỡ mỡ y hệt, ngẫm lại về mặt đầy nếp nhăn của mỡ mỡ kia, Thất Thất còn có chút sợ hãi, nhưng nằng lại vô lực ngăn cản loại biến hóa này, trừ bỏ lo sợ nghi hoặc cũng chỉ có thể lo sợ nghi hoặc.

Thất Thất ở chuồng ngựa làm việc, mặc dù cùng với đàn ông làm chuyện tình giống nhau, vất vả có thể học máu, nhưng ở mặt ăn uống nằng tính ra không đặc biệt hà khắc, cùng đàn ông nơi này giống nhau có thể ăn cơm no, Đại Chu là người phương Bắc, thích mì phở, đương nhiên nằng không có khả năng cùng binh lính Đại Chu này giống nhau ăn bánh bao trắng, Thất Thất tính ra không kén chọn, chủ yếu là không được chọn, đa số thời điểm đều là ăn không đủ no, thức ăn ở chuồng, nằng cho rằng không tệ.

Cắn bánh bột ngô, Thất Thất gấp qua có rất nhiều chiến mã tốt cũng được cho ăn cái này, hơn nữa lượng thức ăn so với dành cho nằng đầy đủ hơn nhiều lắm, hiện tại biết việc cắt cỏ, cũng là cho nầy con chiến mã tốt béo phì thể trắng bổ sung thức ăn đêm, bản thân mình ăn còn không bằng mấy con ngựa này, ngựa này chỉ để ý ăn uống đi dạo, mình thì phải lấy bọn nó lên làm ‘mã gia gia’ hầu hạ, hơi có sơ xuất, không thể thiếu chính là một hồi roi da thăm hỏi, Thất Thất thường hận những con ngựa này, quân sự kia cứ nói ánh mắt Thất Thất nhìn ngựa không tốt!

Chỗ quân nhân ở dán ra thông cáo, có người xem trở về nhỏ giọng nói: “Trên đó đang tìm người biết giải độc nhện!”

Thất Thất vừa nghe buồn rầu trở thành hư không, bánh ngô cắn nhanh hơn, lại nghe một người trả lời: “Nghe nói là một đại nhân vật trúng độc!”

Có người khác còn nhỏ tiếng nói: “Đại quân chợt lui mười dặm, sẽ không phải là Doãn đại tướng quân đi, ngựa của hắn đã lâu không từng cười!”

Thất Thất càng cao hứng, trong lòng bắt đầu tính toán lên: Thì ra cái con rùa đá cực kỳ hung hãn kia là Doãn đại tướng quân, hắn chỉ cần dám sống lại, chính mình sẽ nghĩ biện pháp ở trên người con ngựa kia động tay chân, sẽ đem hắn ngã ngựa chết, bản thân mình không cần thận từng bị nhện độc cắn qua, cái loại đau đớn này là nói không ra được mùi vị, dù sao bị cắn nằng liền quyết định một khắc cũng không muốn sống nữa, cũng may mỡ mỡ rất nhanh liền phối thuốc giải cho nằng, mỡ mỡ nói cho nằng, con nhện độc này mười ngày đầu là đau, nếu giải không được, sẽ toàn thân cứng ngắt, tươi sống chết đói chết đau, nghĩ tên kia không chết từ tế được, Thất Thất mấy ngày này vẫn bị vây trong hưng phấn. Hưng phấn rất nhiều, Thất Thất lại nghĩ đến nếu người đàn ông kia bị độc chết, có thể hay không làm lợi cho vài người khôn kiếp ở Đại Kỳ quốc cùng tên Tam hoàng tử kia, mình về sau dùng cái phương pháp gì trả thù lại bọn họ đây, người trúng độc trước mắt này, chính mình nếu giải độc cho người đàn ông kia, không phải vừa vặn cho mình một cái cơ hội để tiếp cận.

Suy nghĩ một hồi lâu, Thất Thất buông bát đĩa đi đến nơi dán thông cáo giả vờ nhìn thoáng qua mới nói: “Ai nha, thứ này thực độc, ta đã bị cắn qua!”

Lưu quân sự vừa nghe Thất Thất xưng “Ta” Đang muốn vùng roi, nhưng lại nghe được nằng bị cắn qua, lập tức cảm thấy tiền cảnh một mảnh sáng ngời, bước lên phía trước nói: “Vậy ngươi làm như thế nào chữa khỏi!”

Thất Thất thuận miệng liền thổi phồng: “Trước kia sống trong nhà, còn rất nhiều loại này, đều dùng một phương thuốc dân gian điều trị, uống hai ngày thuốc là khỏe rồi!”

Lưu quân sự vừa nghe càng cao hứng hỏi: “Ngươi còn nhớ rõ không?”

Thất Thất cào cào tóc nói: “Dường như còn nhớ được một ít!”

Lưu quân sự nhân tiện nói: “Ngươi đem phương thuốc viết ra!”

Thất Thất lắc đầu nói: “Ta không biết viết chữ!”

Lưu quân sự vừa nghe liền nổi giận mắng: “Người dám nói hươu nói vượn, thân phận của người là thiên kim Thái Thường tự làm sao có thể không biết chữ!”

Bên cạnh có một binh lính nghe xong nhân tiện nói: “Lưu quân sự, người Đại Kỳ quốc giáo hoạt vô thường, người xem mấy người phụ nữ hoàng tộc đáp ứng đưa tới này, mấy người là thật!”

Thất Thất cực kỳ muốn biết tiền căn hậu quả của chuyện hòa thân, người nọ lại không tiếp tục nói, Lưu quân sự vừa nghe binh lính kia nói cũng có đạo lý, lại nghiêm túc hỏi lại: “Người có thật nhớ rõ phương thuốc hay không!”

Thất Thất run lên một chút lui về phía sau một bước, mới khiếp vía thốt: “Chỉ nhớ rõ một bộ phận!”

Quân Phong vừa nghe có người từng trúng nhện Hồng Lang còn được chữa khỏi, có chút ngạc nhiên, bởi vì đó là một loại nhện cực độc, vốn sinh trưởng ở phía nam, độc của nó không phải làm cho người ta lập tức bị mất mạng, mà là đau thương mười ngày, sau đó cả người cứng ngắt, ý nghĩ thanh tỉnh, cuối cùng tươi sống đau nhức mà chết, đói chết, máu của nó cũng là một loại thuốc thúc tỉnh vô cùng tốt, nhưng Quân Phong không có nghe nói qua người nào có thể giải được loại độc này, nhưng Doãn Trường Ninh trúng độc đã muốn hơn hai mươi ngày, lúc này Quân Phong không thể không tìm loạn thần y để chạy chữa, chẳng quản Thất Thất hết sức khiêm tốn xưng năng chỉ nhớ rõ một tiểu bộ phận, vẫn là bị người đưa đến trước mặt Quân Phong.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đầu Cơ Chưa Thành 2

Quân Phong nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, khuôn mặt này hai ngày trước từng nhìn thấy, cho nên cũng không tính xa lạ, nhìn có một chút ghê tởm như vậy, muốn nói một ít lời uy hiếp, nhưng rõ ràng đầu Thất Thất luôn run lẩy bẩy, dường như không cần mình phải uy hiếp, liền phân phó Thất Thất lập tức phối thuốc giải độc trị.

Thất Thất rất nhanh tìm được mấy vị giải được mỗ mỗ nói cho mình, lại giả thần giả quỷ thêm vào nước đá ngựa, trong lòng càng muốn thêm chút cắt ngựa, cắt trâu ngựa linh tinh, sợ bị Quân Phong nhìn thấu không dám làm quá dễ tiện, Quân Phong người này hiển nhiên cũng không phải cái đứa ngốc, hơn nữa Thất Thất cũng biết nếu không đem thuốc này rót hết cho người đàn ông kia, sợ thần tiên cũng cứu không về hần, lại ép buộc một ngày, thường thức đủ bộ dáng không thoải mái của cái người kia, mới rốt cục đình chỉ giả thần giả quỷ.

Khi Thất Thất đem thuốc đặc trị bụng vào gian trưởng bông chà đạp chính mình kia, thân thể vẫn là phát run một chút, đại quân lui về phía sau mười dặm, không ở trong khe núi lý, nhưng trong trưởng bông bố trí cùng cái trong khe núi kia giống nhau như đúc, điều này làm cho Thất Thất lại có chút do dự muốn hay không cứu người đàn ông này.

Người đàn ông kia ngày ấy làm tiện mình đang nằm ở trên giường một cái cũng không thể động, vốn là là một người đàn ông cực kỳ cường tráng, sắc mặt trước mắt kia so với Tô Tử Nho còn muốn tái nhợt hơn, người cũng gầy đi hai vòng, phải biết rằng này người đàn ông này trúng độc gần một tháng, cũng không biết vì sao mạng lớn chưa bị đói chết, nhìn người đàn ông cuồng vọng kia thành như lúc này, Thất Thất lại không hiểu sao vui sướng lên, nhanh chóng làm quyết định: Không thể để cho hần chết, phải mượn tay hần giúp mình báo thù, sau đó lại để cho hần không chết từ tế được!

Thất Thất còn có thể trả thù một lần chính là rót thuốc cho người đàn ông kia, nàng đã chuẩn bị vài loại thủ pháp: Cánh tay không cần thận cho mấy thứ này vào trong lỗ mũi, sặc hần chết khiếp; Hay như sấy tay đem một nửa thuốc rơi vãi đến trong mắt người kia, được tính của thuốc giải này cũng là cực mạnh; Hay lại như cánh tay....

Nhưng thời điểm Quân Phong đem được tiếp nhận lấy, Thất Thất có chút thất vọng, mình vẫn không đắc thủ, vài loại thủ pháp kia cũng không có biện pháp thực thi, lại phát hiện người đàn ông dùng ánh mắt yếu ớt nhìn chính mình, Thất Thất thật sự sợ bị nhận ra, vội biết vâng lời cúi đầu, Quân Phong nâng người đàn ông dậy, mạnh mẽ dùng chiếc đĩa mở ra miệng người đàn ông đem thuốc mạnh mẽ đút vào, nước thuốc chảy ra không ít, Thất Thất hoài nghi có phải mấy ngày nay Quân Phong cũng dùng loại phương pháp này đút thức ăn lỏng cho người đàn ông hay không, có thể đi vào trong bụng một ít, cho nên miễn cưỡng duy trì tánh mạng, kỳ thật đối lại là Thất Thất, nàng thà rằng chết cũng không để cho người ta đút thức ăn cho mình.

Quân Phong cũng bất chấp nước thuốc chảy ra rất nhiều kia, chưa lau cho người đàn ông, nhanh chóng đem thuốc thoa ngoài da Thất Thất phối ra thoa ở chỗ bị con nhện cắn.

Quân Phong làm xong hết thấy, bất an mà ngồi canh giữ, nói thật ra, một tháng này hần không để ý đến Bạch Viện có ý khó xử, đem mọi người có thể phái ra phái đi khắp nơi tìm thuốc, đem mọi chỗ có thể tìm được thuốc đều tìm, nhưng cũng không tìm được thuốc giải, cho nên lần này như là ngựa chết coi là ngựa sống, trong lòng mặc dù thấp thỏm bất an, nhưng cũng là cách làm trong khi không có biện pháp.

Bộ mặt đen thui tràn đầy nếp nhăn của Thất Thất nhìn có chút vui sướng khi người gặp họa, chợt nghe người đàn ông ho lên, sau đó đột nhiên ói ra một ngụm máu đen, Quân Phong vội vàng đi lên phía trước nâng người đàn ông dậy hỏi: “Đại nhân, đỡ hơn không?” Lại nghĩ đến người đàn ông căn bản không thể nói chuyện, mình đứng là sốt ruột, lại nghe người đàn ông kia cực kỳ suy yếu nói: “Cái ... mùi vị gì, đáng ghét!”

Quân Phong vừa nghe người đàn ông có thể nói chuyện, nhanh chóng đem chén thuốc lớn thứ hai Thất Thất chuẩn bị mạnh mẽ đút xuống cho người đàn ông, Thất Thất nhìn người kia bị Quân Phong bắt buộc uống xong hết rồi, trong lòng vui sướng nở hoa, chén thứ hai kia là nước đá ngựa nhiều hơn

thuốc.

Người đàn ông uống vào muốn nôn, Quân Phong làm thế nào cũng không để cho hắn nhỏ ra, Thất Thất vì mặt sưng phù nên đôi mắt bị chèn thành rất nhỏ, lại bởi vì hưng phấn liền càng thêm nhỏ.

Đến sau nửa đêm, người đàn ông kia rốt cục kêu: “Quân Phong chuẩn bị mấy chén lớn thịt dê đến, gia chết đói!”

Thất Thất trong lòng càng cao hứng: Ăn nhiều một chút, nhiều ngày nay chưa ăn thứ gì, vừa vặn chết no người!

Quân Phong kia mấy thứ lễ thường này vẫn là biết, mặc kệ người đàn ông phát hỏa như thế nào, chỉ để cho hắn uống chút cháo, Thất Thất thấy không đem người kia no chết, rốt cuộc thất vọng lớn, tuy nhiên còn phải lưu trữ sức sinh đáng giận này để báo thù cho mình, Thất Thất lại kiểm chế ý tưởng “Đem hắn no chết là tốt nhất”.

Thất Thất nằm mơ cũng không nghĩ tới mình đem cái người đàn ông kia cứu sống sau, Quân Phong chỉ nói cho nàng, người đàn ông được cứu sống kêu là Doãn Trường Ninh, là chủ soái tam quân Đại Chu, sau đó để cho người ta đem Thất Thất như trước đuổi về chuồng ngựa, mục tiêu báo thù rửa hận của Thất Thất từng chút tan biến, nàng chưa bao giờ biết có người lại dùng loại phương pháp này đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình, Quân Phong người này ra bài cũng quá không ăn theo lễ thường đi, Thất Thất bực mình rất nhiều, chỉ có thể coi như mình không hay ho, chân chính làm một lần chuyện tình “Ăn trộm gà không thành, ngược lại còn mất nắm gạo”!

Mà Lưu quân sự kia lại bởi vì tìm thuốc giải có công được thăng chức hai cấp, mặc dù như cũ quản lý chuồng ngựa, quyền lực so với trước kia lớn hơn, điệu bộ cũng lớn, Thất Thất thật không nghĩ tới việc báo thù bị mắc cạn, mình lại may áo cưới thay người khác!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Sóng Gió Ở Chuồng Ngựa 1

Tất cả mọi người nghĩ đến Tô Thất Thất cứu chủ soái, thăng chức rất nhanh chính là chuyện sớm hay muộn, Lưu quân sự bắt đầu đối với nàng cực kỳ khách khí, nhưng nhìn cả nửa tháng, bề trên không có một chút ý tứ để cho nàng thăng chức rất nhanh, vì thế từ cấp trên trong chuồng ngựa Lưu quân sự, cho tới hai bà lão nấu cơm lại đem Thất Thất trở thành một nữ nô dịch mà gọi, Thất Thất không có thăng chức rất nhanh ở trong lòng lại đem 18 đời tổ tông của Doãn Trường Ninh cùng với Quân Phong không chút khách khí dùng lời nói bỉ ổi nhất ở Ô Y Hạng mắng hơn mười lần, cũng không có nổi lên tác dụng thực chất gì, nàng cũng chỉ an tâm tiếp tục cắt cỏ, trong lòng tính toán nghĩ biện pháp khác nào đó.

Thất Thất một bên cắt cỏ, một bên càng không ngừng lẩm bẩm, đó là một ca khúc mắng chửi người nàng tự biên soạn, chợt nghe có người hỏi: “Người kêu Tôn Tiểu Lăng!”

Thất Thất thoáng cái không phản ứng kịp, sau lại nhớ tới mình thế thân cho cô gái kêu Tiểu Lăng kia, vội lên tiếng “Phải”, vừa trả lời xong, lập tức nghe được một tiếng quát lạnh: “Người tới, bắt gian tế này!”

Thất Thất không biết hôm nay nói cái gì cũng đều thay đổi bất thường như thế, mình từ khi nào thì biến thành gian tế, đơn giản mình chỉ là biến dạng, cái gáo nước lạnh trên bầu trời kia còn không có toàn bộ đổ xuống, vài tên binh lính lại như sói giống như hổ đánh tới, đem Thất Thất ấn tề trên mặt đất. Khi không bị Doãn Trường Ninh làm tiện, Thất Thất cũng có vài phần hào khí, nhưng Doãn Trường Ninh tra tấn không thể không tính là tàn nhẫn, đau đớn trên người hơn một tháng trời, cho tới bây giờ mới tốt một ít, vết thương trong lòng sẽ không biết khi nào thì mới có thể khép lại, hào khí to lớn cũng không bằng trước kia, một binh lính ngu cao ngựa đại liền đủ để đem nàng ấn đến trên đất, hướng chi là vài tên, Thất Thất cảm thấy xương tay đều muốn bị bọn họ đè gãy, không gãy dựa, chủ yếu là không dám gãy dựa.

Vài tên binh lính kia lại một lần đem Thất Thất kéo vào trường bông của Bạch Viện, Thất Thất bị buông ra mới nhìn rõ không phải Doãn Trường Ninh, mà là vị hôn phu Tam hoàng tử hoàng hậu nương nương “Tứ hôn”, dựa theo phương thức mấy cái binh lính kia đối đãi với mình, Thất Thất phán đoán Bạch Viện này tuyệt đối không phải lương tâm phát hiện, biết mình bị ủy khuất, xách trở về động viên.

Thất Thất còn không có hiểu rõ bộ dáng hiện tại này ngay cả bản thân mình còn nhận thức không được, Bạch Viện kia làm như thế nào lại nhận ra, lại nghe Bạch Viện như trước không nhanh không chậm hỏi: “Người kêu Tôn Tiểu Lăng đúng không?”

Thất Thất nghe âm điệu kia của Bạch Viện tự dung cảm thấy có rét buốt nhẹ thấm vào trong xương cốt, hoảng sợ gật đầu không ngừng thừa nhận, Bạch Viện kia lại nói: “Nói đi, Đại Kỳ phải người trả nợ vào, muốn hoàn thành cái chuyện gì?” Bạch Viện không nhẹ không nặng nói xong, Thất Thất vừa nghe liền giống như bị ngã vào hồ băng, bỗng chốc bừng tỉnh, Bạch Viện này quả nhiên không phải đối với chính mình có thứ hối hận gì, trái lại còn bỏ cho mình một cái bẫy, bảo mình hướng vào trong nhay, vì thế vội hỏi: “Không có, tiểu nhân ..., nô tỳ không phải, nô tỳ không phải!” Thanh âm của Thất Thất cũng nghe không tốt, nóng lòng tranh cãi lại càng không dễ nghe, Bạch Viện nhíu mày một chút nói: “Người còn dám giáo biện, người tới và miệng năm mươi cái!”

Thất Thất không nghĩ tới vị hôn phu nhìn nhỏ nhả từng nghĩ qua cả ngàn lần kia, trên thực tế cũng có một mặt hung ác như thế: Khi chưa xuất giá trong não từng khắc họa qua không biết bao nhiêu lần, khi thấy dung mạo thì vui mừng vì bộ dáng hắn so với mình tưởng tượng tốt hơn không biết bao nhiêu, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới tổng cộng chỉ nói hai câu nói liên tục mình cho Doãn Trường Ninh đưa kia làm tiện; Lúc này đây lại giống như còn

không có hỏi tới câu thứ hai, đã sai người và mình năm mươi cái. Uống công mình đối với hấn còn có nhiều trông mong như vậy, hiện tại năm mươi cái tát kia quất xuống dưới, đã biết khuôn mặt xem ra cũng không nhất định ở trên cổ, chân chính kinh hoàng kêu lên:“Đại nhân tha mạng! Nô tỳ không phải gian tế, nô tỳ không phải gian tế!”

Nhưng chữ “Gian tế” thứ hai của Thất Thất còn không có dứt, hai tên thân binh của Bạch Viện đã muốn đè lại hai cái cánh tay cùng đầu của nàng, một thân binh vấy tay liền cho nàng vài cái tát tai, sau đó thấy Bạch Viện cúi đầu nhìn hai tay mình không có chút cảm giác gì, không có chút cảm tình gì hỏi một tiếng:“Nhớ tới Đại Kỳ quốc phái người tới làm cái gì chưa?”

Thất Thất chịu đựng đau nói:“Nô tỳ thực không phải gian tế, nô tỳ nhớ không được mình chính là gian tế !”

Bạch Viện lại ngồi thẳng một chút nói:“Có phải hay không hay là không nhớ gì cả, vậy người cẩn thận ngẫm lại, Đại Kỳ quốc không có phái người tới bắc cầu cùng với Doãn Trường Ninh không!”

Thất Thất vừa nghe sùng sốt một chút, biết mình nếu gạt đầu một cái, Bạch Viện này lập tức sẽ chụp mũ “Mạc tu hữu” cho Doãn Trường Ninh, làm không tốt Doãn Trường Ninh rất nhanh sẽ bị Đại Chu quốc chặt đầu, này thật đúng cơ hội tốt thiên cổ khó gặp nha, nhưng Thất Thất rất nhanh đã nghĩ đến nếu Doãn Trường Ninh thật sự là Đại Kỳ quốc gian tế bị tra vấn chém đầu, vậy mình đây còn khả năng bảo trụ cái đầu trên cổ sao? (Mạc tu hữu: có lẽ có – thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ- QT)

Phân tích xong lợi hại được mất, Thất Thất như trước tiếp tục kêu lên:“Nô tỳ không phải gian tế, nô tỳ không phải gian tế!”

Bạch Viện vừa nghe vỗ bàn nói:“Tiếp tục đánh!”

Thất Thất chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt chuẩn bị đón cú đánh tiếp theo, lại nghe có người nói:“A, thì ra Tam điện hạ đây còn đang bận rộn!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Sóng Gió Ở Chuồng Ngựa 2

Thất Thất vừa mở mắt đã thấy Doãn Trường Ninh thẳng nhai kia vân đạm phong khinh đi đến, mới nửa tháng không gặp, sớm đã không còn cái loại sụp mi bắt chẩn như khi còn nằm trên giường, giống trước đó một bộ dáng sinh long hoạt hổ, vừa vào đến như vậy trừ bỏ có luồng khí phách, còn có loại bình tĩnh nói không nên lời.

Doãn Trường Ninh một đầu cùng Bạch Viện không sai biệt nhiều lắm, nhưng ở khí thế vẫn sống sò sò đem Bạch Viện đè ép xuống, chiếc áo khoác huyền sắc nạm vạt vàng kia từ bên người Thất Thất đảo qua, Thất Thất liền cảm giác khổ hình ngày hôm nay của mình hấn là đã xong.

Bạch Viện kia nhìn thấy, không nhanh không chậm lấy ra một chiếc khăn trắng trong thuần khiết nhẹ nhàng lau khước miệng một chút nói:“Đúng nha, vụ án đại tướng quân trúng độc còn chưa có kết án, ngay cả đại tướng quân đều có thể bị hạ nhân hạ độc, người hạ độc kia thủ đoạn không thể không cao, tuy rằng đại Tư Mã tướng quân thân thể đã muốn hoàn toàn khôi phục, thế nhưng ai là người hạ độc, tuyệt đối là chuyện không thể coi thường, nếu không tra ra rành mạch, hấn có thể hạ độc cho bất luận kẻ nào trong quân đội!”

Thất Thất vừa nghe không biết Bạch Viện này đang làm cái quỷ gì, không phải mới vừa một bộ làm cho mình khai ra Doãn Trường Ninh là gian tế, hấn dễ dàng đem Doãn Trường Ninh xử theo công lý, làm thế nào trong giây lát lại biến thành vì Doãn Trường Ninh nên tra rõ là ai hạ độc chuyện tình này, một bộ dáng vì đại quân Đại Chu tận tâm.

Một màn diễn này, Thất Thất xem không hiểu, duy chỉ sợ khổ hình kia không chấm dứt, mình còn phải bị vả miệng, đang lo sợ nghi hoặc, Doãn Trường Ninh lại đặt mộng ở bên cạnh Bạch Viện ngồi xuống thấy được Thất Thất có chút gạt mình nói:“Tam điện hạ, này không phải là một nữ nô trong chuồng ngựa của mặt tướng sao?”

Bạch Viện nghe xong nhân tiện nói:“Đại tướng quân trí nhớ thật đúng là tốt, ngay cả một nữ nô cũng nhớ rõ!”

Doãn Trường Ninh nở nụ cười một chút nói:“Trí nhớ của mặt tướng, Tam điện hạ chẳng lẽ không biết nói sao, Tam điện hạ làm đốc quân tam quân, cũng đã một hồi, vẫn còn vì tam quân làm lụng vất vả, thực làm Doãn mô xấu hổ nha!” Nói xong Doãn Trường Ninh lại ngừng một chút nói:“Chỉ là Tam điện hạ thân thể không tốt, việc lớn việc nhỏ đều muốn tự thân lao lực như vậy, rất dễ dàng thương thân !”

Bạch Viện lại không chút hoang mang đem cái khăn trắng trong thuần khiết kia cất vào trong tay áo mới nói:“Aiz, đại Tư Mã tướng quân lần này Nam chinh, mới chính là chuyện gì cũng đích thân làm, vất vả không cần phải nói, lúc này đây đang muốn khai hoàn lại trúng độc, đại Tư Mã chẳng lẽ lại không cảm thấy việc này khả nghi sao?”

Doãn Trường Ninh nhìn Bạch Viện cười nói:“Đừng nói thật đúng là rất kỳ quái, trước đó Tam điện hạ tặng Thiên Tuyệt công chúa Đại Kỳ, tiếp sau mặt tướng trúng độc, sau đó Thiên Tuyệt không hiểu ra sao đột ngột chết đi, cũng khó trách Tam điện hạ cảm thấy khả nghi.”

Bạch Viện vừa nghe nhìn Doãn Trường Ninh liếc mắt một cái nói: “Ấn theo lời đại Tư Mã nói, là trách cứ bản điện đem Thiên Tuyệt kia công chúa đưa cho đại Tư Mã hưởng dụng!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nở nụ cười nói: “Làm sao dám trách Tam điện hạ, người kia thật đúng là cực phẩm nhân gian nha, hiện tại nhớ đến còn dư vị vô cùng!”

Thất Thất nghe xong về mặt đỏ bừng, hận không thể lập tức nhào lên cùng Doãn Trường Ninh đồng quy vu tận, Bạch Viện kia nghe xong đưa tay xiết chặt không đáp lời, đã thấy Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái mới mang ba phần không hồn giận hỏi: “Có điều hắc nô này là một nô bộc trong chuồng ngựa của mặt tướng, chẳng lẽ Tam điện hạ hoài nghi năng, và lại cho dù Tam điện hạ nóng lòng bắt gian tế, bắt cấp dưới của mặt tướng cũng nên thông báo cho mặt tướng một tiếng đi!”

Bạch Viện vừa nghe về mặt kinh ngạc nói: “Vương Minh Hàn làm cái gì ngay cả chuyện lớn như vậy cũng không biết!”

Thất Thất liền thấy tên Vương tướng quân kia căm tức liếc Doãn Trường Ninh một cái mới bước đi ra quỳ xuống nói: “Mặt tướng sơ xuất, xin điện hạ trách phạt!”

Bạch Viện kia vừa nghe liền lạnh lùng nói: “Loại sự tình này lại có thể sơ xuất, kéo xuống, ba mươi quân côn!”

Thất Thất bị dọa sợ, Vương Minh Hàn kia lập tức bị người kéo xuống, Doãn Trường Ninh mới cười nói: “Tam điện hạ quả nhiên công chính, tuy nhiên Tam điện hạ lo lắng cũng đúng là lo lắng của mặt tướng, người nọ là người của mặt tướng, mặt tướng sẽ đem người về chất vấn kỹ lưỡng, hỏi ra cái gì, mặt tướng nhất định không dám kể công một mình!”

Bạch Viện vừa nghe cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, đại Tư Mã là người thế nào, công thành đoạt đất công lớn như vậy cũng không có một người độc chiếm, huống chi là một chuyện nhỏ như thế này!”

Doãn Trường Ninh nghe xong có vài phần nghiền ngẫm nhìn Bạch Viện liếc mắt một cái, gật gật đầu nói: “Vay mặt tướng sẽ không quá nhiều Tam điện hạ, tranh thủ sớm ngày phá giải vụ án này!”

Bạch Viện tao nhã đứng dậy làm cái tư thế mời nói: “Đại Tư Mã mời!”

Doãn Trường Ninh chấp tay nói: “Đa tạ Tam điện hạ!” Nói xong liền đứng dậy đi rồi, Quân Phong mang theo vài tên thân binh đem Thất Thất một lần nữa xách lên, lại đem Thất Thất từ trường bông của Bạch Viện trở về trường bông của Doãn Trường Ninh, ở phía trước trường Bạch Viện, Vương Minh Hàn kia đang bị người đánh bình bịch, Thất Thất nghĩ tới miệng mình, mặc dù bị tát vài cái, cũng đã đau nóng rát, có chút ít đồng tình Vương Minh Hàn.

Thất Thất bị người thả trên mặt đất, chợt nghe Doãn Trường Ninh nói: “Về sau người chuyên môn chăm sóc tọa kỵ của bốn soái là được rồi!”

Thất Thất nghe xong biết chỉ chăm sóc một con ngựa cùng chăm sóc ngàn vạn con ngựa là có bản chất khác nhau, chính mình cứu Doãn Trường Ninh, thăng nhải này cuối cùng biết mang ơn, không biết có phải coi như là thăng chức hay không, nhưng mà vừa so với Lưu quân sự, Thất Thất lại cảm thấy người là mình cứu, công lớn dường như toàn để cho Lưu quân sự nhận được, xem ra Doãn Trường Ninh thăng nhải này cũng là tên thương phạt bất công gì gì đó, tuy nhiên làm cho Thất Thất hưng phấn là, chính mình ít nhất cách Doãn Trường Ninh gần một bước.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sóng Gió Ở Chuồng Ngựa 3

Sáng sớm, Thất Thất đã bị Lưu quân sự kêu lên, mang theo nàng đi vào trước mắt con rùa đá kia, rõ ràng đây là một ngựa so với những con ngựa khác cao lớn hơn, so với đầu mình còn cao hơn rất nhiều, một người đàn ông cao lớn có chút bất ngạn vỗ vỗ con ngựa kia nói: “Người chăm sóc tốt cho nó, nếu người để cho ta biết người có chút nào không tốt với nó, cẩn thận ta lật xuống đầu của người!”

Thất Thất từ nhỏ lớn như vậy, từng xem qua người cưỡi ngựa, chính mình thì ngay cả lông ngựa cũng chưa từng sờ qua, trong lòng nhút nhát, vừa muốn đi qua, con rùa đá kia lại giơ chân, hướng Thất Thất đá đến, Thất Thất đối phó độc trùng tính ra còn có chút biện pháp, đối phó thứ trâu bò này thì vô kế khả thi, chỉ phải đặt mông ngồi trên đất chuẩn bị nhận lấy cái chết.

Người đàn ông ném dây cương hét to một tiếng “Tứ Bảo”, con rùa kia mới thu hồi chân, kêu hí hí chạy ra, Thất Thất từ trong điện điem vương đi một vòng trở về, người đàn ông kia lại bảo nàng dẫn ngựa, Thất Thất lui về phía sau một bước lớn hỏi: “Vị... Vì sao không cho nó dùng khóa đầu, hàm thiếc cùng dây cương!”

Người đàn ông kia vừa nghe giận dữ nói: “Người dám dùng!”

Thất Thất thấy người kia tức sùi bọt mép, theo bản năng lại lui về phía một bước to, sau đó nghe người đàn ông kia nói: “Tứ Bảo là con ngựa tốt nhất trên đời này, nó đã cứu mạng đại tướng quân, người nếu lại dám nói loại sự tình này, ta phải bẩm đại tướng quân, chuyện này tuyệt không có khả năng giao cho người!”

Thất Thất vừa nghe càng trông mong người đàn ông kia bẩm báo, mình cũng không thèm thưởng gì chuyện này, hiển nhiên súc sinh này nóng nảy so với chủ tử của nó không hề ít hơn.

Con ngựa kêu Tứ Bảo kia, là ở ngày thứ mười mới chấp nhận Tô Thất Thất, thời điểm Thất Thất rốt cục có thể tới gần Tứ Bảo, biết người cao lớn đối với nàng về mặt bất ngạn kia kêu là Lôi Nhân, con rùa này là hãn chuyên môn hầu hạ, nhưng hãn có chức vị quan trọng trong người, không thể suốt ngày hầu hạ súc sinh này.

Thất Thất bị Doãn Trường Ninh từ trường bỗng Bạch Viện mang về, lại bị ném trở về chuồng ngựa, mặc dù bảo nàng chỉ để ý một con ngựa, vừa quản lại là hơn nửa tháng. Thất Thất ít nhiều vẫn là có chút thất vọng, không nghĩ tới Doãn Trường Ninh lại không dễ dàng tiếp cận như vậy, xem ra chút thông minh của mình ở Ô Y Hạng đối phó với Nhị Ngưu tử, Tôn Đại Bảo còn dư dả, đối phó với Doãn Trường Ninh thẳng nhai này dường như trình độ kém hơn rất nhiều, trừ bỏ có thể ở chỗ con Tứ Bảo kia động tay chân một chút, dường như không có cơ hội dùng phương pháp khác trả thù Doãn Trường Ninh, sớm biết rằng Doãn Trường Ninh là người không dễ tiếp cận như thế,, Thất Thất cực kỳ hối hận vì đã giải độc cho hãn, nếu không thể lợi dụng hãn báo thù, chính mình còn cứu tên ma quỷ kia làm cái gì, đây thực được cho là tự tìm nhục nhai .

Thất Thất đem Tứ Bảo đặt ở bờ sông, thẳng nhai này cùng thẳng nhai kia giống nhau khó mà chấp nhận được, ăn cỏ chỉ ăn cỏ tươi non nhất, ban đêm mặc dù không ăn cỏ non, nhưng thô không ăn nhuyễn không ăn, chỉ ăn khúc trên đoạn màu mỡ nhất nhiều nước nhất, còn phải thêm năm sáu cái trứng gà, cỏ như vậy cả đêm cho ăn hai lần, không tới hai ngày Thất Thất liền cảm thấy hầu hạ thứ súc sinh như vậy so với hầu hạ một đồng súc sinh kia còn một hơn, hơn nữa nó ăn so với mình ăn còn ngon hơn, thật sự là thiên lý ở đâu!

Nhưng không thể phủ nhận Tứ Bảo là con ngựa tốt hiếm có, một thân đen thui da lông giống như sa tanh lóc lóc tỏa sáng, thời điểm im lặng chỉ thấy nó tuần nĩ, thời điểm tung chân chạy, Thất Thất chỉ có thể nhìn ngựa than thở, cũng may thứ này cùng nàng quen thuộc, luyện luyện chân không bao lâu lại như tia chớp xuất hiện ở trước mặt Thất Thất, chỉ là nó vừa tung tăng như vậy, thường xuyên đem Thất Thất sợ tới mức hết hồn , sợ nó vừa đi không trở về, vậy cái mạng nhỏ của mình cũng không cần bảo thủ nữa, trực tiếp xong rồi.

Nhìn Tứ Bảo ở bờ sông ăn cỏ, Thất Thất ỉu xiu ngồi ở bên bờ, trừ bỏ một ít tật cũ, đau xót trên người dường như trôi qua, nhưng Thất Thất không có một ngày không trách cứ mỗ mỗ , không có một ngày không hận cái “Phụ hoàng” chưa từng gặp mặt, “Mẹ cả” hiền lành cùng “Muội muội” băng tuyết thông minh, không có một ngày không nghĩ Tam hoàng tử Đại Chu quốc kia uống nước sặc chết, ăn cơm nghẹn chết, không có một ngày không nghĩ cái đại Tư Mã kia cười ngựa ngựa điên, qua cầu cầu sụp, leo núi núi lở...!

Nhưng Thất Thất trông giữ Tứ Bảo con súc sinh rất làm khổ người này, bao nhiêu “Hùng tâm tráng chí” đều chỉ có thể ở trong lòng phát tiết một phen, phát tiết vừa thông suốt biết chuyện lại vô bổ, người mình nguyên rùa cũng sẽ không bởi vì mình nguyên rùa liền thật sự xảy ra chuyện, đang nhàm chán từ bờ sông đi đến dưới lòng sông, trước mắt sông này là mùa khô, cho nên lòng sông khô cạn đều phơi ra, Thất Thất tìm chỗ khô ráo, ngồi xuống nước mất lại nhìn không được chảy ra.

Đang thời điểm thương tâm, Thất Thất bỗng nhiên nghe được có người nói:“Tam hoàng tử, Doãn đại tướng quân rất không đem điện hạ xem ở trong mắt!”

Thất Thất nghe thanh âm đó rõ ràng là Vương Minh Hàn, vội vàng hướng về phía lòng sông trốn một chút, không có nghe đến tiếng của Bạch Viện, Vương Minh Hàn kia tiếp tục nói nói:“Doãn đại tướng quân chiến công lớn lao, có chút khí thịnh cũng là khó miễn, nhưng mà Thiên Tuyết công chúa kia không phải là Đại Kỳ quốc đưa tới hiếu kính điện hạ sao, hãn cư nhiên cũng dám muốn, điện hạ, Doãn đại tướng quân rốt cuộc còn có để ngài vào mắt hay không?”

Thất Thất nghe được Bạch Viện lạnh lùng thốt:“Minh Hàn lắm miệng!”

Vương Minh Hàn vội lên tiếng:“Vâng, chỉ là trong lòng Minh Hàn nhớ đến liền tức giận!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Sóng Gió Ở Chuồng Ngựa 4

Thất Thất lại nghe đến Bạch Viện nói:“Minh Hàn, Doãn Trường Ninh kia bất quá chỉ là người thô tục nghèo hèn, đánh giấc dùng người như vậy làm tuyến đầu, chúng ta không cần phải chấp nhận với hãn!”

Vương Minh Hàn nhân tiện nói:“Mặt tướng biết Tam điện hạ trong lòng chứa đều là dân chúng Đại Chu, xã tắc giang sơn, nhưng mà đại Tư Mã một mặt tranh cường háo thắng, ngay cả lần này, điện hạ đáp ứng Kỳ Duệ đế, người và ngân lượng đưa đến liền rút quân, nhưng đại Tư Mã thì sao, vì tranh công, có tình án binh bất động, hơi quá đáng!”

Thất Thất nghe mơ mơ màng màng, nàng không quá có thể lý giải, Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện đều là người Đại Chu quốc, hơn nữa là hai tên thủ lĩnh cao nhất trong quân đội Đại Chu nam hạ, ở trong ý thức nông cạn của Thất Thất, hai người này hẳn là bằng hữu tốt nhất mới có thể chung sức hợp tác, vì sao theo đối thoại của Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện, cùng với đối thoại vừa rồi của Bạch Viện cùng Vương Minh Hàn, Doãn Trường Ninh này cùng Bạch Viện rõ ràng là hai cái đối đầu, vậy bọn họ làm sao có thể đánh thắng Đại Kỳ Duệ đế là ai, có phải chính là phụ hoàng

mình chưa từng gặp mặt kia hay không, đang nghĩ thì từ trên đỉnh đầu bay xuống mấy cọng cỏ, Thắt Thắt lại nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Bạch Viện nói:“Trở về!”

Chờ thanh âm trên đỉnh đầu không còn, Thắt Thắt mới thật cẩn thận từ dưới lòng sông đi ra, đi lên thấy nơi nơi trên mặt đất đều có lá cây giập nát, xem ra Bạch Viện này hận Doãn Trường Ninh không phải là bình thường, tuy nhiên hận Doãn Trường Ninh, Thắt Thắt có đồng cảm, Nếu thẳng nhai kia có thể làm cho người ta thích, Thắt Thắt mới cảm thấy là chuyện kỳ quái.

Thắt Thắt vừa nhấc mắt liền thấy Tứ Bảo, chợt nghĩ đến mình vừa nhấc đầu liền thấy Tứ Bảo, Bạch Viện kia cùng Vương Minh Hàn chẳng lẽ lại nhìn không thấy, Tứ Bảo này rêu rao rõ ràng không kém chủ nhân nó, Bạch Viện kia cùng Vương Minh Hàn chẳng lẽ lại nhận không ra.

Nghĩ đến đây, Thắt Thắt mạnh mẽ quay đầu lại, quả nhiên gặp Bạch Viện cùng Vương Minh Hàn đều đứng ở sau lưng nàng, đem Thắt Thắt sợ tới mức đặt mõng ngồi xuống đất, Vương Minh Hàn vừa thấy Thắt Thắt nhân tiện nói:“Điện hạ, mặt tướng phát hiện nô tài Đại Kỳ quốc đưa tới này, thật sự là quý mờ ám!”

Bạch Viện cũng mặt lạnh nhìn Thắt Thắt, ánh mắt sắc bén, hiển nhiên là cực kỳ đồng ý cách nói của Vương Minh Hàn, Vương Minh Hàn lại lớn tiếng hỏi:“Ngươi trốn ở chỗ này nghe lên đã bao lâu!”

Thắt Thắt lĩnh giáo qua chiêu thuật của Bạch Viện hai lần, biết Bạch Viện là một nhân vật hung ác, hơn nữa hẳn muốn tánh mạng mình đúng như là bóp chết một con kiến, vì thế ăn nói khép nép:“Nô tỳ đang thả ngựa thì giầy không cẩn thận rớt xuống, nô tỳ đi xuống nhặt, vừa lên đến liền nhìn thấy điện hạ cùng tướng quân!”

Vương Minh Hàn hừ một tiếng nói:“Điện hạ, người này bộ dạng khả nghi, trả lời lại cẩn thận, Tôn Tiểu Lăng Đại Chu quốc đưa tới, mặt tướng từng gặp qua, trừ bộ dạng khác xa người nàng, tâm trí cũng khác xa nàng, trước mắt người này rõ ràng là trà trộn vào, mặt tướng thậm chí hoài nghi người này là hùng hay là thư!”

Bạch Viện nghiêm mặt đang muốn mở miệng, lại nghe có người nói:“Tam hoàng tử, thật sự là nhân sinh nơi nào không phù hợp quân nha, mới từ trong tướng Tam hoàng tử đi ra, liền tại bên lòng sông đây gặp gỡ nữa!”

Thắt Thắt vừa nghe thanh âm biếng nhác kia chỉ biết là thẳng nhai Doãn Trường Ninh, tuy nhiên thanh âm thẳng nhai này hiển nhiên so với thanh âm của Nhị Ngưu tử cùng Tôn Đại Bảo mê người hơn nhiều lắm, kỳ quái, trầm bổng du dương, như trời thu tháng chín, làm cho người ta cảm thấy thơm mát mềm mại, chỉ là Doãn Trường Ninh dùng làn điệu như vậy với Tam hoàng tử Bạch Viện hiển nhiên có điểm dùng lầm chỗ rồi.

Quả nhiên, Bạch Viện đối với thanh âm này không cảm giác đặc thù gì, thản nhiên nói:“Gần đây ban lệnh hồi triều, cuối cùng tảng đá rơi xuống đất, rốt cục được nhân hạ có thể hoạt động gân cốt một chút!”

Doãn Trường Ninh nghe xong như trước bộ lần điệu kia:“Tam hoàng tử lần này Nam chinh phí sức nhiều lắm, quả thật nên hoạt động gân cốt một chút!”

Bạch Viện nghe xong nói:“Vậy gặp lại không bằng ngẫu ngộ, bản điện cùng Doãn đại tướng quân tùy tiện đi một chút!”

Doãn Trường Ninh lại nở nụ cười một chút nói:“Tam hoàng tử, mặt tướng sẽ không , lần này nam hạ, mặt tướng phí sức ít, lao động ngược lại có chút quá nhiều, cho nên sẽ không cùng Tam hoàng tử hoạt động!”

Bạch Viện cũng cười một chút nói:“Vậy bản điện sẽ không miễn cưỡng Doãn đại tướng quân , bản điện đi trước một bước!” Nói xong liền mang theo Vương Minh Hàn đi rồi, hai người vừa đi, Quân Phong bước lại đây nói:“Tam hoàng tử hiếm khi có thói quen đi dạo đến ranh giới của đại nhân!”

Doãn Trường Ninh không có đáp lời lại chuyển hướng sang Thắt Thắt thanh âm lạnh lùng nói:“Ngươi thả ngựa cho gia, chính là thả như vậy sao?”

Thắt Thắt vừa nghe sững sờ một chút, tiến vào quân doanh này, chỗ khác số ngày nàng dừng chân không tính là nhiều, duy cái chuồng ngựa này, thời gian nàng ở lại cũng không ngắn, ngựa trong chuồng dường như đều là thả như vậy, bất đồng chính là một đám người thả một đám ngựa, tọa kỵ của Doãn Trường Ninh này là nàng Tô Thắt Thắt một mình một người thả, Thắt Thắt liền đem ánh mắt ở giữa con ngựa cùng Doãn Trường Ninh vòng vo vài vòng mới tràn ngập nghĩ vẫn nhìn về phía Doãn Trường Ninh, bản thân mình mỗi ngày một chết một sống chăm sóc ngựa gia này, đến tột cùng là làm sao còn không có hầu hạ nó vừa lòng, Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói:“Tọa kỵ này của gia nếu xảy ra cái sai lầm gì, cẩn thận cái đầu của ngươi!”

Thắt Thắt mới biết được cái mạng nhỏ của mình đây cũng chống không nổi cái đầu súc sinh chỉ biết ăn cỏ kia!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Phá Kén Thành Trùng 1

Nhìn bóng dáng Doãn Trường Ninh phe phẩy roi cùng Quân Phong biến mất ở giữa trời chiều, Thắt Thắt lại cảm thấy kỳ quái, mình vừa mới có việc, Doãn Trường Ninh thẳng nhai này sẽ hiện thân, có phải Doãn Trường Ninh không phải đối với việc mình cứu hắn không thêm để ý hay không, mà là lo lắng chính mình, mấy ngày nay đều để cho người ta lạng lẽ nhìn chăm chăm nàng, Thắt Thắt nghĩ đến cứ chỉ mấy ngày nay ra một thân mồ hôi lạnh, nàng

đường như còn từng lớn tiếng mắng chửi Doãn Trường Ninh, lại còn là mắng chửi cực kỳ ác độc!

Thất Thất phục hồi tinh thần lại, sắc trời đã muốn khuya , sợ Lư quân sự tìm nàng phiền phức, nàng vội dắt Tứ Bảo đi vào trong chuồng, mới vừa đến chuồng, quả nhiên roi da của Lư quân sự lập tức liền tiếp đón lại đây, miệng còn hùng hùng hổ hổ nói:“Làm cái gì trễ như vậy mới về, có phải ngươi muốn trộm ngựa hay không, nói cho ngươi biết Tôn Tiểu Lăng, ngươi mà có ý niệm này trong đầu, gia gia ta đem mười cái đầu ngón tay ngươi toàn bộ chặt hết!”

Thất Thất vì tránh phải chịu roi, cúi đầu không nâng cũng không trả lời, tùy cho Lư quân sự kia phát giận đủ, mới tính là qua cửa, Thất Thất đi đến trước nồi cơm, tại đây trong chuồng ngựa, thân phận của phân làm thấp nhất, bình thường đều phải chờ mọi người ăn xong rồi mới có thể được đến phiên nàng, việc này Thất Thất cũng không để ý, nàng cả đầu đều là làm thế nào mới có thể đối phó những người đó, làm thế nào mới có thể báo thù này, nếu không phải thấy người khác ăn cơm, nàng cũng không biết cái gì kêu là đối.

Cạo đầy nồi nửa ngày, múc nửa bát cháo rau dại, bung bát cháo lạnh kia, Thất Thất ngồi xổm xuống một góc, lại nghe vài tên binh lính quân ngựa đang nhỏ giọng nói thầm, trong đó một người nói:“Ngày hôm qua không phải mới truyền lệnh, tam quân hồi triều sao, hôm nay làm thế nào lại thành đội mệnh!”

Một người khác nhân tiện nói:“Thật sự là hy vọng trở về, ta đi đã ba năm, lúc nam hạ, vợ ta vừa mới vào nhà!”

Lại có một người nói:“Aiz, một người phụ nữ khiến cho ngươi không có chí khí như vậy, vào Đồng thành kia nơi nơi phồn hoa, muốn cái dạng gì mà không có, không có kiến thức!”

Liền lại có người nói:“Có phải đánh hạ Đồng thành mới tính thật sự chiến thắng hay không?”

Thất Thất nghe xong trong lòng một trận mừng thầm, nếu quân đội Đại Chu thật sự không đánh nữa, như vậy bị cho là thắng, khai hoàn, chiếu theo tình hình bản thân trước mắt, khẳng định là không dễ dàng đào thoát, tám chín phần mười sẽ bị cùng nhau mang về Đại Chu quốc. Lần sau quân đội Đại Chu Nam chinh, sẽ là đời nào năm nào tháng nào, ai cũng không thể biết, hơn nữa lần sau Nam chinh ai có thể cam đoan nhất định sẽ mang theo nàng, nếu là như thế này, nàng tới đời nào năm nào tháng nào mới có cơ hội tìm phụ hoàng mẹ cả của nàng báo thù? Nếu quân đội Đại Chu một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái đánh tiếp vào, Tô Thất Thất cho rằng như vậy cơ hội của mình mới nhiều chút, lại thêm nếu có thể lẫn lộn đến bên người Doãn Trường Ninh, nói không chừng có thể vui sướng đầm đìa báo thù rửa hận!

Vừa nghĩ đến đây, Thất Thất cảm thấy mình còn hần là nên thêm sức lực, nhận được Doãn Trường Ninh tán thành. ..., vì thế nhanh chóng đem nửa bát cháo uống vào trong bụng!

Vốn là một đêm thức dậy hai lần dứt thức ăn cho Tứ Bảo, Thất Thất vừa mới chuẩn bị nằm xuống, Lư quân sự kia vung roi phân phó nàng từ tối nay trở đi, sửa thành một đêm cho ăn ba lượt.

Vì thế cả một đêm, Thất Thất cơ bản đều phải chăm sóc Tứ Bảo, buổi sáng đứng lên đi đường đều có chút suy nhược, nhưng Tứ Bảo đã muốn bảo vó ngựa chờ không kịp, Thất Thất chỉ có thể mang theo Tứ Bảo đến bờ sông uống nước.

Đến bờ sông, Thất Thất nhìn nước sông mênh mông, thật hy vọng con vật ăn cỏ cả một đêm kia uống nước sông no chết mới thư thái, nhưng nghĩ đến súc sinh kia mà chết, mình nhất định cũng không thể chết từ từ được, nhìn không được miệng chửi mắng, tìm một đoạn đường núi bằng phẳng, mang theo Tứ Bảo cẩn thận đi đến bờ sông, Tứ Bảo kia vừa đến bờ sông liền vui sướng đi uống nước, Thất Thất nhìn Tứ Bảo cao lớn, cũng khó trách bộ dạng so với ngựa bình thường cao lớn hơn nhiều lắm, có thể ăn như vậy, lại tham ăn như vậy, không cao mới là lạ.

Xem Tứ Bảo xong, Thất Thất đem mặt chuyển về hướng nước sông, phát hiện nếp nhăn trên mặt san bằng chút, cả khuôn mặt không còn trắng trẻo bóng loáng như trước kia nữa, nhưng lại so đoạn thời gian trước nhìn bằng phẳng hơn một ít, làn da biến thành đen hơn một ít, đường nét không bằng phẳng; chung quanh con mắt vết sưng còn chưa mất, một đôi mắt to bình thường linh hoạt, hắc bạch phân minh bị chèn thành một cái khe, nhìn giống như mắt không mở ra được; Cả người nhìn qua rất giống một tên xu tiểu tử tướng mạo xấu xí, đen đen nho nhỏ còn có chút không lên được đẳng cấp; Thất Thất chợt nghĩ đến những đặc thù thuộc về phụ nữ này dường như đều biến mất, ngay cả ngực cũng bằng phẳng ra, thậm chí kinh nguyệt cũng có hai tháng không thấy.

Nhớ lại một đêm ô nhục, không làm phụ nữ, Thất Thất ngược lại cầu còn không được, mặc dù nàng bất hạnh có bề ngoài xinh đẹp, nhưng ở Ô Y Hạng có mỡ mỡ biết nuôi độc trùng che chở, người khác rốt cuộc sợ hãi mỡ mỡ nàng hai phần, tuổi tác lại không quá lớn, sự xinh đẹp kia cũng chưa mang đến cho Thất Thất nhiều phiền phức; Không nghĩ tới rời khỏi Ô Y Hạng, rời khỏi che chở của mỡ mỡ, thân xác thối tha này bỗng nhiên mang đến cho mình thương tổn lớn như vậy, Thất Thất từ trong lòng thống hận khuôn mặt này, hiện tại vừa thấy đã không còn, tâm tình của nàng không hiểu ra sao cao hứng lên, càng xem càng thích gương mặt mới làm cho nhiều người phiền chán.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Phá Kén Thành Trùng 2

Tâm tình tốt lắm, Thất Thất đối với Tứ Bảo nhìn cũng hơi thuận mắt chút, vì thế quên cẩn thận, thấy Tứ Bảo uống no nước rồi sẽ tùy ý đi lên bờ chạy, Tứ

Bảo kia tự dung phát cáu, vung chân liền đá lại đây, cũng may Thất Thất không phải tiểu thư khuê các gì, ngay tại chỗ lăn hai vòng có chút chật vật mới tránh khỏi, trong lòng oán hận mắng súc sinh kia cùng chủ tử của nó giống nhau bắt nạt người, chính mình sớm muộn gì có một ngày không lột da nó thì không xong!

Thất Thất ngẫu nhiên nghe những binh lính này nói thầm, mới biết được Tứ Bảo này là ngựa cực phẩm, một mình nó dám đấu đàn sói, dám đấu hổ báo, cho nên là vương trong loài ngựa, Thất Thất cảm thấy mình hiện tại tuy là xấu một chút, nhưng xấu thế nào cùng sai lang hổ báo kia vẫn là có bản chất khác nhau, Tứ Bảo kia không đã được Thất Thất, kêu hí hí xuống lòng sông, tìm một chỗ có bèo ngon, làm càn ăn vào.

Thất Thất ở trong chuồng từng cho ngựa ăn, thực chưa từng gặp qua ngựa có thể ăn giống như Tứ Bảo vậy, dường như suốt ngày đều ăn! Thất Thất biết Tứ Bảo không quá thích mình, giống như mình vĩnh viễn cũng sẽ không thích nó, thấy nó ăn vui vẻ, vẫn là không chọc là nhất, liền ở một chỗ không xa ngồi xuống nhìn chằm chằm Tứ Bảo ăn cỏ, khoát tay không cần thận đụng đến trên ngực, cõi ra vết sẹo trên ngực kia, Thất Thất mắt thật lớn tinh thần mới nhìn rõ bốn chữ nhỏ “Trường Ninh chi nữ” trên mặt, vết ấn hồng hồng trắng trắng bị màu da đen đen tôn lên đặc biệt rõ ràng.

Thất Thất là cùng hai phụ nhân trong quân ở cùng một chỗ, vì cái sĩ nhục ngay ngực này, Thất Thất vào ban đêm, từng chịu đựng đau đớn vùng trộm lấy tay móc đến máu chảy đầm đìa, nhưng vết ấn này sâu, nằng không tiện ra tay độc ác, kết quả là móc đến huyết nhục mơ hồ, kết sẹo xong vẫn như trước còn có thể thấy rõ bốn chữ kia, chỉ là không rõ như trước kia vừa thấy vậy, Thất Thất thầm nghĩ tìm một cơ hội thích hợp, một lần nữa xuống tay, hi vọng nhất chính là có thể tìm được một cây đao nhọn đem toàn bộ khoét xuống, nhưng trước mắt nằng trừ bỏ đao cắt cổ cho ngựa, là không thấy được đao khác, nằng ngay cả tìm đao nhọn cũng phải chờ cơ hội, đối với báo thù tự dung nằng lòng lên!

Thất Thất có chút nản lòng vuốt ngực, nước mắt lại nhịn không được chảy xuống, suy nghĩ mấy chục loại phương pháp trả thù như vậy, đều chỉ có thể ngẫm lại thôi! Tô Thất Thất nằng sinh hoạt ở Ô Y Hạng là tham tiền một chút, con buôn một chút, muốn nịnh bợ người so với mình tốt hơn, khinh thường người so với mình tệ hơn, nhưng Tô Thất Thất làm như vậy đều là vì có thể cùng nỗ lực mang ngày qua tốt hơn một chút; Hơn nữa ở Ô Y Hạng sống hơn mười bốn năm, thật đúng là nhìn không tới có mấy hộ so với mình cùng nỗ lực còn kém, cho nên nằng nói tóm lại là nhà nhà đều phải xem mặt sắc, mỗi người đều phải cúi đầu khom thắt lưng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là dưới tình huống bọn họ cũng không mắng mình.

Mình giúp mọi người làm điều tốt tự nhiên rơi xuống kết cục như vậy, nếu giúp mọi người làm điều tốt đều là kết cục như vậy, Thất Thất thề từ nay về sau sẽ không giúp mọi người làm điều tốt, nhất định phải làm người ác, phải làm một ác nhân thập ác không tình, nghĩ đến đây, Thất Thất một phen đem nước mắt lau đi!

Thất Thất lau nước mắt xong, cầm quần áo kéo kỹ, đem vết ấn che khuất, vừa dọn dẹp xong, lại nghe có người kêu một tiếng: “Tôn Tiểu Lăng!”

Thất Thất hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần là đang kêu chính mình, Tôn Tiểu Lăng này tên tuổi hiển nhiên là không tốt lắm, trước đó qua đi cũng không gặp cái chuyện gì tốt, nằng quay đầu thấy là Lôi Nhân, có chút khó hiểu nhìn Lôi Nhân, Lôi Nhân nhìn về phía Tô Thất Thất nói: “Đại tướng quân có phân phó, người theo chân bọn họ đi một chuyến, Tứ Bảo liền giao cho ta !”

Thất Thất mới nhìn thấy phía sau Lôi Nhân có hai người hầu cận của Doãn Trường Ninh, nằng không biết còn có điều xấu gì sẽ rơi xuống trên đầu mình, trước mắt dường như trừ bỏ chuyện chặt đầu thì không có gì so với tình cảnh hiện tại càng tệ hơn.

Thất Thất chỉ phải đứng lên, đi theo phía sau hai thân binh kia, không yên bất an đi một hồi, mới phát hiện là đi về hướng quân trường của Doãn Trường Ninh, Thất Thất từ trong lòng cự tuyệt đi quân trường Doãn Trường Ninh, đồ vật nơi đó đều rất chói mắt, nhưng việc này không phải do nằng làm chủ.

Đi vào trường bông của Doãn Trường Ninh, Thất Thất không thấy trong trường có người, nhẹ nhàng thở ra, nhưng loại ô nhục quen thuộc này lại tự dung áp bách tâm can của nằng, ngậy ngốc đứng một lúc lâu, Doãn Trường Ninh mới từ ngoài đi vào.

Trong lòng Thất Thất bức bối không cần nói, Doãn Trường Ninh người không phải cố ý giầy vò sao, tin hay không ta đem ông khói trong trường người bịt lại, sắc khói chết người? Nhưng trường bông của Doãn Trường Ninh không có ống khói, Thất Thất cũng chỉ có thể nghĩ nghĩ cho trong lòng thoải mái chút!

Doãn Trường Ninh vừa ngồi xuống, thân binh kia liền hỏi: “Tướng quân, muốn dùng cơm trưa hay không?”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Bưng lên đi!”

Thất Thất vừa nghe mới biết được mình đứng đến lúc ăn cơm trưa, không bao lâu hai người thân binh liền đem cơm trưa của Doãn Trường Ninh bưng lên, Thất Thất có chút không không chịu thua kém nhìn thoáng qua, điểm tâm ở trong chuồng ngựa chỉ có nửa bát cháo rau dại, ngày thường cũng không có nghĩ gì, số lần đói choáng váng cũng không ít, cũng không có cảm giác gì, đến nơi này của Doãn Trường Ninh, không có lý do liền cảm thấy đói, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Đề cho Tôn Tiểu Lăng đến hầu hạ!”

Thất Thất nhất thời không phản ứng kịp là đang phân phó chính mình, chờ khi phục hồi tinh thần lại thì Doãn Trường Ninh đã muốn dùng hai con mắt hung hăng nhìn chằm chằm nằng, Thất Thất cũng không biết là nhìn ân nhân sẽ dùng ánh mắt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Phá Kén Thành Trùng 3

Bỏ qua một bên ý niệm ân nhân trong đầu, Thất Thất lập tức ý thức được cơ hội tới, vội bằng tốc độ nhanh nhất đi lên phía trước, vươn tay từ trong tay một người thân binh đoạt lấy đôi đĩa, tất cung tất kính đưa qua cho Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh mới thu hồi ánh mắt hung tợn, Thất Thất lại vội từ trong tay một thân binh khác đoạt lấy bát canh, nhanh chóng lại có chút không quá hoàn mỹ mức một chén đầy canh gà có phần hơi tràn đưa qua cho Doãn Trường Ninh.

Hai thân binh đều có chút bất an nhìn Thất Thất, Thất Thất lại bằng tốc độ nhanh nhất gấp một đồng đồ ăn bỏ vào trong cái đĩa ở trước mặt hắn, Doãn Trường Ninh nhìn Tô Thất Thất liếc mắt một cái, Tô Thất Thất vội hỏi: “Tướng quân gia mời dùng bữa!”

Doãn Trường Ninh ước chừng còn không có nghe qua xưng hô như vậy, vốn đang hung tợn, thiếu chút nữa bật cười, một hồi lâu mới nhịn cười nói: “Tuy rằng không biết làm việc lắm, nhưng vẫn là rất có nhãn lực, để cho Quân Phong chỉ điểm nhiều chút, chính là về sau trước khi làm việc nhớ rõ rửa tay!” Nói xong phân phó thân binh đem mấy thứ Thất Thất động qua toàn bộ ném.

Thất Thất nhìn thoáng qua cặp tay bởi vì lao động mà có chút thô ráp của mình kia, đúng là có chút bẩn, vội ở trên người lau một chút, cong thắt lưng lấy lòng nói: “Cám ơn tướng quân gia khích lệ, nô tỳ về sau nhất định ghi nhớ!”

Hai cái thân binh chỉ kém chút không đem thức ăn ngày hôm qua toàn bộ nhả ra, thì ra cái này coi như là khích lệ, một bên vội vàng một lần nữa chia thức ăn một bên đều trắng mắt liếc Thất Thất, Thất Thất lại giả bộ không phát hiện, một bộ đáng biết vâng lời, khúm núm nịnh bợ, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Người kêu Tô Tiểu Lăng?”

Thất Thất lại vội cong thắt lưng lấy lòng nói: “Tướng quân gia thật lợi hại, nô tỳ xác thực kêu Tô Tiểu Lăng!”

Hai cái thân binh nghe xong không biết Doãn Trường Ninh biết tên Tô Thất Thất có cái gì lợi hại, hai mươi vạn người ngựa này, Doãn Trường Ninh muốn biết tên ai là còn là chuyện khó sao, mọi người lại có ai không muốn bị hắn biết đến, Tô Thất Thất may mắn nịnh nọt cũng quá mức rõ ràng đi, rõ ràng đến mức làm cho người ta thật sự chướng mắt.

Doãn Trường Ninh nghe xong lông mi cũng không nhướng một chút, Thất Thất cảm thấy động tác của Doãn Trường Ninh thẳng thắn này cũng rất kinh điển, vừa có nghi vấn thường có động tác này, sau đó nghe Doãn Trường Ninh nói ra một câu sòng cá gai ồ: “Phụ thân của người Tô Vận Lai là Đại Kỳ hoàng triều Thái Thường tự, người có một huynh trưởng, đúng không?”

Thất Thất nào biết cha Tô Tiểu Lăng là làm gì, có mấy người huynh trưởng, vì thế hàm hồ nói theo: “Tướng quân gia, nô tỳ đến trong quân Đại Chu quốc đây, vốn không còn huynh đệ cha mẹ gì, sinh là người Đại Chu quốc chết là quỷ Đại Chu quốc!”

Doãn Trường Ninh sững sốt một chút, chính mình tùy tiện hỏi một câu, không nghĩ tới việc đưa tới Thất Thất nói cả bài hùng hồn này, hai thân binh kia nghe xong Tô Thất Thất loại hòa theo đến mức ngay cả cha mẹ cũng không cần này, bấu môi lại nói không ra nguyên nhân, Thất Thất đều cảm thấy loại cha mẹ đồng ý đem con gái đưa đến loại địa phương này chịu tội nhất định không phải cái thứ gì tốt, sự thật không quan hệ đến phúc khí của mình, có quan hệ đến việc mau chóng thoát ly khỏi tình cảnh này, chỉ nghe Doãn Trường Ninh nói: “Người sinh ra trong nhà như vậy, làm thế nào biết giải độc nhện Hồng Lang?”

Những lời này mới đem Thất Thất sợ tới mức hồn phi phách tán, đúng nha, Tô Tiểu Lăng kia là một thiên kim thế gia, làm thế nào giải được độc này, vì thế nhân tiện nói: “Tướng quân gia, nô tỳ... Nô tỳ trước đây không cẩn thận bị loại nhện độc này cắn qua, trong nhà khắp nơi xin thuốc, cho nên may mắn giải được!”

Doãn Trường Ninh nghe xong cười nói: “Vậy thật đúng là khéo!”

Thất Thất bất chấp lúc này nở nụ cười hoàn toàn không giống như trước, lập tức cười duyên rủ nói: “Tướng quân gia chính là, chính là...”

Hai tên thân binh cũng không biết “Chính là” này của Tô Thất Thất đến tột cùng là “Chính là cái gì”, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Người đã cứu bốn sóái, về sau liền do người chăm sóc âm thực sinh hoạt hằng ngày của bốn sóái đi!”

Thất Thất từ trong lòng mừng như điên, con dâu nhiều năm hằm thành mẹ chồng, nàng mới nhịn bất quá nửa năm liền hằm đến, xem ra người ta nói đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, lời này một chút cũng không giả!

Thất Thất chỉ lo vui vẻ, Doãn Trường Ninh ngay cả hỏi nói mấy câu cũng không có nghe rõ ràng, phục hồi tinh thần lại, mới nghe Doãn Trường Ninh có vài phần không hồn gặng hỏi: “Như thế nào bốn sóái hỏi người có nguyện ý hay không, người không trả lời!”

Thất Thất vội nói: “Nguyện ý, nguyện ý, nô tỳ nguyện ý, nô tỳ từ hôm nay trở đi đi theo làm tùy tùng hầu hạ tốt tướng quân gia, ah, là sóái gia!”

Doãn Trường Ninh sững sốt một chút, hai thân binh kia nếu không phải kèm chế tốt, sợ sớm đã cười lật mình, người nữ tỳ chăm sóc nguyên sóái ăn ở, đều giống như phải làm binh tiên phong vậy!

Thất Thất mạnh mẽ cúi đầu khom lưng, Doãn Trường Ninh chỉ phải ổn định tâm thần bùng lên bát, uống một ngụm canh gà, trong lòng rối cuộc đối với lời nói của Quân Phong lo lắng lên, trước mắt Tô Tiểu Lăng này làm việc là có chút là lạ không giống người thường.

Thất Thất lo lắng đã thấy vòng tay màu đỏ mỡ mỡ lưu cho mình mang ở trên tay trái của Doãn Trường Ninh, nàng hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, cũng may mình có thể tới gần Doãn Trường Ninh, chờ có cơ hội nhất định cầm về! Mặc dù hạt châu kia từng để cho nàng bị ô nhục, nhưng rốt cuộc là thứ

duy nhất mỡ mỡ lưu cho nàng.

Thất Thất không nghĩ tới mình khổ sở chịu đựng nửa năm rốt cục cá muối xoay người, từ hầu hạ ngựa trong chuồng biến thành hầu hạ đại tướng quân trong trướng, mặc dù hai cái ở trên mặt hình thể có chút khác nhau, nhưng ở trong mắt Thất Thất Doãn Trường Ninh còn không bằng Tứ Bảo kia!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Phá Kén Thành Trùng 4

Thất Thất vừa rời khỏi, Quân Phong lập tức để cho người ta mang nạng đi tắm thay quần áo thu dọn sạch sẽ, sau đó để cho người hầu cận Doãn Trường Ninh dạy bảo Thất Thất kỹ lưỡng, nhưng người hầu cận này bị Thất Thất càng không ngừng cúi đầu khom lưng tra tấn có chút chịu không nổi, trong lòng churong mắt bộ dáng khúm núm nịnh bợ đến vội vàng của Thất Thất này, lại thêm thật sự không muốn đối diện với bộ mặt nhìn không dễ coi kia, lung tung chọn chút chuyện tình không nhẹ không nặng nói cho Thất Thất, trong lòng biết lấy tác phong làm việc của Doãn Trường Ninh, không tới hai ngày không đánh chết không xong, an tâm như vậy, người hầu cận kia rất nhanh liền đuổi Tôn Tiểu Lăng đi.

Thất Thất sống sót thê phải làm một tiểu nô tỳ tri kỷ nhất, mặc dù người hầu cận kia không nói cho nàng thói quen cùng yêu thích của Doãn Trường Ninh, nhưng không biết là Thất Thất vận khí tốt, hay là bởi vì thời gian Doãn Trường Ninh nán ở trong trướng thật sự ngắn, cũng không quá khó xử nàng.

Tuy nhiên mười ngày sau, Thất Thất cũng quen thuộc lên, rốt cuộc đã biết không ít Doãn Trường Ninh yêu thích, không cần hẳn phản phó đã biết hẳn muốn làm cái gì, chỉ cần Doãn Trường Ninh không bảo nàng lảng tránh, nàng cũng không quản Doãn Trường Ninh thích hay không thích, đi theo làm tùy tùng mà hầu hạ, ngay cả Quân Phong thấy cũng tự biết thẹn không bằng, thân bình chuyện tình ít đi một nửa, nhưng người người đều phi thường chán ghét cùng churong mắt Tô Thất Thất rõ ràng nóng lòng nịnh bợ Doãn Trường Ninh này.

Trở lại quân trướng, có Tô Thất Thất ở, Doãn Trường Ninh cơ bản cũng không cần sai sử những thân binh này, kỳ thật ở trong mắt Doãn Trường Ninh, Tô Thất Thất làm việc cùng thân binh so sánh vẫn là kém một mảng lớn, nhưng căn cứ vào Tô Thất Thất so với ai khác đều cố gắng, so với ai khác đều ăn cần, nhận sai so với ai khác đều nhanh, chính mình vừa biến mặt, nạng lập tức liền nhận sai, Doãn Trường Ninh cũng dùng để sai khiến.

Thất Thất thích ngủ lười hiện tại trở nên đặc biệt chịu khó, sáng sớm ngồi dậy, thường thường mình còn không có rửa mặt liền đem mấy thứ rửa mặt gì đó cùng nước đã chuẩn bị tốt bung vào cho Doãn Trường Ninh, sau đó lại vội vội vàng vàng đem bữa sáng linh tinh bụng tới.

Quân Phong hiện tại sáng sớm có thể thấy một con quay nhỏ bận rộn, hẳn không thể không bảo người ta đem Thất Thất gọi vào quân trướng của mình, không bao lâu con quay nhỏ ân cần kia đã đi vào, hành lễ rồi đứng lên còn không ngừng dập đầu cúi người, Quân Phong vội ngăn lại nói:“Người đừng dập không dứt, bản tướng nhìn choáng váng đầu, bản tướng hiện tại hỏi người mấy câu, người phải trả lời chi tiết!”

Thất Thất trong lòng lộp bộp một tiếng, chẳng lẽ mình đã bị Quân Phong nhìn thấu, nhưng đến điểm mấu chốt này, nàng cũng không thể lui về, chỉ có thể kiên trì chờ câu hỏi của Quân Phong, quả nhiên nghe Quân Phong mặt lạnh nói:“Người rốt cuộc là loại người nào?”

Thất Thất vội nói:“Quản tướng quân, nô tỳ là Tôn Tiểu Lăng!” Hiện tại Thất Thất cũng đem mình trở thành Tôn Tiểu Lăng, nàng trong lòng không muốn làm Tô Thất Thất bị người làm bán qua, lại càng không muốn làm con rối Thiên Tuyệt công chúa kia, Quân Phong tiếp tục mặt lạnh hỏi:“Người trả trộn đến bên người đại tướng quân đến tốt cùng muốn làm gì?”

Thất Thất vừa nghe vội vàng nói:“Tướng quân oan uổng, oan uổng, nô tỳ không có trả trộn đến bên người tướng quân gia, là tướng quân gia để cho nô tỳ đến hầu hạ!”

Quân Phong nghe xong mặt nhăn nhu mày, quả thật là Doãn Trường Ninh chọn Tôn Tiểu Lăng đến thui xấu xí này đến hầu hạ, nhưng Doãn Trường Ninh để cho nàng hầu hạ không có gì kỳ quái, chính là cử chỉ Tôn Tiểu Lăng này lấy lòng Doãn Trường Ninh thật sự quá mức rõ ràng, Quân Phong vẫn không thể phản phó nàng không cần lấy lòng Doãn Trường Ninh, vì thế nhân tiện nói:“Tôn Tiểu Lăng, người thành thật một chút, nói một chút người nóng lòng tiếp cận đại tướng quân như vậy là mục đích gì!”

Thất Thất vừa nghe nhân tiện nói:“Tướng quân oan uổng nô tỳ, nô tỳ thậm nghĩ hầu hạ tốt tướng quân gia!”

Quân Phong vỗ bàn nói:“Tôn Tiểu Lăng người lớn mật, người hầu hạ đại tướng quân mục đích là cái gì, muốn cho đại tướng quân mang binh đi đánh quốc gia Đại Kỳ người sao?”

Thất Thất nghe xong sững sốt một chút, nàng thực hy vọng Doãn Trường Ninh nhanh chân dẫn quân đem Đại Kỳ tiêu diệt, tốt nhất đem phụ hoàng, “Mẹ cả” nàng kia đều bắt, nhục nhã một trận, hoặc là đem “Mẹ cả” xinh đẹp có thể coi như trẻ tuổi cùng “Muội muội” bằng tuyết thông minh kia ném tới trong hồng trướng, nhưng lời này nàng không dám nói ra với Quân Phong, trong não vòng vo hơn nửa ngày mới thấp giọng nói:“Mục đích duy nhất của nô tỳ chính là không muốn lại về hồng trướng, không muốn lại về chuồng ngựa!”

Quân Phong nghe xong lời này, lại cảm thấy hợp tình hợp lý, thử hỏi làm một người phụ nữ ai nguyện ý ở trong hồng trướng, chuyện trong chuồng ngựa cùng chuyện hầu hạ Doãn Trường Ninh vừa so ra, bên nào nặng là tự nhiên mà biết, Quân Phong trong lòng lại cảm thấy Thất Thất quá mức xem trọng chính mình, liền mặt mày nàng trước mắt này, đừng nói đặt ở hồng trướng không có người muốn, cho dù đem quần áo của nàng cởi hết, sợ cũng không

có người nào cảm thấy hứng thú, vì thế nhân tiện nói: “Ngươi thật đúng là xem trọng chính mình, liền mặt mày này của ngươi, còn sợ vào hồng trường!”

Thất Thất thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng nghĩ đến Tôn Tiểu Lăng là một tiểu thư khuê các, vội dè nén hành động nhảy dựng lên của mình giả bộ một bộ dáng điềm đạm đáng yêu nói: “Tướng quân, nô tỳ cũng là vào trong quân mới không còn dung mạo!”

Quản Phong nhất thời chần chừ không ra khuyết điểm trong lời nói của Tô Thất Thất, mặc dù vẫn cảm thấy không thích hợp, nhưng bắt không được nhược điểm của Tô Thất Thất, chỉ phải nói: “Tôn Tiểu Lăng ngươi thành thật chút cho bản tướng, nếu để cho bản tướng biết ngươi có tam tâm gì, bản tướng sẽ khiến ngươi chết cực kỳ khó coi!”

Thất Thất vội giống như gà mổ thóc, giơ tay moi tìm móc phổi thè: Chính mình nếu có thứ nhị tâm gì, trời giáng ngũ lôi oanh đình! Dù sao Thất Thất trông mong ngũ lôi cũng không thể lập tức oanh chết mình, thế càng ngoan độc nàng mới cảm thấy không làm thất vọng lương tâm!

Quản Phong không kiên nhẫn đánh gãy Thất Thất chuẩn bị thao thao bất tuyệt tuyên thệ, vẫy tay bảo nàng đi, ra khỏi quân trường của Quản Phong, Thất Thất mới phát hiện tại đây trong cuối mùa thu này, áo lót trên người mình cứ nhiên đều ẩm ướt có phần lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ai Là Gian Tế 1

Sau khi Thất Thất bị Quản Phong kiểm tra, nhiệt tình cũng không bởi vì Quản Phong kiểm tra mà bị chút ảnh hưởng, trước sau như một hầu hạ Doãn Trường Ninh, mấy thân binh này đều hoài nghi Tô Thất Thất có phải hay không si tâm vọng tưởng yêu say đắm đại tướng quân của bọn họ, nếu không trách không được nhìn có chút quá dễ tiện, nhưng có người làm việc, mặc dù làm không được tốt lắm, người bộ dạng xấu chút, suốt ngày ở trước mặt đại tướng quân của bọn họ lác lác, khó chịu là đại tướng quân của bọn họ, vì thế mọi người cũng vui vẻ vụng trộm lườm biếng, người người đều khoanh tay đứng nhìn.

Quản Phong cũng không có bởi vì tìm không ra chỗ hở của Tô Thất Thất mà bỏ qua nàng, lên đem nghi ngờ của mình bẩm báo cho Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh cũng hiểu được Tô Thất Thất là có chút không giống người thường, nhưng lấy ánh mắt nhìn người của hắn, cứ nhiên lại nói không ra Tô Thất Thất ăn căn như vậy là vì thứ gì.

Doãn Trường Ninh nghe xong nghi ngờ của Quản Phong cũng nói: “Lời ngươi nói, ta cũng không phải không từng lo lắng, Tôn Tiểu Lăng người này làm việc cầu thả, hồ hững qua quýt, làm gian tế tính ra không quá thích hợp, tuy nhiên nàng liều mạng tiếp cận ta, không phải là gian tế Đại Kỳ quốc thì là vì cái gì?”

Quản Phong gật gù đầu nói: “Mặt tướng đang có ý này, cho nên mặt tướng muốn thử nàng một phen!”

Doãn Trường Ninh nhìn Quản Phong liếc mắt một cái nói: “Ngươi có thể thử, nhưng mà ta sợ ngươi sẽ uống phí khí lực!”

Thất Thất cũng không biết Quản Phong đề ra nghi vấn nàng sau, sự tình không có chấm dứt, một lần, nàng bụng bữa sáng đi vào trường bông của Doãn Trường Ninh, chỉ nghe Quản Phong đang bẩm báo với Doãn Trường Ninh: “Đại soái, thần cho rằng hôm nay đã chuyển lạnh, cung cấp khó khăn, không phải thời cơ tốt để tiến công, hẳn là sớm rút quân, ban lệnh hồi triều!”

Thất Thất vừa nghe liền nóng nảy: Nghe những người đó nói, không phải đợi lệnh sao, như thế nào Quản Phong này không muốn đánh, trời lạnh chẳng lẽ chính là lấy cớ, Quản Phong này xem ra cũng không giống như mặt ngoài có dũng có mưu như vậy, rõ ràng là cớ rác, nếu thật sự về triều mình đây làm sao bây giờ? Khi nào thì mới có thể báo thù?

Doãn Trường Ninh cùng Quản Phong vừa thấy mặt Thất Thất gấp gáp, cảm thấy Thất Thất đối với tin tức này là cực kỳ để ý, Doãn Trường Ninh hít một hơi những hành động của Thất Thất ở chuồng ngựa sau khi cứu mình, chẳng lẽ đúng như Quản Phong nói nàng thật là gian tế, là gian tế nghĩ hết phương pháp tiếp cận mình là có thể lý giải, nhưng mình cùng nàng không oán không thù, nàng dường như hết sức oán hận mình, vậy lại là cái duyên cớ gì?

Thất Thất vừa đi khỏi trường bông, Quản Phong vội an bài người âm thầm đi theo, những người đó theo Thất Thất bốn năm ngày, Thất Thất trừ bỏ mỗi ngày như cũ bận rộn mấy chuyện tình vụn vặt, hấp tấp sinh hoạt, không thấy nàng cùng bất luận kẻ nào tiếp cận qua, càng miễn bàn sẽ đem tin tức “Tình báo trân quý” không để gì có được này mang về cho Đại Kỳ quốc.

Ấm về theo mười ngày, Thất Thất vẫn không có hành động gì, Quản Phong cũng buồn bực, Thất Thất nhìn tuyệt đối không phải cái loại người tâm tư thâm trầm, làm sao ổn định được như vậy, chẳng lẽ mình nhìn nhầm, nàng là một gian tế phi thường khôn khéo? Vì thế kiềm chế không được, tung cái tin tình báo trân quý thứ hai với Tô Thất Thất: Đại quân Nam hạ trang phục mùa đông phân phối thiếu thốn, chuẩn bị để cho Lôi Nhân tổ chức người đến phụ cận Đồng thành tìm mua trang phục mùa đông, đồng thời để lộ ra tỉ mỉ số người, thời gian, lộ tuyến hành động!

Sau đó lại phái người đi theo Thất Thất, theo vài ngày, vẫn không thấy Thất Thất có hành động gì, đem Quản Phong tức giận đến nhảy đùng như sấm, nói với Doãn Trường Ninh: “Này nọ nàng đều thờ ơ, chẳng lẽ nàng có thể phán đoán tình báo thật giả của mặt tướng?”

Doãn Trường Ninh trong lòng buồn cười, miệng lại nói: “Tôn Tiểu Lăng hoặc là không phải gian tế, hoặc chính là cái gian tế ngốc đến không thể ngốc hơn nữa!”

Quản Phong nghe xong lại nói: “Đại soái, hạ quan đoán rằng nàng là một gian tế quá khôn khéo! Tóm lại đại soái nhất định phải cẩn thận chút, đừng để ý đến lời của nàng!”

Doãn Trường Ninh gật gật đầu nói: “Nàng nếu có nhiệm vụ khác, như ám sát linh tinh, lần trước nàng cũng không bắt phải cứu ta, nếu là dụ dỗ, nàng cũng không có thứ tiền vốn này, cho nên Quản Phong người động não ở chỗ khác, đừng cứ bó chân trong cái khung gian tế!”

Quản Phong chỉ phải trả lời: “Vâng!” Trong lòng lại vẫn không yên.

Thất Thất nghe được đại quân ngay cả trang phục mùa đông đều thiếu, ngực càng sốt ruột, mặc dù Quản Phong nói là tìm, trên thực tế khẳng định là cướp, Thất Thất trong lòng hy vọng quân đội Đại Chu nhanh chóng cướp được trang phục mùa đông, đem Đồng thành cướp trống không cũng không sao, chính là trăm ngàn đừng rút đi.

Cho nên Thất Thất so với ai khác đều quan tâm chuyện đi ra ngoài tìm trang phục mùa đông này, nhưng trong quân doanh nàng lại không người quen biết, chỉ có Lôi Nhân kia từng phân phó nàng làm việc vài lần, lại là thủ lĩnh chấp hành nhiệm vụ lần này, Thất Thất liền một lòng một dạ dựa vào bên người Lôi Nhân, thầm nghĩ nói bóng nói gió hỏi thăm, nhưng Lôi Nhân là đại tướng có chiến công, Thất Thất khúm núm nịnh bợ cũng tốt, tận dụng mọi thứ cũng thế, Lôi Nhân kia cũng chưa để ý tới nàng.

Quản Phong vừa thấy Tô Thất Thất rốt cục có động tác, mừng rỡ, gặp Lôi Nhân không thêm nhìn Thất Thất, vội bảo người ta đem Lôi Nhân gọi tới, phân phó Lôi Nhân cung cấp thêm chút tin tức giả cho Thất Thất.

Lôi Nhân tiếp cái nhiệm vụ như vậy, thật sự là chả hiểu ra làm sao, hẳn cùng với Quản Phong đứng ở góc độ bất đồng, cho nên Lôi Nhân cũng không đặc biệt chán ghét Tô Thất Thất, chỉ là ngại thân phận mình mới không quan tâm tới nữ nô xấu xí này, nghe Quản Phong vừa nói hoài nghi Tô Thất Thất là gian tế, Lôi Nhân thật đúng là không tin tưởng lắm, nhưng Tô Thất Thất lại khúm núm nịnh bợ đến tìm hiểu tin tức, Lôi Nhân biết gì đều nói hết cho Thất Thất.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Ai Là Gian Tế 2

Thất Thất vẫn không biết nhất cử nhất động của mình đều rơi vào trong mắt Doãn Trường Ninh cùng Quản Phong, thấy Lôi Nhân nguyên ý quan tâm mình, trong lòng tài cao quật khởi, nghe Lôi Nhân nói chỉ tìm được một ít trang phục mùa đông, Thất Thất lại không khỏi lo lắng lên, một lòng cầu thần phù hộ đại quân nhanh chóng cướp được trang phục, một âm vệ của Quản Phong rốt cục nghe được Thất Thất vừa làm việc vừa lải nhải hiểu ra: Nhanh chóng cướp được quân trang, trăm ngàn đừng bỏ chạy!

Quản Phong nghe xong bầm báo hoàn toàn mơ hồ, Doãn Trường Ninh vì việc này nở nụ cười hai ngày, Quản Phong mới biết được chủ tử hẳn là cười vui vẻ, chính mình dường như làm chuyện ngu xuẩn, khó khi làm cho chủ tử hẳn vui vẻ như vậy, Quản Phong cũng cảm thấy đáng giá!

Thất Thất mặc dù không biết Doãn Trường Ninh cùng Quản Phong thử nàng, nhưng nàng rõ ràng phát hiện Doãn Trường Ninh không dễ hầu hạ như khi vừa mới bắt đầu, buổi sáng rửa mặt, không phải nóng chính là lạnh, chỉ một chậu nước rửa mặt có thể để cho Thất Thất đi về giày vò năm sáu lần; đồ ăn bụng đến cổ ý không ăn, đến khi ăn lại ngại lạnh, lại bụng mới lại có chuyện; Đêm Thất Thất tra tấn đến tâm bóp chết Doãn Trường Ninh đều có, thậm chí còn muốn ở trong đồ ăn thả độc được độc chết hẳn, sau đó lại tự sát, tất cả nhục nhã đều xong hết mọi chuyện, miễn cho còn phải chịu người đàn ông từng làm tiện mình này làm khó dễ như vậy.

Ở trong cảm nhận của Thất Thất Doãn Trường Ninh là người xấu, là ác ma, là sắc ma, ở Đồng thành cũng nghe qua một ít tin đồn về Doãn Trường Ninh, biết hẳn chính là một người là hung ác tàn bạo, xuân sắc khôn cùng, dâm dục vô độ, nhưng thật sự đến bên người Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh mỗi ngày bận quân vụ chiếm đa số thời gian, Quản Phong tìm tòi nữ hầu hầu hạ hẳn, trừ bỏ bản thân mình người người đều có hai phần tư sắc, Doãn Trường Ninh những chăm cũng không nhiều, ít nhất thoát nhìn trong mắt người ngoài là vẫn có vẻ tự hạn chế, Thất Thất thực bội phục bản sự làm ra vẻ ra dạng của Doãn Trường Ninh.

Thất Thất mệt mỏi cả một ngày, thật vất vả mới từ trong tra tấn của Doãn Trường Ninh kết thúc một ngày làm việc mệt nhọc, trở lại trường bông, nàng một đầu ngã đến trên giường, vươn tay đụng đến vết ấn trên ngực, lại không cam lòng ngồi dậy, từ trong túi tiền lôi ra tiểu cung ở trên trường treo bản đồng tiền của mỡ mỡ, vì cổ vũ nàng bản tên, trừ bỏ đem tám bia tên này biến thành kiểu dáng đồng tiền; Cũng đặt ra một loạt phương thức ban thưởng: Một lần bắn trúng đồng tiền 4 mũi tên, thưởng cho nàng một đồng, trên bốn mũi thưởng cho hai đồng. Nhưng tiếc nuối là Thất Thất vẫn vô duyên nhận được một đồng tiền thưởng của mỡ mỡ, nàng thật vất vả đem ba mũi tên bắn tới trên đồng tiền kia, còn có hai mũi không trúng vị trí mỡ mỡ quy định, sau đó mỡ mỡ một mạch đem tiền chuẩn bị dùng để thưởng cho nàng toàn bộ lấy đi mua rượu uống.

Thất Thất treo lên đồ án đồng tiền kia, sau đó nhìn chằm chằm cái đồ án đồng tiền, hung hăng mà nhìn, một lúc sau cư nhiên liền biến thành khuôn mặt của Doãn Trường Ninh, vài phần hung ác nham hiểm lại có vài phần tà nịnh, Thất Thất run run bắt tay vào mạnh mẽ kéo ra dây cung, đem sáu mũi tên toàn bộ nắc vào, ý thức trống rỗng, nhẹ buông tay “chọt vèo” một tiếng, cư nhiên thoáng cái đem sáu mũi tên toàn bộ bắn tới trên đồ án đồng tiền kia,

trừ bỏ mũi trung gian, 5 mũi tên khác cứ nhiên đều trúng vị trí mũi mũi quy định, Thất Thất lấy lại tinh thần, kích động đi lên trước đem mũi tên gỗ xuống dưới, nghĩ rằng nếu Doãn Trường Ninh đứng ở trước mặt mình, là bộ mặt thật, mình khẳng định có thể một phát trúng sáu tên, đạt tới yêu cầu “Xuyên vân phá nhật, ngũ quý truy hồn” của mũi mũi, Thất Thất mới biết được mình thành tài là cần thứ khích lệ như vậy.

Thất Thất cảm tên lại đem cất vào trong tiểu cung kia, lại đem đồ án tượng tượng thành mặt Doãn Trường Ninh, mấy điểm cần bắn phân biệt là mắt mũi tai miệng của Doãn Trường Ninh, kéo cung bắn xuyên qua, lại trúng 5 tên, duy độc mũi tên trung gian nàng vẫn như trước bắn không trúng, Thất Thất bắn liên tiếp vài lần đều như thế, chỉ phải thở dài, thu hồi cung, trong lòng suy nghĩ một ngày nào đó mình nhất định phải dùng bộ mặt thực của Doãn Trường Ninh kia đến thử xem.

Đến bên người Doãn Trường Ninh, Thất Thất bị sĩ nhục tra tấn đến hơn mười ngày nay đều mất ngủ, bởi vì một phát trúng năm này, hiếm khi ngủ ngon được một bữa.

Thất Thất mơ thấy mũi mũi, nàng gây họa, mũi mũi đang thưởng cho nàng kẹo hoa quế chính tông của “Trần Lý Ký”, cầm kẹo hoa quế, Thất Thất cũng không muốn ăn kẹo hoa quế kia, duy độc muốn dựa vào lòng mũi mũi khóc thoải mái một hồi, trên trời đột nhiên bay tới một đám mây đen, mũi mũi nhìn trời không nói một tiếng: “Phải đối trời!” Nói xong bỗng nhiên thoáng cái không thấy, Thất Thất đang muốn kêu to, từ trên trời giáng xuống mưa to đem cả người nàng lâm vào ẩm ướt, Thất Thất bỗng chốc ngồi dậy, lại phát hiện mình nằm ở trong quân doanh, trên người cùng cái quần giường duy nhất kia tất cả đều là nước.

Từ trong mộng tỉnh lại, Thất Thất mới nhìn đến vài tên thân binh đang đùa cợt nhìn nàng, trong đó một thân binh trong tay còn cầm một cái bồn, Thất Thất nhìn mình nhìn không được hỏi: “Mấy vị binh đại ca vì sao phải đối đãi với thất. Tiểu Lãng như vậy!”

Thân binh cầm bồn kia ném bồn xuống nói: “Người con heo lười này, trễ như vậy còn không dậy, thì ra người ngày thường là làm bộ chịu khó, là vì hại chúng ta chịu phạt, xem quân gia gia đây hôm nay làm thế nào thu thập người đồ hạ tá bại hoại Đại Kỳ quốc này!”

Thất Thất còn không có hiểu được, vài thân binh kia đã ba chân bốn cẳng đem Thất Thất từ trên giường kéo xuống dưới, Thất Thất không biết binh lính Đại Chu này làm cái gì lại cứ thích kéo người như vậy, nàng đã nhớ không rõ đây là lần thứ mấy bị kéo.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ai Là Gian Tế 3

Thất Thất liên tục kêu “Oan uổng”, vừa thấy “Oan uổng” không có tác dụng lại liên tục kêu “Cứu mạng”, “Cứu mạng” cũng không cứu được nàng, vài tên thân binh kia đem Thất Thất kéo đủ vài vòng trên mặt đất, ném xuống trong bãi nước kia, Thất Thất còn không có đứng lên được, trên người đã trúng hơn mười dăm, Thất Thất chỉ có thể xoay tay tự bảo vệ mình, vài thân binh kia vừa thấy Thất Thất còn dám đánh trả, lại càng ra đòn hiểm độc với Thất Thất.

Thời điểm Quân Phong đi vào chỗ quân trưởng Thất Thất ở, một đám bừa bãi, Thất Thất bị hai thân binh đặt ở trên đất, mặt khác vài người quyền cước đưa ra tiếp đón đến trên người Thất Thất, Thất Thất bị đè trên mặt đất, cả người vì nước khắp nơi mà trở thành bãi bùn.

Quân Phong quát một tiếng: “Dừng tay!”

Mấy thân binh này mới ngừng lại, Thất Thất vội ôm lấy thân thể cuộn tròn ở một bên, không bao lâu Doãn Trường Ninh cũng đi đến, thấy tình cảnh này lạnh lùng nói: “Không tệ, ở dưới mí mắt bọn tướng cũng dám đánh nhau, lỗi đi ra ngoài, phạt quý một ngày!”

Thất Thất còn không có hiểu được, vài binh lính cao lớn đã tiến vào đem nàng cùng vài tên thân binh khác toàn bộ kéo ra ngoài, Thất Thất vẫn không hiểu được rõ ràng là mình bị đánh, vì sao mình cũng bị phạt quý.

Trước cho rằng chỉ là phạt quý, thì ra phạt quý này cùng kiểu ấy bất đồng, mà là đem người cố định ở trên một cái giá chữ thập, hai chân và hai bàn chân phân biệt chống lên hai chồng đá, trung gian lại giắt hai cái bao cát, hiển nhiên mấy binh lính này có động tay động chân, bao cát của mấy thân binh rõ ràng có hơi nước, mà đối với Thất Thất lại nhất định không keo kiệt bỏ thêm sức nặng, còn cố ý ở dưới gối Thất Thất gắn đá vụn.

Chỉ trong chốc lát Thất Thất liền cảm thấy hai cái đùi giống như bị chặt đứt, trên người lại là ướt đầm, cuối mùa thu gió lạnh vừa thổi qua, Thất Thất liền cảm thấy luồng lạnh lẽo kia dần dần theo thân thể thấm vào trong xương.

Doãn Trường Ninh đi ra trường bông, nói tình hình thực tại ở Đồng thành, tháng 11 trời cũng cực kỳ rét lạnh, nhìn thoáng qua Thất Thất cùng vài thân binh quý gối trên giáo trường, mặc dù Tôn Tiểu Lãng này có chút quái dị nói không nên lời, nhưng Doãn Trường Ninh cũng không thập phần chán ghét Tôn Tiểu Lãng đen thui này, thậm chí còn thích hương vị trên người nàng, mùi vị ngọt ngào hồn nhiên thiên thành, rất có chút giống hương vị trên người của Thiên Tuyết đã chết kia.

Doãn Trường Ninh trúng độc sống lại, biết Thiên Tuyết đã chết, cứ nhiên có loại phiền muộn nói không nên lời, Thiên Tuyết kia quả thật là mới biết chuyện đời, xử nữ nhưng khắp thân thể đã có phản ứng như đâm phụ, tư vị tính ra thật sự là cực phẩm nhân gian, Doãn Trường Ninh thậm chí hoài nghi Thiên Tuyết là bị người hạ độc, Thiên Tuyết làm công chúa được sủng ái nhất Đại Kỳ quốc, phụ mẫu nàng không dám nói cho nàng đưa tới làm cái gì,

lại sợ nằng làm ồn ào, gạt nằng hạ xuống cho nằng? Chính là Thiên Tuyết đã chết, hấn sống lại, thi thể Thiên Tuyết đã có mùi, hấn cũng không tra xét thêm, Doãn Trường Ninh sai người thiêu Thiên Tuyết, thu tro cốt Thiên Tuyết.

Doãn Trường Ninh thấy đầu Thất Thất gượng, nhu nhược tựa như một con búp bê vài bị rách trong gió, nếu liền như vậy mà chết, cuộc sống quân lữ tịch mịch tính ra mất đi không ít thú vui, nghĩ đến đây Doãn Trường Ninh hướng về phía Quán Phong ra dấu một chút ý bảo thả người, Quán Phong trong lòng thờ dài, cứ cảm thấy Doãn Trường Ninh đối với hắc nha đầu này không giống như bình thường, truyền lệnh bảo người ta đem đám người Thất Thất thả xuống dưới.

Thất Thất cảm thấy trên người thật lạnh, mồ mịt thấy mồ mịt, mồ mịt nhếch miệng càng không ngừng nói:“Gặp người phòng ba phần, gặp người phòng ba phần!”

Thất Thất bỗng chốc nhào tới, kêu to:“Mồ mịt, con không cần ở trong cung, con muốn trở về, con muốn trở về!”

Mồ mịt kỳ quái nở nụ cười một chút nói:“Chậm rồi, chậm rồi, trên đời không có thuốc hồi hận, cũng không đường đổi ý, tự mình lựa chọn, sẽ không hối hận!”

Thất Thất vừa nghe, vươn tay liều mạng muốn giữ lấy mồ mịt, nhưng mồ mịt thông thả chậm rãi biến mất, Thất Thất cái gì cũng không cầm được, nằng bỗng xoay người ngồi dậy, mới phát hiện mình nằm ở trong trường nhỏ của mình, mà Doãn Trường Ninh tên kia đang có chút đăm chiêu nhìn nằng.

Thất Thất phản ứng đầu tiên là sờ soạng trên người một phen, thấy quần áo đều đủ, mới nhẹ nhàng thở ra, Doãn Trường Ninh vừa thấy mây nhướng lên, thực cảm thấy hành động này của Tô Thất Thất xem như vũ nhục hấn, nhiều mỹ nữ tư sắc hơn người như vậy đưa đến trước mặt hấn, hấn cũng chưa có thời gian chiều cổ, hắc nha đầu xấu xí không chịu nổi này sẽ không cho rằng nằng có mị lực như thế đi, Thất Thất thấy quần áo không có dị thường, lại xác thật là Doãn Trường Ninh thẳng nhai kia, mới kêu một tiếng:“Tướng quân gia, ngài như thế nào quang lâm chỗ nô tỳ ở, nô tỳ thật sự sợ vậy bản giày của tướng quân gia!”

Doãn Trường Ninh đánh giá cái tướng bỗng vừa bản vừa loạn này, đúng là cảm thấy có chút dơ bẩn hai chân mình, lại không nói tiếp, hỏi lại:“Ngươi còn có mồ mịt?”

Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, sợ mình vừa rồi nằm mơ không cần thận kê “Mồ mịt”, vội nói quanh co :“Nô tỳ không rõ tướng quân gia nói là có ý gì!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng, nhìn Tô Thất Thất liếc mắt một cái, thật là xấu, vừa đen vừa nhỏ, toàn bộ tướng bỗng mặc dù không lớn, nhưng thật là bản, hấn giờ tay bịt cái mũi, xoay người đi ra khỏi trường.

Thất Thất thở dài nhẹ nhõm một hơi, một lần nữa nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ai Là Gian Tế 4

Vừa mới đi ra, Quán Phong mặt mang vui mừng vội vàng chào đón nói:“Đại nhân, trong thành truyền đến tin tức, thủ thành cửa đông tham tướng Tôn Thiếu Bạch muốn khởi binh phản Tô Tử Nho!”

Doãn Trường Ninh vừa nghe ánh mắt sáng lên, bởi vì chuẩn bị đầy đủ, lần nam hạ này, hấn cực kỳ thuận lợi, không đến nửa năm liền từ Bắc tế Đại Kỳ đánh tới Đồng thành, vốn một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm là có thể đoạt lấy Đồng thành, không nghĩ tới Kỳ Duệ đế bỗng nhiên đưa ra bồi thường tôn thất đầu hàng, trong triều Đại Chu lập tức còn có một mảnh đồng ý nghị hòa, Doãn Trường Ninh cũng biết thời biết thế, trừ bỏ muốn Kỳ Duệ đế cắt đất, đền tiền, còn xưng mình cùng Bạch Viện dẫn đại quân nam hạ chinh phạt vất vả , cực kỳ vũ nhục để cho Kỳ Duệ đế đưa Thiên Tuyết công chúa hòn ngọc quý trên tay hấn cùng bốn mươi người con gái của vương công quý tộc đến khao quân tướng sĩ Nam chinh, không nghĩ tới Kỳ Duệ đế kia vì bảo trụ Đồng thành, ngày thứ hai đã đồng ý.

Thiên Tuyết công chúa cùng khoản bồi thường khách xù đến quân doanh Đại Chu sau, Doãn Trường Ninh vẫn chưa đúng hẹn lui quân, sau khi trúng độc đến tận khi giải độc cũng đã có hơn bốn mươi ngày, nghe Quán Phong nói lúc ấy Đồng thành chia làm hai phái, một phái muốn dời đô, một phái muốn bảo thành, Kỳ Duệ đế kia cuối cùng lựa chọn dời đô qua Ngô thành, con trai của Kỳ Duệ đế Tô Tử Nho lại cùng với phái bảo thành dùng bồi thường cùng làm nhục Thiên Tuyết công chúa đưa cho quân Đại Chu, lại chưa thực hiện lời hứa rút quân dẫn đến kích phát sĩ khí người Đồng thành, trong lời nói của Tô Tử Nho kia hình tượng của mình hung tàn thị huyết, dâm loạn vô độ cư nhiên lại thắng một cấp, cái gì thiếu giết cướp đoạt, gian dâm đồ thành, phạm là mấy chuyện tình huyết tình trong chiến tranh mới có thể phát sinh toàn bộ chụp đến trên đầu mình, Doãn Trường Ninh đối với mấy thứ này cũng không sao cả, vì cầu một trận chiến đại thắng, nếu cần, hấn sẽ không chút do dự đi làm, đây cũng là duyên cớ hấn mang binh tới nay có được chiến tích huy hoàng.

Thời điểm Tô Tử Nho dẫn người thủ vững Đồng thành, có hai viên tướng trẻ tuổi Vương Quốc Khánh cùng Tôn Thiếu Bạch trở hết tài năng, trở thành trụ cột vững vàng chống đỡ quân đội Đại Chu, từng mấy lần đánh lui vài lần tổ chức tiến công của Bạch Viện.

Đối với mưu thuật mãnh khỏe, Doãn Trường Ninh biết là hạng mạnh của Bạch Viện, nhưng mang binh đánh giặc không là sở trường của Bạch Viện, Bạch Viện tâm cơ quá mức tỉ mỉ, suy xét quá mức, cứ muốn chu đáo mọi mặt, ở trên chiến trường liền có vẻ không quả quyết, luôn bỏ lỡ rất nhiều thời cơ chiến đấu. Chờ chính mình giải độc tình lại, sớm đã qua thời cơ tốt nhất, không đoạt được Đồng thành ngược lại còn phải lui binh mười dặm, trận chiến Đồng thành này thoáng cái giằng co đi xuống, hiện tại nghe được Tôn Thiệu Bạch muốn phản Tô Tử Nho, nếu Tôn Thiệu Bạch này phản là sự thật Doãn Trường Ninh biết mình khó sở chống đỡ thánh chỉ ba tháng, đã đến thời cơ tốt nhất đoạt lấy Đồng thành.

Nhưng làm cho đại tướng Tôn Thiệu Bạch trụ cột vững vàng của Tô Tử Nho đột nhiên muốn đầu thành phản Tô Tử Nho, Doãn Trường Ninh trong lòng vẫn lo lắng đây là một mưu kế Tô Tử Nho thiết lập ra.

Doãn Trường Ninh đi vào trường bông của mình mới hỏi:“Quản Phong, có điều tra rõ nguyên nhân Tôn Thiệu Bạch mưu phản không?”

Quản Phong vội nói:“Đại tướng quân, đã tra xét, nguyên nhân là Tôn Thiệu Bạch ở tiền phương đắm máu chiến đấu hằng hải, phía sau đã có người đem em gái ruột của hắn làm phụ nữ khao quân Đại Chu, là một trong bốn mươi cô gái được đưa vào quân ta, trong khoảng thời gian trước Tôn Thiệu Bạch mới từ trong miệng người nhà biết được tin tức, cho nên một mạch muốn phản Tô Tử Nho!”

Doãn Trường Ninh nghe xong gật gù đầu nói:“Việc này người xác thực lại, nếu thật sự là như vậy, hắn đối với Đại Kỳ bất mãn, đối với Đại Chu nhất định cũng sẽ không có cái tâm cảm kích gì!”

Quản Phong vội nói:“Hắn phản điều kiện tiên quyết chính là để cho bên ta đưa em gái ruột của hắn trả lại cho hắn!”

Doãn Trường Ninh gật gù đầu nói:“Điều này không thành vấn đề, đáp ứng hắn đi, lập tức đi hồng trường tìm em gái của hắn!”

Quản Phong nhân tiện nói:“Đã đi tìm, nhưng không có tìm được em gái Tôn Thiệu Bình theo như lời hắn nói!”

Doãn Trường Ninh có chút giật mình nhủ mảy, sau đó nói:“Mặc kệ như thế nào, trước gạt hắn, nói đã tìm được rồi, chỉ cần hắn đầu thành, sẽ khiến cho huynh muội hắn đoàn tụ! Đem Đồng thành đoạt lấy rồi nói sau!”

Quản Phong gật gù đầu, chấp tay nói:“Đại tướng quân, thuộc hạ gờ đi an bài!”

Doãn Trường Ninh gật gù đầu, chờ Quản Phong đi rồi, nghĩ đến mình sắp đoạt được Đồng thành, không khỏi thở phào một hơi, chỉ tiếc mình trúng độc nằm hơn bốn mươi ngày, nếu không tuyệt sẽ không để cho Tô Lan An cùng Trình Huệ hai tên tiện nhân kia liền nhanh như vậy đem đô thành dời đến Ngô thành.

Nghĩ đến đây, Doãn Trường Ninh lại nhủ mảy, chính mình là kháng chỉ đánh Đồng thành, cho dù đoạt được Đồng thành, ở Đại Chu cũng không nhất định có thể thu được kết quả tốt, ần theo lời Doãn tướng nói, biết không chừng ngược lại sẽ bại lộ thực lực, tuy nhiên Doãn Trường Ninh không để ý được nhiều như vậy, chỉ sơ sơ làm tiện một cái Thiên Tuyệt không thể giải tất cả nhục nhã cùng thất thân năm đó hắn phải chịu, hắn không chỉ có muốn đoạt lấy Đồng thành, còn muốn đánh hạ Ngô thành, diệt Đại Kỳ quốc, Tô Lan An cùng Trình Huệ hai tên tiện nhân kia nếu chết, coi như bọn họ vận khí tốt; Nếu để cho chính mình bất sống, mình nhất định để cho bọn họ không chết từ từ được!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ai Là Gian Tế 5

Khi Thất Thất lại một lần nữa kề cận cái chết sống lại, quân đội Đại Chu đối với Đồng thành đã muốn khởi xướng tiến công, Thất Thất đi ra trường bông, thấy quân đội Đại Chu ngay ngắn có thứ tự đi điều động tiến về phía trước, ở Đồng thành, Thất Thất từng thấy quân đội Đại Kỳ, phần nhiều là từ bất lính tạo thành, quân đội quân chế không nghiêm, thường xuyên có tướng sĩ ở trên đường làm âm ỉ, cùng so sánh với quân đội Đại Chu, ngay cả Thất Thất người tuổi tác không lớn này cũng biết Đại Kỳ vì sao luôn chiến bại.

Thất Thất ở chỗ Lôi Nhân nghe được là Đại Chu khai chiến với Đại Kỳ, lập tức hưng phấn nổi lên, bởi vì chịu phạt phát sốt khiến cho cả người đau nhức vô lực cùng đau gối vốn đau đến lợi hại cũng không còn cảm thấy khó khăn như vậy, Thất Thất bước nhanh đi về hướng trường bông của Doãn Trường Ninh, muốn nghe nhiều hơn xem có cái tiến triển gì không, nhưng trong trường của Doãn Trường Ninh không có ai, Thất Thất chỉ phải đi ra, đã thấy hai tên thân binh của Doãn Trường Ninh đi theo nàng, Thất Thất vội cười nhỉnh hót nói:“Hai vị quân gia, tướng quân gia không ở trong trường, vậy hôm nay còn cần người hầu hạ hay không!”

Hai người liếc ngang Thất Thất một cái: Người này thực con mẹ nó không có tự trọng, liền thích hầu hạ người như vậy!

Thất Thất vừa thấy hiển nhiên hai người trước mắt này không có dự tính trả lời câu hỏi của nàng, Thất Thất liền phẫn nộ trở về trong trường mình, vừa ngồi xuống chợt nghe thanh âm đã có người hỏi doanh, Thất Thất bỗng chốc nhảy dựng lên, vội chạy đến cạnh cửa xem, quả nhiên gặp thấy Doãn Trường Ninh đã trở lại.

Doãn Trường Ninh vừa ngồi xuống, Thất Thất lập tức bùng một ly trà vào, dùng cái giọng nói cực kỳ khó nghe của nàng kia nhỏ nhẹ nói:“Tướng quân gia vất vả, mời dùng trà!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, thật đúng là không phật không sợ, không vuron tay tiếp trà nói:“Đừng nói thật đúng là vất vả, phải đánh hoàng thành Đại Kỳ quốc các ngươi, ngươi nói có thể không vất vả sao?”

Thất Thất vừa nghe thật sự là đánh, trong lòng vui sướng nở hoa, phát ra từ phế phủ liên tục nói:“Đại Kỳ quốc đám dân đen này, không biết tốt xấu, tướng quân gia nhất định phải nghiêm khắc giáo huấn bọn họ!”

Thất Thất vốn là phát ra từ phế phủ, nhưng rơi vào trong lỗ tai Quân Phong cùng mấy thân binh này liền hoàn toàn không ra mùi vị : Ngươi rõ ràng cũng là con dân Đại Kỳ quốc, cho dù là vì bảo toàn tánh mạng, hiện tại lại không có người nào bức hiếp ngươi, ngươi cũng không cần phải hấp tấp mà tỏ vẻ ngươi không có cốt khí như vậy đi chứ!

Thất Thất đương nhiên không biết ý tưởng này của bọn Quân Phong, thấy Doãn Trường Ninh vuron tay muốn lấy bút, vội giành trước một bước cầm đưa tới trong tay Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh thấy hừ một tiếng nói:“Không phải cây này, là cây kia!”

Thất Thất vội vàng thay đổi, Doãn Trường Ninh không tiếp bút của nàng quát một tiếng:“Lui ra!”

Thất Thất không nghĩ tới Doãn Trường Ninh thẳng nhai này nói trở mặt liền trở mặt, kia thực ứng với câu trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, cầm bút thối lui đến một bên, Quân Phong mới đi lên, Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, Thất Thất vội tự giác lui ra ngoài.

Quân Phong chờ Thất Thất đi rồi mới nói:“Đại tướng quân, Tôn tòng quân kia đầu thành không phải là chuyện giả!”

Doãn Trường Ninh nghe xong mới nói:“Quân Phong, cho dù không phải giả , cũng không nên lơ là, cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm, Bạch Viện kia có động tĩnh gì không?”

Quân Phong nhân tiện nói:“Vẫn như trước, không có hành động đặc biệt gì!”

Thất Thất bị đuổi ra, tức giận đến muốn bẻ gãy cái bút kia, nhưng sợ Doãn Trường Ninh tên kia tìm xui, chỉ phải nhịn xuống, nàng rất muốn biết Đại Chu có thể đánh vào Đồng thành hay không, có thể bắt sống phụ hoàng kia, bắt sống “Mẹ cả” cùng Thiên Tuyết kia hay không, Thất Thất rất muốn đề nghị cho Doãn Trường Ninh nhất định phải bắt sống, vừa nghĩ đến bắt sống mấy người này, Thất Thất liền kích động lên, còn là đặc biệt kích động.

Trương bông của Doãn Trường Ninh mỗi ngày sáng đèn, cùng với ba ngày liền cũng không truyền Thất Thất đến hầu hạ, nghĩ đến người ta cũng không tin tưởng mình, dường như mình cũng không có gì đáng giá cho người ta tin tưởng, Thất Thất chỉ có thể ở giữa sốt ruột và đau khổ chờ đợi kết quả.

Thất Thất nâng má rớt cục nghe được có thân binh gọi nàng:“Đại tướng quân bảo ngươi nhanh chóng đi qua hầu hạ!”

Thất Thất vừa nghe, ba ngày héo mi lập tức quét qua sạch sẽ, vui vẻ theo thân binh kia đi, thân binh kia lắc đầu, mấy thân binh này đều từ vừa mới bắt đầu chán ghét Thất Thất biến thành đối với nàng hết cách, dù sao ở hoàng thành Đại Chu, nghĩ đến đại tướng quân của bọn họ được nhiều phụ nữ chăm sóc, có lẽ người xấu xí này, không biết tự lượng sức mình cũng mê luyến đại tướng quân của bọn họ, nếu không thật sự không có biện pháp giải thích cách Thất Thất thích hầu hạ người.

Tiến vào trương bông của Doãn Trường Ninh, hai thân binh đang ở còi khô giáp cho Doãn Trường Ninh, Thất Thất mới phát hiện Doãn Trường Ninh thẳng nhai kia mặc khôi giáp trắng bạc thật sự là một người đàn ông mê người, đương nhiên nếu ở thời điểm hần không có thương tổn mình, Thất Thất có thể đem số lượng từ ngữ không nhiều mà mình biết nói để hình dung mỹ nam tử sẽ không hề keo kiệt dùng đến trên người hần, nhưng hiện tại tâm tình của Thất Thất không ở trên mặt Doãn Trường Ninh đẹp hay xấu, mà là ở chiến tranh thắng hay thua, muốn biết nhất chính là có bắt sống được những người mà nàng muốn bắt sống hay không!

Hai thân binh đưa đến một thùng nước ấm, Thất Thất mới ngửi được trên người Doãn Trường Ninh không giống như khi làm tiện nàng có mùi đàn hương nhàn nhạt, mà là một luồng mùi mồ hôi của đàn ông, mơ hồ còn có chút khí tức huyết tính.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ai Là Gian Tế 6

Thất Thất cầm chiếc khăn trắng nõn mềm mại xoa xoa lưng cho Doãn Trường Ninh, trong lòng nguyên rửa Doãn Trường Ninh, trên mặt lại lộ vẻ cười hèn mọn, sau đó lại nghĩ thẳng nhai này lưng làm thế nào lại dài rộng như vậy, dày như vậy, xoa xoa thực mệt.

Thất Thất trong lòng lăm lăm, tay lại vội vàng không ngừng, chợt nghe đến Doãn Trường Ninh nói:“Ngươi thực kêu Tôn Tiểu Lăng?”

“Tướng quân gia ngài trí nhớ thật tốt!” Thất Thất mào đầu nói:“Nô tỳ kêu là Tôn Tiểu Lăng!”

Doãn Trường Ninh nhếch miệng một chút, sau đó có chút lạnh nhạt nói:“Quả nhiên là một tiểu thư khuê các, hầu hạ người cũng hầu hạ không thoải mái như vậy!”

“Trưởng quân gia thực biết khích lệ người!” Thất Thất trả lời xong lại cảm thấy lời này không quá thỏa đáng, vội nói: “Trưởng quân gia nói phải, về sau Tiểu Lăng nhất định học hầu hạ người cho thật tốt!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Lấy quần áo mang đến!”

Thất Thất vừa nghe, vội vươn tay mang tới, Doãn Trường Ninh giờ tay nhận lấy, đi ra khỏi thùng tắm, Thất Thất mang ánh mắt lảng tránh khỏi, Doãn Trường Ninh mặc xong quần áo, đi qua Thất Thất chợt dừng chân lại nói: “Ồ trong hồng trường ngọc qua, dường như còn hiếm thấy lắm vậy!”

Thất Thất máu huyết thoáng cái xông lên, thực hận không thể nhào tới đem Doãn Trường Ninh lập tức bóp chết, nhưng biết lực lượng cách xa khá lớn, vẫn là không cần tự mình chuốc lấy khổ có vẻ tốt.

Hai thân binh nâng thùng tắm đi rồi, Thất Thất thu dọn lung tung một phen, lại nghe đến thanh âm của Quản Phong: “Đại nhân, Tôn tham tướng đến đây!”

Doãn Trường Ninh ở trong quân trường, sinh hoạt, phòng tắm cùng chỗ làm việc đều chỉ dùng bình phong ngăn cách ra, Thất Thất có chút tò mò xuyên qua khe hở của bình phong, không bao lâu đã thấy một người đàn ông trẻ tuổi đi đến, người kia đi đến quỳ một gối chấp tay nói: “Mạt tướng Tôn Thiệu Bạch gặp qua đại tướng quân!”

Thất Thất thật vất vả theo ánh nền trông thấy được người đàn ông kia bề ngoài cực kỳ thanh tú, nhìn thế nào cũng không giống như một quân nhân, sau đó nghe Doãn Trường Ninh nói: “Tôn tướng quân xin đứng lên!”

Tôn Thiệu Bạch kia mới cẩn thận đứng lên, Thất Thất lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Tôn tướng quân, lần này tấn công đến kinh đô, bốn soái ghi công đầu cho tướng quân!”

Tôn Thiệu Bạch nghe xong một hồi lâu mới nói: “Đại tướng quân nói quá lời, mạt tướng không công đầu gì, mạt tướng...” Tôn Thiệu Bạch tiếp sau có chút bất an nói: “Mạt tướng thăm nghĩ nhờ đại tướng quân giúp tìm kiếm một thân nhân thất lạc!”

Doãn Trường Ninh nghe xong gật gù đầu nói: “Tôn tướng quân yên tâm, chỉ cần người ở trong quân doanh của bốn soái, có năng lực bốn soái nhất định đến giúp, nhất định sẽ giúp người, việc này, bốn soái sẽ sắp xếp Quân tướng quân đi làm, Tôn tướng quân cứ yên tâm!”

Tôn Thiệu Bạch có chút tức giận nói: “Đại tướng quân lời nói của cấp dưới thật sự có chút không thể tin hết!”

Doãn Trường Ninh nghe xong có chút kinh ngạc nói: “Lời này của Tôn tướng quân là ý gì?”

Tôn Thiệu Bạch người bề ngoài trắng nõn, vừa tức giận tự nhiên mặt có chút đỏ hồng, nghẹn một hồi mới nói: “Mạt tướng nói vô ý, xin đại tướng quân nhất định giúp mạt tướng tìm được thân nhân!”

Doãn Trường Ninh nghe xong gật gù đầu nói: “Tôn tướng quân yên tâm, cấp dưới làm việc bất lực, bốn soái nhất định sẽ có trừng phạt, một hồi đại chiến, tướng quân có lẽ cũng vất vả, trước nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

Tôn Thiệu Bạch gật đầu, vẫn là có chút tức giận đi rồi.

Thất Thất trong lòng có chút kích động, đây là lần đầu tiên Doãn Trường Ninh làm việc công, không đem mình đuổi ra ngoài, xem ra, mình ít nhiều đạt được một ít tín nhiệm của hắn, Thất Thất kích động đến mức lòng bàn tay có chút ra mồ hôi, lại nghe một thân binh nói: “Người ở trong này làm cái gì?”

Thất Thất vội vung cái khăn trong tay lên nói: “Thu dọn thôi!”

Thân binh kia “xùy” một tiếng, thật sự là thấy cũng không có gì lạ, chỉ vào chuyện này của Thất Thất làm, yêu cầu chỗ Thất Thất làm chưa tốt làm lại một lần nữa, mới đem Thất Thất đuổi ra ngoài.

Thất Thất ra khỏi quân trường của Doãn Trường Ninh, có phần lảng lảng đi về phía chỗ trưởng phòng mình ở kia, theo dõi thoại của Doãn Trường Ninh cùng Tôn tham tướng, hẳn là nghe ra được ít nhất Doãn Trường Ninh đánh mấy ngày nay không có bị thua, nếu không làm sao có thể ghi công cho người ta đây, chỉ cần Doãn Trường Ninh không thua, mình còn có hy vọng đi theo Doãn Trường Ninh tiến vào Đồng thành.

Đang đi về, Thất Thất nhìn thấy Tôn Thiệu Bạch vừa rời khỏi kia gặp vài người tướng lĩnh Đại Chu, mấy người hàn huyên một phen, Tôn tham tướng kia mới vừa cất bước đi, Thất Thất lại nghe một trong các tướng lĩnh Đại Chu nói: “Lôi gia gia ta trông nhìn loại này không hơn gì thứ trứng non rất sợ chết!”

Thất Thất thấy Tôn Thiệu Bạch kia bước chân dừng một chút, lại nhìn Lôi gia gia kia, cư nhiên là Lôi Nhân, thì ra hắn không chỉ có quản lý ngựa của Doãn Trường Ninh, còn là Viên đại tướng, có một tướng lĩnh Đại Chu tướng đầy Lôi Nhân một phen nói: “Lôi tướng quân, người còn chưa đi đâu!”

Lôi Nhân kia lại lớn tiếng hơn nữa nói: “Lôi gia gia chính là xem không hơn loại đàn ông trứng non như vậy, cư nhiên còn để cho hắn loại người như vậy tiếp tục nhậm chức tòng quân, đại tướng quân sẽ không sợ tên trứng non này đến lúc đó lại xoay đầu về?”

Thất Thất nghe được có chút mơ hồ, Tôn Thiệu Bạch kia chợt mở chân đi nhanh hơn về phía trước, tuy nhiên Thất Thất có vẻ chú ý mất loại đàn ông như vậy, người ta chỉ thẳng vào mũi mũi chửi, vậy mà ngay cả miệng cũng không dám trả lời, cũng quá kém cỏi đi, nếu thay đổi thành mình cũng quyết định đánh một phen, mặc dù là đánh không lại, cũng không thể không có một chút cốt khí nha, nhưng ngấm lại mình ở trước mặt Doãn Trường Ninh cũng không giống như là có cốt khí gì, vội buông lỏng suy nghĩ về tiểu quân trưởng của mình, Thất Thất sống ở trường này cùng với chỗ của Doãn Trường Ninh là không thể so sánh, trừ bỏ nhỏ hơn, còn lạnh như băng, Thất Thất ở lâu như vậy, chưa từng thu dọn qua, muốn bao nhiêu bản có bấy nhiêu bản,

muồn bao nhiêu loạn có bấy nhiêu loạn, nàng chỉ cảm thấy mình so với chỗ này còn bản còn loạn hơn, cho nên trông mong không thể sẽ đem gian phòng biến thành bản loạn thêm một chút, Thất Thất tùy tiện tìm một chỗ khá khá có thể nằm thẳng, nằm xuống, nhưng mà lạnh như băng, nàng dùng hồi lâu mới có thể ấm áp lên.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Theo Quân Vào Thành 1

Thất Thất vừa ngủ mơ hồ, trống quân đột nhiên vang lên, nàng vội vàng xoay người đứng lên, nghiêng lỗ tai nghe một hồi lâu, không giống như tiếng trống khai chiến, kỳ thật chỉ cần không phải tiếng trống lui quân, khai chiến cùng nàng cũng không quan hệ gì nhiều, Thất Thất xoa xoa ánh mắt lại lù vào ổ chăn thật vất vả mới ỉ ảm, đang chuẩn bị một lần nữa nằm xuống ngủ tiếp, lại nghe có người lớn tiếng kêu lên: “Tôn Tiểu Lăng chuẩn bị xuất phát!”

Thất Thất vội từ trên giường nhảy xuống, nàng sợ nhất chính là hướng về phía ngược hướng Đồng thành xuất phát, nói cho cùng chính là lui lại, nói không dễ nghe là chạy trốn, không yên bất an thu dọn mấy món đồ gì đó không nhiều lắm của mình, sau đó nhanh chân đi ra, thấy mấy thân binh này người người đều đã trang bị chỉnh tề, ngồi trên những con ngựa cao tại chỗ đợi lệnh, Thất Thất sau lại mới phát những thân binh này thân phận ở trong quân kỳ thật là rất cao, trừ bỏ ngẫu nhiên chăm sóc sinh hoạt của Doãn Trường Ninh một chút, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là bảo hộ Doãn Trường Ninh, ngược lại còn có người chuyên trách hầu hạ bọn họ, là một đội bảo vệ Doãn Trường Ninh thiết lập, kêu là “Thiết huyết vệ sĩ”, nghe nói mỗi một người có thể một chấn nưòi, Thất Thất cũng không phát hiện bản sự bọn họ có thể lấy một chấn nưòi, nhưng bản sự bất nạt mình, lại một người so với một người cao hơn.

Thất Thất thân phận là nô, cho nên chỉ chừa mình nàng lẻ loi mà đứng, lại vừa xoay đầu ngay cả trưởng bối cũng bị hủy đi, Thất Thất đứng ở nơi đó có vẻ càng cô đơn, thân binh này người người đều dùng nhìn ánh mắt quái dị nhìn Thất Thất, sẽ không có người quan tâm nàng, biến thành Thất Thất nom nóp lo sợ, cực kỳ không được tự nhiên, Quân Phong lại từ trong trưởng bối của Doãn Trường Ninh đi ra nói: “Tôn Tiểu Lăng, đại tướng quân bảo ngươi mau chóng đi vào hầu hạ!”

Quân Phong đang nói còn chưa hết, Thất Thất đã sớm không muốn đứng ở chỗ này bị người nhìn xem, bỏ xuống đồ đạc, đã không còn nhìn thấy bóng dáng, Quân Phong không khỏi mắng một tiếng: “Thực chưa thấy qua người như vậy, con mẹ nó, rốt cuộc nàng là người nước nào?”

Thất Thất vọt vào trưởng bối của Doãn Trường Ninh, thấy Doãn Trường Ninh đang chờ nàng tới thay quần áo cho hắn, Thất Thất vừa thấy là một bộ quần áo huyền sắc, tuy nhiên cùng quần áo vải bố đen mà nàng mặc ở Ô Y Hạng là không hề giống nhau, hoa văn trên mặt dùng chỉ kim tuyến để thêu, lại có không ít trăn châu đen làm trang sức, bên trong lót lông chồn, nàng ở trong tay liền cảm thấy so với cái ổ chó kia của mình còn ấm áp, thoải mái hơn, một thân binh chưa kịp đem cái áo ngắn da hồ ly màu trắng đang mặc trên người Doãn Trường Ninh cởi ra, Thất Thất vội lấy lòng đem quần áo đưa qua, thân binh kia vươn tay tiếp lấy, Thất Thất lại nghe Doãn Trường Ninh thân nhiên nói: “Tôn Tiểu Lăng, bốn soái đã cho người bảo hộ viện tử Tôn gia nhà ngươi!”

Thất Thất sùng sốt một chút, mới nhớ tới thân phận mình là con gái Thái Thường tự Tôn Tiểu Lăng, vội nói: “Cám ơn tướng quân gia thương cảm, nô tỳ... Nô tỳ thật sự là... Thật sự là không biết làm thế nào cảm kích tướng quân gia mới tốt!” Nói xong Thất Thất không thể không cứng rắn bài trừ ra hai giọt nước mắt, Doãn Trường Ninh tường tận nhìn Thất Thất một hồi lâu mới nói: “Đừng nói, ngươi cùng người nhà cảm tình cũng không tệ lắm đó thôi!”

Thất Thất liên tục gật gật đầu nói: “Vâng, vâng, đại nhân, cha mẹ hết mực thương yêu ta!”

Doãn Trường Ninh ánh mắt nhảy dựng, bưng bình đại ngộ, như có chút đắm chiêu nói: “Ah, thì ra là như vậy!”

Thất Thất cứ cảm thấy trong lời nói của Doãn Trường Ninh có chuyện, nhưng nhất thời lại không biết sai lầm ở chỗ nào.

Hầu hạ Doãn Trường Ninh thay quần áo xong Tô Thất Thất rất nhanh đã bị đuổi ra ngoài, để cho nàng đi theo phía sau bộ binh, Thất Thất đứng ở nơi đó nhìn tám con ngựa kéo xe cho Tam hoàng tử Bạch Viện ở trước mặt, sau đó là Doãn Trường Ninh cười trên Tứ Bảo, phía sau hắn là Quân Phong, Lôi Nhân cùng hơn mười người tướng lĩnh, mấy trăm thân binh, theo sau là binh lính xếp thành trận hình vuông, thanh thế kia thật sự so được với khí thế ngất trời.

Thất Thất là theo đội lính nhà bếp linh tinh đi ở cuối cùng, một hồi lâu mới phát hiện, đội ngũ là hướng về phía Đồng thành đi, nàng kích động, thật sự kích động, nhưng mà kích động qua đi lại bắt đầu lo lắng mình có thể vào thành hay không. Đang ở thời điểm băn khoăn, lại bị một thân binh của Doãn Trường Ninh gọi đi về phía trước, cho một con ngựa nhỏ, bảo nàng đi theo mặt sau mười người thân binh kia, Thất Thất không biết cưỡi ngựa, dù ngựa nhỏ, nàng một cử động cũng không dám, cũng may ngựa nhỏ hiền nhiên là bị người phục tùng, hơn nữa vào thành là chuyện đại sự, những thân binh này không có trêu cợt nàng.

Thời điểm ra khỏi thành, nói là xuất giá, trên thực tế có thể nói là lén lút, có chút mờ ám, chỉ có Thất Thất lúc ấy chưa từng thấy qua cảnh đời mới nghĩ rằng nở mày nở mặt xuất giá gả cho cái Tam hoàng tử Đại Chu quốc gì đó, tuy nhiên cách hơn nửa năm, Thất Thất lại là nở mà nở mặt mà về Đồng thành, tuy rằng là theo sau út Doãn Trường Ninh, cưỡi một con ngựa nhỏ không quá cao lùn.

Hình tượng của Thất Thất có chút đáng khinh theo sau vài người thân binh kia, một con ngựa nhỏ, vừa đen vừa lùn, bộ dáng còn không dám nhúc nhích, cũng may người chung quanh đều đầy đủ khí thế, nàng trực tiếp bị người xem nhẹ bỏ qua.

Thấy quan viên Đồng thành này đều ở cửa thành quý dài mấy dặm, Thất Thất lại kích động lên, nàng rất muốn nhìn đến bên trong có phụ hoàng, mẹ cả cùng cùng muội muội cùng cha khác mẹ kia hay không, nhưng người cầm đầu dường như là cái Vương gia gì đó, đại biểu cho quan binh cùng dân chúng Đồng thành quý nghênh đón quân đội Đại Chu vào thành, Thất Thất có chút vội vàng, thầm nghĩ Doãn Trường Ninh nhanh chóng đến hoàng cung, để cho nàng nhìn rõ ràng xem phụ hoàng chưa từng gặp mặt kia là thể nào giống như cái Vương gia này sợ hãi rụt rè quý gối nơi đó cúi đầu xưng thần .

Thất Thất vẫn theo tới hoàng cung từng khiến cho nàng có một ít mộng tưởng kia, nhưng mà không ai để cho nàng đi vào, chỉ có Bạch Viện, Doãn Trường Ninh mang theo hơn mười tướng lĩnh, mấy trăm người thân binh tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Theo Quân Vào Thành 2

Lúc Thất Thất nhàm chán đứng ở ngoài cung hầu, nhìn mặt tường hoàng cung từng làm cho nàng tràn ngập giấc mộng kia, lúc này lại cảm thấy nó xấu xí như vậy, nhưng nếu Thất Thất không nhìn mặt tường kia, lại không biết đem ánh mắt hướng đi đâu nhìn.

Ánh mắt đang không biết thả ở hướng nào mới tốt, Thất Thất chợt thấy Tôn Thiếu Bạch đã ở bên ngoài, nàng ngẫu nhiên nghe được Lôi Nhân cùng nhóm thân binh này nói chuyện phiếm biết được Tôn Thiếu Bạch là từ Đại Kỳ đến đầu thành, cùng đại quân của Doãn Trường Ninh nội ứng ngoại hợp đoạt cửa đông Đồng thành, mới rốt cục công phá được phòng thủ của Tô Tử Nho.

Thất Thất là oán hận phụ hoàng mẫu hậu của nàng, trông mong không thể lập tức liền bắt được bọn họ, mọi cách làm nhục mới giải mối hận trong lòng mình, nhưng lại từ trong lòng chường mắt loại đàn ông không có cốt khí này. Thất Thất đọc sách không nhiều lắm, nhưng thường xuyên ở trà lâu, quán rượu xoay chuyển chung quanh, nghe qua tiên sinh kể chuyện xưa cùng người đi đường qua lại tán dóc, cũng biết đạo lý “Văn gián tử, võ chiến tử” từ xưa đến nay, cho nên không chiến tử, Tôn Thiếu Bạch người cũng đã không phải là một người đàn ông tốt, hiện tại cư nhiên còn đầu thành, nói không dễ nghe chút chính là đầu hàng, không thể trách Lôi Nhân chường mắt hấn, vì thế Tô Thất Thất cực kỳ hèn mọn nhìn Tôn Thiếu Bạch kia liếc mắt một cái!

Hèn mọn xong Tôn Thiếu Bạch, Thất Thất đứng hai chân run lên, vừa lạnh vừa đói, còn không có thấy Doãn Trường Ninh thẳng nhai kia về mặt đặc ý, rêu rao mà dẫn dắt một đội người ngựa áp giải phụ hoàng mẫu hậu mà nàng nóng lòng muốn nhìn đến kia đi ra, lại nghe có người gọi:“Ăn cơm !”

Thất Thất vội dấn qua, đầu lĩnh kia lại một phen đẩy nàng ra nói:“Gọi người hỏi nào, người đã quên mình là cái gì thân phận gì sao!”

Thất Thất ngưng ngưng thối lui đến một bên, mới nhớ tới thân phận của mình là Đại Chu quốc con gái Thái Thường tự Tôn Tiểu Lăng, là nô tỳ Đại Kỳ hiến cho Đại Chu, so với kia Tôn Thiếu Bạch hơn được chỗ nào đâu, Tôn Thiếu Bạch đối với Đại Chu tính ra còn có chiến công, mình ngay cả thứ này cũng không có, Thất Thất liền tìm cái góc tường căn gió ngồi xuống dưới, nhìn những người đó tọng thức ăn dường như so với ngày thường ngon hơn, Thất Thất nuốt một ngụm nước miếng, vừa cúi đầu lại thấy một bàn tay, trên tay nắm một cái bánh bao trắng, Thất Thất duỗi tay ra cướp đến trong tay, ngẩng đầu vừa thấy là Tôn Thiếu Bạch làm cho mình chường mắt kia!

Thất Thất do dự nổi lên, do dự có nên ăn hay không ăn cái bánh bao trứng non kia đưa cho, nhìn xem xung quanh, vẫn là đem bánh bao nhét vào trong miệng đi, Tôn Thiếu Bạch ở bên người Thất Thất ngồi xồm xuống hỏi:“Người... Là người Đại Kỳ!”

“Ăn thịt người miệng mềm” Đạo lý này Thất Thất vẫn hiểu được, tuy rằng Thất Thất trong lòng khinh bỉ Tôn Thiếu Bạch, nhưng ăn bánh bao của người ta, vì thế liền gật gật đầu, Tôn Thiếu Bạch có chút buồn bực hỏi:“Người là bị bọn họ cướp đến trong quân !”

Thất Thất hừ một tiếng nói:“Là bị Đại Kỳ quốc đưa tới!”

Tôn Thiếu Bạch kinh ngạc bắt đầu quan sát Thất Thất, Đại Kỳ quốc làm sao có thể đưa người cấp bậc bộ dáng này cho Đại Chu quốc, hơn nữa Đại Chu quốc cư nhiên còn tiếp nhận, Thất Thất nhìn đến ánh mắt Tôn Thiếu Bạch xem mình, cảm giác có chút khúc nhục, mình bộ dạng xấu chút, Đại Kỳ quốc sẽ không đưa mình tới sao, nhưng lấy kinh nghiệm của nàng vẫn là trước vì bánh bao trong tay mà hạ tài ăn nói mới là thượng sách, cắn mấy miếng xong mới nhìn đến Tôn Thiếu Bạch còn đang nhìn nàng, có chút không thoải mái hỏi:“Tôn tướng quân, trên mặt ta nở hoa?”

Tôn Thiếu Bạch vội vàng thu hồi ánh mắt, nghĩ người trước mắt này trên mặt nở hoa cũng tốt, đáng tiếc không có, vì thế dùng khẩu khí hỏi thăm nói:“Vậy trong các cô gái đưa tới có một người tên là Tôn Thiếu Bình hay không?”

Thất Thất căn bản sẽ không biết đưa đến gồm những cô gái nào, tên gọi là gì, nhưng vì biểu hiện mình hiểu biết rất nhiều, vì thế thuận miệng nói:“Nào có ai kêu Tôn Thiếu Bình gì, tổng cộng chỉ có một cái cùng họ, tên là Tôn Tiểu Lăng!”

Tôn Thiếu Bạch nghe xong có chút thất vọng, sau khi đánh xong mới biết được quân Đại Chu căn bản không tìm được em gái gì đó của hấn, Doãn Trường Ninh mặc dù cam đoan chỉ cần Đại Kỳ đem người đưa tới, nhất định tìm được cho hấn, nhưng vài người còn sống mà Tôn Thiếu Bạch nhìn này, ai cũng không phải, nghĩ em gái ruột mình có thể chết mất, Tôn Thiếu Bạch không khỏi đau thương lên, trong lòng trách cứ cũng không có hữu dụng, hận Quân Phong lừa gạt mình, nhưng ngay cả nói cũng không thể nói ra, tướng sĩ Đại Chu này còn không có một ai để ý hấn, đó là loại tự vị gì, Tôn Thiếu Bạch mặc dù sớm đã có chuẩn bị, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới Quân Phong là người như vậy, thật là căm tức ăn hoàng liên, có khổ nói không nên lời!

Thất Thất thấy Tôn Thiệu Bạch vẻ mặt bi thương, mới nhớ tới Tôn Thiệu Bạch có ăn hay chưa, tuy nhiên này nọ đều đã vào bụng, Thất Thất quyết định vẫn là trước không nên hỏi loại câu hỏi mất mặt này.

Hai người ngồi xỏ ở góc tường, đều nghĩ đến tâm sự, Thất Thất suy nghĩ không biết có tính là “Vinh quy cố hương” hay không? Tôn Thiệu Bạch suy nghĩ không biết đầu thành có đáng giá hay không, bởi vì lạnh, Thất Thất không có tâm biết nhục gì còn hướng về phía Tôn Thiệu Bạch dựa vào một chút, ông trời không biết điều, cực kỳ phối hợp nổi lên bông tuyết nhỏ, Thất Thất xem mặt Tôn Thiệu Bạch kia ở dưới tuyết dường như càng thêm tái nhợt, Tôn Thiệu Bạch nhìn bộ mặt đen có chút nếp nhăn của Thất Thất kia, mặc dù nhìn không ra tái nhợt, nhưng đồng dạng có thể cảm thấy năng đông lạnh đến run lay bấy!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Theo Quân Vào Thành 3

Thất Thất vẫn đợi cho đến khi trời tối, người sắp đông cứng, cũng không thấy phụ hoàng cùng “Mẹ cả” kia, chỉ có Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện sóng vai đi ra, hoàng cung Đại Kỳ để lại không ít bảo bối, Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện nhìn người đem mấy thứ này tất cả đều cho vào thùng, đương nhiên một ngày là không có biện pháp hoàn thành, Thất Thất không biết sau lại đóng thùng cũng đóng hết hai ngày, sau đó gom thùng chờ đi.

Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện cũng không ở lại trong cung, mà đều tự chiếm lấy vương công phủ đệ khác, tạm thời ở lại.

Doãn Trường Ninh bận rộn quân sự bình thường cũng không để cho Thất Thất hầu hạ, Thất Thất trong lòng thực vội, phụ hoàng mẫu hậu ác tâm kia có bị bắt hay không, nhưng nàng lại không dám hỏi bất luận kẻ nào, đi theo một thân binh đến chỗ mình ở, một gian phòng không lớn, rất cũ, cách chuông gà rất gần, mùa đông cũng có thể nghe một luồng mùi cứt gà con, Thất Thất cũng không trông cậy vào có thể phân cho mình cái chỗ gì tốt, đi vào trong có một cái giường, trên giường có một cái chăn mỏng cùng một tấm đệm giường rách, mở ra có chút nồng người, Thất Thất bởi vì lạnh nhanh chóng tìm lấy giường đệm mình mang theo, rất nhanh chui đi vào.

Sáng sớm, Doãn Trường Ninh không truyền Thất Thất hầu hạ, Thất Thất thức dậy, không gặp vài cái thân binh kia, ước chừng chỗ mình ở không quá nhả nhận, cho nên người ta cũng không thích đứng ở nơi này, Thất Thất thấy một con chó vàng lớn ỉm mồm một đồng cỏ, theo góc tường chui đi vào, Thất Thất chợt giật mình, trên dưới nhìn xem vẫn không thấy hai người thân binh vẫn thường đi cùng nàng kia, vội theo con chó vàng vào đến cái động kia đi ra ngoài.

Trước kia ở bên người mỗ mỗ, mỗ mỗ cứ hướng vào trong bát nàng bới cơm, đem Thất Thất đút thành có mấy lượng thịt, chỗ con gái nên có cũng không thiếu, thật đúng là muốn bộ dáng có chút bộ dáng, thân mình cũng coi như đầy đặn, làm gì như nửa năm này, trừ bỏ biến xấu chả ra làm sao còn biến thành gầy, ăn cơm cũng là ăn bữa hôm bỏ bữa mai, nói gầy như que củi còn có chút khoa trương, nhưng cái lỗ chó này, nàng lại dễ dàng đi qua, hiển nhiên hình thể của nàng cùng con chó vàng kia so ra như nhau.

Thất Thất vừa đứng lên lập tức nhắc chân liền hướng về phía Ô Y Hạng chạy, chỗ Doãn Trường Ninh ở hiện tại trước kia là chỗ vương công quý tộc sinh sống, Thất Thất vì kiếm tiền tiêu vật cũng giúp các cô nương trong “Bách hoa lâu” đi đưa này nọ, cho nên hơi phân biệt lập tức tìm được phương hướng.

Thất Thất vẫn chạy đến giữa trưa, đem hai cái đùi đều chạy đau, mới rốt cục chạy tới Ô Y Hạng, đến Ô Y Hạng, Thất Thất một viên tiểu tâm can đập loạn, đập càng thêm lợi hại.

Đẩy ra cửa tiểu viện, Thất Thất thấy mấy chai chai lọ này rơi rớt ở trong viện, hiển nhiên là hồi lâu không có người chỉnh lý, Thất Thất mắt đau xót, vội đẩy ra cửa phòng ở, trong phòng không có người, các quyển sách mà mỗ mỗ yêu thích nhất như khi nàng đi rải rác ở các nơi.

Thất Thất khóc kêu, lật đông lật tây, cũng không lật được lời nào mỗ mỗ lưu cho nàng, nàng vô vọng ngồi ở trên giường mình cùng mỗ mỗ sống nương tựa lẫn nhau mười bốn năm kia, nghĩ đến mình trốn trở về, đừng nói tần hiếu với mỗ mỗ, ngay cả cơ hội nhận sai với mỗ mỗ cũng không có.

Ở Ô Y Hạng sống nhiều năm như vậy, Thất Thất hiểu rõ khóc là vô dụng nhất, khóc một hồi, nàng lau nước mắt, thấy quyển sách nhỏ mỗ mỗ thường xuyên lật xem vẫn như trước ở bên cạnh gối đầu, Thất Thất liền vươn tay thu lên, đem phòng ở hơi sửa sang lại một chút, thấy độc trùng trong viện không phải chết đói chính là chạy mất, Thất Thất mang phòng ốc khóa cửa kỹ càng, thầm nghĩ chờ có một ngày mình báo thù xong rồi trở về sống!

Ra khỏi tiểu viện, Thất Thất quyết định vẫn là về chỗ Doãn Trường Ninh, mặc kệ như thế nào, đây là người duy nhất mình có thể lợi dụng để báo thù, nghĩ kỹ xong, Thất Thất còn muốn đi đến nhà Nhị Ngu xem một chút, khi đi ngang qua nhà lão Tôn Đầu, nhìn không được nghỉ chân, người phụ nữ giới giang trong trước kia trong viện này bốn năm trước đã chuyển đi rồi, Thất Thất còn không quen hồi lâu, thiếu Tôn gia Nhị nha đầu cùng mình đấu võ mồm kia, nha đầu ấy không ít lần bị mình dùng độc trùng dọa qua, thiếu một thiếu niên dần dần ngồi ở cửa viện hăm dọa nhìn nàng cùng Nhị Ngu trò chuyện lợi sống, đánh nhau khắc khải!

Thất Thất nhếch miệng một chút, vừa chuyển đầu lại thấy Tôn Thiệu Bạch, thực có chút âm hồn không tiêu tan, Thất Thất tránh không được vì thế chỉ phải chào hỏi: “Tôn tướng quân, đi ngang qua nha!”

Tôn Thiệu Bạch phục hồi tinh thần lại, nhìn Thất Thất có phần ngạc nhiên hỏi: “Làm thế nào là người?”

Thất Thất ngưỡng ngừng cười nói: “Thật sự là khéo, Tôn tướng quân chậm rãi đi dạo, nô tỳ đi trước !” Thất Thất hiện tại đối với hai chữ “Nô tỳ” này dùng đến càng kêu càng thuận miệng, dùng với Doãn Trường Ninh, dùng với các thân binh, đối với Tôn Thiệu Bạch này cũng dùng, Tôn Thiệu Bạch kia nhìn Thất Thất một hồi lâu mới cười nói: “Người là nô tỳ thoải mái nhất mà ta đã gặp!”

Thất Thất vừa nghe mới nhớ tới mình là trốn đi, cũng không để ý tới Tôn Thiệu Bạch, quay chân liền chạy trở về, Tôn Thiệu Bạch muốn gọi lại Thất Thất, vẫn là nhìn xuống không có mở miệng.

Thất Thất chạy về phủ đệ Doãn Trường Ninh ở kia, vừa mới tiến vào, lại nghe có người nói: “Nàng nhất định là theo cái lỗ chó kia chạy !”

Sau đó Thất Thất nghe được thanh âm của Quán Phong: “Đồ khôn kiếp, không phải bảo các người nhìn chăm chăm sao, chính là nhìn chăm chăm như vậy!”

Thất Thất vội tránh ở sau chuồng gà, nhìn Quán Phong sai người đem hai thân binh nhìn chăm chăm nàng kia lôi xuống trừng phạt nặng, Thất Thất thật sự là khoan khoái phát ra từ nội tâm: Dùng sức phạt, tốt nhất là phạt chết đi!

Sau đó Thất Thất lại thấy Quán Phong sai người đem cái lỗ chó kia dùng hàng rào gỗ che kín, Thất Thất rất thay con chó vàng kia đáng tiếc, nếu về sau viện này trống không, chó vàng kia không phải sẽ đói chết, xoay người thấy vài tên thân binh đang ở chỗ nọ lột da chó, Thất Thất lập tức ý thức được mình có chút buồn lo vô cớ, xem ra con chó vàng kia hiển nhiên đã có nơi an nghỉ rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hồ Đồ Nhận Người Thân 1

Gian phòng nhỏ kia của Thất Thất không cần phải đi ngang qua chỗ mấy thân binh đang lột da chó này, nàng cẩn thận khiêng chân vào phòng mình, phòng càng loạn càng bẩn, hiển nhiên không biết tiến vào không ít người lật lên không ít lần, Thất Thất vừa lạnh vừa đói, kéo chăn ra vội rút đi vào, vừa nằm xuống không được bao lâu, cửa lại bị đẩy ra, Thất Thất vốn định ngủ một giấc thật đã, ngày hôm sau trộm lười tới tối, sau đó lại đi ứng phó một loạt trừng phạt kia, làm thế nào cũng không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị người phát hiện.

Thất Thất xoa ánh mắt ngồi dậy, một trận gió lạnh nghênh diện nhào đến, Thất Thất theo bản năng rút người một chút, biết tối hôm nay làm không tốt ngay cả một giấc cũng không được ngủ, trong lòng ảo não trở về làm cái gì!

Ánh đuốc soi vào, Thất Thất liếc mắt một cái thấy bộ mặt Doãn Trường Ninh trước mắt, sau đó Thất Thất nghe được thanh âm ngạc nhiên “A” của vài người, Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất, Thất Thất vội đem đôi mắt nhỏ kia của mình thông qua lỗ thủng của chăn nhìn xem, sau khi khuôn mặt này hết sưng phù, duy độc đôi mắt này vẫn sưng, cho nên ánh mắt vẫn có chút híp.

Sau đó Thất Thất nghe được thanh âm cực kỳ lạnh lẽo của Doãn Trường Ninh: “Chạy, vậy đây là ai?”

Quán Phong nhìn Thất Thất không hiểu ra sao, chẳng lẽ quý phu này có quý, gian phòng này hẳn tự mình đến kiểm tra vài lần, làm thế nào mà Doãn Trường Ninh vừa đến, người quái dị này liền lại xuất hiện.

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng, xoay người bước đi, nghe được Quán Phong báo cái người quái dị kia chạy thoát, Doãn Trường Ninh không hiểu sao bắt đầu không thoải mái, ngay cả áo khoác ngoài cũng không mặc vội tới chỗ người quái dị ở, nhìn đến cái người kia nằm trong một đồng lung tung rối loạn gì đó thể nhưng nhẹ nhàng thở ra, xoay người ra khỏi gian phòng nhỏ.

Thất Thất sáng sớm là bị người rống thức dậy, Thất Thất ít khi buổi sáng tự mình thức giấc, đã ăn roi không ít lần, nàng vẫn dậy không nổi, hôm nay nghiêng người đứng lên, lập tức biểu hiện so với bình thường đều quy củ hơn, biết đêm hôm qua nhất định không ít người bị phạt, người hận mình không biết thêm bao nhiêu, người tìm mình giải hận sợ hai bàn tay cũng đêm không hết.

Thất Thất nhìn mấy thân binh đang dùng bữa sáng này, biết nhất định không có phần mình, tuy rằng nàng hôm qua không có ăn cơm chiều, nhưng vẫn cực kỳ tự giác ngồi xổm ở một góc, lại nghe đã có người hỏi nàng: “Người bao nhiêu lớn rồi?”

Thất Thất ngẩng đầu nhìn là Lôi Nhân, vội nói: “Qua năm liền mười lăm !”

Lôi Nhân đưa cho Thất Thất một cái bánh bao, Thất Thất sừng sốt một chút, vội tiếp nhận đến, đang nóng, há mồm sắp cắn, lại nghe Lôi Nhân hỏi: “Trong nhà còn có những người nào?”

Thất Thất đang muốn trả lời: Chỉ có mỗ mỗ, chợt nghĩ đến mình hiện tại là Tôn Tiểu Lăng, vội nói: “Lúc đi có cha mẹ, có huynh đệ tỷ muội, hiện tại không biết !”

Lôi Nhân là người thô lỗ, nghe xong sừng sốt một hồi cũng không hiểu được trong nhà Thất Thất rốt cuộc có những ai, trong lòng có chút không hòa

giận, nhưng vẫn kiềm chế bản thân nói: “Đại tướng quân người này thích sạch sẽ, ăn bánh bao nhớ rửa tay súc miệng kỹ một chút, vạ nhất gọi người, đừng đi vào liền mang theo một thân mùi bánh bao!”

Thất Thất bỗng nhớ mình dường như chưa từng chú ý đến việc này, nhưng đói khát làm cho nàng một bên gật đầu đáp lời một bên vội vã đem bánh bao nhét vào miệng, đây chính là thứ ngon đi theo mỡ mỡ đều không ăn được, Đồng thành bán bánh bao không nhiều lắm, chỉ có vài cái từ lâu rất danh tiếng mới có bán, nàng trông thấy người ta mua thật đúng là chưa ăn qua.

Lôi Nhân thực chưa thấy qua tiểu thư khuê các có cái dạng như Tô Thất Thất này, tuy nhiên thời gian lâu dần, Lôi Nhân càng thêm không chán ghét Tô Thất Thất, con Tử Bảo kia, Tô Thất Thất động tay động chân, kỳ thật chăm sóc coi như không có trở ngại, Lôi Nhân là người ngoại tình nội tế, Quán Phong hoài nghi Thất Thất, nhưng hẳn ở một bên tinh tế quan sát, cho rằng Thất Thất không quá giống gian tế, ngay cả chung quanh mấy người quen biết dường như còn không có, chính là không ít bị người giầy vò.

Thất Thất đi theo một thân binh đi vào chỗ Doãn Trường Ninh ở, một cái đại viện cực kỳ rộng lớn.

Thất Thất vừa đi vào sân, chỉ thấy Bạch Viện ngọc thụ lâm phong đang cùng Doãn Trường Ninh đứng ở trước hành lang trò chuyện gì đó, chẳng quản vào mùa đông bầu trời mờ mịt, có hai người này vừa đứng, còn sáng hơn cả hai cái mặt trời, nhưng mà Thất Thất không rành thường thức nam sắc, nàng một lòng một dạ lấy được tín nhiệm của Doãn Trường Ninh để báo thù rửa hận.

Hai người hàn huyên một hồi, liền ở phòng khách ngồi xuống, Thất Thất đi theo thân binh kia cẩn thận đứng ở một chỗ không quá khiến cho người ta chú ý, lại nghe thân binh kia đi lên bẩm: “Tam điện hạ, Doãn đại tướng quân, Tôn tông quân đến đây!”

Doãn Trường Ninh nói tiếng: “Cho mời!”

Thất Thất không bao lâu liền thấy Tôn Thiếu Bạch ngày hôm qua từng ở Ô Y Hạng nhìn thấy tiến vào, Tôn Thiếu Bạch hành lễ, Bạch Viện nhân tiện nói: “Ban thường tọa!”

Tôn Thiếu Bạch ngồi xuống sau, Bạch Viện mới hỏi một ít về việc sinh hoạt linh tinh, Tôn Thiếu Bạch đều nhất nhất cẩn thận trả lời, Bạch Viện mới hỏi: “Tôn tướng quân, người ở quân đội Đại Chu ta có tìm được thân nhân chưa?”

Tôn Thiếu Bạch vừa nghe lập tức đứng lên, Bạch Viện vội ra ý bảo hắn ngồi xuống, Doãn Trường Ninh bất động thanh sắc nâng chung trà lên uống một ngụm nho nhỏ, Bạch Viện lại tiếp tục nói: “Thân nhân của Tôn tông quân làm sao lại ở trong quân đội Đại Chu ta!”

Tôn Thiếu Bạch nhân tiện nói: “Đúng là lệnh muội ở trong quân!”

Bạch Viện nghe xong “Ah” một tiếng mới lại nói: “Lệnh muội là lần đó đưa tới!”

Tôn Thiếu Bạch cắn môi một chút gật đầu một cái, Bạch Viện nhân tiện nói: “Lệnh muội tên gọi là gì? Có thể tra ra được?”

Tôn Thiếu Bạch lắc đầu có vài phần bực mình nói: “Muội muội của hạ quan kêu Tôn Thiếu Bình, bây giờ còn chưa tra ra được!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Hồ Đồ Nhận Người Thân 2

Bạch Viện nhân tiện nói: “Này cũng kì quái, đưa tới tổng cộng chỉ bốn mươi người, trừ bỏ Thiên Tuyệt công chúa bạc mệnh kia, còn lại đều còn sống, lại không có tìm được lệnh muội!”

Tôn Thiếu Bạch gật đầu, chợt nghĩ đến cái gì nói: “Muội muội của hạ quan trước khi bị đưa lại đây, là phu nhân Thái Thường tự kêu đi, không biết có phải lấy tên tuổi nhà Thái Thường tự đưa vào hay không!”

Bạch Viện nhân tiện nói: “Minh Hàn, tra xét nhà Thái Thường tự Đại Kỳ có đưa người đến hay không!”

Vương Minh Hàn tra xét sơ lập tức nói: “Tam hoàng tử, có! Thái Thường tự, nhị tiểu thư Tôn Tiểu Lăng bị đưa tới!”

Vương Minh Hàn lời nói vừa dứt, vài đường ánh mắt đều chuyển tới trên người Tô Thất Thất, Tô Thất Thất ban đêm không ngủ ngon, đầu óc đang đi vào cõi tiên, cảm thấy có ánh mắt, lập tức phục hồi tinh thần lại, Thái Thường tự nhị nha Tôn Tiểu Lăng trong miệng mọi người không phải là mình sao!

Chỉ nghe Tam hoàng tử Bạch Viện phong lưu phóng khoáng kia chậm rãi nói: “Chúc mừng Tôn tướng quân, lệnh muội tìm được rồi!”

Tôn Thiếu Bạch vừa nghe mừng rỡ, vội hỏi: “Tam hoàng tử, muội muội của hạ quan... Ở nơi nào?”

Bạch Viện nhìn về phía Doãn Trường Ninh nói: “Này sợ là phải hỏi Doãn đại tướng quân!”

Doãn Trường Ninh nghe xong cười nhẹ nói: “Tôn Tiểu Lăng, ngươi lại đây một chút!”

Thất Thất trong lòng liên tục kêu: Ông trời, Tô Thất Thất ta đã là số khổ một cái, ngươi cũng đừng lại tra tấn ta, ta làm sao mà biết trong nhà Tôn Tiểu Lăng có những người nào!

Thất Thất cọ xát một chút mới đi ra, quy củ quỳ xuống, Doãn Trường Ninh liền chỉ vào Tôn Thiếu Bạch hỏi: “Đây là huynh trưởng của ngươi sao?”

Thất Thất nhìn Tôn Thiếu Bạch, nếu mình mà thừa nhận, Tôn Thiếu Bạch kia hỏi nàng hai câu chuyện trong nhà, nàng nhất định lòi ra, vì thế nhân tiện nói: “Hồi bẩm đại tướng quân, Tiểu Lăng sau khi phát sốt, có một số việc nhớ không rõ lắm!”

Bạch Viện vừa nghe mặt liền lạnh xuống dưới, Quân Phong vốn hoài nghi Thất Thất, Thất Thất này một khi nói không ra nguyên do, vậy nàng khẳng định chính là giả mạo, trời mới tin đầu nàng sốt hồng gì gì đó.

Tôn Thiếu Bạch nhìn về phía Thất Thất, xem bộ dáng Thất Thất kia, làm sao cũng không giống với em gái như hoa như ngọc của mình, nhưng nghĩ đến muội muội mình tiến vào loại địa phương này, khẳng định chịu người tra tấn không phải là ít, có lẽ xấu hổ cùng mình nhận thức, nhưng mà ngoại hình này khiến cho hắn có vài phần do dự, chợt nhớ tới ở Ô Y Hạng từng gặp được Tô Thất Thất, nhân tiện nói: “Thiếu Bình, còn nhớ rõ chuyện ở Ô Y Hạng hay không!”

Nhắc tới Ô Y Hạng, Thất Thất không có nơi nào so với nơi này càng quen thuộc, vừa định xuất khẩu nói: “Làm sao có thể không nhớ?” Nhưng nháy mắt phản ứng ra, mình là tiểu thư khuê các Tôn Tiểu Lăng, Thất Thất vội vàng lắc đầu, Tôn Thiếu Bạch có chút thất vọng đột nhiên nói: “Làm sao ngay cả chuyện ngươi cùng Thất Thất đánh nhau cũng đã quên, Tô Thất Thất kia, ngươi còn nhớ rõ không, từng bị ông khôi nhà chúng ta, còn có một mỗ mỗ kỳ quái... , nàng thường xuyên dùng độc trùng kỳ lạ cắn ngươi!”

Thất Thất nghe xong sững sốt một lúc lâu, chẳng lẽ Tôn Thiếu Bạch trước mắt này cư nhiên chính là đứa con lớn ngờ ngác Tôn Đại Bảo của lão Tôn Đầu, vậy Tôn Tiểu Lăng có phải chính là Tôn Nhị Nha hay không, Thất Thất vừa nghĩ đến Nhị Nha cứ hay bắt nạt mình, lại bị mình bắt nạt đã chết, đôi mắt đỏ lên, không có lý do mà gật gật đầu nói: “Nhớ ra rồi, cái Thất Thất kia thật là một nha đầu lỗ mãng gả không ra, còn có Nhị Ngu từ nữa, bọn họ không thấy mặt còn tốt, vừa thấy mặt liền đánh nhau!”

Tôn Thiếu Bạch vừa nghe mặt sáng ngời nói: “Thiếu Bình, ngươi nhớ rồi! Nhớ tới chuyện ở Ô Y Hạng rồi?”

Thất Thất đến lúc này chỉ có thể phá da đầu kích động lên, liên tục gật gật đầu nói: “Ca, ta nhớ ra rồi!”

Tôn Thiếu Bạch sững sốt một chút, sau đó nắm giữ Thất Thất nói: “Thiếu Bình, ta rốt cục tìm được ngươi!”

Thất Thất có chút ngượng ngùng muốn thu hồi tay, Bạch Viện cùng Doãn Trường Ninh đều không nói được một lời nhìn hai người, Tôn Thiếu Bạch chợt kéo Thất Thất quỳ xuống nói: “Đại tướng quân, đây là muội muội của hạ quan, hạ quan rốt cục tìm được xá muội, xin đại tướng quân ban thưởng cho hạ quan giải giáp quy điền, mang muội muội hồi hương!”

Màn nhận thức thân nhân này làm cho Doãn Trường Ninh cảm thấy là lạ có chỗ nào đó không đúng, còn không tìm ra chỗ nào không đúng, Tôn Thiếu Bạch kia đã muốn giải giáp quy điền, đang suy nghĩ dùng lời nói gì giữ lại Tôn Thiếu Bạch, Thất Thất kia lại xấu hổ vội vàng nói với Tôn Thiếu Bạch: “Ca, tiểu muội không muốn hồi hương, tiểu muội muốn lưu lại hầu hạ đại tướng quân!”

Tô Thất Thất một câu này đúng là quanh co khúc khuỷu, nhanh chóng quay mặt xuống, bộ dáng kia thực tại trông quá không được, hơn nữa ra vẻ xấu hổ bên lên, đúng là muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu ghê tởm, Doãn Trường Ninh y như bị sét đánh, Bạch Viện là người nghiêm túc, nghe xong cũng chỉ có thể cực lực nín cười, Tôn Thiếu Bạch hết hồn nhìn Thất Thất, Thất Thất nhân tiện nói: “Đại tướng quân là người tốt hiếm có, nếu không có đại tướng quân, Tiểu Lăng cũng không có ngày hôm nay, cho nên Tiểu Lăng nhất định phải chăm sóc đại tướng quân thật tốt, báo đáp ơn tri ngộ của đại tướng quân!”

Thất Thất nói lời này tình thâm ý trọng, nhưng người nghe ở đây chỉ cảm thấy rất không thể cảm thụ, ngay cả Quân Phong cũng không biết Doãn Trường Ninh từ khi nào thì có ơn tri ngộ với Tô Thất Thất, ơn tri ngộ trong miệng Tô Thất Thất, chẳng lẽ là chỉ Doãn Trường Ninh đem nàng đưa đến hồng trường khao tam quân, hoặc là chỉ đem nàng làm cái nữ nô dịch sai bảo?

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 43: Hồ Đồ Nhận Người Thân 3

Doãn Trường Ninh thật muốn mắng một câu: Ngươi không từng đọc sách không có người trách ngươi, nhưng lời này làm thế nào trong miệng ngươi đi ra, liền chó má không bằng như vậy!

Tôn Thiếu Bạch bị màn thổ lộ không biết xấu hổ này của muội muội, làm cho quần đến nhất thời nói không ra lời, Bạch Viện kia nghe xong cười ha ha nói: “Thật là, thật không nghĩ tới Doãn đại tướng quân thật sự là mị lực vô cùng nha, ngay cả nô nhi xấu như vậy đều bị ngươi hấp dẫn!”

Doãn Trường Ninh gặp nhiều trường hợp, thực còn chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, xem ra cổ ngữ nói thật sự không sai: Xấu nữ nhiều kỳ quái!

Doãn Trường Ninh nhất thời không biết trả lời Bạch Viện như thế nào, là khen ngợi cũng không phải, khen ngợi vậy khó coi chính mình, bị phụ nữ xấu như vậy nhìn trộm, tuyệt đối không phải chuyện gì đáng khoe ra; không khen cũng không phải, người ta mặt dày mày dạn muốn hầu hạ người kia, còn có ơn tri ngộ, không khen có vẻ mình bạc tình quả nghĩa!

Tôn Thiệu Bạch quần xong rồi, nghỉ muội tử này của hắn thật sự sốt hồng đầu, vội nói: “Đại tướng quân, tiểu muội khẩu xuất cuồng ngôn, xin đại tướng quân không cần để trong lòng, hạ quan muốn mang tiểu muội về nhà điều trị một khoảng thời gian!”

Thất Thất vừa nghe vội nói: “Ca, tiểu muội không có bệnh, tiểu muội thật sự rất khỏe, tiểu muội không cần trở về!”

Tôn Thiệu Bạch vội nói: “Tiểu muội, nghe ca, trong nhà mọi người đang chờ ngươi, cùng nhau trở về với ca!”

Thất Thất lại cố chấp nói: “Ta không quay về, ta muốn hầu hạ đại tướng quân!”

Doãn Trường Ninh thấy nhân tiện nói: “Thiệu Bạch, nếu không như vậy đi, ngươi đem Tiểu Lăng ở tại chỗ này, bốn soái sẽ chăm sóc nhiều hơn, chờ nàng tâm tình bình thân một ít, ngươi lại đến đón nàng trở về!”

Bạch Viện cũng ý ở trong lời nói: “Đúng rồi, Thiệu Bạch, lệnh muội cũng không phải con nít, có yêu thích của chính mình, việc đó cũng là chuyện thường tình của con người nha!”

Doãn Trường Ninh nhìn Bạch Viện liếc mắt một cái chỉ kém không ném một câu cho Bạch Viện: Ngươi không mở miệng không có người nói ngươi cảm!

Nhưng Doãn Trường Ninh vẫn là nhịn xuống, hắn cùng Bạch Viện quai gở công kích lẫn nhau, trong bóng có kim, nhiều lần nói cạnh nói khõe, nhưng dù sao vẫn không có xé rách da mặt, công khai là địch!

Tôn Thiệu Bạch vừa nghe có chút không muốn, muội tử này của hắn rõ ràng là ở nơi này mới bị đập hư thành như vậy, hắn làm sao còn có thể nhẫn tâm để muội tử ở lại cái hang sói hang hổ này, nhưng Tô Thất Thất bĩu môi, ngay cả tay cũng không cho hắn chạm vào, Tôn Thiệu Bạch chỉ phải trước theo như lời Doãn Trường Ninh, vì thế nói: “Vậy xá muội còn phiền đại tướng quân chăm sóc!”

Doãn Trường Ninh nờ nụ cười một chút nói: “Đều là người trong nhà nói như vậy rất khách khí, Thiệu Bạch sau này còn cần cái gì, cứ nói cho bốn soái!”

Tô Thất Thất nghe xong rốt cục nhẹ nhàng thở ra, thực để cho Tôn Thiệu Bạch dẫn về nhà lão Tôn Đầu kia, tất cả cố gắng của nàng đều trôi theo dòng nước, Tôn Thiệu Bạch này xuất hiện không phải lúc, Quân Phong nghe Doãn Trường Ninh rốt cuộc đem Tô Thất Thất giữ ở bên người, trong lòng sốt ruột lại chỉ có thể thờ dài, hắn làm thế nào cứ cảm thấy Tô Thất Thất đối với chủ tử của hắn cũng không lương thiện gì!

Thân phận Thất Thất thoáng cái từ nữ nô nhảy cấp làm em gái ruột của tông quân Tôn Thiệu Bạch, tuy rằng là em gái tông quân, nhưng tông quân là tới đầu thành nên cũng không có gì sáng chói, lại bởi vì nàng cố tri, âm ỉ nhiều chuyện chê cười như vậy, cuối cùng mới bảo lưu lại thân phận nữ nô. Người khác là cái dạng cảm giác gì Thất Thất không biết, chính nàng cảm thấy rất không được tự nhiên, vốn thân phận là một nữ nô, giờ lại đội cái vòng sáng em gái thiếu tướng đầu thành Tôn Thiệu Bạch, cái vòng này còn ở trước mặt Doãn Trường Ninh chung quanh tràn đầy chiến công này, thật sự có vẻ chẳng ra làm sao, ít nhất Thất Thất thường nghe được có người đối với nàng chỉ trỏ: “Đó cái đen đen kia, chính là em gái của Tôn Thiệu Bạch người tới đầu hàng đó!”

“A sinh trưởng thành cái dạng này, nghĩ huynh trưởng kia của nàng cũng không ra làm sao!”

“Khẳng định không ra làm sao nha, nếu là anh hùng hào kiệt làm sao có thể đầu hàng đây, ít nhất cũng không có cốt khí gì, dù sao Đại Kỳ hiện tại nhiều người, từ trên xuống dưới cũng chả ai có cốt khí, cũng chẳng trách!”

“Nghe người ta nói này kêu là Tôn Tiểu Lăng, còn từng vào hồng trường!”

“A, cũng không sao, ta có vài cái huynh đệ đều ..., cũng không ra gì, y như cái xác chết thôi!”

Thất Thất nghe những lời này, thực hận không thể tìm vách tường đâm chết cho rồi, tức nhất là, từ lúc cùng Tôn Thiệu Bạch nhận thức thân nhân sau, lại lần nữa bị Doãn Trường Ninh đánh trở về nguyên quán, mặc dù không kêu đi cho ngựa ăn, nhưng không còn gọi nàng qua hầu hạ nữa.

Tô Thất Thất ở trong lòng đem Tôn Thiệu Bạch mắng máu chó phun đầu, lại nhất thời vô kế khả thi!

Giăng co như vậy hơn mười ngày, Quân Phong chợt truyền nàng đến viện tử của Doãn Trường Ninh.

Thất Thất nghe xong vội chạy đến vào phòng Doãn Trường Ninh, một bên chạy một bên có chút bất an nghĩ Doãn Trường Ninh tìm nàng sẽ có cái chuyện không tốt gì, ở trong cảm nhận của Thất Thất, gặp Doãn Trường Ninh thật đúng là chưa từng có cái chuyện gì tốt.

Hai người thân binh đứng ở cửa, Thất Thất đến đây, cũng không quan tâm, Thất Thất chỉ phải cẩn thận đi lên trước nói: “Quân gia, tướng quân gia tìm Tiểu Lăng!”

Hai thân binh nhếch miệng một chút, Thất Thất thấy hai người không có ngăn cản mình, liền cẩn thận nhấc lên tấm màn vừa dày vừa nặng, nghênh diện đánh tới một luồng hơi nóng, thoáng cái toàn thân Thất Thất đều ẩm áp.

Chương 44: Hồ Đồ Nhận Người Thân 4

Thất Thất thật cẩn thận đi vào trong, thấy Doãn Trường Ninh ngồi ở trên ghế dựa rộng thùng thình, trước mặt hắn có thêm một người đàn ông hơi lớn tuổi, Thất Thất đang muốn cúi đầu khom lưng, lại phát hiện người hơi lớn tuổi lại có chút mập mạp kia thân thể hơi hơi run rẩy, vừa lấy khăn tay lau mồ hôi, vừa càng không ngừng cúi đầu khom lưng, Thất Thất có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông rõ ràng được nuôi trong điều kiện đầy đủ tôn quý kia, không biết loại sự tình này trừ bỏ bản thân mình người khác cũng sẽ biết làm, bước lên phía trước hành lễ nói: “Tướng quân gia kêu Tiểu Lăng!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái mới nói: “Tôn Vận Lai, đây là nhị khuê nữ nhà ngươi Tôn Tiểu Lăng!”

Người đàn ông mập mạp kêu Tôn Vận Lai kia vừa nghe, nhìn đến Thất Thất đầu tiên là sùng sốt một chút, sau đó bỗng muốn ôm lấy Thất Thất, Thất Thất vội cẩn thận lui về phía sau nửa bước, lại nghe Tôn Vận Lai khóc nói: “Tiểu Lăng khuê nữ a, khuê nữ đáng thương của cha nha, cha nhớ con muốn chết!” Nói xong vừa muốn đến ôm Thất Thất, Thất Thất lui về phía sau một bước lớn, lại nghe Doãn Trường Ninh kỳ quái nói: “Tôn Tiểu Lăng thấy cha ruột ngươi, làm thế nào lại không một chút quy củ!”

Thất Thất trong lòng kỳ quái, trước đó không lâu mới ở trước mặt Doãn Trường Ninh cùng Tôn Thiếu Bạch nhận thức thân nhân, cha ruột của Tôn Thiếu Bạch, là lão Tôn Đầu hóa thành tro mình vẫn nhận ra được, từ bao giờ mà mập mạp trước mắt này lại thành cha ruột mình, Thất Thất lớn như vậy chỉ từng có một phụ hoàng chưa từng trông thấy mặt, rõ ràng không muốn nhận thức nàng, ước chừng ông trời thấy mình khổ sở, cho thêm mình để bù đắp khuyết điểm này, chỉ là bồi thường một cái lại lôi ra hai người cha ruột, Thất Thất ít nhiều cũng có chút ăn không tiêu, nhưng thấy Doãn Trường Ninh nghiêm túc, không biết trong hồ lô của hắn bán thứ thuốc gì, đành phải có chút miễn cưỡng hành lễ nói: “Tiểu Lăng gặp qua cha!”

Tôn Vận Lai vừa nghe lại lấy khăn ra lau nước mắt, chuẩn bị khóc làm ngập phủ tướng quân cái dạng này, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Tôn Thái Thường tự, ngươi trước hết chờ một chút, bốn soái còn có mấy câu muốn hỏi ngươi!”

Tôn Vận Lai sùng sốt một chút khó hiểu nhìn về phía Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh liền hỏi: “Tôn Tiểu Lăng này là phòng nào của ngươi sinh ra!”

Tôn Vận Lai vừa nghe vội nói: “Là Nhục phu nhân hạ quan sùng ái nhất sinh ra!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nở nụ cười một chút nói: “Tôn Thái Thường tự, Nhục phu nhân thật là tuyệt sắc nhân gian, bị Thái Thường tự kim ốc tàng kiều tính ra thực đáng tiếc, tuy nhiên Tôn Tiểu Lăng này đều đã là đại cô nương hơn hai mươi tuổi, Nhục phu nhân nhà ngươi năm nay còn chưa đến hai mươi tám, ngươi xác thực nàng có thể sinh hạ khuê nữ lớn như vậy?”

Thất Thất nghe câu nói phía trước của Doãn Trường Ninh kia, đang nghĩ Doãn Trường Ninh thật sự là cao thủ trong sắc, ngay cả kim ốc tàng kiều nhà người ta cũng nhớ thương, đáng tiếc cái gì, có phải đáng tiếc Doãn Trường Ninh ngươi không được đến tay hay không? Một câu mặt sau lại làm Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, chẳng lẽ bộ dáng của mình hiện tại này nhìn qua giống hơn hai mươi mấy tuổi, lại nghe Tôn Vận Lai vội vàng tranh cãi nói: “Đại tướng quân, hạ quan ngẫm lại, hạ quan nhiều con gái, cho nên cũng khó miễn có thời điểm nhớ lắm!”

Doãn Trường Ninh lại nói: “Tôn Thái Thường cứ cẩn thận suy nghĩ, dường như theo bốn soái biết, khuê nữ lớn nhất của Thái Thường tự năm nay cũng mới mười chín tuổi, Nhị nha đầu này làm sao mà so với khuê nữ còn lớn hơn mấy tuổi đây!”

Thất Thất thấy Tôn Vận Lai càng không ngừng dùng cái khăn tay kia lau mồ hôi, ấp úng nói không ra nguyên do, chợt nghe Doãn Trường Ninh vỗ bàn nói: “Tôn Thái Thường tự, bốn soái đến thay ngươi nói đi, cái gọi là Nhị nha đầu này căn bản không phải là khuê nữ gì của ngươi, Tôn Thái Thường tự có tổng cộng tám trai năm gái, trừ bỏ hai nàng thành thân, ba con gái khác đều vừa dịp cập kê, Tôn Thái Thường tự vì thế từ chỗ nhà bà con xa lừa một nữ nhi đến thay thế khuê nữ mình, Tôn Thái Thường tự quả nhiên đối với quân đội Đại Chu ta trung tâm như một nha!”

Tôn Vận Lai vừa nghe vội vàng kêu lên: “Đại tướng quân tha mạng, đại tướng quân tha mạng, hạ quan tuyệt đối không dám, hạ quan lập tức đem ba đứa con gái đưa lại đây cho đại tướng quân!”

Thất Thất rốt cục hiểu được Doãn Trường Ninh là diễn cái trò gì, thì ra là muốn ba tiểu cô nương mới vừa cập kê trong nhà người ta, Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Người tới, đem Tôn Thái Thường tự giao cho quân bộ xử trí!”

Thất Thất vừa nghe không phải vì mưu tính tiểu cô nương trong nhà người ta, xử trí như vậy tuy là cảm thấy thông khoái, nhưng Thất Thất làm sao cũng cảm thấy Doãn Trường Ninh ra vẻ, vài thân binh đem Tôn Thái Thường tự lôi đi xuống, Doãn Trường Ninh cũng đứng dậy đi tới, Thất Thất đang ở trong lòng thúc ngựa biên soạn lời thoại, lời thoại còn chưa có biên soạn xong, lại nghe thanh âm của Doãn Trường Ninh dường như ngay cạnh bên tai mình: “Tiểu Lăng cô nương dường như còn không biết mình có người cha ruột là Đại Kỳ quốc Thái Thường tự đi!”

Thất Thất vừa nghe mồ hôi đầy đầu thoáng cái tràn ra ngoài, nàng nào biết rằng mình ở Đại Kỳ quốc còn có một vị cha ruột quyền cao chức trọng như vậy, nếu sớm biết, nàng cũng không cần ở trong Ô Y Hạng đau khổ chịu đựng cuộc sống, đã sớm tìm nơi nương tựa rồi! Cũng khó trách Tôn Thái Thường tự kia đồ mồ hôi, gian phòng này thật sự quá nóng, lại nghe thanh âm như trước bên tai: “Tiểu Lăng cô nương nếu nhớ tới mình là ai, nói cho bốn

soái một tiếng, bốn soái nhất định đối xử tử tế!”

Thất Thất nghe xong thực hận không thể vấy tay liền cho “Bốn soái” này một bạt tai, sau đó lại cùng nhau đồng quy vu tận!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hồ Đồ Nhận Người Thân 5

Thất Thất không có đồng quy vu tận từ trong phòng Doãn Trường Ninh đi ra, nàng cảm giác bộ trang phục binh lính mặc trên người mình cùng không có mặc là giống nhau, một luồng gió lạnh nghênh diện đánh tới, cả người lập tức lạnh thấu xương. Nhớ lại lời nói của Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh thẳng nhai này rõ ràng là hoài nghi mình, nhưng mà giấu lại Doãn Trường Ninh cùng Quân Phong cho tới bây giờ cũng không từng tin tưởng mình, cũng sẽ không chấp nhận, nhanh kéo quần áo hướng về phòng nhỏ của mình chạy tới.

Trong khoảng thời gian này Doãn Trường Ninh không biết vội cái gì, cực ít khi tìm nàng, Thất Thất ban đêm mất ngủ lợi hại, ban ngày vẫn luôn mờ mịt, đầu dường như rất nặng, nghĩ đến Doãn Trường Ninh dù sao cũng không tìm nàng, vì thế nhanh chóng đem quần áo cởi, chui vào trong ổ chăn ngủ một giấc.

Vừa đem ổ chăn ủ ấm áp chút, liền có người gõ cửa kêu lên: “Tôn Tiểu Lăng, ai cho ngươi trở lại, ban ngày ban mặt, ngươi đóng cửa chặt như vậy làm cái gì, đại tướng quân gọi ngươi qua hầu hạ!”

Thất Thất vừa nghe từ trong lòng đem Doãn Trường Ninh thẳng nhai kia mắng đến máu chó phun đầu, nhưng lại không thể không một lần nữa mặc xong quần áo, xám xịt ra ngoài cửa, giấc ngủ này một hồi lại bắt đầu, cái ổ chăn kia thật sự là nửa ngày đều ấm áp lên không nổi, cái ổ còn bị người hầu cận đi kêu nàng kia đánh một chút.

Xám xịt đi vào chỗ Doãn Trường Ninh ở, Quân Phong mới nói cho nàng, Tôn Thiếu Bạch muốn gặp nàng, Thất Thất lại từ trong lòng đem cái Tôn Thiếu Bạch mười phần ngờ nghệch kia mắng máu chó phun đầu: Ngươi không phải ăn no ngủ ngon không có việc gì làm, liền thích đến giày vò Tô Thất Thất ta?

Tôn Thiếu Bạch vài lần muốn mở miệng, thấy Thất Thất đều một dáng héo mi ủ rũ nên nhịn xuống, hai người ngồi không nửa nén hương, Tôn Thiếu Bạch mới do dự hỏi: “Tiểu Bình, vẫn là về nhà đi, ngươi xem ngươi ăn mặc mỏng manh như vậy, đừng để đông lạnh!”

Thất Thất cái cổ xoay ngang nhân tiện nói: “Trong quân đội đều là mặc như vậy!”

Thanh âm Tôn Thiếu Bạch lập tức thấp xuống, nhỏ giọng nói: “Nhưng là ngươi không phải quân nhân!”

Thất Thất lập tức cướp lời: “Ta cũng không dám so sánh với quân nhân!”

Hai người bỗng im lặng, im lặng một hồi, Tôn Thiếu Bạch mới cẩn thận nói: “Tiểu Bình về nhà đi, đem việc trong quân này đều đã quên, được không!”

Thất Thất tránh không đáp lời, thực để cho người phụ nữ của lão Tôn Đầu làm nường nàng, hai người thế nào cũng phải mỗi ngày đánh nhau mới được, nàng xem vẫn là thôi đi, lại khó mà không trả lời Tôn Thiếu Bạch, vì thế nói: “Ca, lần này Đại Kỳ đánh bại, cái hoàng đế Đại Kỳ, hoàng hậu cùng công chúa cũng chưa bị bắt sao?”

Tôn Thiếu Bạch sững sờ một chút mới nói: “Lúc thái tử bảo hộ Đồng thành, Duệ đế liền mang theo Huệ hậu, Thiên Hương công chúa dời đô đi Ngô thành, cũng đem nơi đó định làm tân hoàng thành!”

Thất Thất nghe xong mới biết được cái người từng là Thiên Tuyệt công chúa kia hiện tại là Thiên Hương công chúa, sau đó lại nhịn không được hỏi: “Thái tử có phải là ca ca của Thiên Hương hay không?”

Tôn Thiếu Bạch gật đầu nói: “Nói đến cũng kỳ quái, chúng ta đều chỉ biết là có một Thiên Tuyệt công chúa, không biết làm sao đột nhiên lại nổi lên một Thiên Hương công chúa, tuy nhiên những thứ này không liên quan đến chuyện của chúng ta, cũng không cần phải để ý tới!”

Thất Thất nghe xong bỗng nhiên đứng dậy nói: “Ngươi không có việc gì thì ít đi đến đây đi, ta muốn đi nghỉ ngơi!”

Tôn Thiếu Bạch thoáng cái bắt lấy Thất Thất hỏi: “Tiểu Bình, ca nói với ngươi đều là lời tự trong lòng, về nhà đi, sau đó người một nhà chúng ta hồi hương!”

Thất Thất bỏ tay Tôn Thiếu Bạch ra xoay người bước đi ra ngoài, Tôn Thiếu Bạch có thể nhẹ nhàng băng quơ nói những chuyện này nọ đều không có liên quan đến bọn họ, nhưng Thất Thất không thể chấp nhận, bản thân mình vốn an tâm sống ở Ô Y Hạng, êm đẹp mà sống, mỗi ngày bận rộn lung tung, tham vài đồng tiền nhân rồi mỗ mỗ mua rượu, chốc chút phiền toái nhỏ ở chỗ ông chủ phố Tây, bắt nạt kẻ yếu, bắt nạt ăn hiếp Nhị Ngu từ hoặc là Tôn Đại Bảo, đều là cái Thiên Tuyệt công chúa này, thay đổi hết thầy của nàng, hủy đi hết thầy của nàng! Tôn Thiếu Bạch dựa vào cái gì kêu nàng đem hết thầy đều quên đi!

Vì thế Thát Thát nhân tiện nói:“Ca, ngươi đã nghĩ muốn hồi hương , vì sao không trực tiếp trở về Đại Kỳ, đầu đến Đại Chu này đây, lại sinh lòng hồi hương, vậy tính là cái gì?”

Tôn Thiệu Bạch vừa nghe mặt trắng một chút, thân thể run một hồi lâu mới nói:“Tiểu Bình, ca nếu không phải bởi vì ngươi, làm sao có thể làm chuyện như vậy!”

Thất Thất hừ một tiếng, vốn còn muốn nói: Ngươi Tôn Đại Bảo, ta Tô Thất Thất cũng không phải không biết! Nhưng ngẫm lại Tôn Thiệu Bạch này là ca của Tôn Thiệu Bình, là cái dạng gì, cùng mình có cái quan hệ gì, vì thế cũng không quan tâm nâng bước muốn đi, còn chưa đi tới cửa, Thất Thất nghe được Tôn Thiệu Bạch vội vàng nói:“Tiểu Bình, ta đã thỉnh cầu qua đại tướng quân, hẳn đồng ý cho ta mang ngươi về nhà, Tiểu Bình đem chuyện trong quân quên hết đi!”

Thất Thất vừa nghe giận dữ nói:“Tôn Thiệu Bạch, ngươi thật sự là không trâu bắt chó đi cày xen vào việc của người khác, ta Tôn Tiểu Lăng tiện, thích sống ở trong quân, liên quan gì đến ngươi, về sau cũng mời ngươi không có việc gì đừng mãi cứ tới nơi này tìm ta!”

Tôn Thiệu Bạch nghe xong ngơ ngác đứng ở nơi đó, Thất Thất hừ một tiếng, nghĩ ước chừng cũng chỉ đàn ông như vậy mới có thể làm ra cái chuyện theo địch phản quốc này đi!

Thất Thất không biết mình như thế nào rồi đi Tôn Thiệu Bạch , chỉ biết là cả người mình rét run, ngơ ngác, trở lại trong phòng một đầu ngã quy ở trên giường, sau đó cái gì cũng không còn biết !

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thị Tì Bên Ngươi 1

Thất Thất mơ mơ màng màng, cảm thấy có người dút mấy thứ có chút khó ăn cho nàng, thứ gì đó đắng đắng, trước đây nàng rất thích sinh bệnh, mỗi lần ép nàng uống thuốc, đều cho nàng ăn khối kẹo mạch nha, không giống loại đắng này, vô biên vô hạn .

Thật vất vả mở mắt ra, một gương mặt phụ nhân lớn tuổi nhập vào mí mắt Thất Thất, Thất Thất thoáng cái xoay người ngồi dậy lớn tiếng hỏi:“Ngươi là người nào? Làm sao lại ở trong phòng của ta?”

Lão phụ nhân kia còn không có mở miệng, Thất Thất liền nhìn đến Doãn Trường Ninh đứng ở một bên, Thất Thất lập tức thay đổi một khuôn mặt tươi cười nhỏ giọng nói:“Là tướng quân gia sao!”

Doãn Trường Ninh nhìn Tô Thất Thất liếc mắt một cái mới thân nhiên nói:“Ngươi sinh bệnh !”

Thất Thất vừa nghe vội từ trên giường đứng lên, vừa ra ngoài ồ chần thân thể lạnh buốt, mới phát hiện chỉ mặc trên người một cái áo lót, vội lùi về lại ồ chần nói:“Nô tỳ kém cỏi, để cho tướng quân gia lo lắng !”

Doãn Trường Ninh nghe xong nở nụ cười một chút nói:“Bồn soái sẽ vì ngươi lo lắng? Tôn Tiểu Lăng ngươi thật đúng là xem trọng mình!”

Thất Thất vừa nghe mới phản ứng ra, câu nói kia của mình thật đúng là không thích hợp, mình là một nô tỳ, Doãn Trường Ninh có bao nhiêu nô tỳ so với mình còn cao quý hơn nhiều, hẳn nếu thực lo lắng, thật đúng là đủ cho hẳn bạn, vì thế vội biết sai liền sửa sắc mặt nói:“Nô tỳ nói loạn, nô tỳ đáng chết, xin tướng quân gia trách phạt!”

Doãn Trường Ninh nhướn mày một chút nói:“Tôn Tiểu Lăng, đừng nói ngươi không có bản sự, bản sự nhận sai ngược lại ai cũng theo không kịp!”

Thất Thất vội gật đầu nói:“Đúng vậy, đúng vậy! Nô tỳ nhất định sửa!”

Doãn Trường Ninh cũng chỉ có thể dở khóc dở cười, một hồi lâu mới nói:“Tôn Thiệu Bạch năm lần bảy lượt thỉnh cầu bốn soái muốn mang ngươi đi, bởi vì chiến công của Tôn Thiệu Bạch, bốn soái mấy lần đều đáp ứng, mà ngươi lại năm lần bảy lượt từ chối , bốn soái rất muốn biết ngươi vì sao nguyện ý ở nơi này làm nô tỳ, mà không muốn về cái nhà kia làm thiên kim tiểu thư?”

Thất Thất vừa nghe ở trong lòng lại đem Tôn Thiệu Bạch hung hăng mắng một trận , tự mình nguyện ý đứng ở bên người của Doãn Trường Ninh làm nô tỳ liên quan gì đến hắn, hẳn cả ngày không có việc gì cứ lo lắng vớ vẩn, trên mặt lại mang theo nụ cười ti tiện nói ra một câu đủ để có thể làm cho người nghe chung quanh toàn bộ ghê tởm mà té:“Nô tỳ cũng không biết vì sao, nô tỳ... Chính là không muốn rời khỏi tướng quân gia, rời đi, nô tỳ sẽ điên mất!”

Quản Phong nghe xong khước miệng rút một chút, hẳn cảm thấy mình đây mới sắp điên mất, lớn như vậy chưa từng thấy qua con gái không mặt mũi không da như thế này, bề ngoài xấu không phải cái sai của nàng, nhưng lời nói ra được như vậy có thể thấy nàng thật sự thích hợp sống ở trong hồng trường.

Doãn Trường Ninh nghe xong lời thổ lộ lớn gan không giống người bình thường như vậy của Thất Thất, lại nhướn mày một chút nói:“Chẳng lẽ Tiểu Lăng

cô nương đối với bốn soái động xuân tâm!”

Khỏe miệng Quân Phong rút lợi hại hơn, chủ tử này của hắn nói chuyện tỉnh ra luôn thận trọng nghiêm túc, là một người sâu không lường được, những lời trước mắt này cứ nhiên mang theo hương vị tán tỉnh, đương nhiên, nếu trước mặt là Thiên Tuyết công chúa gì gì kia, Quân Phong tỉnh ra còn có thể lý giải tâm tình chủ tử hắn, ở hoàng thành Đại Chu, phụ nữ cùng chủ tử hắn quan hệ mờ ám nhiều, nhưng Tôn Tiểu Lăng trước mắt này, muốn khí chất không khí chất, muốn bộ dáng không bộ dáng, muốn nói năng không có nói năng, muốn vòng eo không có vòng eo... , người bộ dạng đen thui, thật sự không tính là đối tượng tốt để tán tỉnh; Làm việc lại cầu cầu thả thả, hấp tấp, không bị Doãn Trường Ninh đánh chết, nàng đã thực may mắn, Quân Phong từng một lần còn cho rằng Tôn Tiểu Lăng hai ba bận có thể đào thoát khỏi cái chết, là vì nguyên nhân Tôn Tiểu Lăng từng cứu Doãn Trường Ninh, nhưng trước mặt, Doãn Trường Ninh đối với Tôn Tiểu Lăng dường như có một chút vi diệu như vậy.

Thất Thất nghe xong lời nói của Doãn Trường Ninh muốn bao nhiêu ghê tởm là có bấy nhiêu ghê tởm, tâm trở mặt cũng có, nhưng vừa nghĩ đến trở mặt, vậy trước giờ mình chịu không nhiều tội như vậy làm cái gì, vì thế liền xấu hổ khiếp sợ nói:“Nô tỳ... Nô tỳ, nào dám nha?”

Quân Phong nhìn không được vươn tay sờ soạng đầu một chút, lại nghe Doãn Trường Ninh nói:“Thì ra là không dám nha, như vậy đi, bắt đầu từ sáng mai, ngươi làm thị tì bên người của bốn soái, vậy có thể có nhiều cơ hội hơn!”

Thất Thất vừa nghe đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại là vui vẻ, mình nhìn lâu như vậy, cuối cùng hằm đến bên người Doãn Trường Ninh, nhưng Doãn Trường Ninh thẳng thắn này hiển nhiên không phải là chủ tử dễ hầu hạ, mình sẽ không lại vào hang sói đó chứ, nhưng chợt nhớ đến bộ dáng mình, cho dù vào hang sói, nhiều nhất bất quá là chết mà thôi, vì thế vui sướng gật đầu, Quân Phong nhìn Doãn Trường Ninh, lại nghe Doãn Trường Ninh nói:“Quân Phong, bắt đầu từ ngày mai, Tiểu Lăng cô nương chuyển đến phòng bốn soái, phụ trách chăm sóc sinh hoạt của bốn soái, làm thị tì bên người bốn soái!”

Quân Phong thiếu chút nữa hôn mê, nhưng biết chuyện Doãn Trường Ninh quyết định làm, ai cũng không đổi được, vì thế chỉ phải có chút không tình nguyện nói tiếng:“Vâng!”

Thất Thất cũng không nghĩ tới sự tình sẽ xoay chuyển nhanh như vậy, nàng mặc dù bị bệnh một hồi, hiển nhiên người có bệnh phúc, làm thị tì bên người của đại tướng quân Doãn Trường Ninh, nhưng làm sao lại nghe thị tì bên người bốn chủ kia đều cảm thấy là lạ, nhưng cho rằng bản thân mình cách mục tiêu càng ngày càng gần, Thất Thất tạm thời liền xem nhẹ cái là lạ kia.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Thị Tì Bên Người 2

Sau khi Thất Thất khỏi bệnh, Quân Phong tìm lang trung chẩn đoán quả thật khỏe rồi, sẽ không đem bệnh lây cho Doãn Trường Ninh, nghĩ Thất Thất từng sống ở hồng trường, còn muốn tìm vài cái lão phụ nhân kiểm tra Thất Thất còn có bệnh gì khác hay không, Doãn Trường Ninh lại nói:“Không cần, để cho nàng chuyển lại đây đi!”

Vì thế Thất Thất cũng không hiểu được mình làm thế nào liền vận cứt chó đến đây, nguyên lai mấy đồ dùng gì đó ngại bẩn cũng không cho phép mang theo, sau đó bị đuổi vào phòng tắm, tắm rửa kỹ càng một phen, đã có người chuẩn bị một thân quần áo nha đầu mới bên ngoài, khi Thất Thất mặc quần áo, cẩn thận từ trong thùng tắm lấy ra cây cung cùng ngọc bài của mình, giấu ở trên người.

Nhà giàu trong hoàng thành đều có một ít người hầu phi thường tốt để sai bảo, có nhiều hơn một người, nhưng Doãn Trường Ninh vẫn không có ai đặc biệt tri kỷ đi theo, Quân Phong vẫn muốn giúp Doãn Trường Ninh tìm vài người, nhưng vẫn chưa tìm được ai mà Doãn Trường Ninh vừa ý, Tô Thất Thất này, hắn cảm thấy không tốt là một chuyện, cũng không cho rằng Tô Thất Thất là người hầu tốt, nhưng Doãn Trường Ninh muốn sử dụng, hắn cũng chỉ có thể vừa tìm người khác vừa nhìn chằm chằm Thất Thất, Thất Thất nghe Quân Phong đem thói quen sinh hoạt cùng yêu thích cá nhân của Doãn Trường Ninh nhất nhất giao phó, mới đi theo sau lưng Quân Phong, cẩn thận đi vào phòng Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh đang ngồi ở bên cạnh bàn viết cái gì đó, Quân Phong ý bảo Thất Thất hầu hạ cho thật tốt, liền lui ra ngoài.

Thất Thất mặc dù nghe Quân Phong nói một đồng lớn, nhưng trong lòng thật sự không có nhớ kỹ bao nhiêu, cho nên đứng ở nơi đó nhìn trái nhìn phải, mới nghĩ đến hẳn là nên châm trà cho Doãn Trường Ninh, vội đi đến bên lò, xách lên cái bình nhỏ trắng bạc kia, vừa muốn châm nước, lại nghe Doãn Trường Ninh thân nhiên nói:“Chuyện đó ngươi làm không được, để cho người khác đến làm!”

Thất Thất sửng sốt một chút, loại sự tình này mình đều làm không xong, vậy mình là thị tì bên người hắn còn có thể làm cái gì, một thân bình lại đây châm trà lui xuống, Thất Thất cuối cùng nhìn không được nhỏ giọng hỏi:“Tướng quân gia, vậy Tiểu Lăng hằng ngày cần làm những chuyện gì?”

Doãn Trường Ninh nghe xong nhìn Thất Thất liếc mắt một cái mới nói:“Chẳng lẽ Quân Phong không từng giao phó cho ngươi sao, thời điểm bốn soái bận rộn không được quấy rầy!”

Thất Thất nghe xong vội hỏi:“Có giao phó, là nô tỳ đã quên, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!”

Doãn Trường Ninh khẽ hừ một tiếng lại tiếp tục bận chuyện của hắn, Thất Thất trong lòng hừ một tiếng, liền đứng ở một bên, vừa đứng chính là cả một ngày, này xem như ghen hông Thất Thất rồi, từ nhỏ cho đến khi lớn như vậy, nàng thật đứng là không có khả năng an ổn ngay góc bất động nửa canh giờ, giống như hôm nay vậy phá lệ đứng một ngày, thật sự là mặt trời mọc lên từ hướng tây, vấn đề là từ buổi sáng vẫn đứng đến buổi tối, nếu không

phải trong phòng vài cái lò sưởi cần châm thêm lửa, nàng cảm thấy chính mình không đứng đến cứng ngắc cũng không được!

Nhưng có thứ làm Thất Thất cực kỳ vừa lòng là, Doãn Trường Ninh làm công sự, hoàn toàn không tránh nàng, nàng cái gì đều nghe được, tuy rằng đứng cả một ngày, nàng nghe không hiểu được bao nhiêu, nhưng trong lòng cao hứng, ít nhiều biết Doãn Trường Ninh đang làm cái gì, có lẽ tương lai sẽ dùng được!

Giữa trưa, Doãn Trường Ninh ăn đơn giản, chưa ăn mấy miếng thì đều thưởng cho Thất Thất, đây chính là chút đồ ăn sau khi Thất Thất bị kéo vào hồng trường ăn được tốt nhất, Doãn Trường Ninh bận không có thời gian ăn, nàng lại là không có chuyện gì nhàn đến phát hoảng, vì thế ăn cực kỳ sạch sẽ, đến nỗi cho đến thời điểm ăn cơm chiều, nhìn Doãn Trường Ninh dùng bữa tối, thế nhưng không thấy đói bụng!

Doãn Trường Ninh bữa tối xem trọng hơn một ít, thời gian cũng dài hơn, cho nên vừa ăn vừa nghe Quân Phong báo cáo một ít chuyện tình ở Ngô thành, Thất Thất có vẻ cảm thấy hứng thú với những thứ này, bởi vì Tôn Tiểu Bạch nói cho nàng Thiên Hương công chúa kia và phụ hoàng mẫu hậu của nàng đều ở Ngô thành, mà chuyện Quân Phong báo cáo lại đều là thứ Thất Thất muốn biết nhất, chỉ nghe Quân Phong nhỏ giọng nói: “Phòng bị Ngô thành như trước là Tô Tử Nho bố trí, chỉ là Tô Tử Nho hao phí không ít tâm huyết, đêm hôm qua ói ra máu hai lần!”

Doãn Trường Ninh không nói chuyện, Quân Phong lại nói: “Hơn nữa nghe người ta nói, Duệ đế kia cùng Huệ hoàng hậu hiện tại sủng nhất là Thiên Hương công chúa!”

Doãn Trường Ninh hí hóp mắt một chút, chuyển hướng Thất Thất hỏi: “Tôn Tiểu Lăng, người là nữ tử quan gia Đại Kỳ, biết có Thiên Hương công chúa gì không?”

Thất Thất vừa nghe Doãn Trường Ninh tự nhiên hỏi nàng việc này, kích động thiếu chút nữa nói không ra lời, thật vất vả mới đứng vững nói: “Hồi bẩm tướng quân gia, Đại Kỳ quốc trừ bỏ có Thiên Tuyệt công chúa nổi danh bên ngoài, Thiên Hương công chúa mới là tâm can bảo bối của Duệ đế cùng Huệ hoàng hậu, nghe nói về đẹp của Thiên Hương công chúa này mới thật là thiên thượng nhân gian không có, Thiên Tuyệt công chúa kia mà so với Thiên Hương công chúa chỉ là một đồng phân trâu, không cùng một tâng lớp!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nhìn Thất Thất liếc mắt một cái mới nói: “Thiên Tuyệt công chúa cũng không có không chịu nổi như người nói vậy, tuy rằng cử chỉ thô tục một chút, nhưng bản soái thật đúng là không tin trên đời này còn có ai có bộ dạng được hai phần tư sắc như nàng!”

Thất Thất nghe xong lâm vào chán nản, cử chỉ của mình ở trong hoàng cung từng trải qua huấn luyện của Lí thượng nghị, làm sao lại thô tục, nhưng lại không thể giúp mình biện bạch, đành chỉ có thể thay Thiên Hương nói: “Tướng quân gia đây là không biết đi, Thiên Hương công chúa kia mới đúng thật là mỹ nhân, cái khuynh quốc khuynh thành gì đó dùng đến trên người nàng đều rất tầm thường!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng hỏi: “Nói giống y như thật, chẳng lẽ người từng gặp qua!”

Thất Thất ngừng miệng, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Bản soái có cơ hội nhất định sẽ kiến thức Thiên Hương gì gì đó, ở trên giường xem có mạnh hơn Thiên Tuyệt tiểu tiện nhân kia hay không!”

Thất Thất nghe xong máu thoáng cái xông lên, muốn nhào qua cùng Doãn Trường Ninh liều mạng cho rồi, cứ như vậy rất giãy vò!

Lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Tôn Tiểu Lăng mấy món ăn này thưởng cho người ăn đi!” Nói xong buông đũa, tiếp nhận khăn ẩm thân binh đưa qua xoa xoa miệng, lại xoa xoa tay, đứng dậy đi ngang qua người Thất Thất chợt dừng lại nói: “Đừng nói, mùi vị Thiên Tuyệt kia thực sự khiến người muốn ngừng mà không được nha, chết rồi cực kỳ đáng tiếc!”

Thất Thất từ nhỏ cho đến lớn như vậy, lần đầu tiên trong đầu có chí khí muốn bỏ ăn!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Thị Tì Bên Người 3

Đến ban đêm, Thất Thất mới nghĩ đến có phải mình hẳn là nên về chính gian phòng nhỏ của mình hay không, tuy nhiên ở trong này ngày người cả một ngày, mặc dù đứng có chút vất vả, nhưng rốt cuộc so với cái ổ chó kia của mình ấm áp hơn không biết bao nhiêu lần, Thất Thất cũng không biết mình còn có dũng khí quay về ổ chó của mình hay không, nghĩ đến đây, Thất Thất lại bắt đầu tự khinh bỉ mình, người đàn ông trước mắt này từng thương tổn con người mình, chính mình tự nhiên vì một chút ấm áp, dường như còn muốn ngán ngại ở nơi này, thấy Doãn Trường Ninh muốn đi tắm rửa, ngăn lại mục tiêu của mình, Thất Thất không do dự nữa nhắc chân cùng đi tới.

Doãn Trường Ninh vừa đi nhanh, Thất Thất đuổi sát theo sau, Doãn Trường Ninh lại bỗng nhiên dừng chân, Thất Thất một đầu liền đánh vào trên lưng Doãn Trường Ninh, bởi vì đụng vào rất mạnh, Thất Thất bị đụng đến đầu gối đều là sao bay tứ tung, nếu y như Thất Thất trước kia, không mở miệng cố sức nỉng to là không thể, nhưng Thất Thất vẫn rất nhanh ý thức được người đụng mình kia là cái loại người gì, vội quỳ xuống đất dùng thanh âm có chút phát run nói: “Xin tướng quân gia tha thứ, nô tỳ đụng phải tướng quân gia!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Bản soái muốn đi tắm rửa, người giống như so với bản soái còn sót ruột hơn!”

Thất Thất lại một lần nữa muốn đồng quy vu tận, Doãn Trường Ninh lại hừ một tiếng nói:“Sốt ruột đi, bốn soái còn không cho ngươi đi theo đâu, đi đem hai người ở gian ngoài kia kêu vào hầu hạ bốn soái!”

Thất Thất vội từ dưới đất đứng lên, vài bước liền lên đến gian ngoài, quả nhiên thấy có hai cái tuyệt sắc ở nơi đó đang quỳ hầu, Thất Thất ở bên trong là nô; Đến nơi này, nhất thời cảm thấy thân phận có chút thay đổi, dùng thanh âm khàn khàn hùng hăng kêu lên:“Mau vào đi, mau vào, tướng quân gia muốn các người hầu hạ!”

Hai cái tuyệt sắc kia nghe xong đều vội đứng dậy xách váy đi vào trong, Thất Thất xoa xoa cái trán đung đau, mới cảm thấy chưa ăn cơm chiều có chút mệt, lúc này bụng nói đói liên đói lên.

Nghe thấy dâm thanh lẳng lơ của Doãn Trường Ninh cùng hai vị tuyệt sắc kia không ngừng từ sau bình phong truyền đến, một trận lại một trận va chạm mãnh tai Thất Thất, Thất Thất cảm thấy càng đói bụng, nàng rất không hiểu được, Doãn Trường Ninh cùng người ta ve vãn làm sao có thể kích thích mình thêm ăn lên, nhưng Thất Thất tìm cả một vòng, những đồ ăn này tất cả đều bị thu dọn đi rồi, Thất Thất mới hối hận mình làm gì cũng không nên làm khó dễ cái bụng của mình.

Bên trong không biết ép buộc bao lâu, Thất Thất mới nghe được Doãn Trường Ninh thằng nhãi kia dùng thanh âm cực kỳ mỉa mai hoặc lòng người kêu lên:“Tôn Tiểu Lăng, chết đi đâu vậy!”

Thất Thất vừa nghe, vội vàng quúi đít lấy áo ngủ, khăn bông trắng cho Doãn Trường Ninh, lại vội vàng vọt vào bình phong, đã thấy trong bể tắm cảnh xuân một mảnh, Doãn Trường Ninh thằng nhãi kia ngồi ở giữa hai vị tuyệt sắc, nằm ở trên người một vị, xem bộ dáng thờ đốc kia, Thất Thất cảm giác có chút quen thuộc, hẳn là lúc khúc tấn, mặt một chút liên đỏ, cũng may bể ngoài hiện tại đen, cũng không có người nhìn thấy được, mà hai cái tuyệt sắc kia muốn bao nhiêu tiện có bấy nhiêu tiện, so với mình từng có qua chỉ hơn chứ không kém, Thất Thất có chút hoảng hốt, hay là nói phụ nữ trời sinh chính là như vậy .

Xem ra, hai vị tuyệt sắc mặc dù hết sức ngênh hợp Doãn Trường Ninh, hiển nhiên vẫn bị Doãn Trường Ninh giày vò rất thảm, Doãn Trường Ninh buông lỏng tay, một người phía dưới liền trượt đến trong nước.

Thất Thất chỉ phải thoáng lảng tránh ánh mắt một chút, từ chỗ trong tay hai cái nữ hầu đang quỳ cầm lấy khăn bông, luống cuống tay chân đem nước trên người Doãn Trường Ninh lau khô, lại từ trong tay một người tiếp nhận áo ngủ khô mát mềm nhẹ mặc vào cho Doãn Trường Ninh mặc vào.

Doãn Trường Ninh một bên cột dây lưng một bên nói:“Tôn Tiểu Lăng, ngươi ở trong hồng trường từng hầu hạ qua nhiều ít đàn ông?”

Thất Thất máu huyết thoáng cái xông lên, nói quanh co một tiếng không có trả lời ra, Doãn Trường Ninh lại duỗi tay ra nâng lên mặt nàng nói:“Làm cái gì dường như chưa thấy qua thân thể đàn ông vậy, hoặc là hùng lực cấp bách, hoặc là lúng túng kinh hoàng, dường như hồng trường không có đem ngươi huấn luyện ra được nha!” Doãn Trường Ninh nói xong buông lỏng tay, Thất Thất liền ngã ngồi đến dưới đất, nghĩ lại lời nói của Doãn Trường Ninh, cứ cảm thấy đó là trong lời có chuyện!

Thấy Doãn Trường Ninh nhắc chân hướng đi vào trong phòng ngủ, Thất Thất chỉ phải vội vàng từ dưới đất đứng lên, trong lòng nghĩ vẫn là về ổ chó của mình thoải mái hơn, này thật con mẹ nó không để cho ngươi ta sống nữa mà!

Phòng ngủ của Doãn Trường Ninh không giống như trong quân doanh, bố trí kia mới kêu là thoải mái ấm áp, thảm trên mặt đất, thật dày, Thất Thất thiếu chút nữa té một cái, tuy biết nói té lên trên kia nhất định cũng rất thoải mái, nhưng lại cảm thấy hành động này vẫn là có chút dọa người, thoáng lao đảo mới dùng sức đứng vững, Doãn Trường Ninh lại nhìn nàng một cái.

Cái giường kia của Doãn Trường Ninh, bày ở giữa, bốn phía phủ phủ dung trướng nhột nhột, góc trướng đều giắt dây chuỗi ngọc, Thất Thất nghĩ đến lúc trước ở trong cái hoàng cung thiên thượng nhân gian kia, giắt trên sa trướng nhiều lắm chỉ là chuông gió, Doãn Trường Ninh thằng nhãi này xem ra rất biết hưởng thụ, trên cái giường rộng thùng thình trải đệm giường thật dày, đệm giường kia dường như tất cả đều là da , Thất Thất đối với da nhận biết cũng chỉ giới hạn trong da chồn, cũng là ở chỗ này của Doãn Trường Ninh mới nhận biết, một nữ tì đã đem giường thu dọn rất tốt, Thất Thất vừa thấy dường như không còn chuyện của mình, lại nghe Doãn Trường Ninh nói:“Đi lên đi!”

Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, kêu nàng đi lên làm cái gì, do dự một chút, lại nghe Doãn Trường Ninh nói:“Ngươi cho là gọi ngươi đồ cá chạch đen này đi lên làm cái gì, tuổi không bao lớn, xuân tâm xem ra rất nặng, nhanh chút đem ổ chăn ủ ấm, bốn soái mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi!”

Thất Thất phi thường phi thường lại một lần nữa muốn đồng quy vu tận, nhưng cuối cùng vẫn là phi thường không chí khí lựa chọn động chân bò đi lên giường, cái giường thoải mái lại ấm áp như vậy còn cần ủ ấm cái gì, Thất Thất nằm xuống lại nghĩ ngủ rồi nói sau, lại nghe Doãn Trường Ninh thân nhiên nói:“Ngươi giống như rất thích giường , ngay cả quần áo cũng không kịp cởi, so với Thiên Tuyết tiểu tiện nhân kia còn tình có chú ý hơn!”

Thất Thất còn chưa kịp muốn đồng quy vu tận thêm một lần nữa, Doãn Trường Ninh đã bước chân lên giường, ở bên cạnh nàng nằm xuống!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thị Tì Bên Người 4

Hương vị khuấy nhục quen thuộc kia lại tiến vào cái mũi Thất Thất, Thất Thất theo bản năng hướng qua phía bên kia lại gần một chút, Doãn Trường Ninh lại kéo qua chân tờ tằm, cũng không biết là ban ngày xử lý quân vụ mệt mỏi, hay là vừa rồi chà đạp tiểu cô nương người ta vất vả, không bao lâu liền truyền đến tiếng hít thở đều đều, Thất Thất thế này mới cảm thấy quần áo trên người không còi là một chuyện sai lầm, trong phòng vốn âm áp như xuân, lại nằm ở trên đệm giường trải da thật dày cùng bên trong có chân tờ tằm tốt nhất này, Thất Thất chỉ cảm thấy toàn thân đều đang đổ mồ hôi, nhưng thấy Doãn Trường Ninh đang ngủ, nàng cũng không biết chính mình lần nữa xuống giường đi còi quần áo sẽ tính là kiểu gì, đem Doãn Trường Ninh đánh thức hẳn sẽ châm chọc khiêu khích mình ra làm sao, chỉ đành phải chịu đựng!

Thất Thất trường kỳ mất ngủ, chỗ này lại thoải mái, chẳng quân có chút nóng như vậy, thời điểm xác định không có nguy hiểm, nàng cũng ngủ theo.

Doãn Trường Ninh mở mắt ra, nhìn Thất Thất một hồi, hẳn không quá hiểu được mình cùng tiểu nha đầu này từng có cái quá đáng gì, tiểu nha đầu này rõ ràng cực kỳ hận mình, vì sao lại đây cứu mình, như Quân Phong hoài nghi nàng là một tên gian tế, Doãn Trường Ninh không thể tin tưởng nổi ai đâu nóng như vậy, để cho một người ngu ngốc như thế đến làm gian tế, thực được cho là chuyện tự hủy tương thành, nhưng Doãn Trường Ninh lại không biết mình từ khi nào thì cùng người như vậy kết thù, nhưng tiểu nha đầu xấu xí này, có loại hương vị làm cho hắn thích, chính là hương vị của Thiên Tuyết đã chết kia, Doãn Trường Ninh là người có phần cổ quái, bên cạnh giường tuyết đối không chấp nhận được có người ngoài, mặc kệ già trẻ, mặc kệ xấu đẹp, hẳn sẽ ngủ không được, nhưng xấu nha đầu này cẩn thận cuộn người ở một góc, chiếm một cái chỗ nhỏ, hẳn lại không phát giận, không đuổi đi, Doãn Trường Ninh có khi thậm chí cảm thấy mình điên rồi, hai con người hoàn toàn bất đồng, hẳn lại cứng rắn lôi kéo đến chung một chỗ, chẳng lẽ Thiên Tuyết kia có ma chướng, luôn xua đi không được!

Thất Thất lại mơ thấy mơ mơ, nàng vừa muốn mở miệng kêu, lại giật mình một cái mở mắt, chợt đón nhận một mắt đàn ông cực kỳ tà mị, Thất Thất mới nhớ tới thân phận của mình: Thị tì bên người Đại Chu quốc đại Tư Mã tướng quân!

Thất Thất phục hồi tinh thần lại, nhìn Doãn Trường Ninh nhỏ giọng hỏi: “Tướng quân gia, ở chỗ này có ấm hay không, Tiểu Lăng có thể rời đi chưa?”

Doãn Trường Ninh cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi cảm thấy sao!”

Thất Thất nghĩ đến bốn phận của thị tì, vội đi xuống giường, Doãn Trường Ninh không biết suy nghĩ cái gì, như trước không nhúc nhích dựa trên cái đệm rộng thùng thình, Thất Thất trong lòng âm thầm trách bản thân mình, làm thế nào lại ngủ, người này thế nhưng là kẻ thù số một của mình! Không cẩn thận một cái là vạn kiếp bất phục thì làm sao bây giờ?

Đang nghĩ đồng nghĩ tây thì bên ngoài truyền đến thanh âm của Quân Phong: “A, này không phải là Thích công công sao?”

Sau đó có một lại thanh âm the thé truyền tới nói: “Quân tướng quân, mau mời chủ tử từ nơi tiếp chiêu!”

Thất Thất không nghĩ tới đêm hôm khuya khoắc có thánh chỉ, nhìn về phía Doãn Trường Ninh kia, đã thấy thẳng nhai này từ cái bàn nhỏ bên giường nhón lấy một ít trái cây chậm rãi ăn, thấy thế nào cũng không có ý tứ tiếp chiêu.

Không bao lâu, một công công mặc cung phục, mặt tròn trắng nõn cầm thánh chỉ đi đến, vừa thấy Doãn Trường Ninh lập tức vẻ mặt tươi cười nói: “Chúc mừng đại tướng quân, chúc mừng đại tướng quân, Hoàng Thượng miễn cho đại tướng quân quý tiếp thánh chỉ!”

Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh giờ mới miễn cưỡng khởi động người xuống giường hỏi: “Thích công công, có tin vui gì sao?”

Thích công công kia lập tức mở ra thánh chỉ đọc lên, Thất Thất thấy các thị tì khác đều quý xuống, cũng vội vàng quý xuống, nửa tiếng phía trước nghe cũng không hiểu lắm, nửa tiếng phía sau nghe hiểu được, hoàng đế Đại Chu bởi vì Doãn Trường Ninh Nam hạ có công, đánh hạ hoàng thành Đại Kỳ có công, phong hắn làm Vương khác họ đầu tiên của Đại Chu quốc: Hàm vương, đồng thời thưởng thực ấp ba ngàn hộ!

Thích công công vừa đọc xong, Doãn Trường Ninh vươn tay tiếp nhận thánh chỉ đặt ở một bên nói: “Thích công công vất vả , sẽ không phải chỉ có thánh chỉ cho một mình bốn soái đi!”

Thích công công vừa nghe nhân tiện nói: “Còn có, còn có Tam hoàng tử , Hoàng Thượng phong hắn làm Vạn vương, thực ấp ba ngàn hộ, đại tướng quân cùng Tam hoàng tử là công thần Nam hạ lần này nha!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nở nụ cười một chút nói: “Bạch Viện cũng là vị hoàng tử đầu tiên được phong Vương !”

Thích công công vội nói: “Đương nhiên là vậy, Tam hoàng tử, ah, Vạn vương cùng Vương gia đều lập công lớn, Hoàng Thượng sao có thể không hiểu được?”

Doãn Trường Ninh cùng Thích công công uống lên một ly trà, Thích công công kia mới đứng dậy đi rồi, Doãn Trường Ninh ý bảo Quân Phong đưa đi, qua một hồi Quân Phong liền trở về ở bên tai Doãn Trường Ninh nhỏ giọng nói: “Hắn trước đi nơi đó của Bạch Viện!”

Doãn Trường Ninh nở nụ cười một chút nói: “Chỉ bằng Thích Nam Bắc con người này, có thể không trước đi chỗ của Bạch Viện sao?”

Quân Phong lại nói: “Thần cho hắn năm mươi lượng hoàng kim!”

Doãn Trường Ninh như trước nở nụ cười một chút, gật gật đầu, chợt nhìn về phía Thất Thất nói: “Thị tì bên người làm thế nào hầu hạ người, còn không đi múc nước hầu hạ gia rửa mặt chải đầu!”

Thất Thất đang cực kỳ hâm mộ Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện thoảng cái phát tài, đang nghĩ tới chính mình ngày nào đó cũng có thể phát tài như vậy, dư dả hiểu thuận mỡ mỡ một chút, một câu của Doãn Trường Ninh đem nàng từ trong mộng kéo lại, trong lòng lại buồn bực, đêm hôm khuya khoác rửa mặt chải đầu cái gì, nhưng mình là nô tỳ, chỉ có thể nén giận đi đến gian ngoài, vừa đi ra ngoài, liền lạnh run, lại thấy ánh sáng bên ngoài, rõ ràng trời đã sáng choang. Thất Thất không nghĩ tới mình đánh một giấc nho nhỏ, cứ nhiên liền đánh tới hừng đông, giấc này không khỏi đánh quá dài chút đi!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thị Tì Bên Người 5

Thất Thất bỗng chốc thăng chức làm thị tì bên người Doãn Trường Ninh, chuyện tình này vẫn gây nên oanh động nho nhỏ, bộ dáng đen đúa xấu xí quái dị, hầu hạ trăm ngàn chỗ hở, cứ chỉ hoang mang rối loạn, cứ nhiên thành thị tì bên người, tuyệt đại đa số người cho rằng Doãn Trường Ninh điên rồi, đại khái là phụ nữ xinh đẹp nhiều quá, vì thế có chút đẹp xấu chẳng phân biệt được, Thất Thất thì tầm một đêm đã thành kỳ tích trong miệng mọi người, tất cả đều cho rằng nhất định là Doãn đại tướng quân đặc thăng uống nhiều, cứ nhiên sùng hạnh cô gái như vậy.

Thất Thất cũng không biết mình ở trên giường Doãn Trường Ninh ngủ ngon một đêm, trực tiếp đem thanh danh cũng đập hỏng, biến thành “Doãn Trường Ninh uống rượu không cần thận ngủ” cái tên tuổi càng nhớ nhớt bản thủ như vậy, mọi người ngay cả chữ “sủng” cũng tiếc rẻ dùng đến trên người nàng, ước chừng đều cảm thấy chữ kia nếu dùng đến trên người Thất Thất, trực tiếp đề cho Thất Thất lãng phí.

Thất Thất lại đang vui vẻ mà chuẩn bị lấy được tín nhiệm của Doãn Trường Ninh, sau đó tốt nhất là có thể có cơ hội cổ động Doãn Trường Ninh sống lâu dài ở Đồng thành, đầu lại nóng lên, chỉ huy nam hạ, đem Ngô thành kia cũng đoạt lấy, sau đó sẽ đem phụ hoàng, “Mẹ cả”, muội tử của nàng kia bắt hết, tốt nhất toàn bộ nhét vào trong “Bách hoa lâu”, nhưng chỉ là Tô Thất Thất tự mình tính toán nhỏ nhặt, đã quên mình dường như không có mị lực lớn như vậy.

Đối với thanh danh, Thất Thất hiện tại cũng không quá đề trong lòng, một lần nàng đi ngoài, nàng nghe được có hai tỳ nữ thấp hèn xấp xỉ mình đang nói chuyện thảo luận cái gì đấy, cẩn thận mà nghe, một người trong đó nói: “Hiện tại thật đúng là không bỏ xuống được, cũng không nhìn xem bộ dáng nàng kia!”

Một người khác nhân tiện nói: “Đại tướng quân nếu không uống rượu, có thể ngủ nàng sao!”

Người trước lại nói: “Tiện tì này cũng thật là không biết xấu hổ, từ lúc bị ngủ, dường như đi đường đều vênh vào tự đắc hơn so với trước kia, hơn nữa Quân đại nhân có phân phó đề cho mọi người nghe theo lời dặn dò của nàng sao, hiện tại xem ra tự đem chính nàng làm người dẫn đầu đi, thần khí vô cùng!”

Một người khác cũng nói: “Cũng không sao, chỉ khuôn mặt nàng kia, ruồi bọ thấy cũng không muốn đậu lại, thật đúng là nghĩ như đại tướng quân coi trọng nàng lắm vậy!”

Thất Thất nghe xong cái kia mới là tức lên, cái gì kêu là tin đồn vô căn cứ, cái gì kêu là bịa đặt, đại khái chính là đây đi, Doãn Trường Ninh khi nào thì coi trọng qua mình, hơn nữa khuôn mặt mình kia ruồi bọ không thích ở là vì mình rửa sạch sẽ, không giống như người nào đó nói loạn huyền thuyên, suốt ngày ngay cả gèn trên mắt còn rửa không sạch, đương nhiên ruồi bọ nguyện ý ở nhà, Thất Thất bị Doãn Trường Ninh làm tiện xong, rồi xuống bệnh khí hư, nghe xong lời này, cũng tiểu không ra được, xách quần liền vọt ra, vừa vọt ra lại không phát hiện người.

Thất Thất đông tìm tây tìm, lại thiếu chút nữa đụng phải Doãn Trường Ninh, Thất Thất vội đứng lại, không biết Doãn Trường Ninh như thế nào lại vòng bên này, thấy ánh mắt Doãn Trường Ninh rơi xuống trên lưng mình, Thất Thất mới nghĩ đến tay còn đang xách quần, vội buông tay ra, Doãn Trường Ninh nhú mày một chút, lắc lắc đầu rồi đi qua.

Thất Thất mặt đỏ qua đi chậm rãi khôi phục tự nhiên, không khỏi buồn bực lên, Doãn Trường Ninh ban ngày ban mặt không có việc gì lại đến cái chỗ hạ nhân ở này làm cái gì! Vì thế cẩn thận theo sau Doãn Trường Ninh, thấy hắn một mạch đi về phía sau hậu viện, bởi vì đây là chỗ ở tạm thời của Doãn Trường Ninh, hậu viện nguyên bản hoang vu, Doãn Trường Ninh cũng không bảo người ta thu dọn.

Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh ở trước một nắm mồ nhỏ ngồi xuống, Doãn Trường Ninh thấy Tô Thất Thất đi theo, liền hướng nàng vẫy tay, lộ ra chuỗi vòng tay đỏ trên cổ tay trái, Thất Thất chỉ cảm thấy xấu chuỗi kia phá lệ chói mắt, nhưng lại không dám không đi qua.

Doãn Trường Ninh ở trước nắm mồ nhỏ ngồi xuống, Thất Thất mới phát hiện hắn cứ nhiên mang rượu đến, Doãn Trường Ninh kêu một tiếng, Thất Thất vội vàng rót đầy cho Doãn Trường Ninh.

Doãn Trường Ninh ước chừng uống lên bốn năm chén, lại ngồi khoản nửa canh giờ, đem rượu trong bình đều rót vào mộ phần, mới bảo Thất Thất thu dọn chén, bình kia đi trở về, Thất Thất mua rượu hoa quế hơn mười năm, vừa nghe rượu kia đã biết là rượu ngon, so với rượu hoa quế của mỡ mỡ thơm hơn nhiều, mãi đáng tiếc rượu này bị Doãn Trường Ninh đổ đi, cũng không biết ai mệnh tốt như vậy, cứ nhiên có thể uống được rượu của thằng nhãi này.

Trở lại trong phòng, Doãn Trường Ninh lại ngồi xuất thần một hồi, mới phân phó Thất Thất chuẩn bị giấy bút, Thất Thất chuẩn bị bút mực xong rồi, thấy Doãn Trường Ninh chấm mực, cầm bút xuất thần một hồi, mực nước kia liền hai ba giọt nhỏ trên giấy trắng, Thất Thất lại không thể không tiếc rẻ tờ giấy trắng kia, Doãn Trường Ninh lại thờ dài, bảo Thất Thất đều thu dọn đi, Thất Thất trong lòng lại đem Doãn Trường Ninh mắng gấp bội, nhưng lại không thể không tươi cười trên mặt, nhanh chóng thu dọn sạch sẽ.

Doãn Trường Ninh đi đến bên giường, thuận tay lấy cuốn sách bên gối, lật vài tờ lại buông xuống, Thất Thất ít khi thấy Doãn Trường Ninh tâm thần bất định như vậy, lại nghe Doãn Trường Ninh nhẹ nhàng thờ dài: “Cư nhiên đã chết nửa năm, thực mau nha!”

Thất Thất không biết Doãn Trường Ninh đang nói ai đã chết, thấy Doãn Trường Ninh đem ánh mắt từ trên quyển sách chuyển tới chuỗi hạt trên cổ tay kia, Thất Thất lộ bộ một cái, chẳng lẽ Doãn Trường Ninh đang nói mình đã chết nửa năm, cẩn thận tính toán, hôm nay cùng đêm đó chịu nhục vừa vặn là nửa năm, Thất Thất ánh mắt chợt âm ứn, hận không thể lập tức tiện tay giết Doãn Trường Ninh đồ khốn kiếp này, lại nghe Doãn Trường Ninh thân nhiên nói: “Thực còn không có cô gái nào dám đối với ta giống như nàng vậy, còn dám hạ độc ta, nếu không chết, xem ta làm thế nào tra tấn chết nàng!”

Thất Thất nghe xong mới biết được Doãn Trường Ninh còn vì chuyện trúng độc mà canh cánh trong lòng, tâm tình tất nhiên thư thái chút, xem ra mình khi có thời điểm rảnh rồi hẳn là nên bắt chút độc trùng nuôi dưỡng, nói không chừng khi nào đây còn có cơ hội lại độc Doãn Trường Ninh một lần, ngẫm lại hẳn là sau khi lợi dụng Doãn Trường Ninh báo thù xong, nghĩ đến đây, tâm tình Thất Thất khoan khoái lên!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Cá Muối Xoay Người 1

Thất Thất cũng không có bởi vì hai người thị tì cười nhạo mà sa sút, hai người thị tì cười nhạo ngược lại khơi dậy lòng tranh cường háo thắng của nàng, bắt đầu tìm kiếm làm thế nào để hồi báo màn đối thoại cực kỳ vũ nhục nàng kia.

Quần Phong nhìn Thất Thất mang một tỳ nữ rời đi, đem ly trà nàng kia đã chuẩn bị tốt đổi thành một ly nóng bỏng, lại đem một cái khăn bông trắng một tỳ nữ chuẩn bị đưa vào cất một cái lỗ, sau đó này hai người tỳ nữ làm ra sai lầm này đều bị Doãn Trường Ninh xử tử, Quần Phong có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Tô Thất Thất này thật đối với Doãn Trường Ninh có thứ ý tưởng gì, ngẫm lại chuyện đêm đó Tô Thất Thất ở trên giường Doãn Trường Ninh qua đêm, chẳng lẽ đúng như người ta nói Doãn Trường Ninh sủng hạnh Tôn Tiểu Lăng, Quần Phong có chút không tin, nhưng hiện tại hẳn phần lớn phụ trách tuần tra đại quân, thời điểm hầu hạ ở bên người Doãn Trường Ninh ít, chính là nghe thấy Tôn Tiểu Lăng bị Doãn Trường Ninh sủng hạnh, cũng khó luận thật giả, nhưng xem hành động của Tô Thất Thất hiện nay, rõ ràng có tín hiệu, nàng đang tranh thủ tình cảm, Doãn Trường Ninh Nam hạ không có mang cơ thiếp, Tôn Tiểu Lăng kia cùng những tỳ nữ này nọ tranh thủ tình cảm sao, vậy sự ghen tuông của nàng cũng thật đáng sợ!

Thất Thất nguyên bản là muốn cho hai người tỳ nữ một sự cảnh cáo, không nghĩ tới một cái hành động, cư nhiên liền hại hai cái mạng, trực tiếp lấy mạng người ta, trong lòng rốt cuộc có chút hối hận!

Nhưng đi theo bên người Doãn Trường Ninh, Thất Thất không được phép hối hận, Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện được phong vương, một là tiếp tục nam hạ, một là ban lệnh hồi triều, hai loại lựa chọn đều dính dáng đến Doãn Trường Ninh, đồng thời cũng dính đến Tô Thất Thất.

Người trong triều phần nhiều cho rằng sau khi đại thắng hẳn là nên kịp lúc thu tay lại, ngay cả hoàng đế Đại Chu hoàng cũng hạ chỉ để cho Doãn Trường Ninh đình chỉ tiến công, sau khi nghỉ ngơi hồi phục chuẩn bị quay về Dân thành, Doãn Trường Ninh đối với đạo thánh chỉ này là cực kỳ bất mãn.

Đương nhiên hẳn hiểu rõ nguyên nhân Bạch Mân, Bạch Viện cùng với đại thần trong triều đều phản đối Nam hạ, mà lúc này một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái tới đoạt Ngõ thành chỉ là chuyện trong tầm tay, buông tha thật sự rất đáng tiếc, nhưng trong triều phản đối quá nặng, Doãn Trường Ninh đã nghịch chi đánh hạ Đồng thành, lại kháng chi tiếp tục nam hạ, hẳn cũng biết hậu quả.

Thất Thất gặp Doãn Trường Ninh cau mày, nghe Doãn Trường Ninh cùng Quần Phong đối thoại, hiểu được một chút đại quân sẽ có thể phải về bắc, trong lòng thực sốt ruột Doãn Trường Ninh sẽ trở về bắc, nàng đương nhiên không biết ý đồ không đồng ý tiếp tục nam hạ của hoàng đế Đại Chu cùng Bạch Viện, chỉ biết nếu Doãn Trường Ninh cứ như vậy trở về, tất cả nhân nhục mình từng chịu đều trôi theo dòng nước.

Tô Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh lần thứ tám đem thánh chỉ kia ném ở trên bàn, biết trên mặt viết thứ gì đó nhất định không như ý Doãn Trường Ninh, đối với thánh chỉ Thất Thất mang theo sùng kính, không dám nhìn lên, hơn nữa nàng biết chữ không nhiều, nhìn lên cũng không hiểu được, trong lòng rất muốn biết bên trên viết những gì, đây đã là đạo thánh chỉ thứ chín, Thất Thất đang gấp muốn chết, thì Quần Phong đi đến.

Doãn Trường Ninh thấy, ngồi xuống hỏi: “Quần Phong, Doãn tướng hỏi âm như thế nào?”

Quần Phong đi lên trước, nhìn Thất Thất liếc mắt một cái mới nhỏ giọng nói: “Doãn tướng cũng xin bảo tồn thực lực, không nam hạ càng tốt!”

Doãn Trường Ninh lắc đầu, ý bảo Quần Phong lui ra, từ từ nhắm hai mắt nằm dựa vào trong ghế, chợt nhìn về phía Tô Thất Thất gọi đến bên người hỏi: “Tôn Tiểu Lăng, Kỳ Duyệt kia thật sự còn có một con gái là Thiên Hương công chúa!”

Thất Thất đang lo lắng đại quân cứ như vậy liền rút, vừa nghe Doãn Trường Ninh hỏi lập tức tiến lên phía trước nước bọt bay tứ tung nói: “Tướng quân gia, là thật, Thiên Hương công chúa bề ngoài xinh đẹp thiên thượng nhân gian hiếm có nha, hoa tươi thấy nàng đều mất đi nhan sắc……,” Thất Thất ca

ngôi Thiên Tuyết vốn chuẩn bị thao thao bất tuyệt, liền miên không ngừng mà thu ruột quết bụng tìm từ ngữ nói ra, lại bị Doãn Trường Ninh một tiếng đánh gãy: “Chỉ hỏi người có Thiên Hương cái người này hay không, người nói nhiều như vậy, chẳng lẽ Thiên Hương bề ngoài xinh đẹp, người còn có cái ý tưởng không thành gì hay sao!”

Thất Thất vội hỏi: “Nô tỳ không dám, nô tỳ thăm nghĩ tri vô bất tường, tường vô bất tẫn mới đúng với on tri ngô của tướng quân gia!”

Doãn Trường Ninh nghe xong lông mi nhướng lên nói: “On tri ngô? Bồn soái bao giờ có on tri ngô với người, làm gì vừa nghe đến phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh đẹp, người làm gì liền cao hứng phấn chấn như vậy, người rốt cuộc là đàn ông hay là phụ nữ!” Doãn Trường Ninh nói xong, duỗi tay ra hướng về phía dưới Tô Thất Thất sờ soạng, Thất Thất sợ tới mức mặt đen thiếu chút nữa trắng toát, muốn lui về sau, rốt cuộc chậm một bước, lại nghe Doãn Trường Ninh cười cợt nhả nằng nói: “Rõ ràng là cái thư, làm thế nào đối với mỹ nữ so với bồn soái còn cảm thấy hứng thú hơn!”

Thất Thất mặt đen đỏ bừng, một câu cũng nói không ra, Doãn Trường Ninh lại buông tay ra sờ soạng trên ngực nằng, Thất Thất hoàn toàn hoa dung thất sắc, đặt mông ngồi xuống đất nói: “Tướng quân gia, tha cho Tiểu Lăng đi!”

Doãn Trường Ninh thấy hừ một tiếng nói: “Bồn soái phát hiện, người giống như cực kỳ muốn bồn soái tiếp tục nam hạ, bắt sống Kỳ Duệ đế, Huệ hoàng hậu, còn có Thiên Hương công chúa gì gì kia!”

Thất Thất vội lúc lắc đầu nói: “Nô tỳ không dám!”

Doãn Trường Ninh lại nhướng mày nói: “Cho dù bất được, người chẳng lẽ còn có cái gì ý tưởng không thành gì hay sao?”

Thất Thất ngơ ngác, một câu cũng nói không được, không nghĩ tới mình đã trở thành cái dạng này, Doãn Trường Ninh cư nhiên còn phi lễ nằng!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Cá Muối Xoay Người 2

Thất Thất từ bị Doãn Trường Ninh “Phi lễ” qua đi, quan hệ của hai người có không ít thay đổi, Doãn Trường Ninh đem hai mươi người tỳ nữ Quán Phong tìm đến hầu hạ hầu đều giao cho Thất Thất quản lý, Thất Thất mới biết trách không được mấy cô gái này thấy Doãn Trường Ninh người người đều muốn nịnh nọt, nguyên lai thực sự được không ít lợi lộc, mình mới bị hầu “Phi lễ” một chút như vậy, trong nháy mắt liền biến thành nhân vật như Lưu quân sự vậy, nếu thực không cẩn thận để cho hầu... vậy mình không chừng có thể cực kỳ oai phong như Quân đại nhân Quán Phong kia, chỉ là Thất Thất quản đến quản đi cũng không thấy hai người tỳ nữ lần đó Doãn Trường Ninh sung hạnh trong phòng tắm.

Quán Phong nhìn Tô Thất Thất từ trước mặt mình đang đưa qua, đối với Tô Thất Thất này, Quán Phong cảm thấy có vẻ kỳ quái, vẫn nghĩ đến nằng là người Đại Kỳ quốc hoặc là người của Bạch Môn, Bạch Viện hoặc là gian tế người nào khác phái tới, phi thường lo lắng cho an nguy của Doãn Trường Ninh, nhưng Tô Thất Thất mặt dày mày dạn ở bên người Doãn Trường Ninh như vậy cũng có ba tháng, Quán Phong xem nằng hành động nhiều nhất là ở bên tai Doãn Trường Ninh không ngừng nói Thiên Hương công chúa bề ngoài là xinh đẹp như thế nào, đáng yêu như thế nào, như thế nào... Như vậy hoặc như vậy, theo như Quán Phong biết, đừng nói Tôn Tiểu Lăng không phải là khuê nữ của Tôn Thái Thường tự, cho dù là phải, lấy thân phận khuê nữ của Thái Thường gia cũng rất khó nhìn thấy công chúa trong thâm cung, Tô Thất Thất kia ngôn ngữ hình dung mỹ nhân thật sự thiếu thốn, nói đến nói đi chỉ vài câu như vậy, cho nên mọi người đều thuộc lâu lâu: Ôi, tướng quân gia của nô tỳ nha, Thiên Hương công chúa bề ngoài thực mới kêu là xinh đẹp đó, nhân xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, có dung mạo chim sa cá lặn, bề nguyệt tu hoa, giống y như là tiên tử!

Nhưng vì Tô Thất Thất như vậy, chủ tử nghiêm túc ít khi tươi cười của Quán Phong kia mỗi ngày đều bị chọc cười ha ha.

Doãn Trường Ninh buông bút đánh gãy lần thứ bảy trong ngày Tô Thất Thất khen Thiên Hương công chúa: “Tôn Tiểu Lăng, người trước kia thường xuyên nhìn thấy Thiên Hương công chúa sao?”

Tô Thất Thất vừa nghe vội nói: “Hồi bẩm tướng quân gia, nô tỳ thân phận này sao có thể nhìn thấy nhân vật như công chúa vậy!”

Doãn Trường Ninh nhìn Tô Thất Thất liếc mắt một cái hỏi: “Vậy người mỗi lần nói bộ dáng nước bọt bay tứ tung, bồn soái còn tưởng rằng người mỗi ngày đều gặp chứ!”

Tô Thất Thất nhân tiện nói: “Tướng quân gia ngài đây là không biết đi, Thiên Hương là đệ nhất mỹ nhân Đại Kỳ quốc, nô tỳ gặp qua một lần đã muốn kinh vì thiên nhân, nếu mỗi ngày lại gặp kia....”

Doãn Trường Ninh nhìn Tô Thất Thất nhin không được hỏi: “Vậy người sẽ như thế nào?”

Tô Thất Thất suy nghĩ vài câu dường như cũng không thỏa đáng, do dự một hồi mới nói: “Vậy sẽ tự thẹn không bằng!”

Doãn Trường Ninh “Xi” một tiếng cả cười nói ra: “Bằng bộ dáng này của người, chẳng lẽ còn có cái gì có thể so được?”

Doãn Trường Ninh không chán ghét Tô Thất Thất, chính hắn cũng rất buồn bực, một nha đầu thô tục, xấu xí, lại không có kiến thức gì, nhưng có Tô

Thất Thất bên người, làm cho hắn tự dưng cảm thấy thoải mái, những áp lực này ở trên người hắn hết thấy dường như đều trở nên không trầm trọng như vậy, muốn nam hạ hay không, muốn về triều hay không cũng trở nên không còn áp lực như vậy.

Thời tiết dần dần ấm lại, Doãn Trường Ninh biết mất đi cơ hội tốt nhất để tác chiến, tuy có chút bức mình, nhưng nhìn Tô Thất Thất như con khi đen nhỏ bạn bạn rộn rộn, tâm tư Doãn Trường Ninh rốt cuộc không chán nản giống như trước kia nữa.

Thất Thất biết chuyện một hơi đoạt lấy Ngô thành biến thành chuyện không có khả năng, báo thù hoàn toàn trở nên vô vọng, mới biết được người như Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện vậy, cũng có rất nhiều chuyện không thể nói một là một, nàng thất vọng, bức mình, thống khổ, buồn bức, thậm chí cảm thấy Doãn Trường Ninh đã không còn gì hay mà lợi dụng, vì thế Thất Thất vẫn ân cần trở nên lười nhác lên.

Quản Phong cùng tất cả thân binh cũng không biết làm thế nào ngày lại thay đổi, khi Doãn Trường Ninh dần dần quen sai sử Thất Thất, Thất Thất này cư nhiên héo mị, một lần, Doãn Trường Ninh kêu Thất Thất, không thấy người, một tỷ nữ vội nói Thất Thất không thoải mái, Doãn Trường Ninh nghe xong, bảo Quản Phong mời thầy lang bắt mạch hỏi chẩn cho Thất Thất, Quản Phong đi theo Doãn Trường Ninh thời gian không tính là ngắn, đây là lần đầu tiên bên người Doãn Trường Ninh, cũng không biết Tô Thất Thất này làm như thế nào khiến cho hắn mê muội.

Thất Thất đang nằm ở trên giường giả bệnh, đã thấy một tỷ nữ mang theo một thầy lang đi đến, Thất Thất xoay người ngồi dậy, tỷ nữ kia vội nói: “Tiểu Lăng tỷ tỷ, chủ tử mời thầy lang cho người!” Mấy tháng nay Thất Thất đác thế, tỷ nữ này thấy người người đều đổi tên nàng thành “Tiểu Lăng tỷ tỷ”, cũng không kể tuổi của nàng có lớn hơn các nàng hay không, điều này làm cho Thất Thất có chút lằng lằng, vì thế nói chuyện cũng có phần hổng hách, thật sự làm nổi bật tư thế người cầm đầu các tỷ nữ.

Thất Thất sùng sốt một chút hỏi: “Mời thầy lang, mời thầy lang cho ta làm cái gì?”

Tỷ nữ kia vừa nghe nhân tiện nói: “Vừa rồi chủ tử gia kêu tỷ tỷ đó!”

Thất Thất lại càng không hiểu được hỏi: “Bảo ta sẽ mời thầy lang cho ta!”

Tỷ nữ nhân tiện nói: “Tỷ tỷ không ở, cho nên còn có người nói tỷ tỷ thân thể không thoải mái, chủ tử gia vừa nghe bảo Quản đại nhân mời thầy lang chẩn đoán cho tỷ tỷ!”

Thất Thất thiếu chút nữa té xỉu, thầy lang kia bắt mạch cho Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, đừng nói hắn thật đúng là không từng sờ qua mạch bác như vậy, rõ ràng là trúng độc rất nặng, lại còn sống, rõ ràng là một phụ nữ, làm thế nào sờ mạch trái kia lại so với mạch phải nặng hơn, thầy lang mơ hồ, nhưng nghĩ là một tỷ nữ hạ đẳng, vì thế miệng liền nói là phong hàn nhập thể, khai phương thuốc, dặn nằm trên giường nghỉ ngơi nhiều, thu tiền khám liền chuẩn mất.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Lại Thất Sủng 1

Thất Thất không nghĩ tới mình một lần không cẩn thận lười biếng, cư nhiên thoáng cái thành bệnh nhân, ước chừng bởi vì nguyên nhân nàng ngày thường rất ân cần, ngay cả Doãn Trường Ninh đều nghĩ rằng nàng thật sự bị bệnh.

Thất Thất dù sao cũng cảm thấy Doãn Trường Ninh không còn gì để lợi dụng, Nam hạ trông cậy vào hắn không được, đuổi đi người tỷ nữ có chút muốn nịnh bợ nàng kia, dứt khoát quyết tâm nằm xuống giả bộ bệnh, nhưng mà càng nằm càng yếu, ước chừng Nam hạ vốn là một cái tín niệm chống đỡ nàng, tín niệm đã không còn, Thất Thất thật sự bị bệnh, khởi điểm là nóng ít, sau đó độ nóng không ngừng leo lên, thời tiết ấm áp, Doãn Trường Ninh không cần nàng ủ ở chăn, nàng sẽ ngủ ở một phòng nhỏ trong viện của Doãn Trường Ninh, đến cuối cùng vẫn là một nô tỳ, tỷ nữ kia không chiếm được tốt, cho rằng Thất Thất khinh thường người, đương nhiên cũng không chịu tới cửa đây, Thất Thất mới hối hận lên, một người ở trong phòng muốn chết muốn sống, không ra khỏi cửa phòng, ngay cả hầm thuốc cũng không có.

Đồng thành làm hoàng thành Đại Kỳ quốc, sau chiến loạn dần dần khôi phục náo nhiệt ngày xưa, Doãn Trường Ninh xốc lên xe ngựa, hướng vào trong thành nhìn một chút, ứng lời mời của Bạch Viện, cùng đi xuân săn, trước kia hắn ưa thích săn thú, chính là lúc này đây không biết vì sao cứ cảm thấy không có hứng thú kia, cùng Bạch Viện con hồ ly này giao thiệp ba ngày liền muốn đẹp đường hỏi phủ, Bạch Viện còn giấu cợt hắn: Trong phòng ẩn dấu cái động lòng người gì, mà hấp tấp như vậy muốn đi trở về!

Một câu của Bạch Viện tựa như đòn cảnh cáo đem Doãn Trường Ninh đánh bừng tỉnh, đoạn ngày gần đây hắn dường như thật sự bị Tôn Tiểu Lăng đen thui kia biến thành dường như có chút tìm không ra nam bắc, Doãn Trường Ninh thực cảm thấy hổ thẹn, theo như hắn mà nói, cái dạng con gái gì chưa thấy qua, đối với Tôn Tiểu Lăng rõ ràng có chút kỳ quái kia lại giống như thiếu niên với mối tình đầu, nghĩ đến ba chữ “Mối tình đầu”, Doãn Trường Ninh liền bảo Quản Phong quay đầu ngựa đi “Bách hoa lâu”.

Thất Thất không biết mình lạnh lẽo bao lâu, dù sao vẫn cảm thấy lạnh, trong lúc mê muội nặng nề, nàng cảm thấy có người đem nàng bế lên, từ nhỏ ít có người nào ôm qua Thất Thất, nàng đặc biệt tham luyến cái ôm áp áp này, dường như mình vẫn dùng sức chui ngay tại cái chỗ ấm áp kia, sau đó liền chiếm lấy một cái chỗ thoải mái, không bao giờ muốn chạy khỏi nữa, lại sau đó dường như có người dùng cái gì đó mở miệng nàng ra, mạnh mẽ đồ thứ gì đó đáng đáng đến miệng nàng, Thất Thất nhanh chóng ngậm chặt miệng, lại nhìn không được kêu lên: “Mồ mỗ, Thất Thất không uống, Thất Thất không

uống, đáng muốn chết!”

Thất Thất mở mắt ra, liếc mắt một cái thấy Doãn Trường Ninh tên kia, cau mày, cảm thấy cái chỗ ấm áp mình thích cư nhiên là cái ôm của Doãn Trường Ninh, Thất Thất bỗng chốc giãy ra quát to một tiếng: “Ngươi muốn làm gì?”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất lông mi nhướng lên nói: “Chẳng lẽ, ngươi nghĩ rằng ta sẽ làm gì với ngươi sao?”

Thất Thất tức giận đến mặt đen đỏ bừng, nhưng mà bởi vì đen, cho nên cũng không có người biết nàng đang cực kỳ tức giận, nàng có chút run giọng nói: “Tướng quân gia xin tự trọng!”

Doãn Trường Ninh bỗng đứng lên nói: “Tôn Tiểu Lăng, ngươi bắt quá chỉ là một tỷ nữ của bốn soái, bốn soái coi trọng ngươi, là phúc khí của ngươi, nhưng mà Tôn Tiểu Lăng, ở trước cái loại ngươi suy nghĩ, ngươi tốt nhất vẫn là soi gương cho kỹ càng, ngươi dựa vào cái điểm nào nha!”

Thất Thất mới hồi phục tinh thần lại, mình rõ là Tôn Tiểu Lăng trong hồng trường, Tôn Tiểu Lăng kia tuyệt đối không phải cái mặt hàng sạch sẽ gì, trong thâm tâm mình từng bị Doãn Trường Ninh làm bẩn qua, cũng không phải cái mặt hàng sạch sẽ gì, hết thấy mục đích của mình đều là vì báo thù, Doãn Trường Ninh ông nội này thật vất vả mới nảy sinh hứng thú đi ôm mình một cái, mình cư nhiên lại không nhận được làm bộ tiểu thư khuê các, cũng không nhìn xem là làm bộ với ai.

Hồi tỉnh lại Thất Thất vội thay đổi khuôn mặt tươi cười nói: “Tướng quân gia, Thất... Tiểu Lăng đây không phải là bị sốt hồ đồ sao, Tiểu Lăng đáng chết!”

Doãn Trường Ninh hí hóp mắt nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, hừ một tiếng nói: “Nếu sốt hồ đồ, tìm cái chỗ mát mẻ, dễ dàng thanh tỉnh tỉnh táo!”

Thất Thất không nghĩ tới mình một lần không cẩn thận cư nhiên làm cho Doãn Trường Ninh đưa đến mặt sau viện có chút hoang vu kia, trừ bỏ đủ mát mẻ, cũng đủ hoang vắng, bởi vì ít có người đến, ít có dấu chân, vừa đến ban đêm, tiếng gió thổi vù vù hơn nữa có chút động vật nhỏ bò ra kiếm ăn, thường làm cho Thất Thất hết hồn.

Nhìn vài con chuột to mập trong phòng dường như không có việc gì tìm kiếm cái ăn, Thất Thất thật sâu sắc cảm nhận được gần vua như gần cọp, tuy có chút hối hận, nhưng Thất Thất trải qua lần bệnh nặng này thật sự cần tìm một chỗ dễ dàng thanh tỉnh một chút, bản thân mình hiện tại đang làm cái gì, làm như vậy có đáng giá hay không? Nhưng không làm những này nọ, nàng phải làm cái gì? Thất Thất vẫn sắp xếp không rõ ràng lắm, từ nhỏ đến lớn như vậy, dường như cũng không có người nói cho nàng những điều này, nàng vẫn hết sức dễ chịu mơ mơ màng màng mà sống, hiện tại bỗng nhiên phải thu xếp một việc lớn như vậy, Thất Thất chỉ có thể lấy nước mắt rửa mặt!

Quản Phong thấy Doãn Trường Ninh đem Thất Thất nhốt đến sau viện ít người lui tới kia, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, mặc kệ như thế nào, hần nhìn Tô Thất Thất làm sao cũng cảm thấy nàng bộ dạng khả nghi, mặc dù Tô Thất Thất biểu hiện chỉ là một mực lấy lòng Doãn Trường Ninh, chính mình bắt không được nhược điểm gì của nàng, nhưng ở trong lòng Quản Phong vẫn không an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Lại Thất Sủng 2

Thất Thất ở phía sau viện ngảy người ba ngày, rốt cục sâu sắc mà tỉnh lại, vì thế đợi thời điểm có người đưa cơm, liền nói với tỷ nữ đưa cơm kia: “Ngươi có thể giúp ta mang lời nhắn cho tướng quân gia hay không, Tiểu Lăng biết sai rồi!”

Tỷ nữ trước đó vài ngày đối với nàng còn kính sợ không không hiểu vì sao lại hừ lạnh một tiếng nói: “Tôn Tiểu Lăng, ngươi thật đúng là xem trọng mình, mang lời nhắn cho tướng quân gia, việc này ngươi dám làm, chúng ta cũng không dám làm!”

Thất Thất còn không có phục hồi tinh thần lại, tỷ nữ kia đã thu dọn bát đĩa ngày hôm qua đi rồi, Thất Thất tuy biết lòng người dễ thay đổi, nhân tình mỏng, nhưng không nghĩ tới người này trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, chỉ có thể bùng phát oán hận bốc lên, kết quả ăn một miệng cát, Thất Thất đặt bát xuống vội vàng ói ra, không nghĩ tới trở mặt cũng thôi đi, cư nhiên ngay cả cấp bát cơm gạo cũ cho mình kia cũng không buông tha, Thất Thất bắt đầu sâu sắc hoài niệm lại cơm thừa canh cặn của Doãn Trường Ninh.

Thất Thất có thể đi ra hậu viện, toàn bộ do ca ca ruột nàng không thích Tôn Thiếu Bạch đến thăm hỏi, Thất Thất từ nhỏ đã không thích Tôn Đại Bảo, mãi đến lúc này mới cảm thấy Tôn Đại Bảo không phải vô dụng như mình nghĩ vậy, cư nhiên ở thời điểm mình nước sôi lửa bỏng biết đến thăm mình, Thất Thất cơ hồ là dẫn đường tỷ nữ kia chạy chậm đến thiên đình.

Tôn Thiếu Bạch chấp tay sau lưng đang thưởng thức tranh chữ trên tường, chợt nghe đến một trận kêu gọi khàn khàn lại thập phần thân thiết: “Ca!”

Tôn Thiếu Bạch có chút kinh ngạc quay đầu, vài lần trước đến, muội tử ruột này mặc dù gọi hắn một tiếng “Ca”, nhưng cho tới bây giờ đều là ôn hoà, còn cực độ phản cảm, hôm nay không biết có phải mặt trời mọc từ hướng Tây hay không, khi muội tử ruột đen thui này thân thiết nhào vào trong lòng hắn, Tôn Thiếu Bạch xác định hôm nay mặt trời là mọc từ hướng Tây lên!

Thất Thất một hồi lâu mới cảm thấy mình có chút nhiệt tình quá đáng , bản thân mình không phải muội tử ruột nhà người ta không nói, cho dù là muội tử ruột của người ta, động tác kia cũng quá mức nam nữ khác biệt, chẳng lẽ mình cùng Thiên Tuyết kia giống nhau, Thất Thất vội tìm về quy củ mà ngồi xuống, nhìn thân mình Tôn Thiệu Bạch có chút phong phanh, gương mặt thanh quắc, cư nhiên không như những ngày trước làm cho mình phiền muộn, thậm chí còn cảm thấy vài phần an ủi.

Tôn Thiệu Bạch vươn tay lôi kéo Thất Thất ngồi xuống mới nói:“Tiểu Bình, vì huynh có một thời gian không gặp Tiểu Bình, Tiểu Bình dường như gầy đi không ít!”

Thất Thất vội bỏ ra bàn tay bị Tôn Thiệu Bạch lôi kéo nói:“Ca, Tiểu Bình ở trong này ăn ngon uống tốt, làm sao có thể gầy đâu?”

Tôn Thiệu Bạch nhân tiện nói:“Thật sự gầy không ít!”

Thất Thất nghe xong vội sờ soạng mặt một chút nói:“Có lẽ đi, có lẽ mấy ngày này có chút bận rộn đi!”

Tôn Thiệu Bạch chỉ vào cái hòm trên bàn nói:“Tôi vội vàng, cũng chưa mang cho ngươi cái gì, chỉ mua kẹo hoa quả của ‘Trần lý ký’! Thường thường, nhưng hương vị vẫn như trước kia, trước đây ngươi thích nhất kẹo hoa quả này!”

Thất Thất vừa nghe không nghĩ tới Tôn Thiệu Bình cũng giống nàng thích kẹo hoa quả này, trong lòng vui vẻ, vốn cũng đói, vội mở ra cầm hai cục ăn lên, mãi đến khi ăn cục thứ ba mới nhớ tới Tôn Thiệu Bạch còn ngồi ở đối diện, vội thả chậm tốc độ nói:“Ca, ngươi thật tốt, còn nhớ rõ ta thích ăn kẹo hoa quả, ăn ngon thật, cùng trước kia một hương vị!”

Tôn Thiệu Bạch nhìn Thất Thất một hồi lâu mới nói:“Còn thích là được rồi, về sau vì huynh đều mang cho ngươi!”

Thất Thất một bên nhét một bên ề a đáp ứng , Tôn Thiệu Bạch nhân tiện nói:“Tiểu Bình, không thì trước hết cùng vì huynh về nhà ở một thời gian đi, nếu vẫn cảm thấy đại tướng quân tốt, rồi trở về là được!”

Thất Thất vừa nghe vội nói:“Như vậy sao được, đại tướng quân rồi không được hầu hạ của ta, rồi đi, sai sử người khác không quen, ta làm sao rồi đi nha!”

Tôn Thiệu Bạch nghe xong trầm mặc một hồi, Thất Thất lại nhanh chóng nhét xong cục kẹo cuối cùng rồi nói:“Ca, ngươi ngày mai còn có thể tới xem ta hay không?”

Tôn Thiệu Bạch sững sờ một chút mới nói:“Ngày mai, có quân vụ, ước chừng phải qua hai ngày mới có thể đến xem ngươi!”

Thất Thất nhân tiện nói:“Vậy ca, ngươi có thể đến xem ta nhất định phải tới xem ta a, ta rất nhớ ca!”

Tôn Thiệu Bạch có vài phần kinh ngạc nhìn Thất Thất, nhưng vẫn gật gật đầu nói:“Được, ta nhất định đến xem ngươi!”

Thất Thất mới yên lòng nói:“Ca, chuyện trong quân có phải rất nhiều hay không?”

Tôn Thiệu Bạch lắc đầu nói:“Cũng không có gì đặc biệt nhiều, chỉ là có chút sự vụ hằng ngày, phải xử lý thôi!”

Thất Thất mới nghĩ đến Tôn Thiệu Bạch là hàng tướng, nhớ tới châm chọc khiêu khích của Lôi Nhân đối với Tôn Thiệu Bạch, nhìn nhìn lại sắc mặt Tôn Thiệu Bạch khi nhắc tới quân vụ, chỉ biết Tôn Thiệu Bạch ở trong quân đội cũng không dễ lẫn lộn, Thất Thất mới cảm thấy mình thực đáng chết, thật sự là cái gì nên nói cái gì không nên nói, chợt hồ thẹn mới nhớ tới Tôn Thiệu Bạch số lần gặp không nhiều, chính mình chưa bao giờ hỏi thăm hân lão Tôn. Đầu hai câu có khỏe hay không, vội vòng vo lên tiếng:“Cha cùng nương cũng khỏe đi!”

Tôn Thiệu Bạch gật đầu nói:“Vẫn là bộ dáng cũ, cha vừa đến mùa đông liền thờ hớn hớn, qua mùa đông lại khá hơn nhiều, nương có chân phong hàn, mấy năm nay cũng nặng lợi hại!”

Thất Thất gật đầu, không biết nói tiếp cái gì, quan tâm sâu hơn nữa, không phải cha mẹ ruột nàng, nàng quan tâm không được, hỏi hột mà nói, lại có vẻ không giống khuê nữ nhà người ta, vì thế liền im lặng không lên tiếng, Tôn Thiệu Bạch liền nhỏ giọng nói:“Nếu nơi này qua không tốt, trở về nhà đi!”

Thất Thất chịu đựng vài giọt nước mắt muốn rơi xuống lắc đầu nói:“Đại tướng quân đối với Tiểu Bình ân trọng như núi, Tiểu Lăng trừ bỏ làm nô làm tì cho hân không còn gì để hồi báo!”

Tôn Thiệu Bạch thấy Thất Thất nói nghiêm túc, thật sự không thể đã kích Thất Thất: Tư Mã tướng quân kia hiếm lạ báo đáp của ngươi sao?

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Lại Thất Sủng 3

Thất Thất một lần nữa trở lại gian nhà gỗ nhỏ trong hậu viện kia, ăn no kẹo hoa quả, lại lần nữa tràn ngập ý chí chiến đấu, mình không thể cứ như vậy nhận thua, tuyệt không có thể như vậy làm lợi cho Thiên Tuyệt, mình cùng nàng đồng dạng đều là kim chi ngọc điệp, dựa vào cái gì nàng từ nhỏ ăn ngon uống tốt ở sường, còn mình lại là từ bảy tám tuổi bắt đầu vì sinh tồn mà gió buốt mưa lạnh, ghét nhất là, nàng hưởng thụ hết thảy, vốn nên đến thời điểm chịu tội cư nhiên lại đến phiên mình.

Khi Tôn Thiếu Bạch đến xem Thất Thất lần thứ bảy thì, Thất Thất rốt cục bị Doãn Trường Ninh kêu đi lên phòng, Thất Thất một trận vui sướng, mới vừa đi tiến phòng Doãn Trường Ninh, Thất Thất liền thấy Doãn Trường Ninh nằm ở trên bàn không ngừng viết cái gì, nếu không phải Doãn Trường Ninh từng thương tổn mình, Thất Thất vẫn cho rằng Doãn Trường Ninh không quá hoang dã giống như trong truyền thuyết vậy, miễn cưỡng cũng coi như người cần cù, chính là hiện tại nhìn như thế nào cũng cảm thấy như cố ý.

Vừa đi vào, Thất Thất lập tức quỳ xuống nói: “Tướng quân gia, đều là Tiểu Lăng trẻ người non dạ, xin tướng quân gia trách phạt!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nhú mày một chút bụng bút mới nói: “Tôn Tiểu Lăng, Tôn Thiếu Bạch vài lần tam phiên yêu cầu nhà ngươi đi, ngươi đi thu thập một chút đi, ngày mai cùng hắn cùng nhau về nhà, bốn soái sẽ triệt bỏ nô tịch của ngươi!”

Thất Thất vừa nghe vội nói: “Tướng quân gia, Thất Thất không muốn, không muốn đi về nhà, Thất Thất chỉ nguyện ý đứng ở bên người tướng quân gia, tướng quân gia cho Tiểu Lăng cơ hội một lần đi, Tiểu Lăng cũng không dám làm chuyện hồ đồ kia nữa!” Thất Thất nếu không phải thấy sắc mặt Doãn Trường Ninh không tốt lắm vội đem câu nói phía sau kia “Tướng quân gia đừng nói ôn Tiểu Lăng, tướng quân gia chính là..., Tiểu Lăng cũng cam tâm tình nguyện!” nín lại. Dù sao là Tôn Tiểu Lăng cũng không phải Tô Thất Thất nàng, nói như thế nào cũng không sao cả!

Doãn Trường Ninh lại nhú mày một chút nói: “Tôn Tiểu Lăng, người khác vừa nghe thoát nô tịch đều là vội vàng cao hứng, ngươi thật sự là không giống người thường, bốn soái đã hai ba lần cho ngươi cơ hội, ngươi nếu không quý trọng, bốn soái khiến cho ngươi trọn đời làm nô!”

Thất Thất nghe xong không chút nghĩ ngợi nói: “Tôn Tiểu Lăng nguyện ý làm nô tỳ một đời cho tướng quân gia!” Nói xong mới hối hận lên, làm một đời có phải quá mức chút hay không, nhưng vừa nghĩ đến một đời của mình còn không thừa bao nhiêu ngày, vì thế lại thu hồi tâm hối hận, cực kỳ cam tâm tình nguyện nghênh đón ánh mắt của Doãn Trường Ninh, bỗng phát hiện tay trái Doãn Trường Ninh không có mạng chuỗi hạt châu màu đỏ kia.

Doãn Trường Ninh nghe xong nhân tiện nói: “Được, đây là chính ngươi nói, Quân Phong!”

Quân Phong lên tiếng trả lời mà vào, Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Viết cái khế ước, Tôn Tiểu Lăng nguyện ý làm nô tỳ một đời của Doãn phủ, để cho nàng ấn dấu tay, sau đó nhốt vào trong nhà gỗ sau hậu viện kia, đến khi nào thì chết thì thôi!”

Thất Thất nghe xong hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, mình một mảnh “Trung tâm” lại đổi lấy Doãn Trường Ninh vô tình như vậy, đem mình nhốt cả đời trong nhà gỗ nhỏ, vậy nàng cam tâm tình nguyện làm nô này có thể xem như điên rồi.

Quân Phong phi thường xứng đáng tuyệt bút vung lên, vài cái liền viết xong, đưa tới trước mặt Thất Thất, Thất Thất nhìn vài chữ kia, một hồi lâu cũng không nói chuyện, Quân Phong thấy nhân tiện nói: “Tôn Tiểu Lăng, đại tướng quân bề bộn nhiều việc, không có vấn đề gì liền ấn cái dấu tay, hãy mau về trong nhà gỗ đi, ngốc đến chết già, phòng ở kia cũng không dùng cho ngươi hủy đi, sống cho ngươi ở, chết cho ngươi làm mộ phần!”

Thất Thất vừa nghe vội nói: “Quân tướng quân, Tiểu Lăng dùng phần mộ lớn kia có chút lãng phí!”

Quân Phong đối với Tô Thất Thất coi như là tình bì lực tình, dở khóc dở cười nói: “Tôn Tiểu Lăng, ngươi ít lâu cá đi, nhanh chút ấn dấu tay!”

Thất Thất chỉ phải nhìn cái khế ước kia hơn nửa ngày mới chỉ vào chữ “Doãn” kia hỏi: “Quân tướng quân, chữ này đọc là gì?”

Quân Phong thiếu chút nữa té xỉu, Doãn Trường Ninh lắc đầu, cuối cùng Tô Thất Thất nhìn hắn một cái, vẫn là ở trên tờ khế ước kia ấn dấu tay, Doãn Trường Ninh không biết làm sao chợt có cảm giác như đêm đó Thiên Tuyệt trên mặt còn có nước mắt, cắn răng nói: “Được, ta chọn con đường thứ nhất!”

Doãn Trường Ninh cả kinh, bút trong tay chợt rớt xuống đất, Quân Phong vội nhặt lên nói: “Đại tướng quân, nha đầu này thật sự là dầu muối không vào, nếu không phải gian tế cũng kỳ quái!”

Doãn Trường Ninh lấy tay sờ sờ cái trán nói: “Chỉ cần là gian tế, nhất định sẽ có mạng nhận tổ ong, nhưng Tôn Tiểu Lăng này lại như bèo không rễ, điểm đáng ngờ duy nhất chính là nàng liều mạng tiếp cận bốn soái mục đích lại là muốn tiêu diệt Đại Kỳ quốc!”

Quân Phong cũng gật gật đầu nói: “Nàng một tiểu nha đầu mười bốn mười lăm tuổi, cùng Đại Kỳ quốc có cái thâm cừ đại hận gì, vì cái ý niệm này mà vô si hạ tá đến mức như thế!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Chẳng lẽ chính là Đại Kỳ quốc đem nàng thay khuê nữ của Tôn Thái Thượng tự đưa đến quân ta, nàng ghi hận trong lòng!”

Quân Phong nhân tiện nói: “Chuyện kia làm cho nàng cừ hận Đại Kỳ quốc, cũng càng khiến nên cừ hận Đại Chu quốc mới đúng nha!”

Doãn Trường Ninh gật gật đầu nói: “Chuẩn bị một chút, qua hai ngày, ta muốn tiến vào Ngô thành! Ngươi lui ra đi!”

Quân Phong nghe xong vội vàng đáp lời lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Ngô Thành Lịch Kiếp 1

Thất Thất ngồi ở trong nhà gỗ gần muốn nổi điên, chống đỡ thân mình ngồi vào trên cái bàn mềm duy nhất trong phòng, cửa lại mở, Lôi Nhân mặc một thân trang phục bình dân vậy tay về phía nàng nói:“Đi ra!”

Thất Thất có vài phần khó hiểu hỏi:“Tướng quân gia từng nói muốn đem ta nhốt tại nơi này một đời!”

Lôi Nhân nghe xong thân nhiên nhìn Thất Thất nói:“Chẳng lẽ ngươi thật muốn bị nhốt một đời?”

Thất Thất thoáng cái từ trên bàn nhảy xuống cực kỳ thân thiết kêu lên:“Lôi đại ca, nhốt một đời cũng là chuyện tình không có biện pháp, ai bảo mạng của ta khổ như vậy chi, Tiểu Lăng đã tạ Lôi đại ca cứu, nhưng Tiểu Lăng là người hết lòng tuân thủ ước định!”

Lôi Nhân thờ dài lắc đầu nói:“Ta không có bản sự kia đến cứu ngươi, là đại tướng quân bảo ta mang ngươi đi ra ngoài !”

Thất Thất vừa nghe là Doãn Trường Ninh để cho mình đi ra ngoài, lau mồ hôi lạnh, ước chừng mình lại thành công , Doãn Trường Ninh rút cuộc đổi với hành động của mình tò mò, trước khi biết rõ ràng, bản thân mình tuyệt đối có thể lưu lại cái mạng nhỏ, cảm thấy vui vẻ lập tức đuổi theo Lôi Nhân đã muốn bước đi.

Theo Lôi Nhân đi vào chuồng ngựa, Thất Thất đối với hương vị này có vẻ quen thuộc, chợt sinh ra cảm giác thân thiết, còn chưa kịp thể nghiệm loại thân thiết này, Lôi Nhân dắt hai con ngựa đi ra, một lớn một nhỏ, để cho Thất Thất cười con nhỏ, chính mình thì cười con lớn kia.

Trình độ cười ngựa của Thất Thất giới hạn trong mức thời điểm vào thành cưới con ngựa nhỏ nhất nhất nghe lời, như thế là cười không chút hoang mang, nhưng xem Lôi Nhân hành động, làm thế nào cũng không giống như khi tiến vào Đồng thành vậy, Thất Thất không khỏi có chút nhút nhát .

Thất Thất nhìn trái nhìn phải cũng chưa nhìn thấy Doãn Trường Ninh, trong lòng có chút hoài nghi có phải Lôi Nhân lừa nàng hay không, có phải Lôi Nhân muốn lừa nàng đi hay không, Lôi Nhân thấy Thất Thất do dự, nhìn không được nói:“Như thế nào còn không lên ngựa, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta muốn gạt ngươi vụng trộm trốn đi sao!”

Thất Thất đang có ý này, nhưng từ trong miệng Lôi Nhân nói ra, nàng cũng hiểu được hình tượng của mình, Lôi Nhân gạt ai trốn cũng sẽ không gạt mình trốn, vì thế mới yên lòng, giờ tay giờ chân bỏ lên con ngựa nhỏ kia.

Lôi Nhân kẹp ngựa liền đem Thất Thất đá cực kỳ xa, Thất Thất mới nhìn đến còn có hai mươi mấy thân binh của Doãn Trường Ninh đã thay thường phục, biết thật là Doãn Trường Ninh an bài , nàng mới nhẹ nhàng thở ra, nàng cũng không muốn tới mầu chốt này lại xảy ra cái sai lầm gì, nàng nhất định phải hầm đến khi Doãn Trường Ninh bắt được phụ hoàng cùng mẹ cả, Thiên Tuyết muội tử ruột kia của mình, nhất định phải hầm đến khi Doãn Trường Ninh, Bạch Viên không còn đựng đến chuyện tốt, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện Lôi Nhân đang kéo ngựa ở chỗ rất xa chờ nàng, hai mươi mấy tùy tùng kia đều cực kỳ không kiên nhẫn, Thất Thất chỉ phải kéo nhanh dây cương đuổi theo phía trước, nhưng con ngựa nhỏ này cũng là ma cũ bắt nạt ma mới, đứng đó mặc cho Thất Thất kéo như thế nào cũng không nhúc nhích.

Thất Thất cùng con ngựa cọt xát một hồi, Lôi Nhân thật sự nhìn sốt ruột, duỗi tay ra đánh cái huyết sáo, con ngựa nhỏ kia vừa nghe lập tức tung chân chạy lên, Thất Thất đang lúc dùng sức, thoáng cái đã bị con ngựa xóc xuống dưới, té thật mạnh xuống đất.

Dọc theo đường đi Thất Thất trong lòng run sợ, những tùy tùng này càng không ngừng trách móc:“Tướng quân, vì sao mang theo nàng, cái gì cũng không biết, có chỗ lợi gì sao?”

Lôi Nhân nghe xong nhân tiện nói:“Đây là đại tướng quân phân phó, nói vậy nhất định có chỗ hữu dụng, mọi người còn loạn ngôn loạn ngữ, bản tướng sẽ chấp hành quân quy !”

Các tùy tùng mới ngậm miệng, Thất Thất rút cục có thể không hề để ý, mà có thể một lòng một dạ dùng để cười ngựa.

Dọc theo đường đi nơi nơi đều là lưu dân, dân chạy nạn, hơn nữa thường xuyên có sơn tặc lui tới, nhưng sơn tặc gặp phải Lôi Nhân cùng những tùy tùng này, coi như là tự mình chuốc lấy cực khổ , Thất Thất từ nhỏ ở Đồng thành Ô Y Hạng lớn lên, chưa từng ra khỏi Đồng thành, duy nhất một lần vẫn là dùng cỗ kiệu nâng đi ra ngoài đưa vào trường bông nhà người ta, cho nên một đường đi tới, khó tránh khỏi có chút tò mò, nhưng ngại cho thân phận, hình tượng mình, Thất Thất vẫn tận lực thu liễm cử chỉ không kiến thức của người chưa từng ra khỏi cửa nhà, các tùy tùng không muốn để ý nàng, nàng liền một mình bảo trì im lặng hết nhìn đồng tới nhìn tây.

Đoàn người đi hết năm sáu ngày, rốt cục đi đến trước một tòa thành trì, Lôi Nhân cùng này các tùy tùng vừa phân phó một trận, nhóm tùy tùng lập tức bốn phía biến mất, Lôi Nhân liền nói với Thất Thất :“Vào thành nếu có chút người kiểm tra, hãy nói chúng ta là phương bắc đến làm buôn bán muối diêm, ta là đại ca ngươi, kêu Điền Vũ, ngươi kêu Điền Lăng!”

Thất Thất nghe xong gật gật đầu, từ sau khi biến thành như vậy, người khác phần nhiều là giữu cột vũ nhục nàng, nàng một lòng một dạ muốn báo thù, cũng không để ở trong lòng, Lôi Nhân không bảo nàng giả thành nữ nô, Thất Thất không biết vì sao trong lòng nóng lên.

Nghe được có người muốn kiểm tra, cực ít khi làm loại sự tình mạo hiểm này, Thất Thất rốt cuộc có chút khản trương, đến cửa thành, ngay cả chữ trên công thành cũng chưa thấy rõ, đã có người ngăn cản Lôi Nhân tiến hành kiểm tra, kiểm tra Lôi Nhân xong xoay người liền quát Thất Thất:“Đây là nô nhà của ngươi!”

Thất Thất không khỏi có chút thất vọng, là vì ngoại hình hiện tại của mình hay là bởi vì khí chất, chẳng lẽ nhìn làm sao cũng giống gia nô, vì thế có chút tức giận nói:“Ta là đệ đệ của hần!”

Binh lính kia vừa nghe Thất Thất chống đối lập tức xuống ngựa muốn bắt kiểm tra, Lôi Nhân thấy vội nhảy xuống ngựa, thuận tay nhét cho hai binh lính kia mỗi người hai thỏi bạc lớn, hai binh lính kia được bạc mới buông tha Thất Thất, Thất Thất thực thay Lôi Nhân đau lòng bạc kia, sớm biết vậy nên cùng Lôi Nhân thương lượng, chia một nửa cho mình, binh lính kia đừng nói đem mình nói thành gia nô, đem mình nói thành người trong kỹ viện, mình cũng tuyệt đối không trả lời một câu, tuy nhiên tận dụng thời cơ, tình táo lại, bạc đã thành của người khác .

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ngô Thành Lịch Kiếp 2

Vào thành, Thất Thất vốn tưởng rằng chính mình chọc họa, không có thuận tiện phạt mình, Lôi Nhân ít nhiều sẽ mắng hai câu, nhưng Lôi Nhân lại ngay cả mắng cũng không có, Thất Thất nhẹ lòng lại, chợt nghĩ lâu như vậy rồi, mục đích hiển nhiên cũng đến, vẫn không gặp qua Doãn Trường Ninh, như này thật đúng là kì, chẳng lẽ Doãn Trường Ninh bảo Lôi Nhân mang mình đến du sơn dạo thủy.

Không bao lâu, Thất Thất mới phát hiện nơi này cùng Đồng thành phong tục tập quán cực kỳ tương tự, nhìn không được hỏi:“Lôi đại ca, nơi này là nơi nào?”

Lôi Nhân nhìn Thất Thất liếc mắt một cái mới nói:“Xem ra, ngươi dù bị người kéo đi bán cũng không biết!”

Thất Thất nghe xong sùng sốt một chút mới nói:“Ta như vậy ai chịu mua, ta ngay cả bạc cũng không lấy của hần!” Nói xong Thất Thất lại cảm thấy mình rất hèn hạ bản thân mình , vì thế ngậm miệng, Lôi Nhân lại nhìn thoáng qua Thất Thất mới nói:“Vào thành, nói chuyện phải cẩn thận một ít, đây là Ngô thành!”

Thất Thất vừa nghe lập tức kích động lên, mới biết được mình đến Ngô thành đây, Kỳ Duệ để dòi dò đến Ngô thành, nàng biết đến, vốn nghĩ đến rốt cuộc không có khả năng gặp lại những kẻ thù này, không nghĩ tới chưa đến một năm, mình cư nhiên lại cách bọn họ gần như vậy.

Lôi Nhân nhìn thoáng qua Thất Thất có chút hưng phấn, nghĩ lại Quân Phong dặn dò hần, chẳng lẽ là thật có ân tình, trước mắt Thất Thất này vừa nghe là Ngô thành, liền có bộ dáng kia, chẳng lẽ thật là muốn chạy trốn về Ngô thành, hoặc có cái chức vị quan trọng gì trong người? Nhưng lại cảm thấy Quân Phong có phải là nghi ngờ nhiều lắm hay không, dùng phương thức này đối đãi với một cô gái có phải có chút tàn nhẫn hay không?

Thất Thất hưng phấn một trận rốt cục nhớ tới một cái vấn đề cực kỳ trọng yếu, đây là Đại Kỳ tân hoàng thành, Doãn Trường Ninh đem mình mang tới nơi này làm cái gì, Thất Thất không khỏi lại lo lắng lên.

Lôi Nhân tìm một khách sạn, cho Thất Thất mượn một gian phòng, dọn xếp xong, liền đi ra ngoài.

Thất Thất ngồi nửa ngày cũng không thấy Lôi Nhân trở về, bụng lại đói, gấp trên bàn có điểm tâm, vì thế liền cầm hai miếng ăn lên, vừa ăn xong, tiểu nhị của khách sạn kia liền đi vào nói:“Vị khách quan này, như thế nào còn chưa đi?”

Thất Thất sùng sốt một chút hỏi:“Đại ca của ta bảo ta ở chỗ này chờ !”

Tiểu nhị kia nhân tiện nói:“Ta mặc kệ ngươi đại ca cái gì không đại ca, các ngươi ra tiền thuê phòng hai canh giờ, hiện tại canh giờ hết, ngươi còn không mau cút đi!”

Thất Thất nghe xong lập tức lớn tiếng nói:“Ngươi nói hươu nói vượn, đại ca của ta rõ ràng cho bạc !”

Tiểu nhị kia cũng lập tức biến sắc mặt nói:“Nếu ngươi không đi, ta liền báo quan bắt ngươi!”

Thất Thất mới biết được tiểu nhị nói thật sự nghiêm túc, nói như vậy Lôi Nhân đem mình đưa đến một nơi nhân sinh không quen thuộc ném, Thất Thất vừa tức vừa giận, nguyên tưởng rằng Doãn Trường Ninh mang mình tới nơi này sẽ có cái đại sự gì, hoặc là thật sự bắt đầu tin tưởng mình , không nghĩ tới mang đến nơi này là đem mình ném, mình hèn hạ như vậy muốn ở lại bên người hần, Doãn Trường Ninh tên kia căn bản không coi là cái gì.

Thất Thất một mạch nhấc chân muốn ra khỏi phòng, chợt nghĩ đến mình một xu cũng không có, đi ra ngoài làm không tốt liền chết đói, nhìn điểm tâm trên bàn, duỗi tay ra toàn bộ đoạt lấy nhét vào trong ngực, mới chạy ra khỏi khách sạn.

Lôi Nhân thấy Thất Thất đi ra khách sạn, thờ dài, một nha đầu mười lăm tuổi, thân vô xu bị ném ở Đồng thành, thật không biết nàng làm sao bây giờ, tuy

nhien, quân lệnh như núi, Lôi Nhân không dám cãi lời, hơn nữa Quán Phong suy nghĩ vẫn nổi danh sắc bén, hẳn cho rằng có vấn đề, thông thường đều thật sự có vấn đề.

Thất Thất vừa lao ra khách sạn, mới phát hiện lúc này là chạng vạng, tuy là tháng tư, bởi vì có mưa, thời tiết còn có chút rét lạnh, Thất Thất mới biết được mình lập tức đối mặt không phải là vấn đề đối bụng hay không, mà là vấn đề buổi tối ngủ ở chỗ nào.

Trong lòng ước chừng năm sáu miếng điểm tâm, Thất Thất tìm một cái mái hiên ngồi xuống dưới, nhìn nước mưa bên mái hiên, Thất Thất rốt cục lại nhìn không được khóc lên, lúc đang khóc, chợt nghe có người dịu dàng hỏi: “Tiểu ca, người vì sao khóc?”

Thất Thất ngẩng đầu thì thấy một người nam áo trắng nho sam đứng ở trước mặt, và một người thiếu niên khỏe mạnh che ô ở phía sau, Thất Thất đem nước mắt lau mới nhận ra người nam giới thân sắc có chút bệnh hoạn này vậy mà là Tô Tử Nho.

Tô Tử Nho thấy Thất Thất không đáp lời lại mở miệng hỏi một câu: “Tiểu ca, cùng người trong nhà phân tán sao?”

Người thiếu niên khỏe mạnh phía sau hẳn nhìn không được mở miệng nói: “Chủ tử gia, người như vậy bây giờ sợ có rất nhiều, chủ tử gia thân thể không khoẻ, mưa này lại lớn, vẫn là đi về đi!”

Thất Thất nghe thanh âm kia lại lấp bắp kinh hãi, thiếu niên mặc quần áo đứng mực kia vậy mà là Nhị Ngu từ lúc trước ở Ô Y Hạng cùng mình đánh nhau lớn lên, thật sự là người nhờ ăn mặc phật nhờ kim trang, Nhị Ngu này vừa đổi quần áo cư nhiên cũng nhân khuôn cầu dạng, Tô Tử Nho che miệng ho khan vài tiếng mới nói: “Quốc Khánh, cho tiểu ca này mấy khối bánh!” (nhân khuôn cầu dạng: Bề ngoài cùng hành vi xem như đứng đắn về vang thật ra nội tâm đề tiện hèn hạ, dùng với mục đích trào phúng)

Nhị Ngu lập tức phân phó người đưa tới hai miếng bánh cho Thất Thất, Thất Thất tiếp nhận bánh rất muốn gọi lại Nhị Ngu từ, xin hẳn tìm cho mình một cái chỗ để ở, nhưng ngẫm lại Tô Tử Nho ở đây, do dự một chút, hai người đã xoay người đi rồi, Thất Thất thế này mới hồi hận lên, muốn gọi lại Nhị Ngu, nhưng hiển nhiên thân phận người ta đã muốn bắt đồng , Thất Thất mới nhớ tới nhiều năm như vậy, nằng cư nhiên không biết đại danh của Nhị Ngu từ, giống như không biết Tôn Đại Bảo kêu là Tôn Thiếu Bạch, Tôn Nhị Nha kêu Tôn Thiếu Bình vậy.

Ôm hai miếng bánh nhìn nước mưa chảy xuống mái hiên, nghĩ đến ban đêm biết ở nơi nào, Thất Thất lại muốn khóc : Người tên Nhị Ngu này, hiện tại đường làm quan rộng mở , đối với mình đây đề ý cũng không đề ý, Tô Tử Nho kêu người cho mấy miếng bánh, người cư nhiên keo kiệt như vậy chỉ cho hai cái, uống công ta đây lúc trước một lòng một dạ muốn gả cho người!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ngô Thành Lịch Kiếp 3

Thất Thất oán hận mắng Nhị Ngu từ, hiển nhiên mắng như thế nào dưới đôi mắt mình cũng không làm nên chuyện gì: Không có chỗ ở, mưa như trước vẫn còn rơi xuống, sắc trời đã muốn càng ngày càng đen!

Thất Thất không thể không cào lấy đầu, bắt đầu suy nghĩ mình về sau nên ở nơi nào, dùng cái phương thức gì tiếp tục sinh tồn ? Chẳng lẽ giống như mỡ mỡ vậy bắt độc trùng đến hiệu thuốc bắc đổi chút đồ ăn?

Doãn Trường Ninh đứng ở cửa sổ, phương hướng này của hắn vừa vặn có thể nhìn đến chỗ Thất Thất đang ngồi, hắn thấy Tô Tử Nho hỏi qua Thất Thất, còn đề cho người ta cho Thất Thất bánh bột ngô, sau đó nghe Quán Phong ở bên tai nhỏ giọng nói: “Phía sau Tô Tử Nho kia chính là Vương Quốc Khánh!”

Doãn Trường Ninh gật gật đầu, thấy sắc trời chậm rãi đen, Thất Thất như trước ngồi xồm nơi đó, dường như chuẩn bị ở chỗ này ngồi qua đêm , ngẫm lại Tô Thất Thất này nếu thực không phải gian tế, trên người lại không có xu nào, dường như cũng chỉ có thể ở nơi này qua đêm .

Doãn Trường Ninh đang nghĩ tới, chợt thấy một tiểu ăn mày hướng lại đây một phen đoạt lấy bánh trong tay Tô Thất Thất, Tô Thất Thất phản ứng lại, thoáng cái vọt qua, Doãn Trường Ninh gặp Thất Thất cùng tiểu ăn mày kia đánh nhau lác lác đầu, hắn vừa không tin tưởng Tô Thất Thất là Thái Thường tự Nhị nha đầu gì, cũng không tin tưởng Tô Thất Thất là muội tử ruột của Tôn Thiếu Bạch gì, nha đầu đen thui xấu xí này không biết là kêu “Thất Thất”, hay là “Thê thê”, hoặc là “Tê tê”, cái kiểu nằng cùng tiểu ăn mày đánh nhau giành bánh bột ngô là bản lĩnh các tiểu thư khuê các hoặc các cô gái nhỏ cũng không có khả năng có được!

Doãn Trường Ninh mang chuyện Tô Thất Thất bên người mình từng màn từng màn hồi tưởng lại một lần, nghĩ đến Tô Thất Thất đối thoại cùng Tôn Thiếu Bạch, có một loại khả năng Tô Thất Thất cùng Tôn Thiếu Bạch là thật quen biết, Tô Thất Thất thừa cơ giả mạo em gái của Tôn Thiếu Bạch, Doãn Trường Ninh vẫy tay với Quán Phong, Quán Phong đi đến bên người, hắn nhỏ giọng nói: “Đề cho người ta đi thăm dò tra xét chuyện tình của Tôn Thiếu Bạch ở Ô Y Hạng, có nhận thức cô gái nào kêu là ‘Thất Thất’ hay không!”

Quán Phong tuy có chút kinh ngạc, nhưng gật gật đầu, lập tức phân phó xuống.

Doãn Trường Ninh một lần nữa đem ánh mắt quay lại trên hai người đang đánh nhau, Tô Thất Thất dùng chân dẫm lên người tiểu ăn mày kia, hiển nhiên

đã chiến thắng đối thủ, lại đem tiểu ăn mỳ kéo lên, cầm bánh bột ngô trong tay đưa một miếng cho tiểu ăn mỳ kia, sau đó hai người không biết thân thiết thiết nói chút gì, tiểu ăn mỳ liền mang theo Thất Thất đi rồi, xem ra Thất Thất là tìm chỗ ở.

Doãn Trường Ninh chợt hướng về phía Quân Phong nói:“Đem nàng tìm trở về!”

Thất Thất đi theo tiểu ăn mỳ đi tới một gian phòng ở rách nát mưa dột, gặp một chỗ khô ráo trái cò khô, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, hướng lên đồng cỏ kia ngồi xuống, đang lúc muốn làm như thế nào lừa tiểu ăn mỳ kia đem chỗ trái cò khô tặng cho mình ngủ, cửa bị người phá đẩy ra, Thất Thất tập trung nhìn vào là hai tùy tùng của Doãn Trường Ninh, trong đó một người tiến vào nhân tiện nói:“Tôn Tiểu Lãng, làm thế nào một hồi không nhìn chăm chăm người, người liền chạy, người thật đúng là không phải cái người làm cho người ta bớt lo ha!”

Thất Thất nghe xong đôi mắt đỏ lên, cắn môi lại không nói ra lời, tùy tùng kia nhân tiện nói:“Còn không mau chút, chủ tử gọi người hầu hạ kia!”

Thất Thất một bên từ trên đồng cỏ đứng lên một bên nghĩ mình có phải hẳn là nên lập tức báo quan hay không, nếu Đại Kỳ quốc thực bắt được Doãn Trường Ninh thẳng nhai này, mình có phải hay không tính như là lập công lớn nhất!

Doãn Trường Ninh thấy Tô Thất Thất đứng ở trước mặt mình, miệng hơi hơi có vẻnh chút bất mãn, cái trán còn có chỗ bị thương chảy máu khi cùng tiểu ăn mỳ đánh nhau, thân nhiên nói:“Tôn Tiểu Lãng, chỉ trong chốc lát như vậy người đã muốn chạy a, đừng quên người là kẻ ước gia hạn!”

Thất Thất biết mình trả lời hay không trả lời đều giống nhau, Doãn Trường Ninh chỉ cần vừa lật mặt, bóp chết nàng so với Bạch Viện còn dễ dàng hơn, nhưng Thất Thất vẫn khó chịu, sợ Doãn Trường Ninh nhìn ra mâu thuẫn của nàng, cúi đầu xem chân mình, bởi vì trời mưa, cho nên trên đôi giày mới Lôi Nhân cho nàng tất cả đều là lấy lợi, đem thăm phòng Doãn Trường Ninh cũng giẫm ô ứ, Thất Thất chợt ý thức được cái gì đó “Bùm” một tiếng quỳ xuống nói:“Tướng quân gia, nô tỳ đáng chết, bởi vì đối với Ngô thành không quen, cho nên đi lạc đường, nếu không phải tướng quân gia phái người tìm nô tỳ, nô tỳ thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa không về được!”

Doãn Trường Ninh sững sốt một chút, sau đó vẫy tay nói:“Biết là tốt rồi, về sau chú ý chút, đi xuống nghỉ ngơi đi!”

Thất Thất vội cảnh xuân sáng lạn cười nói:“Đa tạ tướng quân gia!” Nói xong liền lui ra, chính là trời mưa, đầu gối, cổ tay của nàng đều đau, đứng dậy có chút không quá trôi chảy, khi đi tới cửa lại nghe Doãn Trường Ninh bồi thêm một câu:“Trên trán để cho người ta bôi chút thuốc!”

Thất Thất mới cảm thấy cái trán có chút đau nóng rát, vươn tay sờ một cái còn có máu, nàng vội ôm trán rời khỏi phòng Doãn Trường Ninh, vừa nhắc đầu thấy Quân Phong cùng Lôi Nhân, nàng cười hi hi hạnh lễ:“Nô tỳ gặp qua Quân đại nhân, Lôi đại nhân!”

Lôi Nhân không nói chuyện, Quân Phong để cho nàng trở về phòng nghỉ ngơi, Thất Thất vội đứng lên nói một tiếng:“Đa tạ Quân đại nhân, Lôi đại nhân!” Sau đó liền vui phơi phới đi về dưới phòng mình, đóng cửa lại, Thất Thất mới bỏ nhào vào trên giường oan ức khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ngô Thành Lịch Kiếp 4

Khóc một hồi lâu, Thất Thất đứng lên, lau nước mắt, phi thường có chí khí lại còn nghiêm túc lấy ra cuốn sách nhỏ của mỗ mỗ nhìn xem, chính là nàng biết chữ không nhiều lắm, xem đến da đầu nàng run lên, hai mắt phát khô, cũng không lật hết hai trang, lại có chút nổi giận bụng sách, sau đó nghe được thanh âm có người gõ cửa, Thất Thất vội cất sách, mở cửa ra vừa thấy là Lôi Nhân, lập tức thay khuôn mặt tươi cười nói:“Là Lôi đại nhân!”

Lôi Nhân có chút cà lăm kêu một tiếng “Tiểu... Tiểu Lãng cô nương” Sau đó mới nói:“Ta không nghĩ tới sẽ ra ngoài lâu như vậy, cho nên...”

Thất Thất nghe xong nước mắt lại không chịu thua kém muốn chảy ra, nhưng nàng liều mạng nhịn xuống, mặc dù đối với Lôi Nhân cực kỳ bất mãn, nhưng không nghĩ tới Lôi Nhân sẽ đến xin lỗi với nàng, ổn định tâm thần mới rung rung cười nói:“Lôi tướng quân nói quá lời, việc của Lôi tướng quân đều là đại sự, Tiểu Lãng là người thô tục, không dám nhọc Lôi tướng quân nhớ đến!”

Lôi Nhân nghe xong thờ dài mới nói:“Đây thuốc ngoại thương rất tốt, người... Nghỉ ngơi cho tốt đi!” Nói xong đem một cái chai thuốc đưa cho Thất Thất liền xoa người đi rồi.

Thất Thất về mặt tươi cười đóng cửa lại, sau đó đem cái chai thuốc kia theo cửa sổ ném ra ngoài.

Thất Thất không biết Doãn Trường Ninh mang theo tùy tùng đến Ngô thành làm gì, đương nhiên cũng không dám hỏi hẳn tới làm cái gì, ở khách sạn ngày người vài ngày, bên ngoài đã rét xuống vài ngày mưa.

Ở khách sạn ngày hôm sau, Thất Thất liền phát hiện chỗ khách điểm mình ở này, đối diện có một cái sân có vẻ trống trải, ở đối diện khách sạn bày một cái bàn dài, mỗi ngày lúc buổi sáng, Tô Từ Nho đều bắt chấp mưa gió đến bố thí cho dân chạy nạn nơi này, nguyên lai mình ngày đó ở ngoài khách sạn gặp được Tô Từ Nho không phải ngẫu nhiên, Tô Từ Nho là mỗi ngày đều tới bố thí.

Không tới vài ngày, Thất Thất ở dưới khách khứa các nơi đều có thể nghe được lời khen tụng Tô Từ Nho, trong số người Thất Thất hận thù tuy rằng

không có Tô Tử Nho, nhưng cái loại cung chiều của Tô Tử Nho đối với Thiên Tuyết này, làm cho Tô Thất Thất từ trong lòng ghen tị, oán hận, nghe được lời nói tán dương Tô Tử Nho khiến cho nàng không hiểu sao cảm thấy chối tai.

Thất Thất lại khôi phục thân phận thị tì bên người, phòng của Doãn Trường Ninh so với gian phòng nhỏ rách nát của mình rõ ràng có thể nhìn đến rõ cái trại bố thí kia hơn, Doãn Trường Ninh mỗi ngày cũng đứng ở bên cửa sổ xem Tô Tử Nho bố thí, Thất Thất cũng có thể từ bên cạnh nhìn đến một ít tình cảnh, còn có thể nhìn xem Nhị Ngưu từng là người trong lòng mình, đã muốn có vài phần khí thế, Thất Thất chưa từng nghĩ đến Nhị Ngưu từ lúc trước ở Ô Y Hạng đánh nhau, cư nhiên còn có bản sự như vậy, vậy vì sao Nhị Ngưu còn thường xuyên bị mình đánh cho đầu rơi máu chảy.

Xem xong Nhị Ngưu từ, cũng có thể thuận tiện nhìn đến vẻ mặt âm trầm của Doãn Trường Ninh, đại đa số thời điểm đều là âm, ngẫu nhiên sẽ tà tà cười, làm cho người ta cảm thấy không quá thoải mái.

Doãn Trường Ninh như vậy nhìn nhìn bốn ngày sau, Thất Thất thật sự nhìn không ra có cái gì đẹp mặt, tâm tư ngấm lại có thể tìm cái lấy có trộm lười hay không, chợt nghe bên ngoài một trận ồn ào, có người kinh hô: “Thật là tiên nữ nha, thật là tiên nữ nha!”

Lại có người kêu lên: “Ai nha, là Thiên Hương công chúa, Thiên Hương công chúa đến đây!”

Thất Thất cả kinh ngẩng đầu vừa thấy thật là Thiên Hương khoác áo toi mạng theo cái khăn che mặt màu trắng đang vịn tay một cung nữ, cẩn thận mà bước xuống xe ngựa, đi đến trong lều bố thí cháo cơm, cái bàn đặt ở trước lều, vừa thấy Thiên Hương, đám người bên dưới bắt đầu khởi động, tranh nhau xông về phía trước, vốn cái lều đã không rắn chắc, nếu không phải ở trên đài, khẳng định sẽ bị người ta chen rách.

Thiên Hương chân ngọc nhẹ nhàng đi lên trước bàn, vào lều, từ trong tay người bố thí tiếp nhận một cái muỗng, tự mình mình vì các dân chạy nạn này bố thí.

Thất Thất không biết mình còn có thể ở nơi này trông thấy Thiên Tuyết, sắc mặt thoáng chút tái nhợt, không khỏi đầu ngón tay đều nhanh bóp vào trong thịt, không nghĩ tới cách một năm sẽ cùng Thiên Hương này, chính là Thiên Tuyết năm đó gặp mặt, người ta làm ra phong cảnh như vậy, không chỉ giống như tiên nữ còn giống như Bồ Tát cứu mạng, Thiên Hương trước mắt làm chuyện này, Tô Thất Thất nàng giống nhau cũng biết làm, hơn nữa sẽ làm được rất tốt hơn so với nàng, trên mặt tươi cười càng thực sự hơn một ít. Nhưng vì sao mình lại thành cái bộ dáng này, người không giống người, quý không giống quý? Thất Thất hận không thể lập tức nhảy xuống, bóp cổ Thiên Hương kỹ càng chất vấn một phen, đã thấy Thiên Hương lơ đãng ngẩng đầu, vừa vặn thấy được Doãn Trường Ninh thẳng nhai này, ánh mắt hơi dừng lại một hồi, sau đó thần nhiên cười.

Thất Thất mới phát hiện, hôm nay Doãn Trường Ninh đem cửa sổ kia mở ra so với thời điểm Tô Tử Nho bố thí lớn hơn, lại nhìn Doãn Trường Ninh, cũng mặt mang vài phần tà tà mỉm cười, một bộ ra vẻ mê đảo chúng sinh, làm hại Thiên Hương ngây thơ nâng đầu xấu hổ khiếp sợ nhìn Doãn Trường Ninh vài lần, Thất Thất mới biết được Doãn Trường Ninh tên này đến đây Ngô thành làm chuyện gì, cư nhiên là tới dụ dỗ tiểu tiện nhân Thiên Hương, Thất Thất lại lâm vào chán nản, dựa vào cái gì Thiên Hương chính là làm cho Doãn Trường Ninh đến dụ dỗ, dựa vào cái gì chính mình lại là đề cho Doãn Trường Ninh làm tiện, Tô Thất Thất nàng nếu không báo thù, mười kiếp về sau cũng sẽ không lại làm người, hơn nữa không hề làm phụ nữ, lời thề này phát ra, Thất Thất trong lòng thoải mái một chút, chính là biến thành con chó, cũng so với làm thành phụ nữ như bây giờ mạnh hơn không biết bao nhiêu!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ngô Thành Lịch Kiếp 5

Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh cùng Thiên Tuyết mất đi mảy lại một hồi, bỗng nhiên cực kỳ ung dung vươn tay đóng lại cửa sổ, Thất Thất càng thêm chán nản, thẳng nhai này từ lúc mình bắt đầu nhận thức cho tới giờ chưa từng động thủ đóng qua cửa sổ, rõ ràng là một người chủ ngay cả đồ rót xuống đất cũng sẽ không xoay người. Lại ở trong nháy mắt cửa sổ đóng lại, Thất Thất thấy Thiên Hương vừa ngẩng đầu thêm một lần, Doãn Trường Ninh hiển nhiên dụ dỗ thật sự là đúng mực đem Thiên Hương đa tình thu thủy nhốt ngoài cửa sổ, Thất Thất nghĩ Thiên Hương tiểu tiện nhân kia thấy cửa sổ đóng không biết còn có bao nhiêu thất vọng, bao nhiêu thương tâm.

Thất Thất bĩu môi ác độc nghĩ: Doãn Trường Ninh thẳng nhai này sợ không biết Thiên Hương tiểu tiện nhân kia có người tình đâu, người tình chân chính của người ta là anh ruột nàng kia!

Thất Thất nhìn, nghĩ tự dung muốn phát giận, tự dung tức giận, tự dung nghĩ vừa đi sẽ không hề báo được thù, ước chừng mình mệnh không tốt, chính mình dứt khoát cứ nhận mệnh cho rồi! Nhưng Thất Thất lại không nghĩ cứ như vậy buông tha những người đã hại mình, ngấm lại chính mình vừa rồi đi, Doãn Trường Ninh thẳng nhai này thực sẽ cùng Thiên Hương tiểu tiện nhân kia song túc song phi, chẳng phải là làm lợi cho bọn họ, mình mới thật là vì bọn họ may áo cưới!

Nghĩ thông suốt, Thất Thất quyết định nhin, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Thiên Hương công chúa này thật là có hai phần tư sắc! Quả nhiên cùng Thiên Tuyết bề ngoài rất là tương tự, có lẽ chính là Thiên Tuyết, có phải lúc trước nàng từ trong trường bông của bồn soái trốn thoát hay không, sợ bồn soái biết liền đổi thành Thiên Hương gi đó!”

Thất Thất trong lòng hừ một tiếng: Người thật đúng là biết bịa chuyện, ta Tô Thất Thất là hạng người gì mà từ trong trường người trốn ra, Thiên Hương là cái người làm bằng giấy như vậy, còn có thể từ trong trường người trốn khỏi?

Trong lòng nghĩ, Thất Thất lại nghiêng răng nghiêng lợi nói:“Đừng nha, tướng quân gia lúc này tin tưởng nô tỳ nói rồi đi!”

Doãn Trường Ninh nở nụ cười một chút nói:“Tôn Tiểu Lăng, gia làm sao cứ cảm thấy ngại nhìn Thiên Hương trông mắt giống như phải bay ra vậy!”

Thất Thất thiếu chút nữa la lên “Nói hươu nói vượn”, trông mắt mình hận nổi ra ngoài tính ra còn có khả năng, nhưng tuyệt đối không có khả năng là bay ra, nhìn xuống sau đầu lên:“Tướng quân gia ngài lại lấy nô tỳ nói giỡn, nhưng mà người thần tiên như Thiên Hương công chúa vậy, nô tỳ muốn xem nhiều vài mắt cũng không đủ, ngay cả tướng quân gia cũng không phải muốn xem nhiều vài mắt sao?”

Doãn Trường Ninh nghe xong nhìn Thất Thất liếc mắt một cái nói:“Đừng nói, gia thật đúng là cho rằng Thiên Tuyết so với nàng trông được hơn một ít, tuy có chút thô tục, nhưng đề cho gia chọn, gia thà rằng làm tiện Thiên Tuyết, làm tiện lên có mùi vị hơn!”

Thất Thất nghe khúc đầu thiếu chút nữa vui mừng lộ rõ trên nét mặt, sau khi nghe mặt sau, đã nghĩ liệu mạng cho rồi, vừa chuyển đầu muốn phản bác, mới phát hiện miệng Doãn Trường Ninh đều đến bên tai nàng, Thất Thất sợ tới mức vội vàng lui lại mấy bước.

Doãn Trường Ninh thấy nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, mới nói:“Nhưng mà phải kết hôn đến làm phu nhân nha, sợ Thiên Tuyết kia thật đúng là cái lên không được mặt bàn, vẫn là phải cười như Thiên Hương vậy, tự nhiên hào phóng, cử chỉ tao nhã!”

Thất Thất trong lòng hừ một tiếng nghĩ đến lời Bạch Viện nói về Doãn Trường Ninh, trong lòng khinh thường: Còn có người nói ngại thô lỗ bản cùng kia, nói người khác như vậy cũng không ngại mặt đỏ!

Sau, Thất Thất không thấy Doãn Trường Ninh ở cửa sổ tiếp tục dụ dỗ Thiên Hương, nhưng Thiên Hương lại cách ba năm bận đến bổ thí cháo, rõ ràng so với trước kia tới thường xuyên hơn nhiều lắm, Thất Thất mới biết được Thiên Hương nhìn xinh đẹp, nhưng cũng là người không có tư duy không biết thường thức như vậy, Doãn Trường Ninh người như thế này vừa nhìn thấy trên mặt rõ ràng viết vài thứ như sắc quý, ác ma, Thiên Hương cư nhiên còn có bộ dáng ba phần lưu luyến, xem ra trưởng thành trong hoàng cung, so với chính mình cũng không có kiến thức hơn bao nhiêu!

Doãn Trường Ninh đã có vài ngày không ở khách sạn, đi bận cái gì, Thất Thất không biết, nàng không có việc gì, bên ngoài mưa rơi xuống, e ngại thân phận thấp kém, nàng làm sao cũng không thể đi, chỉ có thể ngồi ở phía trước cửa sổ xem cảnh mưa, ba ngày sau, Doãn Trường Ninh lại phân phó thu dọn chạy lấy người!

Thất Thất không biết Doãn Trường Ninh cùng Thiên Hương rốt cuộc trộm hương thiết ngọc đến bước nào, Thiên Hương có lọt hãm hay không, Doãn Trường Ninh thắng nhai này có đắc thủ hay không? Thiên Hương hiển nhiên cũng không phải loại phụ nữ tam trinh cửu liệt gì, nói không chừng đã để cho Doãn Trường Ninh tên kia đắc thủ, hiện tại lại thuận tay ném đi như vậy, khốc đi thôi, vừa nghĩ đến Thiên Hương có thể gặp được kết cục so với mình không hơn bao nhiêu, Thất Thất không hiểu sao cao hứng lên.

Vừa nghe chạy lấy người, Thất Thất vội vàng thu dọn, Doãn Trường Ninh đi ra ngoài không mang một tỳ nữ nào, những tùy tùng này vừa thấy Thất Thất ở, ai cũng không giúp đỡ, cho nên Thất Thất cực kỳ tự biết thu dọn luôn gì gì đó của Doãn Trường Ninh, xếp xong này nọ, thỉnh thoảng thấy bên cửa sổ một con thằn lằn không nhỏ, suy nghĩ một chút, Thất Thất đuổi tay ra bắt lấy giấu ở trong tay áo.

Quản Phong lập tức bắt đầu thúc giục mọi người chuẩn bị quay về, Thất Thất lại vội vàng đem đồ vật chuyển xuống, Quản Phong nhìn những tùy tùng này liếc mắt một cái, mới có vài người không quá tình nguyện vờn tay cùng nhau chuyển đồ, Thất Thất vừa đem xe ngựa thu dọn thỏa đáng, Doãn Trường Ninh đã hoá trang thành một thương nhân mặt trắng lên xe ngựa, vừa lên xe lại phân phó nói:“Quản Phong tận lực mau một chút ra khỏi thành, sớm một chút chạy về Đồng thành!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Ngô Thành Lịch Kiếp 6

Quản Phong một bên đáp lời một bên thúc giục mọi người nhanh tốc độ hơn, xe ngựa rất nhanh liền chạy băng băng ra ngoài, Thất Thất vội hướng về một góc trong xe, tự giác lui thành một đoàn, tận lực không chiếm chỗ, cũng may nàng nhỏ gầy, thật đúng là không chiếm chỗ, Doãn Trường Ninh cũng coi như nàng không tồn tại, không biết nghĩ cái gì, không nói một lời híp mắt ngồi.

Xe ngựa rất nhanh đã đến cửa thành, binh lính Đại Kỳ tự nhiên xuống dưới kiểm tra, ước chừng Quản Phong chuẩn bị, nhưng sĩ quan này vẫn xóc lên mành xe nhìn một hồi, Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh về mặt mạng cười nhìn sĩ quan kia, sĩ quan đã được lợi lộc tất nhiên là có lệ đi kiểm tra, thấy Doãn Trường Ninh cũng yếu ớt, liền vung tay lên nói:“Ra khỏi thành đi!”

Thất Thất liền nghe được thanh âm hàng rào mộc nâng lên, sau đó lên lút vờn tay đem con thằn lằn kia thả ra, xe ngựa vừa động, nàng lập tức quát to một tiếng:“Tướng quân gia, là thứ gì đó cản ta!”

Sĩ quan kia vừa nghe “Tướng quân gia” ba chữ lập tức kêu to:“Đóng cửa thành, đóng cửa thành!”

Lôi Nhân đánh xe vừa nghe liền vung roi quát chết sĩ quan kia, Quản Phong quyết định thật nhanh kêu một tiếng:“Tiến lên!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thát Thát liếc mắt một cái, duỗi tay ra bóp cổ Thát Thát, Thát Thát phát run lấy bầy kêu một tiếng: “Tướng quân gia!” Lại âm thầm đem con thần lân kia thả ra, Doãn Trường Ninh thấy thần lân, hừ một tiếng, vừa nhấc chân đem con thần lân giẫm nát, tay bóp Thát Thát dùng lực một chút đem Thát Thát nhét trở lại một góc xe ngựa, cái trán Thát Thát đụng vào trên vách xe, nằng bất chấp đau đớn, giả dạng bộ dáng không rõ tình hình lùi về cái góc mình vừa rồi cuộn người.

Xe ngựa đã chạy như bay, rốt cuộc ở trước khi cửa thành đóng lại chạy thoát khỏi thành, một bộ phận tùy tùng cũng đi theo vọt ra, nhưng vẫn có mấy người không đi ra được.

Doãn Trường Ninh lao ra khỏi cửa thành, tuy có người tiếp ứng, nhưng quan binh Đại Kỳ ước chừng ý thức được là một nhân vật lớn của Đại Chu, lập tức tổ chức đội ngũ nầy ngăn người đến đuổi theo, Doãn Trường Ninh mang “Thiết huyết vệ sĩ” mặc dù lợi hại, nhưng nhân số dù sao cũng không đến trăm người, Quán Phong vừa thấy tình thế cấp bách lập tức nói: “Đại tướng quân xin đổi thành cưỡi ngựa đi trước!”

Doãn Trường Ninh nhìn Tô Thát Thát liếc mắt một cái, gật gật đầu nói: “Được, mang theo mười người, còn lại lưu cho Lôi Nhân!” Nói xong liền xuống xe ngựa, Thát Thát vừa muốn đi theo, Doãn Trường Ninh dùng đoản kiếm bồng chỉ vào nằng nói: “Người ngồi ở trong xe ngựa, đi theo Lôi Nhân!”

Thát Thát vừa nghe ý tứ của Doãn Trường Ninh rõ ràng là để cho Lôi Nhân điều khiển xe ngựa dẫn quân Đại Chu đi, trong xe có người ngồi hay không căn bản không sao cả, nhưng Doãn Trường Ninh lại bảo nằng ngồi ở trong xe, nếu Lôi Nhân bọn họ trốn không thoát, nằng phải chôn cùng. Hiển nhiên Doãn Trường Ninh biết là nằng cố ý, Thát Thát tâm không cam tình không nguyện ngồi trở về, có chút hối hận lỗ mãng, làm như vậy đối với mình hiển nhiên không có lợi, làm không tốt còn phải vứt bỏ cái mạng nhỏ.

Doãn Trường Ninh xoay người lên ngựa, vỗ vỗ Lôi Nhân nói: “Thời điểm tất yếu có thể đem xe ngựa vứt bỏ!”

Thát Thát nghe xong lời này tức muốn bẻ phổi, những lời này của Doãn Trường Ninh rõ ràng là nói cho Lôi Nhân, thời điểm tất yếu có thể đem Tô Thát Thát nằng quảng cho quân Đại Kỳ, Doãn Trường Ninh phân phó xong, ở một chỗ chuyển mang theo Quán Phong, mười người thân binh chia đường đi rồi.

Lôi Nhân mang theo Thát Thát một đường hướng một cái phương hướng khác trốn, dọc theo đường đi Lôi Nhân lại cố ý thả chậm tốc độ, tiên quân Đại Kỳ quốc cuối cùng đuổi kịp.

Thát Thát không thể không bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để bỏ trốn, Lôi Nhân phải bảo vệ chủ tử của hắn, có ý niệm hợp lại cùng chết trong đầu, nhưng Tô Thát Thát nằng hoàn toàn không cần phải vì cái sắc phơi kia mà góp thêm tánh mạng, mỗi lần vén rèm lên, đều thấy hơn mười người vệ sĩ xung quanh như sói như hổ hận nằng, Thát Thát chỉ phải đem hy vọng ký gửi ở trên quân Đại Kỳ truy đuổi, bản thân mình thừa dịp loạn có thể trốn thoát trước hay không.

Cũng không biết chạy bao lâu, chợt nghe có người cất cao giọng nói: “Nguyên lai là Lôi Nhân tướng quân, Lôi tướng quân từ Đồng thành đến Ngô thành một đường vất vả, mời xuống ngựa nghỉ ngơi một chút, mặt tướng muốn cùng Lôi tướng quân thông thả nói chuyện!”

Lôi Nhân nghe xong hừ một tiếng nói: “Vương Quốc Khánh, chỉ bằng ngươi muốn mời Lôi gia gia ngươi nói chuyện, không có cửa đâu!”

Thát Thát vừa nghe dẫn binh là Vương Quốc Khánh, trong lòng vui vẻ, Lôi Nhân ngươi không muốn cùng hắn ôn chuyện, Tô Thát Thát ta thật đúng là muốn cùng hắn ôn chuyện riêng.

Lôi Nhân đánh ngựa, đem xe xông vào một rừng cây, sau đó nói: “Tôn Tiểu Lăng xuống xe, thay ngựa!”

Có người khác nói: “Lôi đại ca, cái hầu gái đáng chết này, còn mang theo nằng làm gì, chủ tử không phải phân phó có thể vứt bỏ, rõ ràng xử trí cho rồi!”

Thát Thát gấp cực kỳ, dừng để còn không có kịp cùng Vương Quốc Khánh ôn chuyện, đã bị nhóm người này xử trí, Lôi Nhân hơi trầm mặc một hồi mới nói: “Trước mang theo đi, vạn nhất...!”

Liền có người vội la lên: “Lôi đại ca, nằng rõ ràng là cái gánh nặng!”

Lôi Nhân lạnh lùng nói: “Trước mang theo! Đi!”

Thát Thát là bị Lôi Nhân từ trong xe ngựa bắt được xách lên trên ngựa, vừa ngồi xuống trên ngựa của Lôi Nhân, truy binh của Vương Quốc Khánh cũng vào cánh rừng, một hồi huyết chiến ngay tại trước mặt Thát Thát triển khai, Lôi Nhân cùng các thiết huyết vệ sĩ kia quả nhiên cao thủ lấy một địch mười, nhưng mặc kệ như thế nào, Vương Quốc Khánh mang người rõ ràng nhiều hơn Lôi Nhân mấy chục lần, Thát Thát liền thấy các thiết huyết vệ sĩ kia hoặc là bị mấy thanh kiếm chặt bỏ đầu, hoặc là bị hơn mười cái kích, thương xuyên thấu tim, hoặc là bị tên bắn thành con nhím, những người từng chán ghét từng trêu cợt, từng cười nhạo, từng đánh mặt mình liền từng người từng người ở trước mắt mình biến mất, Thát Thát không có khoái cảm trả thù, ngược lại muốn nôn!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ngô Thành Lịch Kiếp 7

Vương Quốc Khánh đẩy ra xe ngựa không gặp Doãn Trường Ninh, nghĩ đến cấp dưới báo “Tướng quân gia” chính là Lôi Nhân, vì thế mang theo hơn mười kỵ binh đuổi theo Lôi Nhân, Thất Thất vừa mới bắt đầu còn để ý việc ngồi ở phía trước Lôi Nhân, thấy không được tự nhiên, ở lúc Lôi Nhân dùng trường thương đẩy ra hơn mười mũi tên, bỗng nhiên thân thể đánh thật mạnh vào trên người Thất Thất, Thất Thất mới biết được mình hiện tại cần lo lắng không phải là vấn đề danh tiết, mà hẳn là nên lo lắng tánh mạng có còn giữ được hay không?

Lôi Nhân ới ra một búng máu, bỗng kẹp ngựa, cũng không lo chắn tên, chỉ lo liều mạng chạy thoát ra, Thất Thất chỉ nghe tiếng gió bên tai gào thét mà qua, trời vốn đang âm tình bất định, bắt đầu rớt mưa nhỏ, trên mặt Lôi Nhân máu loãng cùng giọt mưa rơi đến trên người Thất Thất, Thất Thất mới không khỏi kích động, chợt nghe thanh âm Vương Quốc Khánh truyền tới: “Các người vãi cái đi theo bên kia, bắt sống !”

Lôi Nhân lại ở phía sau một đầu cầm xuống ngựa, Thất Thất cũng bị Lôi Nhân kéo xuống theo, Thất Thất chỉ cảm thấy cái trán cùng cánh tay đều đau rát, nhưng không kịp bận tâm đau đớn, vươn tay lấy ra sáu mũi tên nhỏ, trong não hiện lên rất nhiều loại phương thức chạy trốn, loại thứ nhất chính là trước giả chết, rồi hành sự tùy theo hoàn cảnh; loại thứ hai là tìm biện pháp cùng Vương Quốc Khánh nhận quen biết, để cho Vương Quốc Khánh buông tha mình; Loại thứ ba nói mình là bị Lôi Nhân bức ép, để cho Vương Quốc Khánh buông tha cho mình;.....

Thất Thất còn không có nghĩ xong, Vương Quốc Khánh đã dẫn người vây quanh lại đây, bởi vì không biết Lôi Nhân có phải giả vờ hay không, cho nên ở ngoài ba trượng thả chậm bước chân, Vương Quốc Khánh thấy Lôi Nhân thật lâu không có nhúc nhích, rốt cuộc yên lòng, dẫn đầu đi lên trước, cũng không đem Thất Thất gây yếu để vào mắt, giờ chân đá Lôi Nhân một cước, Lôi Nhân vẫn không nhúc nhích, Vương Quốc Khánh mới dùng kiếm chỉ vào Thất Thất hỏi: “Người là người nào?”

Thất Thất lập tức khóc nói: “Đại nhân, tiểu nhân là bị... Bị người này bắt cóc?”

Vương Quốc Khánh sừng sốt một chút, nhìn kỹ Thất Thất, một hồi lâu mới nói: “Ta đã thấy người, người không phải tên ăn mày sao, làm sao có thể bị bắt cóc, hẳn bắt cóc người làm cái gì?”

Thất Thất một bên lau nước mắt một bên nói: “Tiểu nhân cũng không biết, tiểu nhân vốn êm đẹp mà xin cơm, thằng nhãi này đột nhiên đem tiểu nhân xách đến trên xe ngựa, tiểu nhân...” Thất Thất đang bịa đến thuận miệng bỗng thấy Lôi Nhân con mắt giật giật, dường như đang nhìn nàng, Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, ngồi phịch vào trong vũng bùn, Vương Quốc Khánh đứng cái hướng kia nhìn không tới mặt Lôi Nhân, duỗi tay ra tới bắt lấy Thất Thất, cái động tác kia rất quen thuộc, Thất Thất cũng bất chấp ánh mắt của Lôi Nhân, giờ tay bắt ngược lấy Vương Quốc Khánh, muốn như khi còn nhỏ đem Vương Quốc Khánh kéo ngã như chó ăn cứt, nhưng một chút cũng không nhúc nhích, Vương Quốc Khánh cũng sừng sốt một chút, Thất Thất không làm ngã được Vương Quốc Khánh, thừa dịp Vương Quốc Khánh ngậy người này, lấy tay tên nhỏ trong tay để đến trên yết hầu của Vương Quốc Khánh nói: “Bảo bọn họ lui ra phía sau!”

Vương Quốc Khánh rất quen thuộc loại này đầu pháp vô lại này, hạ giọng hỏi: “Người là ai?”

Thất Thất tay dùng lực một chút nói: “Bảo bọn họ lui ra phía sau!”

Vương Quốc Khánh nhìn chằm chằm Thất Thất, nhìn một hồi mới vùng tay lên nói: “Đều lui ra phía sau hai mươi bước!”

Thất Thất đang chuẩn bị dùng cung tiễn đề nặng Vương Quốc Khánh, thấy Lôi Nhân lại do dự một chút, hiển nhiên hiện tại muốn mang Lôi Nhân đi, Lôi Nhân tính ra là gánh nặng Thất Thất do dự một chút lại lớn tiếng nói: “Cho ta hai con ngựa!”

Vương Quốc Khánh chỉ phải để cho người ta mang một con ngựa lại đây, Thất Thất hướng về phía Lôi Nhân kêu lên: “Người còn động được không?”

Lôi Nhân trên mặt đất đi một hồi, mặc dù giống y như huyết nhân, nhưng một hồi này, rốt cuộc đỡ hơn rất nhiều, có sức từ trên mặt đất đứng lên, sau đó leo lên ngựa, Thất Thất tay dùng lực một chút, mũi tên kia liền đâm vào gáy Vương Quốc Khánh sau đó nói: “Trên tên này có độc, ta cùng Lôi tướng quân nếu còn sống ra ngoài, tự nhiên sẽ đem thuốc giải cho người, nếu không thể còn sống đi ra ngoài, người chờ chôn cùng đi!”

Lôi Nhân nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, Thất Thất nói xong buông Vương Quốc Khánh ra, bới rồi leo lên một con ngựa khác, còn không có nắm chặt dây cương, thiếu chút nữa để cho ngựa xóc xuống dưới, Lôi Nhân nhìn đau, vươn tay đoạt lấy dây cương Thất Thất không nắm chặt đánh ngựa liền mang theo Thất Thất đi rồi.

Vương Quốc Khánh cũng không sợ cái độc tiễn gì, chỉ là kinh ngạc người vừa đến lại xấu này sao quen thuộc như vậy, không biết có thật là ứng với câu nói kia hay không: Người chính là biến thành bụi, ta cũng nhận ra được người! Huống chi chỉ là thay đổi cái bộ dáng!

Lôi Nhân mang theo Tô Thất Thất thoát khỏi rừng cây không bao lâu, liền hôn mê ở trên ngựa, Thất Thất vãi ba lần đều muốn đem Lôi Nhân vứt bỏ không để ý sau đó tự mình chạy thoát cho rồi, nhưng vài lần cũng chưa hạ được bực nhấc tấm này, đang thời điểm lo lắng có trốn hay không trốn, nghe thấy tiếng gấp gờ một đội quân, Thất Thất liền tục kêu: Thảm, thảm!

Thất Thất đang lúc tự trách mình nhân từ nương tay, lại nghe đối diện có người nói: “Là Lôi tướng quân! Tìm được Lôi tướng quân !”

Thất Thất mới biết được là quân đội Đại Chu, trong lòng hơi buông lỏng một chút, nhưng ngấm lại hành vi khi ra khỏi thành của mình, Doãn Trường Ninh đợi mình về còn không lột da mình sao, lúc này mới quynh lên!

Vừa đến tướng quân phủ của Doãn Trường Ninh, Thất Thất còn không có xuống ngựa, Doãn Trường Ninh liền sai người đem nàng lấy loạn côn đánh chết, Thất Thất là bị người lôi xuống ngựa.

Chương 63: Ngô Thành Lịch Kiếp 8

Thất Thất tuy biết nói tự mình xông họa lớn, vì cứu Lôi Nhân buông tha cho vài cơ hội chạy trốn chết, hiện tại phục hồi tinh thần lại, biết là chậm, dứt khoát ngang ngược một lòng mặc cho số phận cho rồi, trong đầu chỉ cầu Doãn Trường Ninh cho mình một cái chết thống khoái, khi nghe được Doãn Trường Ninh phân phó lấy loạn côn đánh chết nàng, Thất Thất vẫn là sợ hãi, nàng chịu qua không ít đánh, tự nhiên biết chết kiểu này không xem như thống khoái, muốn cầu xin tha thứ, nhưng nhìn bộ mặt âm trầm của Doãn Trường Ninh, biết cầu xin tha thứ cũng không làm nên chuyện gì.

Vệ sĩ này vừa được phân phó không chờ đến Thất Thất còn đang do dự có nên mở miệng cầu xin tha thứ hay không, đã không khách khí đem Thất Thất ấn đến trên đất, chưa đến hơn mười côn liền đem Thất Thất đánh cho miệng phun máu tươi.

Thất Thất cầu tha mà sống chính là để báo thù, nhưng báo thù so với nàng tưởng tượng khó khăn hơn nhiều lắm, Thất Thất tính ra cảm thấy bị đánh chết cũng tốt, tất cả mọi chuyện đều xong hết, nhưng loại chết kiểu này vẫn không phải là loại nàng có thể chịu được, vì thế mở miệng kêu lên: “Tướng quân gia... Khụ khụ... Xem ở nô tỳ hầu hạ ngài... khụ... phân lượng, cầu ngài... khụ khụ... cho nô tỳ chết từ từ đi!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất bị đánh đến miệng phun máu tươi, trong lòng là vừa tức vừa hận, lại có vài phần không đành lòng không rõ vì sao, Doãn Trường Ninh không biết vì sao từ lúc thấy Tôn Tiểu Lăng vừa đen vừa xấu này, vài ba lần đều buông tha nàng, mỗi khi gặp được chuyện, luôn có một chút không đành lòng như vậy, nhưng lời nói đánh chết đã muốn nói ra miệng, hân cũng vô pháp thu hồi.

Doãn Trường Ninh đang ở thời điểm chọn lựa bất định, Lôi Nhân một thân toàn máu lại bị người đỡ đi ra, Doãn Trường Ninh còn không kịp mở miệng, Lôi Nhân lại thoáng cái quỳ xuống nói: “Đại tướng quân Tôn Tiểu Lăng này là muội tử ruột của tông quân Tôn Thiếu Bạch, cứ như vậy đánh chết sợ sẽ làm Tôn Thiếu Bạch thất vọng đau khổ!”

Lúc Thất Thất bị đánh cho can đảm câu liệt chờ chết, không nghĩ tới Lôi Nhân sẽ vì mình cầu tình, tuy nhiên Thất Thất đã trúng hai mươi côn, người cũng có chút mơ hồ, Lôi Nhân quỳ gối nơi đó nói những gì nàng nghe không rõ ràng lắm.

Đối với Tôn Thiếu Bạch năm lần bảy lượt thỉnh cầu hồi hương quy ẩn, trong ngày thường, trong lòng Doãn Trường Ninh sẽ không thoải mái, Lôi Nhân không đề cập tới còn tốt, nhắc tới càng phản cảm, nghĩ chuyện Thất Thất làm lần này, tức giận lại xông tới, hân lại quyết tâm, phân phó tùy tùng đem Thất Thất đánh đến chết.

Lôi Nhân mở miệng vài lần, đối với việc cứu Tô Thất Thất cái ưu thế duy nhất dường như chỉ có Tôn Thiếu Bạch, hân cũng biết Tôn Thiếu Bạch gần đây làm cho Doãn Trường Ninh trong lòng không thoải mái, nhất thời tìm không ra lời nói tốt để cầu tình, thấy lại thêm một quân côn quất xuống dưới, thật sự không đành lòng, bỗng bỏ qua thay Thất Thất trúng một côn, đem vài cái tùy tùng hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, vội kéo Lôi Nhân đứng lên, Lôi Nhân lại bắt lấy Thất Thất nói: “Đại tướng quân, Lôi Nhân đi theo đại tướng quân từ nhỏ, có hơn hai mươi năm, từng vào sinh ra tử, còn chưa từng cầu xin ngài, hôm nay có thể xem trên mặt Lôi Nhân, tạm tha nàng đi, nàng có lẽ ngay cả chính mình đang làm cái gì cũng không biết!”

Quản Phong có chút giật mình cách làm của Lôi Nhân, Doãn Trường Ninh thấy càng tức vỗ cái bàn nói: “Lôi Nhân, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không? Những người này không người nào không phải theo bốn soái vào sinh ra tử hơn mười năm, bốn soái không thể để cho bọn họ cứ như vậy không công mà đánh mất tánh mạng, bỏ ra, tiếp tục đánh!”

Những tùy tùng này được lệnh, vội kéo Lôi Nhân ra, Lôi Nhân dùng khí lực bắt lấy Thất Thất, liều mạng không cho những tùy tùng này đem mình từ trên người Thất Thất lôi đi, vài lần lôi kéo, ngược lại đem tiểu cung Thất Thất giấu ở trên người, sáu mũi cung tiễn cùng một khối ngọc bài, một quyển sách nhỏ dùng giấy dầu bao lại kéo đi ra, vừa thấy đến cung tiễn, Quản Phong hít một hơi kêu lên: “Đem mấy thứ kia mang lên!”

Một tùy tùng lập tức đem mấy thứ này nọ từ trên mặt đất nhặt lên, đưa cho Quản Phong, Quản Phong cầm cung tiễn nhìn một hồi sững sờ một chút nhẹ giọng nói: “Đại nhân, này cư nhiên là ‘tử thai vân nê’ cung!”

Doãn Trường Ninh ánh mắt nhảy dựng, đang muốn tiếp cái cung kia, lại nhìn đến khối ngọc bài xanh biếc trên tay Quản Phong, vội hỏi: “Cung này làm sao có thể ở trên người nàng, lập tức tra xét, ngươi... Đem ngọc bài kia cho bốn soái!”

Quản Phong mới nhìn đến ngọc bài, phục hồi tinh thần lại nói: “Đại nhân, ngọc bài này làm sao giống như khối ngọc ngài mất đi vậy!” Nói xong đưa qua, Doãn Trường Ninh vươn tay tiếp ở trong tay vừa nhìn, quả thật là ngọc bài mình năm đó đưa cho tiểu cô nương đã cứu mình kia, Doãn Trường Ninh lắp bắp kinh hãi, sai người đem mặt Thất Thất nâng lên, cứ việc có chút đen, nhưng nhìn ra được hơi thở mong manh, thấy làm sao cũng không quá giống, tiểu cô nương kia tuy có chút tham lam, có chút con buôn, nhưng bộ dáng bên ngoài cực kỳ đoan chính, nếu không phải bởi vì cử chỉ lên không được mặt bàn, tính ra thật sự là một nha đầu băng tuyết thông minh.

Quản Phong có vài phần do dự hỏi: “Đại nhân, này chẳng lẽ thật sự là tiểu nha đầu kia?”

Doãn Trường Ninh nhìn thoáng qua ngọc bài lại xem Thất Thất liếc mắt một cái có chút thất vọng lắc đầu nói: “Không quá giống!” Sau đó trầm ngâm một chút nói: “Trước thả nàng một mạng, nhốt vào trong địa lao!”

Thất Thất bị nhốt vào trong địa lao cũng không biết là khối ngọc bài mình vài lần muốn vứt bỏ, mà lại không biết vì cái duyên có gì chưa vứt bỏ đi kia cứu mạng mình, Thất Thất tỉnh lại, mở mắt, chân cùng lưng từng khúc đau nóng rất nhức nhối nhờ nàng đã xảy ra sự tình gì, Thất Thất hận Doãn Trường Ninh, hơn nữa từ lúc nhận thức Doãn Trường Ninh, bị hãm làm tiện sau, không hề ít bị đánh bị phạt, nhưng lúc này đây Thất Thất tự mình cũng cảm thấy mình là xứng đáng, ít nhất ở thời điểm mấy chục tánh mạng tro mắt biến mất trước mặt mình kia, nàng mới biết được mình cũng không có vui sướng sau khi trả thù, tánh mạng con người thế nhưng lại yếu ớt như vậy, những gương mặt tươi sống này không lâu trước còn giấu cợt mình, khinh thị mình, trong giây lát vốn không còn, có lẽ ngay cả thi thể tìm khắp cũng không trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cuộc Sống Cầu Thả 1

Trên người rất lạnh, trên người rất đau, Thất Thất muốn ôm thân mình, cái loại đau đớn này lại làm cho nàng không thể thực hiện được; Thất Thất ra sức ho khan, mỗi một cái ho đều liên lụy đến đau đớn trên người, mỗi một tiếng ho miệng đều đầy máu tươi.

Thất Thất thật sự muốn chết cho rồi, miễn cưỡng nâng mắt hướng xung quanh nhìn xem, có cái gì đó có thể làm cho mình xong hết mọi chuyện hay không, nhưng trong địa lao ngoại trừ dây xích sắt đang trôi nổi kia, chỉ còn cỏ khô trải trên mặt đất, Thất Thất thất vọng nhắm mắt lại, lại chịu đựng đau đớn mãnh liệt ho một mạch, ối ra hai ngụm máu, lại nghe thấy thanh âm Lôi Nhân truyền vào trong tai: “Mở cửa ra!”

Bình sĩ trông coi cửa lao vội nói: “Lôi tướng quân, đại tướng quân phân phó ai cũng không được thăm hỏi!”

Lôi Nhân lại lạnh lùng nói: “Lôi đại gia người cũng là phụng phân phó của đại tướng quân, đến xem phạm nhân có cái dị thường gì hay không!”

Thất Thất không còn nghe binh lính trông cửa lao lên tiếng ngăn cản nữa, sau đó nghe được “Ầm” một tiếng, cửa mở ra, Lôi Nhân đi đến, vẫy tay đem hai người lính theo vào đuổi đi rồi, mới ngồi xuống dưới từ trong ngực lấy ra hai cái bình sứ nói: “Tiểu Lăng, đây là kim sang được trị thương tốt nhất, màu đen thoa ngoài da, màu trắng để uống, một lần hai viên, người dùng thật trọng!”

Lôi Nhân nói xong buông xuống khối ngọc bài cùng quyển sách nhỏ kia, thấy Thất Thất không hề động đậy, thờ dài nói: “Người cũng không nên trách hận đại tướng quân, nếu không phải bởi vì khối ngọc bài này, lần này tuyệt đối không thể tha người như vậy, đổi lại người khác tuyệt đối là không còn sống được.”

Thất Thất vẫn không ra tiếng, Lôi Nhân lắc đầu lấy tay ấn lên bản sách kia lại nói: “Tiểu Lăng, tuy rằng ta không biết người là ai, nhưng ta biết người nhất định không phải Tôn Tiểu Lăng gì đó, nhìn đến bản sách này, đại tướng quân thậm chí còn hoài nghi lúc trước là người đến hạ độc hại hãm, tuy nhiên cuối cùng bởi vì khối ngọc bài này, đại tướng quân vẫn là buông tha cho người, Tiểu Lăng, mới đầu lúc mang người chạy trốn chết, ta thật sự nghĩ rằng người sợ hãi con thần lần kia, buột miệng nói ra, nhưng hiện tại ta không tin, giấu lại chuyện người làm đó, hại chết bao nhiêu huynh đệ cùng ta vào sinh ra tử, ta về sau cũng không thể đến thăm người, người tự mình biết đi!”

Lôi Nhân vừa ra khỏi nhà tù, Thất Thất vung tay lên đem khối ngọc bài cùng kim sang được kia đánh rớt đến nơi khác, lại cầm lấy quyển sách khóc lên, nàng vốn hận Doãn Trường Ninh, thấy hắn rất suông sẻ, muốn chinh hắn, cũng muốn chinh mấy “Thiết huyết vệ sĩ” ngày thường rất xuất sắc này, không nghĩ tới một đường trở về về này, đã chết hết chín phần.

Vừa khóc, Thất Thất lại đau khổ hơn lên, nhìn hai bình thuốc cách đó không xa, Thất Thất vẫn là gian nan bò qua, chộp vào trong tay, mở ra bình màu trắng kia, một hơi nuốt bốn viên, nuốt thuốc vào, Thất Thất lại vừa ho vừa khóc lên.

Thất Thất ở trong lao mỗi ngày đều mơ thấy ác mộng, luôn mơ thấy mặt những người đó không hề là khinh thường nàng, mà dường như là đang hướng về phía nàng đòi mạng, Thất Thất cực kỳ hối hận, cơ hồ như mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, khổ sở chịu đựng không biết hết bao lâu, đau đớn trên người vì thuốc của Lôi Nhân vậy mà một ngày lại dễ chịu hơn một ngày, Thất Thất chỉ cảm thấy mình thật là ngon cỏ, mặc kệ người khác cắt đập như thế nào, nàng đều có thể ương ngạnh từ trong mặt đất vươn lá leo lên!

Thất Thất không biết Bạch Viện bắt lấy chuyện “Đại Tư Mã Doãn Trường Ninh tự ý đi Ngô thành, tổn thất năm trăm người “Thiết huyết vệ sĩ” vạch tội Doãn Trường Ninh một tấu chương, Doãn Trường Ninh làm trái thánh chỉ không về đã muốn có tội, một lần đi Ngô thành, đem Doãn Trường Ninh rơi vào tình huống càng thêm bị động, Doãn Trường Ninh không chỉ không thể tiếp tục Nam hạ, còn cực kỳ bất đắc dĩ không thể không tuân chỉ về bắc.

Lúc Doãn Trường Ninh đi, cũng không có thả Thất Thất, Thất Thất được thả ra là sau khi Doãn Trường Ninh về bắc một tháng, Tôn Thiếu Bạch như thường lệ lui tới thăm nàng, mới biết được Thất Thất bị Doãn Trường Ninh đánh đòn tàn nhẫn nhốt vào địa lao.

Tôn Thiếu Bạch cực kỳ tức giận, tìm được Vương gia Bạch Viện còn đang ở Đồng thành, Bạch Viện cũng không biết Thất Thất vì sao bị Doãn Trường Ninh nhốt vào địa lao, nhưng biết Tô Thất Thất này là muội tử ruột của hàng tướng Tôn Thiếu Bạch, Tôn Thiếu Bạch vốn cũng vì muội tử này mới đến hàng, vì trấn an hàng tướng Tôn Thiếu Bạch, lại vì có thanh danh tốt, liền hạ lệnh đem Thất Thất từ trong địa lao thả ra.

Bởi vì Thất Thất là gia nô gia hạn khế ước của Doãn Trường Ninh, Bạch Viện rất cuộc cảm thấy không cần vì một hàng tướng Tôn Thiếu Bạch không có quyền thế gì mà xé rách da mặt cùng Doãn Trường Ninh, cho nên thả người nhưng không có triệt tiêu nô tịch của Thất Thất.

Thất Thất càng không biết Doãn Trường Ninh là phe phái Nam hạ cường ngạnh nhất trong hoàng triều Đại Chu, cũng là trụ cột vững vàng trong phái chủ chiến, bởi vì chuyển đi Ngô thành mà bị bắt về bắc, kế hoạch báo thù của Thất Thất mới trở thành chân chính xa xa không kỳ hạn!

Mặc kệ Thất Thất muốn báo thù cỡ nào, ở xa xa không kỳ hạn, nhìn không tới kết quả sau, hẳn nên rời khỏi tướng quân phủ xa chạy cao bay, nhưng Thất Thất cũng chưa đi, mặt dày mày dạn ở lại tướng quân phủ Đồng thành.

Tôn Thiệu Bạch đến tìm Thất Thất mấy lần, mấy lần đều bị Thất Thất cự tuyệt, Tôn Thiệu Bạch nghĩ Thất Thất là không mặt mũi về nhà, liền đưa ra ý kiến trước ở bên ngoài tìm cho nàng một gian phòng ở, chờ tâm tình đỡ lại về nhà, Thất Thất vẫn cự tuyệt, Tôn Thiệu Bạch lâm vào chán nản, không biết Thất Thất đều bị Doãn Trường Ninh đánh thành như vậy, ném ở trong lao chờ chết, Thất Thất vì sao vẫn không chịu về nhà?

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cuộc Sống Cầu Thả 2

Bởi vì Tôn Tiểu Lăng bị đánh chờ chết còn không chịu về nhà, cho nên chuyện nữ nô xấu xí Tôn Tiểu Lăng si tâm vọng tưởng yêu say đắm đại tướng quân Đại Chu quốc, ở Đồng thành bị khuyếch đại rất nhanh liên truyền đi ờ ào huyền ảo, Tôn Thiệu Bạch nghe nói lại xấu hổ giận dữ, hẳn làm những chuyện như vậy là đi theo địch phản quốc, thanh danh vốn đã không tốt, Thất Thất từng vào hồng trường, đối với thanh danh của hắn, lại là liên tiếp gặp nạn, hiện tại lại thêm danh tiếng như vậy, Tôn Thiệu Bạch ngay cả cửa phòng cũng không dám ra!

Bạch Viện thấy Doãn Trường Ninh không ở Đồng thành, Tôn Tiểu Lăng này cư nhiên còn trước sau như một mơ hoàng lương đại mộng của nàng, có một người như vậy yêu say đắm Doãn Trường Ninh người mà mình đối đầu, chẳng quản là một con người cực xấu lại tương đối không có thương thức gì, Bạch Viện vẫn cảm giác không quá thoải mái, đối với Thất Thất trừ bỏ khinh thường, còn có chính là bất mãn, lúc Tôn Thiệu Bạch bom đủ dũng khí ra cửa lại đến cầu xin hắn thoát nô tịch cho Thất Thất, hẳn không thuận theo chán ghét việc này, để cho người ta đem khế ước của Thất Thất đưa đi Hâm vương phủ ở Thượng Dân hoàng thành Đại Chu, vẫn không có hồi âm, Bạch Viện cũng gác lại mặc kệ, đối với Tôn Thiệu Bạch cũng tránh mà không gặp!

Tướng quân phủ vừa rút đi, chỉ chừa vài người trông coi viện, do Lưu quân sự kia quản lý, Thất Thất là nô tịch tướng quân phủ, bị Bạch Viện cưỡng chế từ trong địa lao thả ra, Lưu quân sự sớm đã được phân phó, đem Tôn Tiểu Lăng đuổi ra khỏi tướng quân phủ.

Thất Thất lại mỗi ngày lại ở trước đại môn tướng quân phủ, tìm cơ hội chôn vào trong phủ, làm hại Lưu quân sự cũng không dám từ cửa chính Thiên môn đi ra ngoài, chỉ dám đi cửa hông, nhưng Thất Thất bắt khuất, lại đi cửa hông chặn Lưu quân sự.

Lưu quân sự từng được phân phó, nhưng hẳn ngầm đối với người lưu lại cũng không vừa ý, nhân công còn không nhiều bằng thời điểm quân ngựa, hiện tại rõ ràng là phủ viện lớn, nhân công khan hiếm, Thất Thất mặt dày mày dạn muốn ở lại, Lưu quân sự mặc dù không quá xem trọng Thất Thất, chỉ biết xấu nha đầu này, làm chuyện năm lần bảy lượt kinh hoàng phá thạch, nhưng đều được Doãn Trường Ninh tha cho, hiện tại lại để lại cái phân phó kỳ quái như vậy, luôn cảm thấy Tô Thất Thất này có chút không giống với người thường, suy nghĩ một chút vẫn là thu giữ Thất Thất.

Thất Thất vừa đạt được Lưu quân sự tán thành, sẽ không còn phần tinh lực ở trước cửa vây đuổi chặn đường Lưu quân sự kia, Doãn Trường Ninh đi rồi, ngoại trừ lại một lần lưu lại cho Thất Thất một thân đau xót, còn hạ xuống cái bệnh ho khan, đau xót trên người ở ngày mưa dầm thêm lợi hại, uống chút rượu có thể dịu đi rất nhiều, bởi vì khẩu vị cũng giá tiền, Thất Thất cũng có vẻ hợp ý với rượu hoa quế, Thất Thất nằm mơ cũng không nghĩ tới mình đang rượu cho mỡ mỡ bảy năm, cuối cùng bản thân mình cư nhiên mê thích thứ này; ho khan kia hơi có gió thổi có lay liền ho cả đêm cả đêm, ngay cả ngủ cũng không được.

Thất Thất ngày qua một ngày lại một ngày, ban ngày ở chỗ mấy lão đầu trông viện ăn cơm, ban đêm liền tránh ở trong nhà gỗ nhỏ của mình ngủ, chuyện thích làm nhất chính là cùng Lưu quân sự với vài lão đầu uống chút rượu, sau đó nghe vài lão nhân càn rỡ tán dóc một hồi.

Có đôi khi Thất Thất sẽ tới cái chỗ hoang vu sau viện kia ngồi ngồi, ở trước phần mộ Doãn Trường Ninh uống chút rượu ngồi ngồi, nàng không biết Doãn Trường Ninh đem ai chôn ở chỗ này, còn từng tế hai rượu hai lần, Thất Thất cảm thấy thần bí, cho nên liền thường đến phần mộ nơi đó ngồi.

Có một lần cùng dĩ vãng giống nhau đang bình rượu hoa quế chạy đến tòa độc mộ kia uống, không cẩn thận rơi vài rượu, lúc Thất Thất vươn tay bắt bầu rượu, đem bùn đất nhấc lên một khối to, cư nhiên nháy ra một chuỗi hạt châu, Thất Thất vừa thấy đúng là chuỗi vòng tay mỡ mỡ lưu lại cho mình kia, không thấy Doãn Trường Ninh đeo trên tay, thì ra Doãn Trường Ninh lấy vòng tay chôn ở nơi này, Thất Thất nguyên bản không biết nơi này là chôn ai, nhưng nhìn đến vòng tay này, nàng có chút hoài nghi chôn là Tôn Nhị nha, Thất Thất từ đó về sau không bao giờ đi đến chỗ hoang vu sau tiểu viện nữa, nàng cảm thấy mình không có mặt mũi nhìn Tôn Nhị nha, Tôn Nhị nha đã chết, mình lại mạo hiểm lấy tục danh của nàng tiêu dao mà sống, thậm chí còn nhận sự chăm sóc của anh nàng, ít nhất tiền mình uống rượu ăn cơm tất cả đều là Tôn Thiệu Bạch cho, mặc dù Tôn Thiệu Bạch cho tiền nàng ăn cơm áo mặc, biết nàng dùng để uống rượu, còn không quá tức giận, nhưng trước khi vào phủ tự mình vỗ ngực cam đoan với Lưu quân sự chỉ quản nàng ở mặc kệ nàng ăn uống, Thất Thất không không có thu nhập cực kỳ không có chí khí nhận tiền Tôn Thiệu Bạch cho.

Lại có một lần, Thất Thất uống say chúi ngã, nghe vài lão nhân càn rỡ tán gẫu mới biết được vì sao tướng quân phủ chỉ chừa vài lão nhân ở lại trông cửa, Doãn Trường Ninh phụng chỉ về bắc, bị lấy lại binh quyền, có lẽ cũng không về lại Đồng thành, chỗ tướng quân phủ này sợ là vĩnh viễn để đó không dùng nữa. Thất Thất sững sờ hồi lâu, ngay cả bầu rượu rót xuống đất cũng không có cảm giác, chỉ cảm thấy mình mặt dày mày dạn làm hết thảy

là buồn cười cỡ nào, chính mình còn muốn ở lại chỗ này chờ cơ hội, Doãn Trường Ninh lại về cũng không về Đồng thành, tất cả trông mong của nàng dường như đều tan thành bọt nước.

Thất Thất ở Đồng thành không biết ngày người bao lâu, Đồng thành lại khôi phục sức sống như xưa, chiến tranh đã muốn rồi đi xa, Đại Chu cùng Đại Kỳ biên giới bắt đầu thông thương, lui tới thậm chí kết hôn, Đại Kỳ quốc bởi vì Doãn Trường Ninh tiến công, rốt cuộc tiến nhập vào trạng thái nghỉ ngơi hồi phục, đương nhiên trong lúc đó cũng không thiếu một ít xung đột ma sát nảy sinh, nhưng bởi vì đủ các loại nguyên nhân, cũng không có hình thành chiến tranh quy mô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Cuộc Sống Cầu Thả 3

Thất Thất sống sót giữa sự sống hay chết, biết tin tức Doãn Trường Ninh thực có khả năng không quay về Đồng thành, càng thêm chán chường mà tiêu pha ngày tháng!

Một buổi hoàng hôn cùng mọi ngày không có gì bất đồng, sau khi đóng rượu từ Ô Y Hạng Thất Thất quay về đại tướng quân phủ, thấy một cô gái yếu đuối che một chiếc ô màu đỏ máu đào từ trước mặt mình ngang qua, thế nhưng có vài phần nhìn quen mắt, Thất Thất sững sốt một chút, nữ giới cùng mình quen thuộc không nhiều lắm, trừ bỏ Thiên Tuyết, càng ít có cô gái nào có tư sắc cùng khí chất như vậy, Thất Thất liền lên lút đi theo, mãi theo đến lúc cô gái kia lên kiệu, Thất Thất lại theo cổ kiệu đi một đoạn đường, chân đi đến đâu, đi tới trước một tòa lầu trống trải, nàng kia xuống kiệu, Thất Thất mới nhìn rõ, người này cư nhiên là Trần đại nương tử, Thất Thất có gần ba năm chưa thấy qua Trần đại nương tử, nguyên bản nghĩ nàng đã chết, ai ngờ không những không chết, theo một thân quần áo thủy sắc kia nhìn qua, hẳn là sau khi chồng cùng con trai nàng chết, sống một chút cũng không tệ.

Thất Thất ngẩng đầu nhìn Trần đại nương tử đi vào là tòa nhà như thế nào, không nghĩ tới trên bảng hiệu của tòa lầu cao cao kia viết ba chữ “Bách hoa lâu”, Thất Thất có phần giật mình, nhìn một thân trang phục của Trần đại nương tử kia quá tươi đẹp, hiển nhiên không phải ân khách đi vào, nếu không phải ân khách, vậy Trần đại nương tử sẽ là cái gì đây, đầu bài? Thất Thất nhìn không được nở nụ cười, Trần đại nương tử làm đầu bài “Bách hoa lâu”, làm thế nào cũng có vẻ có chút chẳng ra cái gì cả, ngấm lại tiệm rượu của Trần đại nương tử là đồng tấu vô khi, vậy nàng kinh doanh ở “Bách hoa lâu” có thể cũng là đồng tấu vô khi hay không đây!

Thất Thất thuở nhỏ vốn không có mẫu thân, hàng xóm láng giềng xung quanh bởi vì mỗ mỗ nàng, tính ra ít có thân thiết với nàng, Thất Thất cũng chẳng chi có ở trong tiệm rượu của Trần đại nương tử nghe được một ít lời nói dễ nghe, cho nên ở trong cảm nhận của Thất Thất, Trần đại nương tử trừ bỏ nhân phẩm không tệ, còn có thiện cảm mà những phụ nữ khác không thể thay thế!

Gặp Trần đại nương tử, cuộc sống dần dần đã muốn không còn niềm vui trên đời của Thất Thất lại có mục tiêu mới, Doãn Trường Ninh sẽ không trở lại, mình ở lại tướng quân phủ hiển nhiên không còn ý nghĩa gì, sớm sinh tâm tư rồi đi tướng quân phủ, nhưng Tôn Thiếu Bạch hiện tại lại không hề nhắc tới chuyện đó, mình lúc trước cự tuyệt không thừa đường sống, Thất Thất cũng không có không biết xấu hổ chủ động nhắc lại. Mục tiêu mới của Thất Thất chính là suy nghĩ làm như thế nào tiếp cận Trần đại nương tử, hơn nữa Thất Thất trừ bỏ muốn rồi đi phủ tướng quân, còn muốn tự lập, nàng không quá muốn nhận tiền Tôn Thiếu Bạch cho, mỗi lần vừa thấy mặt, luôn có vài câu thoại khô khan không có bất luận cái gì mới mẻ độc đáo, Thất Thất nếu không phải bởi vì không có tiền sống, đã sớm trốn mất, trông mong cả đời không cần gặp lại Tôn Thiếu Bạch mới tốt.

Lưu quân sự có chút kinh ngạc nhìn Thất Thất cho tới bây giờ ăn mặc lôi thôi, ngủ đến sáng dậy cực muộn, cả ngày ho đến không ngừng, cư nhiên ở một buổi sáng tươi đẹp tháng ba, dậy thật sớm, rửa mặt, đương nhiên khuôn mặt nàng kia rửa hay không rửa cũng không liên quan gì quá nhiều, chùi một chút cao hoa quế, sau đó mang mái tóc ít khi gội kia, vấn một cái kẻ bóng loáng tron nhãn, Lưu quân sự không khỏi buồn nôn, không biết kiểu tóc này của Tô Thất Thất thuộc loại đã kết hôn, hoặc là đính hôn hay là chưa gả, lại thấy ở trên đầu Tô Thất Thất cắm một chuỗi hoa ngênh xuân trong viện, Lưu quân sự buồn nôn rét lạnh đến mức có phần run rẩy, cũng không biết Tô Thất Thất rốt cuộc là muốn người tôn hoa hay là hoa tôn người, tóm lại thấy thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, người càng khó xem, hoa cũng không đẹp như bình thường mọc ở trong viện, chỉ cảm thấy Tô Thất Thất y như làm nhục chuỗi hoa ngênh xuân kia, lên cho rằng Tô Thất Thất mặc trang phục thanh y giả làm nam giới tương đối thuận mắt hơn, nhìn Tô Thất Thất vui sướng như con chim nhỏ mà đi rồi, Lưu quân sự không khỏi nghĩ: Tôn Tiểu Lăng này có phải coi trọng thiếu niên lang nhà nào hay không, luận tuổi này cũng thực đến niên kỉ nên tìm nhà chồng, nếu không tìm, tuổi lại lớn, người lại xấu, thật đúng là gả không ra!

Thất Thất tìm cái xe bò xuôi gió đến “Bách hoa lâu”, vài năm trước nàng đã từng tới nơi này, biết là chỗ đàn ông có tiền thích đến, cô nương nơi này cũng chỉ đem ánh mắt nhìn ở trên thân đàn ông có tiền, người giống như nàng vậy, quy mô bình thường sẽ không cho phép vào, Thất Thất liền đứng ở hậu viện, biết nơi đó có cánh cửa hông, là hạ nhân ở phòng bếp đi, bán đồ ăn đưa đồ ăn cũng từ nơi này mà vào, trong ngày thường đi ra quản lý nghiêm cẩn, đi vào quản lý lỏng lẻo.

Tôn Thiếu Bạch đối với Thất Thất coi như ra tay rộng rãi, hàng tháng đều cho nàng hai lượng bạc, nàng trừ bỏ đóng rượu ăn cơm, thời điểm tâm tình tốt cũng có thể dễ dàng chút tiết kiệm, sau lại Thất Thất mới biết được Tôn Thiếu Bạch bắt đặc chỉ cũng không nghĩ đến đặc chỉ tiền tiêu cũng không quá mười lượng một tháng.

Thất Thất xoay người đến trên đường, mua một gánh đậu hủ, trả tiền xong, liền đối với người gánh đậu hủ kia nói: “Đưa đến ‘Bách hoa lâu’!”

Người bán đậu hủ kia vừa nghe có chút ngạc nhiên nói: “Làm thế nào Thủy ma ma của ‘Bách hoa lâu’ không quản sự, đổi thành người!”

Thất Thất nhân tiện nói:“Kêu người gánh đi, người cũng nhanh chút, la lối cái gì?”

Bán đậu hủ lập tức gánh đậu hủ đi theo Thất Thất, vừa đến cửa hông, một người quy nô muốn đi ra hỏi, Thất Thất lại nói:“Thầy ma ma nhà người bảo nhanh chóng đưa tới, nói là cần dùng gấp!”

Quy nô kia còn chưa tới kịp hỏi, Thất Thất đã muốn đuổi người gánh đậu hủ đi vào trong :“Còn không mau chút, nhờ việc, cẩn thận không còn buôn bán dễ làm!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cuộc Sống Cầu Thả 4

Quy nô đang muốn gọi lại Thất Thất, Thất Thất bỗng ném lại người bán đậu hủ lập tức đi vào trong, quy nô vừa thấy vội thét to gọi người bắt Tô Thất Thất, Tô Thất Thất đã tới nơi này, còn có chút ký ức, vài cái đã lùi lên lầu hai, quy nô kia thét to gọi người đến, cũng gào hô đuổi theo, Thất Thất tìm đúng mục tiêu liền hướng về chỗ náo nhiệt phía trước chạy.

Thất Thất vốn thử tìm vận may mà đến, không nghĩ tới mấy năm nay chuyện không hay ho gặp nhiều, cuối cùng thông thuận một ít, nàng vừa lên lầu hai, đã thấy Trần đại nương từ mang theo người đi ra, Thất Thất vươn tay tháo hoa nghênh xuân xuống thuận tay ném, thoáng chốc chạy lên.

Phương Trân Châu hôm nay có khách quý, đi ra vốn là đi đón khách quý, không nghĩ tới bỗng từ bên hông thoát ra một hắc tiểu tử vừa đen vừa gầy, Phương Trân Châu đang có chút tức giận muốn răn dạy những quy nô này, không nghĩ tới hắc nha đầu lên đến bên người nàng cư nhiên nhỏ giọng kêu một tiếng:“Trần đại nương từ!”

Phương Trân Châu sững sốt một chút, “Trần đại nương từ” kia mình đã có vài năm không dùng qua, không nghĩ tới lần này mới về Đồng thành không tới hai ngày, cư nhiên khiến cho người ta nhận thức ra, đương nhiên, Đồng thành hiện tại thuộc sở hữu của Đại Chu quốc, nàng tính ra cũng không có gì đáng sợ, chỉ là ở trong trí nhớ của mình dường như không có người nào như hắc tiểu tử đây vậy, vì thế ngừng bước chân nói:“Thanh Thường, các người trước đi ‘Phượng đồng ốc’ hầu hạ quý nhân, ta một hồi sẽ đến!”

Thất Thất mới nhìn rõ bên người Phương Trân Châu còn có một cô gái xinh đẹp ăn mặc loè loẹt, cô gái kia ánh mắt ngả ngón nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, bày ra vòng eo rất nhỏ đi ngang qua rồi, Phương Trân Châu mới chuyển hướng Thất Thất nói:“Xin hỏi khách quan xưng hô như thế nào?”

Thất Thất nở nụ cười một chút nói:“Nô tỳ thăm có chuyện muốn nói cùng nương từ !”

Phương Trân Châu nghe Thất Thất tự xưng nô tỳ có chút buồn bực, nhìn dáng dấp thì giống như nô tỳ, nhưng cử chỉ so với nô tỳ bình thường lớn mật hơn nhiều lắm, chẳng lẽ là chủ tử từ gia kia sai sử, vì thế liền đem Thất Thất mời vào phòng mình, Thất Thất kỳ thật cũng là chữ “Nô tỳ” này dùng thuận miệng, trong khoảng thời gian ngắn sửa không qua cửa.

Tiến vào phòng Phương Trân Châu, Thất Thất liền có chút hâm mộ nói:“Không nghĩ tới mấy năm nay Trần đại nương từ không cần bán rượu nữa, sống cư nhiên xa xỉ như vậy!”

Phương Trân Châu bất động thanh sắc nói:“Xưng hô người như thế nào!”

Thất Thất nhân tiện nói:“Cứ kêu nô tỳ Tiểu Lăng là được!”

Phương Trân Châu nghe Thất Thất tự xưng “Nô tỳ” có chút giật mình, nhưng tên này lại không nhớ rõ mình nhận thức từ khi nào, vì thế lạnh mặt nói:“Vậy Tiểu Lăng cô nương tìm ta có chuyện gì?”

Thất Thất cười nói:“Trần đại nương từ, nô tỳ cũng sẽ không hại người, người gấp cái gì, Tiểu Lăng gần đây trong tay túng thiếu, nương từ có thể tìm cho nô tỳ việc gì đó hay không, để cho nô tỳ trám miệng, chỉ thế thôi!”

Phương Trân Châu nghe xong hừ một tiếng nói:“Người cho rằng ta sẽ đáp ứng sao?”

Thất Thất thờ dãi nói:“Nô tỳ nhiều năm không gặp Trần đại nương từ, vừa chợt thấy chỉ cảm thấy Trần đại nương từ vẫn còn thân thiết giống như năm đó, muốn đến tìm nơi nương tựa, cầu miếng cơm ăn, Trần đại nương từ thu hay không thu lưu cũng không sao!”

Phương Trân Châu không biết vì sao nghe xong lời này của Thất Thất có chút động dung nói:“Tuy rằng ta không biết người là ai, tuy nhiên, ta có thể cho người cơ hội, về sau người liền ở lại trong ‘Bách hoa lầu’ chạy chân đi!”

Thất Thất nở nụ cười một chút nói:“Vẫn là Trần đại nương từ tốt, chỉ là thân thể nô tỳ bị người ta tàn nhẫn đập hư, làm gì cũng không được, chạy chân này cũng sợ không quá như ý Trần đại nương từ!”

Phương Trân Châu thấy Thất Thất đang cười, cho dù mặt đen cũng có vẻ thân thiết, bình thủy tương phùng, Thất Thất có thể nói với nàng một phen như

vậy, Phương Trân Châu không biết vì sao đau lòng cho Thất Thất, nhưng Thất Thất tự xưng là “Nô tỳ”, nàng vẫn có chút lo lắng sẽ gây chuyện, nhưng giấu lại một xấu nỏ như vậy, không nhất định là nô bộc được sủng ái của nhà ai, còn có chỗ dựa vững chắc sau lưng mình, hẳn cũng không cần kiêng kị, một hồi lâu mới nói: “Bách hoa lâu ta nuôi người một cái người rảnh rồi cũng không thiếu chút tiền để không này!”

Thất Thất vừa nghe lập tức đứng lên nói: “Đa tạ Trân đại nương tử, nô tỳ tương lai nếu có thể cá muối xoay người, nhất định không quên ân thu lưu hôm nay của Trân đại nương tử!”

Phương Trân Châu nhìn gương mặt đen kịt của Thất Thất, cũng không trông cậy vào nàng có thể cá muối xoay người báo đáp cái đại ân gì, thản nhiên nói: “Về sau người ngay ở phòng bếp làm giúp việc đi!”

Thất Thất liền vui phơi phới ngay cả phủ đại tướng quân cũng không trở về, đêm hôm đó ở lại trong chỗ Phương Trân Châu tìm cho nàng!

Lưu quân sự nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tô Thất Thất sáng sớm trang điểm xinh đẹp ra cửa cư nhiên vừa đi không về nữa, Tô Thất Thất rút cuộc là nô tỳ có kẻ ước, mặc dù không quan trọng, cấp trên phân phó cũng chả hiểu ra sao, giống như quản hay không quản đều không hề gì, lại không cho ràng buộc nàng đi ở, lại thường xuyên có người hỏi dò, đột nhiên vừa đi như vậy, tương lai bề trên hỏi tội xuống dưới, Lưu quân sự cũng sợ thừa nhận không nổi, nhân công của hắn vốn đã ít đi, càng không muốn để cho Tô Thất Thất dạng nô tỳ như vậy làm to chuyện, vội viết một phong thư mang đi Thượng Dã thành Hâm vương phủ. Nô tỳ Tôn Tiểu Lăng vào ngày 6 tháng ba, rồi phủ mà đi, đến nay chưa từng quay về!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Đồng Tiền Công Tử 1

Doãn Trường Ninh cũng không nghĩ tới mình rồi đi Đồng thành nhào lên một cái liền một năm, mỗi ngày đều có tin tức từ Đồng thành rơi vào trong tay hắn, đã muốn hình thành thói quen việc đầu tiên là phải xem tin tức Lưu quân sự mang đến, hắn chẳng thể nghĩ tới Tôn Tiểu Lăng cư nhiên là tiểu nha đầu năm đó cứu mình, tuy rằng Tôn Tiểu Lăng cùng trước kia giống nhau tham lam, con buôn, tò ra khôn vặt, nhưng Doãn Trường Ninh không biết Tôn Tiểu Lăng làm sao mà biến thành cái dạng này, Tôn Tiểu Lăng nghĩ biện pháp tiếp cận mình, có phải là bởi vì tham tài hay không, rõ ràng từng cứu mình có điều kiện lợi nhất như vậy, nhưng tất cả các phương thức Tôn Tiểu Lăng dùng để tiếp cận đều không có dùng chuyện đã từng cứu mình kia, điều này làm cho Doãn Trường Ninh có chút không rõ.

Quản Phong mở ra phong thư của Lưu quân sự, nhìn thoáng qua nói: “Vương gia, Tôn Tiểu Lăng kia từ tháng trước vô cớ biến mất!”

Doãn Trường Ninh nghe xong sững sờ một chút, vừa mới bắt đầu thư của Lưu quân sự viết đến đều là cáo trạng chiếm đa số: Tôn Tiểu Lăng cùng lão nhi trông cửa Đông đánh một trận; Tôn Tiểu Lăng trộm đồ của lão Diêu tư tăng; Tôn Tiểu Lăng uống rượu, đánh bài thua cuộc, ở cửa chính ngủ một đêm..... Doãn Trường Ninh thậm chí cảm thấy Thất Thất làm tất cả các thứ này nọ đều là vì xem mình có cái hành động gì, lại cứ Doãn Trường Ninh hắn mảy mảy không chút nhúc nhích, còn để cho người ta nói cho Tôn Tiểu Lăng tin tức mình không bao giờ về Đồng thành nữa, Tôn Tiểu Lăng quả nhiên tuyệt vọng, trừ bỏ uống rượu, chuyện buồn bình càng ngày càng ít, Lưu quân sự kia ước chừng thấy cũng không có phúc đáp hoặc xử phạt gì, lời cáo trạng cũng ít theo, thêm sau đó chuyện quá giới hạn của Tôn Tiểu Lăng cũng càng ngày càng ít, đến dứt khoát không còn tin tức của Tôn Tiểu Lăng, hôm nay đột nhiên lại nhảy ra một cái, cư nhiên là Tôn Tiểu Lăng trang điểm xinh đẹp biến mất, Doãn Trường Ninh có chút giật mình: Tôn Tiểu Lăng trang điểm xinh đẹp rút cuộc sẽ là cái bộ dáng gì?

Quản Phong nhẹ nhàng thở ra nói: “Vương gia, Tôn Tiểu Lăng này giống như con ruồi mặt dày mảy dạn quán quít lấy ngài, lần này cuối cùng có chút tự biết lấy mình!”

Doãn Trường Ninh nghe xong không thấy thế mà cảm thấy trống trải vắng vẻ, Quản Phong nhìn sắc mặt Doãn Trường Ninh, chợt ý thức được, tin tức này không có làm cho Doãn Trường Ninh cao hứng, hắn có chút sợ hãi nhìn Doãn Trường Ninh, có phải thật là hoa hoa cỏ cỏ gặp nhiều, nảy sinh tâm tư không giống người thường hay không!

Thất Thất đến “Bách hoa lâu” không tới vài ngày, đã cảm thấy tới nơi này như đúng rồi, ở thế nào cũng thoải mái hơn so với vương phủ, xem ra “Bách hoa lâu” loại địa phương này thật là phi thường thích hợp với mình.

Bởi vì làm nữ giới thường sợ những người rõ ràng so với mình còn xấu hơn, Thất Thất quyết định vẫn giống y như trước kia, cứ đem mình làm đàn ông là được, vì thế quần áo thanh y như cũ, không phải cái loại thiếu kim tuyến không tơ thì găm như Doãn Trường Ninh, mà là dày bố, giày thúc phát, vì làm cho hình tượng của mình đầy đủ hơn một chút, Thất Thất bỏ tiền chế một cây quạt giấy trắng gỗ hắc táo, trên mặt có một bức tranh sơn thủy, vẫn cảm thấy cùng thân phận hiện tại của mình không hợp, vì thế tìm một đại nhân thư tín ở trên mặt đề ra bốn chữ “Đồng Tiền công tử”, mặt trái đề ra ba chữ “Yêu nhất bạc”, người viết thư kia vừa thấy, viết xong, cũng không dám lấy tiền của Thất Thất, chỉ cầu nhanh chóng xong chuyện để đuổi đi, Thất Thất không hiểu vì sao bị đuổi đi, lại đem khối ngọc bài từng mất rồi có lại kia treo ở dưới cây quạt, bắt đầu đi làm chuyện lũng đoạn thị trường giúp Phương Trân Châu kia.

Cây quạt này một chiêu vừa tung ra cực chấn động Đồng thành, không bao lâu mọi người đều biết trong “Bách hoa lâu” có một quy nô kêu Đồng Tiền công tử không có cái gì biết làm, lại yêu nhất bạc.

Tô Thất Thất không có cái gì biết làm thông qua viết “Đồng Tiền công tử” cùng “Yêu nhất bạc” bảy chữ này, vừa qua hơn tháng đã phát hiện sở trường

của mình, chính là đặc biệt biết ép giá, thường có thể đem giá thịt của người ta chém thành giá tiền củ cải trắng; Đến cả bọn buôn người, nàng cũng thường xuyên có thể vết chút lợi mang về, Thất Thất trong lòng oán hận những kẻ buôn người này, biết mấy tiểu cô nương không bán cho “Bách hoa lâu” cũng sẽ bán cho các nhà khác, vì thế ép giá cũng là tâm không từ tay không yếu, đến mức có thể giết được những kẻ buôn người này thật sự suýt nhảy lầu.

Phương Trân Châu vừa thấy Thất Thất vai không thể gánh tay không thể cầm, chạy việc hai ba bước đã thở hổn hển rồi cuộc không phải hoàn toàn không có tác dụng, ép giá tính ra thực có chút bản sự, tựa như Bá Nhạc mà sử dụng Thất Thất này con thiên lý mã này.

Thất Thất mới từ trong tay bọn buôn người ép thấp giá tiền hai tiểu nha đầu chuẩn bị ném vào hồ lửa, đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi, lại nghe đầu bài Thanh Thường kia cười trừ nói: “Đồng Tiền công tử lại đem thịt trong tim con buôn nhà nào móc ra đây!”

Thất Thất ngẩng đầu nhìn Thanh Thường liếc mắt một cái mới nói: “Thường tỷ tỷ hôm nay làm gì sáng sớm đã thức dậy?”

Thanh Thường nghe xong che miệng cười nói: “Đồng Tiền công tử, ngươi không phải là lớn hơn Thường tỷ mấy tháng sao?”

Thất Thất cười hắc hắc nói: “Các cô nương trong ‘Bách hoa lâu’ này đều là tỷ tỷ của bản công tử, nhất là Thường tỷ!”

Thanh Thường liền kiêu mỵ cười nói: “Đồng Tiền đi lên giúp tỷ tỷ đầm ấm chân, tỷ tỷ thưởng cho ngươi kẹo hoa quế ăn!”

Thất Thất vừa nghe nhân tiện nói: “Được tỷ tỷ, Đồng Tiền giao việc này xong sẽ lên!”

Thanh Thường nhân tiện nói: “Vay ngươi mau chút, nếu không tỷ tỷ đem kẹo hoa quế ăn hết!”

Thất Thất vội la lên: “Ngươi đừng nha, ít nhiều cũng chừa cho Đồng Tiền một ít!”

Phương Trân Châu nghe xong lắc lắc đầu, để lại Thất Thất, nàng cũng chưa nói cho mọi người là thư hay hùng, không nghĩ tới toàn bộ “Bách hoa lâu” ngoại trừ nàng ra vốn không có người nào nghĩ đến Thất Thất là cái thư, nhất là cô nương trong lâu đặc biệt thích lấy Thất Thất nói giỡn, hơn nữa mọi người đều biết Thất Thất đặc biệt thích ăn kẹo hoa quế, mặc dù ở thời điểm ho khan, cũng không kiêng kỵ tránh ăn, Thất Thất cũng là vui tươi hơn hờ hững cho mọi người lấy nàng nô đùa, ăn kẹo hoa quế của mọi người, hôm nay giúp người này bóp vai, ngày mai giúp người kia đầm chân, hết thấy một hình tượng Đồng Tiền công tử trộm hương thiết ngọc, ăn ngon kẹo hoa quế.

Thất Thất giao việc cho người xong vài bước lùi vào phòng Thanh Thường, đã thấy Thanh Thường miễn cưỡng nằm ở trên vãn tháp, vừa thấy Thất Thất nhân tiện nói: “Tôi chậm rồi, kẹo hoa quế đã không còn!”

Có một tiểu hồng bài khác nghe xong cười nói: “Trong miệng Thanh Thường tỷ tỷ không phải còn thừa một miếng sao, liền thưởng cho Đồng Tiền ăn đi!”

Thất Thất nở nụ cười một chút, thấy chính giữa bàn bày kẹo hoa quế chờ ăn vặt, liền ngồi xuống, vươn tay cầm một cục thả vào miệng nói: “Kẹo hoa quế nơi này của Thường tỷ tỷ cùng nơi khác không giống với, ăn vào miệng đều thơm ngọt hơn!”

Tiểu hồng bài kia vừa nghe cười càng thêm lộng lẫy: “Kẹo hoa quế trong miệng Thường tỷ tỷ còn ngọt hơn, ngươi không tin cứ ăn thử một miếng!”

Thất Thất cũng vui vẻ nói: “Thường tỷ tỷ, ngươi thưởng cho Đồng Tiền ăn một miếng đi!”

Thanh Thường nghe xong xi xi hai người một cái nói: “Đồ không mặt mũi không da, cũng không biết cảm thấy thẹn!”

Mấy người ngồi xuống, liền có người nói: “Đồng Tiền, ngươi đem chuyện bên ngoài nghe được hoặc là chuyện vui nào đó nói cho chúng ta nghe đi!”

Cô nương trong “Bách hoa lâu” không có người lật thẻ bài, là không thể ra khỏi “Bách hoa lâu”, ngày thường khi không có việc gì thích nhất chính là Thất Thất đến kể chút chuyện đồng gia dài tây gia ngắn, Thất Thất mới phát hiện mình trừ bỏ tham lam vô cùng, ép giá đủ ác, còn có một cái bản sự là kể bừa chuyện xưa một mạch, hơn nữa ở trước mặt một đám mỹ nữ, nàng thoải mái đến ngay cả mắt cũng không chớp.

Thất Thất vào lâu không bao lâu đã biết Thanh Thường này được xem là hồng nhan tri kỷ của Bạch Viện, tự nhiên cũng lưu tâm năm phần, có lòng tiếp cận, không nghĩ tới Thanh Thường kia cũng không chán ghét nàng, Thất Thất không thể từ trên người Doãn Trường Ninh xuống tay, chỉ phải thay đổi lễ lối, đem tâm tư động đến trên người Bạch Viện vẫn chưa đi về bắc.

Một bên bóp vai cho Thanh Thường, Thất Thất vừa giả vờ bất mãn nói: “Hôm nay Đồng Tiền ở trên đường nghe nói Vận vương phi đến Đồng thành!”

Thanh Thường hừ một tiếng, Thất Thất nhân tiện nói: “Đồng Tiền qua kẻ hở màn kiệu thấy bộ dáng phi tử kia!”

Liền có người thay Thanh Thường nói: “Phi tử kia bộ dạng đẹp không?”

Thất Thất căn bản không thấy Vận vương phi lớn tiếng hừ nói: “Có đẹp sao, nghe người ta nói là đại cô nương của Doãn tướng gì đó, ngươi ngẫm lại, đại cô nương của Doãn tướng có thể đẹp mặt sao?”

Mọi người liền có chút kỳ quái hỏi: “Đại cô nương của Doãn tướng vì sao lại khó coi?”

Thất Thất nhân tiện nói: “Bằng Doãn tướng một ông già mục nát như vậy, có thể sinh ra khuê nữ đẹp mặt sao!”

Liền có người nói: “Nghe người trong nghề trên Thượng Dàn nói, Doãn tướng bề ngoài cực kỳ xinh đẹp, còn có cái danh xưng mạo như Phan An, tài như Tống Ngọc gì đó!”

Thất Thất ngen, lại nghe có người nói: “Nghe người ta nói, đại cô nương Doãn tướng kia là Vận vương phi, mà đại muội của Vận vương cũng chính là đại công chúa là Hâm vương phi đó!”

Thất Thất thấy không có ai truy cứu lỗi của mình, vì thế cũng vội chen vào nói: “Vương gia Đại Chu đều có âm tự, có phải đều thích âm luật hay không!”

Một tiểu hồng bài ngón lấy tay chọt Thất Thất một chút nói: “Không chút kiến thức nào, còn thích giả thần giả quỷ, Đại Chu Hâm vương này nguyên là đại Tư Mã Doãn Trường Ninh, bởi vì chiến công cao, cho nên ngoại lệ lập làm vương, ngay cái Đồng thành này cũng là hấn đánh hạ!”

Thất Thất sùng sốt một chút, nàng đã thật lâu không có nghe đến Doãn Trường Ninh ba chữ này, giờ vừa nghe đến, ngực như trước đau giống như bị kim đâm, lấy lại tinh thần phát hiện Thanh Thường dường như mặt cũng có vẻ bi ai, có tiểu hồng bài nhân tiện nói: “Việc này vẫn là ít nghị luận là nhất, đừng quên ‘Bách hoa lâu’ này của chúng ta hiện tại cũng thuộc về quan gia !”

Vì thế mọi người liền thảo luận việc khác, Thất Thất lại không còn tâm tư nói cái gì, bởi vì nàng cùng Thanh Thường buồn bực không vui, cho nên mọi người cũng hàn huyên một hồi liền tan.

Trở lại trong phòng, Thất Thất nhìn khối ngọc bào treo dưới cây quạt kia, không hiểu sao nóng giận, tự dưng muốn kéo xuống ném tới trong chậu than, kéo vài cái không kéo xuống được, tức giận đến dồn sức chụp đến trên bàn, cần đến tay đau nhức, nâng tay vừa thấy trong lòng bàn tay thế mà chảy máu, ngọc bài kia cũng bị nàng chụp nát một khối nhỏ, Thất Thất thấy ngọc bài bể một góc, không hiểu sao vui vẻ lên, lung tung cầm này thứ trong lòng bàn tay lên, phần chấn cảm lấy quạt, mang non nửa khối ngọc bài vỡ ném đến trên đất, liền vui vẻ đóng cửa ra khỏi phòng, vừa ra khỏi cửa liền gặp gỡ Phương Trân Châu, Phương Trân Châu vừa thấy Thất Thất nhân tiện nói: “Đồng Tiền, trong kho còn gần mười cây gấm vóc, ngươi có thời gian rảnh thì đi mua thêm đi!”

Thất Thất gật đầu, Phương Trân Châu kia lại nói: “Đúng rồi, còn chuẩn bị thêm bốn mươi bình hạnh hoa lộ, đây là Vận Vương gia thích nhất, thời gian này hấn thường lại đây nhiều!”

Thất Thất vừa nghe phe phẩy quạt nói: “Đại đương gia, không phải nghe người ta nói Vận Vương phi đến đây, làm thế nào còn đến chỗ này nhiều hơn?”

Phương Trân Châu nghe xong cười nói: “Cái này ngươi không biết đâu, ta cũng không tiện nói cho ngươi, Vận Vương cùng Vận Vương phi quan hệ có một chút... Một chút... như vậy, aiz, dù sao ở Thượng Dàn thành chỉ có Hâm vương gia cùng đại công chúa là cực kỳ ân ái!”

Thất Thất không nghĩ tới hôm nay thật là xui, thoáng cái chọt nghe đến hai chuyện cùng Doãn Trường Ninh có liên quan, nàng quyết định tìm một chỗ xả xui, nhân tiện nói: “Đại đương gia đã giữa trưa, Đồng Tiền vẫn là mau chút đem chuyện tình làm thỏa đáng có vẻ tốt hơn!”

Phương Trân Châu nhân tiện nói: “Ăn theo giá lần trước, ngươi trước đi phòng thu chỉ lấy tiền đi!”

Thất Thất vừa nghe lấy tiền, rất thích, một phen chạy chậm chuẩn bị, Phương Trân Châu lắc đầu.

Cầm tiền, Thất Thất liền chân không chằm đất mà đi, không đến hai ba ngày liền đem gấm vóc cùng hạnh hoa lộ chuẩn bị chỉnh tề, chờ xe nhà bán gấm vóc hiếu kính nàng vài đồng bạc, Thất Thất tìm một quán rượu cũng liền quên mất Doãn Trường Ninh cái người này cùng mối thâm cừ đại hận của mình, thậm chí cảm thấy việc này đều đã muốn trôi xa, tìm Trần đại nương tử nương tựa, mới biết được người còn sống là vì cái gì, mỗi ngày hai chén rượu hoa quế cùng một đĩa đậu phộng, mấy khối đậu vùng khô, cuộc sống đã đạt tới trông mong 15 tuổi năm ấy, Thất Thất đã cực kỳ vừa lòng, cái Tô Thất Thất kia để cho nàng chết đi, bản thân mình hiện tại sống có mùi có vị chính là Đồng Tiền công tử.

Uống lên hơi say, Thất Thất bước khoan thai đi thông thả vào “Bách hoa lâu” đã là thời điểm xa hoa truy lạc, Thất Thất vốn định quẹo vào phòng mình, nằm xuống đánh một giấc ngon lành, một tiểu nha đầu thấy Thất Thất nhân tiện nói: “Đồng Tiền, giúp ta đem thứ này đưa đến chỗ Thanh Thường tỷ tỷ, ở ‘Thủy nguyệt hiên’, nàng nơi đó có khách quý, không thể chậm trễ!”

Thất Thất vừa thấy là bình rượu lâu năm, biết là thứ tốt nhất trong “Bách hoa lâu”, chỗ Thanh Thường đó thường xuyên xuất hiện đều là mấy ông chủ có tiền xài không hết, loại rượu lâu năm này mấy chỗ khác 5 lượng bạc đã là hết mức, nhưng đưa đến gian phòng Thanh Thường kia ít nhất phải 50 lượng bạc, Thất Thất có khi phi thường bội phục Phương Trân Châu dám định ra cái giá như vậy, nhưng loại giá này cổ tình còn có một đám to đầu muốn mua.

Thất Thất đối với chỗ ở của Thanh Thường quen thuộc đến mức nhắm hai mắt cũng có thể mò đi vào, chẳng biết sao chơi đến “Thủy nguyệt hiên”, nghe nói bao hết “Thủy nguyệt hiên” kia, một đêm đến mấy trăm lượng bạc, lại thường xuyên đều đầy ngập khách, Thất Thất ôm rượu tự nhiên vòng qua cột trụ hành, rất nhanh sắp đến “Thủy nguyệt hiên”, xa xa chọt nghe nơi đó truyền đến một trận tiếng đàn du dương, Thất Thất là người mù đàn, mù nhạc, tuy rằng nàng thích những thứ xa hoa truy lạc gì gì đó này, nhưng lại không biết gì cả, thích cũng là thích nó náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Đồng Tiền Công Tử 2

Ước chừng lúc Thất Thất đi vào, đúng là lúc tiếng đàn ngưng hẳn, nghe được có tiếng người vỗ tay, sau đó có người không nhanh không chậm nói: “Đồng thành không hổ là hoàng thành năm đó của Đại Kỳ, thật sự là tàng long ngọc hồ, ‘Bách hoa lâu’ xem ra cũng ẩn dấu không ít tuyệt sắc nha!”

Thất Thất nghe thanh âm kia có chút quen thuộc, tuy nhiên Thất Thất uống qua hai chén rượu có chút buồn ngủ, thậm chí nâng rượu đưa vào, xong rồi dẹp đường hồi phủ ngủ ngon một giấc, bước mạnh một bước đi lên, lại nghe Phương Trân Châu nói: “Hôm nay cũng đều là hai vị Vương gia hân hạnh, Thanh Thường mặt mũi mới có thể về vang, Thanh Thường còn không mau mang rượu rót đầy!”

Phương Trân Châu thanh âm chưa dứt, Thất Thất đã muốn bước vào, Phương Trân Châu vừa thấy Thất Thất liền trách: “Thật là, rượu làm gì giờ mới đưa tới!”

Thất Thất vì biểu hiện công lao vất vả của mình vội nói: “Đại đương gia, trong hầm chỉ có một vò rượu ngon này, chôn bảy tám mươi năm nha, đáng giá cho ta đào ra đây!”

Phương Trân Châu biết cái bệnh thổi phồng gấp mấy lần không ngừng của Thất Thất, nhưng lúc này khuyếch đại ngược lại có chút thích đáng, vội nói: “Mau đưa cho Thanh Thường đi!”

Thất Thất nói tiếng “Vâng” liền đưa cho tiểu nha đầu Thanh Thường, vừa nhắc đầu lại thấy ngồi trong tiệc cư nhiên là Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện hai người, Thất Thất sững sờ một chút, Doãn Trường Ninh đang ngủ rượu trong chén, không có biểu tình gì, Bạch Viện thấy lại nói: “Hâm vương gia, này không phải là nô tỳ quý phủ người sao, làm thế nào lại ở nơi này đưa thứ rượu lâu năm gì đó đến đây!”

Doãn Trường Ninh buông cái chén, mở quạt trong tay nói: “Trách không được, lần này trở về, liền cảm thấy quý phủ thiếu cái gì, nguyên lai thiếu một cái tiện nô như vậy!”

Bạch Viện nghe xong cười ha ha nói: “Đen như vậy, không lắc lư ở trước mắt, Hâm vương gia dường như còn rất nhớ mong!”

Thất Thất nằm mơ cũng không nghĩ tới, bản thân mình ngay cả lòng báo thù cũng đều phai nhạt, thậm chí tồn tâm yên đẹp sống qua ngày, như thế nào lại gặp phải Doãn Trường Ninh thẳng thắn này, mà chiếu theo tình hình trước mắt, thẳng thắn này rõ ràng biết mình ở “Bách hoa lâu”, vừa mới bắt đầu Thất Thất ở vương phủ cùng Lưu quân sự càn quấy, thật có lòng đem Doãn Trường Ninh kéo trở về, nhưng càn quấy gần một năm, đừng nói thấy Doãn Trường Ninh, chính là ngay cả tin tức của Doãn Trường Ninh cũng không có một tí ti nào, Thất Thất là ở từng ngày từng ngày thất vọng mà vượt qua, rượu càng uống càng nhiều, bệnh tật cũng càng ngày càng nhiều, vô kể khả thi mới gặp được Phương Trân Châu, cuối cùng lúc cảm thấy nên vì bản thân mình tìm một nơi tốt để đi, đã muốn chuẩn bị như vậy mà sống qua từng ngày từng ngày, Doãn Trường Ninh lại quay trở lại, như thế này không phải là gãy vò người sao?

Phương Trân Châu vừa thấy có chút buồn bực nói: “Hai vị Vương gia nhận thức Đồng Tiền?”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Là một quy nô trong quý phủ của bốn vương, chẳng biết làm thế nào để cho nàng trốn thoát!”

Phương Trân Châu nghe xong nhìn về phía Thất Thất nói: “Nô tài này như thế thì quá lớn mật, vốn đã hứa ước với người ta, thế nhưng trốn thoát, Vương gia tính xử trí như thế nào?”

Doãn Trường Ninh ngượng lạnh nói ra một câu: “Nhẹ thì bắt trở về gả cho người mù, người què, nặng thì ngay tại chỗ đánh chết!”

Thanh Thường nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, trách không được có chút không giống người thường! Thất Thất vừa nghe đem nàng gả cho người mù, người què thật đúng là không bằng đánh chết nàng cho rồi, nếu không ngại chỗ đông người, nàng thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên! Nếu không phải bởi vì đen, Thất Thất sớm đã bị lời thoại của Doãn Trường Ninh chọc tức đến về mặt đồ bưng, Phương Trân Châu nhân tiện nói: “Vương gia không bằng như vậy đi, nô tài này cũng không phải là nô tài có thứ khả năng đặc biệt gì, hôm nay do Trân Châu làm chủ, Hâm vương gia đem nàng bán cho ‘Bách hoa lâu’ thấy như thế nào?”

Doãn Trường Ninh nghe xong bỗng khép lại cây quạt nói: “Tuy rằng Trân Châu mặt mũi lớn, nhưng là gia nô quý phủ bốn vương tự ý bỏ trốn, không những không xử trí, ngược lại còn cho nàng chọn sẵn nơi đi, về sau nô tài quý phủ của bốn vương có phải Trân Châu người toàn bộ chuẩn bị chuộc đi hết không nha!”

Trân Châu sững sờ một chút, nàng cũng không biết vì sao mình muốn thay Thất Thất này ra mặt, cũng không nghĩ tới Doãn Trường Ninh sẽ dùng giọng điệu như vậy từ chối nàng. Bạch Viện liền cười nói: “Trân Châu, người như này không đúng, nô tài này thực là Hâm vương gia ưa thích, hẳn làm thế nào bỏ được cho người chuộc đi!”

Trân Châu vì dẫu đi không khí, vội hoà giải nói: “Vương gia thật đúng là nói đùa, Trân Châu vốn thấy Đồng Tiền bề ngoài cũng không có bộ dáng gì, bình thường làm việc ngu ngốc vụng về, nghĩ rằng Hâm vương gia không thích, mới ra hạ sách này, nên phạt nên phạt!” Nói xong tự uống ba chén, lại cùng Doãn Trường Ninh và Bạch Viện nâng đầy ly chuyển hướng nói: “Hai vị Vương gia không bằng mời Thanh Thường cô nương múa một khúc, trợ hứng uống rượu cho hai vị Vương gia!”

Thất Thất không nghĩ tới Thanh Thường người thường ngày hay tiếp xúc với mình mà lại không phát hiện ra nàng là người cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, trừ bỏ biết hát còn có thể nhảy, Thất Thất lớn như vậy cũng chưa thấy qua dáng múa đẹp như thế, nhất thời đã quên chuyện tình bị Doãn Trường Ninh bắt về, chảy nước miếng nhìn, Thanh Thường vừa thu lại tư thế, Thất Thất không đợi hai vị Vương gia người ta la lên “Tốt”, chính mình trước đã vỗ bàn tay lên kêu: “Thanh Thường tỷ tỷ, người rất lợi hại, múa rất đẹp!”

Thanh Thường hướng về phía Thất Thất đắc ý bày vòng eo ra một chút, hai người tình nghịch mới nghĩ đến đây là cái chỗ gì, Thanh Thường le lưỡi với Thất Thất, Thất Thất không khỏi nhớ tới con đường tương lai sắp tới của mình: Chẳng lẽ lại về đến trong cái đại tướng quân phủ âm u tuyệt đối không vui

về, sống cuộc sống không có thiên lý kia đến hết quãng đời còn lại!

Thất Thất đau khổ suy nghĩ, nghĩ đến Tôn Thiếu Bạch có nửa năm không gặp, đúng rồi, tìm hấn đem mình chuộc ra cho rồi, chuộc ra, mình về sau sẽ không là nữ nô của Doãn Trường Ninh, vậy mình không phải có thể đứng ở trong “Bách hoa lâu” thỏa thích sống cuộc sống xa hoa truy lạc của Đồng Tiền công tử hiện tại này sao, Thất Thất quyết định đem chuyện báo thù lãng quên, Doãn Trường Ninh thằng nhãi này hiển nhiên không dễ lợi dụng, Bạch Viện tên kia hiển nhiên cũng không dễ lợi dụng, coi như mình năm đó bị chó cắn một cái là được, sau đó mỗi ngày đốt cao nhang nguyên rùa phụ hoàng “Mẹ cả”, Thiên Tuyết muội muội của nàng không gặp chuyện tốt, chính là mỗi khi nghĩ đến bị chó cắn một cái, Thất Thất lại cảm thấy chó cắn kia chút hung ác, trong lòng lại có chút không cam.

Quản Phong thờ dài, không nghĩ tới hấn một lòng muốn gạt Doãn Trường Ninh, cuối cùng lại trôi không qua, không thể không giao ra chuyện Tô Thất Thất ở trong “Bách hoa lâu” làm quy nô, vốn nghĩ rằng Doãn Trường Ninh biết nhất định sẽ tức giận, kết quả không nghĩ tới Doãn Trường Ninh không chỉ có tức giận, sau đó còn làm ra hành động càng khiến cho người ta ghen hòng nhìn trần trời, ngay cả Vương phi kia cũng không thông báo một tiếng, liền vội vàng trở về Đồng thành, Tô Thất Thất này ước chừng là ma chướng của Doãn Trường Ninh.

Quản Phong nhìn Tô Thất Thất ra cửa còn không ngừng cùng Phương Trân Châu cam đoan: “Đại đương gia, ngươi cứ yên tâm đi, qua hai ngày ta có thể thoát nô tịch, những chuyện này nhất định đều phải giữ lại cho ta!”

Phương Trân Châu nghe xong gật đầu mạnh một cái nói: “Đồng Tiền, ngươi cũng đừng quá sốt ruột, đại đương gia sẽ giữ lại cho ngươi, trước thoát nô tịch rồi nói sau!”

Thất Thất vội la lên: “Đại đương gia, là thật, rất nhanh có thể thoát nô tịch, trước kia ca ta từng thay ta cầu xin, nhưng tự ta không thoát!”

Phương Trân Châu có chút kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ làm nô tài là một chuyện tốt, ngươi vì sao không thoát vậy!”

Quản Phong liền nhin không được kêu Thất Thất mau chút, Thất Thất vì thế vội vàng nói: “Một lời hai ngữ nói không rõ ràng, dù sao ngươi nhớ kỹ giữ cho Đồng Tiền!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Đồng Tiền Công Tử 3

Quản Phong lắc đầu, nhìn Doãn Trường Ninh bước lên xe mặt âm trầm muốn nhỏ nước, không biết Tô Thất Thất sao lại chắc chắn như vậy rằng nàng hai ngày sau có thể thoát nô tịch, xem cái kiểu này ước chừng thoát nô tịch xong chuẩn bị tiếp tục trở về làm nghề nghiệp trước kia.

Bạch Viện nhìn Tô Thất Thất không ngừng cùng Phương Trân Châu phân bua, liền cảm thấy buồn cười, trước kia hấn đối với Tô Thất Thất con người quái dị như vậy thăm mền Doãn Trường Ninh, có chút chán nản, lúc này lại cảm thấy Tô Thất Thất mặc dù xấu chút, cũng là một nha đầu có phần thú vị, cùng các nha đầu khác không giống nhau.

Thất Thất cuối cùng cáo biệt đi ra, vừa định lên xe, lại nghe Doãn Trường Ninh lạnh lùng nói: “Không phải rất có tinh thần sao, đi theo xe đi, từng sống ở chỗ nào, đừng làm bán xe bốn vương!”

Thất Thất vừa nghe hận không thể lập tức leo lên trên xe đem Doãn Trường Ninh từ xe ngựa xóc xuống, chỗ mình từng sống kia, hấn không phải vừa mới ở bên trong cùng người ta uống rượu nghe hát, áp áp ôm ôm, hấn làm sao lại không ngại chính hấn dơ bẩn, nhưng Thất Thất vẫn rất nhanh biện rõ ưu khuyết vị trí của mình, vì thế thu lại bàn chân đã nâng lên, cẩn thận theo sau xe ngựa, nghĩ “Bách hoa lâu” này cách đại tướng quân phủ thật là có một khoảng cự ly, cho dù chính mình mỗi ngày đều chạy ở bên ngoài, nhưng đoạn đường này hiển nhiên có chút không dễ đi!

Đi non nửa nén hương, Thất Thất chân bắt đầu đau, ngẩng đầu vừa thấy Quản Phong cùng những tùy tùng này đều cười ngựa, đi đường dường như chỉ mỗi mình nàng, Thất Thất lại bắt đầu không có bất luận cái lực sát thương gì ở trong lòng đem Doãn Trường Ninh mắng mấu chó phun đầu, trong bụng hăng hái kêu gọi: Lập tức giải ước, lập tức giải ước!

Lại đi thêm nửa nén hương, Thất Thất liền bắt đầu chơi xấu, ngồi xỏm xuống đất nói nàng đi không nổi, Doãn Trường Ninh nghe xong cười lạnh nói: “Quản Phong, nàng đi không nổi, thì dừng ngựa kéo nàng đi, bốn vương đứng lúc ghét nàng đi chậm đấy!”

Thất Thất từ lúc tiến vào quân trường Đại Chu quốc kia, đã không ít khi bị người kéo qua, biết cái mùi vị kia, nghĩ mùi vị bị ngựa kéo kia nhất định sẽ không dễ chịu hơn bị người kéo, vừa nghe vội vàng đứng lên nói: “Nói đến cũng kì, nghe xong lời nói của Vương gia, bàn chân này nhất thời lại thoải mái lên, hơn nữa còn không thấy mệt!”

Quản Phong lắc đầu, những tùy tùng nhận thức Thất Thất này lơ đãng, vĩnh viễn một chút, ai không nhận thức đều tò mò, thậm chí có chút nhin không được nở nụ cười.

Thất Thất đi nóng lên, nhin không được mở ra cây quạt vừa quạt vừa đi, Quản Phong thấy trên cái quạt kia thật sự viết “Đồng Tiền công tử” lại lắc lắc đầu, rồi nghe Doãn Trường Ninh nói: “Đem cây quạt rách của nàng kia đưa cho bốn vương nhìn một cái!”

Quần Phong liền vươn tay từ trong tay Thất Thất đoạt lấy cây quạt đưa cho Doãn Trường Ninh, Thất Thất không giành lại Quần Phong, liền trực tiếp bỏ nhào vào trên xe Doãn Trường Ninh kêu lên: “Đem cây quạt trả lại cho ta!”

Doãn Trường Ninh thấy ngay mặt cây quạt viết “Đồng Tiền công tử”, mặt sau viết “Yêu nhất bạc”, mắng một tiếng: “Quần tử hảo tài, thủ chi có câu, còn không có gặp qua phụ nhân nào giống như ngươi vậy không có phẩm hạnh gì!” Lại nhìn đến khối ngọc bài dưới quạt kia cư nhiên bề một góc, lại tức giận, sớm biết như thế, lúc trước mình sẽ không để cho Lôi Nhân trả lại cho nàng, càng nghĩ càng tức giận, duỗi tay ra xé một cái nát bấy sau đó ném khỏi xe ngựa.

Nhìn cây quạt bị xé rách đón gió run lên vài cái liền rơi trên mặt đất, Thất Thất vội nhào qua nhặt lên cây quạt của mình, không ngừng khóc lên kêu lên: “Trả ta cây quạt!”

Doãn Trường Ninh lại nói: “Quần Phong cứ đi, nàng nếu không đi, thì dùng ngựa kéo trở về!”

Thất Thất thật muốn để cho Doãn Trường Ninh dùng ngựa đem mình kéo chết cho rồi, nhưng nghĩ cuộc sống tương lai sung sướng trong “Bách hoa lâu”, trong lòng vẫn là không cam, nàng chỉ phải ôm cây quạt nhìn nước mắt đuổi theo xe ngựa.

Đuổi đến vương phủ, Thất Thất hai cái đùi bủn rủn vô lực, vừa ho khan vừa ôm cây quạt rách ở một cái bồn hoa ngồi xuống, Lưu quân sự thấy Thất Thất biến mất nửa năm bỗng nhiên lại xuất hiện ở vương phủ, có chút giật mình, lại nhìn đến chiếc xe ngựa đẹp để quý giá kia, cùng Quần Phong tùy tùng, Lưu quân sự mới ý thức được là Doãn Trường Ninh đã trở lại, hấn sốt ruột, vội phân phó người đi sửa sang lại phòng ở, dụng cụ!

Doãn Trường Ninh xuống xe ngựa, thấy Thất Thất ôm cây quạt rách ngồi ở trên bồn hoa, trên mặt còn lộ nước mắt, lại dùng ánh mắt cực kỳ đố kỵ nhìn mình, vừa thấy mình nhìn nàng, Thất Thất lập tức liền đem ánh mắt chuyển đi, Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Quần Phong, để cho Tôn Tiểu Lăng tiến vào hầu hạ bốn vương!”

Thất Thất vừa nghe ném xuống cây quạt, dùng tay áo lau nước mắt một phen, có chút hiền ngang lăm liết đi vào phòng.

Gian phòng này của Doãn Trường Ninh, Thất Thất từng ở qua cũng không bao lâu, bất quá chỉ hơn một tháng, lúc ấy là mùa đông, cảm thấy ở bên trong ấm áp như xuân, hiện tại ngày nóng nực này đi vào vậy mà cũng mát mẻ thoải mái, nam bắc thông thấu, một thân mồ hôi bỗng chốc không còn, chỉ còn lại có hai chân sưng đến phát đau, lòng bàn chân nóng rát, đoán chắc là đã bị phỏng rộp.

Thất Thất cố sức nhón chân đi vào phòng ngủ, Doãn Trường Ninh đã muốn ngồi ở trên tháp, Quần Phong đứng ở một bên, Lưu quân sự giống y như con chó cúi đầu khom lưng sai người đưa khăn, nước đá, trái cây, nước trà, sau đó một bên bẩm báo tình huống phủ tướng quân hơn một năm nay, một bên tự mình vì Doãn Trường Ninh quạt mát, Thất Thất nhìn trái nhìn phải trừ bỏ mình dường như không có một tỷ nữ nào, Lưu quân sự kia hiển nhiên đem chuyện mình nên làm làm luôn rồi, Thất Thất nhìn họ, nhìn đến khối nước đá kia, cũng không biết Lưu quân sự tại đây ngày nóng nực như thế này làm sao có thể chuẩn bị đến vật như vậy, Thất Thất vừa nóng vừa mệt, thật muốn đem khối nước đá kia ngâm đến trong miệng giải bức.

Doãn Trường Ninh rửa tay rửa mặt, súc miệng một chút, mới một lần nữa ngồi xuống, Thất Thất lại có chút hâm mộ nhìn tấm khăn kia, đem lau mồ hôi trên mặt hẳn là rất thoải mái.

Thất Thất nhìn Lưu quân sự cất khăn đi, tự đáy lòng bội phục Lưu quân sự, từng hầu hạ ngựa chính là một tay hạng nhất, không nghĩ tới hầu hạ người, cư nhiên cũng là một tay hạng nhất, xem ra tính nết người này cùng con ngựa ước chừng là có chút giống nhau, một khi thăm dò làm theo, người cùng ngựa giống nhau dễ hầu hạ, Thất Thất còn không có nghĩ thông suốt tính tình người này cùng con ngựa rốt cuộc khác nhau điểm nào, đã nghe Doãn Trường Ninh tên kia giả vờ giả vịt hỏi: “Tôn Tiểu Lăng, người hiện tại rất muốn thoát nô tịch?”

Thất Thất lấy lại tinh thần vội vàng gật đầu nói: “Hồi bẩm tướng quân gia, nô tỳ hiện tại muốn thoát nô tịch!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Thoát nô tịch? Rất muốn thoát nô tịch, bốn vương cũng muốn hỏi một chút ngươi dựa vào cái gì muốn thoát nô tịch?”

Thất Thất vừa nghe lập tức nhảy dựng lên nói: “Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, ca ta có chiến công, người cũng từng nhận lời hấn, làm sao lại lật lọng, người... Người làm sao có thể lật lọng!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Ta từng đáp ứng hấn, hơn nữa mà không chỉ một hai lần để cho người theo hấn về nhà, nhưng người không phải kiên quyết không rời khỏi vương phủ, bốn vương cũng quen có người hầu hạ, cho nên hiện tại sao, bốn vương sẽ không cho phép người thoát nô tịch!”

Thất Thất vừa nghe, Doãn Trường Ninh thẳng thắn này rõ ràng là mở to mắt mà nói dối, hấn quen có mình hầu hạ, hơn một năm này cũng không để cho mình hầu hạ, có làm sao đâu, kêu lên: “Ta muốn tìm Tôn Thiếu Bạch, ta muốn tìm Tôn Thiếu Bạch, để cho hấn đến chuộc ta!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Đồng Tiền Công Tử 4

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái cũng không gấp nói:“Bỏn vương lận lợi đường xa, một thân bụi đất, Tôn Tiểu Lăng lại đây hầu hạ bỏn vương!”

Thất Thất dùng vẻ ngang ngược hiếm khi có được đứng ở tại chỗ nói:“Không cho thoát nô tịch, tướng quân gia, nguoi liền đánh chết Tiểu Lăng đi!”

Doãn Trường Ninh thấy hừ một tiếng nói:“Đánh chết nguoi, vậy cũng thật làm lợi cho nguoi, nếu không nghe lời, bỏn vương tra tấn chết nguoi!”

Thất Thất hiện đối với chết tính ra không kiêng sợ, chỉ sợ “Tra tấn” hai chữ này, biết ác không qua Doãn Trường Ninh, héo queo theo Doãn Trường Ninh đi về hướng phòng tắm, vừa đi vừa nhin không được bắt đầu nghĩ mình có phải lại có hy vọng báo thù hay không , tuy nhiên giống như Doãn Trường Ninh loại tính cách âm trầm bất định này, cảm thấy mình nắm đó định ra cái mục tiêu báo thù kia có phải có chút cao quá ,có chút si tâm vọng tưởng hay không, vẫn là ở “Bách hoa lâu” làm chút mua bán nhỏ có vẻ thỏa đáng cùng chắc ăn hơn một ít.

Lúc Doãn Trường Ninh trượt đến trong nước, Thất Thất nghĩ đến hầu hạ xong rồi, vừa muốn đi, lại bị Doãn Trường Ninh duỗi tay ra bắt vào trong bể, Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, ở trong nước kích động gây dựa một trận, mới vịn cạnh bồn đứng lên, sau đó hét to một tiếng:“Tướng quân gia, nguoi muốn làm gì, nô tỳ không biết bơi!”

Doãn Trường Ninh thấy cười nói:“Đem quần áo cởi, muốn đến hầu hạ bỏn vương, phải thu thập gọn gàng chút, đã bao nhiêu ngày không tắm rửa , thú muốn chết!”

Thất Thất sống ở “Bách hoa lâu” kia, gian phòng nhỏ là có nắng chiều, ngày thường tắm rửa nào có thoải mái như Doãn Trường Ninh thẳng nhai này vậy, trừ bỏ bể tắm xa hoa, còn một bể đầy nước, dùng nói tắm rửa, dùng để bơi cũng đủ, ngày nóng nực, nàng thật đúng là trông chờ có thể tắm rửa một phen, nhưng nàng cho dù không có phẩm hạnh, cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân thứ đạo lý này, mà trước mắt người đàn ông này vẫn từng làm tiện mình , là người đầu tiên mình muốn báo thù huyết hận, Thất Thất dùng tốc độ cả mình cũng không nghĩ tới bỏ ra khỏi bể.

Doãn Trường Ninh hí mắt nhìn Thất Thất nói:“Thế nào, muốn nguoi một tiện tỳ hầu bỏn vương tắm rửa, làm giảm giá trị con người nguoi sao!”

Thất Thất mới cảm thấy mình có phải là bỏ ra quá nhanh hay không, vội quỳ xuống nói:“Tướng quân gia, Đồng... Tiểu Lăng không dám, Tiểu Lăng đã nhiều ngày trên người khó chịu!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng cũng từ trong bể đi ra, vươn tay kéo một kiện quần áo bao lên, để cho người ta đem nước trong bể toàn bộ thay đổi, mới một lần nữa tắm rửa thay quần áo đi rồi!

Thất Thất không nghĩ tới mình bị Doãn Trường Ninh tên kia xách về tướng quân phủ, vậy mà cả người ẩm ướt ở trong phòng tắm quý cả một đêm, mặc dù trời nóng, nhưng chạy theo xe ngựa gần một canh giờ, lại quỳ gối trên sàn đá hoa cương cứng rắn trong phòng tắm, Thất Thất cả người ướt đẫm tuyệt đối cũng không phải cái tư vị dễ chịu gì.

Thất Thất nửa đêm về sáng mẫn liệt ho lên, ho ói ra máu, hôn mê bất tỉnh, một đêm trừng phạt mới tính là đã xong!

Thất Thất vừa ho liền ho năm sáu ngày, cũng không thấy khá hơn, Doãn Trường Ninh rốt cục vẫn nhin không được ráo bước đi vào phòng Thất Thất, bên ngoài ánh sáng rất tốt, phòng Thất Thất lại tối mờ mờ, mùi cũng rất khó ngửi, Doãn Trường Ninh nhíu nhíu đầu mày, sau đó thấy một dáng người nhỏ nhỏ cuộn tròn ở trên chiếc giường không lớn lắm, hữu khí vô lực ho.

Quản Phong có chút sốt ruột nói:“Vương gia, thầy lang còn chưa tra ra có phải ho lao hay không!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nhân tiện nói:“Đều là mấy thứ lang trung gì không, để cho Thái y của bỏn vương đến xem!”

Quản Phong mở to hai mắt, một hồi lâu mới nói:“Vương gia, việc này truyền ra sợ không tốt lắm đâu!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói:“Bỏn vương mặc kệ nguoi dùng cái phương pháp gì, tóm lại bỏn vương muốn nguoi sống !” Nói xong Doãn Trường Ninh liền đi, Quản Phong nhìn Thất Thất, có chút không biết làm sao!

Thất Thất lão đảo từ trên giường đứng lên, nghe được có người nói:“Vương gia, nha đầu kia từng bị người đánh, thương vào phế phủ, sợ phải điều trị kỹ càng, nếu không thật không nhất định có thể sống thêm bao nhiêu ngày, còn có, nàng thân trúng kì độc, nhưng mà rất kỳ quái, nàng vậy mà còn sống được!”

Thất Thất nghe được thanh âm của Doãn Trường Ninh:“Từng bị người đánh? Thân trúng kì độc?”

Thất Thất nương theo ánh sáng mờ mờ nhìn đi ra ngoài, đứng ở cửa đúng là Doãn Trường Ninh tên kia, cảm y hoa phục, ở cửa phòng mà đứng, thật sự chói mắt, có vẻ như cửa kia càng thấp đi, phòng ở cũng càng chật chội , mặt khác trên mặt đất còn quỳ hai người, nhìn sân nhà mình có chút không sạch sẽ , Thất Thất thực thay đầu gối của hai người kia kêu oan, cũng rất thay một thân quần áo chất liệu tốt trên người bọn họ đáng tiếc .

Doãn Trường Ninh thấy Thất Thất ngồi dậy liền mở miệng nói:“Kia đã tỉnh, nhanh đưa thuốc của các nguoi dứt vào đi!”

Vì thế Thất Thất còn không có hiểu được sao lại thế này, vài phụ nhân trước kia chưa bao giờ gặp qua, đã bụng thuốc nấu sẵn, nhanh chóng ấn chặt nàng, sau đó ba chân bốn cẳng, thanh thể quy mô mà đem bảy tám bát thuốc khó uống vô cùng ục ục toàn bộ dứt vào trong bụng nàng, Thất Thất ngay cả cơ hội gây dựa cũng không có, phụ nhân buông nàng ra, Thất Thất khẽ động trong bụng lạch cạch, sau khi dứt vào, vài phụ nhân mới nhẹ nhàng thở ra, quỳ xuống mặt đất bẩm:“Vương gia, đã dứt thuốc xong cho cô nương !”

Thất Thất vừa nghe thiếu chút nữa liền nhảy xuống chỉ vào cái mũi mắng lên: Các người vậy cũng kêu đứt, rõ ràng chính là đồ! Cái kia mà cũng kêu là uống thuốc, rõ ràng là chịu phạt, đồ nước ối sợ cũng không hơn gì cái này !

Doãn Trường Ninh lại cực kỳ vừa lòng, gật gật đầu vung tay lên nói:“Đều lui xuống đi!”

Chờ các phụ nhân đều đi hết rồi, Doãn Trường Ninh mới đến gần Thất Thất hỏi:“Khá hơn chút không?”

Thất Thất mang đầu quay qua một bên phi thường có cốt khí nói:“Ta ngược lại hy vọng không tốt!”

Một câu ghen Doãn Trường Ninh nói không ra lời, mơ hồ nghĩ thân thể Thất Thất còn chưa khôi phục, vì thế thả thấp giọng hỏi:“Phòng của người làm thể nào luôn có một mùi khó ngửi như vậy, ngày thường người không biết thu dọn một chút sao?”

Thất Thất lại mang đầu xoay đến bên kia, không biết mình thu hay không thu dọn phòng có cái liên quan gì với Doãn Trường Ninh người, hơn nữa vừa về đến đã bị phạt đến ngã bệnh, nàng không thích thu dọn là một chuyện khác, cho dù chịu thu dọn cũng nào có cơ hội mà thu dọn! Còn có việc mình bị đánh tổn thương phê phủ, Doãn Trường Ninh tên kia cư nhiên giả bộ hồ đồ, dường như còn không biết trận đòn hiểm một năm trước kia, làm cho mình còn sống mà so với chết còn thống khổ hơn, Doãn Trường Ninh thấy Thất Thất không để ý tới hắn, cũng bề mặt, thấy Thất Thất mặc đen đen, nhưng rõ ràng tinh thần không tốt, tiếng thở cũng nặng nề, suy nghĩ một chút liền ra khỏi phòng.

Thất Thất rốt cục ở một ngày đầu tháng bảy ra khỏi phòng, chẳng qua là trải qua giày vò của Doãn Trường Ninh, đi đường càng thêm lao lực, một hai bước đã thở hồng hển, nghĩ mình có khả năng xuôi dòng chảy đi “Bách hoa lâu” sống cuộc sống thoải mái, Thất Thất hoài niệm từ trong nội tâm, đối với hành vi của Doãn Trường Ninh càng thêm khó chịu từ trong đáy lòng.

Thất Thất vừa đi khỏi phòng nhỏ của mình, chưa kịp ở dưới mặt trời nóng hừng hực hưởng thụ một chút, xả xả xui, đã có người đến kêu nàng đi thư phòng Doãn Trường Ninh hầu hạ, Thất Thất đầm ngực mắng Doãn Trường Ninh thẳng thắn này không chết từ tế được, hận không thể làm chút chuyện có chí khí, nhưng nàng lại làm không được, thân thể cứ như vậy nàng còn có thể sống một ngày là thêm một ngày, có thể chịu đựng nhất thời là thêm nhất thời.

Đi vào thư phòng rộng rãi của Doãn Trường Ninh kia , Thất Thất vừa quẹo vào, Doãn Trường Ninh liền ngẩng đầu lên, có đã hơn một năm không gặp Thất Thất , Doãn Trường Ninh cảm giác Thất Thất so với trước kia gọn gàng hơn một ít, mặc dù đen thui như trước, nhưng nếp nhăn trên mặt thiếu đi một chút, ánh mắt cũng không có sưng phù ghê gớm như trước kia, thậm chí còn có một hai phần linh khí mà mình quen thuộc, Doãn Trường Ninh cũng không biết nguyên nhân là mình nhìn thuận mắt hay là Thất Thất thật sự thay đổi.

Ở trước bàn sách đứng vững, Thất Thất vừa muốn mở miệng, Doãn Trường Ninh lại nói:“Tôn Tiểu Lăng, ngày đó bốn vương làm hỏng cây quạt của người, hôm nay bốn vương đến người một phen!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đồng Tiền Công Tử 5

Thất Thất hừ một tiếng, cây quạt này, nàng hài lòng nhất là bảy chữ “Đồng Tiền công tử, yêu nhất bạc” kia!

Doãn Trường Ninh thấy Thất Thất mang đầu xoay qua một bên, liền từ trên bàn lấy lên một cây quạt gỗ từ đàn, mặt lụa trắng, vẽ tranh sơn thủy mờ ảo hỏi:“Không thích sao?”

Thất Thất tiện thể đồng thời xoay qua, cái mũi ngửi được một mùi hương dễ chịu, nhìn không được mang đầu quay lại đây, sống trong “Bách hoa lâu” một đoạn thời gian này, Thất Thất vốn thích đồ cổ ngọc khí nhưng lại phân hàng kém đã tiến lên một bước lớn, vừa thấy đã biết cây quạt trong tay Doãn Trường Ninh là thứ tốt, nhất là phiến ngọc treo rủ xuống kia giống như hoàng tuyền thạch lâu năm , mặt trên dường như có khắc hai người, nhưng lại không thấy rõ , nhìn khối ngọc treo rủ kia, Thất Thất chợt quên trước đó không lâu mới bị Doãn Trường Ninh ép buộc gần như chết đi, duỗi tay ra liền đoạt vào trong tay.

Doãn Trường Ninh thấy, khóe miệng hơi hơi gợn lên, Thất Thất nhìn đến Doãn Trường Ninh tựa tiểu phi tiểu, bỗng nhớ tới vấn đề phẩm hạnh, vội vàng thả lại đến trên bàn nói:“Nô tỳ vẫn cảm thấy cây quạt trước tốt hơn cái này!”

Doãn Trường Ninh nghe xong như rụng mảy một chút hỏi:“Vì sao?”

Thất Thất hừ một tiếng nói:“Nguyên lai cây quạt của nô tỳ trên có danh gia nổi tiếng viết ‘Đồng Tiền công tử, yêu nhất bạc’, trên cây quạt này cái gì cũng không có, cùng thân phận của nô tỳ không tương xứng!”

Doãn Trường Ninh nghe được hai chữ “Thân phận” vênh miệng một chút, lại nói:“Chuyện nào có đáng gì?” Nói xong đem cây quạt đặt ở trên bàn, từ giá bút nâng bút lông lên, múa bút vẩy mực, vài cái liền viết lên “Đồng Tiền công tử, yêu nhất bạc” bảy chữ, hơn nữa lưu lại tục danh, chờ mực khô mới đưa cho Thất Thất nói:“Như vậy cùng với cái cũ của người giống, có phải cái này tốt hơn không hả!”

Thất Thất nhận đến trong tay nhìn bảy chữ rồng bay phượng múa kia, dường như so với cái cũ của mình viết có khí phách hơn rất nhiều, nhưng cũng nhất quyết nói: “Nô tỳ trước kia mời danh gia viết, biết danh gia không, chỉ bảy chữ kia đã tốn không ít bạc, cứ một người như vậy tùy tiện viết, làm sao so được với cây quạt cũ của nô tỳ!”

Doãn Trường Ninh nghe xong duỗi tay ra bắt lấy quạt nói: “Vậy là không thích, không thích bốn vương sẽ thu về!”

Thất Thất vừa nghe nhanh chóng chuyển tay xoay tay lại giành lại nói: “Dù sao giờ một cây cũng không có, có còn hơn không đi, trước đem cây quạt này dùng đỡ!”

Doãn Trường Ninh khoe miệng giơ lên lợi hại, không khỏi vươn tay sờ sờ sau cổ Thất Thất, vốn còn muốn nói gì đó, lại nói không ra, chỉ là nở nụ cười.

Thất Thất cầm cây quạt mới vừa nhìn đã biết giá trị không ít này, ngay cả ho cũng nhẹ vài phần, hô hấp cũng thông thuận rất nhiều, cây quạt kia quạt ra gió dường như mát mẻ hơn so với cây quạt cũ của mình, vì thế bị Doãn Trường Ninh chiếm tiện nghi cũng không cảm giác được.

Thất Thất phe phẩy cây quạt đi khỏi thư phòng Doãn Trường Ninh, cảm thấy ánh mặt trời hôm nay cũng không mãnh liệt như trước, ở cửa thấy được Quán Phong, liền ngay cả Quán đại nhân mà mình trước giờ xem không vừa mắt, cư nhiên cũng nhìn thuận mắt hơn, Thất Thất lần đầu tiên thấy Quán Phong không mặc khôi giáp, cùng khi mặc khôi giáp giống nhau nghiêm túc, không nói lời thừa, ngay cả đầu cũng thấp đi một ít, thực giống như mấy huyện quan hoặc sư gia phủ đài, Thất Thất chợt nghĩ đến cái gì cũng không nói không vừa ý đi lên trước đến gần mìa mai nói: “Quán đại nhân, sớm nha!”

Quán Phong nhìn mặt trời một chút, không biết đang giữa trưa này, cũng sáng sớm có cái quan hệ gì, chỉ là khoe miệng giật giật, không trả lời cái chữ “Sớm” kia, Thất Thất cũng không coi nặng Quán Phong không có lễ phép, “Xoạt” một tiếng mở ra cây quạt giả bộ như không có việc gì hỏi: “Quán đại nhân, sao lần này không thấy Lôi đại nhân nha, Lôi đại nhân chưa tới Đồng thành sao?”

Quán Phong nghe xong một hồi lâu mới nói: “Quán mỗ không biết Lôi đại nhân có ở Đồng thành hay không, việc đó không thuộc phạm vi Quán mỗ quản lý!” Nói xong hơi hơi gật đầu một cái liền đi qua, Thất Thất có chút thất vọng, biết Quán Phong không tốt với mình, nhìn bóng dáng Quán Phong, đành chỉ tất cả ý tưởng muốn biết tâm tích Lôi Nhân.

Còn chưa đi đến phòng nhỏ của mình, Lưu quán sự chạy lại đây kêu lên: “Tôn Tiểu Lăng, ca ruột kia của ngươi lại tới nữa, ngươi nhanh đi gặp hắn đi, thời gian này không thấy ngươi, cách ba năm ngày lại đến, ngươi không biết việc ấy làm âm ỉ, còn nghĩ rằng Lưu mỗ ta đem ngươi hại chết nhét chỗ nào rồi!”

Thất Thất vừa nghe Tôn Thiếu Bạch lại tới nữa, lúc này mình cũng không phải cần hắn đến quan tâm, tự nhiên sẽ không quá muốn gặp hắn, thấy lại là nhàm chán như vậy, do dự một hồi, bỗng nghĩ đến nô tì của mình còn chưa có thoát, vì thế lại cùng Lưu quán sự đi đến trong sân chỗ dành cho hạ nhân gặp thân nhân.

Tôn Thiếu Bạch vừa thấy Thất Thất nhìn không được trách hận nói: “Mấy ngày nay ngươi làm sao vậy, cũng không chịu gặp vi huynh, vi huynh thực sợ ngươi đã xảy ra chuyện!”

Thất Thất nghe xong có chút xấu hổ, Tôn Thiếu Bạch một lòng xem nàng là muội tử, nàng lại chưa bao giờ đem Tôn Thiếu Bạch trở thành huynh trưởng, không đến khi cần lợi dụng, căn bản sẽ nhớ không tới hắn người huynh trưởng này, Thất Thất nhân tiện nói: “Ca, ta ở vương phủ rất tốt, ngươi cũng đừng lo lắng vô vẩn, cũng không cần tới thường như vậy, người ta thấy rất ngại!”

Tôn Thiếu Bạch vừa nghe giọng điệu này của Thất Thất lại thay đổi, vì thế thờ dài một hơi nói: “Tiểu Bình, ca đây không phải là lo lắng cho ngươi sao, hơn nữa ‘Bách hoa lâu’ cái loại địa phương này cũng không phải cái chỗ tốt gì, ngươi dù sao cũng là một cô gái đi chỗ đó, truyền ra ngoài, còn ra cái gì nữa!”

Thất Thất nhếch miệng một chút, không biết Tôn Thiếu Bạch làm sao mà biết mình đi “Bách hoa lâu”, nhưng mà cũng chỉ có Tôn Thiếu Bạch còn đem mình cho rằng là con gái, sợ hỏng tên tuổi, trong lòng đau xót cư nhiên hiếm khi nghe lời gắt gât đầu nói: “Đã biết!”

Tôn Thiếu Bạch vỗ vỗ bả vai Thất Thất nói: “Mặc kệ gặp chuyện gì, gửi cái tin về nhà, ta cũng sẽ không bỏ ngươi không quan tâm!”

Thất Thất chỉ biết mãnh liệt gật đầu, Tôn Thiếu Bạch lại đưa cho nàng một bao kẹo hoa quả nói: “Ngươi thích ăn!”

Thất Thất cảm bao kẹo hoa quả kia, nhớ Tôn Thiếu Bạch nhất định mỗi lần đến thăm mình đều mang theo, trong lòng càng nóng, Tôn Thiếu Bạch lại nói: “Mấy ngày nay quân vụ có chút bận rộn, vi huynh không thể nán lâu, giờ phải đi!”

Thất Thất gật đầu nhìn không được hỏi: “Làm sao lại bận rộn rồi?”

Tôn Thiếu Bạch thờ dài nói: “Đại Kỳ quốc cùng Kim Ô phía Tây liên minh, Tô Tử Nho sẽ không lương thiện cam tâm cứ như vậy đánh mất Đồng thành!”

Thất Thất nghe xong hỏi lại tinh thần hỏi: “Có phải sẽ lại khai chiến hay không?”

Tôn Thiếu Bạch nhìn Thất Thất liếc mắt một cái có chút buồn bực hỏi: “Khai chiến đối với ngươi có chỗ tốt gì, dường như trông mong không thể khai chiến vậy!”

Thất Thất vừa nghe vội thu liễm biểu tình vội vã của mình nói: “Không có, không có, chỉ là cảm thấy khai chiến chơi rất vui!”

Tôn Thiếu Bạch nghe xong cười khổ nói: “Đánh giặc có thể có cái gì chơi vui, ngươi chẳng lẽ còn chịu ít khổ do nó mang đến sao?”

Thất Thất vừa nghe xem như tính như bị Tôn Thiệu Bạch chọc đến chỗ đau, tự dưng bắt đầu hận Tôn Thiệu Bạch lên, có vài phần không kiên nhẫn kêu: “Ta hôm nay bề bộn nhiều việc, ngươi có việc cũng nhanh về đi!” Nói xong nâng chân lên liền đi ra ngoài, Tôn Thiệu Bạch thấy thờ dài nói: “Tiểu Bình, ngươi cứ như vậy chán ghét ta sao?”

Thất Thất sùng sốt một chút vội quay người lại nói: “Ngươi là huynh trưởng của ta, ta vì sao phải chán ghét ngươi!”

Tôn Thiệu Bạch thờ dài nói: “Nếu ta đến làm cho ngươi chán ghét như vậy, về sau ta sẽ ít đi đến!”

Thất Thất không quen nhất chính là nhìn bộ dáng uất ức của Tôn Thiệu Bạch kia, trong lòng càng cá giận: “Ngươi tới hay không tới đó là chuyện của ngươi!” Nói xong cũng không quay đầu lại đi rồi, ra khỏi gấp Lưu quân sự cười nhìn nàng hỏi: “Tôn tướng quân lại đưa đồ ăn ngon cho Tôn cô nương ngươi!”

Thất Thất cũng không biết là vì mình “Được sủng ái” hay là bởi vì hơn Tôn Thiệu Bạch người huynh trưởng như vậy, dù sao Lưu quân sự đến tướng quân phủ này là quân chuyện, cũng ít khi khó xử nàng, còn thường xuyên cười, thường cười đến Thất Thất cả người không thoải mái, cứ cảm thấy tươi cười kia của Lưu quân sự giống như chồn chúc tết ga, vẫn là cảm thấy Lưu quân sự vùng roi với nàng chân thực hơn một ít.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Thử Chịu Nhục 1

Thất Thất thoát khỏi Tôn Thiệu Bạch, vốn oán hận muốn ném túi kẹo hoa quế kia đi, cuối cùng tâm mềm nhũn, mở ra cầm một cục ném vào miệng, lại nhìn cây quạt mới của mình, nghĩ mình nếu phe phẩy cái cây quạt này xuất hiện ở “Bách hoa lâu” thật là rêu rao cỡ nào, nghĩ đến “Bách hoa lâu” mới nhớ tới mục đích mình gặp Tôn Thiệu Bạch, bản thân mình lo chán ghét Tôn Thiệu Bạch hèn nhát, vậy mà đem chuyện chuộc thân bức đại sự này quên mất, nàng buông kẹo hoa quế lập tức quay trở về, trở lại chỗ cũ, Tôn Thiệu Bạch đã đi rồi, Thất Thất hối hận không thôi.

Thất Thất chỉ phải quay ra, lại đụng tới Lưu quân sự đang cười meo meo, Thất Thất nháy mắt mấy cái nhìn Lưu quân sự, chẳng lẽ Lưu quân sự không cần phải hầu hạ Doãn Trường Ninh, đặc biệt canh giữ cái chỗ hạ nhân cùng thân nhân gấp mặt này, Lưu quân sự không nói chuyện, Thất Thất liền cũng không nói chuyện, vội vòng vo đi qua.

Lách qua Lưu quân sự, Thất Thất nhớ tới Tôn Thiệu Bạch kể Đại Chu cùng Đại Kỳ có khả năng lại khai chiến, tự dưng hưng phấn lên, trên điểm mấu chốt này, mình vẫn tạm thời không cần gấp chuộc thân ra ngoài, vạn nhất thực đánh đến đây, mình có thể theo Doãn Trường Ninh cùng nhau Nam hạ, thật là một chuyện làm cho người ta tung tăng.

Vừa nghĩ đến lại có khả năng báo thù rửa hận, Thất Thất còn có chút quên thân phận của mình, hướng về phía tử cấm điện Doãn Trường Ninh một mạch đi đến, vài người hầu cận không để cho Thất Thất vào nhà, Thất Thất mới nhớ tới thân phận mình, thực biết điều lại xoay qua thư phòng Doãn Trường Ninh, những người hầu này như trước không cho nàng đi vào, Thất Thất vô kế khả thi, chỉ phải xoay đầu chuẩn bị về phòng mình, lại nghe tiếng Quân Phong: “Vương gia bảo cho nàng tiến vào!”

Thất Thất đắc ý phi phàm, chớ cây gần nhà, gà cây gần chuồng hướng về phía những người hầu cận này hừ một tiếng liền nghênh ngang mà vào.

Đi vào thư phòng, còn chưa thấy Doãn Trường Ninh, Thất Thất có rất nhiều ý niệm trong đầu, biết vâng lời thu liễm lại về bữa bãi của mình ở cửa, sớm cúi thấp đầu, khúm núm đi qua, Doãn Trường Ninh liếc thấy Thất Thất lại hỏi phục thành dáng đáp như trước kia vậy, nhất thời còn có chút không quen, quen tạt mà nhượng nhượng đôi lông mày xinh đẹp của hắn hỏi: “Tôn Tiểu Lăng, chạy đi dạo chỗ nào rồi?”

Thất Thất bước lên phía trước một bước nói: “Tướng quân gia, nô tỳ không có đi dạo chỗ nào, anh trai nô tỳ đến đây, đi thăm thôi!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nhân tiện nói: “Như thế nào Tôn Thiệu Bạch lại muốn chuộc ngươi ra ngoài?”

Thất Thất vừa thấy Doãn Trường Ninh hiền lành vội nói: “Làm sao có thể, anh trai nô tỳ thấy nô tỳ ở chỗ tướng quân gia nơi này quá thoải mái, làm sao bỏ được đem nô tỳ chuộc ra ngoài, nhiều thêm một người, hắn không phải lại nhiều thêm một bộ chén đĩa!”

Doãn Trường Ninh nén cười nói: “Đúng nha, bốn vương nuôi ngươi cũng tốn không ít tâm huyết cùng cơm gạo nha, ngươi đồng tình với anh mình, bỏ được đến lãng phí cơm gạo của bốn vương sao?”

Quân Phong nghe xong lắc đầu, Doãn Trường Ninh dường như đặc biệt thích chọc Tôn Tiểu Lăng này, Tôn Tiểu Lăng cũng cực kỳ tập trung vào việc này bước lên một bước nói: “Vương gia nhà lớn nghiệp đại, không quan tâm miệng cơm này của nô tỳ đâu!” Nói xong học theo Lưu quân sự cầm cây quạt quạt mát cho Doãn Trường Ninh, Quân Phong lắc đầu nói: “Vương gia, thuộc hạ cáo lui!”

Doãn Trường Ninh gật gật đầu, Quân Phong hành lễ sau liền lui xuống, Thất Thất vội thu cây quạt thuận thế hỏi: “Tướng quân gia có phải nô tỳ quấy rầy ngài suy xét chính sự hay không?”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng nói:“Tôn Tiểu Lăng, bốn vương cất nhắc ngươi, ngươi phải tự trọng, làm sao nghe anh ngươi hồ ngôn loạn ngữ một phen, ngươi lại xuân tâm mình động rồi!”

Thất Thất nghe lời này không lọt tai cho lắm, tận lực giả vờ có chút điềm đạm đáng yêu nói:“Nô tỳ không rõ tướng quân gia nói là ý gì?”

Doãn Trường Ninh nhếch miệng một chút nói:“Tôn Tiểu Lăng có thể nói cho bốn vương ngươi đến tốt cùng là vì cái duyên cớ gì, muốn Đại Chu cùng Đại Kỳ khai chiến như vậy?”

Thất Thất vừa nghe hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, nhớ đến Lưu quân sự cười meo meo kia, cảm thấy mình cùng Tôn Thiếu Bạch đối thoại có phải là bị tên cười meo meo kia nghe hết rồi không, vì thế vội nói:“Tướng quân gia, nô tỳ chỉ là một nô tỳ, làm sao dám có ý nghĩ như vậy, nô tỳ chỉ là..., chỉ là sợ khai chiến, nô tỳ lại sẽ bị đưa đi cái chỗ hồng trường gì kia?” Thất Thất tuyệt kể mang mình trở thành Tôn Tiểu Lăng, Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái hừ một tiếng nói:“Tôn Tiểu Lăng ra mời ngươi rất tham luyện thoải mái vui sướng trong hồng trường, được, có cơ hội, bốn vương nhất định sẽ không quên ngươi!”

Thất Thất vừa nghe mình thật sự là mặt nóng dán lên cái mông lạnh của người ta, nhưng muốn thám thính có phải thật sắp khai chiến hay không, chẳng quản Doãn Trường Ninh có ý bôi nhọ nàng, Thất Thất cũng chỉ có thể làm như không có nghe rõ, nhưng chút kỹ năng nhỏ bé này của Thất Thất sử dụng xong rồi, cũng không có từ trong miệng Doãn Trường Ninh tìm hiểu ra một thứ gì, Thất Thất có chút thất vọng chuẩn bị từ thư phòng Doãn Trường Ninh xám xịt đi ra.

Doãn Trường Ninh đột nhiên nói:“Tôn Tiểu Lăng, có thể nói cho bốn vương, ngươi cùng Đại Kỳ kia có cái cừ hận gì hay không?”

Thất Thất kinh ngạc nhảy dựng, mới cảm giác được mình có phải rất bức thiết rồi hay không, người tình tường như Doãn Trường Ninh vậy không có khả năng không cảm giác thấy, ấp úng một hồi mới nói:“Tướng quân gia cho rằng nô tỳ không nên hận bọn họ sao?”

Doãn Trường Ninh nghe xong như có chút đăm chiêu nhìn Tô Thất Thất hỏi:“Vậy ngươi có hận bốn vương hay không?”

Thất Thất vừa nghe vội khoát tay có chút nghĩ một đằng nói một nẻo :“Nô tỳ... Nô tỳ làm sao có thể hận tướng quân gia, nếu không phải tướng quân gia tuệ nhãn thức châu, nô tỳ sợ còn đứng ở trong hồng trường !”

Doãn Trường Ninh nghe xong đứng dậy đi đến phía trước Thất Thất, Thất Thất lập tức ngửi được mùi đàn hương trên người Doãn Trường Ninh, có vài phần bất an lui về sau nửa bước, đã thấy Doãn Trường Ninh cười tà tà nói:“Nếu không có bốn vương, có lẽ ngươi sẽ không đi vào hồng trường, có lẽ sẽ cùng rất nhiều cô gái khác giống nhau lập gia đình sinh con, nếu ngươi hận Đại Kỳ, có phải càng hận bốn vương hay không nha!”

Thất Thất máu thoáng cái xông lên: Doãn Trường Ninh ngươi đồ khôn kiếp, nếu đã biết mình khôn kiếp như vậy, còn không biết xấu hổ nói ra, nếu mình không phải muốn mượn tay hân báo thù, đã sớm đem hân độc chết một trăm lần !

Thất Thất tránh đi ánh mắt khí thế bức người của Doãn Trường Ninh, bởi vì loại căm thù này bị lời nói của Doãn Trường Ninh bức ra, nhất thời nói không ra được, chỉ có thể nuốt nước miếng mang đầu xoay đi, Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Cho nên ngươi giả dạng làm một bộ dáng không có bụng dạ, ngây ngốc ngu ngơ tiếp cận bốn vương, mục đích bất quá chỉ vì muốn tánh mạng bốn vương, nhưng mà không biết gì cái nguyên nhân nào, ngươi dường như càng căm hận Đại Kỳ, cho nên giả ý lại đây cứu bốn vương, nhân cơ hội tiếp cận bốn vương, có phải hay không?”

Tất cả lời nói của Doãn Trường Ninh đều nói đến trong tâm khảm của Thất Thất, Thất Thất nhìn nước mắt nhìn Doãn Trường Ninh, một hồi lâu mới nói:“Tướng quân gia đều đã nói nô tỳ thành như vậy, tánh mạng nô tỳ tiện như con kiến, vậy tướng quân gia vì sao không đánh chết nô tỳ, bỏ hết tất cả nghi ngờ!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói:“Tôn Tiểu Lăng, ngươi cứ yên tâm đi, khi nào ngươi chưa lộ bộ mặt thật của mình, bốn vương sẽ không đánh chết ngươi, nếu như ngươi làm ra chuyện, bốn vương cũng sẽ không đánh chết ngươi, sẽ chậm rãi tra tấn ngươi, tra tấn ngươi đến chính mình cũng không muốn sống, nhưng mà bốn vương vẫn sẽ không cho ngươi chết, cho nên ngươi làm chuyện vẫn nên tận lực cẩn thận vào, đừng để cho bốn vương bắt được nhược điểm!”

Thất Thất thu hồi nước mắt có phần khuất nhục đã muốn chảy ra nói:“Vương gia nếu xem lòng trung thành của nô tỳ thành như vậy, nô tỳ không còn lời nào để nói!”

Doãn Trường Ninh lắc đầu nói:“Đều đến bước này, Tôn Tiểu Lăng, ngươi còn gắng gượng cãi lại, tuy nhiên bốn vương đối với mảnh khóc nhỏ nhỏ này của ngươi cảm thấy rất hứng thú, cho nên ngươi cũng chậm chậm làm nô tỳ của bốn vương, bốn vương chậm rãi chơi với ngươi!”

Thất Thất tại sau một năm rưỡi, gặp lại Doãn Trường Ninh, một lần nữa sinh tâm đồng quy vu tận. Ở chỗ Doãn Trường Ninh Thất Thất không chiếm được thứ tốt, khi không bị Doãn Trường Ninh tên kia chiếm hết tiên cơ, thật sự không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thử Chịu Nhục 2

Từ phòng Doãn Trường Ninh đi ra, Quán Phong như trước lạnh khuôn lạnh dạng mà đứng, nhìn bộ dáng Quán Phong, Thát Thát thậm chí cảm thấy lẽ ngộ mình có trong thư phòng có phải cùng Quán Phong này có liên quan hay không, Thát Thát bị thương cũng lười cùng Quán Phong chào hỏi, xăm xít về phòng mình, xăm xít ngồi vào bên giường, chỉ là ngồi đến lúc lên đèn cũng không có người quan tâm nàng, mới nhớ tới chuyện cơm chiều, xem ra Quán Phong cũng sẽ không quản nàng.

Thát Thát chờ trái chờ phải cũng không chờ đến bất luận ai phân phó nàng ăn cơm hoặc làm việc, ngấm lại mình còn chưa lộ ra sừng ngựa (sừng ngựa – mã giác: tình cảnh khó khăn hoặc việc không có khả năng), lẽ nào Doãn Trường Ninh tên kia đã bắt đầu tra tấn, Thát Thát chỉ phải tự mình mò đến phòng bếp muốn tìm chút đồ ăn, mới vừa đến phòng bếp đã thấy vài tùy tùng của Doãn Trường Ninh đang ở nơi đó uống chút rượu, một người trong đó nói: “Tiểu hắc thu (hắc thu: cá chạch đen) này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, năm đó nếu không phải nàng, các đại ca của ta cũng không chết, aiz, bị chết kiểu kia mới gọi là thảm đấy!”

Một người khác nhân tiện nói: “Bằng nàng như vậy, còn có thể nhắc lên thứ sóng to gió lớn gì sao, Vương gia sẽ thích người như vậy, ta thực không tin!”

Lại có người nói: “Vương gia cũng không thích nàng nha, nếu thích cũng sẽ không để cho nàng ở trong nhà gỗ nhỏ kia!”

Một người đứng trước cổ tình thâm trầm nói: “Án theo tính cách Vương gia, sao lại không xử trí tiểu hắc thu, đừng nói tiểu hắc thu này đựng chuyện rất nhiều!”

Thát Thát cũng không nghĩ tới cũng biết bộ mặt này sẽ làm cho người ta xoi mói, nhưng nghĩ hành vi năm ấy, hại chết người nhiều như vậy, Thát Thát không những chán nản đau khổ, còn chịu bụng đói rồi khỏi phòng bếp.

Đói bụng một đầu ngả vào trên giường, Thát Thát không nghĩ đến cuộc sống sung sướng ở “Bách hoa lâu” đã muốn là chuyện xa không thể thành, ngày đầu tiên trở về vương phủ này làm nô bị phạt, sau đó chính là bị bệnh, ngày đầu tiên bệnh hết thể nhưng ngay cả cơm cũng ăn không đến, lại bắt đầu tưởng niệm đến Tôn Tiểu Bạch, thuận tiện tiếc nuối bao kẻ hoa quế đường không biết bị mình để ở chỗ nào, xem ra ở chỗ này của Doãn Trường Ninh ngay cả có sống tiếp nữa được hay không cũng là một chuyện khó, vẫn là để cho Tôn Tiểu Bạch đem mình chuộc ra ngoài tốt hơn, mỗi ngày ít nhất còn có thể ăn được kẻ hoa quế!

Nhớ kẻ hoa quế, Thát Thát càng đói bụng, ở trên giường lật đến lật đi, trong lòng nghĩ cuộc sống trong vương phủ này rốt cuộc khiến cho người ta dễ hỏng, dù làm nô tài cũng trở nên dễ hỏng, ở bên ngoài cũng không phải chưa từng đói bụng, sao tại vương phủ đây liền chịu không nổi như vậy.

Thát Thát bỗng nhớ tới Lưu quân sự, này đúng là thời điểm ăn cơm, mình lại chỗ hắc xem có thể tìm chút đồ ăn hay không, nghĩ đến đây Thát Thát lăn lông lốc từ trên giường đi xuống, vội vàng vàng hướng chỗ Lưu quân sự ở chạy tới, không nghĩ tới còn chưa chạy đến liền đụng phải một người, Thát Thát ngẩng đầu vừa thấy dĩ nhiên là Doãn Trường Ninh, phục hồi tinh thần lại, vội hành lễ, Doãn Trường Ninh cau mày nhìn Tô Thát Thát nói: “Tôn Tiểu Lăng, từ khi ngươi vào vương phủ, bốn vương thấy ngươi hành lễ đi đường tất cả đều là bộ dáng nam giới, chẳng lẽ ngươi thực đem mình làm thành đàn ông?”

Thát Thát nghe xong mới phát hiện mình thật sự hành lễ kiểu nam nhân, vì thế nói: “Nô tỳ làm Đồng Tiền công tử thời gian quá dài, nhất thời sửa không được!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Ngươi làm Tôn Tiểu Lăng có bao nhiêu lâu, cũng không thấy ngươi nhất thời sửa không được nha!”

Thát Thát nghe xong lời này thoáng cái không có phản ứng lại, cảm thấy trong lời nói của Doãn Trường Ninh là có chuyện, nhất thời không có đáp lời, lại nghe Doãn Trường Ninh tiếp tục hỏi: “Ngươi làm sao có thể có cây Từ Kim Thai Vân Nê cung này?”

Thát Thát sừng sốt một chút, mới nhớ tới mình năm đó bị đánh cho chết đi sống lại, cây cung này bị Doãn Trường Ninh thu lấy, dù sao Tô Thát Thát nàng cũng không thích luyện cung, thu cứ thu, vừa vặn có có, từ nay về sau không cần luyện nữa, nhưng mà không nghĩ tới Doãn Trường Ninh qua lâu như vậy, cư nhiên còn nhớ rõ tới hỏi mình câu này, vì thế nhân tiện nói: “Nô tỳ cũng không biết cây cung này làm sao có ở trên người nô tỳ!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Tôn Tiểu Lăng, bốn vương chỉ để cho ngươi đợi một năm, ngươi đã phát điên, ngươi tin hay không bốn vương cho ngươi tình ngộ thêm mười năm nữa!”

Thát Thát lập tức giả vờ một bộ dáng cực kỳ thành khẩn nói: “Tướng quân gia, là thật! Nô tỳ từ nhỏ đã tùy thân mang theo, thấy nó đen thui, cũng không biết nó kêu cái tên gì, hôm nay vẫn là nghe ngài nói, mới biết được kêu cái Từ Kim Thai Vân Nê cung!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thát Thát một hồi lâu mới hỏi: “Bốn vương lại cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi thật là Tôn Tiểu Lăng?”

Thát Thát vội nói: “Tướng quân gia, nô tỳ là Tôn Tiểu Lăng nếu giả bao đổi!”

Doãn Trường Ninh nghe xong duỗi tay ra đem Thát Thát ấn đến bàn sách nói: “Tô Thát Thát ngươi thật đúng là lợn chết không sợ nước sôi, nói cho bốn vương, ngươi làm thế nào giả mạo Tôn Tiểu Lăng trà trộn vào, Tôn Tiểu Lăng thật sự đã đi đâu vậy?”

Thát Thát sừng sốt một chút, mới nhớ tới mình nguyên danh tên là “Tô Thát Thát”, hai năm hơn không nghe được cái tên “Tô Thát Thát” này, ngay cả chính nàng cũng có chút xa lạ, dường như mình thật sự kêu Tôn Tiểu Lăng hoặc là Đồng Tiền công tử, phục hồi tinh thần lại Thát Thát xoay qua nói: “Nô tỳ không biết tướng quân gia ngài nói đây là có ý gì?”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Ngươi nguyên danh kêu Tô Thát Thát, ở tại Ô Y Hạng, có một mỗ mỗ biết nuôi độc trùng, năm đó Hồng Lang Chu kia chính là ngươi thả đến cắn bị thương bốn vương, ngươi lại đến chữa khỏi cho bốn vương, dùng phương thức này tiếp cận bốn vương, ngươi rốt cuộc là chịu người nào sai bảo?”

Thất Thất nhảy mắt mày cái nhìn Doãn Trường Ninh kéo cổ họng kêu lên: “Trương... Quân gia, ngài... ngài thực biết bịa chuyện, nếu ta... Không phải... Tôn Tiểu Lăng, lại nguyện ý thay nàng đến chịu... khổ này, nô tỳ... Thật đúng là điên rồi!” Bởi vì cổ bị kẹp rất chặt, Thất Thất ho không được, thiếu chút nữa hết hơi, Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất đến mức đỏ mặt tía tai, có vài phần do dự, theo lý cho dù là một gian tế trải qua huấn luyện đặc thù, giả mạo người khác trà trộn vào hồng trường quân doanh, biết rõ phải chịu đến cái dạng khổ gì, làm phụ nữ như vậy thật đúng là cần có dũng khí rất lớn, chẳng lẽ Tô Thất Thất này cũng không phải gian tế, có thể là thời điểm Tôn Thiếu Bình bị đưa tới lại xảy ra cái trạng huống gì hay không, đem nàng thay đổi đưa vào, nhưng hạ độc nhất định là Tô Thất Thất này, chính là nàng lúc ấy bị nhốt tại hồng trường, cách xa như vậy lại làm sao hạ độc mình đây? Vậy người cứu mình kia rốt cuộc là Tôn Tiểu Lăng hay là Tô Thất Thất? Nghĩ đến đây, tay khó tránh khỏi buông lỏng một hai phần.

Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh buông lỏng tay, nhân cơ hội giãy dụa lật xuống đất, từng ngum từng ngum thở hổn hển, lại nghe Doãn Trường Ninh lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Bốn vương mặc kệ người là Tô Thất Thất hay là Tôn Tiểu Lăng, nhưng người nhớ kỹ bốn vương nói qua, nếu thật làm ra chuyện gì, bốn vương có thể có thật nhiều phương pháp tiếp đón người!”

Thất Thất tay vịn cổ gật mạnh đầu nói: “Trương quân gia yên tâm, Tiểu Lăng chính là Tiểu Lăng, chính là nô tỳ trung thành nhất của ngài, chuyện gì cũng làm không được, chỉ có thể làm ra chuyện trung thành và tận tâm với Vương gia!” Nói xong rốt cục có thể thở thông thuận không bị ngăn trở ho mạnh một trận, Thất Thất mới cảm thấy mình một lần nữa sống lại.

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Tôn Tiểu Lăng, người phải nhớ lời bốn vương nói hôm nay, đừng làm chuyện khiến cho chính người phải hối hận!”

Thất Thất liên tục gật đầu nói: “Trương quân gia ngài yên tâm, ngài yên tâm, nô tỳ tuyệt đối, tuyệt đối không từng chịu bất luận kẻ nào sai sử, nô tỳ vĩnh viễn đều là nô tỳ Tôn Tiểu Lăng của ngài!”

Doãn Trường Ninh nhìn Tô Thất Thất liếc mắt một cái, lại hừ một tiếng mới nói: “Cút!”

Thất Thất vội vàng từ mặt đất đứng lên chạy ra khỏi thư phòng, rồi xa thư phòng mới đặt mông ngồi xuống đất, vỗ về cái cổ, bắt đầu hoài nghi mình có năng lực bảo mỗi cửu hận kia hay không, buổi sáng nay Doãn Trường Ninh còn đưa mình cái quạt, làm thế nào đến buổi chiều đã hoàn toàn thay đổi, đến ban đêm đã trở nên càng kỳ quái hơn, xem ra, hẳn đã phái người tra được thân phận thật của mình, mấy lời nói mình vừa bịa kia cũng không biết Doãn Trường Ninh có thể tin được bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thử Chịu Nhục 3

Thất Thất ngồi dưới đất đang suy đoán lung tung, lại nghe có một thanh âm quen thuộc nói: “A, mới hơn một năm không tới, Hâm vương phủ này vậy mà cùng năm đó có chút không giống!”

Sau đó nghe được thanh âm của Doãn Trường Ninh tên kia: “Làm cho Vận vương hao tâm tổn trí, những ngày bốn vương không ở, ít nhiều nhờ Vận vương phái người để ý, Vận vương, mời bên này!”

Bạch Viện kia nghe xong cười nói: “Hâm vương thật sự là khách khí! Mời!”

Thất Thất nghe trong giọng nói của hai người khách sáo lấy lệ, lại lần nữa dâng lên dũng khí báo thù! Thất Thất một lần nữa sinh ra dũng khí báo thù còn chưa kịp nghĩ kỹ báo thù như thế nào, Lưu quân sự lại vọt đến đây kêu lên: “Tôn Tiểu Lăng, sao trốn ở chỗ này nhân rồi, Vương gia có khách đến, còn không đi đưa trà!”

Thất Thất vừa nghe, loại sự tình này Doãn Trường Ninh có thể để cho mình ra mặt, bảo nàng ra ngoài đưa trà, Doãn Trường Ninh người không sợ dọa người, Tô Thất Thất nàng còn sợ sao?

Bưng trà, Thất Thất liền đi vào lương đình, Doãn Trường Ninh thẳng nhai này ẩn theo lời Bạch Viện nói thô kệch nghèo túng, lại cứ thích học đòi văn vẻ, tướng quân phủ là một phủ Vương gia Đại Kỳ quốc, thời điểm vừa mới tiến vào, Thất Thất chỉ cảm thấy còn không bằng hoàng cung kim bích huy hoàng lịch sự tao nhã, nhưng qua một đoạn thời gian sau, không còn cái loại cảm giác này, đập vào mắt đều trắng trong thuần khiết hơn, thiếu vẻ rực rỡ chói mắt, cho nên Thất Thất yêu thích kim bích huy hoàng càng nhận định Doãn Trường Ninh học đòi văn vẻ!

Bạch Viện nhìn đến Thất Thất trước có hai phần giật mình, không có vươn tay tiếp trà Thất Thất quỳ đưa qua, sau đó thở dài: “Hâm vương quả nhiên thường thức cùng người khác không quá giống nhau!”

Thất Thất nghe xong rất tức giận, Bạch Viện người nói những lời này tính là cái ý tứ gì, Doãn Trường Ninh cũng không nhanh không chậm nói: “Vận vương nói thế, bốn vương sao có chút không rõ?”

Bạch Viện mới vươn tay nhận trà cười nói: “Nếu Hâm vương lần này tới Đồng thành vội vàng, chưa mang theo người hầu hạ, bốn vương có thể trước rút chút thị nữ cho Hâm vương sai bảo, làm sao cũng tốt hơn nhiều với việc ngày ngày đối mặt với xấu nô tỳ này!”

Thất Thất mới đứng dậy đi đến trước mặt Doãn Trường Ninh quỳ xuống, Doãn Trường Ninh lại nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt nói:“Vận vương này có điều chưa biết, tỷ nữ bốn vương sai bảo này thế nhưng là người bình thường cũng không dám sử dụng!”

Bạch Viện nhìn về phía Doãn Trường Ninh có chút khó hiểu hỏi:“Hâm vương xin chỉ giáo cho?”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Nô tì này là hộ quốc thánh nữ Tây Phiên quốc! Bốn vương đem nàng dạy dỗ thành như vậy cũng tốn một phen tâm huyết !”

Bạch Viện nghe xong cười ha ha nói:“Hâm vương, người thật biết nói giỡn, Tây Phiên quốc bị vây trong hoang mạc cùng núi cao, cực kỳ thần bí, nghe nói hộ quốc thánh nữ này là mỹ nữ hiếm có thiên hạ, còn nghe nói thánh nữ mười tám năm trước từng xuất hiện ở hoàng cung Đại Kỳ, này đều chỉ là nghe nói!”

Doãn Trường Ninh cũng không tiếp tục tranh cãi, nhân tiện nói:“Bốn vương cũng từng nghe một ít lời nói có liên quan đến Tây Phiên thánh nữ, nghe nói nàng có một tay tiền pháp giỏi, sử dụng một cây Tử Kim Thai Vân Nê cung, tiền pháp danh gọi ‘Xuyên vân phá nhật, ngũ quý truy hồn’, nghe nói nàng mạo đẹp như tiên, còn có bí mật được tiến vào Tây Phiên thánh đàn, nghe nói Tây Phiên thánh đàn là chỗ cực kỳ thần bí, bên trong nghe nói có thuốc trường sinh bất lão, ăn vào có thể hóa vũ đang tiền!”

Thất Thất nghe xong hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, tiểu tâm can lui trên nhảy dưới, vì sao bỗng nhiên lại có Tử Kim cung này, chẳng lẽ bà là thánh nữ gì đó, nhưng ẩn theo cách nói của Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện, thánh nữ là một người cực kỳ xinh đẹp, bỗng nhiên xinh đẹp dường như kém quá xa, nhưng nàng làm sao có tiền pháp cũng sẽ là “xuyên vân phá nhật, ngũ quý truy hồn” này, lại nghe Bạch Viện nói:“Chẳng lẽ xấu nữ này có những thứ...,” Nói xong lại nhìn không được cười nói:“Hâm vương thật sự là... Thật sự là biết nói giỡn!”

Doãn Trường Ninh cũng cười đứng lên nói:“Vận vương trừ phi đưa người như vậy cho bốn vương sai bảo, nếu không vẫn là dùng xấu nữ như vậy, trong lòng bình tĩnh chút!”

Bạch Viện liền cười trừ nói:“Chẳng lẽ người hiện tại không bình tĩnh !”

Doãn Trường Ninh vươn tay bưng chén trà lên nói:“Trong lòng có mảnh hổ, nhẹ ngửi hoa tường vi!”

Bạch Viện nghe xong cười đến nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống, Thất Thất không hiểu được hai người nói là có ý gì, đã thấy Bạch Viện chỉ vào Doãn Trường Ninh nói:“Hâm vương còn búống bình giống như trước đây, nhưng nàng làm sao được cho rằng hoa tường vi, ngay cả cô so với nàng còn thuận hơn!”

Thất Thất mới biết được hai người đang lấy mình nói giỡn, còn ra sức dùng chút nhả từ nhả tự, lại đem mình giẫm đạp ngay cả cộng cô cũng không bằng, hận không thể lập tức tiến lên cho Doãn Trường Ninh một cái: Ai muốn nghĩ gì cứ nghĩ, bà cô đây mặc kệ !

Nhưng ngẫm lại đại kế của mình, Thất Thất lại giả vờ cái gì cũng không có nghe hiểu được, cực kỳ phối hợp với tình hình ngây ngô cười theo, sau đó đứng dậy thối lui đến một bên.

Thất Thất mang trà liên tục năm lần, Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện kia đông một câu tây một câu, tán gẫu vô biên vô hạn, Thất Thất cũng buồn bực hai tên này sao cứ có thể tán dóc như vậy, có thể từ một con ngựa tán đến một đám ngựa, một con kiến kéo đến mấy cái tổ kiến, vốn ban đêm không ngủ ngon lại chưa ăn thứ gì Thất Thất nghe đến vừa buồn ngủ vừa mệt vừa đói.

Thất Thất ở lúc nửa ngủ nửa tỉnh lọt vào tai Bạch Viện nói:“Hâm vương đối với Nam phòng cùng Nam an lần này thái tử đề suất, có cái cao kiến gì?”

Thất Thất thoáng cái bừng tỉnh , đã thấy Doãn Trường Ninh tên kia không nhanh không chậm cười nói:“Vận vương gia, loại đại sự này, đều có Hoàng Thượng thánh minh cùng thái tử định đoạt, bốn vương tất nhiên là yên tâm trăm phần, làm nhân dân Vương gia hơn một năm, bốn vương tính ra cảm thấy nhân dân Vương gia này làm lên có một phen tư vị khác nha, Vận vương gia, người nói bốn vương trước kia dùng nhiều tâm tư như vậy làm cái gì, cuộc sống trước mặt dễ chịu biết bao, ban đêm ôm nhuyễn ngọc ôn hương, ban ngày tìm tửu lâu nổi danh ở Thượng Đền uống rượu, lại đến ‘Sướng xuân lâu’ nghe khúc nhạc vài con chim nhỏ, miễn nguyện hơn nhiều, không thể so với cuộc sống dài nắng dầm mưa, cảm đầu làm chén cơm kia, hôm nay không nói chuyện quốc sự, bàn quốc sự, phạt rượu!”

Thất Thất nghe được phạt rượu, từ trên chén trà của hai người kia làm thế nào cũng không nhìn ra dấu vết rượu, trong lòng không khỏi cảm thấy Doãn Trường Ninh thẳng nhai này cũng thật sự đủ keo kiệt, trà này uống gần hai canh giờ, cứng rắn không mở miệng mời Bạch Viện rõ ràng không muốn đi về dùng bữa cơm.

Bạch Viện kia nghe xong cười gượng một tiếng mới nói:“Hâm vương thật là rùng cột nước nhà, Hâm vương không vì quốc sự quan tâm, thật cực kỳ không nên a!”

Doãn Trường Ninh lông mày vừa nhướng nói:“Bốn vương nói đều là lời trong lòng, Vận vương tin cũng thế không tin cũng thế, người với đao là giống nhau không mãi sẽ cùn , hoàn phi yến gây ăn nhiều, người đột nhiên làm cho nó đổi ăn chay, Vận vương cũng biết đó là cái tư vị gì!”

Bạch Viện cười gượng một chút nói:“Hâm vương toàn thích nói giỡn!”

Doãn Trường Ninh cười hắc hắc nói:“Bốn vương từng nghe nhiều lời mắng, chỉ duy độc không có câu thích nói giỡn này của Vận vương , bốn vương là người thích nói giỡn hay sao?”

Thất Thất gấp muốn biết Bạch Viện Doãn Trường Ninh này có dẫn binh hay không, muốn Nam hạ hay không, hai người lại kéo hơn nửa canh giờ, đông

kéo tây xả tất cả đều là thứ gì đó mình nghe không hiểu, nàng lại không hiểu hai người sao rành rồi như vậy, kéo đến cùng vẫn chưa hết là thế nào? Sau đó nghe Bạch Viện lại cười gượng một tiếng nói:“Hôm nay sẽ do bốn vương mời Hàm vương đến ‘Bách hoa lâu’ ăn uống sưa một phen!”

Thất Thất vừa nghe “Bách hoa lâu” lập tức hai mắt sáng lên, kia chính là gỏi gấm duy nhất sinh tồn về sau của nàng, trong lòng thật sự hy vọng Doãn Trường Ninh có thể đồng ý đi “Bách hoa lâu” ăn cơm, dù sao đi nữa nàng không bằng tỷ nữ, vạn nhất có khả năng vì vậy mà mang theo mình đi, vậy mình không phải có thể nhân cơ hội gặp Phương Trân Châu một cái, thuận tiện lại hỏi vị trí kia có lưu trữ lại cho mình hay không !

Cho nên Thất Thất so với Bạch Viện còn khẩn trương hơn mà nhìn Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh trầm ngâm một hồi mới nói:“Thật sự là chọn ngày không bằng hôm nay, hiện giờ có Vận vương làm chủ mời khách, bốn vương giả tạo thoái thác, ngược lại có vẻ bốn vương thật sự không có thành ý !”

Thất Thất vừa nghe nhẹ nhàng thở ra!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Thử Chịu Nhục 4

Thất Thất vốn chỉ suy nghĩ một chút Doãn Trường Ninh sẽ mang nàng, không nghĩ tới Doãn Trường Ninh phân phó kêu chuẩn bị xe, lại thật sự đem nàng kêu ra, Bạch Viện hí mắt nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, nghĩ những tin đồn này, tự xưng có chút không thoải mái, Tô Thất Thất này giống như cao da chó vậy, thật sự là mặt dày mày dạn dán lên người Doãn Trường Ninh.

Thất Thất vừa nghe mang theo nàng, lập tức vui phơi phới đi lên, kết quả Doãn Trường Ninh tên kia phe phẩy quạt vừa đạp lên xe vừa nói với Thất Thất:“Đi theo xe ngựa đi!”

Một câu thoại của Doãn Trường Ninh như một chậu nước lạnh trên đầu hất xuống, Thất Thất nhân tiện nói:“Vay tướng quân gia vẫn nên để cho người ta kéo nô tỳ đi thôi!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất một cái gật gật đầu nói:“Được thôi!”

Thất Thất vội nói:“Chỉ là kéo tới nơi, nô tỳ sợ cũng không thể hầu hạ tướng quân gia được nữa!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nở nụ cười một chút nói:“Vận vương, điều nô quý phủ bốn vương thật làm cho người chê cười, đi lên đi!”

Thất Thất vui vẻ mới cẩn thận leo lên xe ngựa, vừa muốn hướng trong góc ngồi, Doãn Trường Ninh lại vỗ vỗ bên người nói:“Ngồi ở chỗ này!”

Thất Thất sùng sốt một chút, Doãn Trường Ninh thẳng thắn này thật sự là hi nộ vô thường, biến sắc mặt so với thời tiết còn nhanh hơn, sau này muốn ở dưới mí mắt hần lẩn lộn, rốt cuộc vẫn nên ngoan ngoãn chút mới tốt, vì thế cẩn thận ngồi xuống, tận lực tới gần cạnh xe ngựa, Doãn Trường Ninh thế nhưng cũng hướng về phía nàng bên này nhích một chút, sau đó nhìn Thất Thất nói:“Không phải một lòng một dạ không muốn rời đi bốn vương sao, làm sao bốn vương thân cận người, người lại sợ !”

Thất Thất nghe xong thực hận lên xe này, còn không bằng đi bộ tốt hơn, vội nói:“Nô tỳ đây là thụ sùng nhục kinh!”

Doãn Trường Ninh nghe xong ha ha cười nói:“Kỳ thật bốn vương không thích Tôn Tiểu Lăng gì đó, đối với Tô Thất Thất kia tính ra còn có vài phần hứng thú, thả nhen cần bốn vương, lại dùng nước tiểu ngựa chinh bốn vương, bốn vương thực xem trọng nàng!” Nói xong duỗi tay ra bắt được Thất Thất, vươn tay đến trên mặt Thất Thất dùng sức chà xát lên, tay hần dùng lực một chút, Thất Thất lập tức liền cảm thấy mặt đau rất, nước mắt bỗng chốc xông ra, Doãn Trường Ninh lại cười nước mắt của nàng vừa ở trên mặt nàng cọ xát, sau đó tự nhiên tự ngữ mà hỏi:“Người đây dùng gì bôi lên vậy, cái gì mới có thể lau?”

Thất Thất nghe xong thiếu chút nữa hôn mê luôn, Doãn Trường Ninh lại từ hai má hướng về phía cổ Thất Thất sờ soạng xuống dưới, sau đó kéo áo Thất Thất ra nhìn vào trong nói:“Bôi còn rất đều đặn, toàn thân đều bôi!”

Thất Thất tức giận đến cả người run run, lại nhìn không được đẩy ra Doãn Trường Ninh, kêu lên:“Tướng quân gia, xin tự trọng!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng nói:“Bốn vương chính là không tự trọng, người là nô tỳ của bốn vương, bốn vương bóp chết người cùng bóp chết con kiến giống nhau, hưởng chi chi là nhìn xem, đem quần áo cởi, bốn vương nhìn kỹ!” Nói xong lại duỗi tay lại đây kéo quần áo Thất Thất, Thất Thất vừa nghe câu “Đem quần áo cởi” kia, run lợi hại hơn, duỗi tay ra muốn đẩy tay Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh lại cầm giữ tay nàng, lơ đãng nhìn đến dấu vết bị dây thừng xiết bị thương trên cổ tay Thất Thất, Thất Thất lại xuất ra khí lực khi cùng Nhị Ngưu đánh nhau cùng Doãn Trường Ninh lôi kéo lên, cuối cùng Doãn Trường Ninh dùng lực một chút , Thất Thất chợt đề đến trên người Doãn Trường Ninh !

Thất Thất giãy dụa suy nghĩ từ trên người Doãn Trường Ninh đứng lên, Doãn Trường Ninh lại một tay bắt lấy Thất Thất, vươn tay sờ sờ một lọn tóc Thất Thất bị rơi xuống hỏi:“Có bao nhiêu lâu không tắm rửa, đều khó ngủ!”

Thất Thất hừ một tiếng nói:“Tướng quân gia xin tự trọng!”

Doãn Trường Ninh nghe xong vành miệng một chút nói:“Mỗi lần đều bảo bốn vương tự trọng, hiện tại là ai không tự trọng nha!”

Thất Thất nghe xong mới nghĩ đến mình ngồi ở trên người Doãn Trường Ninh, hơn nữa chỗ ngồi còn có chút không quá thích hợp, rõ ràng đề lên cái gì, mặt đen nhò của nàng đỏ lên, càng nóng lòng giãy dụa muốn xuống, Doãn Trường Ninh duỗi tay ra bắt lấy chân nàng nói:“Làm sao để cho bốn vương nói đến trong tâm khảm đi, người tiểu hắc nô vừa thôi vừa bản, chiếm đủ tiện nghi bốn vương, nhưng đã tiện nghi còn khoe mẽ, ngồi như vậy thực thoải mái có phải hay không?”

Thất Thất bị buông tay ra không chút suy nghĩ, vung lên liền vỗ đến trên mặt Doãn Trường Ninh, “Ba” một tiếng, Thất Thất mới tỉnh ngộ lại, Doãn Trường Ninh giận dữ nói:“Thế nào bốn vương càng khoan dung người, người càng vô pháp vô thiên, hôm nay bốn vương thật muốn nhìn, rốt cuộc cùng người khác có chỗ nào không giống, mà quý giá như vậy!” Nói xong nghiêng người đem Thất Thất đề đến dưới thân, vươn tay đi kéo quần áo Thất Thất, Thất Thất gấp đến độ vội lấy tay bảo vệ ngực, sợ Doãn Trường Ninh thấy được vết sẹo kia, Doãn Trường Ninh cách quần áo sờ soạng lên cười trừ nói:“Cái gì cũng không có, người che làm gì?”

Thất Thất thừa dịp Doãn Trường Ninh lơ lửng một hồi này, vừa nhắc chân, xe ngựa không biết gặp cái gì, đột nhiên dừng lại, chân Thất Thất liền đánh vào giữa người Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh chịu đau thấp giọng mắng một tiếng:“Xú nha đầu, người đá đi đâu vậy thế nào đá? Người cái đồ tâm ngoan thủ lạt, muốn hủy mệnh căn tử của bốn vương sao!”

Thất Thất mặc dù bị Doãn Trường Ninh cường hiếp qua, nhưng đó là bất đắc dĩ, trong mộng trong lòng tất cả đều là cảnh tượng tương lai chính tay mình đâm chết Doãn Trường Ninh thẳng nhai này, thân mật giống như thế này là chưa từng nghĩ tới, đối với nàng mà nói cũng là tuyệt đối không có khả năng gặp phải, cho nên Thất Thất bỗng chốc xuống tay không liệu trước, xe ngựa hoảng lên một cái, nàng lại đá Doãn Trường Ninh một cước.

Doãn Trường Ninh chịu đau đang muốn mở miệng mắng lái xe, lại nghe thanh âm Bạch Viện nói:“Hâm vương, xảy ra chuyện gì vậy, không thoải mái ở đâu?”

Doãn Trường Ninh không nghĩ tới xe ngựa của Bạch Viện cư nhiên cách gần như vậy, chỉ phải nhịn đau ngồi xuống, vén rèm lên cười nói:“Có thể có chuyện gì chứ, có phải Vạn vương nghe lầm hay không, là tiếng của bánh xe!”

Bạch Viện nghe xong nhân tiện nói:“Không có gì, bốn vương an tâm!” Nói xong buông mình xe ngựa, Doãn Trường Ninh cũng thả xuống, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Thất Thất liếc mắt một cái nói:“Xú nha đầu, còn dám đá nữa, xem bốn vương trở về làm thế nào thu thập người!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nhìn Thất Thất một cái, coi thường nở nụ cười một chút nói:“Lúc này ngược lại ngoan ngoãn, tuy nhiên người hiện tại muốn bốn vương chơi người, bốn vương lại không có thứ hứng thú kia!”

Thất Thất là nghĩ làm ra một phen hành động hạ lưu vô sỉ, nghe xong lời này cổ tình nước mắt không không chịu thua kém rơi xuống, Doãn Trường Ninh thấy hừ một tiếng nói:“Còn muốn cùng bốn vương đấu, người mới nhiều tuổi, đi bao nhiêu đại đạo rồi, lúc nào hiểu rõ, đem biết đến đều nói cho bốn vương!” Nói xong liền thu hồi tay, còn nhẹ tay kéo lại quần áo cho Thất Thất, thất lại dây lưng! Sau đó ngồi ngay ngắn ở nơi đó, tựa như chuyện gì cũng không từng phát sinh!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Thanh Lâu So Chiêu 1

Khán trương ngồi ở trong xe ngựa Thất Thất rốt cục nghe được Quan Phong nói:“Vương gia, đến ‘Bách hoa lâu’!”

Thất Thất mới nhẹ nhàng thở ra, Doãn Trường Ninh đứng dậy xuống xe ngựa, Thất Thất cũng vội vàng đi theo muốn xuống xe, Doãn Trường Ninh đứng vững sau, lại quay người nói với Thất Thất:“Đến ‘Bách hoa lâu’ loại địa phương này, hành vi cử chỉ phải chú ý một ít, nếu không bốn vương vĩnh viễn không có tâm tình, Tiểu Lăng cô nương cũng...”

Thất Thất tức giận đến thiếu chút nữa liền nhảy đến trên người Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh lại cố ý đưa ngón tay tới cạnh mũi người người, Thất Thất vừa thẹn vừa giận, bình thường Thất Thất coi như thông minh, lại không dễ chịu thiệt giờ cổ tình một câu cũng phản bác không được, chỉ kém chút không phun máu, Doãn Trường Ninh thấy bộ dạng không có cử động của Thất Thất kia, mới cảm thấy mỹ mãn cùng Bạch Viện vừa xuống xe nâng bước hướng đi vào trong, Bạch Viện nhìn Thất Thất một hồi, cứ cảm thấy biểu hiện của nàng có chút dị thường, nhưng Thất Thất mặt đen, cho dù có dị thường, cũng bị che giấu.

Chờ Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện đi rồi, Thất Thất bị thương xấu hổ giao nhau bò xuống xe, tìm một chỗ ít người chuẩn bị khóc đã một hồi, lại nghe có người nói:“Này không phải là Đồng Tiền sao?”

Thất Thất ngẩng đầu vừa thấy là một tiểu hồng bài trong “Bách hoa lâu”, trong lòng oán hận ngay cả khóc cũng không có chỗ khóc, vì thế đành phải đem khóc thu lại, đôi thành khuôn mặt tươi cười nói:“Tỷ tỷ, đúng là Đồng Tiền!”

Tiểu hồng bài kia nhân tiện nói:“Mọi người đều nói Đồng Tiền vào vương phủ hưởng phúc, đem tỳ muội trong ‘Bách hoa lâu’ quên mất, có phải thật sự như vậy hay không nha?”

Thất Thất vừa nghe “Hưởng phúc”, trong lòng liền mừng: Con mẹ nó này cũng là hưởng phúc, người thích, cho người đi hưởng đó, ta đảm đương hồng bài này của người sợ cũng mạnh hơn loại hưởng phúc này!

Trong lòng nghĩ, miệng lại nói:“Tỷ tỷ lại nói bừa, Đồng Tiền dựa vào cái bản sự gì đến vương phủ hưởng phúc, bắt quá chỉ làm hề chọc Vương gia vui vẻ thôi!”

Tiểu hồng bài còn muốn tán gẫu hai câu, Thất Thất cũng không bình tĩnh, một tùy tùng của Doãn Trường Ninh đã đi tới phản phó nói:“Vương gia gọi người đây!”

Người bên cạnh Doãn Trường Ninh đều lớn hơn Thất Thất, ai vừa phản phó một câu, Thất Thất sẽ phải chạy dài chân, nên Thất Thất cũng nương theo cơ hội đá rớt tiểu hồng bài, hướng về trong lâu đi vào, kỳ thật trong lòng cũng không quá nguyện ý gì đi hầu hạ Doãn Trường Ninh, trông mong không thể làm cho Doãn Trường Ninh té ao chết đuối mới giải hận!

Chà chà đá đá đi vào cái chỗ sang quý trứ danh “Thủy nguyệt hiên” kia, bên trong đã sớm là oanh thanh yến ngữ, cảnh xuân vô hạn, Phương Trân Châu ước chừng đem tất cả hồng bài to nhỏ trong “Bách hoa lâu” đều gọi đến nơi này, cũng đem cái đình kia trong trong ngoài ngoài chen chúc đến đầy đầy ắp ắp.

Thất Thất tâm không cam lòng không nguyện rảo bước tiến lên tòa đình kia, Phương Trân Châu thấy có vài phần ngạc nhiên kêu một tiếng:“Đồng Tiền!”

Đám người Thanh Thường nghe xong đều chuyển ánh mắt qua, người người đều rất vui mừng, Doãn Trường Ninh vừa nghe nó nụ cười một chút nói:“Đồng Tiền, xưng hô này thật sự là đúng mức, đừng nói thật đúng là đồ yêu tiền như mạng, làm thế nào ở chỗ Trân Châu người này nàng còn rất được hoan nghênh!”

Trân Châu vỗ khăn tay cười duyên nói:“Vương gia, Đồng Tiền ngày thường làm người trượng nghĩa, cô nương trong lâu đều thích nàng!”

Doãn Trường Ninh nhíu mày nói:“Ah, nô tài của bốn vương còn có bản sự này?”

Thất Thất vốn định mở ra cây quạt, đem hình tượng tốt đẹp của mình trước kia tiếp tục duy trì, nghe xong Doãn Trường Ninh nói, cứ cảm thấy là trong lời nói có chuyện, lại nghĩ đến chuyện bị phi lễ trên xe, dĩ vãng cây quạt mở ra phóng khoáng lần này mở ra có chút không quá lưu loát như vậy, động tác phe phẩy quạt trên diện rộng biến thành ở chính hai bên má mình lung tung lắc vài cái.

Bạch Viện nghe được “Đồng Tiền”, tò mò xem ở trên người Thất Thất nói:“Nguyên lai người chính là Đồng Tiền!”

Thất Thất vừa nghe vội vàng quỳ xuống đáp lời:“Hồi bẩm Vương gia, Đồng Tiền đúng là tiểu nhân!”

Doãn Trường Ninh thấy nhíu mày một chút, lại nghe Bạch Viện cười nói:“Không nghĩ tới nó bọc quý phủ Hâm vương gia cư nhiên có người xưng hô Đồng Tiền này, xem ra cũng là một nhân vật thần thông, đứng lên đi!”

Thất Thất một bên đứng lên một bên cúi đầu khom lưng nói:“Cám ơn Vương gia!”

Doãn Trường Ninh hí mắt nhìn Thất Thất có vài phần lấy lòng Bạch Viện, Thất Thất hiện tại thể hư, chỉ hành cái lễ như vậy, nói hai câu, quần áo bên người tất cả đều mồ hôi ẩm ướt, xem cái kiểu này của Bạch Viện với Doãn Trường Ninh, Thất Thất không biết chính mình còn cần đứng bao lâu, lại có thể kiên trì tiếp hay không!

Bạch Viện quay đầu nhìn về phía Doãn Trường Ninh nói:“Hâm vương ở Thượng Dàn thành xem như người phong lưu, đến cùng vẫn có chỗ hơn người, quý phủ còn có nhân vật như Đồng Tiền vậy, thật sự là mới mẻ độc đáo rất khác biệt nha!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nở nụ cười một chút nói:“Nói nhân vật phong lưu ở Thượng Dàn thành, bốn vương thấy còn phải là Vận vương mới có thể ngồi lên hàng ghế đầu, nhớ đến, vũ cơ, ca kỹ quý phủ người nào không phải xinh đẹp không phải phương vật, người nào không phải là nhân vật số một số hai Đại Chu quốc, ngay cả Đông cung thái tử gia sợ cũng tự thẹn không bằng!”

Bạch Viện nghe xong mặt hơi có sắc giận nói:“Hâm vương nói quá lời, bốn vương bao giờ giống như Hâm vương nói vậy!”

Doãn Trường Ninh ha ha cười nói:“Thì chi là nghe đồn, cho nên nghe đồn là không thể nghe lầm tin lầm!”

Thất Thất là biết Bạch Viện chán ghét Doãn Trường Ninh, hiện tại xem ra Doãn Trường Ninh cũng không quá thích Bạch Viện, mình có phải có thể gặp kẻ đâm kim hay không? Nghĩ đến đây Thất Thất thoáng cái lại kích động lên! Nhưng vừa nghĩ đến Bạch Viện cũng không phải dạng chủ dễ tiếp cận, Thất Thất lại xẹp xuống!

Doãn Trường Ninh thấy mặt Thất Thất một hồi hưng phấn đến có chút đỏ mề hôi, một hồi lại không có thần thái, không biết nàng suy nghĩ cái gì, vì thế cười nói với Bạch Viện:“Vận vương hôm nay không phải mời bốn vương sẽ vì nói những chuyện phiếm không thú vị này gì đó đi!”

Bạch Viện cũng thu lại vẻ khó chịu trên mặt nói:“Bốn vương nghe nói Trân Châu nơi này có hai tân hoa, cho nên hẹn Hâm vương cùng nhau đến thưởng thức!”

Doãn Trường Ninh xoay người Phương Trân Châu nói: “Trân Châu nơi này có đồ chơi gì mới mẻ, còn không mau chút lấy ra, để cho chúng ta nhìn một cái!”

Phương Trân Châu nở nụ cười một chút, Thất Thất cảm thấy Phương Trân Châu kia cười đến có vài phần quyến rũ, dù sao cùng bình thường cười đến có chút bất đồng, Phương Trân Châu kia có chút lỗ mãng vùng khăn tay lên, khẽ chu môi chậm rãi nói: “Trên đời này làm sao có thứ hiếm lạ hai vị Vương gia chưa thấy qua, bất quá chỉ là vài vũ cơ Kim Ô cùng Tây Phiến thôi!”

Thất Thất chỉ cảm thấy Phương Trân Châu nói chuyện cùng ngày thường có chút bất đồng, nhưng lại nói không ra bất đồng như thế nào, dù sao ít nhất thiếu đi sự uy nghiêm ngày thường, kiều mỹ nhiều lắm, êm tai nhiều lắm, hoàn toàn không giống tình cảnh lúc trước bán cho các kiểu phu kia, ngẫm lại cũng phải, quán rượu kia kinh doanh nhỏ, bán rượu cho kiểu phu có thể kiếm mấy đồng, trước mắt hầu hạ là Vương gia, tay cầm quyền to, Vương gia tài đại thế đại, dùng phen bán rượu kia đùa giỡn sợ thật đúng là móc không ra tiền trong túi của các Vương gia.

Chờ vũ cơ Kim Ô đi lên, Thất Thất mới biết được những vũ cơ này cùng Đại Chu, Đại Kỳ quốc bề ngoài có một chút không giống, màu da hơn trắng nõn hơn một ít, ánh mắt lớn hơn một ít, cũng xinh đẹp chút, dáng người kia dường như cũng mềm hơn rất nhiều so với nữ giới hai quốc, giống như con rắn nước, cực kỳ mê người, lại hơn nữa ăn mặc ít, lại thêm chút bộ phận còn mỏng như cánh ve, Thất Thất nhìn xem đều lâng lâng, người cũng có chút hưng phấn.

Doãn Trường Ninh nhìn bộ dáng Thất Thất chớp mắt không chuyển kia, thoáng giương cái miệng nhỏ, cảm thấy thật buồn cười, đã thấy Thanh Thường nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên cạnh Thất Thất, vươn tay bóp Thất Thất một phen, Thất Thất phục hồi tinh thần lại, hướng về phía Thanh Thường cười cười, Thanh Thường không biết nhờ giọng nói cái gì đó, Thất Thất liền cùng Thanh Thường chuẩn bị, Doãn Trường Ninh nhếch miệng một chút, tiêu hắc nô này thường xuyên quảng tam kéo tứ, thường quên mất chính thân phận mình.

Thất Thất theo Thanh Thường cùng một chỗ, mới nghĩ mình là hắc nô nhà người ta, do dự một chút, vẫn kiềm chế không được dụ dỗ của Thanh Thường!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thanh Lâu So Chiêu 2

Rời xa đình, Thanh Thường rốt cục ngừng lại, Thất Thất liền hỏi: “Thanh Thường, tìm Đồng Tiền có chuyện gì?”

Thanh Thường do dự một chút mới nói: “Đồng Tiền, tỷ tỷ muốn cầu người một chuyện!”

Thất Thất vừa nghe chuyện Thanh Thường muốn cầu xin mình đẹp giống như họa, chỉ thiếu chút vũ ngược liền nhận lời, nhưng vừa nghĩ, Thanh Thường có thể cầu mình chuyện gì, có thể là chút chuyện rất khó làm hay không, vì thế vội vàng sửa lời nói: “Thanh Thường tỷ tỷ, chỉ cần Đồng Tiền có thể, tuyệt không sẽ không làm?”

Thanh Thường thờ dài nói: “Đồng Tiền, tỷ tỷ là trong nhà phạm vào chuyện mới bị xử lý đến ‘Bách hoa lâu’ này!”

Thất Thất vừa nghe hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, y theo lời này của Thanh Thường, Phương Trân Châu kia rõ ràng thật là gian tế, nếu cùng quan gia Đại Chu không có liên hệ, làm sao có thể làm để cho nàng làm tú bà của những quan kỹ này, nhưng Thất Thất vẫn là có chút nhỏ nhen, trên mặt lại cực kỳ an phận nhìn Thanh Thường nói: “Tỷ tỷ, có cái gì muốn nói, cứ nói!”

Thanh Thường chợt thờ dài cười nói: “Quên đi, Đồng Tiền, người hiện tại cũng thân bất do dĩ, tỷ tỷ chắc là có chút si tâm vọng tưởng, quên đi, lần khác nói tiếp đi!”

Thất Thất vốn hưng trí bừng bừng, ai ngờ Thanh Thường bỗng nhiên lại không nói, làm cho nàng không hiểu sao thất vọng, gặp Thanh Thường vốn về mặt hưng phấn, bỗng chốc trở nên có chút suy sụp, sợ mình bức cũng bức không được, vì thế chỉ phải nói: “Cũng phải, Đồng Tiền cũng là gia nô nhà người ta, sợ thật đúng là không nhất định giúp được tỷ tỷ!”

Thanh Thường thờ dài, đôi mắt chợt đỏ, Thất Thất nhìn vành mắt cũng nhìn không được đỏ theo, Thanh Thường ai thán vận mệnh xấu, bản thân mình so với Thanh Thường tốt hơn được bao nhiêu, hai người thương cảm một hồi, Thất Thất mới hỏi: “Thanh Thường tỷ tỷ, Đại Chu cùng Đại Kỳ rốt cuộc là khai chiến hay là hòa thân nha?”

Thanh Thường nghe xong lập tức nhìn trái phải một hồi mới nói: “Nghe nói Tô thái tử Đại Kỳ cùng Kim Ô kết thân gia, thật sự nói không chính xác!”

Thất Thất chỉ kém chút không có kêu ra: Thật tốt quá! Nàng trông mong không thể Đại Chu đánh cá chết lưới rách cùng Đại Kỳ, sau đó hết thảy đánh chết mới tốt, nhưng lại không tiện vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vội hạ giọng hỏi: “Tỷ tỷ cảm thấy bên kia có mấy phần thực lực?”

Thanh Thường vừa nghe vội lắc đầu nói: “Việc này, tỷ tỷ nào biết đâu, lại nghe người ta nói Tô thái tử kia muốn dùng muội tử hán đến Đại Chu hòa thân, ai biết được?”

Thất Thất ghen hận nhất chính là Thiên Hương đến hòa thân, vừa nghe sẽ không cao hứng, từ chỗ Thanh Thường không nghe được gì nhiều, bỗng nhớ

mình là gia nô Doãn Trường Ninh mang đến hầu hạ, vì thế vội vàng nói:“Tỷ tỷ, Đồng Tiền còn đang làm người hầu, phải đi rồi!”

Thanh Thường gật gù đầu, Thắt Thắt đối với “Bách hoa lâu” cực kỳ quen thuộc, vội mò trở về đình, đã thấy nơi đó dường như đã muốn đến cao điểm, có hai cô gái Kim Ô cơ bản đang múa trước mặt Doãn Trường Ninh, vốn ăn mặc ít, lại dựa rất gần, không khí thật sự có chút quái dị, Thắt Thắt không biết Doãn Trường Ninh tên kia có chút huyết mạch phun trào nào hay không, dù sao nàng nhìn xem đều phải chảy máu mũi !

Lúc khúc nhạc hết, hai vũ cơ xinh đẹp tư thế tuyệt mỹ quỳ gối trước mặt Doãn Trường Ninh, Thắt Thắt chỉ cảm thấy các nàng dựa vào quá gần, nhìn làm sao cũng cảm thấy có phần gần gũi quá đáng, Doãn Trường Ninh chậm rãi thu cây quạt đối với Bạch Viện nói:“Dường như hai mỹ nữ này đối với bốn vương rất có hứng thú !”

Bạch Viện khẽ cười một chút nói:“Hầm vương nếu thích, bốn vương đem hai nàng chuộc ra tặng cho Hầm vương là được !”

Doãn Trường Ninh vui vẻ nói:“Vân vương gia biết bốn vương gần đây là vô mỹ không vui, thật sự là sẵn sóc nha, từ chối thì có vẻ bốn vương quá mức làm kiêu, mỹ nhân như thế, Quân Phong, nhận lấy!”

Quân Phong vội đáp lời, biết Doãn Trường Ninh căn bản sẽ không thích hai nàng này, vì thế liền nói với Thắt Thắt:“Người dắt các nàng đi xuống đi!”

Bạch Viện vừa thấy mình tặng lễ trọng, cư nhiên để cho hắc nô mình chứng mất nhất kia dẫn đi, trong lòng có chút không thoải mái, Thắt Thắt vừa nghe để cho nàng mang mỹ nữ đi xuống, là chuyện mỹ sự, vì thế đi lên trước nho nhã lễ độ nói:“Hai vị tỷ tỷ mời !”

Hai mỹ nữ kia chỉ phải đứng lên, cũng không quá thoải mái mà nhìn Thắt Thắt liếc mắt một cái, Thắt Thắt cao hứng phấn chấn dẫn hai người đi xuống, còn thuận tay sờ sờ eo nhỏ hai mỹ nhân để lộ ra ngoài, hai mỹ nhân kia không khỏi hét to một tiếng, Thắt Thắt sợ tới mức thu hồi tay, liền nghe được Doãn Trường Ninh miễn cưỡng hỏi:“Tồn Tiểu Lăng lại xảy ra chuyện gì!”

Một mỹ nhân trong đó lập tức quỳ đến trên đất khóc nói:“Vương gia, hắc nô này phi lễ Thiên Hề!”

Quân Phong, Phương Trân Châu đều có chút giật mình nhìn Thắt Thắt, Doãn Trường Ninh nghe xong mới một lần nữa ngồi xuống nói:“Đồng Tiền người phi lễ Thiên Hề cô nương, thật to gan!”

Thắt Thắt nghe giọng điệu Doãn Trường Ninh ngay cả nửa phần uy nghiêm cũng không có, còn gọi mình là Đồng Tiền, mở lời đang muốn thoát ra kia cũng không bốc nữa, vội quỳ xuống nói:“Vương gia, đánh chết Đồng Tiền, Đồng Tiền cũng không dám, sợ là Thiên Hề cô nương này nghĩ...”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Nghĩ cái gì?”

Thắt Thắt nháy mắt mấy cái mới có thể liên thanh nói:“Đồng Tiền sợ Thiên Hề cô nương tức giận, cũng không dám nói!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thắt Thắt liếc mắt một cái nói:“Bốn vương ban thường người vô tội, người cứ nói!”

Thắt Thắt lại nhìn thoáng qua Thiên Hề mới nói:“Đồng Tiền nghĩ Thiên Hề cô nương là vì để cho Vương gia càng thêm chú ý mỹ mạo của nàng!”

Thiên Hề nũng nịu kia lập tức khóc lên:“Vương gia, hắc nô này nói hươu nói vượn, nàng thật sự phi lễ Thiên Hề!”

Thắt Thắt vội muốn biện bạch, lại nghe Doãn Trường Ninh cực kỳ mỉa mai hoặc hỏi:“Thiên Hề, hắc nô kia phi lễ người làm sao ?”

Thiên Hề lập tức chỉ vào cái eo thon nhỏ của nàng nói:“Hắc nô này sờ soạng thắt lưng Thiên Hề !”

Doãn Trường Ninh nghe xong liền cả giận nói:“Thật sự là khôn kiếp, Đồng Tiền người không biết bốn vương thích nhất chính là hai vòng eo nhỏ này, cư nhiên cho người những chàm, Quân Phong!”

Quân Phong lập tức lên tiếng trả lời mà vào, Doãn Trường Ninh liền hung tợn nói:“Đem chỗ Thiên Hề bị người ta sờ vuốt qua cắt bỏ, bốn vương chán ghét con gái bị người khác sờ qua!”

Thiên Hề hoảng hốt thét lên ngã ngồi xuống đất, hướng về phía Bạch Viện khóc, Bạch Viện đang muốn mở miệng, Quân Phong kia đã che miệng Thiên Hề, đè lại Thiên Hề, giơ tay chém xuống đem một khối da lớn trên lưng Thiên Hề cắt ra, máu chảy đầm đìa, nhỏ trên sàn tất cả đều là máu, Thắt Thắt vốn quý, thấy một màn cảnh tượng huyết tinh này cũng sợ tới mức đặt móng ngồi xuống đất, Bạch Viện thấy vô bàn nói:“Hầm vương không thích, cũng không tất phải nhận!”

Doãn Trường Ninh nở nụ cười một chút nhìn về phía một mỹ nhân khác, mỹ nhân kia sợ tới mức rút về sau, Doãn Trường Ninh lại hỏi:“Người tên là gì?”

Mỹ nhân kia run rẩy nói:“Nô tỳ kêu Phán Hề!”

Doãn Trường Ninh lại hỏi:“Vậy Đồng Tiền có phi lễ người không?”

Phán Hề vội vàng quỳ xuống đất lắc đầu nói:“Không có, không có Đồng Tiền công tử không có phi lễ qua Phán Hề!”

Thắt Thắt không nghĩ tới mình mình thoáng cái từ “hắc nô” trong miệng Thiên Hề biến thành “Công tử” trong miệng Phán Hề, đã thấy Doãn Trường Ninh hướng về phía Phán Hề vẫy tay một cái nói:“Lại đây!”

Phán Hề sợ hãi đi đến trước mặt Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh lại duỗi tay ra đem nàng ôm đến trong lòng ngả ngón vuốt ve vòng eo cùng ngực nàng nói: “Quả thật là tuyệt sắc nhân gian, bốn vương thích, đa tạ lễ vật của Vận vương, được mỹ nhân này, tâm tư bốn vương sẽ không ở trong tiệc rượu đây, xin Vận vương lượng giải, bốn vương đi trước một bước!” Nói xong đem Phán Hề nhẹ nhàng đặt ở một bên hướng Bạch Viện nhắc tay thi lễ, sau đó lại hướng về phía Phương Trân Châu nói: “Trân Châu cô nương, về sau gặp được tuyệt sắc như vậy cũng đừng quên bốn vương!”

Trân Châu hơi có chút ưu tư, vẫn vung khăn tay lên hơi thi lễ nói: “Vương gia yên tâm, Trân Châu nơi này có thứ tốt khi nào thì giấu diếm Vương gia!”

Doãn Trường Ninh nhìn Bạch Viện liếc mắt một cái, liền nghênh ngang mà đi, Thát Thát thấy sắc mặt Bạch Viện chậm rãi bình thường, Vương Minh Hân tiến lên, không biết cùng hắn nói gì đó, Thát Thát cũng vội ra khỏi đình.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Cùng Tắm Uyên Ương 1

Thát Thát vốn tưởng rằng mình gây họa, Doãn Trường Ninh thắng nhai này khẳng định sẽ không bỏ qua cho mình, trốn đến trên xe chờ hai tuyệt sắc kia, chuẩn bị lẫn lộn cùng nhau trở về, nhưng người còn chưa có lên xe ngựa, đã có người lại đây kêu lên trong xe Doãn Trường Ninh hầu hạ.

Thát Thát nghĩ đến hành động của Doãn Trường Ninh, da đầu có chút phát căng, cò xát đi đến trước xe ngựa Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh thấy hừ một tiếng nói: “Tôn Tiểu Lăng, bốn vương cho người đến hầu hạ, thật đúng là khó mời nha!”

Thát Thát biết Doãn Trường Ninh tàn nhẫn, vừa rồi mình lại thật sự làm chuyện xấu, sờ soạng eo nhỏ của Thiên Hề cùng Phán Hề kia, sợ Doãn Trường Ninh một hồi lại đánh cho mình một chút, hoặc để cho mình đi bộ trở về, vội nói: “Vương gia, nô tỳ thấy Thiên Hề tỷ tỷ cùng Phán Hề tỷ tỷ, nghĩ không cần nô tỳ hầu hạ, cho nên... Nô tỳ...”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Cho nên người liền lại muốn xin đánh xin phạt!”

Thát Thát cực kỳ nhanh chóng trả lời: “Không có!”

Doãn Trường Ninh vừa thấy Thát Thát khản trương, đắc ý nở nụ cười nói: “Đi lên!”

Thát Thát nhanh chóng đi lên, không yên bất an ngồi ở bên người Doãn Trường Ninh, chợt nghe Doãn Trường Ninh tà tà hỏi: “Sờ soạng eo phụ nữ là cái cảm giác gì?”

Thát Thát mặt không đổi sắc nói: “Thiên Hề kia vu tội nô tỳ, nô tỳ một phụ nữ sờ eo nàng làm cái gì!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng nói: “Bốn vương cũng muốn biết, người một cô gái sờ eo người ta làm cái gì?”

Thát Thát còn muốn tranh cãi, nhưng Doãn Trường Ninh dường như có tâm sự, nói xong một câu này vốn không mở miệng nữa, Thát Thát một trái tim bất an mới dần dần an ổn xuống dưới.

Trở lại vương phủ, Thát Thát vừa mệt vừa nóng, thầm nghĩ có thể nhanh chân về phòng mình nghỉ ngơi, nhưng Doãn Trường Ninh không có muốn Phán Hề gì kia hầu hạ, phân phó Thát Thát chuẩn bị nước ấm tắm rửa, Thát Thát chỉ phải kiểm chế thân thể buồn ngủ của mình, cưỡng chế tinh thần đi phòng tắm.

Để cho người ta thả nước xong, Thát Thát chuẩn bị tất cả đồ dùng của Doãn Trường Ninh, còn không thấy Doãn Trường Ninh tiến vào, liền đến ở bên bồn tắm buồn ngủ, cũng không biết bao lâu, Doãn Trường Ninh mới đi vào, Thát Thát bỗng tỉnh lại, ngủ gật ít nhiều thoải mái một chút, vội ba chân bốn cẳng cởi áo cho Doãn Trường Ninh, hận không thể ở trong thời gian ngắn nhất lột sạch Doãn Trường Ninh.

Doãn Trường Ninh đi vào trong bồn tắm nói với Thát Thát: “Đem quần áo cởi!”

Thát Thát vừa nghe những lời này, thiếu chút nữa liền nhảy dựng lên, Doãn Trường Ninh lại một phen bắt được nàng, đem nàng kéo vào trong bồn, Thát Thát lại một lần nữa bị Doãn Trường Ninh ấn vào trong nước, lúc Thát Thát gầy dựa từ trong nước đứng lên, Doãn Trường Ninh đã muốn ba chân bốn cẳng đem quần áo Thát Thát bóc, Thát Thát sợ tới mức hắc dung thát sắc kêu lên: “Vương gia, người muốn làm gì?”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Bốn vương hôm nay càng muốn nhìn một cái có cái gì không thể để cho người ta xem, thật sự là muốn cái gì cũng không có, không ngực! Không eo!” Doãn Trường Ninh nói xong ánh mắt đi xuống, trở lại bên trên sau đó dừng ở ngực Thát Thát, Thát Thát theo bản năng vươn tay bảo vệ vết khắc kia, Doãn Trường Ninh kéo mở ra tay Thát Thát nói: “Nơi này làm sao vậy?”

Thát Thát thực hận không thể bịt Doãn Trường Ninh hai cái tát, nhưng nhịn xuống tận lực bình tĩnh nói: “Trước đây cùng người ta đánh nhau, không cần thận để cho mộc côn đâm bị thương!”

Doãn Trường Ninh vươn tay đè lại vết khắc trên ngực Thát Thát coi thường nói: “Xem ra mộc côn này sắc tâm rất nặng, không đâm chỗ khác, chuyên

đâm chỗ này, tuy nhiên nó tốt xấu cũng phải tìm phụ nữ tốt chút để đâm, đâm người nơi này có cái gì thú vị!”

Thất Thất rút cuộc nhìn không được, vung nắm tay liền hướng về phía Doãn Trường Ninh đánh tới, Doãn Trường Ninh né tránh, vung tay thoáng cái bắt lấy nắm tay Thất Thất vung tới nói:“Bao nhiêu lâu không tắm rửa, người đều thối, bốn vương thật sự chịu không nổi, hôm nay không đem mấy thứ dơ bẩn trên người rửa sạch kỹ càng là không được, sẽ không phải ngay cả tóc cũng không chải thẳng đi!” Nói xong bỗng đem đầu Thất Thất ấn vào trong bồn tắm, đem mái tóc buộc lung tung kia của Thất Thất đánh tan ra nói:“Bốn vương đúng là phi thường khoan dung người, cũng không chê người bẩn, người cũng biết chừng mực đi!”

Mặc kệ Thất Thất thất kinh ra sao, Doãn Trường Ninh cũng không gấp không sợ đem đầu tóc nàng gội sạch sẽ, sau đó đem Thất Thất ôm vào trong ngực, vung tay ở Thất Thất trên người chà xát, nhưng chà xát như thế nào cũng đều là đen đen, Doãn Trường Ninh có chút thất vọng nói:“Người rốt cuộc bôi cái gì, vì sao rửa không sạch?”

Thất Thất chỉ cảm thấy mình bị bắt ngồi ở trên hai chân Doãn Trường Ninh loại này tư thế thật sự muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu khó chịu, vài lần muốn giãy dụa ra, đều bị Doãn Trường Ninh túm trở về, Thất Thất hoàn toàn có thể cảm thấy thứ gì đó ở phụ cận hoa kính là cực kỳ cứng rắn, còn không ngừng chà xát chỗ mẫn cảm nhất của nàng, Thất Thất lại vừa sợ vừa thẹn vừa hận, vài lần mở miệng nói “Vương gia xin tự trọng”, nhưng Doãn Trường Ninh đều trả lời “Bốn vương sẽ không tự trọng thì thế nào?”

Thất Thất tránh không ra, cuối cùng không có khí lực thở hổn hển vài tiếng xui ở trong lòng Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh phi thường đắc ý nói:“Nếu đây là tắm yên ương, vậy cũng là chỉ hù yên ương xinh đẹp, người thư yên ương xấu xí này đã biết đủ đi!” Doãn Trường Ninh nói xong tự mình kinh ngạc, loại lời nói này làm sao có thể từ trong miệng của hắn nói ra, hắn với ai làm yên ương cũng không có khả năng lựa chọn Tô Thất Thất người như vậy làm yên ương, nhưng hắn từ lần đầu tiên thấy Tô Thất Thất, trừ bỏ bị xấu xí của nàng rung động, còn có loại tình tứ chả hiểu vì sao, về sau lại, Thất Thất dùng nước tiểu ngựa chinh hắn, bắt khuất tiếp cận hắn, lừa tiêu ăn mỳ tìm chỗ đặt chân, dùng thần lần tiết lộ hành tung của mình, hoang mang rối loạn cứu Lôi Nhân..., bản thân mình bị sự thông minh của nàng hấp dẫn, mặc dù sự thông minh này bởi vì tuổi tác nhỏ mà không thành thực, nhưng chính mình vẫn là bị nàng hấp dẫn, còn muốn biết nàng làm tất cả các thứ này rốt cuộc là vì cái gì!

Thất Thất không biết chỉ một hồi như vậy, Doãn Trường Ninh đã suy nghĩ thành ngàn, đem sở tác sở vi của nàng nhất nhất loại bỏ một lần, nhưng ngày nóng nực như vậy, có thể tắm rửa như thế, thật sự không phải là chuyện xấu, đương nhiên nếu không có Doãn Trường Ninh thẳng nhai này, mình nhất định sẽ hô “Vạn tuế” ba lần, nhưng giữa hai chân có thứ cứng rắn này nọ như vậy để đó, một đôi tay không an phận lại càng không ngừng ở trên người nàng ăn đậu hủ, Thất Thất làm thế nào cũng không cảm thấy đây là một lần thoải mái tắm rửa, Thất Thất khôi phục một ít khí lực, lập tức lại bắt đầu giãy dụa đứng lên.

Doãn Trường Ninh mới nhắm mắt lại nói:“Tiểu hắc nô, người nếu tránh, tin hay không ta liền đem người cưỡng hiếp, dù sao người cũng không phải con gái trong sạch gì!”

Thất Thất nghe xong mặc dù luôn mãi căn dặn mình: Nhìn xuống, nhất định phải nhìn xuống! Cho dù bị Doãn Trường Ninh tên kia một lần nữa làm tiện, mình cũng phải nhìn xuống, nếu thật sự là như vậy, không chừng chính là biện pháp tốt nhất để mình tiếp cận Doãn Trường Ninh!

Loại ý niệm này trong đầu, trước kia Thất Thất chỉ là ngẫm lại, cũng không dám tin tưởng Doãn Trường Ninh thực sẽ làm tiện bộ đáng hiện tại của mình, nhưng trước mắt hiển nhiên là thời điểm Doãn Trường Ninh có loại ý nghĩ này, Thất Thất vẫn không thể nhìn xuống.

Bởi vì Thất Thất liều mạng bảo vệ khí phách của nàng, Doãn Trường Ninh lại do dự không chừng, thật sự làm chuyện trong lòng mình suy nghĩ rất lâu kia, trước mắt người này thật là một nô nhi xấu xí, mình còn động tâm với người như vậy, truyền đi ra ngoài, người trong thiên hạ còn không biết cười nhạo mình như thế nào, cho nên hai người giằng co một hồi, Doãn Trường Ninh buông lỏng lực, Thất Thất từ trong lòng hắn trốn thoát, vội vàng từ trong bồn tắm đi đến chỗ xa nhất với hắn, sau đó vịn cạnh bồn ho lên.

Doãn Trường Ninh lại hừ một tiếng, từ trong bồn đi ra ngoài, Thất Thất thấy vậy lại hối hận mình giãy dụa cái gì, đã sớm không phải thân hoàn bích, mình còn để ý như vậy làm cái gì? Rõ ràng uống công lãng phí một cơ hội tốt như vậy.

Thất Thất một phen kịch liệt tranh đấu, rốt cuộc ép buộc đến nửa đêm, thân thể chịu không nổi, đi ở bên cạnh bể tắm thở hổn hển hồi lâu, mới rút cục thông thuận đứng lên, thấy Doãn Trường Ninh thật sự không còn ở, tâm tình tự nhiên thoải mái lên, chính mình ở trong bồn tắm vui sướng tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Cùng Tắm Yên Ương 2

Doãn Trường Ninh cách màn nhìn Thất Thất ở trong nước chơi vui vẻ, thật cảm thấy đây mới là bản tính Thất Thất, Thất Thất thân thể không tốt, chơi sung sướng một hồi liền từ trong bồn đi ra.

Trong phòng tắm ánh sáng coi như không tệ, Doãn Trường Ninh đem phong cảnh trên người Thất Thất thấy rõ rõ ràng ràng, thật sự không tính là cái đáng người tốt gì, bản thân mình lại huyết mạch phun trào, thật sự là gặp quý.

Thất Thất đi ra bể tắm muốn đi lấy quần áo của mình, lại phát hiện quần áo kia đã không còn, lập tức kích động lên, nếu không có quần áo, chẳng lẽ

Doãn Trường Ninh tên kia lại để cho mình đứng ở trong phòng tắm, lần trước còn có một thân quần áo ướt sũng, lúc này đây lại là trần như nhộng, nếu ngày mai hần cũng không cho mình quần áo, mình chẳng lẽ trần trụi đi ra ngoài, Thát Thát thế này mới nóng này, vừa nhấc mắt lại thấy Doãn Trường Ninh đứng ở cửa, đang từ trên xuống dưới đánh giá nàng, Thát Thát cũng huyết mạch phun trào lên, không chút suy nghĩ mở miệng liền mắng:“Luu manh!”

Doãn Trường Ninh vừa nghe hừ một tiếng nói:“Vậy bốn vương có thể đi rồi!”

Thát Thát vừa nghe nóng nảy kêu lên:“Trở về! Quần áo của nô tỳ, đem quần áo trả lại cho nô tỳ!”

Doãn Trường Ninh nghe xong lại hừ một tiếng nói:“Bốn vương cũng không nghĩ lại làm cái lưu manh gì, ngươi cũng chậm chậm ở lại đi!”

Thát Thát thật muốn chửi ầm lên, đem tổ tông mười tám đời Doãn Trường Ninh toàn bộ mắng mấu chó phun đầu mới cảm thấy giải hận, nhưng giải hận về giải hận, trước mắt lại gặp phải một vấn đề căn bản: Mình có phải thật sự sẽ trần thân mình ra khỏi phòng tắm hay không!

Tuy là Doãn Trường Ninh nói mình cái gì cũng không có như vậy, nhưng trần trụi đi ra ngoài, Thát Thát vẫn không có dũng khí lớn như thế.

Doãn Trường Ninh nhìn các loại áo ngủ người ta đưa tới, tuy biết bộ dáng kia của Thát Thát mặc cái gì cũng là một cái dạng, hần suy nghĩ vẫn cảm thấy Thát Thát mặc màu tím dễ nhìn, chẳng quản màu tím tôn lên làn da đen của Thát Thát nhất định là xấu càng thêm xấu, Doãn Trường Ninh vẫn vươn tay cầm kia chiếc áo tím dạ quang kia, một lần nữa đi vào phòng tắm, thấy Tô Thát Thát không kiêu ngạo như vừa rồi đứng ở cạnh bồn, ngón tay chỉ xuống đất không biết đang về cái bùa gì, vì thế ho nhẹ một tiếng, Thát Thát nghe được lập tức quay đầu, vừa thấy đến Doãn Trường Ninh, lập tức vươn tay bảo vệ chỗ ngực cái gì cũng không có kia của nàng kêu lên:“Là tướng quân gia!”

Doãn Trường Ninh nghe giọng nói kia đã muốn thu liễm rất nhiều, vì thế nhân tiện nói:“Chẳng lẽ ngươi còn hy vọng là người khác!”

Đã ý thức được tình cảnh bất lợi của mình Thát Thát lập tức thay nụ cười quyến rũ nói:“Đây là phòng tắm của tướng quân gia, người khác ai dám tiến vào nha, tướng quân gia, nô tỳ đã tắm sạch sẽ, không hề thối giống như trước kia vậy, xin tướng quân gia thưởng cho nô tỳ một kiện quần áo!”

Doãn Trường Ninh nghe xong khoe miệng giương hướng lên trên, áo ngủ vốn cầm ở trong tay lại không đưa qua nói:“Như vậy rất tốt, dù sao màu da này, đi đến chỗ nào, người ta cũng sẽ không hoài nghi ngươi có mặc quần áo hay không, còn tưởng rằng ngươi mặc gấm đen đó!”

Thát Thát vừa nghe Doãn Trường Ninh châm chọc nàng bề ngoài đen, vì kiện quần áo trong tay Doãn Trường Ninh kia, Thát Thát quyết định nhịn, ăn nói khép nép:“Tướng quân gia lại nói đùa, làn da này của nô tỳ nhiều nhất xem như vải bố đen, nào dám cùng gấm vóc đánh đồng nha!”

Doãn Trường Ninh nghe xong mới đưa quần áo kia ném cho Thát Thát, Thát Thát kích động vươn tay đi tiếp, lại quên mất bảo vệ thân thể, tiếp ở trong tay mới nhớ tới cái đại sự này, vội dùng quần áo che khuất thân thể cái gì cũng không có của mình, Doãn Trường Ninh hừ một tiếng, chuyên lưng xoay người đi rồi!

Thát Thát mới luống cuống tay chân cầm quần áo mặc ở trên người, quần áo mặc lên, Thát Thát mới thở dài thật mạnh, chỉ không biết mặc vào thân xiêm y này mình hần mình nên về phòng mình hay là đi phòng ngủ xa hoa của Doãn Trường Ninh, hiển nhiên mặc quần áo như vậy về gian phòng nhỏ của mình, căn phòng kia thực có chút... Có chút không xứng với thân quần áo này, hơn nữa mặc áo ngủ như vậy đi qua chỗ có nhiều người như thế, Thát Thát có chút không có thứ dũng khí kia, đi phòng ngủ Doãn Trường Ninh, Thát Thát lại cảm thấy mình không xứng với cái giường xa hoa kia của Doãn Trường Ninh.

Do do dự dự qua đi, Thát Thát mới quyết định vẫn nên đi phòng Doãn Trường Ninh, mặc kệ như thế nào cũng phải vì thân quần áo Doãn Trường Ninh ban cho này tỏ vẻ biết ơn một phen, tuy rằng đây không phải là một bộ quần áo thích hợp mặc đi ra ngoài!

Còn chưa tiến vào phòng Doãn Trường Ninh, Thát Thát chợt nghe đến tiếng cười khẽ, cẩn thận nhấc lên bức rèm che đi vào, đã thấy Doãn Trường Ninh giường chân ngồi ở trên tháp, thân mình tựa vào trong gối mềm, Phán Hề ở “Thủy nguyệt hiên” kia đang quý gối giữa hai chân Doãn Trường Ninh đang vắn về chân cho hần, chính là cái chỗ vắn về kia, Thát Thát có phần hoài nghi có được tính là gốc bắp đùi hay không, Phán Hề thấp đầu, khoảng cách cùng Doãn Trường Ninh cũng có vẻ gần, Phán Hề cùng Thiên Hề này dường như đều có vẻ vừa ý chỗ này, giống như bánh trái thơm ngon, nhưng Thát Thát không vừa ý chỗ này, vừa thấy xoay người liền chuẩn bị mặc thân quần áo rêu rao này về chính gian phòng nhỏ của mình.

Thát Thát vừa quay người lại lại nghe đến Doãn Trường Ninh tên kia lười biếng nói:“Tiến vào!”

Thát Thát chỉ phải thu cước bộ rất kiên định, xoay người đi vào, có ba phần hiên ngang lẫm liệt, có bảy phần phi thường khinh bỉ, vừa quỳ xuống, Doãn Trường Ninh tên kia nhân tiện nói:“Phán Hề đi nghỉ ngơi đi, nơi này có Tiểu Lăng được rồi!”

Phán Hề kia vừa nghe, ánh mắt liền đỏ, oán hận nhìn về phía Thát Thát, ước chừng từ lúc nàng xuất đạo đến giờ, đây xem như là lần vũ nhục lớn nhất đi!

Nhưng có chuyện Thiên Hề bị lột da trước đó, Phán Hề trong lòng hận chày máu, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, vội hành lễ, Thát Thát dám cược rằng: Miệng của Phán Hề tiểu tiện nhân kia nhất định đựng phải chỗ này nọ của tên Doãn Trường Ninh!

Thát Thát từ trong lòng hy vọng cái đụng chạm này, chạm đến Doãn Trường Ninh nhảy ra cảm giác, sau đó đem Phán Hề kia ném tới trên giường, cứ như vậy như vậy mà gian dâm đi, chính mình liền có thể phong phong cảnh cảnh mặc thân áo ngủ này về phòng mình ngủ ngon một trận.

Nhưng Thát Thát cực kỳ thất vọng nhìn Phán Hề đang hận nàng kia ra khỏi phòng, mãi đến thanh âm thanh thúy của bức rèm che không còn, Thát Thát mới xác định thật sự chỉ có mỗi mình ở trong phòng Doãn Trường Ninh, vì thế đành phải thay một bộ sắc mặt lầy lòng đi lên trước nói:“Tướng quân gia, nô tỳ đến hầu hạ ngài!”

Doãn Trường Ninh vừa thấy quả nhiên cái màu tím kia mang Tô Thất Thất tôn đến cái ấy mới kêu là xấu, khước miệng kéo một chút mới nói: “Phán Hề vừa rồi xoa rất thoải mái, người chiếu theo dạng như vậy xoa đi!”

Thất Thất vừa nghe bắt đầu ác độc chửi ở trong lòng: Nàng ta xoa thoải mái, người để cho nàng ta xoa rất tốt, tiểu cô nài nài cũng không biết những chiêu thuật này của nàng!

Thất Thất ở trong lòng lục lọi bài mắng chửi kia hết mười lần, nhưng trên mặt không thể không kéo vể tươi cười khó coi quỳ xuống, vươn tay xoa xoa gần tiếp cận cái khúc chân nhỏ kia cho Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh nhủ thầm nói: “Lên trên một chút!”

Thất Thất chỉ phải bắt tay hướng lên trên với một chút, Doãn Trường Ninh lại nói: “Còn phải hướng lên trên, làm sao ngay cả hầu hạ người cũng tay chân vụng về như vậy!”

Thất Thất tức giận đến thiếu chút nữa học máu, duỗi tay ra để lại đến gốc đùi Doãn Trường Ninh, kết quả với quá nhanh, một chút liền đụng phải, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Thật sự là cái không phẩm hạnh gì cả, bảo người xoa chân, người xoa đi đâu vậy, rất muốn, có phải hay không?”

Thất Thất là rất muốn, rất muốn cầm một cây đao đem Doãn Trường Ninh tên kia phế nó đi, nhưng miệng lại nói: “Trưởng quân gia, nô tỳ quý có phần không vững!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Lấy có!”

Thất Thất vừa buồn ngủ vừa mệt, thật sự không có tinh lực cùng Doãn Trường Ninh đấu khẩu dài ngắn, xốc lại tinh thần xoa bóp đùi cho Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh thấy trên đùi được Thất Thất, trong lòng cao hứng, lần qua lần lại hơn phân nửa đêm, hẳn cũng rất mệt, vì thế nhắm mắt lại chuẩn bị hưởng thụ tốt Thất Thất hầu hạ, vừa nhắm lại không bao lâu, cái gì đó lại bỗng rơi vào giữa háng, Doãn Trường Ninh tròn mắt vừa thấy, nguyên lai là Thất Thất vừa mệt vừa buồn ngủ, trực tiếp đem cái đầu nhỏ của nàng đặt ở mặt trên, đem nơi đó làm gối đầu, Doãn Trường Ninh nhướng mắt!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Vương Phi Hai Phủ 1

Khi Thất Thất tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường lớn của Doãn Trường Ninh, thoải mái mà bày cái chữ đại ở trên mặt, hồi tưởng lại là phòng ngủ của Doãn Trường Ninh, Thất Thất vội có chút thu liễm thu hồi tay chân, cẩn thận muốn cong người đứng dậy, mới phát hiện trong phòng không có người, Thất Thất ngủ vô cùng tốt vội từ trên giường ngồi lên, nhẹ tay nhẹ chân xốc lên sa trường, quả nhiên thấy trong phòng không có ai, Thất Thất rón ra rón rén xuống giường, vừa mới chuẩn bị chuẩn ra khỏi phòng, phát hiện ở trên thân vẫn như trước là chiếc áo ngủ màu tím cổ áo có chút thấp kia, Thất Thất thấy bên ngoài sắc trời sáng tỏ, cứ như vậy đi ra ngoài, vẫn có chút khiến cho người ta xấu hổ, trước kia mình cũng từng mặc áo ngủ, mỗ mỗ ở Ô Y Hạng tìm thợ may người ta làm, nhưng làm sao cũng như loại cổ áo thấp này, đều là che thật nghiêm kín.

Thất Thất hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, rốt cục thấy một chiếc áo choàng màu trắng viền cạnh tơ vàng gác ở bên giường, nguyên tưởng rằng đó là quần áo của Doãn Trường Ninh, nhưng thấy bảy chữ “Đồng Tiền công tử, yêu chết bạc” kia, liền cảm thấy hẳn là Doãn Trường Ninh chuẩn bị quần áo cho mình, vội kích động bỏ nhào qua, cầm ở trong tay, xúc cảm thật khác biệt, mặc dù chất vải cùng áo ngủ trên người không giống, nhưng quần áo tuyệt đối thoải mái, dưới áo tơ còn có một thân áo lót, bên cạnh đặt một đôi giày màu đen, thúc phát ngọc hoàn.

Thất Thất vội vàng thay, quả nhiên là Doãn Trường Ninh chuẩn bị cho mình, kích cỡ thật thích hợp, ngay cả giày cũng vừa vặn như vậy, Thất Thất chưa từng mặc qua những thứ tốt như thế, quần áo kia mặc trên người thật sự thoải mái, trừ bỏ hút mồ hôi, còn tuyệt đối mát mẻ, cực kỳ thích hợp với mình cứ luôn ra mồ hôi, sợ không cẩn thận mài rách hoặc làm bẩn, ở trong phòng thích thú một trận bỗng nghĩ quần áo này là đại cừu nhân Doãn Trường Ninh bố trí cho mình, Thất Thất vươn tay ở trên bàn lau chùi một phen, sau đó ở trên người chà tay một chút, nhưng bàn này rất sạch sẽ, Thất Thất không chà được cái gì, vì thế cầm cây quạt, bước chân đi ra giữa phòng soi người, lấy đất trong bồn hoa cọ cọ lên quần áo, vừa thấy dơ bẩn, mới cảm thấy giải hận, vừa nhắc đầu lại thấy Doãn Trường Ninh tên kia đứng ở cách đó không xa nhìn nàng, Thất Thất cách một khoảng cách cũng có thể cảm thấy ánh lửa trong mắt Doãn Trường Ninh!

Thất Thất vội cúi đầu, lại nhắc đầu, làm sao còn có tung tích tên Doãn Trường Ninh kia!

Thất Thất lại một lần nữa cúi đầu chuẩn bị chạy ra về phòng nhỏ của mình, nhưng nghĩ đến phòng mình kia vừa nhỏ vừa buồn vừa nóng, phải ở như thế nào, hiện tại mình tinh thần cực kỳ thoải mái hoàn toàn không tất yếu trở về chịu cái tội kia.

Doãn Trường Ninh không có phân phó người đến kêu nàng đi hầu hạ, Thất Thất liền tính tìm một chỗ tránh nắng, còn chưa đi đến chỗ mình nghĩ, nghênh diện lại đi tới một đội mỹ nhân, Thất Thất vội tránh ở sau một cây to, đã thấy giữa nhóm mỹ nhân là bốn vú già khỏe mạnh nâng đầu cổ kiệu, lại nhìn mỹ nhân kia cứ nhiên tất cả đều mặc cung trang, phía trước bốn, phía sau bốn, mặt sau nữa đó là chút cung nhân lật vạt.

Thất Thất sau đó thấy Lưu quân sự tề ra quần mà nghênh đón ở phía trước, còn chưa tới đã dập đầu: Hạ quan cung nghênh đại công chúa!

Thất Thất ở “Bách hoa lâu” đã tăng thêm kiến thức, biết đại công chúa này cũng chính là Hâm vương phi chính quy, Lưu quân sự đầu còn chưa dập xong

lại nghe đại công chúa kia mềm lòng nói nhỏ :“Đứng lên đi!”

Lưu quân sự liền đi lên, đứng ở một bên, đại công chúa kia lại mở miệng hỏi:“Ngươi là quân sự nơi này!”

Lưu quân sự thiếu chút nữa lại quỵ xuống, vội dừng thế nói:“Hạ quan là quân sự nơi này, hạ quan họ Lưu!”

Đại công chúa ừ một tiếng mới nói:“Lưu quân sự, làm thế nào bản cung đi tới khắp nơi đều gặp cò đại?”

Lưu quân sự nghẹn lời một chút vội quỵ xuống nói:“Công chúa tha mạng, hạ quan tận tâm muốn quản lý tướng quân phủ, chỉ là nhân thủ thật sự thiếu!”

Kia đại công chúa “Xì” một tiếng cười nói:“Lưu quân sự, đứng lên đi, biết ngươi tận tâm, chỉ là nhân thủ thiếu!”

Lưu quân sự dùng tay áo lau mồ hôi, vội đi lên, Thất Thất nghe xong, cảm thấy đại công chúa này rất hòa ái dễ gần, nghe công chúa kia lại nhẹ lời nhỏ giọng:“Lưu quân sự, bản cung không ở Đồng thành, Vương gia có chút thị cơ thiếp thân, nha đầu hầu nào hạ hay không?”

Lưu quân sự vội nói:“Vương gia lần này Nam hạ Đồng thành, không có mang tỷ nữ, chỉ có Vận vương đưa hai ti cơ cùng một hắc nô chăm sóc ăn ở!”

Đại công chúa trầm ngâm một tiếng nói:“Vương gia có ở trong phủ!”

Lưu quân sự vội nói:“Vương gia sáng sớm liền ra cửa, trong chốc lát này còn chưa về đâu!”

Thất Thất nghe xong có chút kinh ngạc, mình rõ ràng không lâu trước còn thấy Doãn Trường Ninh, Lưu quân sự này nói Doãn Trường Ninh ra ngoài chưa về là hẳn không biết Doãn Trường Ninh đi về hay là có ý ? Đại công chúa nghe xong ừ một tiếng mới nói:“Lưu quân sự vất vả , Y Phương, ban thưởng!”

Lưu quân sự vừa nghe chỉ trả lời hai câu như vậy còn có ban thưởng, đôi mắt nhỏ cười đến hí lên, một nha đầu đứng phía trước đã đem thứ gì đó phong kín đưa cho Lưu quân sự, y theo Thất Thất giám định đối với tiền bạc, một phong bao kia sợ ước chừng khoảng năm mươi lượng bạc, Thất Thất hàm mộ chảy nước miếng rờn rờn, mấy câu nói đó chính mình cũng sẽ biết trả lời nha, sao đại công chúa kia lại không hỏi mình chứ, vì thế Lưu quân sự được bạc kia thất lưng cúi càng thấp, thanh âm cũng càng thêm lấy lòng :“Hạ quan đa tạ đại công chúa!”

Đại công chúa nhân tiện nói:“Lưu quân sự, đi xuống nghỉ ngơi đi, về sau chuyện bản cung chưa được biết đến còn phải phiền toái Lưu quân sự nhiều!”

Lưu quân sự vội nói:“Đại công chúa có cái gì chỉ cần phân phó, hạ quan nhất định tri vô bất tường, tường vô bất tẫn nói cho đại công chúa!” Nói xong còn cúi thất lưng tự mình đưa đoàn người của đại công chúa hướng đi về phía phòng Doãn Trường Ninh!

Thất Thất từ sau thân cây thông thả đi ra, nhìn bóng kiệu đại công chúa đi xa, chợt nghĩ đến chiếc áo ngủ có phần hương điểm mình thuận tay ném ở trên giường Doãn Trường Ninh, không khỏi cả người nổi da gà, đại công chúa phát hiện sao có thể tốt được, mình cùng Doãn Trường Ninh tên kia tuy rằng cái gì cũng không có làm, nhưng thấy quần áo như vậy, người nào sẽ không ngờ vực vô căn cứ đây.

Thất Thất thế này mới phát hiện mình thức dậy thời gian đã muốn là buổi chiều, không yên bất an vượt qua một buổi chiều, rốt cục chờ Lưu quân sự tìm được nàng nói:“Tôn Tiểu Lăng, nhanh đi, nhanh đi, Vương gia bảo ngươi đi qua hầu hạ!”

Thất Thất thu cây quạt vội chạy theo Lưu quân sự, trộm nhìn Lưu quân sự dẫn nàng chạy về phía phòng ăn kia.

Không yên bất an rào bước tiến vào trong phòng ăn, lại nghe đại công chúa nhẹ giọng nói nhỏ:“Bản cung nguyên còn có chút lo lắng Vương gia ở Đồng thành bơ vơ, có một đôi người ngọc như vậy chăm sóc sinh hoạt, bản cung an tâm!”

Thất Thất sau đó nghe được thanh âm Doãn Trường Ninh cũng ôn hòa như thế nói:“Ái phi thật sự là quan tâm bản vương, có ái phi săn sóc bản vương như vậy, bản vương cảm thấy vinh hạnh sâu sắc!”

Sau cùng Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh cùng đại công chúa tay nắm tay đứng ở trước một bàn rượu và thức ăn phong phú, đại công chúa kia quả nhiên không hổ là tam cung hậu viện của Hoàng Thượng sinh ra, mặc dù mặt mày không bằng Thiên Tuyết, nhưng dạng tư sắc này cũng là trên trời khó tìm , nhất là màu da kia, hoàn toàn vô cùng mịn màng lại không quá phấn. Lại hướng về phía mặt đất ở phía trước hai người nhìn lại, đã thấy Thiên Hề cùng Phán Hề đoàn chính quỳ gối ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Vương Phi Hai Phủ 2

Thất Thất vội theo Lưu quân sự đi qua hành lễ, sau đó nghe đại công chúa nói:“Bên cạnh Vương gia cũng không có người hầu hạ vừa lòng, một hắc nô như vậy, một là bề ngoài không đủ đoàn chính, hai là nhân thủ cũng quá ít, Vương gia hãy nghe bản cung một câu, bản cung giúp Vương gia tuyển chút người vừa ý hầu hạ!”

Thất Thất từ trong lòng khen ngợi đại công chúa đủ hiền lành, Doãn Trường Ninh thẳng thắn này cũng quá có phúc phần, ngay cả Bạch Viện kia người có tâm cơ như vậy, cũng chưa tìm được một người vừa ý, làm thế nào chuyện tốt toàn để cho Doãn Trường Ninh thẳng thắn này gặp được, trong lòng tự dung càng hận !

Doãn Trường Ninh cười nhẹ nói:“Ái phi thật sự là vợ tốt của bốn vương, hiền thê tốt, một đường mà đến, sợ là xa xôi, nói vậy cũng mệt mỏi, rượu hoa quế Đồng thành này cực kỳ nổi tiếng, ái phi cần phải uống nhiều mấy chén!”

Vì thế đối với vị giai nhân quần áo gọn gàng này ngồi xuống vị trí, rồi mới phân phó để cho Thất Thất cùng Thiên Hề, Phán Hề đều đứng lên hầu hạ, Thiên Hề kia da trên lưng mặc dù bị Doãn Trường Ninh cắt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến dung mạo hơn người của nàng, chỉ là ước chừng miệng vết thương chưa lành, cho nên cứ chỉ rõ ràng chậm chạp.

Doãn Trường Ninh tự tay cầm bình vì đại công chúa rót đầy rượu, Thất Thất từ trong lòng khinh bỉ Doãn Trường Ninh thẳng thắn này, bình thường là chủ nhân mười ngón không dính nước xuân, xem ra cũng phải coi là đối với ai ở trên, đối với đại công chúa này, hẳn liền cùng Lưu quân sự giống nhau là con chó, đại công chúa lại nói:“Vương gia vì bản cung cầm bình, bản cung làm sao dám cầm đũa!”

Thất Thất cảm thấy không hiểu, vợ chồng làm đến phần này thật là không được tự nhiên, nếu để cho nàng lựa chọn, quyết định không làm người như đại công chúa vậy, lại nghe Doãn Trường Ninh thản nhiên nói:“Công chúa khách khí, công chúa taxi xe mệt nhọc, bốn vương trông mong không thể thay công chúa chịu xóc nảy khổ sở kia, huống chi chỉ là cầm bình châm rượu, công chúa, mời!”

Đại công chúa kia mới cười dài vừa uống hết ly vừa thâm tình nhìn Doãn Trường Ninh, Thất Thất mới nghĩ rượu hoa quế từ khi nào thì thành rượu nổi danh thiên hạ?

Doãn Trường Ninh châm ba ly cho đại công chúa mới đưa bình qua cho Thiên Hề, Thiên Hề tiếp nhận bình, thấy đại công chúa lại bị Doãn Trường Ninh khuyến khích thêm một ly, vội mang bình đi lên phía trước vì đại công chúa châm rượu, kết quả không biết làm sao liền đem cái ly trong tay đại công chúa đựng xuống dưới, cái ly bạch ngọc trong tay đại công chúa kia liền rớt trên đất, Thiên Hề sợ tới mức “Bùm” một tiếng quý xuống run rẩy nói:“Vương gia, công chúa, nô tỳ... Tha cho nô tỳ đi!”

Doãn Trường Ninh vừa thấy giận dữ nói:“Người tới, kéo xuống đánh chết!”

Đại công chúa kia vội nói:“Vương gia, quên đi, mỹ nhân này cũng không phải cố ý, tạm tha nàng đi!”

Doãn Trường Ninh lại hừ lạnh một tiếng nói:“Như thế này sao có thể dùng, lần này tha nàng, mọi người liền nghĩ đến làm việc đều không cần để bụng, người người đều học nàng, vậy hỏng mất, huống chi nàng đựng rớt là ly của ái phi, ái phi tha thứ, bốn vương tha không được, người tới, lôi xuống đánh chết!”

Thất Thất vì thế thấy Thiên Hề kia như một con búp bê hồng bị người kéo đi xuống, đại công chúa kia có chút động nhan nói:“Vương gia đối với bản cung thật tốt!”

Doãn Trường Ninh lại “Vinh nhục bất kinh” nói:“Ái phi nói quá lời!”

Vì thế tiệc rượu của hai người lại lần nữa bắt đầu, Phán Hề kia lại như trên miếng băng mỏng, thật cẩn thận đến nỗi có phần cái gì cũng không làm, ước chừng lại uống hai chén, Thất Thất nghe đại công chúa kia có chút hờn dỗi nói:“Vương gia, mặc dù bản cung biết Vương gia bên ngoài vất vả, luôn luôn chút hồ ly tinh có suy nghĩ không yên, muốn tìm cách dụ dỗ Vương gia, Vương gia cần phải để ý thân thể!”

Doãn Trường Ninh nghe xong mỉm cười nói:“Công chúa vì sao có lời ấy, có thể xin công chúa nhắc nhở một hai hay không, bốn vương có tắc sẽ sửa !”

Đại công chúa vừa nghe nhân tiện nói:“Bản cung nói, không cho người lại phạt lại đánh, nếu như vậy bản cung tuyệt đối không thuận theo!”

Doãn Trường Ninh liền cười nói:“Công chúa xin nói!”

Đại công chúa liền kêu:“Y Phương, đem vật kia lấy ra!”

Thất Thất liền thấy cung nữ có hai phần thủy sắc kia đi ra, trong tay nâng một cái khay bạc, mặt trên có phủ một cái khăn gấm màu đỏ, Y Phương quỳ xuống, hai tay đem khay đưa qua, vươn tay tháo xuống cái khăn mới nói:“Mời Vương gia, công chúa xem qua!”

Thất Thất vừa thấy cư nhiên là cái áo ngủ màu tím mình thuận tay để tại trên giường Doãn Trường Ninh, trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, nguyên lai đại công chúa này căn bản không giống như mình suy nghĩ vậy, rõ ràng là một phụ nữ có lòng đồ kị rất nặng, Doãn Trường Ninh nhìn cũng “Ah” một tiếng, đã thấy đại công chúa lấy tay che mắt nói:“Vương gia, bản cung không cần thận ở trên giường ngủ nhất được vật như vậy, thật sự là bản ánh mắt bản cung, mấy thứ gì đó phụ nữ dùng qua, lại dơ bẩn thối nát, hồ ly tinh này không mặt mũi không da sao không biết kiểm điểm một ít!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, Thất Thất thoáng cái từ trên mặt nóng đến trên cổ, đại công chúa kia lại nói:“Thiên Hề cùng Phán Hề này đến tột cùng là từ đâu đến, vật như vậy cũng dám mặc ở trên người đến dụ dỗ Vương gia, Vương gia cần phải giữ mình trong sạch , đừng để cho người khác làm đầu câu chuyện, truyền loạn ra ngoài!”

Phán Hề kia vừa nghe không nghĩ tới là họa trời giáng, lại nghe Doãn Trường Ninh ho khan một tiếng nói:“Đa tạ đại công chúa nhắc nhở, người đâu, đem tỷ cơ không biết kiểm điểm này lôi xuống ở quý hai canh giờ ngoài nắng, ba ngày không được ăn cơm!”

Phán Hề còn chưa kêu “Oan uổng” đã bị người lôi xuống. Thắt Thắt mặt tự dưng đỏ lên, Doãn Trường Ninh lại nhủ mảy mìnhtừnàng một cái, trong chốc lát đại công chúa này liền như vậy không dấu vết thu dọn mất hai tỳ cơ Bạch Viện đưa cho Doãn Trường Ninh, Thắt Thắt từ trong lòng bội phục thủ đoạn của đại công chúa, hai nữ nhân đều không còn, rốt cục đến phiên Thắt Thắt hầu hạ, Thắt Thắt so với Phán Hề kia còn như trong miếng băng mỏng, sợ một cái không cẩn thận cũng để cho đại công chúa này tìm được cơ để cho Doãn Trường Ninh đem mình đuổi đi rồi, dù là phải ra vương phủ, nàng còn có “Bách hoa lâu” để đi, nếu như đánh mất tánh mạng, nàng có phải sẽ nhắm mắt lại đem tất cả ân oán đều phó mặc cho gió hay không!

Nhưng Thắt Thắt tay chân vụng về không nghĩ tới từ lúc bắt đầu tiếp nhận bình ngọc trong tay Phán Hề kia, đại công chúa liền đối với nàng khen ngợi không dứt: A, người không bao lớn, sao lại linh hoạt như vậy; Vương gia đừng nói người này thật đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, Tiểu Lăng này sao lại biết hầu hạ người như vậy, bản cung nhìn làm sao cũng cảm thấy nàng là một người thông minh; Ôi, Vương gia của bản cung nha, người cuối cùng cũng có một người hầu vừa ý, bản cung trước kia còn lo lắng, này đây có thể yên tâm, một tiểu hắc nô thật tốt nha,....

Thắt Thắt lớn như thế này mới từ trong nửa canh giờ Doãn Trường Ninh cùng đại công chúa dùng bữa tối này đạt được khích lệ nhiều nhất, ước chừng từ nhỏ tới lớn hợp lại cũng không nhiều bằng một hồi này, Thắt Thắt nghe đến có chút lảng lảng, vài lần đều rót nhầm rượu, vẫn được đại công chúa khen trên trời dưới đất biết hầu hạ người.

Cuối cùng Thắt Thắt cũng không biết mình đói bụng, làm thế nào đem hai vị chủ tử hầu hạ đến cảm thấy mỹ mãn, cơm rượu no đủ rồi khỏi phòng ăn, đại công chúa kia khi rời đi thưởng cho Thắt Thắt hai món ăn, Thắt Thắt sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng, nhìn hai món ăn kia thế mà không có một chút khẩu vị, cuối cùng cứ nhiên để bụng đói rồi khỏi phòng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Vương Phi Hai Phủ 3

Hiển nhiên đại công chúa dẫn theo không ít người cùng vật, Thắt Thắt biết làm thế nào cũng không tới phiên mình hầu hạ, không hiểu sao trong lòng đau xót, chậm rãi hướng về phía căn phòng nhỏ của mình đi đến!

Lúc đi ngang qua thư phòng Doãn Trường Ninh, thấy nơi đó đèn sáng, Thắt Thắt có chút tò mò, lúc này ai sẽ ở trong thư phòng Doãn Trường Ninh, vì thế cẩn thận đẩy cửa ra đi vào, đã thấy Doãn Trường Ninh ngồi ngay ngắn ở dưới đèn cùng Quân Phong nói cái gì đó, ước chừng nghe được động tĩnh bỗng đem ánh mắt chuyển hướng Thắt Thắt, Thắt Thắt hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, trong lòng không hiểu sao nhẹ lại, có chút cả lăm nói: “Vương gia... Nô tỳ ngang qua thư phòng ngài, thấy có đèn, nghĩ đã quên tắt đèn, cho nên...”

Doãn Trường Ninh thấy là Thắt Thắt sắc mặt khó chịu mới tốt chút, xoay người qua Quân Phong nói: “Là ai trực đêm, vô dụng như vậy, ngay cả tiện nô này đều đi vào được, đổi thành người khác còn không xảy ra chuyện sao?”

Quân Phong vội vàng trả lời: “Vâng, Vương gia là thuộc hạ sơ sót, không an bài nhân thủ tốt, xin Vương gia trách phạt!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Quân Phong ngươi làm quan cũng không phải ngày một ngày hai, làm sao có thể sơ suất như vậy, phạt ngươi một năm lương bổng!”

Quân Phong vội vàng lên tiếng: “Tạ Vương gia!”

Thắt Thắt không nghĩ tới mình vừa cẩn thận quẹo vào thư phòng, đã khiến cho Quân Phong đánh mất một năm lương bổng, đối với việc Quân Phong bị phạt, nàng ủng hộ tự đáy lòng, tán dương tự đáy lòng, thoải mái tự đáy lòng, thật muốn chân thành ca ngợi Doãn Trường Ninh một hồi, nhưng từ ngữ trong bụng Thắt Thắt thật sự bần cùng, sao cũng tìm không ra từ ngữ tốt để khen ngợi Doãn Trường Ninh thánh minh!

Quân Phong cúi đầu, đối với cách làm của Doãn Trường Ninh trong lòng không quá có thể tiếp thu, vừa rồi nhìn Thắt Thắt kinh sợ kéo cái đầu, nắm bắt cây quạt, lén lút từ bên tường mò về hướng bên này, Doãn Trường Ninh cứ nhiên phân phó hán đem vài hộ vệ ở trước cửa toàn bộ rút, sau đó Thắt Thắt liền mò nấp tiến vào, Quân Phong nhìn không được ngẩng đầu nhìn Thắt Thắt rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn chủ tử này của hắn: Đen, như trước đen, mắt tí hi, chỉ cái mũi coi như thẳng, miệng nếu như không mãi lăm lăm, không yên mà cứ đóng đóng mở mở, cũng coi như qua được, cho dù tất cả đều qua được, xứng với màu da kia, nhìn làm sao đều vẫn là xấu!

Thắt Thắt không vớ vết được từ ngữ để ca ngợi Doãn Trường Ninh, nhân tiện nói: “Tướng quân gia, nô tỳ... Nô tỳ sẽ không can nhiễu quấy nhiễu Vương gia!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng, vốn định giữ lại, lại không mở được miệng này, Quân Phong cho tới bây giờ lạnh mặt lạnh giọng sẽ không giúp hắn giữ người, Doãn Trường Ninh chỉ có thể nhìn Thắt Thắt chuẩn ra khỏi thư phòng.

Thắt Thắt nhanh như chớp quay trở về phòng nhỏ của mình, thật sự là vừa buồn vừa nóng lại không thoải mái, nàng mở ra cửa sổ, thông không khí, không biết vì sao Doãn Trường Ninh không có cùng đại công chúa chung phòng, nàng thoải mái ở trong bụng, so với này ngày nóng nực này ăn nước đá còn thoải mái hơn.

Đêm hôm qua ngủ rất thoải mái, gian phòng này vô luận thế nào cũng không thể so với gian phòng kia của Doãn Trường Ninh, Thắt Thắt nhất thời cũng

ngủ không được, liền ngồi ở bên cửa sổ ngắm người, Thất Thất lo lắng phát hiện phòng này của nàng cách thư phòng Doãn Trường Ninh rất gần, thấy phòng Doãn Trường Ninh vẫn sáng ánh đèn, cũng không hạn Doãn Trường Ninh như trước kia vậy.

Thất Thất không biết là ngủ như thế nào, bò trên bệ cửa sổ cứ như vậy mà ngủ, khi tỉnh lại, trên người khoác một kiện quần áo, mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt, Thất Thất vừa thấy chế tác kia chỉ biết không phải quần áo của mình, nhưng ngủ ngoài gió như vậy, đầu có vài phần đau, kéo xuống quần áo, Thất Thất nhìn làm sao cũng giống như áo khoác của Doãn Trường Ninh, Thất Thất cảm áo khoác ngăn người một lúc, Lưu quân sự đã cười meo meo đi tới nói:“Tiểu Lăng cô nương, đại công chúa gọi người đi qua hỏi chuyện!”

Thất Thất vừa nghe, lại khẩn trương lên, cái đại công chúa kia dường như cực kỳ hiền hoà, nhưng bằng cảm giác của Thất Thất lại thấy không thuộc loại người lương thiện, vì thế Thất Thất cũng không dám mang cây quạt tượng trưng cho thân phận mình này, thành thành thật thật đi theo Lưu quân sự.

Theo Lưu quân sự đi vào chỗ đại công chúa ở, Thất Thất mới phát hiện, chỗ ngủ của đại công chúa cư nhiên không phải tẩm điện của Doãn Trường Ninh, tuy có một chút ngạc nhiên nho nhỏ như vậy, ẩn theo Trần đại nương tử nói, Hàm vương cùng Vương phi cực kỳ ân ái, làm sao thứ ân ái này luôn luôn có chút nằm ngoài phạm vi cái loại ân ái bản thân nhận định, tuy nhiên đây toàn là người có tiền có thế, Thất Thất nghĩ cùng bản thân mình và mấy nhà tẩm thường hẳn là có chút không khớp đi!

Đi vào đại điện, trong điện còn không có người, Lưu quân sự ý bảo Thất Thất quỳ xuống, Thất Thất ngày hôm qua đã nhìn ra đại công chúa kia là người sang trọng, trừ bỏ ăn mặc chi tiêu, bao gồm lễ nghi này cũng là cực kỳ chú ý, vì thế thành thành thật thật quỳ xuống, ước chừng đợi nửa nén hương, mới nghe được tiếng vang của ngọc bội, sau đó có hương khí đánh úp tới, sau đó lại có người ở phía trước ngồi vào chỗ của mình, ước chừng là bùng trà lạnh tỉnh lại giây vò một chút, Thất Thất mới nghe đại công chúa kia ôn hòa nói:“Phía dưới quỳ là Tôn Tiểu Lăng?”

Lưu quân sự cũng vội quỳ xuống nói:“Hồi bẩm đại công chúa, nô tỳ này đúng là Tôn Tiểu Lăng!”

Đại công chúa nhân tiện nói:“Ngẩng đầu lên đáp lời!”

Thất Thất liền ngẩng đầu, thấy đại công chúa kia hôm nay mặc một kiện xiêm y ở nhà nguyệt sắc, thiếu đi uy nghiêm, hơn vài phần dịu dàng, quyến rũ, đại công chúa kia tỉ mỉ nhìn Thất Thất một hồi mới buông chén trà trong tay đưa cho Y Phương nói:“Tôn Tiểu Lăng, lời bản cung hôm nay hỏi người, người cần phải trả lời đúng sự thật, nếu có nửa phần nói bậy, cẩn thận bản cung và miệng người!”

Thất Thất vội nói:“Nô tỳ không dám, nô tỳ nếu có nửa câu không thật xin đại công chúa xử trí!”

Đại công chúa kia mới gật gật nói:“Vương gia ở Đồng thành đều là người ở hầu hạ?”

Hỏi lời này Thất Thất có phần ướt đầm mồ hôi, Doãn Trường Ninh ở Đồng thành, thời gian nàng hầu hạ tính ra không đến hai tháng, nhưng miệng vẫn trả lời:“Là nô tỳ hầu hạ Vương gia!”

Đại công chúa lại nói:“Vương gia ngày thường thích cùng người nào kết giao?”

Thất Thất vừa nghe càng chảy mồ hôi, vì thế túm cổ họng nói:“Vương gia kết giao người cũng không nhiều, chỉ thích cùng Vãn vương gia uống rượu!”

Đại công chúa liền nói:“Vậy bình thường trong phòng Vương gia có cô nương nào hầu hạ!”

Thất Thất vừa nghe mới biết được đại công chúa nói hai câu vô nghĩa như vậy, sợ đây mới là chính yếu, vì thế nói:“Vương gia có vẻ tự hạn chế, trong phòng cũng ít có cô nương hầu hạ, phần nhiều thích viết chữ chơi cò!”

Đại công chúa nghe xong sắc mặt càng thêm hoà nhã, Thất Thất vừa thấy lại để cho mình đoán đúng rồi, đại công chúa này hiển nhiên là một phụ nữ đảm chua rất nặng !

Thất Thất thấy đại công chúa kia hướng về phía Y Phương nhướng miệng, Y Phương liền từ trong tay áo đưa một phong bạc cho Thất Thất, ánh chừng phân lượng, Thất Thất nghĩ cũng chỉ trên dưới 5 lượng, mình trả lời làm sao có điểm nào thua kém Lưu quân sự kia, tại sao ban thường có khác biệt như vậy, tuy nhiên có còn hơn không, vì thế cũng càng thêm kính cẩn nghe theo mà trả lời, đại công chúa thấy cực kỳ vừa lòng nói:“Tiểu Lăng là nô bộc của Vương gia, cũng không phải là người ngoài, nếu về sau đều biết đem Vương gia yêu thích nói cho bản cung, bản cung sẽ có trọng thưởng!”

Thất Thất thực hận không thể lập tức nói:“Người còn muốn biết cái gì, ta đều nói cho người!”

Đại công chúa thấy Thất Thất gật đầu mạnh một cái, liền cười nói:“Thật sự là một người thông minh!”

Thất Thất còn chưa đáp lời, lại nghe có người báo:“Hàm vương giá lâm!”

Không bao lâu Doãn Trường Ninh tên kia đã sai bước đi đến, đại công chúa cùng Doãn Trường Ninh đều mặt mang theo tươi cười ôn hòa, hai bên khách sáo nói quen thuộc không quen thuộc các loại, lại hỏi han ân cần lẫn nhau một phen, Thất Thất mới nghe Doãn Trường Ninh nói:“Vãn vương biết ái phi đến Đồng thành, đêm hôm nay thiết yến khoản đãi, bản vương đã nhận lời Vãn vương!”

Đại công chúa điềm nhẹ trán nói:“Bản cung đã lâu không gặp vương huynh, thật là tưởng niệm, hôm nay nhìn thấy thật sự chuyện mừng rỡ !”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Vị ái phi xin mời đi!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Vương Phi Hai Phủ 4

Đại công chúa nhân tiện nói: “Bán cung quần áo không chính tề, lại chưa trang điểm làm thế nào gặp người?”

Doãn Trường Ninh thẳng nhai kia lại nói khéo như rót mật: “Điện mạo ái phi làm sao còn phải trang điểm, trang điểm chỉ sợ Vận vương phi càng không chỗ dung thân!”

Thất Thất nghe xong thật sự là mắc ói, không biết Doãn Trường Ninh thẳng nhai này nguyên lai là như vậy, hai người liếc mắt đưa tình một phen, “Ái phi” kia vẫn đi trang điểm làm dáng, Doãn Trường Ninh quay đầu nhìn đến Thất Thất, Thất Thất nhanh chóng cúi đầu, bạc trong tay lại bị nàng túm đến một tay mồ hôi.

Đại công chúa kia không biết làm cái mưu mô gì, ở bên trong lẩn qua lẩn lại chừng nửa ngày, mới rốt cục chói lợi đi ra, Thất Thất lén cho rằng chẳng bằng không lẩn qua lẩn lại còn dễ thương, nhưng mà Doãn Trường Ninh tên kia lại tán dương không dứt, khen là người trên trời không có, dưới đất có một.

Xe ngựa sớm chuẩn bị tốt, vì thế Doãn Trường Ninh liền cùng đại công chúa ra khỏi phòng.

Thất Thất làm thị tì duy nhất của Doãn Trường Ninh, tự nhiên cũng đi theo hầu hạ, Doãn Trường Ninh đỡ đại công chúa lên xe ngựa, lại lên một chiếc xe ngựa khác ở phía trước, Thất Thất vội đi theo qua, Doãn Trường Ninh vừa lên xe, Thất Thất do dự một chút, cảm thấy có đại công chúa mình vẫn là đi bộ theo có vẻ tốt, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Nói xấu bản vương như thế nào, giờ ngay cả xe cũng không dám lên!”

Thất Thất đang do dự có cần phí sức đi bộ hay không, vừa nghe lời Doãn Trường Ninh nói, liền muốn chết thì chết một lần, vì thế vội giẫm bàn đạp leo lên xe ngựa.

Doãn Trường Ninh thấy khoe miệng mang cười, Thất Thất cẩn thận ngồi ở phía sau Doãn Trường Ninh, nghĩ đến không cần đi bộ, không hiểu sao thoải mái lên, Doãn Trường Ninh bỗng nhiên duỗi tay ra bắt được tay Thất Thất, Thất Thất vội thu trở về, Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Buông tay ra!”

Thất Thất luyến tiếc thời bạc trong tay kia sống chết không buông tay, Doãn Trường Ninh cứng rắn lấy tay cạy mở ra tay nàng, lấy bạc ra cười khẩy nói: “Nói đi, nói xấu bản vương bao nhiêu để đổi lấy!”

Thất Thất thoáng cái nhào lại đây, Doãn Trường Ninh đưa tay vừa nhắc, Thất Thất không cướp được bạc, oán hận nhìn Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Thật sự là phụ nữ không có đức hạnh, chỉ bằng chút bạc như vậy liền mua được người!”

Thất Thất trong lòng hừ một tiếng: Bán người, người ta không ra bạc, ta cũng sẽ bán!

Doãn Trường Ninh duỗi tay ra đem thỏi bạc kia niết dẹp, lại vận khí một cái, khi Thất Thất nhìn lại tay Doãn Trường Ninh mở ra, trên bàn tay tất cả đều là bột bạc, Thất Thất vừa sợ vừa tức, sợ là Doãn Trường Ninh thẳng nhai này lực tay lớn như vậy, tức là thỏi bạc kia cứ như vậy không còn, thấy Doãn Trường Ninh vươn tay đem bột bạc đổ ra ngoài xe, Thất Thất bỗng nhào qua bắt lấy cái tay kia, nhưng so khí lực, Thất Thất tự thẹn không bằng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bột bạc từ trong tay Doãn Trường Ninh cuộn cuộn bay ra ngoài!

Doãn Trường Ninh vừa ném bột bạc, vươn tay đem Thất Thất từ cạnh cửa xe xách trở về vị trí, Thất Thất oán hận nhìn hắn nói: “Đưa ta bạc!”

Doãn Trường Ninh đem tay đặt ở bên môi làm một tiếng “Xuyt” sau đó tà tà cười nói: “Tiểu hắc nô, lớn tiếng như vậy ở bên ngoài đều nghe được nha!”

Thất Thất vừa nghe tức giận đến đặt móng ngồi ở trên băng xe, Doãn Trường Ninh lại hỏi: “Nói những gì đã bán bản vương đổi lấy một thỏi bạc như vậy?”

Thất Thất hừ một tiếng mới nói: “Nô tỳ nói cho đại công chúa, Vương gia đặc biệt thích cô nương trong ‘Bách hoa lâu’, mỗi đêm đều phải tìm bảy tám người đến hầu hạ, còn nói Vương gia có thật nhiều hồng nhan tri kỷ, Thanh Thường ‘Bách hoa lâu’, Thiên Hương công chúa Đại Kỳ quốc...”

Doãn Trường Ninh nghe xong vươn tay ngăn chặn môi Thất Thất nói: “Đem Thiên Hương công chúa cùng danh kỹ ‘Bách hoa lâu’ đánh đồng, người thật đúng là làm bản thân tuổi của nàng!”

Thất Thất trong lòng nghĩ: Tiểu cô nãi nãi chính là muốn dơ bản thân tuổi của nàng, không chỉ muốn dơ bản thân tuổi, còn muốn đem nàng cũng cho đi vào trong “Bách hoa lâu”, người có thể làm gì?

Doãn Trường Ninh nói xong nhìn Thất Thất, sau đó thu hồi tay. Thất Thất không có dọa dẫm được Doãn Trường Ninh lại đau lòng thỏi bạc kia của nàng.

Xe ngựa ở bên ngoài vương phủ quẹo vài cái, liền quẹo vào một tòa phủ đệ khác, Thất Thất mới nhớ tới Vận vương phủ này cách tướng quân phủ kỳ

thật cũng không xa, chỉ là mình không từng tới qua, nhất thời không nhớ đến, trong lòng mãi hối hận mình ngồi xe ngựa này, vạn nhất để cho người phụ nữ tâm đồ kị rất nặng kia tóm được nhược điểm, sau này có thể chinh lý mình, đang lúc hối hận lại nghe Doãn Trường Ninh tà tà cười nói:“Sẽ không phải là lo lắng cho tương lai của mình đi!”

Thất Thất thực bội phục Doãn Trường Ninh tên kia, có khi giống y như thần, lại nghe Doãn Trường Ninh khẽ cười một tiếng nói:“Bằng bộ dáng này của ngươi, tình lại đi!”

Thất Thất còn không kịp làm cái phản ứng gì, xe ngựa đã dừng lại, chỉ nghe người báo:“Vương gia, đến Vận vương phủ!”

Doãn Trường Ninh nhắc chân xuống xe, Thất Thất mới nghĩ đến Doãn Trường Ninh tên kia tuy nói chuyện có chút ác độc, nhưng thật là ăn ngay nói thẳng, chỉ bằng bộ mặt này, đại công chúa kia ước chừng ăn dấm chua ai cũng sẽ không nghĩ đến ăn dấm chua của mình, mặc dù cực kỳ giận lời nói của Doãn Trường Ninh, nhưng lại không thể không thừa nhận nói rất đúng, trong khoảng thời gian ngắn, lại bị thương trở lại: Có cô gái nào không yêu thích dung nhan của chính mình?

Chợt nghe Doãn Trường Ninh kêu lên:“Tôn Tiểu Lăng, ngươi không đi xuống dưới hầu hạ, còn ở trong xe cộ xát cái gì?”

Thất Thất vội nhảy xuống xe ngựa, đã thấy vợ chồng Bạch Viện đã đi ra, Thất Thất mới biết được lần luận điệu hoang đường lúc trước mình ở “Bách hoa lâu” nói kia có bao nhiêu buồn cười, Vận vương phi kia cũng là cái thiên kiều bá mị, bộ dáng từ xa còn trên cả tiểu mỹ nhân đại công chúa, còn chưa đến gần đã có một luồng mùi hương xạ lan, đừng nói đàn ông, cả mình nghe đều mềm, thật không biết Bạch Viện tiểu tử kia làm sao mà sống ở trong phúc mà không biết phúc, bày đặt một đại mỹ nhân như thế mà không yêu thương có thừa, còn cả ngày tỏ ra khó chịu cái gì đâu!

Thất Thất là nô tài, chỉ lo quỳ xuống đất, dù sao bên kia đều là nàng quý, quý khẳng định không xảy ra sai lầm, nhìn bốn người tự hành lễ, Thất Thất hoa cả mắt, một hồi lâu mới thấy bốn người đem một bộ lễ nghi phiền phức kia sắp xếp xong, có người phân phó “Đứng lên”, nàng vội đứng lên đi hướng vào trong, đi được một cước dẫm vào trên người một cô gái mặt cung trang, nàng kia đau đến “Ưm” một tiếng, Thất Thất gấp đến độ thu hồi chân mới nhìn rõ là Y Phụng, vội muốn nhận lỗi, đã thấy Y Phụng kia cực kỳ hèn mọn nhìn nàng một cái liền phát tay áo mà qua, Thất Thất trong lòng tức giận : Luận thân phận Y Phụng người cùng Tô Thất Thất ta giống nhau đều là nô tài, người hầu hạ đại công chúa, ta hầu hạ Vương gia, rốt cuộc chỗ nào thấp hơn người một bậc, dựa vào cái gì mà chửi thấy người thấp!

Thất Thất tức giận nghĩ xong, vội vàng đuổi theo chủ tử duy nhất mình có chút trông cậy vào, cúi đầu khom lưng đi hầu hạ.

Đi vào một chỗ lương đình, Thất Thất không chỉ cảm khái người có tiền này thật là biết hưởng thụ, bố trí chỗ kia có núi có nước, gió nhẹ vừa thổi qua, một thân mồ hôi thối đều tự nhiên mất mẻ, Thất Thất nghĩ mình thời điểm nào đó cũng kiếm bạc nhiều hơn, tương lai cũng làm một chỗ tượng như cảnh giới thần tiên vậy, sung sướng hưởng thụ một phen, mới không uổng công làm phàm nhân một đời!

Hai Vương gia thì không cần nói, rất nhiều thời điểm Thất Thất nghe không hiểu được bọn họ bàn luận, đại công chúa cùng Doãn phi kia đối thoại cũng làm cho Thất Thất có rất nhiều chỗ nghe không rõ , ngay cả nói nữ giới dùng hương gì, bôi cái loại nào, hai người giống như hạ bút thành văn, trách không được trên người cả hai đều thơm ngào ngát , Thất Thất mới biết được mình thật là uổng công một kiếp làm người, đồng dạng là nữ giới, sao còn có khác biệt lớn như vậy .

Thất Thất lén cho rằng Doãn phi kia rõ ràng làm đáng hơn một ít so với đại công chúa, ước chừng biết hôm nay những người này đều mặc màu sắc rực rỡ, cho nên ăn mặc cực kỳ trắng trong thuần khiết, nhưng tuyệt đối không qua loa, hình thù trên áo kia rõ ràng là đều xuất từ tay danh gia, hơn nữa vừa đứng tôn lên thân eo nhỏ mềm mại mảnh khảnh của nàng, có vẻ cực kỳ diễm đam đáng yêu; Nhưng làm người lại là đại công chúa chiếm ưu thế, luôn ý cười trong suốt, không giống như Doãn phi hơi một tí là không nề mặt, vẻ mặt mát lúng, tất cả mọi người đều biết nàng giận, tức , trong lòng không thoải mái !

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Vương Phi Hai Phủ 5

Bạch Viện vì náo nhiệt mà long trọng tự nhiên mời ca kỹ vũ cơ của “Bách hoa lâu”, vì thế Thất Thất lại thấy được Phụng Trân Châu cùng Thanh Thuồng, Phụng Trân Châu kia đứng ở dưới đình, không dám kiêu kỳ động lòng người như ngày xưa khi chỉ có hai vị Vương gia, mặc dù phong thái chói người như trước, nhưng lại có vẻ thành thật bốn phần, cũng không biết nghĩ cái gì mà xuất thần, cúi đầu, Thất Thất vài lần hướng về phía nàng nháy mắt, nàng chưa từng nhận thấy được, Thất Thất có phần khó chịu nhìn Phụng Trân Châu, đều là phụ nữ với nhau, Phụng Trân Châu tư sắc không tệ lại chỉ có thể làm bà chủ tiệm rượu hoặc là tú bà kĩ lâu, mặc dù trong tay dư dả, nhưng thân phận so với mình cũng không cao quý hơn đến đâu.

Thất Thất không biết Phụng Trân Châu đau lòng xót dạ thật đúng như nàng suy nghĩ, ước chừng không có hi vọng gì, ngẩng đầu lại thấy Thất Thất, lúc trước nàng không hiểu sao đối với hắc nha đầu không chớp mắt này có thiện cảm, tốt bụng thu lưu, không nghĩ tới cũng một nha đầu thông minh, ai ngờ là hắc nô quý phủ Doãn Trường Ninh, hiện tại mới phát hiện tiểu hắc nha đầu này không chỉ là tiểu hắc nô của Doãn Trường Ninh, dường như còn là tiểu hắc thị Doãn Trường Ninh cực kỳ coi trọng , nếu không làm sao có thể đi đến chỗ nào cũng thích mang theo.

Thất Thất thấy Phụng Trân Châu nhìn nàng , vì thế đắc ý nở nụ cười một chút, vừa chuyển đầu đã thấy Y Phụng kia lại về mặt hèn mọn nhìn nàng cùng Phụng Trân Châu, Thất Thất lại lâm vào chán nản, rồi nghe đại công chúa kia nói:“Hoàng huynh, lần này Đại Kỳ cùng Kim Ô kết thân gia, thật

đúng là một đôi giai nhân trời đất tạo nên, Tô Tử Nho kia tuần tú lịch sự, Kim Ô công chúa lại xinh đẹp khả ái, thật nhiều năm chưa thấy qua, cũng không biết lớn lên thành bộ dáng gì!”

Thất Thất “Lộp bộp” một chút, nghĩ rằng: Tô Tử Nho này kết thân, vậy muội tử ruột nàng Thiên Hương kia làm sao bây giờ đây?

Bạch Viện lại cười nói: “Là một đôi giai nhân, lại thành thêm một chuyện tốt!”

Đại công chúa có vài phần tò mò hỏi: “Thành chuyện gì tốt?”

Bạch Viện như trước cười nói: “Đại Kỳ quốc kia đưa Thiên Hương công chúa đến Đại Chu hòa thân!”

Bạch Viện vừa nói không chỉ có Thất Thất giật mình, ngay cả đại công chúa cùng Doãn phi kia cũng có vài phần giật mình, Bạch Viện liền không nhanh không chậm nói: “Nhưng nghe nói Thiên Hương công chúa đường như có ý trung nhân!”

Lời này của Bạch Viện thực đem Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, nghe thế nào cũng cảm thấy trong lời nói kia của Bạch Viện có chút ghen tuông, nguyên lai đàn ông cũng sẽ ghen, Doãn Trường Ninh vừa nghe cười lạnh một tiếng nói: “Vận vương gia thật sự là nói đùa cái gì, Chu, Kỳ hai quốc bất hòa lâu nay là chuyện thiên hạ đều biết, hiện tại Tô Lan An kia dùng cái Thiên Hương công chúa gì đó đến hòa thân, chẳng lẽ ân oán mấy đời có thể chấm dứt sao!”

Bạch Viện nghe xong nhân tiện nói: “Hâm vương gia đây là không biết đi, Đại Kỳ hiện tại nói chiến liền biến sắc, chỉ sợ Đại Chu thật sự xuất binh đánh họ, cho nên mở to mắt trông mong đưa Thiên Hương công chúa đến hòa thân, cũng không biết ai sẽ có điềm phúc như vậy nha!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Sẽ không phải là Vận vương hy vọng hưởng điềm phúc này đi!”

Bạch Viện lại cười nói: “Có phải Vận vương trong lòng sốt ruột hoa rơi nhà khác, nhưng lại nói ra thành như vậy hay không?” Bạch Viện tiếng nói vừa dứt, đại công chúa cùng Doãn phi nghe xong sắc mặt đều có chút thay đổi, đại công chúa biến sắc, Thất Thất có thể hiểu được, rõ ràng là sợ hoa rơi xuống Doãn Trường Ninh cái nhà này, Doãn phi kia biến sắc mặt, Thất Thất không quá hiểu được, Doãn Trường Ninh lại nói: “Thật sự là câu thoại nhảm chán!”

Bạch Viện kia cũng không quá so đo nói: “Làm sao sứ giả cầu hôn đều đã đến Thượng Dàn, Hâm vương thế nhưng còn không biết việc này?”

Doãn Trường Ninh nghe xong nói: “Bốn vương nếu đã nhàn rỗi ở nhà, sớm không còn quản việc trong triều, hoa này muốn rơi nhà ai thì rơi nhà ấy, tuy nhiên bốn vương cho rằng nếu Đại Chu thật sự đáp ứng chuyện hòa thân này, từ nay về sau không hề động can qua, Tô Tử Nho kia tuy là con hổ bệnh, nhưng cũng là con hổ, dưỡng hổ thành hoạn, cũng không nói dưỡng hổ bệnh sẽ không thành hoạn, ai động tâm tư thúc đẩy việc này, cho rằng từ nay về sau thiên hạ có thể thái bình, vậy hẳn liền thật là gian thần lắm quốc lớn nhất Đại Chu!”

Bạch Viện nghe xong sắc mặt phát lạnh nói: “Hâm vương, người thật đúng là đủ làm cần, việc này Hoàng Thượng, thái tử đều cực lực chủ trương, sao cho người nhiều chuyện!”

Doãn Trường Ninh cười nói: “Biết thái tử cùng Vận vương là một lòng, đồng lòng hiệp lực muốn đem Đại Chu thống trị tốt, nhưng là gian thần giữa đường che mắt thái tử cùng Vận vương, tuy nhiên, hôm nay cùng ái phi và vợ chồng Vận vương tụ họp là chuyện cao hứng, không nói quốc sự, không nói quốc sự!”

Bạch Viện vốn cực kỳ có tâm kích thích Doãn Trường Ninh, nhưng Doãn Trường Ninh cũng không bàn lại quốc sự, hẳn không thể có vẻ không hàm dưỡng đây đưa mãi chuyện này, vì thế hát hay múa giỏi lại lần nữa phóng túng lên.

Thất Thất vừa nghe không xuất chiến, tâm tình nhất thời rơi xuống điểm băng, Đại Chu quốc này nguyên tưởng rằng là cái cường quốc, binh nhiều tướng mạnh, đánh Đại Kỳ kia là chuyện nhỏ nhất, ai biết giống nhau cũng có hùng nhân, Tô Tử Nho cũng đã đồng ý đưa muội tử ruột hẳn sủng nịch như vậy đến hòa thân, rõ ràng là lòng muông dạ thú, làm sao không để cho người ta nhìn ra, nguyên nghĩ đến Đại Kỳ quốc kia đánh không thắng Đại Chu quốc là vì phụ hoàng “Mẹ cả” của mình là đồ ăn hại, hiển nhiên Đại Chu quốc này kẻ ăn hại cũng không thiếu, ít nhất Bạch Viện trước mắt chính là kẻ ăn hại thứ nhất, nghe lời nói của Doãn Trường Ninh tên kia, rõ ràng Bạch Viện này cực kỳ tán thành hòa thân, Thất Thất thấy thế nào cũng cảm thấy mình lúc trước làm sao có thể cảm thấy Bạch Viện tên này bề ngoài đẹp mặt, rõ ràng là lớn lên mang theo bộ mặt theo địch bán nước!

Nghĩ đến đây, Thất Thất chợt nghĩ đến mình là người Đại Kỳ quốc, vậy hành động việc làm của mình hiện giờ có tính cũng là đi theo địch bán nước hay không?

Rượu qua ba tuần, đại công chúa kia cùng Doãn phi mệt mỏi, bởi vì trang điểm đậm lại đồ mờ mờ không ít, lui xuống đi nghỉ ngơi, chỉ còn lại Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện, Thất Thất rốt cuộc cảm thấy thoải mái một ít, mà hai chủ tử này cũng ước chừng uống có chút nhiều, đều có chút quần áo không chỉnh tề mà nói hươu nói vượn, mãi đến đêm Thất Thất cũng những người hầu hạ này bận rộn đến hồng mắt, đặc biệt Doãn Trường Ninh cư nhiên ói ra, còn không thể uống canh tỉnh rượu Bạch Viện đã chuẩn bị tốt, cứng rắn để cho Thất Thất đi phòng bếp nấu chút trà tỉnh rượu đến cho hắn, Thất Thất vốn đã đứng không kiên nhẫn, nhìn Phương Trân Châu liếc mắt một cái, liền cao hứng phần chần theo một nha đầu đi phòng bếp Vận vương phi.

Rời khỏi đình, Thất Thất không khỏi càng thêm thoải mái, lòng bàn chân có phần nổi gió theo tiểu nha đầu kia đi tới, đến phòng bếp, làm trà tỉnh rượu mà Doãn Trường Ninh muốn, Thất Thất bụng bước đi, đi ra mới phát hiện đã quên kêu tiểu nha đầu kia, Thất Thất tìm không ra đường vội đi trở về, lại làm sao cũng không quay về được, gấp đến độ nàng đầu đầy mồ hôi.

Bưng trà, Thất Thất chung quanh tán loạn một trận quyết định tìm một người hỏi đường một chút, cổ tình trời tối hay không biết là Thất Thất ánh mắt không tốt, vòng vo một hồi cũng không gặp phải một ai, Thất Thất thấy đi loạn cũng không phải phương pháp, tìm chỗ ngồi xuống, đợi cho có người

ngang qua, vội hỏi phương hướng một câu mò đến đình kia, mất thấy nóc đình ở trước mắt, Thắt Thắt không khỏi nhẹ nhàng thở ra, lại nghe có người nói: “Tiểu Đình, Bạch Viện kia đối với người được không?”

Thắt Thắt vừa nghe thanh âm kia rõ ràng là Doãn Trường Ninh, vừa vận mình đứng ở cạnh một gốc cây đại thụ, nàng vội cẩn thận thăm dò nhìn, cũng may ánh trăng không tệ, đèn lồng đỏ dường như không tổn tiền chỗ nào cũng có treo, cho nên Thắt Thắt thấy được cư nhiên là Doãn Trường Ninh cùng Doãn phi kia đứng ở bên bờ nước.

Doãn phi kia nghe xong lập tức roi lệ đầy mặt nói: “Tam ca, Vận vương phủ này, ta một ngày cũng không muốn ở, người nói cùng phụ thân đi, để cho ta về nhà đi!”

Doãn Trường Ninh thở dài nói: “Tiểu Đình lại nói bừa, đều lập gia đình, sao còn nói chuyện không có chừng mực như vậy, gả cho người lại đi về nhà, vận tính là cái gì?”

Doãn phi khóc ghê gớm hơn, Doãn Trường Ninh chỉ phải vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ Doãn phi, Thắt Thắt trong lòng buồn bực, Doãn phi này xưng hô Doãn Trường Ninh là “Tam ca”, nhưng xem cử chỉ hai người rõ ràng lại vô cùng thân thiết không giống huynh muội!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Vương Phi Hai Phủ 6

Thắt Thắt đang muốn vòng qua một đôi giai nhân lang có tình thiếp có ý này, lại nghe có người nói: “Vương gia, bản cung đi khắp nơi tìm người nha, nguyên lai đang cùng muội muội tư hội!”

Thắt Thắt thấy Doãn phi kia lập tức dùng tay áo lau lau nước mắt, đại công chúa chậm rãi từ trên cầu đi xuống dưới, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Cùng Vận vương uống nhiều mấy chén, đi ra hóng gió, không ngờ gặp được Thắt muội!”

Đại công chúa mỉm cười nói: “Này cũng thật khéo!”

Doãn Trường Ninh cũng cười nói: “Đây đúng thật sự là, ái phi nghỉ ngơi một chút có đỡ hơn nhiều không?”

Đại công chúa lập tức hơi sáng giọng: “Còn nói nữa, người ta đầu vẫn rất đau, đều tại hoàng huynh, hoàng tẩu quá mức thịnh tình, bản cung lại mê rượu!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Ai nói không phải đâu, Vận vương nhiệt tình hiếu khách, ngăn cũng ngăn không được, bản vương nơi này vừa vận có một chút thuốc dán có thể làm cho đầu thoải mái, ái phi có thể thử một lần!” Vì thế nói xong liền phân phó Quân Phong mang tới, sau đó tự mình bôi ở trên đầu cho đại công chúa, đại công chúa kia thập phần đắc ý, Doãn phi lại đem bàn tay nắm quá chặt chẽ, rằng kia cũng bởi vì cắn chặt, mặt trở nên có chút khó coi, Thắt Thắt nghe người ta nói ông trời thích đem người không cùng loại phối nhân duyên, nhưng làm sao lại đem Doãn Trường Ninh cùng đại công chúa phối thành một đôi, hai người này rõ ràng so với Bạch Viện, Doãn phi giỏi nguy trang hơn nhiều lắm, lại đều gian xảo, làm thế nào lại phối đến cùng nhau!

Thắt Thắt vừa thấy bên kia náo nhiệt, sợ phát hiện ra mình, thấy mặt khác còn có một cái đường thông về phía chỗ đình phong cảnh hấp dẫn kia, vội bung trà đã ngồi lạnh hướng về phía đình đi đến, không nghĩ tới còn chưa đến đình, lại nghe đến thanh âm của Bạch Viện: “Vay người nói phải như thế nào?”

Thắt Thắt lại sinh lòng tò mò, xem ra cánh rừng lớn này thật sự là loại chim nào cũng có, bên kia là Doãn Trường Ninh cùng muội muội yêu đương vùng trộm, bên này có Bạch Viện cùng tình nhân ước hẹn, còn đều ở dưới mí mắt phu nhân chính quy của mình, mấy tên đàn ông này thật sự là muốn sắc đến không muốn sống nữa, vừa muốn tìm chỗ nhìn lén, lại nghe tiếng Vương Minh Hàn truyền tới: “Người nào?”

Thắt Thắt mới nghĩ đến Bạch Viện có Vương Minh Hàn, vậy Doãn Trường Ninh không phải cũng có Quân Phong sao, sao lại khinh địch như vậy để cho mình dễ dàng lại gần, nên xem đều đã xem, không nên nhìn cũng đã nhìn, còn không có suy nghĩ hiểu được rõ ràng, Vương Minh Hàn đã đi ra, Thắt Thắt vội nói: “Nô tỳ Tôn Tiểu Lăng nấu trà tỉnh rượu cho Hâm vương đi ngang qua, kinh động đến Vương tướng quân sao?”

Vương Minh Hàn vừa thấy không kiên nhẫn vùng tay lên nói: “Người xấu nhiều quá đi, nấu cái trà tỉnh rượu có thể nấu hơn một canh giờ, còn không mau đưa đi!”

Thắt Thắt vội vàng đi qua, trong lòng lại có hiếu kỳ: Đại công chúa cùng Doãn phi kia đều quán quít lấy Doãn Trường Ninh, Bạch Viện này lại hẹn hò với ai, xem ra cuộc sống của những vương công quý tộc này thật đúng là đủ làm người ta buồn nôn!

Thắt Thắt đến đình, vừa rồi trên đường đều dừng phải chánh chủ, biết trong đình sẽ không gặp chủ tử, buông trà, mò đến trong lều của những cô nương trong “Bách hoa lâu” nghỉ ngơi, gặp Thanh Thường nửa tựa ở trên tháp thượng giản dị nghỉ ngơi, nghĩ nàng vừa rồi nhất định hiển vũ không ít, trong lòng không khỏi đồng tình, vội dịch bước đi qua kêu một tiếng: “Thường tỷ tỷ!”

Thanh Thường vừa nhắc đầu thấy là Thắt Thắt vội nói: “Là Đồng Tiên!”

Vì thế hồng bài lớn nhỏ đều vây quanh lại đây, bảy miệng tám lưỡi hỏi đông hỏi tây, đem Thất Thất bện đến độ không biết trước trả lời ai mới tốt, trong lòng nhất thời sinh cảm giác tự hào, quên mình cần báo thù, quên đủ loại không vui, quên bộ dáng thân phận mình, quên những cảnh ngộ không chịu nổi của mình..., thật vất vả mới đem đám kia tiểu hồng bài nhiều chuyện kia đuổi rồi, Thất Thất mới ngồi xuống cùng Thanh Thường nói: “Đại đương gia đâu!”

Thanh Thường chu miệng: “Nàng là đại đương gia, ai biết tung tích của nàng, ai lại biết nàng đi hướng nào, Đồng Tiền, người ở vương phủ có tốt không?”

Thất Thất liền cười nói: “Có cái gì mà tốt hay không, làm gia nô nhà người ta có thể tốt được chỗ nào đây!”

Thanh Thường nhân tiện nói: “Nói không chừng chúng ta đây là lần gặp mặt cuối cùng!”

Thất Thất vừa nghe có chút giật mình hỏi: “Tại sao lại nói như vậy? Đồng Tiền ngày sau ở vương phủ quen thuộc, là có thể thường xuyên ra ngoài, muốn gặp mặt còn không được sao!”

Thanh Thường cười khổ nói: “Đồng Tiền giống thân phận của ta và người vậy gặp mặt nói dễ hơn làm nha, thân không thể tự chủ!”

Thất Thất cũng có chút động dung, nhưng qua một hồi mới nói: “Thường tỷ tỷ, người nếu tin tưởng Đồng Tiền, Đồng Tiền nhất định sẽ thường xuyên đi thăm người!”

Thanh Thường gật gật đầu đôi mắt ửng đỏ nói: “Thường tỷ tỷ biết Đồng Tiền tốt nhất, Thường tỷ tỷ đã biết!”

Thất Thất còn chuẩn bị hỏi thăm nguyên do, lại nghe có người nói: “Người nấu trà tỉnh rượu cho Vương gia nấu đến tận nơi này!”

Thất Thất ngẩng đầu vừa thấy là Quản Phong, vội đứng dậy nói: “Quản đại nhân, Đồng Tiền trở về không thấy Vương gia, cho nên tìm chung quanh, đừng phải người quen!”

Quản Phong nhìn Thanh Thường liếc mắt một cái hừ một tiếng nói: “Có quen biết đúng thật nhiều, trà của người đâu?”

Thất Thất vội nói: “Đề trên bàn Vương gia!” vừa nói vừa hướng về phía Thanh Thường làm cái ánh mắt chờ ta, liền vội vàng đi theo Quản Phong.

Trở lại đình, đình đã khôi phục náo nhiệt, bốn chánh chủ kia đều đã trở về tại chỗ, Thất Thất còn chưa quỳ xuống, Doãn Trường Ninh đã trách mắng: “Người xuân nô tài này, nấu ly trà cũng tốn sức như sinh đứa nhỏ vậy, người nấu đến tận đâu rồi?”

Thất Thất nghe xong cúi đầu nói: “Vương gia, Đồng Tiền khi trở về lạc đường, cho nên chậm trễ hồi lâu, xin Vương gia...” Thất Thất đến chỗ “Trách phạt” kia lại không muốn nói ra, đã nghe đại công chúa nói: “Vương gia, quên đi, tuổi tác còn không lớn, lần này tạm tha nàng đi!”

Thất Thất vừa nghe lập tức cảm kích nhìn về phía đại công chúa, đại công chúa mỉm cười nhìn nàng, Doãn Trường Ninh lại hừ một tiếng nói: “Lần này xem mặt mũi ái phi, trước hết tha người, lần sau tái phạm, cẩn thận bổn vương lột da người!”

Thất Thất vội vàng gật đầu cúi người tạ ơn, lại nghe Bạch Viện kia nói: “Đừng nói, Đồng Tiền này bề ngoài tuy xấu một ít, nhưng luôn cát nhân thiên tướng, Hâm vương yêu thích nàng, ngay cả hoàng muội cũng trân ái như vậy, xem ra, rốt cuộc là có chỗ hơn người nha!”

Thất Thất vừa nghe ở trong lòng đem Bạch Viện mắng đến máu chó phun đầu: Người thẳng nhai này không thấy ta bị đánh, có phải liền khó chịu hay không, chờ có một ngày Tô Thất Thất ta cá muối xoay người, lại đến chỉnh lý sửa trị người đồ khôn kiếp!

Cho nên Thất Thất nhịn không được phản bác nói: “Nô tỳ biết thân phận, khắp nơi tận hết bổn phận của một nô tỳ, chỉ một lòng muốn hầu hạ Vương gia cùng đại công chúa thật tốt, nguyên nhân vì nô tỳ hầu hạ chu đáo, Vương gia cùng đại công chúa mới bên ngoài bao dung nô tỳ!”

Bạch Viện nghe xong hừ một tiếng, Doãn Trường Ninh lại có ý mặt lạnh nói: “Làm càn, ở nơi này chừng nào đến phiên người tiện tì này lên tiếng, quay về xem bổn vương xử trí người như thế nào?”

Thất Thất lập tức ngậm miệng lại, đại công chúa kia lại nói: “Vương gia, tiểu hắc nô này cần chỉ giáo thêm, ngày sau khẳng định là một người hầu thông minh, Vương gia cũng đừng tức giận!”

Thất Thất lại một lần cảm kích đại công chúa, lại đón nhận ánh mắt châm biếm của Y Phương, Thất Thất không thể vì chính mình định ra một mục tiêu mới: Cho Y Phương loại nha đầu chó cậy thế chủ này một chút lợi hại, làm cho nàng biết Đồng Tiền gia gia nhà người không phải họ Đồng, mà là họ Tô!

Lúc này đây tụ hội của Bạch Viện cuối cùng cũng tan, chính là tan có vẻ trễ, hai con mắt của Thất Thất đều có chút mơ hồ, ngồi ở trên xe ngựa, cư nhiên phi thường không có phẩm hạnh đem cái đầu trầm trọng của mình dựa vào trên người Doãn Trường Ninh, xuống xe là bị Doãn Trường Ninh chụp tỉnh, nàng phi thường không phẩm hạnh phát hiện, bên miệng mình dường như còn có chút nước miếng, Thất Thất vội vàng dùng tay áo lau sạch sẽ, sau đó vụng trộm nhìn Doãn Trường Ninh, dường như trên vạt áo Doãn Trường Ninh có vết ẩm ướt nhỏ, chỉ là hần hình như không phát hiện, Thất Thất mới nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tới Lúc Về Bắc.

Trở lại tướng quân phủ không bao nhiêu lâu, đại công chúa lại triệu kiến Thất Thất một lần, ban cho mười lượng bạc, dặn dò chút sự tình, đơn giản chính là bảo nàng chú ý Doãn Trường Ninh nhiều hơn có thân mật hoặc nạp thiếp gì không, mọi việc cứ như thế hướng tới, thấy Thất Thất vui mừng lộ rõ trên nét mặt, lại hứa hẹn một vài lợi ích, sau đó trở về Thượng Dàn. Thất Thất chỉ hận còn chưa cho Y Phụng từng khinh thường mình vài lần kia chút ít thù đoạn, nàng ta đã theo đại công chúa đi rồi, ra khỏi phòng đại công chúa, Thất Thất liền đem mười lượng bạc ném tới trong nước, nàng tuy tham tài, muốn bán đứng Doãn Trường Ninh, nhưng chính là không muốn bán đứng cho đại công chúa kia!

Đại công chúa về Bắc không bao lâu, Quân Phong liền phân phó xuống dưới: Vương gia sắp sửa về bắc, nhanh chóng thu dọn này nọ!

Thất Thất vừa nghe Doãn Trường Ninh cũng muốn về bắc, xem ra chuyện Nam hạ kia thật sự là bỏ nhờ, Đại Chu thật sự đáp ứng chuyện Đại Kỳ hòa thân, Thất Thất vừa tức vừa giận vừa vội, nhưng nàng một nô tài nho nhỏ vô lực ngăn cản chuyện đại sự như vậy, chưa tới một đêm Thất Thất gấp đến độ miệng đầy mụn mưng, ngay cả cơm cũng ăn không vào.

Khi đại công chúa đi, không gió không sóng, Doãn Trường Ninh về bắc lại khiến cho gà bay chó sủa, thiếu chút nữa ngay cả tướng quân phủ cũng để cho Quân Phong hủy đi, Thất Thất nhìn cũng ước chừng hiểu được, cái kiểu này, Doãn Trường Ninh hẳn là thật lâu sẽ không trở lại, trừ bỏ thương tâm còn có chính là khó chịu, tuy nhiên ngẫm lại Doãn Trường Ninh đi rồi, mình lại có thể đi “Bách hoa lâu” sống cuộc sống mỗi giới miễn nguyện kia, tâm tình lại tốt hơn một chút.

Tuy có cuộc sống miễn nguyện hạnh phúc trong “Bách hoa lâu” đang chờ mình, Thất Thất cũng không nhảy nhót như đi vắng vậy, tìm một chỗ không có người ngồi yên, Doãn Trường Ninh này vừa đi sẽ bao lâu đây, là một năm hay là mười năm, hay là vĩnh viễn, mình chẳng lẽ cứ như vậy trông giữ tướng quân phủ này qua một đời, vậy mình còn cần báo thù hay không? Nếu không báo thù mình còn sống là vì cái gì?

Thất Thất nhìn những con cá đủ loại màu sắc trong nước, thậm chí cảm thấy mình nên giống mấy con cá kia thì thật tốt, chỉ biết ăn, cái gì cũng không cần nghĩ. Đang lúc say mê, chợt nghe có người nói: “Có chày nước miếng hay không, muốn nhảy xuống bắt lên nấu ăn hay không?”

Thất Thất vừa quay đầu lại là Doãn Trường Ninh tên kia, đón gió mà đứng phong lưu phóng khoáng nói không nên lời, nghĩ tên này vài ba phen vũ nhục mình, Thất Thất càng thâm sâu cảm thấy hấn trừ bỏ phong lưu còn có chính là hạ lưu, nhất thời đứng ở nơi đó nói không ra lời, Doãn Trường Ninh thấy Thất Thất ngơ ngác nhìn không được trêu tức mở miệng hỏi: “Làm sao vậy, dùng ánh mắt như vậy nhìn bốn vương, chẳng lẽ đem bốn vương cũng trở thành cá?”

Một câu của Doãn Trường Ninh, làm cho Thất Thất phục hồi tinh thần lại, Doãn Trường Ninh thấy thần sắc Thất Thất không quá đúng, tiến lên đem Thất Thất nâng dậy, thực tự nhiên kéo vào trong lòng hỏi: “Làm sao vậy?”

Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, kích động đẩy Doãn Trường Ninh ra, vừa định nói “Vương gia xin tự trọng” mấy từ cũ, dường như cái này chẳng những không dùng được, ngược lại sẽ chọc giận Doãn Trường Ninh, mình vì câu này sẽ phải trả một cái giá rất lớn, vì thế lời nói vọt tới trên miệng Thất Thất vẫn cứng rắn nuốt xuống, Doãn Trường Ninh thấy lại khôi phục trêu tức nói: “Chẳng lẽ, bốn vương muốn về Bắc, ngươi thương tâm thất ý, nếu như vậy, ngươi nói ra, bốn vương có thể cân nhắc ở lại vài ngày!”

Thất Thất thoáng cái nhảy dựng lên, Doãn Trường Ninh vừa thấy nàng phát tay cũng quen nếp, duỗi tay ra cầm tay Thất Thất nói: “Toàn học với ai, không có hai phần khí lực, vẫn cứ thích động thủ!”

Thất Thất dứt khoát dùng đầu pháp cùng Nhị Ngưu đùa giỡn, rút tay không ra, liền cả người cùng tay cùng nhau đâm vào Doãn Trường Ninh, trước kia chỉ cần xuất một chiêu này, Nhị Ngưu lập tức sợ tới mức đứng ngay tại chỗ, sau đó nàng liền hung hăng giẫm lên, dùng sức giẫm Nhị Ngưu mấy cái, sau đó kỳ khai đắc thắng nghiêng ngàng mà đi, nhưng hôm nay một chiêu này rõ ràng dùng không tốt, người vừa xông ra, Doãn Trường Ninh duỗi tay liền đem nàng ôm đến trên người, còn để cho tư thế của nàng phi thường bất nhã cười lên, Thất Thất đại quẫn, vội vàng muốn giãy dụa đi xuống dưới, Doãn Trường Ninh lại duỗi tay ra đem nàng đè lại nói: “Ta nói tiêu hắc nô, ngươi sao cứ thích cái tư thế phóng đảng chả ra làm sao này đâu? Tuy có chút phóng đảng, tuy nhiên bốn vương thích!”

Thất Thất tránh không ra, rõ ràng cảm thấy hai chân lại bị cái gì đó chống lên, tức giận đến khóc kêu: “Doãn Trường Ninh, ta hận ngươi, ta sớm muốn gì cũng giết ngươi!” Thất Thất lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, mặc dù đã nín miệng, nhưng vẫn đỏ mắt ngơ ngác giờ tay, Doãn Trường Ninh cũng sững sờ ở nơi đó, lực trên tay cũng buông lỏng vài phần, một hồi lâu mới hỏi: “Vì sao hận ta, có thể nói cho ta biết không? Ta không muốn nghe mấy lời rắm thối vô dụng này!”

Thất Thất lại dùng sức giãy dụa xuống dưới, xoay người bỏ chạy, chạy đến một chỗ không người, khóc lên, càng khóc càng thương tâm, không những vậy còn kêu lên: “Mồ mồ, con hận bà, con hận bà, bà rõ ràng biết nàng là người xấu, nàng là người xấu, vì sao còn muốn để cho con đi với nàng!” Nói xong quỳ đến trên đất, một mực kêu gào, cuối cùng mãnh liệt ho đến cổ họng chợt ngọt, Thất Thất liền bất tỉnh nhân sự!

Mấy thứ gì đó của Doãn Trường Ninh đều trang bị tốt lắm, Lưu quân sự kia bởi vì một năm này tiến hành chăm sóc tướng quân phủ không tệ, cho nên được thăng chức, lần này cũng theo Doãn Trường Ninh về Thượng Dàn, làm cho Lưu quân sự kia mừng rỡ điên cuồng, thân thể mới vài ngày liền mập thêm một vòng. Tuy rằng Thất Thất thật sự không nhìn ra hấn rốt cuộc đem chỗ nào chăm sóc tốt, nếu thế này cũng kêu là chăm sóc, Tô Thất Thất nàng cũng biết, hơn nữa nhất định sẽ làm không kém hơn Lưu quân sự kia!

Thất Thất nâng má một bên ho một bên nhìn Lưu quân sự vui vẻ sung sướng, Lưu quân sự ước chừng tâm tình tốt, vừa nhìn thấy Thất Thất đã lập tức đi

tới nói: “Tiểu Lăng nha, ta sẽ theo Vương gia về bắc, sẽ phái người mới đến quản lý tướng quân phủ, không phải mỗi người đều dễ nói chuyện giống như ta vậy, người vẫn là ít gây chuyện, làm việc nhiều chút!”

Thất Thất buông tay ho một tiếng mới cười nói: “Lưu quân sự cảm ơn người nhắc nhở, nô tỳ biết!”

Lưu quân sự người gặp việc vui tinh thần sáng khoái nói: “Tiểu Lăng cô nương, chỗ giống ‘Bách hoa lâu’ vậy vẫn là ít đi mới nhất, đó là chỗ đàn ông đi, người một cô nương...” Nói đến đây Lưu quân sự nhìn hắc cô nương Tô Thất Thất, sau đó đành chỉ: “Tóm lại, Tôn Tiểu Lăng, người là người không an phận, tốt nhất có thể làm cho Tôn tướng quân đón về nhà đi, miễn cho ở bên ngoài gây chuyện sinh sự, về sau tự mình biết đi!”

Lưu quân sự nói xong vừa lúc lão nhân trông cửa Đông thấy hán thẳng chức, nịnh bợ mời hán uống rượu, Lưu quân sự kia liền phe phẩy chân vịt cùng lão nhân kia đi rồi.

Thất Thất lại ho khan vài tiếng mới thoải mái một chút, mình tỉnh lại không phải bò trên mặt đất, mà là nằm ở trên giường, Thất Thất không biết mình làm sao có thể nằm ở trên giường, chỉ là sau khi tỉnh lại, lại ho ghê gớm, ho cả đêm, ngay cả ngủ cũng ngủ không được, Quán Phong để cho người ta đưa hai thang thuốc đến hầm uống, mới tốt chút.

Thất Thất cảm lấy cây quạt lụa “Đồng Tiền công tử, yêu chết bạc” kia nhìn một hồi, ngẫm lại cuộc sống tương lai của mình, cho dù không báo thù, cũng có thể không phải cô đơn đi! Tự mình biết bộ dạng này có thể sống mấy ngày cũng là xong rồi, nếu đã bất hạnh còn sống, nhất thời nửa khắc sẽ không chết được, vậy vì sao không làm cho những năm tháng còn thừa này sống đến khoan khoái, vui vẻ chút, cứ như cuộc sống ở Ô Y Hạng lúc trước vậy, vui vẻ mà đơn giản, nghĩ đến thấu triệt mình hẳn, Thất Thất mới mở miệng nở nụ cười!

Thất Thất nếu đã nghĩ tốt cuộc sống về sau của mình, liền thật sự an phận, thậm chí còn muốn để cho Tôn Thiếu Bạch đem mình chuộc ra ngoài, sau đó chu du xung quanh, bơi đến nơi nào đó, giống như cá trong ao kia vậy, vì thế ban đêm cũng ngủ an tâm, mụn nước trong miệng cũng tiêu mất, chỉ chờ mọi người ào ào đi rồi, mình cũng sẽ phóng khoáng đi chơi!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Đường Về Phong Ba 1

Thất Thất hiếm khi ngủ đến say sưa là bị Quán Phong kêu dậy, Thất Thất mở đôi mắt buồn ngủ lờ mờ, thấy Quán Phong đại nhân đích thân tới gian ổ chó của mình, vội vàng thụ sủng nhược kinh ngồi dậy, nhìn ánh mắt Quán Phong rõ ràng có chút bất thiện, Thất Thất trong ngực không khỏi gõ trống: Chẳng lẽ Quán Phong này dự định thừa dịp Doãn Trường Ninh về bắc, không có thời gian rảnh rỗi đến sự vụ lớn nhỏ trong tướng quân phủ, mang mình hủy thi diệt tích!

Nghĩ đến đây, Thất Thất lập tức khấn trương lên, lúc đối phó với Doãn Trường Ninh, mình còn có nhện độc cùng vân nê cung, đối phó Quán Phong này, nàng lại là tay không tác sắt, Thất Thất theo bản năng lấy tay ở trên chiếc giường mình kia mò lung tung, muốn đụng đến cái gì đó có thể dùng để phòng bị, lại nghe Quán Phong hung tợn nói: “Thu dọn một chút, lập tức xuất phát!”

Thất Thất nghe mà sùng sốt: Xuất phát, xuất phát đi đâu, chẳng lẽ ở trong này động thủ không tốt, muốn đi ra ngoài động thủ, chẳng lẽ để cho mình thu dọn cái chiếu dùng để gói xác? Vậy còn thu dọn cái rơm nha!

Chết tới nơi Thất Thất tận lực tỏ ra trấn tĩnh một ít, nhặt lên cây quạt lụa của mình ra vẻ nho nhã nói: “Quản đại nhân, mời đi!”

Quán Phong vừa thấy có chút buồn bực nói: “Người cái gì cũng không mang?”

Thất Thất cực kỳ phóng khoáng mở ra cây quạt nhẹ nhàng phe phẩy nói: “Trên đời này bất luận thứ nào cũng là sinh không mang đến chết không mang đi, mang nhiều thứ nhơ bẩn như vậy...”

Quán Phong duỗi tay ra đánh gãy thiên đại kịch hiển ngang tầm liệt Thất Thất chuẩn bị tốt: “Ít nói mấy lời nhảm nhí như vậy, nhanh chóng đi thôi!”

Thất Thất nghe xong lời này còn có chút bất mãn, người đều sắp chết, không cho bữa ăn ngon thì thôi, cư nhiên cả bài kết ngôn lâm chung hoàn chỉnh cũng không để cho người ta nói xong, thật sự là rất không nhân đạo!

Thích ứng với ánh sáng bên ngoài, trước mặt Thất Thất bỗng xuất hiện Tứ Bảo cùng Doãn Trường Ninh: Tên kia mặc một thân áo gấm màu lam nhạt, tươi cười đầy mặt cười ở trên lưng Tứ Bảo!

Thấy Thất Thất có chút ngẩn người, Doãn Trường Ninh có phần bất mãn nói: “Thu dọn thỏa đáng chưa, từ bây giờ, Tứ Bảo của bốn vương sẽ do người chăm sóc!”

Thất Thất sùng sốt một chút, lấy lại tinh thần mới biết được Doãn Trường Ninh cũng muốn mang nàng về bắc, Thất Thất không hiểu sao vui vẻ trong lòng, khép quạt lại đuổi theo, Doãn Trường Ninh lại chỉ vào xe ngựa nói: “Lên xe đi!”

Thất Thất lại như trước đuổi theo nói: “Vương gia, nô tỳ cũng muốn cười ngựa!”

Doãn Trường Ninh nghe xong, nhìn Thất Thất một hồi, chợt tà tà cười nói: “Bằng kỹ thuật cười kia của ngươi?” Bỗng thu lại tươi cười có hai phần nghiêm túc nói: “Tuy nhiên đến lúc đó không được hối hận!”

Thất Thất hừ một tiếng nói: “Nô tỳ cũng không hối hận gì, kỹ thuật cười của nô tỳ thì làm sao!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái liền phân phó nói: “Quản Phong, để cho Lư quân sự tìm một con ngựa nhỏ chút đến đây!”

Quản Phong thờ dài, chỉ phải phân phó xuống, không bao lâu Lư quân sự kia điên cuồng mừng rỡ nắm một con ngựa trắng vừa trưởng thành không có một cọng lông nào mọc lộn xộn đi lại đây, vừa đến liền quỳ xuống bẩm: “Vương gia, đây là con thiên lý mã tốt nhất trong chuồng, hạ quan đã phối cho nó yên ngựa khảm san hô đỏ quý trọng nhất trong kho!”

Doãn Trường Ninh nghe xong gật gù đầu nói với Thất Thất: “Lên ngựa đi!”

Lư quân sự vừa nghe là cho Thất Thất cười, ngay người tại trận, Thất Thất cực kỳ đắc ý vươn tay tiếp nhận dây cương nói với Lư quân sự: “Lư quân sự không nghĩ tới nô tỳ lại phải đi theo hầu hạ Vương gia nha!”

Lư quân sự giương miệng muốn nói gì đó, lại không nói ra, Thất Thất tay chân vụng về leo lên, đắc ý cười ngựa đi theo phía sau Doãn Trường Ninh, nhưng sau lại cảm thấy không ổn, vẫn là lui qua phía sau Quản Phong, vẫn lại cảm thấy không ổn, lại lui qua phía sau những người tùy tùng, mặc dù vẫn cảm thấy không ổn, Thất Thất cũng quyết định không thể nhường nữa.

Đội ngũ của Doãn Trường Ninh cực kỳ có khí thế, khi đi qua “Bách hoa lâu”, Thất Thất gặp rất nhiều người nhô đầu ra nhìn xem, Thất Thất chợt nghĩ đến lời Thanh Thường nói: Có lẽ là một lần gặp mặt cuối cùng! Lúc này Thất Thất mới cảm thấy dự cảm kia của Thanh Thường có phải so với người bình thường mạnh hơn nhiều lắm hay không!

Thất Thất đi ở trong đội ngũ như vậy, lại một lần nữa cảm thấy có thể ưỡn ngực ngóc đầu, lại nghe có người lớn tiếng kêu lên: “Doãn Trường Ninh, ngươi đồ ác ma giết người uống máu, người người đều muốn giết!”

Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, lúc này đây có người kích động, sau đó đã thấy hoa quả nát, trứng thối, vỏ dưa hấu... Một đồng dơ bản gì đó từ trên trời giáng xuống, Thất Thất còn chưa lấy lại tinh thần, mấy thứ gì đó mang theo mùi lạ đã ném đến trên người, vừa nhấc đầu thấy Doãn Trường Ninh, Quản Phong cùng những tùy tùng này và mọi người ở phía sau đều như thế, các tùy tùng thoáng gầy bệch kiểm bên hông, Doãn Trường Ninh lại khoát tay chặn lại, dẫn đầu chống đỡ những hoa quả nát, trứng thối, vỏ dưa hấu... Giục ngựa đi về hướng bắc, hơn nữa còn cố tình thả chậm tốc độ ngựa.

Thất Thất trong lòng háng hái mắng Doãn Trường Ninh ngốc, nếu nhiều người như vậy ném mấy thứ này nọ, chạy nhanh chút khẳng định đỡ chịu không ít khổ, có phải bị nhóm người ném choáng váng hay không, hay là chưa thấy qua mưa gió trải qua tang thương, Thất Thất lúc này mới biết được Doãn Trường Ninh bảo nàng đừng hối hận là có ý gì, thật sự nghìn vạn lần hối hận lên: Vì sao mình không ngồi ở trong xe ngựa chứ? Đúng là không biết nói thể nào từ lúc gặp “Mẹ cả” kia sau mình liền vận xấu liên tục, nào có chuyện tốt như thế, thật thời đến vận chuyển nhanh như vậy!

Ra khỏi mùi dấm phở phồn hoa nhất Đồng thành, rốt cục đã xong trận tra tấn này, Thất Thất thấy đội ngũ tốc độ nhanh hơn, nàng nhìn không được đánh ngựa đuổi theo phía trước, đuổi đến bên người Doãn Trường Ninh, thấy Doãn Trường Ninh vừa rồi còn phong thái chói người trong nháy mắt biến thành một bộ dáng lờ lờ thối mọt lá cây rau nát, dính trứng thối, Thất Thất vốn nên cực kỳ hả giận, lại không cảm thấy có một chút hả giận nào, đôi môi xinh đẹp của Doãn Trường Ninh mím chặt gao, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì, đôi mắt lạnh như băng nhìn đến Thất Thất, mới có một chút độ ấm.

Đi vào dưới cửa thành, Doãn Trường Ninh vừa muốn bảo Quản Phong đi gọi mở cửa, cửa kia lại tự nhiên mở ra, binh lính thủ thành nhanh chóng chỉnh tề từ hai bên đi xuống, trên mặt đất rào rào quỳ xuống một mảng lớn, sau đó thanh âm như sấm lớn nói: “Cung đưa đại tư đại tướng quân ra khỏi thành! Cung đưa Hàm vương về bắc!”

Thất Thất thấy đôi mắt Doãn Trường Ninh chợt đỏ, vung roi ngựa một cái, liền kéo Tứ Bảo, chân kẹp lại, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi cửa lớn Đồng thành, Thất Thất dám cược nàng thật sự nghe được Doãn Trường Ninh ghen ngào một tiếng, thấy Doãn Trường Ninh chạy ra khỏi cửa thành, cũng vội thấy đáng học theo liền xông ra ngoài, chỉ là nếu không phải Quản Phong đỡ nàng một phen, nàng khẳng định ở thời điểm gia tốc cầm đầu xuống đất!

Đoàn người đi qua sông đào bảo vệ thành, Doãn Trường Ninh cười ngựa hướng về phương bắc dẫn đường, Thất Thất vội đuổi theo, Doãn Trường Ninh cười cũng không nhanh, cho nên Thất Thất rất nhanh liền đuổi qua, cẩn thận nhìn sắc mặt Doãn Trường Ninh, thấy Doãn Trường Ninh trong mắt khôi phục vẻ lạnh như băng, khóe miệng căng như trước, Thất Thất đuổi theo một hồi, Doãn Trường Ninh mới nhoen miệng cười nói: “Ngươi không phải thực vui về sao, có tính là báo thù hay không!”

Thất Thất gật đầu thành thật yên phận nói: “Bộ dáng hiện giờ của Tướng quân gia không chỉ có nô tỳ thấy vui vẻ, nghĩ ai thấy cũng vui về!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Đường Về Phong Ba 2

Doãn Trường Ninh nghe xong xoay qua Thất Thất một hồi lâu mới cười to nói:“Chẳng lẽ bộ dáng của ngươi so với bốn vương tốt hơn đến đâu?”

Thất Thất như trước rất nghiêm túc thành thật yên phận nói:“Nô tỳ cùng tướng quân gia không giống nhau, nô tỳ nhiều ít tôn nghiêm cũng không có chuyện gì, nhưng tướng quân gia dường như không thể, ít nhất Quân đại nhân cùng bọn họ sẽ thực thương tâm thất ý !”

Doãn Trường Ninh nghe xong vĩnh viễn một chút nói:“Ngươi là nha đầu tham tài con buôn, ngơ ngác ngác, trong lời nói lại có một phen đạo lý, nói cho bốn vương, tên thật của ngươi có phải kêu Tô Thất Thất hay không!”

Thất Thất vừa nghe lập tức đánh ngựa đi lên đường trước Doãn Trường Ninh, lại nghe Doãn Trường Ninh lớn tiếng nói:“Quân Phong, tìm chỗ có nước, để cho các huynh đệ thu xếp sạch sẽ, bốn vương muốn nở mày nở mặt về bắc!”

Quân Phong vừa nghe trên mặt lạnh lẽo lập tức có một chút tươi cười, lớn tiếng nói:“Vâng, Vương gia!”

Thất Thất thấy những tùy tùng này cũng không tránh đi nàng, bắt đầu cởi quần áo nhảy vào dưới sông, bỗng nghĩ đến mình là con gái, làm sao lại ở trong này xem đàn ông thoát y tắm rửa, bộ dạng dường như còn cực kỳ có hứng thú, nghĩ đến mình cũng nên rửa sạch một chút, liền đi lên phía trên một đoạn đường, tìm một khúc sông, cẩn thận đi xuống, ngồi xổm ở bờ sông, chậm rãi gỡ tóc, đem mấy thứ dơ bẩn trên đầu từng cái từng cái rửa sạch, lại nghe có người nói:“Vi sao không ở dưới sông rửa càng sạch sẽ hơn một ít!”

Thất Thất nghe ra là giọng Doãn Trường Ninh, còn chưa kịp quay đầu, Doãn Trường Ninh đã bước đến bên người nàng, duỗi tay ra xé rách Thất Thất liền ném xuống sông, Thất Thất sợ tới mức đạp vãi cái còn chưa kịp kêu ra, Doãn Trường Ninh đã nhảy xuống sông, thuận thế lôi kéo Thất Thất, kéo vào trong lòng, một cái ôm rất chắc khỏe.

Thất Thất từ kinh hoàng vì vào nước biến thành kinh hoàng vì vào ngực người, trái tim nhảy bùm bùm không ngừng, một hồi lâu mới nghĩ ra một cái có rất tốt:“Tướng quân gia, quần áo đều ướt, một lúc nữa sẽ làm sao?”

Doãn Trường Ninh lại tà tà cười nói:“Chốc nữa cái gì cũng không cần mặc!”

Thất Thất sợ tới mức thiếu chút nữa liền chìm xuống đáy sông, cũng may bị Doãn Trường Ninh ôm, Doãn Trường Ninh thấy cười xấu xa nói:“Ngươi nói ngươi muốn cái gì là không có cái đó, thân thể giống y như đàn ông, sao cứ cảm thấy có rất nhiều người muốn phi lễ ngươi vậy!”

Thất Thất vừa nghe máu bỗng chốc xông lên, nửa phần thiện cảm vừa có với Doãn Trường Ninh, thoáng cái đã biến mất hầu như không còn, báo thù rửa hận một lần nữa từ trên trời giáng xuống chiếm cứ trái tim nàng, vì thế thân nhiên nói:“Tướng quân gia, nô tỳ từng bị rất nhiều người phi lễ, cho nên nô tỳ mới sợ lại bị người phi lễ!” Thất Thất nói xong những lời này, tay Doãn Trường Ninh rõ ràng buông lỏng, Thất Thất trong lòng cười lạnh, sau đó tránh ra Doãn Trường Ninh đứng ở đáy sông đi đến bên bờ, mới phát hiện chỗ mình rót xuống kia căn bản không sâu, còn chưa tới thất lưng.

Doãn Trường Ninh một lát sau cũng đi lên, hai người ở trong nước lặn qua lặn lại rồi cuộc đem một thân dơ bẩn gì đó kia đều lặn mất, chỉ là quần áo ướt đầm, mặc ở trên người cực kỳ không thoải mái, gió sông thổi qua còn có chút lạnh, Thất Thất nhìn không được hắt xì một cái, Doãn Trường Ninh thấy hướng về phía Tứ Bảo giờ giờ cây roi, Tứ Bảo liền chạy tới, ở bên người Doãn Trường Ninh cạo một chút, Doãn Trường Ninh từ trên lưng Tứ Bảo gỡ xuống một cái gói, mở lấy ra một bộ quần áo cùng giày đưa cho Thất Thất, Thất Thất thấy cũng không khách khí, vươn tay cướp vào trong tay vội tìm một chỗ ẩn nấp để thay đổi, đi ra lại thấy Doãn Trường Ninh cũng đổi xong quần áo, như trước là một thân xanh nhạt, đứng ở bờ sông kia, thật là một nam nhân cực kỳ thần tuấn.

Thất Thất tránh khỏi ánh mắt Doãn Trường Ninh, từ bên bờ nhặt về cây quạt của mình, rồi đi lên phía trên. Doãn Trường Ninh cũng vài bước liền đuổi theo, không nói gì nữa, hần đi cũng mau, từ sát bên người Thất Thất mà qua.

Đi được hai ngày, Thất Thất mới phát hiện, theo quân trừ bỏ mình là nữ, còn có Phán Hề cũng để Doãn Trường Ninh mang theo, vừa mới bắt đầu Doãn Trường Ninh còn đi tìm mình, ăn bế môn canh vài lần, liền ôm Phán Hề kia tầm hoan mua vui, không biết là Phán Hề đặc biệt thích đắm chân cho Doãn Trường Ninh, hay là Doãn Trường Ninh đặc biệt thích Phán Hề đắm chân, dù sao mỗi lần đắm đều dùng cái loại động tác mờ ám này, Thất Thất nhìn Phán Hề kia vẻ mặt đắc ý cười hề tiện, mới biết được mình cùng tiện nữ nhân này vẫn còn có khác biệt, ít nhất mình không thích đem mặt quá thân cận cái chỗ nào đó, hơn nữa loại thời điểm này cũng sẽ cười không nổi.

Thất Thất mặc dù ở trước mặt Doãn Trường Ninh không lấy lòng, nhưng Quân Phong đối với nàng khách khí, các tùy tùng cũng có vài người cứ cùng nàng nói chuyện, ngay cả Lưu quân sự kia nụ cười meo meo trên mặt cũng chân thành hơn rất nhiều, Thất Thất nghĩ đây ước chừng là vấn đề phong thủy, xem ra Đồng thành kia phong thủy không quá thích hợp với mình, mình thực đối cái địa phương, đối cái chỗ phong thủy thích hợp với mình, chỉ là lại cảm thấy thân thể Lưu quân tròn tròn mập mập kia, nhìn sao cũng làm cho Thất Thất cảm thấy không quá giống nam giới.

Hiển nhiên Doãn Trường Ninh cũng không nóng lòng về bắc, dọc theo đường đi du sơn ngoạn thủy, uống rượu cợt nhả Phán Hề, hành trình cực kỳ chậm.

Đối với loại hành trình này, Thất Thất phi thường vừa lòng, Doãn Trường Ninh không đem nàng ném ở Đồng thành, trong lòng nàng vụng trộm thư thái hai ngày, ngày tiếp theo bắt đầu khinh bỉ bản thân mình vô sỉ, người đàn ông này là người từng thương tổn mình, là người mình muốn báo thù rửa hận, mình làm sao ngược lại sinh ra cái dạng rời không được hần, không được, mình phải điều chỉnh ý nghĩ cùng cảm xúc, kiên định lòng tin báo thù của mình: Mình hy vọng đi theo Doãn Trường Ninh về Thương Dân, vì có nhiều cơ hội có thể báo thù rửa hận hơn!

Nghĩ như vậy, Thất Thất mới thoải mái lên, bởi vì đi chậm, cho nên cười ngựa cũng tốt hơn một chút so với khi vừa mới bắt đầu.

Đội quân chậm rì rì dùng hơn mười ngày nữa mới lác lác đến Bắc Tề trấn vốn thuộc bán đồ Đại Kỳ, trấn này từng là một tòa thành trấn gần biên giới phía Bắc nhất của Đại Kỳ hoàng triều, bởi vì giao thông tiện lợi, lại là đầu mối then chốt nam bắc giao nhau, cho nên thập phần phồn hoa.

Đến Bắc Tề, Doãn Trường Ninh không đi vội, mà là bao một khách sạn lớn, sau đó ở lại, Thất Thất thực buồn bực Doãn Trường Ninh sao lại trì trệ không tiến như vậy, nhưng bởi vì khôi phục căm thù trước kia, cho nên nàng đã gần mười ngày qua không có nói với Doãn Trường Ninh một câu nào, ở dưới loại tình huống này, nàng quyết định vẫn duy trì tôn nghiêm của mình.

Bên người Doãn Trường Ninh ngoại trừ Phán Hề Thất Thất ra vốn không có nữ tì khác, Phán Hề kia hiển nhiên mỗi ngày hi vọng nhất chính là ngồi ở trên đùi Doãn Trường Ninh, vì thế Quân Phong chỉ phải mang Thất Thất đi xử lý một ít chuyện vặt cho Doãn Trường Ninh, mua một ít gì đó Doãn Trường Ninh cùng với đoàn người cần, Thất Thất thích nhất chính là loại sự tình này, nhưng mà đi theo Quân Phong nhìn qua lạnh băng băng này làm cho Thất Thất hơi có chút không được tự nhiên, chủ yếu tiền bạc không thể để cho nàng định đoạt, việc này có một chút tiếc nuối nho nhỏ, nhưng làm sao cũng tốt hơn ở khách điểm xem Doãn Trường Ninh cùng Phán Hề kia ôm ấp áp áp, sờ sờ cắn cắn.

Đi theo sau Quân Phong, Thất Thất có thể cảm thấy Quân Phong cũng không phải đặc biệt vui vẻ, Thất Thất không biết hần mất hứng chuyện gì, là chuyện ra khỏi thành bị ném đồ; hay là mất hứng Phán Hề mỗi ngày ngồi ở trên đùi Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh thể hiện rõ một bộ dáng suy sút tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Đường Về Phong Ba 3

Rất nhanh mua đầy một xe này nọ, Quân Phong phân phó thân binh áp tải đến khách sạn, lại mang Thất Thất đi vào một quán trà, Quân Phong xuống ngựa bước đi vào, Thất Thất thực buồn bực, Quân Phong này không phải đi mua đồ, sao lại mang mình vào quán trà cái gì, hần sẽ mời mình uống trà, có tốt bụng như vậy sao? Nghĩ xong Thất Thất ngẩng đầu nhìn một chút bảng hiệu quán trà kia, mặt trên viết bốn chữ to “Gia hòa trà quán”, rất có phần đẹp mắt, xem cấp bậc cũng không quá tệ.

Thất Thất đã phi thường có nết, mặc dù đi theo Quân Phong nửa chủ tử này người vẫn như trước luôn cúi, cong thắt lưng rụt cổ, khúm núm, Quân Phong nhìn Thất Thất lác đầu, ý bảo Thất Thất ngồi xuống.

Thất Thất vốn hết sức tự giác khoanh tay đứng ở một bên, khi vừa nghe Quân Phong ý bảo nàng ngồi, Thất Thất lại có chút thụ sủng nhược kinh, chần chờ một chút mới ngồi ở đối diện Quân Phong, nhưng trong lòng lại cho rằng Quân Phong người này đối với mình vẫn là nhìn ngang nhìn dọc cũng không thuận mắt, hiện tại tốt bụng như vậy, sẽ không phải là có cái chuyện gì không dễ làm muốn bảo mình đi làm đi?

Mang theo chút bất an không yên, Thất Thất ho khan vài tiếng mới ngồi ngay ngắn xuống dưới, dùng tư thế ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Doãn Trường Ninh nàng cũng chưa từng dùng qua, vừa ngồi vững, một tên sai vặt hành động bí mật đã nấu sẵn nước, pha xong trà, rót trà cho hai người, rồi lui ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, Quân Phong mới mở miệng nói: “Tôn Tiểu Lăng, tuy rằng bản quan biết ngươi không phải Tôn Tiểu Lăng gì, nhưng bản quan muốn ngươi giúp một việc!”

Thất Thất vừa nghe vội nói: “Quản đại nhân yên tâm, nô tỳ nhất định là Tôn Tiểu Lăng, chính là Tôn Tiểu Lăng, chân chính Tôn Tiểu Lăng, chuyện cần giúp đỡ, Quản đại nhân nói quá lời, có việc chỉ cần phân phó!”

Quân Phong nhìn Thất Thất miệng lưỡi trơn tru liếc mắt một cái mới nói: “Vương gia địch nhân rất nhiều, người phụ nữ kia là người của Bạch Viện, nghĩ cái biện pháp đem ả kia từ trên đùi Vương gia đuổi đi!”

Thất Thất vừa nghe hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, quả nhiên Quân Phong con hồ ly này sẽ không tự dụng để cho nàng ngồi, vì thế có chút lắp bắp nói: “Quản đại nhân, việc này... sợ không phải là chuyện nô tỳ đủ khả năng làm!”

Quân Phong lại nhìn Thất Thất một cái nói: “Lúc ra khỏi thành, chính là Bạch Viện ngầm giờ trò quỷ, người Đồng thành vốn hận Vương gia, còn có vài bè phái âm thầm phản đối Vương gia, cho nên Bạch Viện hơi động tay chân một chút, người Đồng thành này sẽ có thể cùng chung kẻ thù đối phó Vương gia!”

Thất Thất nghĩ rằng: Ta so với người Đồng thành kia còn hận Vương gia nhà người, dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ giúp người!

Quân Phong nói xong vươn tay từ trong tay áo lấy ra thứ gì đó đẩy lên trước mặt Thất Thất, Thất Thất vừa thấy là một thỏi vàng óng ánh, ước chừng nặng khoảng hai mươi lượng, không thể trách mình chướng mắt mười lượng bạc kia của đại công chúa, nguyên lai giá trị con người mình đã sớm không còn là cái giá mười lượng bạc, có phải chiêu bài trên cây quạt kia cũng phải sửa đổi, đổi thành “Đồng Tiền công tử, yêu nhất vàng” mới phù hợp với thân phận, trong lòng lại nghĩ: Xem ở phân lượng thỏi vàng lớn như vậy, tiểu cô nãi nãi đánh cược mà làm giúp cái việc, cái khác thì khỏi cần bàn!

Quân Phong thấy Thất Thất tham lam nhìn chằm chằm, không nói gì, nhân tiện nói: “Không đồng ý thì quên đi!” Nói xong muốn đem vàng cất về trong tay áo, Thất Thất vừa thấy lập tức bỏ nhào vào đỉnh vàng kia nói: “Quản đại nhân, để cho nô tỳ giấu lại, để cho nô tỳ giấu lại, có cái chiêu thuật gì không?”

Quản Phong mới nở nụ cười, Thất Thất cảm thấy rất kỳ quái, Bạch Viện kia cũng thế, đại công chúa cũng thế, Y Phương gì đó cũng thế, thời điểm bọn họ thấy mình cười, đều có vẻ khinh thường, nhưng thời điểm Quản Phong nhìn mình cười, luôn có chút không biết làm thế nào.

Thất Thất chợt vỗ đùi nói:“Đại nhân, có!”

Quản Phong nghe xong sùng sốt một chút nói:“Ngươi có cái chiêu thuật gì?”

Thất Thất nhân tiện nói:“Nô tỳ nghĩ ra một biện pháp dứt khoát tìm một cái hấp dẫn hơn đưa cho Vương gia đi, Vương gia nói không chừng liền đi tình biệt luyện, sẽ không để ý Phán Hê kia nữa!”

Quản Phong xoa trán một chút, vốn tưởng rằng Thất Thất nghĩ đến biện pháp gì tốt, cư nhiên là biện pháp như vậy, Thất Thất vừa thấy thần thái này của Quản Phong đã biết Quản Phong rõ ràng không thích, nhưng lại sợ Quản Phong thu lại vàng, vội la lên:“Quản đại nhân, để cho nô tỳ suy nghĩ thêm, suy nghĩ thêm!”

Quản Phong gật gật đầu nói:“Dù sao việc này giao cho ngươi, ngươi nhất định phải mang việc này dẹp yên!”

Thất Thất cầm lấy thỏi vàng gài đầu, cũng không biết Quản Phong lần này sao lại xem trọng mình như vậy, nhưng vì đỉnh vàng kia, Thất Thất trả lời hăng hái:“Đương nhiên, đương nhiên, nào có chuyện nô tỳ làm không ổn!”

“Nhận tiền của người, giúp người tiêu tai” đây là lời nói chí lý của Thất Thất ở Ô Y Hạng sống hơn 14 năm, đỉnh vàng kia cầm ở trong tay cảm giác vô cùng tốt, nhưng cũng trầm trọng dị thường, Thất Thất cau mày bắt đầu lo lắng mình nên làm thế nào đem Phán Hê tên tiểu nhân đắc chí kia từ trên đùi Doãn Trường Ninh đuổi đi, vốn nghĩ đến phương pháp tốt nhất chính là tìm một cô gái khác nhiều hấp dẫn hơn thay thế, loại phương pháp lấy độc trị độc này là dùng được nhất, nhưng Quản Phong không thích, Thất Thất chỉ phải nhanh chóng cất vàng quay về phòng nhỏ của mình suy nghĩ làm thế nào thay người tiêu tai.

Thời điểm ở trước cửa phòng Doãn Trường Ninh đi qua đi lại đến vòng thứ năm, Thất Thất rốt cục nghe được tiếng Doãn Trường Ninh:“Tôn Tiểu Lăng, ngươi cả buổi chiều đều ở trước cửa lắc lư cái gì? Còn lắc lư, cẩn thận bốn vương bảo người ta đem da ngươi lột ra, rồi treo ngươi phơi khô ngoài trời!”

Thất Thất biết Doãn Trường Ninh ác, nói được thì làm được, nhưng nhìn chung hắn vẫn để ý mình, vội vàng xốc mình đi vào, thấy phòng một mảnh xuân sắc, Doãn Trường Ninh ôm Phán Hê, bên tháp ném hơn 10 bình rượu, trong tay còn bưng ly, trong phòng tối trừ bỏ tiếng cười quyến rũ của Phán Hê, chính là tràn ngập một mùi rượu lâu năm nồng đậm, Phán Hê vừa thấy đến Thất Thất khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xinh đẹp như trứng ngỗng kia lập tức suy sụp xuống, không nhéo nói:“Vương gia, ngài sao để cho hắc nô như vậy đến mất hứng nha?”

Doãn Trường Ninh nghe xong ha ha cười nói:“Ước chừng tiểu hắc nô thấy bốn vương cùng Phán nhi mỗi ngày ở trên giường tiêu dao sung sướng, nàng xuân tâm mình động đi!”

Thất Thất nghe xong thật muốn có chí khí quay người lại đi ra ngoài, sau đó lại ra ngoài đường tiêu dao xài hết mười lượng vàng kia, Doãn Trường Ninh ngươi biết uống rượu hưởng dụng nữ nhân ân, chẳng lẽ Tô Thất Thất ta không biết uống rượu hưởng thụ nhân sinh, nhưng vừa nghĩ đến mười lượng vàng kia bây giờ còn không phải của mình, lại anh hùng hựt hơi dừng chân, giả ho một tiếng mới nói:“Vương gia, nô tỳ ở Bắc Tề trần đây cư nhiên phát hiện một chỗ chơi vui vô cùng!”

Doãn Trường Ninh vừa nghe có chút không tin nhìn Thất Thất, Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh không tức giận lập tức bước lên phía trước một bước mới nói:“Vương gia, là thật!”

Doãn Trường Ninh suy nghĩ một hồi, buông lỏng tay Phán Hê nói:“Nếu không phải là chuyện thú vị, bốn vương không lột da rút gân ngươi là không được!”

Thất Thất vội vàng cười ngượng nói:“Thật là một chỗ rất thú vị!”

Vì thế Doãn Trường Ninh đứng dậy tắm rửa thay quần áo, Thất Thất liền đứng ở dưới ánh mắt có thể giết chết mình kia của Phán Hê, không yên bất an chờ Doãn Trường Ninh tắm rửa thay quần áo, nhưng mà thằng nhãi này tắm rửa thay quần áo tính ra thật sự là bằng tốc độ sinh đứa nhỏ, thời điểm lèo nhèo, ăn mặc đến cảnh xuân sắc lạn xong đi ra, trời bên ngoài đã muốn hoàn toàn đen thui.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Đường Về Phong Ba 4

Doãn Trường Ninh cười ngửa cùng Thất Thất ở Bắc Tề trần đi dạo hơn phân nửa đêm, rốt cục kiểm chế không được kéo giọng hỏi:“Tôn Tiểu Lăng, cái chỗ mà ngươi gọi là chơi vui, chính là mang bốn vương dắt ngựa đi rong dạo chơi Bắc Tề trần sao?”

Đi dạo hơn phân nửa đêm này, Thất Thất đã sớm gấp đến độ ra mảy thân mồ hôi, nhưng nàng mang theo Doãn Trường Ninh dạo hơn phân nửa trần Bắc

Tề, vẫn không nghĩ tới thứ nào chơi vui cả, trong lòng Thất Thất mãi kêu: Xong rồi, xong rồi, Đồng Tiền tiểu cô nãi nãi hôm nay chết chắc rồi! Chợt thấy phía trước có một tiệm mì chiên, hôm qua nàng theo Quân Phong ở trên đường từng vụng trộm mua ăn, cảm thấy thơm giòn đặc biệt ăn ngon, Thất Thất lập tức tinh thần tỉnh táo, quyết định ngựa chết trị thành ngựa sống nói: “Tướng quân gia, làm sao có thể đâu, ngài coi nô tỳ thành cái dạng người gì, nô tỳ làm sao có thể lừa ngài đâu, nô tỳ ở Bắc Tề phát hiện một món ăn ngon cực kỳ, cho nên muốn mang Vương gia đến ăn thử!”

Doãn Trường Ninh vừa nghe liền hừ một tiếng nói: “Miệng lưỡi trơn tru, làm thế nào từ chơi vui biến thành ăn ngon rồi!”

Thất Thất vội nói: “Tướng quân gia, nô tỳ đảm bảo ngài ăn rồi sẽ còn đến nữa!” Nói xong lập tức nhảy xuống ngựa, đối với người nặn mì kia nói: “Chiên phần mì cá!”

Doãn Trường Ninh thấy cũng nhảy xuống, chỉ vào quầy mì kia hỏi: “Chính là cái này!”

Thất Thất vừa gạt đầu vừa hết sức thuận thực kéo ra băng ghế dài, dùng tay áo lau, Doãn Trường Ninh liền ngồi xuống, Thất Thất đứng ở một bên nhỏ giọng nói: “Tướng quân gia, mì cá chiên kia thật sự ăn ngon lắm, vào miệng lập tức tan ra, nô tỳ từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn qua thứ nào ngon như vậy, thậm chí thứ ăn ngon như thế, làm sao cũng nên mời Vương gia nếm thử!”

Doãn Trường Ninh nghe xong vươn tay xoa bóp tiểu hắc mặt của Thất Thất nói: “Tôn Tiểu Lăng, người tiểu hắc nô này, dám hồ lộng bốn vương như vậy, coi chừng bốn vương lấy người đem chiên, nếm thử xem sẽ là cái hương vị gì!”

Thất Thất vì mười lượng vàng kia quyết định không đếm xỉa đến, lập tức nói: “Lão sư phụ làm một phần mì giống của ta vậy cho vị gia này ăn đi!” Nói xong sau đó lại nhỏ giọng nói với Doãn Trường Ninh: “Tướng quân gia, ăn đồ của nô tỳ, ngài liền bớt giận đi!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất nói: “Trừ phi người đáp ứng bốn vương về sau không gọi người là Tôn Tiểu Lăng, gọi người là Tô Thất Thất!”

Thất Thất lẳng lẳng nhìn Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh hất lông mày nói: “Không đáp ứng thì quên đi, phần mì chiên kia người tự giữ ăn no một mình đi!”

Thất Thất sợ mười lượng vàng cứ như vậy bay mất, vội vàng nói: “Nô tỳ sống là người của Vương gia chết là quý của Vương gia, Vương gia muốn đổi tên cho nô tỳ liền đổi tên là được!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất mất hứng nói: “Người không thành thật, bốn vương mất hứng!”

Thất Thất vì vàng lại nhượng bộ nói: “Nếu Vương gia thích, gọi cái gì cũng được!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng lại càng không cao hứng nói: “Vẫn không thành thật!”

Thất Thất chỉ phải nói: “Vậy gọi Tô Thất Thất là được!” Nói xong lời này, Thất Thất cũng rất muốn khóc, thật sự rất muốn khóc rống một hồi, Doãn Trường Ninh mặt mày mới có ý cười lớn tiếng nói: “Lão nhân gia, mì kia không cần chiên, chiên cá không là được rồi!”

Ông lão chiên mì vừa nghe, vội đem mì cá vừa chiên xong bung lên, Doãn Trường Ninh vươn tay tách một miếng, đặt ở trong miệng vừa ăn vừa đắc ý nói: “Thất Thất, đừng nói thật đúng là ăn ngon, một ngụm cắn xuống ngoài xốp trong giòn, răng má lưu hương nha!”

Thất Thất ngượng ngùng cười cười, khó chịu qua đi, nghĩ đến cầm chắc mười lượng vàng so với cái gì đều chân thật, một cái tên của mình có thể đổi mười lượng vàng, cũng coi như đủ sở hụi, đang suy nghĩ làm thế nào lừa Doãn Trường Ninh không còn đem Phán Hề kia ôm đến trên đùi, mình coi như đại công cáo thành, sau đó đi nơi nào đó phóng khoán một phen đây, lại nghe Doãn Trường Ninh vô sỉ nói: “Thất Thất, nói cho ta biết, làm sao mới có thể đem một thân đen thui này của người làm mất!”

Thất Thất sùng sốt một chút, mình biến thành bộ dạng này, nàng chưa từng nghĩ đến sẽ thay đổi trở về, tuy nhiên bằng bản thân nàng mà nói là phi thường thích bộ dạng trước mắt này, người không giống người, quý không giống quý, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần nói: “Tướng quân gia, bộ dáng này của nô tỳ rất tốt!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nhân tiện nói: “Cô gái nào không thích dung mạo, bộ dạng này có thể có cái gì tốt!”

Thất Thất cười khổ một chút nói: “Tướng quân gia, có người sinh ra một bộ dáng tốt là phúc khí, người giống như nô tỳ vậy bề ngoài xấu chút sợ mới là phúc khí!”

Doãn Trường Ninh chợt vươn tay ôm cổ Thất Thất, hung hăng vò vào trong ngực nói: “Dùng phương pháp gì mới có thể cho người khôi phục bản mạo, lo gì...” Doãn Trường Ninh bỗng nhiên dừng lại nửa câu nói sau của mình, hẳn bị chính hành động của mình rung động, bản thân mình đến tốt cùng là đang làm cái gì, thật là mê muội đầu óc.

Thất Thất cũng bị Doãn Trường Ninh rung động, nghĩ chuyện tình Quân Phong giao cho, vội tránh khỏi cái ôm của Doãn Trường Ninh vội la lên: “Vương gia cho dù thích mỹ nữ, cũng nên tìm cô nương đứng đắn, Phán Hề cô nương kia làm sao cũng là nữ tử phong trần, lai lịch bất chính, Quân đại nhân sẽ lo lắng!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng nói: “Quân Phong lo lắng cái gì, bất quá nếu là Thất Thất yêu thương nhưng nhớ, bốn vương tính ra có thể cân nhắc không cần Phán Hề kia nữa!”

Thất Thất vừa nghe vì mười lượng vàng kia mình dường như còn phải hy sinh con người mình, hy sinh một lần hai lần, nàng cũng nhẫn nhịn chấp nhận, nếu

trường kỳ hy sinh, mình sao còn có cơ hội đi tiêu dao sung sướng, vội vàng nói: “Tướng quân gia thật sự là cắt nhắc nô tỳ, nô tỳ vừa đen lại xấu, bộ dáng không bằng Phán Hề cô nương một phần, hát múa đàn giống nhau cũng không biết, tướng quân gia thích ai cũng sẽ không thích như nô tỳ vậy nha!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng mới nói: “Ta không thích mỹ nữ, ta hợp ý xấu nữ, xấu giống Thất Thất vậy, còn là loại muốn cái gì không có cái đó!”

Thất Thất nghe xong con mắt lại đỏ, tự mình tổn hại mình là một chuyện, nhưng người đàn ông đem mình biến thành bộ dáng này đến tổn hại mình, trong đầu Thất Thất ít nhiều vẫn có chút không thể tiếp thu, Doãn Trường Ninh thấy hai mắt Thất Thất có chút đỏ, sợ là lại chọc đến chỗ đau của nàng, vội vòng vo dối đê tài hỏi: “Thất Thất, người không phải còn có một mỗ mỗ sao, đi nơi nào rồi?”

Thất Thất cúi đầu, lại càng không muốn nói chuyện, Doãn Trường Ninh thấy nhân tiện nói: “Chúng ta về đi!” Nói xong vươn tay đem Thất Thất bế lên Tứ Bảo, Thất Thất chưa từng nghĩ đến mình chăm sóc Tứ Bảo lâu như vậy, có bao nhiêu lần rửa tâm bất lương, muốn ị lên trên người Tứ Bảo, không nghĩ tới cư nhiên là như thế cười lên con vật này, vừa nghĩ đến đây, Thất Thất lại cao hứng, nói không chừng lúc nào đó, mình cũng có cơ hội đem Doãn Trường Ninh tên kia cứ như vậy dẫm nát dưới chân!

Doãn Trường Ninh suy sút sáng sớm lại ăn mặc cảnh xuân sáng lạn đứng lên, phân phó Quân Phong ngay hôm đó xuất phát đi Thượng Dàn, Thất Thất thấy Quân Phong thở ra một hơi dài, sắc mặt rốt cục khôi phục như bình thường, lạnh lùng lạnh nhạt, Thất Thất lên cho rằng sắc mặt Quân Phong vẫn tương đối khó coi, trong lòng nàng mới thoải mái chút.

Bởi vì Thất Thất mang Doãn Trường Ninh từ dưới mộ Phán Hề bắt cóc đi, mà Doãn Trường Ninh sau khi trở về cũng không còn quan tâm Phán Hề ra sao nữa, Phán Hề kia lại đem Thất Thất hận đến trong xương, Thất Thất kêu khổ không thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Vương Phủ Thượng Dàn 1

Doãn Trường Ninh không hề uống rượu cột nhà Phán Hề, vẫn không sót ruột gì chạy đi, cho nên một đường đi tới, đến Thượng Dàn đã gần cuối tháng chín, cuối tháng chín Thượng Dàn thành đã hơi có gió lạnh.

Thượng Dàn thành cùng Đồng thành phong cách hoàn toàn không giống, nhưng Thất Thất lên cho rằng Thượng Dàn so với Đồng thành khí phách thô tục hơn một ít, phong cách kiến trúc rõ ràng đồ sộ hơn, Doãn Trường Ninh ra khỏi Đồng thành cực kỳ bừa bãi, tiến vào Thượng Dàn thành lại cực kỳ thu liễm, loại phong cách ra khỏi thành và vào thành này hoàn toàn bất đồng làm cho Thất Thất có chút giật mình, nhưng Quân Phong cùng những tùy tùng đều thay đổi thường phục cực kỳ điệu thấp theo Doãn Trường Ninh vào thành, đoàn người lặng yên không một tiếng động ở một hoàng hôn cuối thu đến Hâm vương phủ, Thất Thất cảm giác không giống Vương gia hồi phủ, càng giống đánh lên vương phủ hơn một ít.

Hâm vương phủ là một tòa nhà phong cách cổ xưa trang trọng chiếm cứ một vùng đất rộng rãi, Thất Thất xem ba cái chữ to trên cửa cổng, lại liếc mắt một cái chữ viết trên cây quạt mình, dường như có chút giống vết giống nhau, nhưng ở lúc Thất Thất còn chưa biện luận ra cái nguyên do gì, gia phó trước cửa vừa nhìn thấy xe ngựa của Doãn Trường Ninh đã lập tức nghênh đón, rất nhanh Thất Thất đã theo những người hầu chen nhau vào vương phủ, chỗ Doãn Trường Ninh ở tên là “Cánh bình điện”

Mặc dù hành trình không nhanh, nhưng một đường bốn ba, thân thể Thất Thất rốt cuộc có chút ăn không tiêu, hai chân có thể chạm đất tự nhiên không hiểu sao hưng phấn, Quân Phong an bài phòng ở cho nàng cũng ở “Cánh bình điện”, so với gian phòng nhỏ ở tướng quân phủ Đồng thành đông lạnh hạ nóng kia tốt hơn rất nhiều, cũng không biết là Thượng Dàn kiến trúc rộng rãi cho phép, hay là bởi vì nguyên nhân khác, trước mắt gian phòng này so với gian phòng ở Đồng thành rộng hơn không chỉ gấp đôi, trừ bỏ cái giường còn bày thêm một ít gia cụ đơn giản, có tủ quần áo, cái bàn, giường kia cũng trải đệm giường thật dày, không giống căn phòng trước kia chỉ có một cái giường gỗ trải cỏ khô, nằm trên đó còn lưng lay lắt lắc, Thất Thất lớn như vậy, trừ bỏ hoàng cung Đồng thành chỗ ở thoải mái nhất kia, hoàng cung kia mặc dù tốt, nhưng Thất Thất mỗi ngày đều bất an không yên, thì gian phòng này, Thất Thất phá lệ thoải mái, vừa nằm trên giường còn có chút mơ hồ.

Thất Thất vừa mộng chu công, chợt nghe người kêu lên: “Tôn Tiểu Lăng!”

Dọc theo đường đi Doãn Trường Ninh đều thích ôm nàng kêu “Thất Thất”, cho nên Thất Thất sắp tiến vào trong mộng nhất thời không nghĩ tới Tôn Tiểu Lăng kia là ai, tỉnh ngộ lại đây liền nhìn thấy gương mặt lạnh của Y Phương kia khinh thường ở bên cạnh bàn cách giường khá xa, Thất Thất miễn cưỡng duỗi thắt lưng mới ngồi dậy cười nói: “Nguyên lai là Y Phương tỷ tỷ nha!”

Y Phương vừa nghe liền hừ một tiếng nói: “Ai là tỷ tỷ người!”

Thất Thất vội vàng sửa lời nói: “Nguyên lai là Y Phương tiểu thư nha!”

Y Phương liếc ngang nàng một cái mới nói: “Đại công chúa gọi người đi hỏi chuyện!”

Thất Thất có năm mươi lượng hoàng kim thật sự khinh thường đi kiểm 10 lượng bạc của đại công chúa tiểu keo kiệt kia, nhưng biết đó là nhân vật thực quyền không thể đắc tội, chỉ phải ngồi dậy, theo Y Phương ra khỏi phòng, vừa ra cửa nửa bước, lại nghe có người nói: “Tiểu Lăng cô nương!”

Thất Thất vừa nhắc đầu dĩ nhiên là Lôi Nhân, thấy Lôi Nhân, ánh mắt Thất Thất có chút đỏ, Lôi Nhân lại bước nhanh đi lên hỏi: “Tiểu Lăng cô nương đây muốn đi nơi nào?”

Thất Thất còn không có đáp lời, Y Phương kia lại nhận lấy nói: “Thì ra là Lôi tướng quân, đại công chúa kêu Tiểu Lăng hỏi chuyện!”

Thất Thất cảm thấy Y Phương kia đối với mình là lạnh băng, mà trong lời nói cùng Lôi Nhân rõ ràng có chút nhiệt độ, nhìn Lôi Nhân ánh mắt cũng có chút quái dị, nhưng ánh mắt Lôi Nhân kia chỉ dừng ở trên người nàng ta một chút rồi vội vàng biểu đạt nói: “Biết người theo tướng quân về bắc, thật cao hứng!”

Y Phương thấy Lôi Nhân không để ý đến mình, trên mặt hiện ra khó chịu, Thất Thất vội trả lời: “Lôi tướng quân, thấy người, nô tỳ cũng thật cao hứng!” Nói xong lời này, Thất Thất thấy sắc mặt Y Phương kia càng thêm không tốt, cũng không dám quá mức “Thấy Lôi tướng quân nô tỳ thật cao hứng”, Y Phương lại lớn tiếng nói: “Tôn Tiểu Lăng nào có nói nhảm nhiều như vậy, nán lâu đại công chúa chờ sốt ruột!”

Thất Thất chỉ phải hướng về phía Lôi Nhân chấp tay một cái, Y Phương cũng khom người một chút, liền dẫn Thất Thất đi về phía trước, lại gặp phải Doãn Trường Ninh từ bên ngoài tiến vào, vừa thấy liền hỏi: “Y Phương người đây là mang tiểu hắc nô của bốn vương đi nơi nào?”

Y Phương vội quỳ xuống đáp lời: “Hồi bẩm Vương gia, đại công chúa quan tâm Vương gia một đường hành trình có chuẩn bị chu đáo hay không!”

Doãn Trường Ninh nghe xong mới nói: “Ái phi thật sự là quan tâm bốn vương, tiểu hắc nô hồi bẩm xong nhanh chóng trở về hầu hạ bốn vương.”

Thất Thất vội vàng lạnh trí trả lời: “Vâng, Vương gia, nô tỳ theo Phương tiểu thư đi nói xong sẽ trở về!”

Thất Thất cùng Y Phương hành lễ với Doãn Trường Ninh, rồi mới ra khỏi viện, vừa ra ngoài Y Phương liền lạnh lùng hỏi: “Người hình như cùng Lôi tướng quân rất quen thuộc!”

Thất Thất vừa nghe liền cười nói: “Lôi tướng quân làm người hiền lành, rất chăm sóc thuộc hạ, hắc nô như nô tỳ vậy, hẳn cũng không giống người nào đó chó cậy gàn chủ, làm nô tỳ lại có bộ dáng như tài trí hơn người!”

Y Phương vừa nghe lập tức mặt hạnh tròn tròn nói: “Tôn Tiểu Lăng, lời này của người là cái ý gì?”

Thất Thất thực giật mình nhìn Y Phương nói: “Hồi bẩm Y Phương tiểu thư, lời này của nô tỳ không có ý gì!”

Y Phương kia không chút nghĩ ngợi vẫy tay liền hướng lên mặt Thất Thất giáng xuống, Thất Thất vừa thấy vội hướng qua một bên tránh, kêu lên: “Người dám đánh nô tỳ, nô tỳ là người hầu của Vương gia!”

Y Phương nghe xong cứng rần thu hồi tay, rốt cuộc không dám đắc tội Doãn Trường Ninh.

Đến “Thấu tâm điện” của đại công chúa, Thất Thất vừa thấy rõ ràng so với Doãn Trường Ninh còn xa hoa hơn một ít, nhưng không đại khí bằng Doãn Trường Ninh, tuy nhiên gặp qua đại công chúa cùng Doãn phi, Thất Thất cũng biết phẩm vị của đại công chúa người này, tuy là tôn quý, xa hoa, sang trọng, nhưng cấp bậc không bằng Doãn Trường Ninh, Doãn phi, nhưng Tô Thất Thất nàng cũng không phải cấp bậc cao gì, cũng không tiện bình luận nhiều về đại công chúa.

Đại công chúa tính ra không phải giống như Y Phương không có kiến thức, nhẹ giọng nói nhỏ hỏi chuyện Doãn Trường Ninh một đường trở về, Thất Thất chỉ chọn những sự tình không quan trọng, trên mặt đại công chúa đều là vẻ cười, nàng cũng không biết đại công chúa đối với câu trả lời của mình là vừa lòng hay là không hài lòng, tất cả hồi bẩm xong rồi, đại công chúa lại hỏi thêm câu cũ: “Trên đường đều là ai hầu hạ Vương gia vậy?”

Thất Thất nhân tiện nói: “Chỉ có Phán Hề cùng nô tỳ!”

Đại công chúa vừa nghe bộ mặt vốn mang nét cười chợt âm trầm xuống dưới nói: “Tiểu hồ ly tinh kia, Vương gia còn mang theo!”

Thất Thất biết Phán Hề kia là người của Bạch Viện, cũng không khách khí nói: “Thật không phải, chiêu thuật hạ lưu đến cực điểm, vì quần quít lấy Vương gia, aiz, nô tỳ thật sự nói không ra miệng!”

Đại công chúa liền gật gật đầu nói: “Bản cung biết người muốn nói gì, không có người ngoài ở đây!”

Thất Thất nghĩ đến Thiên Hề kia chết thảm, mà Doãn Trường Ninh kia ôm ấp mình cũng không ít tội, vì thế vội vàng lác đầu nói: “Hồi bẩm công chúa, đã không còn!”

Đại công chúa liền để cho Y Phương ban thưởng Thất Thất, Thất Thất cao hứng phấn chấn ở dưới ánh mắt khinh thường của Y Phương tiếp nhận thưởng, sau đó hành lễ cáo lui trở về “Cảnh bình điện”.

Vừa rảo bước tiến vào phòng Doãn Trường Ninh, chợt nghe Doãn Trường Ninh thân nhiên hỏi: “Lại được bao nhiêu lợi ích!”

Thất Thất cao hứng phấn chấn nhảy qua mở tay ra nói: “Vương gia người xem, nàng lần này cư nhiên cho nô tỳ hai mươi lượng nha, bút tích thật lớn nha!”

Doãn Trường Ninh vênh miệng một chút nói: “Thật sự là không có phẩm hạnh gì cả, đi ủ ỏ chán cho bốn vương!”

Thất Thất được bạc, thấy lần này không nghiền thành bột bạc cho nàng, cũng lười cùng Doãn Trường Ninh so đo, cời giày, cời vớ liền hướng lên trên giường nằm nói: “Trưởng quân gia, giường ngủ thật thoải mái, nô tỳ vừa nằm lên liền mệt mỏi!”

Doãn Trường Ninh đi đến bên giường cũng lười biếng nằm xuống, quay đầu vừa thấy Thất Thất cư nhiên đã ngủ, nhưng bởi vì phương bắc lạnh, nàng vẫn có chút ho khan, cho nên ngủ không phải thực an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Vương Phủ Thượng Dân 2

Thất Thất từ trên giường Doãn Trường Ninh thức dậy mới có chút nghĩ mà sợ, đại công chúa kia rõ ràng là tính ghen rất nặng, nếu biết mình cả đêm ngủ ở trong ổ chăn của Doãn Trường Ninh, có phải sẽ nghĩ phương pháp đem mình cũng đuổi mất hay không, xem ra, về sau mình vẫn phải cẩn thận mới nhất!

Thất Thất đang nghĩ tới, chợt có người tiến vào nói: “Đại công chúa đến đây!”

Thất Thất vội xoay người xuống giường, nhưng nàng thật sự không kịp chạy ra bên ngoài, linh cơ vừa động nhanh chóng mặc vào áo khoác, tiện tay đem giày của mình cùng vớ đều đá đến dưới giường, sau đó bắt đầu động tay xếp chăn, còn không có xếp xong chợt nghe đến tiếng ngọc bội va chạm vào nhau, Thất Thất lại làm bộ hết sức bán mạng xếp chăn, sau đó nghe được tiếng Y Phương: “Nô tài lớn mật, thấy công chúa thể mà không quý!”

Thất Thất vội vàng ào ào phát run xoay người quý xuống: “Nô tỳ không biết đại công chúa đại giá quang lâm, nô tỳ có tội, nô tỳ tội đáng chết vạn lần!”

Đại công chúa lại nhẹ giọng nói nhỏ: “Y Phương, Tiểu Lăng đang làm việc, người không biết vô tội, Tiểu Lăng đứng lên trả lời đi!”

Thất Thất trong lòng nghĩ: Người là đại công chúa đến đâu mà không phải là điều vô dương oai, tiến vào phòng Doãn Trường Ninh thẳng nhai này cư nhiên lại lặng yên không một tiếng động, tiểu cô nãi nãi không hành lễ với người mới là chính lễ!

Thất Thất đứng dậy một thân mỏng như cánh ve đứng ở bên cạnh, đại công chúa liền hỏi: “Tiểu Lăng, đêm hôm qua con hồ ly tinh kia có đến câu dẫn Vương gia không?”

Thất Thất vốn định đem Phán Hề kia vu cáo một bài, nhưng nghĩ thời điểm như thế này, nàng nếu biện giải, đại công chúa khẳng định sẽ có thời gian cùng tinh lực hiểu biết rõ ràng, giờ trò với người ta sẽ không thành công, ngược lại còn chọc một thân rắc rối, vì thế liền cực kỳ thành khẩn nói: “Hồi bẩm đại công chúa, Vương gia đêm qua là một người nghỉ ngơi!”

Đại công chúa nghe xong sắc mặt tốt hơn nhiều, Thất Thất cũng không biết vì sao nàng ta lại tốt, Doãn Trường Ninh thẳng nhai này vẫn chưa từng cùng nàng đồng phòng, hay chẳng lẽ chỉ cần Doãn Trường Ninh không ngủ cùng những phụ nữ khác, đại công chúa này liền vừa lòng, thấy đủ?

Đại công chúa lấy mắt nhìn một vòng xung quanh, Y Phương cũng nhìn khắp nơi, Thất Thất phi thường lo lắng các nàng phát hiện giày ở dưới giường, vừa mới cúi đầu liền phát hiện lộ ra một góc vớ trắng của mình, Thất Thất gấp đến độ trên chóp mũi đều ra mồ hôi, quả nhiên Y Phương kia liếc mắt một cái thấy được chỉ vào chiếc vớ kia nói: “Đại công chúa, đằng kia có vớ!”

Đại công chúa lập tức đem mắt vòng vo lại đây, lại nghe đến thanh âm của Doãn Trường Ninh: “Ái phi, sáng sớm đã đến vấn an bốn vương!”

Thất Thất nhẹ nhàng thở ra, đại công chúa chỉ phải quay người lại nói: “Vương gia, bản cung thấy hôm nay trời lạnh, cố ý lại đây vấn an Vương gia đệm chăn có người hầu hạ chu toàn hay không!”

Doãn Trường Ninh liền cười nói: “Quả nhiên vẫn là ái phi yêu mến bốn vương!”

Đại công chúa lại chỉ vào vớ ở dưới giường kia nói: “Vương gia, làm thế nào có lại có vớ trắng của nữ giới!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Ah, là Tiểu Lăng, bốn vương phạt nàng, làm việc tay chân vụng về, không phải đụng tới cái này thì là chạm vào phá hư cái kia, phạt nàng chân trần dọn giường cho bốn vương, miễn cho lại tay chân vụng về làm dơ giường của bốn vương!”

Đại công chúa sắc mặt mới tốt hơn, Thất Thất cũng “Hà” một hơi, Doãn Trường Ninh đuổi đi đại công chúa Y Phương cùng một đội nhân viên đi theo, Thất Thất thoáng cái liền ngã xuống trên giường, còn không có phục hồi lại tinh thần, Doãn Trường Ninh đã đi đến thấy hỏi: “Thất Thất tiểu hắc nô, lại làm sao vậy?”

Thất Thất vội vàng xoay người đứng lên nói: “Vương gia, chuyện này thật không phải người làm!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng nói: “Được bạc của người ta, muốn không công mà hưởng sao!”

Thất Thất lập tức ừ rừ nói: “Vương gia về sau có thể để cho Phán Hề tỳ tỳ ở ổ chăn cho ngài hay không, da kia mon mẹn thịt lại trắng nõn nà, so với nô tỳ

cũng thơm mát hơn nhiều!”

Doãn Trường Ninh nghe xong ừ một tiếng nói:“Đúng nha, thà rằng nhận bạc của người ta, cũng không nguyên ừ ỏ chần cho bốn vương, có phải hay không?”

Thất Thất bữu môi nói:“Vương gia, nô tỳ là sợ hãi!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói:“Người già vờ đi, dù là đứa ngốc cũng nhìn ra được người là giả vờ !”

Thất Thất vội nói:“Vương gia, là thật, nô tỳ kỳ thật trời sinh nhát gan!”

Doãn Trường Ninh nghe xong lại hừ một tiếng nói:“Đúng nhát gan, chưa đến năm sáu tuổi đã biết bịt ống khói nhà người ta trả thù!”

Thất Thất bị Doãn Trường Ninh nắm nhược điểm, bồng hết chỗ nói rồi, lại nghe Doãn Trường Ninh nói:“Thất Thất tiểu hắc nô nhanh chút đem giường thu dọn xong, lại đẩy hầu hạ bốn vương!”

Thất Thất đành phải ba chân bốn cẳng đem chiếc giường kia chuẩn bị cho tốt, lại vội vàng chạy đến bên người Doãn Trường Ninh, thấy Doãn Trường Ninh ngồi ở trên ghế dựa rộng thùng thình, phơi nắng mặt trời mùa đông, thập phần thích ý nhắm mắt lại, Thất Thất không biết bảo nàng qua hầu hạ cái gì, liền đứng ở một bên phơi nắng theo, lại nghe Doãn Trường Ninh miễn cưỡng nói:“Gọi người hầu hạ kia!”

Thất Thất phơi nắng đang thoải mái vừa nghe vội hỏi:“Nô tỳ không biết Vương gia muốn hầu hạ như thế nào!”

Doãn Trường Ninh liền kêu:“Vừa rồi chạy về cứu người nào đó, chân đau, bóp chân!”

Thất Thất vừa nghe liền có chút phần nộ nói:“Nếu không phải người để cho ta ỏ chần, làm sao lại cần chạy về cứu ta chứ?”

Doãn Trường Ninh vừa mở mắt nói:“Thất Thất tiểu hắc nô, người thật đúng là ba ngày không đánh sẽ lên phòng khách gõ ngói nha, nếu không động thủ, cẩn thận bốn vương trừng trị cái mông đen thui kia của người!”

Thất Thất chỉ phải quỳ xuống vội xoa chân cho Doãn Trường Ninh, đang xoa, Quân Phong lại vội vàng đi đến nói:“Vương gia, thái tử cùng Vận vương tới chơi!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng nói:“Người đi nói bốn vương bị bệnh!” Nói xong chợt đứng lên, đi vào trong phòng, lúc Thất Thất theo vào, Doãn Trường Ninh đã xốc lên cái giường Thất Thất cực nhọc vất vả thu xếp tốt, Thất Thất nghĩ đến Doãn Trường Ninh tên kia giả vờ bệnh xong mình còn phải lại thu dọn một lần nữa, tìm liền đau đến đỏ mắt, Doãn Trường Ninh lại kêu:“Còn không mau cởi áo cho bốn vương!”

Thất Thất chỉ phải luống cuống tay chân cởi áo khoác cho Doãn Trường Ninh, nhìn Doãn Trường Ninh ngã trên giường, lại nói:“Vương gia giả vờ như vậy không giống lắm!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Vậy phải giả như thế nào?”

Thất Thất vội nói:“Phải ở trên đầu đắp cái khăn ướt, mới giống!” Nói xong Thất Thất cầm ra chiếc khăn đặt ở trong thau đồng mình còn chưa kịp thu dọn ngâm lấy, vất khô một cái liền đắp trên trán Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh bị nước đã muốn lạnh kích thích nhìn Thất Thất nói:“Người cố ý !”

Thất Thất vội nói:“Nô tỳ không phải cố ý, hiện tại không còn kịp nữa, muốn giả bộ phải giả bộ giống chút, mặt cũng không đủ trắng, môi cũng đỏ quá mức, thấy thế nào cũng không giống bệnh nhân!”

Doãn Trường Ninh còn muốn nói cái gì đó, đã có người nói:“Hâm vương, Hâm vương bị bệnh, không thể trách đã có mấy ngày không vào triều !”

Thất Thất liền thấy Bạch Viện cùng một người nam giới mặt tròn trắng nõn đi vào, người nam kia mặc áo gió màu vàng hơi đỏ giống như long bào, Thất Thất nhìn ra sao cũng cảm thấy hai chân người nọ giống như cực kỳ vô lực, xem ra, đây hẳn là thái tử gì đó mà Doãn Trường Ninh nói, lại nghe Doãn Trường Ninh rên rỉ một tiếng, Thất Thất vội hỏi:“Vương gia, ngài phải muốn uống nước hay không?”

Doãn Trường Ninh hừ hai tiếng, mặt mày sáng sủa kia cùng Bạch Viện chạy tới bên giường, Thất Thất chỉ phải quỳ xuống, mặt trắng kia liền ngồi ở bên giường quan tâm hỏi:“Hâm vương, là bệnh gì, có truyền Thái y hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Vương Phủ Thượng Dân 3

Doãn Trường Ninh giả ý cả kinh chống thân mình ngồi dậy nói:“Là thái tử điện hạ cùng Vận vương, bốn vương thất lễ !” Sau đó lại giả bộ choáng váng đầu chống đỡ hết nỗi muốn té ngã xuống, thái tử kia thấy vội hỏi:“Hâm vương thân thể khó chịu không tất đa lễ, mau mau nằm xuống!”

Thất Thất thật sự không thấy ra Doãn Trường Ninh có ý tưởng muốn xuống giường hành lễ, đã thấy Doãn Trường Ninh cũng không khách khí liền nằm xuống, chẳng quản thái tử kia hỏi cái gì, chỉ trả lời một câu: “Bệnh cũ, vết kiếm thương đánh giấc lưu lại, phát ra, qua vài ngày là tốt rồi!” Sau đó lại không mở miệng nữa, rồi nghe thái tử kia nói: “Trước đó không lâu, Đại Kỳ quốc dùng Thiên Hương công chúa đến hòa thân, Thiên Hương công chúa là tiểu mỹ nhân nổi danh thiên hạ!”

Thất Thất nghe xong trong lòng chợt lạnh, lại nghe kia thái tử nói: “Phụ hoàng cho rằng Bạch Viện với người lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, hứa gả cho ai đều sợ mất công bằng, cho nên phụ hoàng tính cho người cùng Bạch Viện tỷ thí văn võ một phen, ai thắng có thể ôm mỹ nhân về!”

Doãn Trường Ninh hữu khí vô lực nói một tiếng: “Nhi thần đa tạ phụ hoàng cất nhắc!”

Thái tử kia vừa thấy Doãn Trường Ninh có hai phần hăng hái, vì thế lại nói: “Ngày định là 16 tháng 10, người cần phải mau chóng khỏe lên, nếu không chính là Bạch Viện một mình ôm mỹ nhân về!”

Doãn Trường Ninh lại có khí vô lực ừ một tiếng, sau đó mặc kệ thái tử kia nói tiếp cái gì, hần đều rất phiền chán càng không ngừng hừ hừ, Thất Thất này làm nô tài nghe xong còn chịu không nổi, nghĩ làm thái tử kia, tôn quý quen, khẳng định càng chịu không nổi, quả nhiên thái tử cuối cùng ngồi không yên, nói mấy lời thoải như nghĩ đường tốt hơn linh tinh, sau đó liền đứng dậy đi rồi.

Thất Thất từ dưới đất đứng lên, thấy Doãn Trường Ninh gác chân nằm trên giường đang nhìn nàng, Thất Thất không biết có phải trên mặt mình mọc hoa hay không, vội vươn tay đi sờ, Doãn Trường Ninh kéo khăn xuống dịu dàng nói: “Thất Thất tiểu hắc nô, bốn vương thật nghĩ muốn người, ném thử xem là cái tư vị gì!”

Thất Thất sợ tới mức “Bùm” một tiếng quỳ xuống nói: “Vương gia, người tha nô tỳ đi!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Đáng chết, có biết bao nhiêu người muốn lên chiếc giường này của bốn vương hay không, cho người cơ hội còn không cần!”

Thất Thất liền cười nói: “Vương gia, lên cái giường này của ngài cần dũng khí rất lớn!”

Doãn Trường Ninh đắc ý vỗ giường nói: “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, không lên giường bốn vương sao hiểu được lạc thú cùng bốn vương ở trên giường!”

Thất Thất nghe xong trên mặt thì cười, trong lòng lại bắt đầu kết băng, Doãn Trường Ninh ngả ngón lấy tay nâng mặt Thất Thất lên nói: “Nhìn nụ cười này của người, ngoài cười nhưng trong không cười, muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi!”

Thất Thất nhân tiện nói: “Vương gia không lâu sau sẽ ôm được mỹ nhân về, cũng không cần xem bộ mặt khó coi này của nô tỳ!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng nói: “A, tiểu hắc nô cũng biết ghen tị, chưa, thật khó nghe!”

Thất Thất nhân tiện nói: “Vương gia ngài thực biết nói giỡn!” Thất Thất nói xong những lời này, bản thân mình cũng cảm thấy có chút chua, Doãn Trường Ninh lại bỗng nhiên bắt được tay nàng đem nàng ôm vào nhập trong lòng nói: “Chỉ cần người không đồng ý, bốn vương sẽ không đi ôm cái mỹ nhân gì về!”

Thất Thất vội tránh ra nói: “Vương gia, ôm mỹ nhân về mới là chính đạo của ngài, nô tỳ chỉ là một tiểu hắc nô hầu hạ người, nào dám không đồng ý!”

Doãn Trường Ninh có chút thất vọng buông tay ra, nhìn Thất Thất một hồi lâu mới nói: “Người có đôi khi cứ như bài xích ta!”

Thất Thất vội nói: “Vương gia, nô tỳ không có, ngài đa tâm!”

Doãn Trường Ninh lại không đồng ý, không buông tha cho truy hỏi: “Nói cho bốn vương, làm thế nào mới có thể làm cho người vui vẻ lên?” Nói xong lại đem Thất Thất ôm vào trong lòng nhẹ giọng hỏi: “Làm thế nào mới có thể tiếp nhận bốn vương?”

Thất Thất ánh mắt đau xót, trong lòng lại nói: Doãn Trường Ninh người đồ khốn kiếp này, Tô Thất Thất ta hận không thể giết người, có người lắc lư ở trước mắt, Tô Thất Thất ta có thể vui vẻ lên được mới là lạ!

Thất Thất không biết Doãn Trường Ninh buông tay ra khi nào, dù sao thì mình vẫn ngờ ngác dùng cái tư thế kia đứng yên thật lâu.

Ngày kế tiếp, Doãn Trường Ninh ít ở trong phủ, ngay cả đại công chúa thích làm âm ỉ kia cũng ít khi đến kiểm tra phòng, dò xét, Thất Thất không biết bọn họ có phải đều bận rộn chuyện hòa thân hay không, nàng cũng hiếm khi có loại thời điểm thanh nhàn này, trời lạnh, nàng ho khan càng ghé góm, cũng may phòng Doãn Trường Ninh âm áp, Thất Thất cơ bản không dám ra khỏi phòng Doãn Trường Ninh, lúc Doãn Trường Ninh không ở, nàng liền cuộn người ở một góc phía sau giường, ngồi im lặng, thường thường ngồi cả ngày chỉ ăn một chút cơm.

Thất Thất ở trong loại cuộc sống này hăm đến 16 tháng 10, ngay cả Doãn Trường Ninh hơn 10 ngày không gặp rốt cục đã trở về viện, sáng sớm thức dậy liền ăn mặc gọn gàng chói người, ngay cả con Tứ Bảo kia của hắn cũng bôi một lượt dầu bóng, sau đó Doãn Trường Ninh cười con Tứ Bảo của hắn kia mang theo một đội vệ sĩ người ngựa chỉnh tề sáng sớm liền ra khỏi vương phủ, Thất Thất nhìn theo Doãn Trường Ninh đi xa, mới thu hồi tầm mắt, lại nghe có người nói: “Thiên Hương công chúa Đại Kỳ quốc kia là bóng ma của Vương gia, Vương gia đã thề nhất định phải được!”

Thất Thất nghe ra thanh âm là Quân Phong, cũng không quay đầu nói: “Vậy Quân đại nhân vì sao không đi giúp Vương gia?”

Quản Phong thần nhiên nói:“Vấn có Vương gia, vũ có Lôi Nhân, Quản mỗ đi là dư thừa !”

Thất Thất cười mĩa nói:“Quản đại nhân văn vũ song toàn, không đi rất đáng tiếc , ít nhất Vương gia thiếu đi không ít phần thắng!”

Quản Phong thờ dài nói:“Quản mỗ lại không hy vọng Vương gia thật sự ôm cái mỹ nhân gì về!”

Thất Thất nghe xong có chút giật mình nói:“Nô tỳ còn tưởng rằng Vương gia ôm mỹ nhân về là mục đích chung!”

Quản Phong mở miệng một chút, lại phát không ra tiếng, sau đó sẽ không lại mở miệng nói chuyện, Thất Thất ngược lại ngạc nhiên hỏi:“Vậy Đại Kỳ quốc kia đưa Thiên Hương công chúa đến hòa thân, là ai hộ tống đến!”

Quản Phong nhân tiện nói:“Là binh mã đại nguyên soái của bọn họ Vương Quốc Khánh hộ tống!”

Thất Thất sững sốt một chút, sau đó lại nghe Quản Phong nói:“Hôm qua huynh trưởng của người Tôn tham tướng cũng đến Thượng Dàn thành!”

Thất Thất hoảng sợ, có chút cà lăm hỏi:“VẬY... vậy hẳn biết nô tỳ ở vương phủ không?”

Quản Phong nhân tiện nói:“Hắn hẳn là biết người ở trong này, mới yêu cầu đến Thượng Dàn nhậm chức !”

Thất Thất thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, cái gì kêu là bóng đèn xua không đi được, đại khái cái này chính là bóng đèn xua không đi được đây.

Thất Thất lại ho quay về cái góc của mình mà ngồi, Quản Phong cũng không nói tiếp gì nữa bỏ đi rồi, Thất Thất nhìn bóng dáng trên cửa sổ, đủ loại kiểu dáng , theo mặt trời dâng lên, chậm rãi đều biến mất, sau đó mặt trời chuyển tới mặt sau phòng, mặt sau kia có một cây du già, lúc này lá cây còn chưa rụng hết, cho nên trên cửa sổ không có ẩn ra bóng dáng gì, sau đó nữa trời chậm rãi tối đi, Thất Thất mới cảm thấy đói bụng, dường như mình lại một ngày không có ăn cơm, Thất Thất sợ lại ngồi nữa nhà bếp sẽ tắt lửa, ăn cái gì cũng không có , vì thế miễn cưỡng từ trong góc đứng lên đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, một luồng gió lạnh nghênh diện thổi tới, Thất Thất ngoài ý muốn thấy ngoài cửa để một cái mâm, mặt trên bày sẵn bát đĩa, cùng một thố canh, Thất Thất mở bát ra nhìn, bên trong có hai cái bánh bao, vừa sờ bánh bao còn nóng canh cũng nóng, vội lấy vào nhà vừa ăn vừa uống, ăn no, mới cảm thấy trên người ấm áp hơn một ít, nhưng xung quanh lại không phát hiện ra người nào.

Thất Thất chỉ phải thu dọn mâm chén trống không, hướng về phía phòng bếp đưa đi, lại nghe có người báo: Vương gia hồi phủ!

Thất Thất nhẹ buông tay, cái mâm kia rớt xuống đất, thố canh cùng mâm đều rớt đến dập nát!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Một Vương Gia Khác 1

Thất Thất kích động ngồi xổm xuống, muốn đem mấy thứ vỡ nát gì đó nhặt lên, Doãn Trường Ninh đã sai bước đi đến, Thất Thất cả kinh, tay bị mảnh vỡ kia cắt một chút, máu bỗng chốc liên chảy ra.

Doãn Trường Ninh vừa thấy bước lên phía trước bắt lấy tay Thất Thất hỏi:“Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Thất Thất vội muốn rút tay ra, lại nghe Doãn Trường Ninh cười nói:“Nguyên lai tiểu hắc nô máu chảy cũng là đỏ!”

Thất Thất lại một lần nữa muốn rút tay ra, Doãn Trường Ninh lại đem ngón tay nàng đặt ở trong miệng mút lấy, Thất Thất tức giận đẩy Doãn Trường Ninh nói:“Người tránh ra, tránh ra!”

Doãn Trường Ninh buông miệng ra, chợt duỗi tay đem Thất Thất ôm lấy nói:“Chờ ta đổi quần áo, mang người đi một chỗ!”

Thất Thất đạp mạnh hai chân, Doãn Trường Ninh vào nhà thay đổi một bộ quần áo gia cư thấp phần không rực rỡ, cầm áo khoác da chó, lại vươn tay đem Thất Thất bế lên một con ngựa đen, sau đó đánh ngựa liền đi ra ngoài.

Ngựa vừa chạy, gió lạnh nghênh diện thổi tới, Thất Thất ăn mặc mỏng manh thoáng cái liền lúi vào trong lòng Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh mở áo khoác ra đem nàng bao lại.

Thất Thất tránh ở trong áo khoác, nước mắt ứa khuất bỗng chảy ra, đang lúc suy ngẫm đau khổ buồn bã, chợt nghe Doãn Trường Ninh nói:“Đến rồi!”

Thất Thất chỉ cảm thấy đến thân thể chợt lạnh, đã bị Doãn Trường Ninh tên kia xách xuống ngựa, Doãn Trường Ninh nhảy xuống ngựa, cởi xuống áo khoác da chó khoác đến trên người Thất Thất, Thất Thất vừa định giả vờ khách khí, lại cảm thấy vẫn là ấm áp một chút có vẻ chân thật hơn, vì thế liền ngậm miệng, đánh giá cái chỗ theo như lời Doãn Trường Ninh nói “Đến” là cái dạng địa phương gì, một tiểu viện ngồi xanh đen không lớn lắm, thu dọn

sạch sẽ gọn gàng, Doãn Trường Ninh đẩy cửa ra đi vào, Thất Thất tò mò đi theo cùng, thấy giữa viện có một người phụ nữ mặc áo vải bông ngồi ở dưới mái hiên dường như đang dọn dẹp cái gì đó, Thất Thất có chút kinh ngạc sắc trời lúc này đây không đốt đèn cứ nhiên còn có thể làm việc, Doãn Trường Ninh kêu một tiếng:“Di Thanh, Ninh đã trở lại!”

Người phụ nữ được Doãn Trường Ninh gọi là Di Thanh kia vừa nghe liền mờ mịt đứng lên, Thất Thất mới biết được Di Thanh này là một người mù, Doãn Trường Ninh vội đi lên phía trước đỡ lấy người đó nói:“Đứng dậy làm việc gì!”

Di Thanh mờ mịt đem đèn trên bàn thấp lên cười nói:“Ninh nhi dường như dẫn theo khách?”

Doãn Trường Ninh cũng cười nói:“Đúng vậy, Di Thanh, lần này đi phía nam bán buôn bán, mua một tiểu hắc nô để sai sử!”

Nàng kia vừa nghe nhân tiện nói:“Cái gì mà tiểu hắc nô, đều là cha mẹ sinh dưỡng, đến đây, lại đây để cho Di Thanh nhìn một cái!”

Thất Thất không biết có bao nhiêu hoảng hốt, thấy Di Thanh kia vươn ngón tay khô gầy, nhìn Doãn Trường Ninh một cái liền dịch bước lên phía trước, Doãn Trường Ninh chỉ vào áo khoác trên người nàng, Thất Thất vội cời ra ném sang một bên, mới đi đến bên cạnh Di Thanh, Di Thanh vươn tay vuốt Thất Thất một cái tình cảm nói:“Là con gái, người yếu ớt, ăn mặc cũng mỏng manh như vậy, đây không phải là phía nam, đông lạnh cũng không phải là chuyện đùa, Ninh nhi, đi đem cái áo bông của Di Thanh ở trên giường kia lại đây!”

Doãn Trường Ninh đáp lời vào phòng, không bao lâu cầm một chiếc áo vải bông đi ra đưa cho Di Thanh, Di Thanh cầm lấy lần lần mờ mờ khoác lên cho Thất Thất, Thất Thất đôi mắt đỏ lên, nước mắt liền tràn ra, nàng từ nhỏ đến lớn không có mẫu thân, liền giống như trẻ hoang, mồ mồ lớn tuổi, phần nhiều là nàng chăm sóc mồ mồ sinh hoạt âm lạnh, cho nên Thất Thất bỗng chốc cảm thấy Di Thanh này thực thân thiết.

Doãn Trường Ninh đi đến bên cạnh đồng củi còn chưa chẻ xong, cời áo khoác, liền vung búa bắt đầu chẻ củi, Thất Thất không nghĩ tới Doãn Trường Ninh người này mười ngón tay không dính nước xuân, cứ nhiên bỏ củi ra không hề kém hơn so với Nhị Ngưu, Di Thanh vội kéo Thất Thất ngồi xuống mới nói:“Ninh nhi, con mới trở về cũng nghỉ một lúc đi!”

Doãn Trường Ninh lại nói:“Không có việc gì, Di Thanh, không còn thừa bao nhiêu!”

Di Thanh nhân tiện nói:“Cũng đúng, bình thường luôn có a Nhân đưa nhỏ kia tới chăm sóc, con trở về cần phải cảm ơn người ta đàng hoàng!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nhân tiện nói:“Vâng! Di Thanh!”

Di Thanh lại nói:“Việc kinh doanh ở cửa hàng con kia có tốt không?”

Doãn Trường Ninh ừ một tiếng nói:“Cũng tạm!”

Di Thanh lại nói:“Đọc theo đường đi vẫn thuận lợi chứ, lần này con đi thời gian tính ra không lâu lắm!”

Doãn Trường Ninh lại ừ một tiếng nói:“Lần này khá tốt, nguồn hàng đầy đủ.”

Di Thanh nhếch miệng một chút nói:“Ngày đó Di Thanh đụng phải a Tam, còn đi cửa hàng của con xem, không có bao nhiêu khách!”

Doãn Trường Ninh sừng sốt một chút mới nói:“Di Thanh, Di thật là, chuyện cửa hàng Di cũng đừng quan tâm!”

Di Thanh nghe xong thở dài nói:“Con tính tình cứng rắn, Di Thanh lo lắng con chịu thiệt!”

Thất Thất vừa nghe Di Thanh lo lắng Doãn Trường Ninh chịu thiệt, chỉ thiếu chút từ trên ghế nhảy dựng lên, đem bộ mặt thật của tên Doãn Trường Ninh kia vạch trần làm rõ ra, lại nghe có người nói:“Ninh ca, người đã trở lại!”

Thất Thất nghe giọng rất quen, vừa nhắc đầu cứ nhiên là Lôi Nhân, Lôi Nhân nhìn thấy Thất Thất cũng lấp bắp kinh hãi, Di Thanh vội lần mờ đem đến Lôi Nhân nói:“A Nhân đến đây, đến nghỉ một lúc!”

Lôi Nhân nhân tiện nói:“Không có việc gì, Di Thanh, a Nhân cùng Ninh ca cùng làm, một hồi liền xong việc!” vừa nói vừa tới gần Doãn Trường Ninh, hướng về phía Thất Thất giương miệng một chút, Doãn Trường Ninh cười hắc hắc, lại vung búa bắt đầu bổ củi tiếp.

Thất Thất nằm mơ cũng không nghĩ tới mình có thời điểm khi đến vận chuyển như vậy, cứ nhiên là Doãn Trường Ninh tên kia đi làm việc, mình ngồi cùng Di Thanh gì đó nói chuyện phiếm, chẳng lẽ thật là cá muối xoay người, Thất Thất chỉ cảm thấy mình như rơi vào trong mây mù.

Đang hạnh phúc ngồi ở chỗ kia mơ màng, bỗng nghe Doãn Trường Ninh nói:“Tiểu hắc nô, người không đi nấu cơm, chẳng lẽ còn trồng cây vào Di Thanh ta nấu sao!”

Thất Thất lập tức cảm thấy không hạnh phúc, Di Thanh vội vuốt tay Thất Thất nói:“Ninh nhi, không cần, Di Thanh đi làm là được rồi!”

Thất Thất vừa nghe lời này, cho dù nàng đầu gối cũng biết không có khả năng để cho Di Thanh kia đi nấu cơm, vì thế xám xịt đứng lên, lần mờ về phía phòng bếp, vừa ngồi xổm xuống dưới bếp lò, Lôi Nhân liền ôm một bó củi lại đây đặt ở bên cạnh nàng nhỏ giọng hỏi:“Sao người lại tới đây?”

Thất Thất mờ lấy đồ đánh lửa vừa đánh vừa nói:“Nô tỳ làm sao mà biết, vì sao Vương gia ở trong này có một Di Thanh?”

Lôi Nhân vừa nghe vội vàng bắt tay đặt ở bên miệng thở dài một tiếng nói: “Trăm ngàn đường để cho đi Thanh biết thân phận của hân, biết, hân sẽ lột da của ngươi!”

Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh nói: “Kia cũng không phải là chuyện mất mặt gì!”

Lôi Nhân liền dùng thanh âm nhỏ nhất nói: “Dù sao cũng phải nhớ kỹ, hiện tại gia kê Phong Ninh, có mở hai cửa hàng, không phải đại tướng quân, cũng không phải Vương gia gì!”

Thất Thất nghe được đầu to to ra, Doãn Trường Ninh làm sao lại biến thành Phong Ninh gì đó, không phải đại Tư Mã tướng quân cũng không phải Vương gia, mà là ông chủ hai cửa hàng, đây rốt cuộc là diễn màn nào, Thất Thất muốn từ trong miệng Lôi Nhân có câu trả lời xác thực, nhưng Lôi Nhân quay đầu đem củi đã chế xong thả trong phòng bếp, hiển nhiên không có ý định trả lời nàng. Thất Thất chỉ phải đứng dậy bụng nổi, Lôi Nhân nhìn không được hỏi: “Ngươi tính nấu cơm hay là xào rau?”

Thất Thất mới nhớ tới lửa đã cháy, gạo chưa vo, đồ ăn chưa rửa lại chưa cắt, lấy cái gì bỏ vào nồi, vì thế vội từ trong vại đựng gạo, bắt đầu vội vội vàng vàng vo gạo, Lôi Nhân lắc lắc đầu, biết bữa cơm hôm nay rất có khả năng không kịp ăn, quả nhiên thấy Thất Thất vo gạo xong lại vội vội vàng vàng chắc nước sau đó nấu lên, vừa thấy cư nhiên không có bao nhiêu đồ ăn, Thất Thất lúc này đây còn có chút phát điên, lại nghe đi Thanh ở trong sân lớn tiếng nói: “Thất Thất, bên mái hiên có thịt sấy, con cắt ra đi đến xào rau!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Một Vương Gia Khác 2

Thất Thất vừa nghe vội chạy ra bên ngoài vừa thấy thật sự treo mấy khối thịt, Thất Thất lại xoay người chạy về phòng bếp lấy dao, Lôi Nhân đều bị nàng xoay chuyển hoa cả mắt.

Doãn Trường Ninh cười meo meo nhìn Thất Thất bận trong bận ngoài, Lôi Nhân đi theo chạy ra chạy vào, sau đó vô lực buông tay, không nói gì nhìn về phía Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh đắc ý như rồng lượn mây.

Thất Thất bận một thân tro bụi rốt cục bụng lên một đĩa to thịt sấy nấu chín, rau xanh luộc, cơm tẻ, Thất Thất nghĩ nếu không phải thịt sấy, đổi thành đậu hũ, vậy nhất định xem như là món ăn sở trường của mình, lúc đồ ăn và cơm lên bàn, Lôi Nhân từ bên ngoài mua vài cái bánh bao, một túi đậu phộng kho.

Lôi Nhân xếp chén đĩa, Thất Thất tuy có hai cái bánh bao lót dạ, nhưng giày vò lúc này đã đói bụng, hơn nữa nhìn người ta ăn, nàng lại càng dễ đói, nhưng nghĩ đến thân phận mình, nhớ bên bếp có khoai lang, vừa rồi cũng may mình thông minh thuận tay vùi trong đồng lửa, cho nên hiện tại ít nhất không cần nhìn người ta ăn, mình đói bụng, thêm ăn, đang muốn tìm cơ đi phòng bếp thu thập, lại nghe đi Thanh nói: “Thất Thất, đến ngồi bên cạnh đi Thanh!”

Thất Thất vừa nghe theo bản năng nhìn về phía Doãn Trường Ninh, đã thấy Lôi Nhân đang rót rượu cho Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh cũng đang nhìn chăm chăm Lôi Nhân rót rượu, đi Thanh lại bảo một tiếng, Thất Thất mới cẩn thận ngồi ở bên người đi Thanh, đi Thanh đựng đến đôi đĩa, liền gấp một đĩa thịt thả vào trong bát Thất Thất nói: “Thân thể yếu ớt như vậy, phải ăn nhiều thịt một chút!”

Đối với rau xanh, Thất Thất là từ nhỏ ăn đến lớn, cũng không cảm thấy hứng thú, đối với thịt, tính ra thật sự ăn ít, cho nên cảm thấy hết sức hứng thú, trong lòng thực cảm kích đi Thanh săn sóc, vì thế cầm lấy đĩa cũng không khách khí ăn lên.

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, Thất Thất chợt ý thức được mình là một nô tỳ, mấy năm nay Thất Thất làm nô tỳ làm đến xâm nhập vào trong tim, thâm căn cố đế đã muốn đem bản thân mình định vị ở vị trí nô tỳ, cho nên Doãn Trường Ninh vừa nhìn nàng, Thất Thất lập tức ngừng đĩa, đi Thanh kia lại gấp một đĩa cho Thất Thất nói: “Thích thì ăn nhiều một chút, đây là hàng xóm cách vách làm tặng cho Di Thanh!”

Thất Thất từ trong lòng hâm mộ đi Thanh làm sao có thể gấp gờ hàng xóm tốt như vậy, mình từ nhỏ đến lớn thế này, cũng không từng gấp qua hàng xóm tốt như thế, Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Tiểu hắc nô, trong bát nhiều như vậy, còn không ăn, sẽ rót lên bàn!”

Thất Thất vừa nghe vội bụng lên bát nhanh chóng ăn lên, sợ Doãn Trường Ninh tên kia tâm tính biến đổi, làm không tốt lại không cho mình ăn, Doãn Trường Ninh thấy cũng gấp một đĩa thịt thả vào trong bát Thất Thất nói: “Ăn nhanh như vậy làm cái gì, cẩn thận đừng nghẹn, yên tâm, không có người nào tranh với ngươi, giữ lại cho một mình ngươi ăn!”

Thất Thất nghĩ nếu không phải trời tối, mặt đen, nàng nhất định đỏ mặt, lại nghe đi Thanh hỏi: “Ninh nhi, lần này con đi phía nam, có đi ngang qua Đồng thành hay không?”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Đương nhiên là có đi ngang qua!”

Di Thanh vội hỏi: “Vậy có tìm được tấm tích đi Kiều con hay không?”

Doãn Trường Ninh nhìn di Thanh liếc mắt một cái nói:“Di Thanh, Ninh đi tìm rất nhiều lần, nhưng đều không có tung tích của di Kiều!”

Di Thanh vừa nghe liền kích động đi lên:“Tên Tô Lan An kia nhất định biết, nhất định biết di Kiều ở nơi nào! Hắn cùng Trình Huệ tiện nhân kia nhất định biết!”

Doãn Trường Ninh thờ dài nói:“Di Thanh, Ninh so với di còn muốn tìm được di Kiều, năm đó nếu không phải di Kiều...” Doãn Trường Ninh bỗng ngừng nói:“Di Thanh, di cứ yên tâm, Ninh không tiếc tài lực, vật lực nhất định phải tìm được di Kiều!”

Di Thanh mới gật gật đầu lại có chút lo lắng hỏi:“Đại thiếu gia thật sự không còn đến tìm con ?”

Doãn Trường Ninh nhìn di Thanh một cái gật gật đầu nói:“Vâng, sau lần đó Ninh không quan tâm hắn, hắn đã không còn đến tìm Ninh !”

Di Thanh nghe xong duỗi tay ra bắt lấy tay Doãn Trường Ninh nói:“Ninh nhi, việc này con nhất định phải nghe lời di Thanh, đây là lời lúc nương con lâm chung lưu lại, con nhất định phải ghi nhớ!”

Doãn Trường Ninh chụp bàn tay khô gầy của di Thanh, gật gật đầu nói:“Di Thanh, Ninh nhất định ghi nhớ, nhanh ăn cơm đi, đều nguội lạnh !”

Di Thanh nghe xong mới thu hồi tay, sờ soạng bụng bát lên, Doãn Trường Ninh liền đưa đĩa thức ăn cho di Thanh, cẩn thận cùng di Thanh nói chuyện, Thất Thất chưa bao giờ gặp qua một mặt dịu dàng như vậy của Doãn Trường Ninh, ngờ ngác xem một hồi, nghĩ đến thịt trong bát mình, lại vui vẻ ăn lên, thịt sấy này làm ăn ngon thật, trước kia mình chưa bao giờ ăn qua.

Thất Thất đang ăn ngon lại nghe Doãn Trường Ninh thỉnh thoảng ném một câu lại đây:“Thịt kia mặn, vào miệng có thể nghiện, thật đúng là bát cơm!”

Một câu của Doãn Trường Ninh, Thất Thất thật sự liền cảm thấy khát nước ghê gớm, vội khắp nơi tìm gáo nước uống , quay lại đến trên bàn, lại nghe Lôi Nhân nói:“Ninh ca, hồi trước a Sinh nói muốn dọn lại cửa hàng, nói đem cửa đối diện kia cũng dọn xuống dưới!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Việc này đều đã nói, do a Sinh định đoạt là được!”

Di Thanh nghe xong nhân tiện nói:“Ninh nhi, con là chủ cửa hàng, không thể chuyện gì đều đá cho a Sinh!”

Doãn Trường Ninh vội nói:“Di Thanh giáo huấn phải, sáng ngày mai, Ninh phải đi lên cửa hàng nhìn xem!”

Di Thanh nghe xong vội nói:“Di Thanh nói những điều này vì muốn con để ý cửa hàng, con mới trở về, cũng không cần vội vã ngày mai phải đi, nghỉ ngơi vài ngày lại đi cũng không muộn!”

Doãn Trường Ninh ừ một tiếng, Thất Thất vốn tò mò nhìn Doãn Trường Ninh, thấy Doãn Trường Ninh vừa nhấc đầu nhìn qua phía nàng, Thất Thất lại vội vàng bụng gáo uống ào một mạch, Doãn Trường Ninh thấy nhũn mày nói:“Tiểu hắc nô, xem ra cả đêm nay sẽ không yên ổn !”

Nhờ cát ngôn của Doãn Trường Ninh, Thất Thất thật là một đêm không từng ngủ qua, trừ bỏ vội vàng đi tiểu đêm, thời gian còn lại đều suy nghĩ: Doãn Trường Ninh tên kia rốt cuộc cưới hay không cưới được Thiên Hương công chúa?

Thất Thất ở trên giường trần trọc một đêm, sáng sớm thức dậy, ngáp mấy cái liền, Doãn Trường Ninh vừa thấy liền vươn tay chọc ở bên mắt Thất Thất nói:“Đây thật đúng là như lời gia nói, đôi mắt đều đen!”

Thất Thất nghĩ từ màu da mình có thể nhìn ra đôi mắt đen, vậy mới xem như kì quái, đang muốn lệch đầu né tránh ngón tay Doãn Trường Ninh, lại nghe Doãn Trường Ninh bốn cọt hỏi:“Đêm hôm qua trừ bỏ nước uống nhiều, ngủ không tốt, có phải còn có một sự kiện cũng rất tra tấn người hay không?”

Thất Thất vội vàng lắc đầu nói:“Trừ bỏ nước uống nhiều quá kia, còn có thể có chuyện gì?”

Doãn Trường Ninh nghe xong tà tà cười nói:“Còn có một chuyện tình khẳng định tra tấn người!”

Thất Thất lại kiên trì lắc đầu nói:“Không có!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói:“Thất Thất, người không phải là thích thượng gia đi chó!”

Thất Thất vừa nghe Doãn Trường Ninh tên kia cư nhiên nói ra lời vô si như vậy, thực hận không thể nhặt lên cây đao bỏ củi kia, một đao bổ Doãn Trường Ninh, sau đó lại tự sát, đến cái kết thúc, dứt khoát lưu loát, không lưu tiếc nuối! Lại nghe Doãn Trường Ninh đột nhiên nói:“Tiểu hắc nô, thu dọn một chút, cùng gia đi lên cửa hàng xem một tý!”

Thất Thất vừa nhấc đầu né tránh ngón tay Doãn Trường Ninh, thấy di Thanh từ trong phòng mò mẫm đi ra, Doãn Trường Ninh vội vàng nghênh đón đỡ lấy di Thanh nói:“Di Thanh sao lại thức sớm như vậy?”

Di Thanh trách giận một tiếng nói:“Lúc này mà còn sớm cái gì, mặt trời đều chiếu đến mông, Thất Thất ban đêm không ngủ được, cả đêm nghe con không phải ho thì chính là đi tiểu đêm!”

Thất Thất mặt thoáng cái đỏ bừng, Doãn Trường Ninh rất đặc ý nhìn về phía Thất Thất, di Thanh lại tiếp tục lải nhải nói:“Tuổi nhỏ như vậy, làm sao lại ho ghê gớm thế, tìm một lang trung xem một cái, đừng để tuổi trẻ đã hạ xuống bệnh căn!”

Thất Thất thè lưỡi, Doãn Trường Ninh kẻ đến bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Biết được nỗi đau của gia chưa!”

Doãn Trường Ninh cách Thất Thất rất gần, hơi thở nóng nóng mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt kia bỏ nhào vào trên mặt, đi vào trong mũi, Thất Thất có chút bối rối, vội lui về sau một bước!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Một Vương Gia Khác 3

Mặc áo bông của dì Thanh, khoác áo khoác da chó của Doãn Trường Ninh, đã muốn cực kỳ ấm áp, Thất Thất ngay cả ho khan cũng cảm thấy nhẹ hơn rất nhiều.

Theo Doãn Trường Ninh lên phố, Thất Thất đến Thượng Dân đây vẫn là lần đầu tiên ra đường, Thượng Dân thành phố hoa hiển nhiên không hề kém Đồng thành, thậm chí còn phần hoa hơn, Đồng thành nhiều mua bán tơ lụa, đàn sáo linh tinh, nơi này mua bán súc vật càng náo nhiệt hơn, còn có không ít mua bán nô lệ, phong cách trong thành cùng Đồng thành hoàn toàn không giống nhau, làm cho Thất Thất âm áp hưng phấn không hiểu vì sao, đi một hồi Thất Thất liền phát hiện bánh bao quý hiếm ít có ở Đồng thành, ở trên đường phố Thượng Dân dường như tùy ý có thể thấy được người ta mua bán, hơn nữa buôn bán cũng không tệ lắm.

Doãn Trường Ninh dường như cũng không nóng lòng đi chỗ cửa hàng gì đó, dẫn Thất Thất đi đông một chút đi tây một chút, đi tới gần giữa trưa mới rốt cục đi vào một cửa hàng tơ lụa, Thất Thất ở Đồng thành thấy nhiều cửa hàng, thực chưa thấy qua cửa hàng kinh doanh vắng vẻ như thế, một bóng người cũng không có, tên sai vặt còn ở trên bàn ngủ gật, vì thế Doãn Trường Ninh chỉ phải ho một tiếng, tiểu nhị kia vừa ngẩng đầu thấy là Doãn Trường Ninh vội vàng đứng lên kêu một tiếng: “Ninh gia đã trở về!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng hỏi: “A Sinh đồ đáng chết kia đâu!”

Vì thế một lão đầu rõ ràng còn mang vẻ buồn ngủ từ bên trong chạy ra, Doãn Trường Ninh vừa thấy còn có chút tức giận đập quầy hàng nói: “Lão a Sinh, chẳng lẽ gia bảo ngươi làm một sự kiện, cũng khó như vậy sao?”

Lão nhân kêu a Sinh kia vội vàng cúi đầu nói: “Ninh gia, cũng không biết làm thế nào lại không có khách, không có khách người liền dễ dàng buồn ngủ, lại đã giữa trưa, cho nên không cần thận ngủ gật!”

Doãn Trường Ninh nghe xong là gần xanh nháy dưng, Thất Thất nghĩ nếu là ở trong quân đội, Doãn Trường Ninh nhất định tiến lên bóp chết lão nhân a Sinh kia.

Doãn Trường Ninh nổi giận dừng dừng đi vào cửa hàng, xem đông xem tây xem cũng xem không ra một thứ nào làm cho hắn vừa lòng, Thất Thất vừa thấy tơ lụa trên quầy đều phủ bụi, có một chút thậm chí ngay cả màu sắc trước kia cũng nhìn không ra được, lại nhìn cục gèn trên mặt lão nhân a Sinh kia, cứ như vậy có thể chiêu gọi đến khách hàng, vậy ước chừng thật sự là kỳ tích.

Doãn Trường Ninh tuần tra một phen, ở trên ghé dài miễn cưỡng được cho là sạch sẽ ngồi xuống hạ lệnh nói: “Lão a Sinh, đi rửa cái mặt lại đến đem sinh nhai tháng này báo cáo cho gia nghe một chút!”

Lão nhân a Sinh kia vừa nghe, vội vàng chạy đi chấp hành mệnh lệnh, lúc về đến liền đem tiểu nhị kia đuổi đi, chỉ chỉ chít chít đem tình huống kinh doanh của cửa hàng báo cáo một lần, vừa báo xong liền gấp không thể chờ nói: “Gia, cầu xin ngài vẫn là để cho a Sinh quay về làm công việc trước kia đi!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Chỉ một chuyện này cũng chưa làm tốt, sao còn dám cho ngươi về làm công việc trước kia, đây chính là một bộ phận thuộc công việc của ngươi lúc trước!”

A Sinh vừa nghe mặt lập tức suy sụp xuống, bộ mặt mây đen nhìn Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh hừ một tiếng hỏi: “Phường nhuộm kia của gia, ngươi sẽ không kinh doanh thành cùng một bộ dáng như cái cửa hàng này đi!”

A Sinh vừa nghe lập tức phần chấn đứng lên nói: “Gia, phường nhuộm kia khá tốt, năm nay đều làm không xong, bán được lắm, lão phụ nhân, tiểu tức phụ trên phố đều thích vải vóc và màu sắc của phường nhuộm!”

Doãn Trường Ninh gật gật đầu nói: “Sáng mai, ngươi chỉ hai trăm lượng bạc, đem lụa là gấm vóc bên này đổi thành loại hợp thời một chút!”

A Sinh vừa nghe lập tức vui vẻ hỏi: “Gia, vậy mấy thứ cũ này thì sao?”

Doãn Trường Ninh liền không kiên nhẫn nói: “Cũ có thể làm cái gì, đều ném, đều ném đi!”

Thất Thất bị dọa sợ, thật là người có tiền nha, đồ tốt như vậy, đơn giản là dính bụi liền vứt bỏ, vì thế lập tức nói: “Gia, mấy thứ cũ kia nếu muốn ném, không bằng thưởng cho nô tỳ đi!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái nói: “Được rồi, hiện tại liền thưởng cho ngươi!”

Thất Thất nghe xong thật sự là vui như lên trời, chờ Doãn Trường Ninh đi phòng nhuộm, nàng liền nhờ tiểu nhị dựng cái lều, sau đó đem lụa, sa tanh này toàn bộ chuyển ra ngoài, phui bụi, ấn theo giá trong cửa hàng a Sinh giảm đi phân nửa, treo bằng bất đầu bán.

Khi Doãn Trường Ninh trở về, Thất Thất đang đem một đoạn gấm cuối cùng ấn theo giá gốc giảm ba phần xử lý cho hết, a Sinh kia cùng tiểu nhị bận người đầy mồ hôi, vừa thấy Doãn Trường Ninh lập tức nói: “Gia nha, ngài không nhìn thấy, vừa rồi ở đây thực người ta tấp nập nha, chỉ hơn một canh giờ toàn bộ đã diệt sạch!”

Doãn Trường Ninh xem nhẹ nhếch miệng một chút, thấy Thất Thất đang cúi đầu hưng phấn mà đếm bạc, duỗi tay ra đem mấy đĩnh bạc lớn kia toàn bộ tóm lại đây, Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, thấy là Doãn Trường Ninh lập tức kêu lên: “Gia nói toàn bộ thưởng cho nô tỳ!”

Doãn Trường Ninh lấy một chút bạc trong tay ra nói: “A, cũng có đến trăm lượng bạc nha, gia là đem gấm lụa thưởng cho ngươi, nhưng gia có nói đem bạc thưởng cho ngươi sao?”

Thất Thất nghe xong hai mắt trừng to, đã nghĩ cùng Doãn Trường Ninh hợp lại ngươi chết ta sống, nắm tay nhỏ vùng lên liền rơi xuống trong ma chướng của Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh thuận tay liền đem Thất Thất đè đến trên bàn nói: “Tiểu hắc nô hiện tại bản lĩnh giỏi, dám đối với chủ nhân động nắm tay, xem gia làm thế nào trừng phạt ngươi!”

Thất Thất hung dữ muốn tránh ra, muốn rời đi cái bàn kia, Doãn Trường Ninh chợt nằm sấp đến trên người nàng tà tà nói: “Lại động, động nữa, gia liền đem ngươi nấu ăn!”

Hai người cách quá gần, thế cho nên Thất Thất hoàn toàn có thể cảm thấy hơi thở nóng nóng trong miệng mũi Doãn Trường Ninh, sợ khiến cho a Sinh nhìn lại thấy, nghiêng đầu không có trông đến người, Doãn Trường Ninh bỗng vươn tay ôm lấy Thất Thất nói: “Thất Thất tiểu hắc nô, ta không có cưới cái Thiên Hương gì kia, ta không đi!”

Thất Thất nghe xong đĩnh chỉ giãy dụa, nước mắt cũng không chịu thua kém chảy ra, có chút không chí khí nói: “Ngươi gạt ngươi, ngươi gạt ngươi, ngươi không đi, làm thế nào cả một ngày không trở về!” Nói xong, Thất Thất có chút giật mình, Doãn Trường Ninh vươn tay đem Thất Thất quơ vào trong lòng lấy tay lau nước mắt cho nàng nói: “Thật sự không đi!”

Thất Thất nằm ở trong lòng Doãn Trường Ninh khóc không thành hình dáng, Doãn Trường Ninh ôm chặt nàng nói: “Không biết bắt đầu từ khi nào, trong lòng ta cũng chỉ có Thất Thất tiểu hắc nô, vậy tiểu hắc nô, ngươi có thể nói cho ta biết một câu thật lòng hay không?”

Thất Thất kích động bình tĩnh lại, Doãn Trường Ninh lại gần từng tiếng nói: “Tiểu hắc nô có phải cũng thích ta hay không?”

Thất Thất lại muốn khóc, một hồi lâu mới nhìn nước mắt nói: “Nô tỳ với gia là trời đất khác biệt, mây bùn thua kém, nô tỳ không dám có loại ý tưởng bất kính này với gia!” Thất Thất vừa nói xong, liền cảm thấy Doãn Trường Ninh lỏng tay đi một ít, sau đó nghe Doãn Trường Ninh nói: “Nói cho ta biết lời trong lòng, ta muốn biết, không cần lo lắng thứ thân phận này!”

Thất Thất lại gật gật đầu nói: “Nô tỳ nếu như có nửa câu nói dối, trời giáng ngũ lôi oanh đỉnh!” Thất Thất vừa nói xong, tay Doãn Trường Ninh hoàn toàn buông lỏng ra, sau đó tự giễu cười nói: “Tiểu hắc nô ngươi một chút cũng chơi không vui, gia khai tâm cho ngươi, ngươi lại không thể giả ngốc đồ gia vui về sao?”

“Nô tỳ biết sai rồi, về sau cũng không nữa!” Thất Thất nhanh chóng trả lời lung tung, Doãn Trường Ninh đã muốn xoay người kêu: “A Sinh!”

Lão a Sinh vội chạy vào, Doãn Trường Ninh liền đập bàn hung tợn nói: “Lần sau còn đem cửa hàng này kinh doanh thành như vậy, xem gia làm thế nào dọn dẹp ngươi!”

Lão a Sinh vừa nghe không biết làm sao phong thủy kia lại thay đổi, khó hiểu nhìn Thất Thất, nháy nháy đôi mắt nhỏ, sau đó gật đầu mạnh một cái nói: “A Sinh biết, a Sinh biết sai rồi!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng, liền bước ra cửa hàng, Thất Thất cũng vội vàng bước đi ra, nhìn lại trên cửa hàng kia treo cái bảng “Tiệm tơ lụa Gia Hòa”, Thất Thất cảm thấy này có chút nhìn quen mắt, nhưng không kịp ngắm lại, xoay người đuổi theo Doãn Trường Ninh, kết quả Doãn Trường Ninh cười lên ngựa nghênh ngang mà đi, thời điểm Thất Thất khập khiễng đi đến tiểu viện ngói xanh đen kia, mới nhớ tới bạc tự mình kiếm này quên mang về đây, vì thế, dậm ngực dậm chân, phần hận nghĩ: Toi công làm lợi cho a Sinh lão già đáng chết kia!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Công Chúa Hòa Thân 1

Thất Thất theo Doãn Trường Ninh về tới vương phủ, đừng nói ngồi trong lòng Doãn Trường Ninh, ngay cả tư cách ngồi trên ngựa cũng không có, Thất Thất cực kỳ biết điều toàn bằng một đôi chân nửa đi nửa chạy về vương phủ, ngày hôm sau chân kia liền sưng lên, nàng luôn mãi do dự, cảm áo khoác

da chó đi trả lại cho Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh ngại bẩn, bảo người ta đi thiêu, Thất Thất ngượng ngùng lui ra, nhìn người đem áo khoác da chó kia đi đốt, trời lạnh như thế, nàng thật sự có chút đáng tiếc thứ đồ tốt đó.

Sau đó hết thấy dường như lại trở về như trước, Thất Thất ở trong phòng nhỏ của mình, Doãn Trường Ninh ít khi kêu nàng đi hầu hạ, mặc dù có thể lãnh về than củi, nhưng một chậu than củi chất lượng kém trừ bỏ biến thành phòng ở sương khói lượn lờ, độ ẩm phát ra không bì được với phòng Doãn Trường Ninh thấp vài bếp đồng đốt than trắng kia, mà thời tiết rõ ràng mỗi một ngày lại lạnh hơn một ngày.

Sau trận tuyết đầu, “Cảnh bình điện” bỗng nhiên bắt đầu khoác lụa xanh lụa đỏ lên, bỏ qua chữ “H” có chút chói mắt kia, Thất Thất ý thức được có một chuyện trọng yếu gì đó đã muốn xảy ra.

Thất Thất rốt cục bị gọi vào phòng khách chính hầu hạ, nhìn Doãn Trường Ninh cùng đại công chúa khoác lụa xanh lụa đỏ, mới biết được Doãn Trường Ninh rốt cục tuân theo thánh chỉ cùng Thiên Hương công chúa Đại Kỳ đưa tới thành thân, Thất Thất chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đen thui, thiếu chút nữa đứng không vững, lại nghe có người thân nhiên nói: “Vương gia vốn không muốn cùng Thiên Hương công chúa thành thân, ngày tuyển thân đó, Vương gia mặc dù đi đến, nhưng lại kháng chỉ không cùng Vận vương tỳ thi!”

Thất Thất biết là Quân Phong, nhưng không biết Quân Phong nói với nàng những thứ này có ích lợi gì, nên ho, lại nghe Quân Phong nói: “Nhưng Hoàng Thượng bị thái tử cùng Vận vương châm ngòi, cưỡng chế đem Thiên Hương công chúa gả cho Vương gia, bọn họ đều biết Vương gia là phái chủ chiến, đây là cố ý, cố ý làm cho Vương gia khó xử!”

Thất Thất cuối cùng mãnh liệt ho ra, một hồi lâu mới nhẹn xuống nói: “Quần đại nhân, nô tỳ không hiểu những thứ này, cũng không biết Quần đại nhân nói những điều này là có ý gì?”

Quân Phong thờ dài nói: “Không rõ, Quân mỗ sẽ không nói tiếp!”

Rốt cục Thất Thất thấy Lí thượng nghị diu Thiên Hương che khăn hồng đi vào, Thất Thất chỉ cảm thấy mắt càng đen, nàng nghĩ tới mấy chục loại phương thức cùng Thiên Hương gặp mặt, duy độc không nghĩ tới thời điểm hai người gặp mặt là thời điểm nhìn thấy Thiên Hương che khăn hồng, Thất Thất trừ bỏ ghen tị Thiên Hương, còn là hận Thiên Hương!

Phía sau Thiên Hương còn có Vương Quốc Khánh đi theo bảo hộ, mà càng làm cho Thất Thất giật mình quan đoán dâu vậy mà là Tôn Thiếu Bạch, Thất Thất chưa bao giờ thích Tôn Thiếu Bạch, lúc này lại tự dưng đau lòng vì Tôn Thiếu Bạch, lại nghe Quân Phong nói: “An bài Tôn tham tướng đón dâu cũng là chủ ý của Vận vương, lúc trước Tôn tham tướng là ra hàng Vương gia!”

Thất Thất nức nở nói: “Quần đại nhân, cầu xin ngài đừng nói, những thứ này nô tỳ không hiểu!”

Quân Phong thờ dài nói: “Vay Quân mỗ không cần phải nhiều lời nữa!”

Thất Thất vừa buồn lòng khẫu khí, lại nghe có người báo: “Thái tử giá lâm —, Vận vương giá lâm —”

Không bao lâu Thất Thất liền gặp thái tử cục bột trắng kia cùng Bạch Viện ngọc thụ lâm phong trước sau đi đến, thái tử cục bột nhào kia mặt so với lần trước nhìn thấy dường như càng trắng, thân thể cũng càng hư nhược, dường như ngay cả nói chuyện phiếm cũng phải cố sức thở, dựa vào một người thị cơ đi vào, Thất Thất lại nghe Quân Phong không nặn không nhạt nói: “Thái tử là con trai trưởng của Hoàng Thượng, là hoàng hậu sinh ra, bên cạnh hắn là tân sủng Linh Tiên, nhân xưng Linh Cơ, giỏi hát giỏi múa, rất được thái tử gia yêu thích!”

Thất Thất không biết Quân Phong nói cái Linh Cơ này với nàng làm cái gì, Tô Thất Thất nàng hiện tại xấu xí vô cùng, ai làm tân sủng của thái tử cũng không tới phiên mình nha, nhưng khi Thất Thất nhìn chăm chú thấy rõ Linh Cơ kia, hít một ngụm khí lạnh, Linh Cơ kia thể nhưng cùng đầu bài Thanh Thương trong “Bách hoa lâu” bộ dạng giống nhau như đúc, Thất Thất thể mới biết nguyên lai Thanh Thương nói hai người là một lần gặp mặt cuối cùng, không phải biết Thất Thất nàng phải đi theo Doãn Trường Ninh về bắc, mà là biết vận mệnh của chính nàng, Thất Thất ánh mắt lại âm ứat.

Thái tử kia vừa tiến đến liền lớn tiếng cười nói: “Doãn Trường Ninh, người nha, người nha thật sự là mệnh tốt nha, Thiên Hương đại mỹ nhân như vậy cũng bị người ôm, ông trời bất công nha!”

Thất Thất không biết thái tử kia là ghen tị Doãn Trường Ninh hay là vì làm sôi nổi bầu không khí, lại nghe thái tử nói: “Doãn Trường Ninh, phụ hoàng còn mang theo thánh chỉ muốn người đối xử tốt với Thiên Hương, hai nước phải dĩ hòa vi quý, Thích Nam Bắc còn đứng ý ra đó làm gì, mau đọc thánh chỉ!”

Thích Nam Bắc đi theo sau Bạch Viện lập tức nâng thánh chỉ đi ra, dùng cổ họng vịt đực kia của hắn đọc lớn tiếng một mạch, Doãn Trường Ninh tiếp chỉ, thái tử liền kêu: “Còn không mau đem đại sự xử lý!”

Vì thế trên điện liền náo nhiệt, kèn đồng thổi lên, lúc Doãn Trường Ninh cùng Thiên Hương bái thiên địa, gương mặt phù phẩn của đại công chúa kia thật sự nhìn không ra là cao hứng hay là mất hứng, nhưng Thất Thất cảm thấy ánh mắt đại công chúa nhìn hai vị huynh trưởng của nàng thật không thuộc loại lương thiện.

Nghĩ đến việc không thuộc loại lương thiện, Thất Thất có chút muốn cười, chợt thấy vài đường ánh mắt bắn tới trên mặt mình, Thất Thất tập trung nhìn vào là Tôn Thiếu Bạch cùng Vương Quốc Khánh, xem Tôn Thiếu Bạch như vậy ước chừng là chịu nhục cũng thành một loại thói quen, trước mắt cũng không có cái gì không tốt, Thất Thất từ trong lòng bội phục năng lực thích ứng của Tôn Thiếu Bạch, mà ánh mắt Vương Quốc Khánh nhìn mình vừa là mừng vừa là sợ vừa là nghi hoặc.

Thất Thất cũng như vậy vừa sợ vừa hoảng lại không muốn nán lại, nhưng nàng là nô tỳ, không có chủ nhân phân phó, đừng nói tùy ý rời tròng, ngay cả đổi vị trí còn không được, chỉ có thể đứng ở nơi đó đón ánh mắt vừa mừng vừa sợ của Vương Quốc Khánh cùng ánh mắt quan tâm không thôi của Tôn

Thiếu Bạch, chân chính chịu đựng tra tấn bằng hỏa lưỡng trọng thiên.

Thất Thất mặc dù không được tự nhiên, nhưng còn không tính là sợ hãi ánh mắt của hai người có chút tố chất thần kinh này, nàng sợ nhất là ánh mắt của Thanh Thường, ngàn tròn vạn tròn, ánh mắt của Thanh Thường vẫn chuyển lại đây , Thất Thất đỏ mồ hôi, nhưng ánh mắt Thanh Thường lại rơi đến trên người Tôn Thiếu Bạch, sau đó ánh mắt kia dường như liền đình trệ , sau lại chuyển đi, Thất Thất hơi nhẹ nhàng thở ra, Thanh Thường lại thoáng cái vòng vo lại đây, Thất Thất lập tức liền cảm thấy Thanh Thường có loại bộ dáng xấu hổ vô cùng.

Thất Thất vô kỹ khả thi chỉ có thể cúi đầu, thật vất vả chờ đến khi kết thúc buổi lễ, nàng rốt cục có thể theo đông đảo nô bộc đi ra đại điện, vừa ra khỏi đại điện, lại nghe thấy Tôn Thiếu Bạch nói:“Tiểu Bình!”

Vương Quốc Khánh đuổi theo vừa nghe Tôn Thiếu Bạch xưng hô, do dự một chút vẫn là đuổi lên, Tôn Thiếu Bạch chạy nhanh hơn chút, cướp được Thất Thất ở trước mặt hỏi:“Tiểu Bình, ngươi ở trong này có quen không?”

Thất Thất sợ hãi Vương Quốc Khánh đuổi lên kịp, liên tục trả lời:“Khá tốt, khá tốt, ta còn phải đi làm việc!”

Tôn Thiếu Bạch thấy thờ dài nói:“Ngươi vẫn như trước kia vậy chán ghét ta!”

Thất Thất chột dạ nói:“Ta nào có!”

Vương Quốc Khánh cũng đã đi lên rồi nói:“Tôn Thiếu Bạch, ngươi chạy cái gì chạy, ngươi cũng có một ngày này!”

Tôn Thiếu Bạch nghe xong hừ một tiếng nói:“Ta có cái gì phải chạy ?”

Vương Quốc Khánh lại nói:“Ngươi làm chuyện kia, ta còn không tính sổ xong với ngươi đâu, ngươi đứng lại cho ta!” Vương Quốc Khánh kêu Tôn Thiếu Bạch, ánh mắt lại nhìn về phía Thất Thất, Tôn Thiếu Bạch nhân tiện nói:“Vậy ngươi muốn làm sao đây!”

Thất Thất thừa dịp hai người tính sổ, nương theo hoàn cảnh “Cảnh bình điện” mình tương đối quen thuộc chuẩn mất .

Thất Thất đi không kịp thở rồi dừng lại, ho mạnh một trận, trái tim trong ngực còn không có an tĩnh lại, đã nghe có người buồn bã nói:“Ta biết ngươi chướng mắt ta!”

Thất Thất vội quay đầu nhìn Thanh Thường nói:“Thanh Thường, Đồng Tiền chưa từng chướng mắt ngươi!”

Thanh Thường cười thâm một tiếng nói:“Đồng Tiền, khi ta còn bé cùng một biểu ca họ hàng xa đình thân, nhưng cha ta chức vị càng làm càng cao, ghét bỏ nhà hân, sau khi ta cập kê hủy đi mối hôn sự này, hủy hôn sau không bao nhiêu lâu, Đồng thành đã bị Đại Chu phá.”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Công Chúa Hòa Thân 2

Thất Thất không dám cắt ngang Thanh Thường, chỉ nghe Thanh Thường có chút lẩm bẩm lâu bầu tiếp tục nói:“Hắn vì bảo mệnh lại đem ba tỷ muội chúng ta đưa cho đại Tư Mã tướng quân, kết quả lại bị đại Tư Mã tướng quân ném vào ‘Bách hoa lâu’, hai tỷ tỷ của ta không chịu nổi nhục nhã, trước sau đã tự sát!”

Thất Thất ở một đêm cực độ thất ý này thật sự nghe được nhiều câu chuyện cùng loại, chỉ phải liên tục nói:“Thường tỷ tỷ, ngươi không cần nói những điều này với Đồng Tiền, Đồng Tiền gặp được không thể tốt hơn ngươi bao nhiêu, giống nhau cũng là người cơ khổ!”

Thanh Thường cười khổ nói:“Biết ngươi không thích nghe, ngươi chướng mắt ta!”

Thất Thất cũng cười khổ nói:“Ngươi hiện tại là tân sủng của thái tử, cuộc sống so với trong ‘Bách hoa lâu’ không biết tốt hơn đến đâu, thân phận cũng không biết tôn quý hơn bao nhiêu, Đồng Tiền làm sao có thể chướng mắt ngươi đây!”

Thanh Thường còn muốn nói cái gì đó, Thất Thất lại nghe được thanh âm Tôn Thiếu Bạch: “Tiểu Bình, ngươi trốn đi đâu vậy?”

Thất Thất thừa dịp lúc Thanh Thường sững sờ, bỗng chốc trốn dưới bụi hoa , sau đó nghe được giọng nói Tôn Thiếu Bạch có chút khinh miệt:“Sao lại là ngươi, Linh Cơ của thái tử !”

Thất Thất nghe ngữ khí này làm thế nào cũng cảm thấy Tôn Thiếu Bạch với Thanh Thường có nhận thức, nhưng nàng lúc này đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thật sự cần tìm một chỗ sắp xếp lại tâm tình một chút, cũng không để ý thêm hai người nhận thức hay không, dựa vào địa hình có vẻ quen thuộc nhanh chóng bỏ chạy .

Trở lại phòng mình, Thất Thất nghĩ đến tương lai cách ba năm bữa có thể nhìn đến Thiên Hương, ngực liền nặng nề khủng khiếp, tuy nhiên lại cảm thấy

cơ hội rốt cục đến đây, ngồi vào trên giường, kéo chăn qua đem bản thân mình ủ ấm áp một chút, đầu óc của Thất Thất mới bắt đầu triển khai vận động: Cơ hội tới trước mắt, phải làm thế nào mới có thể thu thập Thiên Hương tiểu tiện nhân kia muốn sống không được, để cho nàng cảm thấy sống so với chết còn thống khổ hơn!

Thời điểm Thất Thất còn chưa có nghĩ xong loại phương pháp thứ nhất, lại nghe đến tiếng Lưu quản sự :“Tôn Tiểu Lăng, người không ở phía trước hầu hạ, chuẩn trở về nơi này làm cái gì?”

Thất Thất mới nghĩ đến mình là một nô tài, nghĩ đến Thiên Hương từ nay về sau là nữ chủ nhân đứng sau đại công chúa, Thất Thất càng thêm oán hận, càng thêm ghen tị, trông mong mình không thể trong thoáng chốc nghĩ ra mấy trăm loại phương pháp đem Thiên Hương gây vò chết đi sống lại.

Có Lưu quản sự ở ngoài cửa thúc giục, Thất Thất không có biện pháp thoáng chốc nghĩ ra mấy trăm loại biện pháp, chỉ phải tâm không cam lòng không nguyện đứng dậy, lè mề đi theo Lưu quản sự hướng về phía phòng ngủ của Doãn Trường Ninh, cũng không biết nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn thiếu mỗi một hắc nô mình đây, tuy nhiên nghĩ thì nghĩ, vừa vận mình đi xem thử, vận nhất không chừng tìm được cơ hội gì đó, hôm nay có thể cho Thiên Hương tiểu tiện nhân kia một đòn ra oai phủ đầu, thật là tốt biết bao!

Thất Thất mang kiện áo choàng kia của nàng sửa sang lại một phen, đi theo sau Lưu quản sự tâm tình không giống như trước, vui sướng đi tới phòng ngủ, lại nghe đại công chúa kia nhẹ giọng nói nhỏ:“A, Vương gia thật đúng là một cái động lòng người nha, đừng nói là nam giới, cho dù là bản cung thấy cũng thích được ngay nha!”

Thất Thất vừa nghe một phen nói dối kia của đại công chúa, trong lòng lại cao hứng lên, có đại công chúa bình dấm chua lớn như vậy, Thiên Hương người còn có thể đắc ý đến tình trạng nào đây.

Lưu quản sự mang theo Thất Thất đi vào ở một bên quỹ xuống chờ gọi vào hầu hạ, Thất Thất vừa thấy phòng kia bố trí thật xuân sắc, bởi vì Thiên Hương là tiểu thiếp, cho nên tất cả trang trí trong phòng không thể sử dụng màu thuần đỏ, nhưng đỏ tươi này, đỏ nhũ bạc này đem gian phòng có vài phần lạnh lùng của Doãn Trường Ninh trang trí tính ra cũng xuân ý dạt dào.

Ước chừng đại công chúa kia đang phát biểu, Thiên Hương cùng Lí thượng nghị nàng mang đến và một đám nô bộc đều quỳ trên mặt đất, hiển nhiên cái kiểu này của đại công chúa là chuẩn bị thao thao bất tuyệt liên miên không ngừng :“Thiên Hương, quý phủ Vương gia người cũng không nhiều, trừ bỏ bản cung, còn có hai thị cơ, một là Y Phương, một là Phán Hề, bình thường bản cung đối với các nàng tình đồng tỷ muội. Tuy nhiên, Thiên Hương xuất thân không giống vậy, là tôn quý thiên hạ, Y Phương Phán Hề về sau thấy Thiên Hương công chúa không cho giống như đối với bản cung vậy không lớn không nhỏ, không trên không dưới!”

Thất Thất nghe xong hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, mới nhìn thấy bên người Thiên Hương còn quỳ hai nô bộc không phải đến từ Đại Kỳ quốc, Y Phương này mấy ngày không gặp liền tấn chức thành thị cơ của Doãn Trường Ninh, đại công chúa nói ra cũng thật là dễ nghe, đối với các nàng tình đồng tỷ muội, nếu không phải mình từ Đồng thành một đường chứng kiến, làm không tốt cũng nghĩ là tình đồng tỷ muội đó nha!

Y Phương cùng Phán Hề đều rất quy củ nói tiếng:“Vâng!”

Thiên Hương thân nhiên nói:“Thiên Hương không dám cư lễ, Thiên Hương từ Đại Kỳ đến, quy củ gì cũng không hiểu, về sau còn phải xin hai vị tỷ tỷ chỉ điểm!”

Thất Thất thấy đại công chúa kia gật gật đầu, lại bắt đầu nói về quy củ trong phủ, lại vừa nhắc thấy Doãn Trường Ninh tên kia một thân hi phục ngồi ở bên tay trái, hai mắt không biết đang nhìn chỗ nào, dường như chuyện thành thân này không phải chuyện của hắn, ngược lại còn giống như là chuyện của đại công chúa vậy.

Nghe đại công chúa ngữ trọng tâm tràng dạy bảo, chân Thất Thất chậm rãi chết lặng, nàng lúc này đây bị người ta gây vò quỳ đến người tê dại, cũng không biết Thiên Hương bình thường được “Mẹ cả” kia cùng Tô Từ Nho cung chiêu quỹ thành cái mùi vị gì, Thất Thất tê chân nhưng trong lòng vui vẻ, đòn phủ đầu này xem ra không cần tự mình đến đánh.

Thất Thất thấy trăng non ngoài cửa sổ mọc càng ngày càng cao, Doãn Trường Ninh vươn tay che miệng một chút, hiển nhiên cũng buồn ngủ, chỉ có đại công chúa kia hưng trí bùng bùng dạy bảo, Thất Thất cũng hưng trí bùng bùng nghe, từ lúc nhận thức đại công chúa cho đến bây giờ, Thất Thất chưa từng cảm thấy nàng đáng yêu như vậy, giới am hiểu ý người như vậy, chợt thấy có người nhìn chăm chăm mình, ngẩng đầu vừa thấy cư nhiên là Doãn Trường Ninh tên kia, Thất Thất trong lòng lại đắc ý : Đau lòng có phải hay không, đáng đời!

Mắng xong Doãn Trường Ninh, Thất Thất tự dung cảm thấy ngực đau, hơn nữa còn đặc biệt buồn bực, cuối cùng nghe đại công chúa tự cười nói:“Vương gia người xem, bản cung thấy Thiên Hương liên yêu thích, nói không dứt lời, đều đã quên ‘Xuân tiêu nhất khắc đáng giá ngàn vàng’, không thể như vậy trị hoãn Vương gia nữa!”

Doãn Trường Ninh vốn miễn cưỡng dựa ở trên ghế rộng thùng thình, nghe xong nghiêm người nói:“Ái phi nói đều là đạo lý, cái gọi là không có quy củ không thành phương viên, nếu như không có ái phi can ngăn, ngày sau còn không rồi loạn sao, ái phi thật sự là hiền thê của bốn vương nha, bốn vương cảm kích còn không kịp, làm sao có thể trách móc đây!”

Thất Thất nghe xong thiếu chút nữa liền ói ra, đại công chúa cùng tên Doãn Trường Ninh kia lại khen tặng lẫn nhau một phen, trăng non lại lên cao một ít, mới nghe Thích Nam Bắc dặt cổ họng kêu lên:“Tân nhân dâng trà!”

Thất Thất có chút kinh ngạc, làm thế nào mà Thích Nam Bắc ở trong này, chẳng lẽ là Hoàng Thượng hoặc thái tử phái tới giám thị Doãn Trường Ninh thành thân, sau đó thấy ngón tay thon thon của Thiên Hương từ trong tay Lí thượng nghị tiếp nhận trà, thân hình lung lay, thiếu chút nữa té xuống dưới, Thất Thất kia vui mừng quả thực không thể dùng lời nói mà hình dung được .

Thiên Hương bung trà thật vắt và mới đứng lên, đi đến bên người Doãn Trường Ninh quỳ xuống, đem mâm trà nâng lên cao quá đầu dùng thanh âm để nghe nàng nói: “Vương gia mời dùng trà!” Thát Thát nghe được giọng nói kia mang theo yêu mến, Doãn Trường Ninh không nhanh không chậm nói hai câu giả dối tuân thủ nữ tắc gia quy lĩnh tình, sau đó vươn tay tiếp trà uống một ngụm.

Thiên Hương lại từ trong tay Lí thượng nghi tiếp nhận một chén trà khác đưa qua cho đại công chúa, đại công chúa kia lại ngẩng đầu nhìn nàng nói mấy lời răn dạy cơ thiếp hòa thuận, mới vươn tay tiếp trà, vừa đựng vào lại nói: “Vương gia, thật đúng là bản cung nói quá nhiều, trà này đều lạnh!”

Thát Thát thấy Thiên Hương tâm không cam tình không nguyện một lần nữa để cho Lí thượng nghi bung trà, một lần nữa lại đưa đi qua, đại công chúa kia lại ngại nóng, cứ như vậy giã vò bốn năm lần, đại công chúa rốt cục uống một miệng trà, Thích Nam Bắc mới lớn tiếng kêu: “Kết thúc buổi lễ, đưa tân nhân vào động phòng!”

Thát Thát chỉ có thể từ trong lòng bội phục thủ đoạn của đại công chúa, không chút dấu vết làm cho Thiên Hương quý hơn một canh giờ!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Công Chúa Hòa Thân 3

Lễ nghi hoàn thành, Thích Nam Bắc nói một ít từ ngữ chúc phúc liền cáo từ, Doãn Trường Ninh như trước miễn cưỡng ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích, Quán Phong vội đứng dậy đưa Thích Nam Bắc đi ra ngoài, Thát Thát mới biết được động phòng kia nguyên lai không phải thiết lập ở phòng này của Doãn Trường Ninh, mà là ở “Y hương các” một chỗ bên cạnh “Cảnh bình điện”, Thát Thát vừa thấy ngay cả chỗ ở cũng không tính là điện, ối bực trong lòng hơi bằng phẳng chút, nhưng vẫn cảm thấy rất đè nén.

Thát Thát là tiểu hắc nô bên cạnh Doãn Trường Ninh, không bao lâu liền bị kêu đi qua, đại công chúa vừa thấy Thát Thát nhân tiện nói: “Tiểu Lăng, hôm nay là đêm tân hôn của chủ tử người, người cần phải hầu hạ tốt chủ tử của mình!”

Thát Thát vội vàng nói: “Đại công chúa, nô tỳ nhất định không nhục sứ mệnh!”

Đại công chúa mới mang theo Y Phương cùng một đám người đi ra ngoài, Thát Thát không thấy Y Phương đột nhiên tán chức làm thị cơ kia có đáng cười gì, cung đưa đoàn người đại công chúa rời đi, Thát Thát mới nhanh chóng quay đầu, hai năm hơn không gặp, Thiên Hương hoàn toàn trưởng thành một tiểu mỹ nhân tiêu chuẩn, khuôn mặt trứng ngỗng nhỏ nhắn má như hồng đào, mũi ngọc môi củ ấu thật sự đáng yêu, không cười cũng thôi, cười thật là khắp phòng phát sáng, Thát Thát từ trong lòng hàm mộ điểm phúc của tên Doãn Trường Ninh kia.

Thiên Hương đang má hồng mặt nhàn nhàn nhìn Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh lại nói: “Tôn Tiểu Lăng, trước đưa Hương phi về ‘Y hương các’!”

Thát Thát trong lòng cực kỳ không phẩm vị vui vẻ, bước lên phía trước hành lễ giả vờ giả vệt nói: “Nô tỳ dẫn đường cho Hương phi!”

Thiên Hương có chút ủy khuất nhìn về phía Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh lại ở lúc xoay người nói: “Tôn Tiểu Lăng đưa Hương phi xong mau chút trở về làm việc, bốn vương còn có một đồng lớn sự tình!”

Thát Thát vội vàng đối với Thiên Hương càng thêm ủy khuất làm một cái tư thế mời, Thiên Hương liếc mắt nhìn Thát Thát một cái, mới không tình nguyện ra khỏi phòng Doãn Trường Ninh.

Thát Thát thật không nghĩ tới cách gần ba năm, mình cứ nhiên có cơ hội cùng Thiên Hương đi gần như vậy, trong ngực dâng trào, ho khan kia còn có chút không tự chủ được, đi đến “Y hương các” cũng vô dụng ra bất luận phương pháp gì mình nghĩ ra để đối phó với Thiên Hương, ở thời điểm đi vào, Thiên Hương oán hận nhìn Thát Thát liếc mắt một cái, Thát Thát mới nghĩ đến khi đại công chúa rời đi cố ý cùng mình thân thiết vô cùng, Thiên Hương ước chừng cảm thấy dọc theo đường đi mình họ đều là cố ý.

“Y hương các” cũng coi như là giếng đèn kết hoa, Thát Thát còn chưa rời khỏi, chợt nghe đến “Àm” một tiếng, sau đó bên trong truyền đến tiếng kinh hô của đám người Lí thượng nghi, Thát Thát cẩn thận né trở về xuyên thấu qua bình phong nhìn qua, thấy Thiên Hương đem một cái hộp trang sức trên bàn quét xuống dưới đất, Lí thượng nghi cùng các tôi tớ kia sợ tới mức quỳ xuống, nghe Lí thượng nghi liên tục nói: “Công chúa bớt giận, công chúa bớt giận!”

Thiên Hương lại bỗng nhiên quay người lại liền bỏ nhào vào trên giường, Lí thượng nghi vội vàng quỳ tới trước mặt Thiên Hương nói: “Công chúa, ngắm lại đại kế của thái tử, công chúa từng đồng ý với thái tử ủy khuất gì cũng phải nhẫn!”

Thiên Hương lại hu hu khóc lên nói: “Cái nhà ai mà quy củ như vậy, còn chưa vào động phòng đã phải kính trà trước!”

Lí thượng nghi nghe xong vội nói: “Công chúa, đại công chúa này hiển nhiên không phải nhân vật dễ đối phó, người từng đồng ý với thái tử, cho nên nhất định phải chịu đựng!”

Thiên Hương khóc lợi hại hơn nói: “Nhưng mà, nhưng mà, làm thế nào Hàm vương này vậy mà là hân...”

Lí thượng nghi nhìn xem các cung nữ nội thị xung quanh nói: “Nhìn bốn phía, đem mọi người ban đầu phái đi xuống!”

Thất Thất vốn đang cực lực nhìn ho, vừa nghe vội nhẹ tay nhẹ chân chạy mất, Lí thượng nghi này hiển nhiên là người cố vấn cho Thiên Hương, mình vẫn là đừng để cho bọn họ phát hiện có vẻ tốt hơn, các nàng có đại kế, bản thân mình cũng có đại kế.

Thất Thất bước nhẹ cước bộ trở về “Cảnh bình điện”, thật không nghĩ tới Doãn Trường Ninh ngày thường quen xao nhãng cư nhiên cực kỳ đề nén gắng sức ngồi ở dưới đèn đọc sách, chỉ là không có mặc bộ đồ tân lang có chút chói mắt kia, Thất Thất mới biết được thật là có tân lang làm ra vẻ, đêm tân hôn, đem tân nương nhét ở động phòng, chính bản thân mình thì lại xem cái sách gì đó.

Thất Thất vừa rảo bước tiến vào phòng ở, Doãn Trường Ninh liền ngẩng đầu lên nhìn Thất Thất nói: “Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, làm sao thế gặp phải tình lang rồi !”

Hai người giận dữ, đây vẫn là lần đầu tiên nói chuyện, Thất Thất trong lòng cao hứng lại hưng phấn, Thất Thất từ lúc nhỏ có một chút cao hứng, kích động hoặc tức giận liền có tật đỏ mặt, vội vờ tay sờ mặt một chút, bỗng nhớ tới màu da của mình, Doãn Trường Ninh có thể nhìn ra mặt đỏ cái gì, thu lại kích động cân thận hỏi: “Tướng quân gia bảo nô tỳ trở về hầu hạ, nô tỳ đến hầu việc!”

Doãn Trường Ninh ừ một tiếng, lại tiếp tục đọc sách, Thất Thất vừa thấy nghĩ rằng đại công chúa giỏi thủ đoạn tra tấn Thiên Hương, Doãn Trường Ninh này rõ ràng là ma quỷ của mình, tra tấn mình không kém hơn đại công chúa kia tra tấn người tình của Doãn Trường Ninh!

Vừa rồi quý cả một thời gian dài, lại đứng một hồi này, Thất Thất cũng không biết mình có thể lực tốt như vậy hay không, đứng không bao lâu đã muốn ho, nhin vài lần, rốt cục thì nhin không được vẫn là ho ra, Doãn Trường Ninh mới ngẩng đầu hỏi: “Thuốc đưa cho người có đúng giờ uống không!”

Thất Thất đối với thứ thuốc kia là nhớ rõ thì uống một lần, ho ghê gớm liền uống hai ngày, khá hơn chút lại không nhớ được, liền lười uống, nhưng miệng lại nói: “Tướng quân gia ban thuốc cho, nô tỳ đều nhớ kỹ, mỗi ngày đều uống!”

Doãn Trường Ninh lông mày nhíu lại hỏi: “Thật vậy chăng?”

Thất Thất cảm thấy động tác nhíu mày này của Doãn Trường Ninh rất kinh điển, hơn nữa phi thường dễ nhìn, vì thế có chút thất thần trả lời: “Thật sự!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Vậy đây là cái gì?”

Thất Thất mới nhìn đến trong tay Doãn Trường Ninh có một đồng gói thuốc, Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Những thứ này là thuốc phối một tháng cho người, người uống ba mươi ngày làm thế nào còn thừa nhiều như vậy?”

Thất Thất ngây ngốc nhìn về phía Doãn Trường Ninh hỏi: “Vương gia thật xác định thuốc này là của nô tỳ sao?”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Thật muốn cho người ho chết cho rồi!” Nói xong phất pho người đem thuốc của Thất Thất đưa lên, nhìn chăm chăm Thất Thất uống vào mới nói: “Nếu người về sau còn dám không đúng hạn uống thuốc, mỗi ngày đến ủ ỏ chân cho bốn vương là được!”

Thời điểm Thất Thất uống thuốc có một chút cảm động như vậy, nhưng uống xong thuốc lại thu hồi cảm động, tự biết thân mình vì sao thành cái dạng này, không phải toàn bộ do công lao của Doãn Trường Ninh tên kia cùng “Mẹ cả” bọn họ ban tặng sao, bức mình uống thuốc một lần có cái gì để cảm động đây.

Buông bát, Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh đang nhìn chăm chăm nàng, vì thế lau miệng nói: “Vương gia nhìn nô tỳ, chẳng lẽ trên mặt nô tỳ nở hoa!”

Doãn Trường Ninh nghe xong mới nói: “Thất Thất, sao người uống thuốc, ánh mắt kia lại hận bốn vương, chẳng lẽ bốn vương để cho người uống thuốc, người cũng hận sao?”

Thất Thất vội nói: “Vương gia, nô tỳ từ nhỏ sợ nhất uống thuốc đắng, cho nên Vương gia bức nô tỳ uống thuốc đắng, nô tỳ tự nhiên hận Vương gia!”

Doãn Trường Ninh nhếch miệng một chút nói: “Bốn vương xem ra không giống hận bốn vương bức người uống thuốc, có chút giống như một con sói đói muốn ăn mất bốn vương !”

Thất Thất không nghĩ tới ánh mắt mình nhìn Doãn Trường Ninh cư nhiên giống sói ác, còn chưa kịp nghĩ thấu triệt, Doãn Trường Ninh lại đứng lên lười biếng đuổi thất lửng nói: “Bốn vương mệt mỏi, trái giường chiếu đi!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Công Chúa Hòa Thân 4

Thất Thất vừa nghe một bên hướng đi qua phía giường một bên nói: “Hôm nay là ngày đại hi của Vương gia, Vương gia không đi ‘Y hương các’?”

Doãn Trường Ninh nghe xong nhân tiện nói: “Thất Thất đường như rất muốn để cho bản vương đi ‘Y hương các’?”

Thất Thất vội nói: “Nô tỳ là chúc mừng Vương gia mà thôi!” Nói xong chạy tới bên giường, Thất Thất vươn tay thả xong gối đầu, kéo mở chăn, đang chuẩn bị xoay người, Doãn Trường Ninh lại đem nạng đề đến trên giường tà tà nói: “Vậy nếu bản vương muốn hôm nay cùng Thất Thất làm thành chuyện tốt thì sao?”

Thất Thất đầu tiên là kinh hoảng, sau đó chậm rãi bình tĩnh trở lại mới nói: “Vương gia chỉ cần không chê nô tỳ dơ bẩn, nô tỳ nguyện cung cho Vương gia sử dụng!”

Doãn Trường Ninh vươn tay vuốt tóc Thất Thất nói: “Vì sao mỗi lần đều nói mấy lời không tình thú như vậy, ta nếu chê ngươi bẩn, cả ngày tốn nhiều thời gian như vậy tiêu phí ở trên người ngươi làm cái gì?”

Thất Thất nghe xong có chút âm thầm hao tổn tinh thần, nếu người trước mắt không phải Doãn Trường Ninh này thì thật tốt nha, người trước mắt này bề ngoài đoan chính như vậy, có thân phận có địa vị, đưa đến trước mặt ai, mặt mũi mình đều tỏa sáng, nhưng cố tình người này là Doãn Trường Ninh, là người đàn ông lúc trước làm nhục mình, làm hỏng đi bản thân mình, mình mang theo ai đi ra ngoài khoe cũng không có khả năng mang theo người đàn ông này đến khoe ra.

Doãn Trường Ninh vừa thấy ánh mắt Thất Thất thờ dài nói: “Thất Thất, ta mệt mỏi quá!” Nói xong Doãn Trường Ninh đem Thất Thất ôm đến trên giường, chính mình thì ở bên người Thất Thất nằm xuống, Thất Thất nước mắt thoáng cái liền chảy ra, sau đó xoay người đem mặt giấu vào trong chăn mềm.

Doãn Trường Ninh không cam lòng lại đem Thất Thất từ trong chăn moi ra nói: “Thất Thất có thể nói cho ta biết là vì sao hay không, ngươi vì thế nào tiến vào quân doanh, là ai sử tra!”

Thất Thất tránh ra khỏi Doãn Trường Ninh xoay người một lần nữa đem mặt che vào trong chăn, Doãn Trường Ninh chỉ phải thờ dài một lần nữa nằm xuống dưới, Thất Thất quý mệt mỏi, thân thể lại không tốt, khóc một hồi, liền ngủ, chính nạng cũng không biết đây là vì sao, nếu chiếu theo tình hình trước mắt này mình ở trong phòng mình tuyệt đối lại là một đêm mất ngủ, nhưng ở bên người Doãn Trường Ninh, nạng xả ra tính nết, lại có thể ngủ.

Thất Thất bởi vì ho khan, cho nên nửa đêm về sáng vẫn là ho tỉnh, mở mắt ra, đã thấy mình dựa ở trong ngực Doãn Trường Ninh, một chân còn có vẻ không có chừng mực đặt ở trên đùi Doãn Trường Ninh, Thất Thất vội muốn lui người trở về, Doãn Trường Ninh lại giật mình vươn tay ôm nạng nói: “Còn sớm mà, ngủ thêm một lúc, vẫn còn ho, ngực đều mờ hơi ẩm ướt!”

Thất Thất mới phát hiện Doãn Trường Ninh ở sau lưng lót khăn cho nạng, Thất Thất bỗng chốc rút khăn ra kêu lên: “Ta không cần ngươi đối với ta tốt như vậy!” Nói xong vội vàng vàng bò xuống giường, lung tung mặc vào giày và quần áo liền chạy ra khỏi phòng Doãn Trường Ninh, nghênh diện một cổ gió lạnh thổi tới, Thất Thất rung mình mới biết được có đôi khi người nếu muốn chú ý tự tôn, vậy nhất định phải trả cái giá lớn, cái giá trước mắt mình phải trả chính là đội gió rét về phòng nhỏ của mình, sau đó ở lạnh như băng ở trên giường trần trọc ho đến hùng dũng, nhưng Thất Thất suy nghĩ một mảnh hỗn loạn đạo nghĩa không thể chùn bước quyết định vẫn là trả cái giá lớn như vậy đi!

Thất Thất còn chưa tỉnh lại, Lưu quân sự đã gõ cửa, Thất Thất thực hối hận ngày hôm qua không ngủ ở trên giường Doãn Trường Ninh, nếu mình ngủ trên chiếc giường kia, tin tưởng Lưu quân sự cười meo meo này nhất định không dám sớm như vậy đến gõ cửa.

Nhanh chân mặc vào giày áo, mở cửa ra, một luồng gió lạnh nghênh diện nhào tới, sau đó gương mặt tròn của Lưu quân sự kia liền sáng chói ra, Thất Thất vội nói: “Lưu quân sự sớm nha!”

Lưu quân sự hừ một tiếng nói: “Hiện tại bản quan quân không được ngươi, nếu như vẫn là bản quan quân ngươi, làm thế nào cũng là một hồi roi da thăm hỏi!”

Thất Thất nghe xong làm sao cũng không quá thích nghe, Lưu quân sự nhân tiện nói: “Nhanh đến chỗ đại công chúa, tìm ngươi hỏi chuyện kìa!”

Thất Thất lại càng không thích nghe, tuy nhiên cũng chỉ có thể nhanh chóng rửa mặt, liền hướng chỗ kia của đại công chúa chạy đi.

Queo vào “Thấu tâm điện”, không bao lâu đã đến phòng ngủ của đại công chúa, mới vừa đi đến bích tường phù điêu, Thất Thất chợt nghe đã có người nói: “Đến hầu!”

Thất Thất thấy rõ người phân phó vẫn cứ là Y Phương, tuy là cực kỳ bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng ở chỗ bức phù điêu, Y Phương kia mới xoay người đi vào trong, chỉ là nơi này rất gọi gió, vừa đứng gió bắc kia liền mạnh mẽ tiếp đón đến trên người, Thất Thất hận cần răng cần lợi, thấy có nha đầu đem nước, khăn chờ bung vào trong, biết đại công chúa này ước chừng cũng là vừa mới rời giường, vì thế đứng đợi hơn nửa ngày, lúc trên người gần sắp đông cứng mới có một lão phụ nhân phân phó nạng đi vào trả lời.

Thất Thất vội nâng bước chân có chút cứng ngắc đi vào, nhưng lần này cùng lần trước bất đồng, cách bình phong để cho nạng quý xuống đáp lời, Thất Thất trong lòng lộp bộp một chút, này thật có chút dị thường, đến đây mấy lần, bởi vì là người hầu bên cạnh Doãn Trường Ninh, mỗi lần đều để cho nạng đi vào trả lời, lần này không biết xuất ra mảnh khúc nào, Thất Thất cẩn thận quý xuống, một hồi lâu mới truyền đến thanh âm của Y Phương: “Đại công chúa hỏi ngươi: Hôm qua, Vương gia nghỉ ở nơi nào?”

Thất Thất vừa nghe liền mắng đại công chúa này làm ra vẻ, ngày hôm qua không phải ngày Doãn Trường Ninh đại hi sao, ần theo bình thường cũng có thể nghĩ đến Doãn Trường Ninh nghỉ ở nơi nào, nhưng ngoài miệng lại nói: “Hỏi bẩm công chúa: Đêm qua Vương gia nghỉ ở tam cung ‘Cảnh bình điện’!”

Y Phương kia lại chó cậy thế chủ hỏi:“Là ai hầu hạ Vương gia nghỉ ngơi ?”

Thất Thất lại mắng một trận mới nói:“Vương gia là tự bản thân nghỉ !” Thất Thất thanh âm chưa dứt, chỉ nghe đại công chúa kia lạnh lùng nói:“Vô lại, uổng công bản cung tin tưởng ngươi, và miệng!”

Thất Thất còn chưa hiểu được, hai phụ nhân khỏe như trâu tiến đến đây đem Thất Thất đè xuống, bàn tay to như cái quạt hương bồ liền quất lên, Thất Thất đã trúng hai chưởng, trong miệng một cổ mùi tanh mới thanh tỉnh lại liên tục kêu:“Đại công chúa, tha mạng!”

Sau đó chợt nghe Y Phương lạnh lùng nói:“Biết công chúa vì sao xử phạt ngươi không?”

Thất Thất vội vàng bắt lấy đỉnh trệ trong phúc chốc này nói:“Nô tỳ không biết, xin đại công chúa minh xét!”

Y Phương nhân tiện nói:“Hôm qua không phải ngươi hầu Vương gia nghỉ sao, ngươi còn dám nói không ai hầu Vương gia nghỉ !”

Thất Thất vừa nghe mới biết được chuyện mình sớm muộn đều lo lắng cuối cùng vẫn để cho đại công chúa này biết được, vì thế vội nói:“Công chúa, bằng bộ dạng này của nô tỳ, Vương gia làm sao có thể để cho nô tỳ hầu!” Nói xong Thất Thất không có nghe đến tiếng đại công chúa cùng Y Phương, vội vàng nói thêm:“Vương gia vẫn luôn luôn coi nô tỳ như một nam phó, hôm nay lạnh, Vương gia liền phân phó nô tỳ đem ổ chăn ủ ấm mới cho phép rời đi!”

Ước chừng đại công chúa biết Thất Thất phía sau là trở về phòng mình, nhất thời không có lên tiếng, lại nghe có người báo:“Vương gia giá lâm!”

Thất Thất chưa từng giống như hôm nay vậy hy vọng nhìn thấy Doãn Trường Ninh, tiếng báo vừa ngừng, Doãn Trường Ninh tên kia đã chó lợi đi đến, đại công chúa đứng dậy nói:“Vương gia làm sao lại đến ‘Thấu tâm điện’ của bốn cung ?”

Doãn Trường Ninh ha ha cười nói:“Bốn vương nhiều ngày không lại đây , hôm nay thấy tuyết rơi, lại có mấy cành mai nở, nghĩ muốn hẹn ái phi cùng nhau thưởng tuyết xem mai!”

“Vương gia thực sự nhân hạ thoải mái, đợi bản cung thoáng thu xếp một chút!” Thanh âm của đại công chúa rõ ràng lộ ra vui mừng.

Thất Thất nhẹ nhàng thở ra, xem ra mình rốt cục có thể tránh được một kiếp, chỉ hy vọng Doãn Trường Ninh tên kia phát đủ câu thoại, để cho mình rút, là mình có thể chuồn mất, trốn về trong phòng bị ai thương tâm một phen, nhưng tên Doãn Trường Ninh kia phảng phất giống như không có nhìn thấy khóe miệng mình có máu, nhìn đông nhìn tây, dường như đang thương thức khuê phòng thom mát của đại công chúa.

Thất Thất quỳ đến hai chân đau nhức, đại công chúa rốt cục thu xếp xong rồi đi ra, Doãn Trường Ninh khen ngợi một tiếng liền vươn tay đỡ đại công chúa, vừa cất một bước lại nhìn về phía Thất Thất có chút ngạc nhiên nói:“Ái phi, đây không phải là tiểu người hầu của bốn vương sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Công Chúa Hòa Thân 5

Đại công chúa mới nhớ tới Thất Thất còn đang quỳ, nhân tiện nói:“Cũng không phải cái gì, để cho nàng tới hỏi vài câu, làm thế nào cũng nói không rõ ràng, Vương gia nha, tiểu hắc nô này vừa đen lại vừa xấu, nhìn bản bản, về sau ngài vẫn là ít để cho nàng làm mấy chuyện tình này, không bằng bản cung để cho Y Phương đi hầu hạ ngài!”

Doãn Trường Ninh nghe xong liền cười nói:“Y Phương ngươi đều sai sử quen , giữ ở bên người là được, tiểu hắc nô này, bốn vương sai sử quen , đánh chửi cũng tùy ý, người gầy nhỏ, không nóng tính, bốn vương thích dùng!”

Đại công chúa nghe xong nhân tiện nói:“Tiểu hắc nô, ngươi đứng lên đi, về sau đừng hỏi một câu cũng trả lời không rõ, đi đi!”

Thất Thất như được đại xá, vội đứng lên muốn chuồn, lại nghe có người báo:“Hương phi đến!”

Thất Thất chỉ phải nhịn xuống, không bao lâu Thiên Hương kia trang điểm như tiên tử đi đến, Thất Thất luôn luôn có cảm giác Thiên Hương là bay vào, Thiên Hương thấy Doãn Trường Ninh cùng đại công chúa tay nắm cùng một chỗ, sắc mặt không tốt lắm, nhưng vẫn hành lễ nói:“Thiên Hương thỉnh an Vương gia, đại công chúa !”

Ước chừng đêm hôm qua Doãn Trường Ninh không nghỉ ở chỗ Thiên Hương, đại công chúa tâm tình coi như không tệ, nhân tiện nói:“Vương gia, đừng nói Thiên Hương tuy là công chúa vương triều suy tàn, nhưng cũng coi như là một người yếu điệu hiểu biết lễ tiết, rốt cuộc cũng không phải là con gái từ chỗ không đứng đắn đi ra !”

Thất Thất thấy sắc mặt Thiên Hương tuyệt đối không tính là tốt, cũng không biết những lời này của đại công chúa xem như là khen Thiên Hương hay là chê Thiên Hương, mà trong lời nói rõ ràng là chỉ trích Phán Hề, lại đem Thiên Hương cùng Phán Hề loại con gái yên hoa này đánh đồng, đối với Thiên Hương mà nói như thế nào cũng không tính là lời khen, Thất Thất có chút đắc ý, khi mình đem Thiên Hương cùng Thanh Thường đánh đồng , Doãn

Trường Ninh còn nói nàng làm bản tên tuổi Thiên Hương, xem ra còn có khối người cùng mình có cái nhìn giống nhau nha.

Đại công chúa nói xong liền cùng Doãn Trường Ninh dắt tay mà đi, bỏ Thiên Hương lẻ loi quỳ gối nơi đó, Thất Thất nghĩ đến mình đã được xá tội, vội vàng đứng lên, có vài phần đắc ý từ bên người Thiên Hương đi qua, Thiên Hương oán hận nhìn về phía nàng, Thất Thất nghĩ mình cùng Thiên Hương ước chừng thật sự là kiếp trước có thù hận, nếu không Thiên Hương căn bản nhận không ra mình sao còn mãi hận mình.

Trở lại phòng mình, nghĩ đến tình cảnh Thiên Hương lẻ loi quỳ gối ở “Thấu tâm điện”, Thất Thất cảm thấy trên mặt dường như cũng không đau như vậy, tìm khăn đến nhúng chút nước lạnh đem vết máu trên khóe miệng lau, lại đắp ở trên mặt có chút sưng, trong lòng tính toán, ước chừng là ông trời thấy nàng ăn nhiều khô, xem không nổi đi, thả đại công chúa đến tra tấn Thiên Hương, xem ra đối phó với Thiên Hương này, mình không cần động tâm tư gì đều có người đến thu thập nàng, Thất Thất nghĩ đến đây nhìn không được nở nụ cười, chỉ là há miệng cười chạm đến vết đau trên miệng, Thất Thất mới ngậm miệng lại.

Ban đêm không ngủ ngon, Thất Thất thấy không có việc gì, liền lần nữa tiến vào trong ổ chăn, tâm tình tốt, cho nên đi vào giấc ngủ cũng nhanh, nhưng cứ cảm thấy có cái gì đó bò ở trên mặt, Thất Thất không kiên nhẫn vùng tay lên mở mắt, đập vào mắt là gương mặt mê chết người của Doãn Trường Ninh kia, Thất Thất có chút giật mình, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Ta không thể đem tất cả người của nàng đều móc ra, nàng sẽ sinh nghi!”

Thất Thất nghĩ việc này cùng mình có cái quan hệ gì đâu, lúc này đây mới thấy trong mộng cảm giác có cái gì bò ở trên mặt, thứ kia cư nhiên là tay Doãn Trường Ninh, vì thế liền ăn vạ nói: “Vay về sau nô tỳ cũng không ủ ổ chăn cho Vương gia nữa!”

Doãn Trường Ninh nghe xong nở nụ cười một chút nói: “Ái phi kia của bốn vương nghe nói bốn vương sợ hàn sợ lạnh, lại thích tiểu hắc nô ủ ổ chăn, liền đặc biệt ra chủ ý cho bốn vương, để cho tiểu hắc nô chuyển sang trong phòng bốn vương hầu hạ, khi nào trời lạnh, tiểu hắc nô liền lập tức tới ủ, bốn vương có ái phi như vậy, thật sự là may mắn ba đời nha, tiểu hắc nô, bắt đầu từ hôm nay liền chuyển vào trong phòng bốn vương đi!”

Thất Thất nghe xong chỉ hận không thể từ trên trời rớt xuống đạo sấm sét đem Doãn Trường Ninh nổ chết, sau đó nghe Doãn Trường Ninh nói: “Ta đã nhiều ngày rút không ra thời gian rảnh, người giúp ta đi hiểu thuận đi Thanh 5 ngày, nhớ kỹ nói ta lại đi ra ngoài nhập hàng!”

Thất Thất vừa nghe liền vui vẻ, nàng cũng không muốn sống ở trong vương phủ không khí trầm lắng này, nhưng nghĩ đến hơn một trăm lượng bạc kia, lại mất hứng trong bụng nói: “Nô tỳ không đi!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Khi nào thì tùy vào người định đoạt?”

Thất Thất lại nghĩ đến mình nếu như đi, vậy không phải làm lợi cho Thiên Hương kia sao, nhưng ngẫm lại lại nhớ đến thủ đoạn của đại công chúa, dường như thật sự không cần mình phải suy nghĩ cái phương pháp gì đến đối phó, nhưng vì tương lai có nơi tốt để đi về, vì thế lại nói: “Tướng quân gia là người nói chuyện không giữ lời!”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất được một tác lại muốn tiến thêm một thước hừ một tiếng nói: “Không muốn đi thì thôi, vậy bắt đầu từ hôm nay chuyển qua phòng bốn vương bắt đầu làm nô tài bên người ủ ổ chăn!”

Thất Thất vội nói: “Tướng quân gia, di Thanh một mình nhiều đáng thương nha, không có người cùng không có người quan tâm không có người thăm hỏi!”

Doãn Trường Ninh lấy ngón tay dè nhẹ cái mũi Thất Thất nói: “Đều là mấy lời vô dụng vô nghĩa!”

Thất Thất vội vàng nắm chặt thời cơ nói: “Tướng quân gia, vậy bạc kia có thể cho nô tỳ một phần hay không?”

Doãn Trường Ninh nghe xong bóp mũi Thất Thất mắng: “Thực chưa thấy qua tham tài giống như người vậy, người nói người cả ngày đi theo ta, muốn nhiều bạc như vậy làm cái gì, chẳng lẽ muốn chạy trốn hay sao!”

Thất Thất vội nói: “Nô tỳ mới không trốn đâu, nô tỳ sống là người của tướng quân gia chết là quý của tướng quân gia, mỗi ngày quần quít lấy tướng quân gia, chỗ nào cũng không đi!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Mau đi đi, đến chỗ Quản Phong lấy chút bạc, đặt mua chút nhu yếu phẩm cho di Thanh, đừng để cho người khác thấy được, tới cửa có xe đón người!”

Thất Thất vừa nghe lấy chút bạc, vội vàng xoay người đứng lên, đem áo khoác mặc vào liền đi xuống giường, Doãn Trường Ninh nhìn một hồi mới xoay người đi rồi, Thất Thất rửa sạch mặt vấn tóc, cầm cây quạt của mình bước đi thông thả ra ngoài.

Vừa đi thông thả ra khỏi gian phòng, Thất Thất liền nhìn đến Thiên Hương hướng đi về phía phòng Doãn Trường Ninh, nàng thoáng cái gấp lên, sợ Thiên Hương nghĩ tính tiếp cận thượng Doãn Trường Ninh, vừa nghĩ đến Thiên Hương sẽ tiếp cận đề thượng Doãn Trường Ninh, Thất Thất cũng bất chấp đi Thanh gì đấy, vội vàng đi theo phía sau, đã thấy Thiên Hương bị thị vệ của Doãn Trường Ninh ngăn ở bên ngoài, Lí thượng nghi nói van xin hơn nửa ngày, mới có một người đi vào thông báo, không bao lâu mới được phân phó, để cho Thiên Hương đi vào.

Thất Thất vội vàng sửa sang lại áo quần một chút, phe phẩy cây quạt cũng hướng đi vào trong, hộ vệ kia ngược lại không ngăn đón nàng, Thất Thất trong lòng nhay nhót, mình đi vào cũng chưa có người ngăn đón, Thiên Hương công chúa cao quý vừa đi vào đã có người ngăn đón, Thất Thất bỗng chốc cảm thấy mình cao hơn Thiên Hương một bậc, bình thường đi đứng một chút đã yếu ớt chột trở nên có khí lực.

Thất Thất lần vào trong, chợt nghe đến Thiên Hương nói: “Vương gia chẳng lẽ đã quên chuyện năm đó ở Ngô thành sao?”

Sau đó Thất Thất nghe được thanh âm có chút kinh ngạc của Doãn Trường Ninh truyền đến: “Chuyên ở Ngô thành, Ngô thành có chuyện gì, cùng bốn vương có liên quan sao?”

Thất Thất âm thầm mắng một tiếng: Lão hồ li! Người năm đó làm chuyện trộm hương thiết ngọc, hiện tại lại ở trong này giả bộ hồ đồ!

Thiên Hương quả nhiên nói: “Nguyên lai Vương gia quả nhiên đã quên, nhưng mà Thiên Hương vẫn đều mang theo khối ngọc bài Vương gia đưa kia!”

Thất Thất vừa nghe trong lòng liền hận lên, Thiên Hương không phải cùng Tô Từ Nho kia có gian tình sao, làm thế nào lại đến nơi này dụ dỗ Doãn Trường Ninh, nghe Doãn Trường Ninh kia dường như ừ một tiếng, ước chừng đang nhìn khối ngọc bài.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Công Chúa Hòa Thân 6

Thất Thất vừa nghe thì ra Doãn Trường Ninh thẳng thắn này thích dùng ngọc bài lửa gạt phụ nữ, lúc trước cũng dùng ngọc bài lửa gạt mình, nhưng vừa nghĩ đến lúc trước mình còn không đến mười tuổi, Doãn Trường Ninh này dùng ngọc bài lửa mình làm cái gì! Nói sau thân phận Thiên Hương kia hẳn cũng không phải chỉ một khối ngọc bài là có thể lừa được!

Thất Thất đang nghĩ tới lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Đừng nói khối ngọc này thật đúng là giống ngọc bài của bốn vương!”

Thiên Hương nghe xong mới có chút mừng rỡ nói: “Vương gia nhớ ra rồi sao, Vương gia, Thiên Hương... Thiên Hương tìm người tìm thật khó!”

Thất Thất nghe xong lời này lâm vào tức giận, nguyên lai hai người lúc trước ở Ngô thành thật là thông đồng thượng, nàng hận không thể lập tức vọt vào cho đôi gian phu dâm phụ này một người hai cái tát, nhưng chỉ dám nghĩ lại không dám thật sự vọt vào, Thất Thất chỉ phải xoay người chạy, thực không có tâm tình đi chăm sóc di Thanh gì đó cho Doãn Trường Ninh.

Thất Thất héo queo ịu xui từ trên xe đi xuống dưới, ban ngày nhìn tiểu viện kia thật an tĩnh, di Thanh ngồi ở ghế dựa trong viện an tường phơi nắng mặt trời, Thất Thất đẩy cửa, di Thanh chợt nghe đến: “Là Thất Thất nha!”

Thất Thất vội vàng đi vào nói: “Đừng vậy, lão phu nhân, Ninh gia phân phó nô tỳ đến hầu hạ ngài!”

Di Thanh vừa nghe vội vàng nói: “Không cần, mau tới đây cùng di Thanh trò chuyện, về sau ở trước mặt di Thanh không cho nhắc lại hai chữ nô tỳ!”

Thất Thất vội nói: “Vậy làm sao được, nô tỳ chính là nô tỳ!”

Di Thanh lại nói: “Di Thanh cũng xuất thân từ nô tỳ, Ninh nhi đối với di Thanh so với mẹ ruột còn tốt hơn!”

Nghe xong lời này Thất Thất có chút giật mình, di Thanh kia lời kéo tay Thất Thất nói: “Đến đây, di Thanh còn ừ không ít bánh quả hồng, rất ngọt!” Nói xong lại sờ sờ mồ mồ từ trong một cái hộp lấy ra hai khối bánh quả hồng đưa cho Thất Thất nói: “Ăn đi, chính là cây hồng trong viện kết trái!”

Thất Thất cắn một miếng, thật sự rất ngọt, nhân tiện nói: “Lão phu nhân, thật ngọt!”

Di Thanh vừa nghe còn có chút đắc ý nói: “Ninh nhi lúc nhỏ thích ăn nhất bánh quả hồng di Thanh làm!”

Thất Thất có chút tò mò ở bên người di Thanh ngồi xuống, nghe di Thanh nói Doãn Trường Ninh khi còn bé có bao nhiêu nghịch ngợm, hai người phơi nắng một cái buổi chiều, một người nghe một người nói, Thất Thất đang nghe say sưa, chợt nghe di Thanh nói: “Thất Thất, có thể nói cho di Thanh một câu nói thật hay không?”

Thất Thất sùng sốt một chút nhân tiện nói: “Lão phu nhân cứ hỏi!”

Di Thanh do dự một chút mới hỏi: “Ninh nhi có đi theo cậu nó không?”

Thất Thất lại sùng sốt một chút, nguyên lai Doãn Trường Ninh này còn có người cậu linh tinh gì đó, nhưng quả thật Thất Thất chưa bao giờ gặp qua, tiện thể nói: “Nô tỳ cùng Ninh gia một đoạn thời gian, không gặp hẳn có người cậu gì?”

Di Thanh nghe xong buông lỏng khẩu khí: “Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi!”

Thất Thất nghe thấy như lọt vào trong sương mù, di Thanh kia hiển nhiên sợ bị người nghe được, không có tiếp tục đề tài này, vì thế hai người lại hàn huyên chuyện khác.

Thời điểm Lôi Nhân tới, vừa vặn thấy một già một trẻ ở trong sân đang hưng trí bừng bừng nói cái gì đó, giật mình cảm thấy mình thực nên cùng Doãn Trường Ninh mở miệng cầu xin sự kiện mình đang suy nghĩ kia.

Thất Thất nhìn thấy Lôi Nhân thì vui vẻ phát ra từ trong nội tâm, tâm tình như khi thấy Tôn Thiệu Bạch là hoàn toàn không đồng dạng, lại thêm Doãn Trường Ninh tên chủ từ kia không ở bên người, cho nên thoáng chốc nhảy dựng lên kêu một tiếng: “Lôi... tướng...!” Thất Thất còn không có kêu ra, Lôi Nhân lấy tay ý bảo đừng gọi bậy, Thất Thất vội đổi giọng gọi: “Lôi Nhân đại ca!”

Đem chuyện phòng trong phòng ngoài của dì Thanh đều bận xong rồi, Lôi Nhân chỉ chỉ về phía sau, Thất Thất liền lấy cớ muốn đi ngoài, chuồn ra khỏi sân, đến chỗ dì Thanh quả thật nghe không được, Thất Thất mới kêu một tiếng: “Lôi tướng quân mấy năm nay có khỏe không?”

Lôi Nhân thấy vượn tay đỡ lấy Thất Thất nói: “Chúng ta từng cùng sinh ra tử, về sau không cần xa lạ như vậy được không?”

Thất Thất suy nghĩ một hồi mới gật gật đầu, Lôi Nhân đỡ Thất Thất ở trên ghế đá ngồi xuống, Thất Thất lại truy hỏi: “Mấy năm nay, người có khỏe không?”

Lôi Nhân gật gật đầu, Thất Thất lại hỏi: “Vết thương kia đều tốt hơn chưa?”

Lôi Nhân cười nói: “Này đều đã bao nhiêu lâu, làm sao có thể còn không tốt!”

Thất Thất lại nhin không được hỏi: “Vay người không mang binh nữa?”

Lôi Nhân thờ dài nói: “Không phải Lôi đại ca người không mang binh, là Vương gia không mang binh!”

Thất Thất theo Doãn Trường Ninh lâu như vậy, ít nhiều có thể nhìn ra trong khoảng thời gian này Doãn Trường Ninh suy sụp không như ý, liền cẩn thận hỏi: “Chẳng lẽ Vương gia vĩnh viễn cũng không thể lại mang binh!”

Lôi Nhân nghe xong nở nụ cười một chút nói: “Tiểu Lãng việc này cách người rất xa, Vương gia mang hay không mang binh đối với người có ảnh hưởng gì, cho nên...”

Thất Thất trong lòng kêu gào điên cuồng: Làm sao không liên quan, Tô Thất Thất ta y như cao da chó kè cận Vương gia nhà người, chính là muốn biết Vương gia nhà người khi nào thì mới có thể Đông Sơn tái khởi, khi nào mới có thể lại mang đại quân Nam hạ đánh dẹp Đại Kỳ, đem “Mẹ cả” hoàng hậu kia đưa đến trong lầu kỹ quan gia đi!

Nhưng những điều này Thất Thất không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ phải hết sức quan tâm nói: “Là nô tỳ thấy Vương gia tâm tình luôn không tốt, cho nên...”

Lôi Nhân nghe xong nhìn Thất Thất hỏi: “Vương gia khi nào thì tâm tình không tốt?”

Thất Thất nghe xong liền buồn bực: Chẳng lẽ hán không thể mang binh, lại bị thái tử mặt cục bột trắng kia cùng Bạch Viện sửa trị, còn có thể có tâm tình tốt!

Lôi Nhân thấy Thất Thất mặt nhăn như trái mướp đắng nhỏ, nhân tiện nói: “Phương diện này nói hai ba câu không rõ được, tóm lại, Vương gia không như người nghĩ không chịu nổi như vậy, một hồi dì Thanh chờ sốt ruột, trở về đi!”

Nghe xong lời nói của Lôi Nhân, Thất Thất không hiểu sao vui sướng, trong ngực cũng không áp lực như khi ở vương phủ, vừa nghe “Dì Thanh” mới nghĩ đến mình là tới làm việc, cư nhiên đem người phải chăm sóc ném chạy đến chỗ này cùng Lôi Nhân nói chuyện phiếm, vì thế vội vàng vàng vàng đứng lên, đang muốn đi, Lôi Nhân chợt bắt lấy tay Thất Thất kêu một tiếng: “Tiểu Lãng, ta có câu muốn nói với người...”

Thất Thất đang chờ Lôi Nhân nói, Lôi Nhân lại gãi gãi đầu nói: “Lần khác rồi nói sau!”

Thất Thất thấy Lôi Nhân có chút dị thường, chỉ có thể chờ Lôi Nhân ngày khác lại nói, vì thế nhanh chóng cùng Lôi Nhân tạm biệt chạy trở về.

Di Thanh làm người hiền hoà, vô cùng dễ hầu hạ, hơn nữa còn yêu thích cùng Thất Thất giúp đỡ việc nhà, nếu không có Doãn Trường Ninh ở trên người mình lưu lại đau xót cùng vết thương, Thất Thất thậm chí cảm thấy đã khôi phục lại cuộc sống ở Ô Y Hạng, thoải mái, thích ý còn có vài phần lười nhác, nói rõ ra Thất Thất cho rằng so với cuộc sống ở Ô Y Hạng còn thoải mái hơn.

Đến ngày thứ 5 mà Doãn Trường Ninh nói, Thất Thất liền nghĩ mua cho dì Thanh thêm vài thứ, vì thế mang theo giỏ trúc sáng sớm liền lên phố, Thượng Dân hiển nhiên là một thành thị cực kỳ phồn hoa, con phố Di Thanh ở này, mặc dù không phải cái chỗ các quý nhân ở gì, nhưng vừa ra khỏi viện, cũng cực kỳ náo nhiệt, tiệm bánh bao, tiệm trà, tiệm sắt, bán đồ ăn..., cũng được xưng là rộn ràng nhốn nháo, người đến người đi.

Thất Thất nhìn đông nhìn tây, nhìn xem có thứ gì đó Di Thanh cần dùng, liền mua lấy, không bao lâu đã mua đầy một giỏ trúc, nặng nề thế nhưng xách không động, Thất Thất mới cảm thấy nhiều tiền không phải cái chuyện gì tốt, hết nhìn đông tới nhìn tây muốn tìm nam đồng chạy chân đến giúp việc, lại không nhìn thấy, đang ở thời điểm sốt ruột, tay chợt nhẹ, Thất Thất phát giác giỏ bị người ta xách lên, nâng xoay người vừa thấy cư nhiên là Vương Quốc Khánh, sừng sốt một hồi lâu, mới nghe Quốc Khánh kêu một tiếng: “Thất Thất, người là Thất Thất đi, làm sao có thể biến thành như vậy!”

Thất Thất một phen đoạt lấy giỏ, xoay người bỏ chạy, Vương Quốc Khánh kia vội vàng bắt lấy Thất Thất nói: “Thất Thất, người làm sao lại quên, ta là Nhị Ngưu!”

Thất Thất hừ một tiếng, nghĩ rằng: Người nếu là Nhị Ngưu, lúc trước làm sao có thể chỉ cho ta hai miếng bánh!

Vương Quốc Khánh lôi kéo Thất Thất ở một quán trà nhỏ ngồi xuống nói: “Thất Thất, đến trước nghỉ một chút, nói cho Nhị Ngu ca, mấy năm nay người gặp phải chuyện gì?”

Thất Thất bỗng đứng lên nói: “Vị gia này, chắc chắn người nhận sai người, nô tỳ trong nhà có chuyện, đi trước!” Nói xong kéo giỏ muốn đi, Vương Quốc Khánh cầm giữ cái giỏ, Thất Thất thấy dứt khoát đem giỏ ném cái liền chạy, Vương Quốc Khánh vốn nghĩ rằng Thất Thất làm thế nào cũng sẽ không ném giỏ, nhưng không nghĩ tới Thất Thất căn bản không phải là người đem giỏ trúc nhìn cao hơn hết thảy!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Tiên Yêu Đấu Pháp 1

Ý tưởng mua đồ linh tinh cho di Thanh của Thất Thất bị tan biến, sau khi mặc kệ Vương Quốc Khánh, nàng tùy tiện mua một giỏ trúc mới, mua một ít đồ dùng lung tung, liền không còn lòng dạ nào đi dạo phố, dẹp đường trở về chỗ di Thanh, làm cơm trưa, cùng Di Thanh nói chuyện cả một buổi chiều, lại làm tốt cơm chiều, xe ngựa của Doãn Trường Ninh đã đến đón nàng.

Thất Thất tìm cái cớ chuẩn ra khỏi tiểu viện của di Thanh, ngồi trên xe ngựa đi rồi.

“Cảnh bình diện” rất an tĩnh, Thất Thất hoài nghi tên Doãn Trường Ninh kia hẳn là đi “Y hương các”, nghĩ đến đó thoải mái mãn nguyện năm ngày vừa rồi bỗng chốc lại tự dưng trở nên áp lực, thậm chí muốn quay về nơi đó của di Thanh vĩnh viễn không trở lại nữa, vài cái hộ vệ kia nhìn Thất Thất một hồi đằng trước một hồi đằng sau, đều quen thuộc nàng thường xuyên có hành động làm người ta giật gân: Ví dụ như lần này trở lại bên cạnh Doãn Trường Ninh dường như không từng mặc quần áo của phụ nữ; Ví dụ như ngày mùa đông này cho dù là bọn họ cũng cảm thấy rất lạnh, cổ tình nàng lại cầm trong tay cây quạt “Đồng tiền” kia; Ví dụ như mỗi ngày đều phải Doãn Trường Ninh bắt nàng đi tắm rửa; Ví dụ như trên khuôn mặt kia rõ ràng viết đối với cái gì cũng bất mãn, nhưng lại cứ một mực khúm núm nịnh bợ cúi đầu khom lưng; ví dụ như rõ ràng là một tiểu hắc nô đề tiện, nhưng ở nơi đó của Doãn Trường Ninh so với đại công chúa, Hương phi kia còn được sủng nhiều hơn, ít nhất hai người phụ nữ này còn không từng lên giường chủ tử của bọn họ, mà tiểu hắc nô này cơ bản mỗi ngày đều ôm chủ tử của bọn họ ở trên chiếc giường kia....

Các hộ vệ thấy Thất Thất lén lút, Doãn Trường Ninh đối với nàng chuyện ngoại lệ nhiều lắm, bọn họ cũng lười quản Tô Thất Thất, mặc cho nàng nhảy đồng nhảy tây nhảy lên.

Thất Thất nhảy lên đến phòng ngủ không thấy được Doãn Trường Ninh, nhảy lên đến thư phòng vẫn không thấy được Doãn Trường Ninh, Thất Thất không khỏi có chút thất vọng từ phía sau hành lang hướng đi về chính gian phòng mình, khi đi ngang qua phòng khách nhỏ nằm bên cạnh thư phòng Doãn Trường Ninh, lại nghe đến thanh âm Doãn Trường Ninh: “Cậu còn có cái gì muốn nói?”

Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, lời di Thanh nói bỗng chốc nhảy vào trong não, nàng vội tránh ở một bên, thờ cũng không thờ mạnh, lại nghe một giọng nam trung niên nói: “Ninh nhi, con trưởng thành, có chút chuyện, cậu nói con cũng nghe không vào, không phải cậu không muốn giúp con báo thù tang quốc thất thân, nhưng mà Ninh nhi, việc này là không thể gấp, giống như lần Nam hạ con không về là tối kỵ, giành được thắng lợi nhưng không có một chút công lao, còn làm cho thái tử tự dưng nghi kỵ con, thiếu chút nữa hai mươi năm ân nhân đều trôi theo dòng nước!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Cậu, cậu cũng quá tăng chí khí người khác diệt đi uy phong người trong nhà mình, chẳng lẽ cậu cũng cho rằng quân đội Đại Chu này, con nhất định cần binh quyền gì đó mới chỉ huy động sao?”

Người nam kia lập tức vội la lên: “Trường Ninh, nhớ kỹ không đến giây phút cuối cùng vạn lần không thể làm càn!”

Doãn Trường Ninh thân nhiên nói: “Cậu, cậu cứ yên tâm đi, Trường Ninh làm việc đều có chừng mực!”

Người đàn ông lại nói: “Lần này cưới Thiên Hương công chúa, mặc dù bên ngoài là bị chèn ép, nhưng ngầm lại cũng không phải là chuyện gì không tốt!”

Doãn Trường Ninh ừ một tiếng nói: “Việc này Trường Ninh tự nhiên biết, nếu không sao có thể để cho Thiên Hương tiến vào phủ Trường Ninh chứ?”

Người đàn ông mới buông lỏng khẩu khí: “Vây là tốt rồi, cậu đi ra một lúc, phải về, đỡ phải để cho người khác thấy lại nổi phong ba, nhớ kỹ phải nhẫn!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Cậu, bằng quan hệ bên ngoài của Trường Ninh cùng cậu, lui tới lẫn nhau có cái gì không được?”

Người đàn ông nhân tiện nói: “Cẩn thận thuyền có thể dùng vạn năm, mặc dù bề ngoài lui tới không có chuyện, nhưng vẫn là ít đi lại, người ta mới yên tâm!”

Doãn Trường Ninh nở nụ cười nói: “Vây Trường Ninh sẽ không tiến cậu, cậu xin mời!”

Thất Thất nghe xong nhẹ nhàng thờ ra, thầm nghĩ chờ Doãn Trường Ninh đi rồi, mình liền nhanh chóng vòng về gian phòng, lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Chuẩn bị ở nơi nào ẩn nấp thành một tiểu hắc nô đồng cứng đây!”

Thất Thất mới biết được Doãn Trường Ninh đã sớm biết nàng tồn tại, loại chuyện nghe góc tường này, mình thích làm, nhưng bị người ta tóm được, dù

sao cũng không phải chuyện có mặt mũi gì, Thắt Thắt chỉ phải từ sau cây cột đi ra, Doãn Trường Ninh ngồi xuống hỏi:“Di Thanh của bốn vương như thế nào?”

Thắt Thắt vừa nghe nhắc tới di Thanh, lập tức hăng hái lên, tiến lên một bước có chút lấy lòng nói:“Tướng quân gia, di Thanh đặc biệt dặn dò nô tỳ, bảo Vương gia đừng cùng cậu Vương gia lui tới, xem ra cậu Vương gia hoặc là không dễ sống chung, hoặc là không phải người tốt!”

Doãn Trường Ninh mang trà lên đã uống một hớp, nghe xong “Xì” một tiếng bật cười, thiếu chút nữa bị sặc, Thắt Thắt vội dùng cây quạt quạt gió cho Doãn Trường Ninh nói:“Tướng quân gia của nô tỳ trăm ngàn lần cẩn thận một ít, đừng để sặc, chuyện này có thể ảnh hưởng đến tính mạng!”

Doãn Trường Ninh vươn tay đẩy ra quạt trong tay Thắt Thắt nói:“Thắt Thắt tiểu hắc nô, cũng chỉ có người tốt với mạng của bốn vương, động tác quạt này của người cùng Lưu quân sự thật sự là đồng ra nhất triệt ha!”

Thắt Thắt vừa nghe lại cao hứng lên nói:“Quạt này, Lưu quân sự thực là sư phụ của nô tỳ!”

Doãn Trường Ninh càng muốn cười, vươn tay đem Thắt Thắt ôm đến trên đùi, Thắt Thắt sợ tới mức cả người đều nổi da gà lên, hết nhìn đông tới nhìn tây một trận mới nhỏ giọng nói:“Vương gia, nơi này cũng không phải chỗ nô tỳ ngồi lên được, Vương gia vẫn là đổi người khác đi!”

Doãn Trường Ninh vươn tay túm túm mặt Thắt Thắt nói:“Thắt Thắt tiểu hắc nô, nói xem nơi này ai mới ngồi lên được!”

Thắt Thắt vội nói:“Tướng quân gia, nơi này tốt xấu cũng phải là người có hai phần tư sắc đến ngồi mới có vẻ vững chắc!”

Doãn Trường Ninh nghe xong cười hết sức thần bí nói với Thắt Thắt:“Nhưng là Thắt Thắt tiểu hắc nô ngồi xuống, bốn vương lại có cảm giác, vậy làm sao bây giờ đây?”

Thắt Thắt vội nói:“Tội lỗi, tội lỗi, nô tỳ có tội!”

Doãn Trường Ninh càng vui vẻ dứt khoát đem Thắt Thắt quơ vào trong lòng nói:“Chỉ lỗi không cũng không được, vậy vẫn có cảm giác, Thắt Thắt tiểu hắc nô dù sao cũng phải giúp bốn vương đem cảm giác này xóa mất đi!”

Thắt Thắt vừa nghe đại quăn, quả thực cảm giác được vật gì đó ở phía dưới có cảm giác với cái mông nhỏ của nàng, Thắt Thắt vội xem xét xung quanh một trận mới nói:“Tướng quân gia, nô tỳ vừa làm việc trở về, không được phép nghỉ ngơi hai ngày sao?”

Doãn Trường Ninh vừa nghe nhân tiện nói:“Được, người giúp bốn vương đem cảm giác kia giải quyết mất, bốn vương cho người nghỉ ngơi mười ngày!”

Thắt Thắt vừa nghe “Nghỉ ngơi mười ngày”, tâm tình tốt, nhưng nghĩ đến cảm giác kia quyết định vẫn là hy sinh mười ngày này cho rồi, nhưng Doãn Trường Ninh đã rất nhanh vươn tay nhắc lên áo bông của nàng, đem quần bông bên trong của nàng cởi bỏ xuống dưới, Thắt Thắt sợ tới mức tiểu tâm can nhảy mạnh một cái nói:“Tướng quân gia cho dù muốn đem nô tỳ giải quyết, cũng đổi cái chỗ khác được không?”

Doãn Trường Ninh hô hấp dồn dập nói:“Không đổi, ngay tại chỗ này!”

Khuôn mặt kia của Thắt Thắt mặc dù đen nhưng rốt cuộc vẫn là mỏng, một đầu đụng vào trên người Doãn Trường Ninh nói:“Vậy tướng quân gia dứt khoát đem nô tỳ làm tiện chết cho rồi!”

Doãn Trường Ninh vừa nghe vội nói:“Được, bốn vương đang có ý này!” Dứt lời bắt tay với vào trong, Thắt Thắt chỉ cảm thấy ác mộng đã quay trở lại, lại nghe Doãn Trường Ninh nói:“Thắt Thắt theo ta đi, ta sẽ nhẹ một chút !”

Thắt Thắt thật sự là khóc không ra nước mắt, biết mình cùng Doãn Trường Ninh đi đến gần như vậy, nếu Doãn Trường Ninh thực sự có loại ý nghĩ này, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng thực đến lúc, lại cực kỳ không tình nguyện, còn có chọn ở chỗ này cũng quá... bốn phía trừ bỏ như trước kia còn có chút hoa cỏ màu xanh, thật sự là ngay cả tấm bình phong trong suốt cũng không có.

Đang ở lúc Thắt Thắt xấu hổ không chịu nổi, Doãn Trường Ninh đã vội vả muốn cởi ra y phục, chợt nghe có hộ vệ nói:“Đại công chúa, Vương gia vừa đi về phía phòng ngủ!”

Thắt Thắt từ lần đầu tiên nhìn thấy đại công chúa cho đến bây giờ, duy độc lúc này mới cảm thấy nàng là người lương thiện am hiểu ý người nhất trong thiên hạ, mình cuối cùng được giải thoát rồi, Doãn Trường Ninh này đối với đại công chúa hiển nhiên có kiểu sợ vợ như sợ cọp.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Tiên Yêu Đấu Pháp 2

Nhưng mà Doãn Trường Ninh căn bản không có ý định mang tay lấy ra, Thắt Thắt chỉ phải sử dụng kế sách kéo dài thời gian lấy lòng nói:“Tướng quân gia, đại công chúa đến đây, có thể đổi ngày khác hay không, hay đổi chỗ khác?”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng nói: “Chỗ này có điểm nào không tốt, nam bắc thông suốt, rộng mở sáng ngời, hôm nay mừng tám, cũng là ngày tốt nha, đại công chúa đến đây thì thế nào, ta thích tiểu hắc nô của mình một tý, chẳng lẽ nàng còn dám không cho sao? Nói sau thay đổi ngày khác, ta không có cảm giác thì làm sao bây giờ?”

Thất Thất lại lấy lòng nói: “Đúng rồi tướng quân gia, đại công chúa đương nhiên... Đương nhiên không dám không cho, nhưng mà nô tỳ về sau sợ là không lẫn lộn được nữa!”

Doãn Trường Ninh nở nụ cười hôn Thất Thất một cái nói: “Ta thật sự là yêu nhất bộ dáng này của ngươi, nói cho ngươi biết, chỉ cần ngươi theo ta, đại công chúa không động được một cọng lông tơ của ngươi, ngươi tin hay không tin!”

Thất Thất liên tục hèn hạ gật đầu nói: “Tin tưởng, tin tưởng!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Vậy để cho ta ném thử cái móng nhỏ quý giá này của Thất Thất tiểu hắc nô là cái mùi vị gì?”

Thất Thất vừa nghe dạo qua một vòng vẫn là quay lại trên việc này, liền đáng thương nhìn Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh thấy cuối cùng cũng buông lỏng tay ra nói một tiếng: “Không có một chút hứng thú!”

Thất Thất lo không nổi cái gì có hứng thú hay không, vội vàng đem quần xách lên, còn không có buộc lại, chợt nghe tiếng đại công chúa truyền đến: “A, Vương gia ở trong này nha, bản cung tìm cả nửa ngày!”

Doãn Trường Ninh tựa vào trong ghế dựa miễn cưỡng trả lời: “Mấy người hầu này làm sao vậy, ngay cả công chúa đến cũng không báo, bốn vương không cất đầu lười bọn họ là không được!”

Thất Thất mặc dù không buộc xong dây lưng, nhưng đứng nơi đó cũng không dám động, chỉ là phía sau áo lót mảnh liệt đổ mồ hôi, một trận gió mát, Y Phuong đi đại công chúa đi vào phòng khách, Thất Thất theo Doãn Trường Ninh này đã lâu, là lần đầu xem Doãn Trường Ninh dùng loại tư thái này đối đãi với đại công chúa, đại công chúa ngược lại cũng không giận, Y Phuong đi nàng ngồi xuống sau, mới hành lễ dập đầu, Thất Thất cũng nhớ đến mình cũng phải hành lễ với đại công chúa, cũng vội quý xuống, đại công chúa không phản phó cho nàng đứng lên, Doãn Trường Ninh cũng miễn cưỡng ngồi không có phản phó cho Y Phuong đứng lên, Thất Thất từ trong lòng đem đội vợ chồng quái dị này mắng máu chó phun đầu: Các ngươi cả ngày sống an nhàn sung sướng, không phải ngồi chính là nằm, cứ thích lấy Đồng Tiền tiểu cô nãi nãi một người cả ngày đều bận như vậy ra trêu đùa!

Mắng chửi là không làm nên chuyện gì, đại công chúa kia nhẹ mở môi ra hỏi: “Vương gia mấy ngày nay đều bận những gì?”

Doãn Trường Ninh nghe xong lấy tay xoa xoa đầu nói: “Bốn vương mấy ngày nay rất thoải mái miễn miễn nguyện, có ái phi cùng Hương phi vốn đã là chuyện nhân sinh không tiếc nuối, chỉ còn cảm thấy không có con nối dòng là chuyện không được hoàn mỹ, cho nên mấy ngày nay bốn vương mãi suy nghĩ, hẳn nên chọn thêm một ít phụ nữ dễ sinh đẻ đến hầu hạ!”

Thất Thất còn chưa từng nghe qua lời nói vô si như vậy đâu, hẳn rõ ràng có một khối sắc tâm lại khẳng khái lấy danh nghĩa muốn con nối dòng, rõ ràng chỉ muốn đi đập hư phụ nhân đang hoàng, trong lòng Thất Thất ngọn lửa giận kia dập cũng dập không tắt, lại nghe đại công chúa vẫn như trước nhẹ giọng nói nhỏ: “Vương gia suy xét quả nhiên là đại sự, chuyện con nối dòng tuyệt đối là chuyện đại sự không thể lơ là, vậy Vương gia có người để chọn không?”

Thất Thất từ trong lòng khen ngợi đại công chúa này thật sự là hiền tuệ trong nhà, đối lại là chính mình, không cho một cái tát đi qua chào hỏi là không được, nhưng vừa nghĩ đến làm sao lại đối thành chính mình, đối với đối vợ chồng dễ tiện nguyện ý giả nhân giả nghĩa này để cho bọn họ giả nhân giả nghĩa đi là được, Doãn Trường Ninh kia quả nhiên không biết xấu hổ nói: “Có, tính ra cũng có một hai người như thế!”

Đại công chúa vừa nghe lập tức liền hỏi: “Vương gia là người trong phủ hay là ngoài phủ?”

Thất Thất nghe giọng điệu kia của đại công chúa rõ ràng có vài phần khản trương, Doãn Trường Ninh cũng không nhanh không chậm nói: “Trong phủ sao, Phán Hề kia miễn cưỡng còn có chút bộ dáng biết sinh đẻ, ngoài phủ tính ra có mấy người!”

Đại công chúa vừa nghe bèn nói: “Phán Hề không phải là phụ nữ nhà đứng đắn, lại là còn là con gái nhà hạ đẳng ở Ô Kim quốc, bộ dáng ngả ngớn, cùng người Đại Chu quốc không quá giống nhau, con nối dòng kia nếu sinh ra không biết sẽ là cái dạng gì!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói: “Phán Hề không phải phụ nữ đứng đắn, vậy sinh ra không cho nàng nuôi là được!”

Đại công chúa nghe xong lập tức phản kích nói: “Việc này Vương gia sợ là không rõ, người mẹ có cái cá tính gì, trong huyết mạch con cái của nàng ít nhiều sẽ có tính tình này, đến lúc đó thực xảy ra chuyện, vẫn là Vương gia ngài xấu mặt không phải sao?”

Doãn Trường Ninh thờ dãi nói: “Như vậy cũng đúng!”

Đại công chúa lại nói: “Ngoài phủ là người những nhà nào, Vương gia cũng đừng để cho người ta che mờ mắt, không bằng vẫn là chọn ở trong phủ đi!”

Doãn Trường Ninh nghe xong bèn nói: “Quả nhiên là ái phi lo lắng chu đáo, nhưng mà trong phủ này nhìn làm sao cũng không có ai thích hợp!”

Đại công chúa trách một tiếng nói: “Vương gia, ngài thật là, người này xa tận chân trời gần ngay trước mắt, Y Phuong không phải rất thích hợp sao?”

Doãn Trường Ninh lập tức bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thật sự vậy, thật sự vậy, quả nhiên, bốn vương làm sao lại quên mất Y Phuong tiểu nha đầu này đây!”

Thất Thất nhếch miệng một chút, phát hiện không hề có động tĩnh, vừa nhắc đầu lại nhìn thấy Doãn Trường Ninh đang lấy mắt đánh giá Y Phuong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Phuong kia hiện lên màu hồng phấn, Thất Thất đang muốn phát biểu một chút khinh bỉ ở trong lòng, ánh mắt Doãn Trường Ninh lại thoáng cái chuyển tới trên người của Thất Thất, đột nhiên nói:“Ái phi, đừng nói Y Phuong này thích hợp, tiểu hắc nô đây cũng thích hợp!”

Thất Thất nghe xong thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đại công chúa kia nghe xong lại cực kỳ sáng giọng:“Vương gia ngài thật là, chọn ai cũng không nên chọn nàng nha, bằng bộ dáng kia của nàng, sinh đứa nhỏ ra sẽ là cái dạng gì, nói sau Vương gia thấy bộ dáng này còn có thể....” Đại công chúa nói xong bỗng nhiên ngừng lại, Doãn Trường Ninh lại trầm đĩnh tiết thiết nói tiếp:“Vi chuyện con nói dòng đại sự như vậy, khuôn mặt này dù không tốt như thế nào, bốn vương quyết định cũng phải nhịn một chút!”

Đại công chúa kia nghe xong ha ha nở nụ cười, ước chừng là vì giáo dưỡng tốt, cho nên mới cười thành như vậy, Thất Thất thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn do ngôn ngữ ác độc của Doãn Trường Ninh tên kia làm phát cáu, ai cũng biết mặt mày hiện tại của Tô Thất Thất nàng đây sánh bằng với cục cứt chó thôi, có người cư nhiên muốn làm tiện nàng để cho nàng sinh đứa nhỏ, thật sự là thiên đại chê cười, cũng khó trách đại công chúa kia cười đến như nghẹn đầu tương, Thất Thất giận cực kỳ quay đầu vừa thấy Y Phuong kia cư nhiên cũng mỉm cười trộm, đối với đại công chúa, từ lúc lần đầu tiên thấy mặt đã biết là một chủ tử cao quý, Thất Thất không dám so sánh với, nhưng Y Phuong này cùng mình giống nhau rõ ràng cũng là nô tài, nửa cân đối với tám lượng, vậy nàng dựa vào cái gì đi cười mình?

Thất Thất chỉ lo thờ phỉ phỉ nghĩ mình bị Doãn Trường Ninh đùa giỡn, ngay cả đại công chúa cùng Y Phuong rời đi khi nào cũng không biết, Doãn Trường Ninh nói một tiếng:“Đứng lên đi!”

Thất Thất vội vàng đứng lên, nhưng ở trên sàn đá hoa cương cứng rắn quỳ thời gian lâu lắm, chẳng quản trái lợp thâm mỏng, chân Thất Thất vẫn mềm nhũn thiếu chút nữa không đứng nổi, Doãn Trường Ninh duỗi tay ra đỡ nàng, Thất Thất lại vội vươn tay tóm quần, Doãn Trường Ninh liền cười meo meo nói:“Thất Thất tiểu hắc nô, quần này sẽ không cần mặc, chúng ta đem việc đứng đắn sinh nhi dục nữ kia làm, sau đó sinh dưỡng một đồng tử nhỏ!”

Thất Thất máu chột bốc lên, cũng bất chấp Doãn Trường Ninh là cái Vương gia hay chủ tử gì, vừa nhắc chân liền hung hăng giẫm qua, nghe được Doãn Trường Ninh kêu một tiếng, Thất Thất vội vàng xách quần bỏ chạy về trong phòng mình

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tiên Yêu Đấu Pháp 3

Đã trải qua chuyện sinh nhi dục nữ này đầy dọa, Thất Thất từ trong lòng không muốn thấy Doãn Trường Ninh, tránh ở trong phòng trừ bỏ ăn cơm, tuyệt kể là không lộ diện, hơn nữa cũng không biết có phải Doãn Trường Ninh tên kia hồ thẹn hay không, cư nhiên có năm sáu ngày không phân phó nàng làm bất cứ chuyện gì.

Thất Thất đang do dự có nên bước ra khỏi phòng mình hay không, Lưu quân sự điên cuồng lác lư chạy tới, Thất Thất vừa thấy Lưu quân sự, sợ lại bảo nàng đi trả lời đại công chúa gì kia, nhưng lại không dám đóng cửa không thêm gập, vừa muốn lên tiếng, Lưu quân sự kia lại kêu lên:“Tôn Tiểu Lăng, Vương gia gọi người đi hầu hạ, nói người nghỉ năm sáu ngày, nếu nghỉ nữa gân cốt sẽ bị cứng!”

Thất Thất nghĩ rằng nếu mình nghỉ năm sáu ngày này gân cốt sẽ cứng, chẳng lẽ giống như tên Doãn Trường Ninh vậy mỗi ngày cái gì cũng không làm ngược lại sẽ không cứng sao, nhưng vẫn chỉ có thể xám xịt đi về phía phòng Doãn Trường Ninh.

Còn chưa đi đến phòng Doãn Trường Ninh, chợt nghe đến theo bên trong truyền đến tiếng cười, bên trong ngoài âm áp vô cùng, dường như có mấy mỹ nhân hình dáng khác nhau càng tôn lên vẻ xuân ý âm áp, Thất Thất vừa đi vào, tiếng cười kia trước ngừng, sau đó lại càng thêm suồng sã.

Thất Thất nhìn thấy Doãn Trường Ninh ngồi ở vị trí chính giữa, mà bên sườn đầu có Thiên Hương, dưới tay có Phán Hề cùng mặt khác còn có hai người con gái Thất Thất chưa từng thấy qua, Thất Thất vừa thấy Thiên Hương ngồi ở bên sườn đầu Doãn Trường Ninh, sẽ không thoải mái, tuy nhiên hồi tỉnh lại, cảm thấy Doãn Trường Ninh kia là phu quân của Thiên Hương, mình dựa vào cái gì không thoải mái, nghĩ thông suốt, Thất Thất mới ngượng ngùng đi đến bên cạnh Doãn Trường Ninh hỏi:“Vương gia truyền gọi nô tỳ!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Tiểu Lăng, người tới đúng lúc, bốn vương nói người thích hợp sinh đẻ, nhưng các nàng lại không tin tưởng, người cần phải tranh khí thế, bốn vương cũng nỗ lực nha!”

Doãn Trường Ninh lời nói vừa dứt, đám người Phán Hề lại cười lên, Doãn Trường Ninh ở trước mặt đại công chúa tổn hại nàng, Thất Thất khổ sở một chút rồi cũng thôi, nhưng ở trước mặt Thiên Hương, Thất Thất liền hận không thể cùng Doãn Trường Ninh liêu mạng, cho nên cặp mắt bỗng chốc ứ máu, Doãn Trường Ninh thấy vươn tay đem Thất Thất quơ đến trong lòng nói:“Có cái gì buồn cười đâu, bốn vương nói là lời thực, đợi đến thời điểm tiểu hắc nô sinh cho bốn vương một đôi trai gái các người sẽ biết!”

Thất Thất muốn tránh ra, nhưng tay Doãn Trường Ninh giống như vòng sắt, ánh mắt hai người đối diện với nhau một chút, qua một hồi lâu Doãn Trường Ninh mới buông lỏng tay ra nói một tiếng:“Không chỉ có bộ dạng xấu còn là một người không có gì lý thú!”

Trong não Thất Thất ong ong giống như bay đầy ruồi bọ, Doãn Trường Ninh buông lỏng tay, nàng an vị đến trên mặt đất, sau đó oán hận nghe Thiên

Hương cười như chuông bạc nói: “Vương gia, tiểu hắc nô này thực sự thú vị!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng, không nói gì, Phán Hề kia lại nói: “Thiên Hương tỷ tỷ, ngươi cũng không nên coi thường tiểu hắc nô này, tâm tư rất nhiều đó!”

Thất Thất không biết đến cuối cùng là chấm dứt như thế nào, dù sao những người khác đi rồi, nàng liền đứng lên vỗ vỗ mông, cũng không thấy Doãn Trường Ninh bước đi ra ngoài, Doãn Trường Ninh muốn gọi nàng, nhưng Thất Thất rất kiên quyết, Doãn Trường Ninh cũng vốn không có mở miệng, đứng lên, đi theo Thất Thất ra khỏi phòng, thấy Thất Thất dọc theo bên hồ chán nản đi tới, Doãn Trường Ninh vẫn đuổi theo kêu một tiếng: “Thất Thất!”

Thất Thất không quay đầu, Doãn Trường Ninh thực sợ Thất Thất này ngày lạnh như vậy liền nhảy vào trong hồ, bước lên phía trước đem Thất Thất kéo vào trong lòng nói: “Có lẽ ta nói đùa quá đáng một chút, nhưng Thất Thất tin tưởng ta, ta thật là nghĩ... quên đi, không nói, ngươi không thích, về sau ta sẽ không nói đùa loại này, đi, chúng ta trở về!”

Thất Thất tránh vài cái mà không tránh ra được, liền một đầu đụng vào Doãn Trường Ninh trên người, khóc dùng nắm tay đánh Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh sợ bị đám người Thiên Hương nhìn thấy, vội đuổi tay đem Thất Thất đang giãy dụa khiêng ở trên người trở về phòng.

Doãn Trường Ninh đem Thất Thất ném tới trên giường mới nói: “Thất Thất, được rồi, đừng trách ta, ta chỉ là thấy ngươi sợ đại công chúa, muốn dùng biện pháp làm cho mọi người đều biết ngươi theo lý thường cũng có thể ngồi vào trên người ta!”

Thất Thất nghe xong quát to một tiếng: “Ngươi cho rằng các nàng muốn, người khác đều muốn vậy sao, ta mới không thèm!”

Doãn Trường Ninh nghe xong cười nói: “Biết ngươi không muốn, cho nên mới nghĩ biện pháp về sau ở trường hợp nào đều theo lý thường có thể phi lễ ngươi!”

Thất Thất nghe xong vùng lên nắm tay đánh Doãn Trường Ninh tới trên giường kêu lên: “Ta muốn đánh chết ngươi, ta muốn đánh chết ngươi, ta muốn giết ngươi!”

Doãn Trường Ninh một bên trốn một bên nói: “Biết ngươi muốn giết ta, mỗi ngày ánh mắt nhìn ta kia chính là hy vọng ta không chết từ tế được, Thất Thất, ta còn có một chuyện không rõ, ta không rõ ngươi vì sao hận ta, ta cũng lười truy hỏi, nhưng dường như ánh mắt ngươi đối với Thiên Hương cùng ánh mắt đối với ta là giống nhau, đó là nguyên nhân gì, ta nghĩ nghĩ tới nghĩ lui như thế nào, ngươi cũng không hẳn có thể kết giao với dạng người như Thiên Hương vậy đi!”

Thất Thất nghe xong nhẹ buông tay, không nghĩ tới ánh mắt mình nhìn bọn họ cứ nhiên giống nhau, vì thế cứng miệng nói: “Đúng, ngươi là Vương gia, Thiên Hương là công chúa, ngươi như nô tỳ vậy làm thế nào có thể hận các người người cao quý như thế đây, chắc là tướng quân gia đa tâm!”

Doãn Trường Ninh vừa nghe liền nở nụ cười: “Xong rồi, xong rồi, lại nói sai rồi, lại nói chuyện tiểu hắc nô của ta không thích nghe rồi, thật sự là một tiểu hắc nô mẫn cảm nha!”

Thất Thất ủy khuất kêu một tiếng: “Ta chính là hắc, ta chính là nô, ta chính là...” Thất Thất còn chưa có nói xong, Doãn Trường Ninh bỗng nhiên đem nàng đặt tại trên giường, đến hôn lên, Thất Thất không chút suy nghĩ há mồm liền cắn Doãn Trường Ninh một cái, Doãn Trường Ninh sùng sột một chút, trong miệng chợt ngọt biết môi để cho Thất Thất cắn bị thương, oán hận nhìn Thất Thất nói: “Ta xem ngươi không phải tiểu hắc nô gì, rõ ràng là một hân nô!”

Trong miệng Thất Thất cũng có mùi tanh, thấy mình cắn nát môi Doãn Trường Ninh, mới thu hồi lông tóc toàn thân vừa rồi đều dựng thẳng lên, chẳng quản cắn nát môi Doãn Trường Ninh, ban đêm Thất Thất vẫn bị Doãn Trường Ninh đặt ở trên giường ủ ỏ chán, sau đó lại trước ngai sau thích bị Doãn Trường Ninh ôm đến ngủ trong lòng.

Cùng Doãn Trường Ninh náo loạn hơn nửa đêm, Thất Thất sáng sớm đôi mắt đều không mở ra được, tuy nhiên còn không có mở to mắt, nàng đã bị Lưu quân sự gọi vào phòng đại công chúa, quý hơn một canh giờ, mới để cho nàng đi vào trả lời, đại công chúa kia câu đầu tiên nói chính là: “Tiểu Lăng nha, Vương gia nếu cho rằng ngươi thích hợp sinh dưỡng, dứt khoát chọn ngày để hắn đem ngươi thu vào trong phòng!”

Một câu này của đại công chúa không khác gì tình thiên phích lịch, đem Thất Thất đập đến có chút phân không rõ phương hướng, lại nghe đại công chúa nói: “Chẳng qua là được Vương gia thu phòng, ngươi cũng phải nhớ kỹ bản cung có thể để cho Vương gia thu phòng, cũng có thể để cho Vương gia hru ngươi!”

Thất Thất liên tục nói: “Đại công chúa phân phó, nô tỳ tuyệt không dám không tuân, nhưng nô tỳ không muốn thu phòng!”

Đại công chúa vừa nghe lời này có chút kinh ngạc, ngay cả Y Phương kia cũng kinh ngạc, Thất Thất vòng vo vài vòng mới nói: “Đại công chúa, nô tỳ có tự mình biết rõ, bộ dáng này của nô tỳ thực được Vương gia thu phòng, người ta đều sẽ cười nhạo Vương gia, Vương gia đối với nô tỳ sợ rằng cả nửa ngày nhiệt độ cũng không có, đại công chúa là vì tốt cho nô tỳ, vì muốn tốt cho tương lai của nô tỳ, nhưng đại công chúa qua mấy ngày nữa, kia rõ ràng chính là cái hố lửa nha, xin đại công chúa thu hồi mệnh lệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Tiên Yêu Đấu Pháp 4

Đại công chúa vừa nghe Thất Thất kiên quyết cự tuyệt, trái lại mở rộng lòng, giả vờ thờ dài nói:“Còn không phải Vương gia nhất thời mới mẽ, nói người rất dễ sinh, thu phòng, năm sau là có thể cho sinh cho hân con trai béo ú, bản cung cũng bệnh gấp chạy chữa loạn, Tiểu Lăng thật sự là tiểu nha đầu hiểu chuyện lại minh bạch lý lẽ, không giống như một vài người không biết trời cao đất rộng!” Nói xong đại công chúa lại nói tiếp:“Vậy mỗi Vương gia là chuyện gì xảy ra?”

Thất Thất vừa nghe mở đôi mắt tròn tròn, suy nghĩ xoay chuyển bèn nói:“Buổi chiều hôm qua, Vương gia gọi nô tỳ đi hầu hạ, tiến vào điện chỉ thấy Thiên Hương ôm Vương gia hình như rất thân mật, sau lại Vương gia bỗng nhiên ‘Ai ui’ một tiếng, nô tỳ mới phát hiện mỗi Vương gia đỏ mặt!”

Đại công chúa vừa nghe liền vỗ bàn mạnh một cái mắng:“Tiện phụ, dâm phụ, dâm phụ, làm sao là cái công chúa gì, cách làm cùng thứ kỹ nữ kia có cái gì khác nhau!”

Thất Thất vội thêm mắm thêm muối nói:“Đại công chúa không thấy được, hành động của Hương phi sợ ngay cả kỹ nữ cũng không bằng!” Nói ra những lời này Thất Thất thật sự là khoan khoái không hiểu sao.

Thất Thất rốt cục được đại công chúa ban thưởng nặng nề, Y Phương đem năm mươi lượng bạc đưa cho Thất Thất nhỏ giọng nói:“Thực chưa thấy qua người vô sỉ như người vậy, người vẫn còn là người sao?”

Thất Thất vừa nghe một phen lấy bạc qua nói:“Nô tỳ không rõ lời Y Phương tiểu thư nói, ah, hẳn là Phương tiểu chủ!”

Y Phương nhân tiện nói:“Tôn Tiểu Lăng đừng nghĩ rằng những chuyện người làm là người không biết quý không hay!”

Thất Thất hừ một tiếng nói:“Phương tiểu chủ, cho tới bây giờ sợ người so với nô tỳ còn hy vọng Hương phi hoặc là Phán cơ kia bị Vương gia đánh vào mười tám tầng địa ngục hơn nhiều, cho nên người nghĩ muốn được Vương gia sủng ái, có phải nên cân nhắc cùng nô tỳ hợp tác một chút hay không, trước mắt nô tỳ còn có việc, đi trước một bước!”

Y Phương lâm vào chán nản, nhưng giống như Thất Thất nói, có cái Thiên Hương, Phán Hề gì kia, ánh mắt Doãn Trường Ninh vĩnh viễn sẽ không chuyển tới chỗ này của đại công chúa, lại càng không chuyển tới nơi này của nàng, mặc dù nàng không một ngày không muốn làm thị cơ gì đó, nhưng nếu làm, nàng sẽ không muốn kém hơn Phán Hề gì kia, trong lòng thậm chí còn kỳ vọng cùng Thiên Hương gì đó ganh đua cao thấp.

Cầm bạc trở lại trong phòng, Thất Thất lập tức lấy ra lọ nhỏ giấu vàng bạc, đem 50 lượng bạc mình mới được ban cho hôn hai cái mới bỏ vào trong lọ, sau đó giấu ở dưới giường, chỗ kia là Thất Thất tìm chút thời gian mới làm ra được.

Giấu kỹ lọ vàng bạc, Thất Thất nằm đến trên giường, phi thường thoải mái nhấc chân bắt chéo, tính toán nhiều vàng, bạc thế này có thể mua bao nhiêu mẫu ruộng, mua bao nhiêu con trâu cày, ngừng lại cuộc sống tương lai có ruộng có nhà, Thất Thất lâm vào nhảy nhót, lại nghĩ mình nếu có thể mua được sản nghiệp, phải đi đem những quyển sách này của mẫu mẫu này đều thu xếp lại cất giữ vào.

Thất Thất mang theo nguyện vọng cực kỳ tốt đẹp đi ngủ, sau lại là cái mũi ngứa, không thoải mái mới tỉnh, trợn mắt đã thấy mặt Doãn Trường Ninh cách mình chỉ trong gang tấc, Thất Thất nhìn không được nói:“Tướng quân gia, sáng sớm người không ngủ được, làm gì quấy nhiễu mộng đẹp của người ta!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng hỏi:“Vì sao không đáp ứng để cho ta thu phòng?”

Thất Thất vừa nghe lập tức sợ hãi nói:“Vương gia, nô tỳ tư sắc thật sự chỉ tạm được, nô tỳ sợ làm bẩn Vương gia, cho nên nô tỳ không dám!”

Doãn Trường Ninh nghe xong vỗ giường mắng:“Không dám răm chó, nếu không dám vì sao lại dám lừa nữ nhân kia nói mỗi bốn vương là bị Thiên Hương cắn bị thương?”

Thất Thất có chút ngượng ngùng nói:“Vương gia, dưới loại tình huống kia, nô tỳ dù sao cũng ngại nói là chính mình cắn nát!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói:“Những lời này người còn không biết xấu hổ nói ra, người còn có cái gì phải ngượng ngùng đây!” Nói xong vươn tay đem Thất Thất kéo đến trên người nói:“Thất Thất, người rốt cuộc có cái bí mật gì?”

Thất Thất muốn đem thân mình tránh ra, Doãn Trường Ninh nghiêng người đem Thất Thất đè đến dưới thân hung hăng nói:“Bốn vương ba lần bốn lượt chiều theo người, người thật đúng là không đem bốn vương để vào trong mắt, có phải hay không!”

Thất Thất vội nói:“Vương gia nói quá lời, nô tỳ không dám!”

Doãn Trường Ninh duỗi tay ra xé quần áo Thất Thất nói:“Không cho bốn vương thu phòng, nghĩ rằng bốn vương không có biện pháp bắt người có phải hay không? Tất nhiên người nguyên ý làm thứ tiện nô này, bốn vương sẽ để cho người biết tiện nô chuyện nào là phải làm, chuyện nào là không nên làm, đừng tưởng rằng Hàm vương phủ thật không có quy củ!”

Quần Phong nghe được trong phòng làm âm ỉ ghê gớm, cái hắc nô kêu Tôn Tiểu Lăng kia cứ chỉ cùng một vài người tuy có chút không quá giống nhau, không cho nàng ăn không cho nàng ở, đối với Doãn Trường Ninh thì kẻ cận giống như khối cao da chó, không rời không bỏ, biến thành Doãn Trường Ninh đã muốn xấu đẹp chẳng phân biệt được, một lòng muốn nhận nàng, vì lần thu nàng vào phòng này còn ở chỗ đại công chúa dùng chút tâm tư, đây là chuyện mình đi theo bên người Doãn Trường Ninh chưa bao giờ gặp qua, nhưng Tôn Tiểu Lăng này lại nói mấy câu khiến cho một phen tâm huyết của Doãn Trường Ninh hóa thành nước chảy về hướng đông, Doãn Trường Ninh biết tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, một câu cũng chưa nói liền

vọt tới phòng Tôn Tiểu Lăng!

Quản Phong trước kia có vẻ không thích Tôn Tiểu Lăng vừa thấy đã mang theo cừu hận này, nhưng qua thời gian dài, Tôn Tiểu Lăng lại chưa làm qua chuyện gì có lỗi với Doãn Trường Ninh, hơn nữa Tôn Tiểu Lăng đến bên cạnh Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh tính tình ngược lại không táo bạo giống trước kia như vậy, một khi làm chuyện mình đã quyết định, ai cũng đừng nghĩ góp lời, hơn nữa sau chuyện phát sinh ở khi ra khỏi Ngộ thành, Quản Phong vẫn cảm thấy có Tôn Tiểu Lăng con gái xấu một chút như vậy ở bên người Doãn Trường Ninh dường như còn tốt hơn một ít, vấn đề là Tôn Tiểu Lăng kia giống như là có ma tính vậy, nàng thích kẻ cận Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh dường như cũng rồi không được nàng, Doãn Trường Ninh muốn thu phòng nàng, Quản Phong cũng vui vẻ, thậm chí còn giúp Doãn Trường Ninh bày mưu tính kế, chỉ không nghĩ tới tiểu hắc nô kia lại phản loạn như vậy!

Quản Phong ở trong hành lang gấp khúc tới tới lui lui đi thật lâu, trước kia loại chuyện này Doãn Trường Ninh đã làm không ít, Quản Phong không có cảm giác, duy độc lần này hẳn có chút không quá thoải mái mà nghe Doãn Trường Ninh tra tấn Tôn Tiểu Lăng.

Quản Phong thấy sắc trời chậm rãi tối sầm xuống, Doãn Trường Ninh cuối cùng cảm thấy mỹ mãn một bên thất đai lưng một bên lau vết máu trên trán đi ra, thấy Quản Phong nói một tiếng: “Thật sự là cái hăn nô, còn dám cào bị thương bốn vương, không cần phải quản nàng, đôi nàng ba ngày, xem nàng còn dám bừa bãi như vậy nữa hay không!”

Thất Thất một bên khóc một bên từ trên mặt đất nhật lên áo lót bị Doãn Trường Ninh xé rách, tràng ác mộng ba năm trước đây kia dường như đã trở lại, ở vào lúc nàng ngay cả tâm tư báo thù đều phai nhạt, thậm chí nghĩ tích lũy chút vàng bạc đi mua ruộng mua nhà sống, Doãn Trường Ninh lại tàn bạo cường hiếp nàng.

Thất Thất khóc một hồi lâu cảm thấy lại không có người nào sẽ để ý nàng, chậm rãi cũng nín khóc, sau đó ngơ ngác ngồi ở trên áo bông quần bông đồng dạng đều bị xé rách, trên người khó chịu, cũng làm cho nàng không muốn động.

Thất Thất ở trên nền nhà nằm một ngày một đêm, thời điểm nàng cảm thấy rất lạnh lại nhìn thấy mờ mờ, mờ mờ lôi kéo tay nàng dường như đang khóc dường như lại khuyên nàng đi theo cùng, Thất Thất mặc dù không thích mờ mờ, nhưng đi theo mờ mờ ít nhất ba bữa còn có hy vọng, không giống như hiện tại cảm thấy lạnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Lôi Nhân Cầu Thân 1

Thất Thất là ho tinh, tinh lại phát hiện mình nằm ở trên giường, một nha đầu tuổi không lớn mấy thấy nàng tỉnh, vội nói: “Bưng thuốc uống vào đi!”

Thất Thất không biết nha đầu này, thấy cũng không phải ở trong gian phòng của mình sống kia, có vài phần buồn bực, nha đầu nọ thấy nhân tiện nói: “Nơi này là nhà dưới, Lưu quản sự phân phó qua chờ thân thể người khá hơn ở ngay nhà dưới này làm việc!”

Thất Thất ngây ngô nhìn nha đầu kia, do dự một chút, nếu chết không được vậy phải tiếp tục sống thôi, mùi vị ho cả ngày lẫn đêm kia cũng không dễ chịu gì, vì thế vẫn là đem thuốc uống vào, uống thuốc xong, Thất Thất thấy trên đầu giường có cây quạt “Đồng Tiền công tử” của mình, vừa thấy đến cây quạt, Thất Thất chợt nhớ đến lọ vàng bạc mình giấu ở trong phòng, mình cực nhọc vất vả tro trên hạ lưu bán đứng người khác, mới đổi lấy vàng bạc, trong thời gian nhảy mất như vậy đã xuôi theo dòng trôi đi rồi, Thất Thất câu giận không thôi.

Nghĩ đến vàng bạc của mình đã không còn, Thất Thất đã không còn thứ gì để trông cậy buộc lòng phải xuống giường, còn muốn chạy ra khỏi phòng nhìn xem chỗ hạ nhân ở này là cái bộ dáng gì, chỉ là đi đường có chút mệt mỏi, vừa động liền đau, tuy nhiên mùi vị này làm thế nào cũng đỡ hơn nhiều so với ba năm trước đây đã chịu, ắt theo lời nói của Doãn Trường Ninh chính là: Bộ dạng xấu như vậy, không tư không vị, bốn vương thật sự là điên rồi!

Thất Thất nghĩ đến nếu là bộ mặt ba năm trước kia, Doãn Trường Ninh không biết sẽ có tư có vị tra tấn bao lâu, vậy còn có thể đi đường được hay không cũng là một chuyện lớn, Thất Thất càng thêm thích bộ dáng mình lúc này, thật sự là một bộ phúc tướng, lại âm thầm vì mình có bộ dáng này mà vui mừng.

Vui mừng xong rồi, Thất Thất lúc bây giờ mới chú ý gian phòng mình ở, chỉ có mình cùng tiểu nha đầu kia, người khác đều là rất nhiều người ở một gian phòng, thậm chí có mười mấy người ở chung tại một gian, Thất Thất mới biết được quý phủ này chánh chủ chỉ có loe hoe vài người như vậy, nhưng hầu hạ vài người này lại có rất nhiều, thậm chí có thể nói rằng là có chút không lỗ, Lưu quản sự không có an bài chuyện đặc biệt cụ thể gì cho nàng, ngoài miệng phân phó là giặt quần áo, chỉ là ở nơi này cơ bản đều là phụ nữ làm việc, cũng là giặt những quần áo của các nha đầu bà tử ở nhà trên, nghe nói mấy món quần áo cực kỳ quý giá của Vương gia, Vương phi bình thường đều mấy nha đầu bên người giặt, cũng không đưa đến nhà dưới, các nàng mỗi ngày hầu hạ cũng không phải chánh chủ, nhưng yêu cầu so với các chủ tử thực sự kia cũng có dư chứ không ít hơn.

Đến nơi này trong tâm lý Thất Thất cân bằng hơn một ít, những phụ nữ giặt quần áo này hơn chín phần là người trong nhà bán vào, tuy có một ít tranh chấp, nhưng tranh chấp chỉ vì để nhiều hơn một ngụm cháo hoặc là hơn một thìa đồ ăn thôi, không còn gì hơn, Thất Thất cảm thấy như vậy rất tốt, một khoảng thời gian, cũng hòa tan lòng báo thù của nàng, thậm chí có chút hết đời vô tranh.

Thân thể Thất Thất khá hơn, Lưu quản sự như trước không an bài cái chuyện gì cụ thể cho nàng, Thất Thất cũng không không biết xấu hổ mỗi ngày xen

lẫn trong những phụ nữ này ăn không uống chùa, chịu lễ rửa tội dưới ánh mắt có chút quái dị của mọi người, rồi thuận tay giúp tiểu nha đầu kia làm chút chuyện có thể giúp đỡ, tiểu nha đầu người ta tốt xấu cũng chăm sóc năng không ít ngày, như vậy có thể yên tâm thoải mái lại có thể tránh đi sự chú ý của các ánh mắt này.

Ngồi ở trên phiến đá, Thất Thất càng không ngừng ho, nằng một khoang nhiệt huyết đoạt lấy cái chậu của tiểu nha đầu, không nghĩ tới còn chưa bùng đến bờ sông liền hôn hên không ngừng, làm sao còn có hơi sức đi giặt, Thất Thất nhìn đồng quần áo kia, không nghĩ tới mình thế nhưng có một ngày ngay cả sức để giặt quần áo cũng không có, Thất Thất có chút ảo não, bản thân mình còn sống chẳng lẽ vì để chịu tội?

Đang ở lúc phát ngốc, Thất Thất bỗng nhiên nghe được có người cười duyên nói:“Vương gia, ngài có tìm được Hương nhi không?”

Thất Thất ngẩng đầu mới phát hiện cách bên kia bờ sông là một mảnh rừng đào, hoa đào nở sáng lạn đầy trời, cảnh sắc đẹp phi thường, Thất Thất lại nghe đến tiếng cười của Doãn Trường Ninh:“Tiểu vương tử, xem bốn vương bắt được nàng làm thế nào thu thập nàng!” Tiếng nói vừa dứt, Thất Thất chỉ thấy hai nhân vật như thần tiên từ trong rừng đào đi ra, thật sự là nam tuấn nữ mĩ, không có ai so với một đôi này càng đáng đối hơn, Thất Thất vội vàng muốn cất quần áo, nhưng nàng cũng là lòng có dư mà lực không đủ, càng muốn nhanh, quần áo ngược lại còn rơi vào trong nước, Thất Thất sợ nước đem quần áo cuốn trôi đi, tiểu nha đầu sẽ bị phạt, cũng bắt chấp nước xuân tuyết vừa tan, vội vàng nhảy xuống muốn cầm quần áo vớt lên, nhưng nàng chọn chỗ này nước so với nàng nghĩ còn sâu, Thất Thất không chỉ không bắt được quần áo, thiếu chút nữa còn để cho nước cuốn mình trôi theo, Thất Thất đành phải luống cuống tay chân bò lên bờ, trơ mắt nhìn quần áo bị cuốn đi, không cẩn thận liền nhìn thấy đôi nhân vật tựa như thần tiên kia, tay nắm tay nhìn nàng, Thiên Hương còn vươn tay chỉ vào Thất Thất cười đến thất lung đều thắng không dậy nổi.

Gió thổi qua cả người lạnh như băng, Thất Thất thực hận mình ở lúc này bị mất mặt, một bên ho một bên chặt vật đem những quần áo khác cất vào trong chậu, bùng chậu xoay người liền vội vàng vàng đi trở về, còn chưa tới phòng, nước mắt lại không chịu thua kém chảy xuống dưới, báo thù dường như thật là chuyện hoa trong gương trắng trong nước, Doãn Trường Ninh cũng không phải đùa ngốc, bản thân mình ngay cả đứng khi leo lên giường của Doãn Trường Ninh còn không có, còn nói báo thù cái gì.

Tiểu nha đầu thấy Thất Thất cả người ướt đầm lại còn khóc, hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, vội hỏi:“Tiểu Lăng tỷ, ngươi làm sao vậy?”

Thất Thất mới nhớ trong phòng còn có người khác, vừa lấy tay lau nước mắt vừa nói:“Quần áo, quần áo không cẩn thận làm cho nước cuốn đi rồi!”

Tiểu nha đầu vừa nghe hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, khẽ lật những quần áo này nhân tiện nói:“Nguy rồi là quần áo của Y Phương nương nương, nàng cũng không phải dễ nói chuyện!”

Thất Thất vội nói:“Vậy làm sao bây giờ?”

Tiểu nha đầu cũng bị dọa, so với Thất Thất nước mắt còn chảy ghê hơn, Thất Thất vừa thấy lần này xem như phiền toái, là người khác, nàng còn có thể giả bộ da mặt dày, cũng lăm lăm lộn một trận độn, nói không chừng liền trôi qua, nhưng là Y Phương kia, Thất Thất sợ là chịu đòn cũng không trôi qua được, cho nên Thất Thất nhìn tiểu nha đầu, nàng cũng rất muốn khóc, bị đánh tuy nói rằng hạ sách, tư vị kia nàng từng chịu không ít, biết rõ không dễ chịu gì.

Hai người đang ở thời điểm vô kế khả thi, chợt nghe có người nói:“Quản sự, kêu Tôn Tiểu Lăng đi ra một chút!”

Thất Thất nghe thanh âm kia có chút giống như Lôi Nhân, do dự một chút rồi đi ra ngoài, quản sự kia đã kêu:“Tôn Tiểu Lăng đi ra!”

Thất Thất vừa thấy thật là Lôi Nhân, có chút kích động còn có chút không biết làm sao, Lôi Nhân hướng về phía nàng vẫy tay một cái, Thất Thất liền ở trong tầm mắt chú ý của mọi người đi theo Lôi Nhân đi rồi.

Đi vào chỗ không có người, Lôi Nhân vội hỏi:“Thật lâu không thấy ngươi, hỏi Quản Phong, mới biết được ngươi đến nơi này, đã xảy ra chuyện gì?”

Thất Thất miệng khẽ mím, xoay người đôi mắt liền đỏ, Lôi Nhân lại vươn tay đem nàng xoay lại đây gần từng tiếng nói:“Có một câu vẫn nghĩ muốn nói với ngươi, lại sợ ngươi tức giận!”

Thất Thất nghe xong có chút chờ mong nói:“Lôi tướng quân có việc gì, Tiểu Lăng sẽ không tức giận!”

Lôi Nhân nhìn Thất Thất do dự một chút mới nói:“Tiểu Lăng, nếu ngươi không phản đối, ta muốn đến chỗ đại tướng quân nơi đó để cầu hôn!”

Thất Thất vừa nghe liền cao hứng nói:“Đây là chuyện tốt nha, Lôi tướng quân muốn thành thân, là chuyện tốt nha!” Thất Thất nói xong lại hy vọng cô gái Lôi Nhân thích không cần là cái Y Phương gì kia.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Lôi Nhân Cầu Thân 2

Lôi Nhân nhìn bộ dáng Thất Thất cao hứng phấn chấn, cũng há mồm nở nụ cười nói:“Tiểu Lăng, ngươi chờ, ta lúc này đi nói ra, sau đó chúng ta cùng

qua nơi đó của di Thanh!”

Thất Thất vui tươi hơn hờn nhìn Lôi Nhân đi rồi, chỉ là chờ Lôi Nhân đi xa, Thất Thất mới nghĩ đến Lôi Nhân cầu hôn, sao lại tự tin Doãn Trường Ninh lại sẽ buông tha cho mình như vậy, còn có thể để cho mình cùng hắn cùng đi qua chỗ di Thanh, Doãn Trường Ninh có dễ nói chuyện như vậy sao? Xoay người Thất Thất mới nghĩ đến mình vậy mà quên mất chuyện quần áo của Y Phương, nhưng quần sự này vì nhìn thấy Lôi Nhân tìm gặp Thất Thất, nhất thời hồ nghi quan hệ của Thất Thất cùng Lôi Nhân, cho nên cũng không có trừng phạt.

Quần Phong có chút kinh ngạc thấy Lôi Nhân bước vào thư phòng Doãn Trường Ninh, Quần Phong không nghĩ tới Lôi Nhân nhanh như vậy liền từ chỗ kia của Thất Thất trở lại, vốn còn muốn Thất Thất đi qua chỗ Di Thanh, Lôi Nhân nếu nương danh nghĩa di Thanh có thể thay đổi một chút tình huống trước mắt của Thất Thất hay không.

Càng làm cho Quần Phong thật không ngờ là, Lôi Nhân vừa đi vào còn chưa hành lễ liền mở miệng nói:“Vương gia, Lôi Nhân muốn đến xin một chuyện!”

Doãn Trường Ninh ngẩng đầu thấy là Lôi Nhân, nở nụ cười một chút nói:“Lôi Nhân, có chuyện gì, ngươi cứ nói đi, bốn vương khi nào thì không đồng ý qua!”

Lôi Nhân chợt có chút mất tự nhiên, còn có phần ngượng ngùng, một hồi lâu mới nói:“Vương gia, Lôi Nhân là cảm tình con ngựa, năm nay cũng có ba mươi, Lôi Nhân nghĩ...”

Doãn Trường Ninh nhìn Lôi Nhân vốn là cười, xem bộ dáng này của Lôi Nhân nhân tiện nói:“Lôi Nhân không phải coi trọng cô nương nhà ai đi!”

Quần Phong cũng đang có cảm giác này, cũng xen mồm nói:“Đúng nha, Lôi Nhân cư nhiên mắc cỡ mà nói, khẳng định đúng là như thế này rồi!”

Lôi Nhân vì thế cố lấy dũng khí:“Đại tướng quân trước kia bên cạnh có một tiểu hắc nô, Lôi Nhân nhìn rất tốt, Lôi Nhân đã nghĩ...” Lôi Nhân không chú ý tới sắc mặt của Doãn Trường Ninh, hắn đỏ mặt một chút tiếp tục nói:“Lôi Nhân đã nghĩ xin đại tướng quân đem tiểu hắc nô kia gả cho Lôi Nhân!”

Quần Phong nghe xong gấp lên: Lôi Nhân này là người thẳng thắn, nhưng là nên xem thẳng thắn ở trên chuyện gì. Lôi Nhân chẳng lẽ không phát hiện Doãn Trường Ninh đối với Thất Thất cùng các nô tỳ bình thường bất đồng, quả nhiên thấy sắc mặt Doãn Trường Ninh thoáng cái trầm xuống, đem bút đặt thật mạnh lên bàn nói:“Lôi Nhân, không phải bốn vương không cho ngươi, chỉ là này tiểu hắc nô thật sự không xứng với ngươi!”

Quần Phong liên tục hướng về phía Lôi Nhân nháy mắt, Lôi Nhân không hiểu được tiến lên một bước nói:“Đại tướng quân, Lôi Nhân thấy tiểu hắc nô kia rất tốt, tuy là xấu chút, nhưng tính nết con người, Lôi Nhân rất hợp ý tính tình này của nàng!”

Doãn Trường Ninh lại tức giận, nhưng hắn nhìn khẩu khí nói:“Một cái nô tài rất sợ chết tham tài lại háo sắc, đáng giá cho ngươi chống đối bốn vương như vậy!”

Lôi Nhân vội thu liễm khẩu khí nói:“Đại tướng quân bớt giận, Lôi Nhân là nóng vội, Tôn Tiểu Lăng kia có lẽ có chút tham tài, nhưng Lôi Nhân nghĩ nàng có lẽ là vì bản cùng, một tiểu hắc nô sợ chết cũng bình thường, nếu nàng không sợ chết không ham sống, Lôi Nhân mới cảm thấy dị thường!”

Doãn Trường Ninh “Bang” một tiếng buông bút nói:“Lôi Nhân, như ngươi nói, Tôn Tiểu Lăng kia tính ra thành như cái bảo bối, bất kỳ thế nào ngươi xem đều tốt, thiên hạ phụ nữ nhiều, ngươi làm sao không có ánh mắt coi trọng cái vừa xấu vừa đen lại vô lại gì đi đó như vậy!”

Lôi Nhân không nghĩ tới mình coi trọng Thất Thất làm cho Doãn Trường Ninh tức giận như vậy, ngậm lại hành vi việc làm của Thất Thất, không có gì làm cho người ta để ý, hơn nữa bộ dáng cũng không làm cho người ta thích, ước chừng bản thân mình chính là cái loại người không biết thương thức gì mới để ý đến người như vậy, có phải có chút mùi thói tương đồng hay không, nếu không thì những phụ nữ xinh đẹp, cao nhã ở bên cạnh mình cũng không phải chỉ một cái hai cái, nhưng hắn sinh không ra được thiện cảm, vì thế nhân tiện nói:“Biết Vương gia ngại Lôi Nhân không có ánh mắt, nhưng mà Lôi Nhân cầu đại tướng quân đồng ý với Lôi Nhân chuyện này đi, Lôi Nhân đốt cao hương đem ngài cúng bái lên!”

Doãn Trường Ninh tức giận đến vỗ bàn nói:“Lôi Nhân, bốn vương không mắng ngươi, ngươi thật đúng là càng nói càng khôn kiếp!”

Lôi Nhân nghe xong có chút bất mãn nhìn về phía Doãn Trường Ninh nói:“Đại tướng quân, tiểu hắc nô kia bắt quá chi là một nữ nô, đại tướng quân trước kia ngay cả cơ thiếp đều có thể thương cho người, làm sao tiểu hắc nô này lại không được, nói sau tiểu hắc nô kia hiện tại lại không có hầu hạ đại tướng quân, Lôi Nhân muốn xin mang tiểu hắc nô về trong nhà, chẳng lẽ là yêu cầu rất quá đáng sao?”

Quần Phong vừa nghe Lôi Nhân càng nói càng không hay, lại tranh cãi nữa, Doãn Trường Ninh không đành lòng là không được, vì thế vội vàng ho một tiếng nói:“Lôi Nhân, ngươi cũng đừng quá kích động, chuyện của tiểu hắc nô kia cũng không phải đại tướng quân hứa gả cho ngươi là được!”

Lôi Nhân cái cổ xoay ngang nói:“Vậy thì là cái gì?”

Quần Phong nhân tiện nói:“Tiểu hắc nô kia cùng những nô tỳ khác có chút không giống, đại tướng quân từng đuổi nàng đi bao nhiêu lần, từng mấy lần muốn thoát nô tịch nàng để cho Tôn Thiếu Bạch dắt về nhà, nhưng tiểu hắc nô này chết sống cũng không chịu, ngươi cũng không phải không biết, cho nên ngươi tới cầu xin, đại tướng quân nếu đưa cho ngươi, tiểu hắc nô kia lại âm mưu muốn chết muốn sống, ngươi bảo đại tướng quân nói ra chẳng lẽ còn phải thu hồi lại hay sao, còn nữa nàng nếu như không chịu, mặt của ngươi phải để ở chỗ nào?”

Lôi Nhân vừa nghe Quần Phong nói đều là lẽ phải, liền gãi gãi đầu có chút ngượng ngùng nói:“Đúng là Lôi Nhân lỗ mãng, chỉ trách mình nói quá nhanh, tuy nhiên đại tướng quân ngược lại không cần lo lắng, tiểu hắc nô kia...” Lôi Nhân cười hắc hắc nói:“Tiểu hắc nô đã nhận lời với Lôi Nhân rồi!”

Những lời này của Lôi Nhân đem Doãn Trường Ninh tức giận đến thiếu chút nữa phát điên, đem Quân Phong cũng dọa sốc, Tôn Tiểu Lăng nhận lời Lôi Nhân cầu thân, Quân Phong thật đúng là không quá tin tưởng, vì thế nhân tiện nói: “Vương gia, như lời Lôi tướng quân nói, vậy đem Tôn Tiểu Lăng gọi tới hỏi một chút!”

Doãn Trường Ninh cũng thật muốn đem Tô Thất Thất gọi tới hỏi một chút: Chính mình muốn thu phòng nàng, nàng chết sống không đồng ý, Lôi Nhân này yêu cầu đi về nhà, nàng liền thông khoái như vậy mà nhận lời rồi, mình chẳng lẽ không bằng Lôi Nhân này, Tô Thất Thất có phải mất bị mù hay không!

Thất Thất nghe nói Doãn Trường Ninh gọi mình đến có chút buồn bực, Lôi Nhân từ chỗ mình đây đi không bao lâu, nói là muốn cầu hôn, lẽ nào việc này cũng muốn cùng mình thương lượng, chân cao chân thấp đi theo Lưu quân sự đi về phía thư phòng của Doãn Trường Ninh, khi gần đến thư phòng, Lưu quân sự bỗng dừng lại nói: “Tôn Tiểu Lăng, Lôi tướng quân nhân phẩm không tệ, là một người rất tốt!”

Thất Thất liên tục gật đầu nói: “Lưu quân sự, chuyện này nô tỳ còn có thể không biết sao?”

Lưu quân sự liền yên tâm nói: “Chỉ sợ ngươi lại hồ đồ, chuyện tốt dù sao cũng sẽ không có nhiều như vậy, thời điểm vận may đến, chớ có bỏ qua!”

Thất Thất cười nói: “Lưu quân sự, việc này là đương nhiên, ai sẽ ngốc như vậy chứ!”

Lưu quân sự càng yên tâm nói: “Cho nên không cần quá để ý người khác mất hứng như thế nào, cũng đừng bị người ta dọa!”

Thất Thất thiếu chút nữa tiến lên vỗ vai Lưu quân sự nói: “Lưu quân sự, chỉ cần Lôi tướng quân không phải xin tướng quân gia muốn lấy nô tỳ, còn có cái gì có thể hù dọa được nô tỳ đây!” Nói xong thu hồi bàn tay giờ ra, liền cất bước đi vào bên trong. Lưu quân sự vừa nghe vội muốn gọi giữ lại, đã chậm, Thất Thất đã đi vào rồi, Lưu quân sự chỉ có thể dậm chân đi vào theo.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Lôi Nhân Cầu Thân 3

Thất Thất đi vào liền thấy được Lôi Nhân, hướng về phía Lôi Nhân cười cười, nàng không muốn gặp Doãn Trường Ninh lắm, vì Lôi Nhân, Thất Thất mới hiên ngang lẫm liệt chạy tới, cho nên nàng cũng không nhìn Doãn Trường Ninh một cái nào liền quỳ xuống hành lễ, Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất cùng Lôi Nhân hai người mắt đi mày lại rất thân thiết, trong lòng lại tức, cực kỳ khó chịu nói: “Tôn Tiểu Lăng nha, nghe nói ngươi nhận lời rồi!”

Thất Thất sững sốt một chút, không biết Doãn Trường Ninh nói nhận lời là có ý tứ gì, nhìn xem Lôi Nhân, Lôi Nhân nhìn nàng gật gật đầu, Thất Thất nhân tiện nói: “Đúng vậy, nô tỳ có cái gì không nhận lời!”

Doãn Trường Ninh vừa nghe lập tức bảo người đem Thất Thất kéo ra ngoài cho ăn đòn một trận, Lôi Nhân vừa nghe gấp lên, đang muốn tức giận, Quân Phong vội nói: “Vương gia, thuộc hạ muốn hỏi Tôn Tiểu Lăng mấy câu!”

Doãn Trường Ninh mới trầm mặc không lên tiếng, Quân Phong háng cổ họng một chút hỏi: “Tôn Tiểu Lăng, ngươi có biết là nhận lời chuyện gì không!”

Thất Thất có chút giật mình nói: “Đương nhiên biết, Lôi tướng quân không phải cầu tướng quân gia hứa gả sao?”

Quân Phong nhân tiện nói: “Vậy ngươi biết Lôi tướng quân là cầu Vương gia gả ai không?”

Thất Thất đầy đầu đều tràn ngập tâm tư báo thù bỗng chốc mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, vội nói: “Sẽ không phải là gả nô tỳ đi chứ!” Nói xong Thất Thất ngẩng đầu nhìn sắc mặt mấy người, vội vàng nói: “Tướng quân gia, việc này không được, việc này không được!”

Doãn Trường Ninh nghe xong sắc mặt mới dịu xuống dưới nói: “Ngươi không phải mới vừa nhận lời rồi, làm thế nào lại không được!”

Thất Thất nhìn Lôi Nhân có chút ấp úng nói: “Nô tỳ không biết Lôi tướng quân... Lôi tướng quân là muốn nô tỳ!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói: “Chẳng lẽ ngươi còn cảm thấy Lôi tướng quân không xứng với ngươi!”

Thất Thất vội nói: “Tướng quân gia hiểu lầm, là nô tỳ không xứng với Lôi tướng quân!”

Lôi Nhân nghe xong sắc mặt thoáng cái thay đổi, chỉ vào Thất Thất nói: “Ngươi... Ngươi không phải mới vừa nhận lời rồi sao? Như thế nào lại... Lại sinh biến cố?”

Thất Thất đối với Lôi Nhân chưa từng phản cảm, nếu có thể đi theo Lôi Nhân, vẫn có thể xem là một chuyện tốt, nhưng Thất Thất thật sự từ trong lòng cảm thấy mình không xứng với Lôi Nhân, một hồi lâu mới nói: “Nô tỳ cảm ơn Lôi tướng quân yêu mến, Lôi tướng quân là người có chiến công lại trong sạch, nô tỳ lại là một nữ nô từng vào hồng trường trong quân, làm sao dám để cho thanh danh của Lôi tướng quân bị kín dơ bẩn?”

Quản Phong lắc đầu, bằng cảm giác của hân Tôn Tiểu Lăng không có khả năng nhận lời Lôi Nhân, Lôi Nhân này rõ ràng là tự mình đa tình, nếu không phải Doãn Trường Ninh, hẳn cũng không muốn làm bậc ác nhân này, mắt thấy sắc mặt Doãn Trường Ninh càng ngày càng tốt, sắc mặt Lôi Nhân càng ngày càng không tốt, Quản Phong nhất thời không nghĩ làm sao để xoay chuyển, Lôi Nhân cuối cùng chờ không kịp bài thuyết ngôn to lớn mà Thất Thất chuẩn bị, bị phần đan xen xoay người đi ra khỏi phòng.

Thất Thất đặt mông ngồi xuống đất, bản thân mình có thiện cảm với Lôi Nhân, Lôi Nhân đối với mình cũng coi như không tệ, nhưng Thất Thất làm sao cũng không nghĩ tới mình đây một nữ nô từng đi vào hồng trường sẽ làm cho Lôi Nhân chiến công hiển hách động can qua lớn như vậy, thậm chí sẽ cầu xin Doãn Trường Ninh đem mình gả cho hắn, nàng có thể nhìn rõ cảm giác của Thiên Hương đối với Doãn Trường Ninh, Y Phương yêu thích Lôi Nhân, sẽ không đem tâm tư đặt ở trên người Lôi Nhân, Thất Thất không biết có phải một lòng một dạ của mình tất cả đều bị việc báo thù này chiếm đầy hay không, chỉ với người đối địch, đối thủ của mình nhất cử nhất động đều có thể cảm giác được, nhưng đối với bản thân mình lại không có cảm giác gì quá lớn, mà bằng thân thể nàng bây giờ, Thất Thất càng cảm thấy sống một ngày là qua một ngày, về phần chuyện lập gia đình thành thân, nàng chưa từng nghĩ tới, vừa rồi nói với Lôi Nhân những lời kia tuyệt đối không phải qua loa khách sáo, mà là phát ra từ nội tâm.

Sau khi Lôi Nhân đi rồi, Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất cuối cùng cũng bình tĩnh xuống dưới hỏi:“Tôn Tiểu Lăng, nhìn không ra con người người không ra sao, còn rất soi mói, người rốt cuộc muốn tìm cái dạng đàn ông gì?”

Thất Thất nghe xong từ trong chuyện cầu thân của Lôi Nhân tỉnh ngộ lại đây, trước mắt lại là một cơ hội, chẳng lẽ mình quả thật chuẩn bị ở phòng giặt quần áo ngọc cả đời, vì thế vội quỳ thẳng nói:“Tướng quân gia, nô tỳ sinh người của ngài chết là quý của ngài, nếu một ngày không thể hầu hạ tướng quân gia, nô tỳ đem đó nhất định ngu không được, cầu xin tướng quân gia trăm ngàn lần không cần đuổi nô tỳ đi!”

Quản Phong không biết Doãn Trường Ninh là thứ cảm tưởng gì, tóm lại hắn coi như có tính nhẫn nại, nghe được Tô Thất Thất ba tháng trước mới bị Doãn Trường Ninh cưỡng hiếp qua nói ra những lời rõ ràng trong ngực không đồng nhất này, ngữ ở ngoài lời này, da đầu liền run lên, lại nghe Doãn Trường Ninh lạnh lùng nói:“Tôn Tiểu Lăng, đừng nói bốn vương bây giờ thật đúng là muốn đuổi người, ở chỗ của Quản Phong, trong chuồng ngựa, trong cửa hàng nam nô đến tuổi thành thân cũng có không ít đi!”

Quản Phong nghe xong gật gật đầu nói:“Hồi bẩm Vương gia, đúng là có không ít!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Tìm một người lớn tuổi chút , bộ dáng xấu chút, tốt nhất có chút tàn tật, đem Tôn Tiểu Lăng đưa qua, miễn cho nàng suốt ngày không biết nhớ mong thứ tâm tư quá mức gì, chắc hẳn sinh ra một đồng tiểu hắc nô, liền an phận !”

Thất Thất vừa nghe trong ngực có chút rụt rè, tuy nhiên lấy hay không lấy chồng mà nói đối với nàng không có gì quan trọng, gả cho ai cũng không quan trọng, chỉ là Doãn Trường Ninh thẳng thắn này tương đối nham hiểm chính là muốn nàng sinh một đồng đứa nhỏ, nếu thật sự gả cho người ta sinh một đồng đứa nhỏ, nàng tới lui không vương bận có phải là sẽ có ràng buộc hay không, mặc dù đi tìm chết cũng sợ chết không lưu loát, mình làm thế nào cũng không thể có đứa nhỏ, mặc kệ gả cho ai cũng không có thể có đứa nhỏ.

Quản Phong gật gật đầu nói:“Vương gia nói cực đúng, nếu như vậy, nàng còn không an phận, liền thực không phải phụ nữ!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Quản Phong việc này người phải xử lý chặt chút, trong năm nay làm thế nào cũng phải làm cho nàng sinh ra một cái tiểu hắc nô xuống dưới, lại cho trong phủ thêm tráng đinh, còn thêm an phận , nhất tiền song điều, chuyện tốt!”

Quản Phong liền lên tiếng “Vâng”, Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Tôn Tiểu Lăng, người cứ yên tâm chờ tin lành đi!”

Thất Thất chẳng những có chút hối hận, sớm biết nhất định là phải lập gia đình , vừa rồi không bằng nhận lời việc hôn nhân với Lôi Nhân cho rồi, ít nhất Lôi Nhân không giống như trong miệng Doãn Trường Ninh nói vừa già vừa xấu, còn bị tàn tật, đi theo Lôi Nhân muốn bữa cơm no tấm chăn ấm hẳn là còn có thể tìm ra được, bản thân mình xem ra lại là thông minh bị thông minh lắm, Thất Thất mới hối hận lên, loại sự tình này cũng không thể không biết xấu hổ cầu xin Doãn Trường Ninh đem mình một lần nữa gả cho Lôi Nhân.

Thất Thất thay đổi suy nghĩ, lại nghĩ gả cho Lôi Nhân vẫn là không tốt lắm, Lôi Nhân thân phận bày ở chỗ nào, đột nhiên sinh lòng muốn mình, có lẽ là nhìn thấy mình cảnh ngộ không tốt, đồng tình chiếm đa số, như vậy lấy tấm thân suy tàn, cơ thể ốm yếu, dung mạo xấu xí của mình đây, Lôi Nhân lại điều kiện tốt như vậy, có thể chịu đựng ngay, Thất Thất lại cảm thấy quyết định kia của mình vẫn là đúng , chỉ là nghĩ đến có lẽ ngay cả chút điểm tình cảm trước kia với Lôi Nhân sẽ không còn, lại có phần mất mát.

Thất Thất xám xịt đi theo sau Lưu quân sự, xám xịt đi về phía phòng giặt quần áo, Lưu quân sự vài lần muốn mở miệng, đều dùng thanh âm “Aiz” đến thay thế , cuối cùng còn chưa đi tới phòng giặt quần áo bèn nói:“Người thực là một cái nữ nô ngọc nhất mà bản quan từng gặp qua , đi theo Lôi tướng quân đó là thiên đại phúc phận, thật không biết người nghĩ như thế nào, tự mình trở về đi, đừng ở bên ngoài lác lư!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Quay Về Cho Tốt 1

Thất Thất thấy Lưu quân sự đau lòng nhức óc đi rồi, chỉ phải càng thêm xám xịt đi về phía phòng giặt quần áo, càng đi càng cảm thấy ủy khuất, tên Doãn Trường Ninh kia làm tiện mình còn bỏ đối mình ba ngày cơm, sau đó lại đem mình ném tới phòng giặt đồ này làm nô làm tỳ, tuy rằng bộ dáng này của

mình hiện tại nhìn thế nào cũng không quá như ý người, thế nhưng cũng không phải mình cầu xin Doãn Trường Ninh kia đến làm tiện nha, vì sao mình phải chịu thứ tội như vậy.

Miên man suy nghĩ, Thất Thất còn chưa đi đến phòng giặt quần áo chợt nghe có tiếng ồn ào, Thất Thất vội nhanh hơn tốc độ đi đến nơi đó xem, chỉ thấy Y Phương đang vẩy tay cho tiểu nha đầu kia một bạt tai mưng: “Tiểu tiện nhân ngươi cư nhiên dám đem cái váy ta thích nhất làm mất, lấy mười cái mạng của ngươi cũng đền không nổi cái váy kia của ta, xem ta hôm nay đánh chết ngươi thứ tiện hầu này hay không!”

Thất Thất vội vọt đi vào nói: “Phương tiểu chủ, váy kia là nô tỳ không cẩn thận để cho nước cuốn trôi, ngài muốn phạt liền phạt nô tỳ đi!”

Y Phương thấy Thất Thất hừ một tiếng nói: “Làm sao, ngươi cảm thấy ta không dám phạt ngươi sao?” Nói xong nhân tiện nói: “Quần sự, nô tài này làm mất quần áo của chủ tử, hẳn nên phạt như thế nào?”

Quần sự kia vừa nghe, biết Thất Thất từng được Lôi Nhân kêu đi ra ngoài nói chuyện, lại lên phòng trên, do dự một chút nói: “Hắn là phạt quý, phạt không được ăn com!”

Y Phương hừ một tiếng nói: “Sao quý củ sửa lại, không có phạt roi sao, không phải ăn theo vật giá nhận roi tương đương sao?”

Thất Thất có chút ý cười nhạo nói: “Phương tiểu chủ dường như rất hiểu biết quý củ, roi cũng được, phạt quý cũng được, phạt không ăn com cũng được, nô tỳ cam nguyện bị phạt!”

Thất Thất bằng cảm giác của mình nhận thấy Y Phương thích Lôi Nhân, Lôi Nhân đột nhiên đến chỗ Doãn Trường Ninh cầu thân, khiến cho dư luận xôn xao, Y Phương ở bên cạnh đại công chúa không có khả năng không biết, cho nên Thất Thất đối với việc mình lúc này làm mất váy của Y Phương, chỉ có thể tự nhận không hay ho, cái dạng hình phạt gì đều phải nhận.

Thất Thất đối với việc bị đánh đã có kinh nghiệm nhất định, biết ngày hôm sau trái lại mới là thời điểm đau nhất, cũng may quần sự kia nghĩ đến nằng có người nào đó ở phía trên để dựa vào, ước chừng cảm thấy Lôi Nhân là người nằng dựa vào, ngầm động tay động chân, trận roi kia đánh không ác bằng mấy trận từng chịu ở chỗ Doãn Trường Ninh; Nói là phạt com, lại ngầm cho tiểu nha đầu kia vụng trộm tặng bánh ngô linh tinh, cho nên Thất Thất lần này bị phạt là cực nhẹ.

Bỏ ở trên giường, Thất Thất một bên ho một bên rầm rì, quần sự kia thấy chẳng những không an bài chuyện gì, ngược lại còn trấn an vài câu, điều này làm cho Thất Thất cảm kích Lôi Nhân từ trong lòng, lần bị phạt này gần giống như trên thiên đường, tâm tình tốt liền khẽ hát một tiểu khúc mang theo ho khan, nhưng vừa nhớ đến Doãn Trường Ninh tìm cho mình một người nam nhân vừa già vừa xấu lại tàn tật, tiểu khúc rốt cục hát không nổi nữa, đem hết tất cả nam giới mình có thể nhìn tới được, hình tượng không được tốt lắm nhất loại bỏ một lần, không biết đóa “hoa” đuôi chó này sẽ “Hoa” rơi vào nhà ai: Tiểu nha đầu nói phía sau chuồng heo có ông già đã gần tám mươi, tính cách có chút cổ quái, vẫn chưa thành thân, hiện tại già đến độ không nhúc nhích nổi, Thất Thất cảm thấy người này rất tốt, gả qua nhiều nhất giống như chăm sóc mồ mả; Quần sự nói phòng bếp có nam nô nhóm lửa, khí lực rất lớn, bộ dáng không được tốt lắm, nhưng có sức khỏe bùng nổ, Thất Thất cảm thấy người này có phần không tốt lắm, vạn nhất phải đánh nhau, mình dường như không có bản lĩnh như khi xưa đối phó với Nhị Ngưu; Còn có người nói đại thúc làm mì kia gần đến năm mươi tuổi, một tay giỏi làm mì, thường xuyên được chủ tử ban thưởng, Thất Thất cảm thấy người này không tệ, có một tay nghề tốt, đi đến đâu cũng không lo, nhưng nghĩ lại nghĩ ra, người tốt như vậy dường như tên Doãn Trường Ninh kia sẽ không làm lợi cho mình... vì thế Thất Thất càng hát không nổi, không thể không bắt đầu vì chuyện tương lai lập gia đình lo lắng lên.

Doãn Trường Ninh đứng ở cửa một hồi lâu, không có nghe đến thanh âm hát khúc cùng thanh âm ho khan, vội vàng đẩy cửa ra, thấy Thất Thất một tay nâng má, hai mắt nhìn chăm chăm một cái giỏ trúc treo giữa không trung đang xuất thần, ba tháng không gặp, nếp nhăn trên mặt Thất Thất càng ngày càng bằng phẳng, trừ bỏ đen chút, nghiêng mặt nhìn lại có hai phần xinh đẹp, Doãn Trường Ninh cảm thấy hai phần xinh đẹp này thập phần nhìn quen mắt, hẳn từng phát thệ không muốn lại để ý đến Tô Thất Thất dầu muối không vào này, nhưng nhìn không được vẫn phân phó người không cần phân công quá nhiều việc cho Thất Thất, vừa rồi Lưu quần sự có ý vô tình nói Thất Thất đã làm mất váy bị Phương tiểu chủ bên người đại công chúa phạt roi, Doãn Trường Ninh vẫn kiềm chế không được đi đến nơi này.

Thất Thất đang nhìn giỏ trúc treo trên không kia xuất thần, nghĩ bản thân mình sẽ “Hoa” rơi nhà ai, chợt thấy có người đi vào, Thất Thất vừa quay đầu lại gặp là Doãn Trường Ninh, nằng sợ Doãn Trường Ninh thấy nằng thư thái, hẳn sẽ khó chịu, vội vàng “Ồ” “Ồ” rên ri không ngừng, tỏ vẻ mình thật sự phi thường phi thường thống khổ, còn có tư thế muốn vọt lên trước chịu Doãn Trường Ninh trách phạt, Doãn Trường Ninh hừ một tiếng đi đến, nhện không được lấy tay quẹt mũi một chút hỏi: “Tô Thất Thất phòng ở của ngươi có thể thu dọn sạch sẽ một chút hay không?”

Thất Thất vội vàng nói: “Tướng quân gia, nô tỳ đợi thân thể khỏe hơn lập tức thu dọn!”

Doãn Trường Ninh cau mày nói: “Thực giống như ổ chó!”

Thất Thất vội vàng chân thành giả cười nói: “Nếu để nô tỳ ở trong ổ vàng ổ bạc, đã sớm bị người ta lột da!”

Doãn Trường Ninh nhìn Tô Thất Thất một hồi lâu mới nói: “Xem ra, ngươi rất thích cuộc sống trước mắt này?”

Thất Thất vừa nghe vội vàng biện bạch nói: “Tướng quân gia của nô tỳ, nô tỳ làm sao có thể thích cuộc sống trước mắt này đây, ở đây nào có tốt như ở ổ chăn cho tướng quân gia, nào có ăn ngon như ăn đồ thừa của tướng quân gia, nhưng nô tỳ là nô, không thích thì có thể làm gì đâu!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng nói: “Chưa đến hai ba tháng ngươi đã quên chuyện bị bốn vương cường hiếp!”

Thất Thất lập tức lấy lòng nói: “Tướng quân gia đó là nô tỳ ngu dốt, nô tỳ là người có thể làm vợ của tất cả mọi người, còn có thể được tướng quân gia xem đập vào mắt mà cường hiếp, đó là thiên đại vinh hạnh...,” Thất Thất tiếng còn chưa hết, trên mặt liền trúng một bạt tai, Thất Thất vrun tay bụm mặt

cảm thấy đau bông rất tỉnh ra còn hơn phạt roi trên mông , Thất Thất thật không có dũng khí đem lời chưa nói xong tiếp tục nói nữa, bùm mặt cúi đầu nhìn mép giường.

Doãn Trường Ninh tát một cái đã có chút hối hận, thu hồi tay phân phó nói:“Thu dọn một chút, dọn về phòng ta!”

Thất Thất bưng bình bùm mặt không nhúc nhích, Doãn Trường Ninh thấy có hai phần cả giận:“Làm sao vậy bốn vương nói chuyện không nghe được!”

Thất Thất bùm mặt sợ Doãn Trường Ninh lại đánh nằng, lui về sau một chút, lại kéo vết thương trên mông, cuối cùng nhịn không được kêu lên:“Tướng quân gia nếu chán ghét nô tỳ như vậy, dứt khoát đánh chết nô tỳ cho rồi!”

Doãn Trường Ninh vừa nghe cũng tức giận nói:“Ta bao giờ từng chán ghét người, người quả thực là mở to mắt nói dối!”

Thất Thất bỗng chốc không có lời nào, thời điểm mình là Thiên Tuyết, Doãn Trường Ninh đối với mình là cực kỳ tàn nhẫn, nhưng làm Tôn Tiểu Lăng xuất hiện ở bên cạnh Doãn Trường Ninh, bằng lương tâm mà nói, nếu không phải mình đây rất ép buộc, Doãn Trường Ninh đối với nàng tỉnh ra thực không có hành động gì quá khác người.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Quay Về Cho Tốt 2

Thất Thất nghĩ đến chuyện ba tháng trước bị Doãn Trường Ninh làm tiện, Doãn Trường Ninh là tay chân có vẻ tàn nhẫn, nhưng so sánh với thù đoạn đối phó Thiên Tuyết, vẫn là có cách biệt một trời một vực.

Doãn Trường Ninh thấy Thất Thất phục hồi lại tinh thần nhân tiện nói:“Hiểu rõ chưa, ta bao giờ từng chán ghét người!”

Thất Thất cúi đầu lại cảm thấy không thích hợp: Cho dù Doãn Trường Ninh người lần này làm tiện ta cùng với làm tiện Thiên Tuyết có cách biệt một trời một vực, nhưng Tô Thất Thất ta có cần người làm tiện hay không! Sau lại nghĩ đến mình là nô bộc ký khế ước sinh tử một đời với Doãn Trường Ninh, mạng đều là của người ta, huống chi chỉ làm tiện một chút, mà đại kế của mình là muốn báo thù, việc này đều nhẫn không được, còn nói báo thù cái gì!

Nghĩ đến rõ ràng mình bạch, Thất Thất vội vàng nói:“Tướng quân gia, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ về sau cũng không dám nữa, chỉ là xin tướng quân gia đừng đem nô tỳ gả cho người quá già!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hận không thể lại cho trên mông Thất Thất một cái tát, sau đó hung tợn nói:“Xem ra thật đúng là xuân tâm không chết, còn sợ gả cho người lớn tuổi, người nếu sợ vắng vẻ, bốn vương mỗi đêm cho người không cần nghỉ!”

Thất Thất vừa nghe lại muốn cùng Doãn Trường Ninh liều mạng, tuy nhiên cân nhắc đến vị trí trước mắt của mình thật sự không tính là cái ưu thế gì, bi ai có phần xám xịt thu tay lại , Doãn Trường Ninh thấy Thất Thất thu hồi tay lại duỗi tay ra bắt lấy tay Thất Thất nói:“Cánh tay này cũng không thành thật, cả ngày không phải nghĩ làm thế nào hầu hạ tốt bốn vương, làm cho bốn vương vui vẻ, cứ nghĩ làm thế nào đi đánh bốn vương!”

Thất Thất trong lòng nghĩ: Tô Thất Thất ta muốn nhất là dùng hai tay này giết người, giết không được người, Tô Thất Thất ta cũng muốn mượn đao giết người!

Thất Thất vốn tưởng rằng sẽ dọn về phòng nhỏ của mình, không nghĩ tới Doãn Trường Ninh bảo người ta trực tiếp nâng đến phòng hấn, sau đó để cho người ta nâng một thùng nước ấm đi vào, cho lui người, vươn tay liền cởi quần áo Thất Thất, Thất Thất kinh hãi vội vươn tay bắt lấy quần áo trước ngực, Doãn Trường Ninh thấy nhưng mảy nói:“Cũng không phải xem qua một lần hai lần , sờ cũng sờ qua, làm tiện cũng làm tiện qua, còn có cái gì không thể cởi !”

Thất Thất vừa nghe lời này, thực hối hận muốn báo cừu cái gì, Doãn Trường Ninh thấy Thất Thất như trước nắm chặt quần áo trước ngực, hừ một tiếng không nhanh không chậm từ trong giày lấy ra một lưỡi dao bạc, giờ tay chém xuống liền đem quần áo Thất Thất cắt từ sau lưng , Thất Thất cảm thấy sau lưng chột lạnh, vội vàng quát to một tiếng:“Tướng quân gia, quần áo của nô tỳ, quần áo này là tướng quân gia đưa cho nô tỳ , nô tỳ thích nhất !”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói:“Ta từng tặng cho người ngọc bài, cũng không thấy người quý trọng bao nhiêu, một bộ quần áo vừa thôi vừa rách, nói ra kiểu tình cảm sâu đậm như vậy, trời mới tin người!” Nói xong đề sát vào mặt Thất Thất nhỏ giọng nói:“Người đối với ta cũng không thấy quý trọng bao nhiêu, làm sao duy chỉ quý trọng bộ quần áo rách ta đưa này!”

Thất Thất nhất thời không biết phản bác như thế nào, Doãn Trường Ninh lại thoáng cái cầm quần áo kéo xuống dưới, Thất Thất sợ tới mức buông một bàn tay ra đi túm quần, Doãn Trường Ninh thấy ta tà cười nói:“Đừng nói, người không phải là có ý nhắc nhở ta, quần còn không có cởi!”

Thất Thất nghe xong chỉ hận không mọc thêm một bàn tay, cho Doãn Trường Ninh một bạt tai, Doãn Trường Ninh thấy bộ dạng này của Thất Thất, nở nụ cười, lại theo như cách cũ đối phó với cái quần bông của Thất Thất , chỉ khi cởi đến chỗ miệng vết thương máu kết vảy thì thả nhẹ tay chân, không bao lâu, Thất Thất bỗng chốc để cho Doãn Trường Ninh lột sạch tron , nàng vừa được giải thoát liền đập chân chui vào trong chăn, Doãn Trường Ninh cầm giữ nàng nói:“Tuyệt không ham, làm con gái làm đến bộ dáng này của người, thực khiến cho đàn ông từng làm tiện người cảm thấy si nhục!” Nói

xong Doãn Trường Ninh vươn tay điểm huyết Thất Thất, Thất Thất nghe xong lời kia thiếu chút nữa lại muốn đâm chết cho rồi, lại nghe người bẩm báo:“Vương gia, Thiên Hương công chúa đến đây thỉnh an!”

Doãn Trường Ninh ừ một tiếng, bên ngoài đã không còn thanh âm, Thất Thất có chút khản trương, cái dạng này nếu bị Thiên Hương xem thấy, vậy mình từ nay về sau là cả người mọc miệng cũng nói không rõ, nhưng bản thân mình muốn cùng nàng nói rõ cái gì đây?

Doãn Trường Ninh đem Thất Thất từ trong ổ chăn kéo đến bên người đem lưng xoay qua, sau đó mang khăn đã vắt khô,từ cổ Thất Thất bắt đầu chậm rãi lau xuống, Thất Thất khản trương đến a a mà kêu ra không được, nhưng Doãn Trường Ninh tay chân rất nhẹ, khăn vừa êm vừa thoải mái, làm cho Thất Thất khản trương không bao lâu liền cảm thấy thoải mái, nhưng theo cái khăn của Doãn Trường Ninh càng đi xuống dưới, nàng không khỏi khản trương lên, sau đó nghe Doãn Trường Ninh nói tiếng:“Thực bản, ta như thế nào lại khoan dung cho người như vậy!”

Doãn Trường Ninh thấy vết thương của Thất Thất không phải quá nặng, liền đem nàng lật qua đây, thấy bộ dáng thẹn thùng kia của Thất Thất, nở nụ cười một chút nói:“Người đã biết đủ chưa, ta còn chưa từng hạ phụ nữ nào, huống chi là người nữ nhân vừa bản vừa thối như thế, nói người là nữ nhân thật đúng là khen người, ta cũng chưa thẹn thùng, người thẹn thùng làm cái gì?”

Thất Thất càng quẫn, Doãn Trường Ninh đặc ý bỏ một phen công phu đem Thất Thất thanh lý sạch sẽ, thay đổi áo ngủ tơ bông mới cho Thất Thất, mới nói:“Người nghỉ ngơi đi!” Nói xong vươn tay giải huyết cho Thất Thất, Thất Thất vội muốn ngồi dậy, vừa giải huyết tay chân còn yếu, cho nên trong phút chốc không thực hiện được, Doãn Trường Ninh thấy liền trêu tức nói:“Ta muốn đi cùng mỹ nhân tán tỉnh, người kích động cái gì?”

Thất Thất bỗng nhiên dùng lực một chút bỏ nhào vào trong lòng Doãn Trường Ninh, có chút ý hận nói:“Ta chính là không cho người đi!”

Doãn Trường Ninh nghe xong không hiểu sao thư thái nói:“Vậy người nói người thích bốn vương, bốn vương liền cân nhắc một chút không đi !”

Thất Thất vừa nghe chột dạ Doãn Trường Ninh ra nói một tiếng:“Người đi chết đi!”

Doãn Trường Ninh nghe xong vươn tay hung hăng quét mũi Thất Thất một cái, mới xoay người đi rồi.

Vết roi của Thất Thất vốn cũng không quá lợi hại, không đến vài ngày là có thể xuống đất, như cũ một thân áo choàng màu trắng, một cây quạt lụa, người dường càng gầy yếu hơn so với trước kia, cử chỉ so với trước kia lại kiêu ngạo hơn rất nhiều, những hộ vệ này cũng không biết Thất Thất có phải được Doãn Trường Ninh đồng ý cái gì hay không, xem hành động kia có lẽ lần sau sẽ trở thành một chủ tử khác.

Thất Thất bị Doãn Trường Ninh một lần nữa đón trở về bên cạnh, danh bất chính ngôn bất thuận ở tại trên giường Doãn Trường Ninh, lại thêm nữa Thất Thất mỗi ngày đều mặc trang phục nam giới, thậm chí có người truyền Doãn Trường Ninh không thích phụ nữ mà thích đàn ông, có sở thích đoạn tụ. Thất Thất không biết đồn đãi ở bên ngoài, kỳ thật nàng lần này trở lại bên người Doãn Trường Ninh, chiếc giường kia cơ bản đều là nàng một mình sử dụng, Doãn Trường Ninh mỗi đêm đều nán ở “Y hương các”, cùng Thiên Hương tiêu mỹ nhân “Y hương các” kia mang cuộc sống qua đến phong phú lại dễ chịu, “Y hương các” thường có tiếng đàn sáo như ẩn như hiện, thấp phàn câu tâm hồn người, Thất Thất trong ngực mới hận lên, vốn là một lòng một dạ muốn trả thù Thiên Hương, không nghĩ tới đến phòng giặt quần áo ngày người một vòng rồi quay lại đây, Thiên Hương ngược lại đem tên Doãn Trường Ninh kia câu dẫn đến không còn hồn phách, dường như một đêm cũng rồi không được. Vì thế Thất Thất đem tất cả hy vọng đều gửi gắm đến trên người đại công chúa, mãi ngóng trông đại công chúa kia có thể gọi mình đến, mình dễ thêm mắm thêm muối chuẩn bị báo cáo Thiên Hương kia.

Thất Thất thực không rõ mình sao lại kém như thế, thật gặp lại Thiên Hương, chỉ có thể dùng phương pháp như vậy báo thù rửa hận.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Mừng Thọ Công Chúa 1

Như vậy qua mười ngày, đến tháng tư, Thất Thất vài lần da mặt dày đi “Y hương các” đều bị người ngăn ở ngoài, không cho nàng đi vào, Thất Thất là nô, tự nhiên biết thân phận mình, không cho vào, nàng cũng vô kế khả thi, nhưng trong lòng lại không thoải mái, thư phòng cùng phòng ngủ của Doãn Trường Ninh này, nàng đều có thể tùy tiện ra vào, làm sao “Y hương các” này lại quý giá như vậy, không cho phép nàng đặt chân.

Trung tuần tháng 4, vương phủ bỗng nhiên lại giăng đèn kết hoa, giả dạng cảnh xuân tươi đẹp lên, Thất Thất buồn chán trăm điều ngồi dựa trên lan can, phe phẩy quạt, cắn hạt dưa, thấy Lưu quân sự ở trước mặt mình tới tới lui lui đã qua hơn mười lần, nhin không được kêu:“Lưu quân sự, có thể nghỉ một lúc hay không?”

Lưu quân sự vừa nghe nhìn Thất Thất nói:“Bản quan cũng không có tốt số như người vậy, mỗi ngày cái gì cũng không làm, chơi bởi lâu lẳng !”

Thất Thất cười nói:“Vậy nô tỳ hỏi một chút, hôm nay là ngày gì, để cho trong phủ náo nhiệt như vậy?”

Lưu quân sự vừa nghe nhân tiện nói:“Hôm nay là mừng thọ đại công chúa, tự nhiên là đại sự trong phủ!”

Thất Thất vừa nghe nhân tiện nói:“Vậy Lưu quân sự ngài bận, ngài bận!” Kỳ thật Thất Thất còn có thứ càng muốn hỏi, chính là lần này trở về dường như không từng nhìn thấy Quân Phong, nàng rất buồn bực, Quân Phong so với mình còn giống khối cao da chó hơn, đem Doãn Trường Ninh dính rất chặt,

lúc này làm thế nào bỏ lại được chủ tử tìm một chỗ tiêu dao vui vẻ rồi, nhưng Thất Thất cũng biết lời này cho dù mình hỏi ra, Lưu quán sự cũng sẽ không trả lời mình, mình dù chưa thông nhưng cũng đã nghĩ ra được.

Trong nháy mắt đã đến mừng thọ của đại công chúa, Doãn Trường Ninh đã lâu không về phòng ngủ rốt cục ở một buổi sáng sớm Thất Thất còn chưa tỉnh hẳn đã trở lại, cho người hầu hạ thu dọn trang phục sẵn sàng, đem Thất Thất cũng thu dọn sạch sẽ, thay đổi một bộ áo choàng màu tím cho Thất Thất, sau đó mang theo Thất Thất bị áo choàng tím tôn lên càng đen đi đến sân diễn “Thấu tâm điện”, Thất Thất mới phát hiện các đạo nhân mã đều đến đủ cả, đại công chúa ăn mặc màu sắc sặc sỡ, Thiên Hương trang điểm cực kỳ xác đáng lại không mất đi vẻ cao nhã, còn có hai thị cơ Y Phương, Phán Hề nổi bật như hoa, cũng được tụ tập dưới một mái nhà.

Mọi người hành lễ sau, Doãn Trường Ninh ở vị trí chính giữa tay trái ngồi xuống, bên phải ngồi đại công chúa, phía sau đại công chúa là Y Phương ngồi chồm hổm, còn có vị trí hai bên tay ước chừng là để cho khách nhân, dưới tay trái là Thiên Hương công chúa, phía sau nàng là Lí thượng nghi ngồi chồm hổm, Thất Thất có chút buồn bực không nhìn thấy Phán Hề ngồi, thì ra đại công chúa không cho nàng ngồi ở trên chính tiệc, chỉ cho phép nàng quý gối hầu hạ ngoài điện, Thất Thất thực bội phục đại công chúa ghen tuông, Phán Hề từ sau khi vào vương phủ Thượng Dàn, đừng nói hầu hạ Doãn Trường Ninh, sợ ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp qua, đại công chúa này còn ghen tị lớn như vậy.

Đại công chúa nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, Thất Thất thành thành thật thật ở phía sau Doãn Trường Ninh ngồi chồm hổm xuống dưới, Y Phương liếc ngang nàng một cái, Thất Thất vừa nghĩ thân phận của mình hiện tại cùng Y Phương thua kém đâu chỉ là mây bùn, cư nhiên dám cùng nàng ngồi ngang hàng, liếc ngang mình một cái đã coi như là tốt tính, Thất Thất tận lực thu liễm khom thắt lưng cho có vẻ nhỏ bé một ít, mới vừa ngồi ổn, chợt nghe có người báo: “Vận vương, Vận vương phi giá lâm!” “Doãn tướng gia giá lâm!” “.....”

Thất Thất nghe đến màng tai vang “Ông ông”, từng đợt từng đợt người báo, chỉ là không có nghe được thái tử đến, một bên kỳ quái loại nào nhiệt này làm thế nào có thể thiếu cục bột trắng kia, một bên lại tiếc nuối trong bụng không thể gặp Thanh Thường, Doãn Trường Ninh cùng đại công chúa nghe được Doãn tướng cùng Bạch Viện đến đều đứng dậy đón khách, vì thế tất cả mọi người ngồi ở thượng vị đều đứng thẳng lên.

Vợ chồng Bạch Viện, Thất Thất từng gặp qua, cũng không tính là người lạ, biết đôi vợ chồng nam tuấn nữ tú này không kém gì Doãn Trường Ninh cùng Thiên Hương, nhưng chỉ là nhìn qua không quá ấn ý, ít nhất cử chỉ của Doãn phi gia giống như một con rối gỗ, chỉ khi nhìn thấy Doãn Trường Ninh, trong mắt mới sinh ra một tia ánh sáng.

Thất Thất không nghĩ tới là Doãn tướng gia mặc dù đã đến trung niên, nhưng bộ dáng bên ngoài rất đẹp đẽ, còn là một người khiêm tốn, mấy người tự hành lễ, Bạch Viện, Doãn tướng đều nho nhã nói vài câu chúc phúc, vợ chồng Bạch Viện liền ở vị trí trống bên tay trái Doãn Trường Ninh ngồi xuống, Doãn tướng đã ngồi xuống ở chỗ trống bên tay phải đại công chúa.

Thất Thất nghe Doãn Trường Ninh gọi Doãn tướng là nghĩa phụ, mới biết Doãn Trường Ninh cùng Doãn phi không phải huynh muội ruột, trách không được ở Vận vương phủ Đồng thành, hai người gặp riêng, cử chỉ không giống huynh muội bình thường, nhưng Thất Thất gặp qua Tô Tử Nho cùng Thiên Hương là huynh muội ruột, dường như cử chỉ cũng vô cùng thân thiết quá mức bình thường, ước chừng huynh muội ruột nhà người có tiền cùng huynh muội ruột người nhà bình thường có chút bất đồng.

Doãn tướng gia bề ngoài rất đẹp, cử chỉ tao nhã khéo léo, nói năng lại bất phàm, bởi vì Thất Thất đều nghe không hiểu, cho nên biết nhất định là mấy thứ gì đó rất cao thâm, cho nên nhất định bất phàm, lại còn thanh âm đậm đặc kia dường như có chút quen tai, nhưng Thất Thất nhất thời không thể nhớ thanh âm này mình nghe qua ở nơi nào.

Mọi người giả dối hàn huyên một hồi, tiết mục trên đài rốt cục bắt đầu, tiết mục thứ nhất kêu là “Ma cô tiên thọ”, vừa gõ chiêng vừa đánh trống đến trên đài một mảnh náo nhiệt, Thất Thất thấy đại công chúa thực hài lòng, xem ra đại công chúa là người thích náo nhiệt, Thất Thất lại thấy Doãn phi gia nhìn Doãn Trường Ninh vài lần, Thiên Hương một đôi mắt đẹp dường như không ngừng ở trên người Doãn Trường Ninh quét tới quét lui, xem ra Doãn Trường Ninh này quả nhiên là chộc người yêu thích.

Đại công chúa thích náo nhiệt, Thất Thất rất thích náo nhiệt, những chủ tử này có đồ ăn vặt, ăn điểm tâm, nàng không có, nàng cũng chỉ có thể trốn to mắt nhìn trên đài, ma cô kia hiển nhiên không phải nữ nhân đặc biệt xinh đẹp sầm vai, nhưng biểu diễn lại giỏi cực kỳ, đáng người thực mê mại, ước chừng có thể hấp dẫn đại công chúa, không nhất định có thể hấp dẫn Doãn Trường Ninh, Thất Thất thấy tâm tư Doãn Trường Ninh dường như cũng không ở tại đây, ánh mắt dường như hướng về phía Thiên Hương, lại dường như táo bạo hướng về phía Doãn phi, vì thế biến thành Thiên Hương cùng Doãn phi đều tâm thần không yên, trong ánh mắt càng thấy mập mờ, vẻ mặt tươi cười của đại công chúa kia rốt cục càng ngày càng giả.

Thất Thất đang vô cùng náo nhiệt nhìn xem, thỉnh thoảng nghe được Bạch Viện cười nói: “Hoàng muội, ma cô này ngược lại là một mỹ nữ, để cho người như vậy sầm vai, bốn vương cảm thấy thật đúng là đáng tiếc!”

Đại công chúa uống một hớp rượu trong chén nói: “Hoàng huynh nói ra dường như có hai phần đạo lý, ma cô đúng là người có phong tư trác tuyệt, mặc dù nàng đây biểu diễn đây không tệ, nhưng đáng điệu thật đáng tiếc!”

Bạch Viện cười gật gật đầu chợt xoay người Thiên Hương nói: “Bốn vương xem Thiên Hương bề ngoài quá mức diễm lệ, sầm vai ma cô này tính ra thích hợp!”

Đại công chúa vừa nghe có chút ý cười trả miếng: “Đừng nói, hoàng huynh thật là có mắt nhìn, Thiên Hương này thật rất thích hợp sầm vai ma cô!”

Thất Thất thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Thiên Hương kia thoáng chốc đỏ bừng, có chút ác độc nhìn về phía đại công chúa, Lí thượng nghi vội ở bên cạnh Thiên Hương cẩn thận nói cái gì đó, Thiên Hương mới thu hồi ánh mắt kia, lại nghe đại công chúa có chút ề ảm nói: “Vương gia, nhìn Thiên Hương dường như đối với lời nói của bản cung cùng hoàng huynh thực không hài lòng nha!”

Thiên Hương chỉ phải ngồi thẳng thân mình nói: “Đại công chúa nói quá lời, Thiên Hương không dám!”

Chương 114: Mừng Thọ Công Chúa 2

Đại công chúa lại cười nói: “Bộ dáng bên ngoài tốt, cái miệng nhỏ nhắn cũng rất biết nói chuyện, bản cung làm sao nhìn người giống như bắt mẫn đây, từ sau khi Thiên Hương người vào Hàm vương phủ, bản cung dường như cũng không từng bạc đãi qua người đi!”

Thất Thất trong lòng oán thầm: “Này thật đúng là, dường như đại công chúa người muốn bạc đãi cũng bạc đãi không được đi, người ta mỗi ngày nằm ở trong lòng Doãn Trường Ninh làm nũng, người dám bạc đãi sao?”

Thiên Hương cũng cười nhẹ nói: “Đại công chúa, Thiên Hương đem công chúa coi như thần thánh mà kính mến, làm sao có thể bắt mẫn đây, nhất định là có tiểu nhân phi báng!” Nói xong cố ý vô tình nhìn về phía Thất Thất, Thất Thất hoảng hốt trong bụng: “Mình từng phi báng Thiên Hương một lần, nhưng mình chỉ tại trước mặt đại công chúa phi báng qua năng, năng sao lại biết, có phải là Y Phụng tiểu tiện nhân kia bán đứng mình hay không!”

Bạch Viện lại cười nói: “Hoàng muội, loại sự tình này thành tâm hay không thành tâm không ở ngoài miệng, Thiên Hương nếu thực đem hoàng muội kính như thần thánh, hôm nay là đại thọ của hoàng muội, Thiên Hương liền múa khúc ‘Ma cô hiền thọ’ cho hoàng muội chứng thật một chút, không phải giải quyết được sao?”

Thiên Hương vừa nghe mặt thoáng cái trầm xuống, đại công chúa lại cười nói: “Hoàng huynh nói cực đúng, chỉ sợ Thiên Hương không có thứ thành tâm kia!”

Thất Thất thấy ánh mắt Thiên Hương luôn luôn chuyển sang Doãn Trường Ninh, con mắt kia càng thêm long lanh, Thất Thất đánh đổ long lanh này tuyệt đối không phải vì dụ dỗ Doãn Trường Ninh, rõ ràng là tràn ngập nước mắt, Doãn Trường Ninh nghe xong nở nụ cười một chút nói: “Thiên Hương, hôm nay là mừng thọ ái phi của bản vương, hiến một khúc vũ là lẽ phải, nhưng không đúng lúc Thiên Hương mấy ngày này bị phong hàn, thân mình không thoải mái!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thiên Hương lập tức mây tan thấy trắng sáng, sắc mặt đại công chúa lại âm trầm có thể nhỏ nước, nhưng nàng vẫn giả dạng làm như không có chuyện gì cười cười nói: “Thật đúng là không đúng dịp!” Doãn Trường Ninh dường như không có việc gì tựa đầu chuyển hướng qua sân khấu, Bạch Viện lại cười lên nói: “Nghe nói Hàm vương sủng ái Thiên Hương, lời này thật đúng là không giả!”

Doãn Trường Ninh nở nụ cười một chút ôn hòa nói: “Thiên Hương là công chúa nước bạn xa gần đến Đại Chu, thánh minh Hoàng Thượng cũng từng hạ thánh chỉ, bảo bản vương đối xử tử tế, bản vương tự nhiên trân trọng, nhưng đại thọ của ái phi, công chúa hiến nghệ vốn là lẽ phải, Thiên Hương có phải vậy hay không nha?”

Thiên Hương lập tức cực kỳ thỏa đáng, ngồi chồm hổm đứng lên nói: “Vâng!”

Doãn Trường Ninh lại cười nói: “Sao ngờ lại không đúng dịp như vậy!”

Thiên Hương cũng nói: “Vương gia nói đúng là Thiên Hương muốn nói, mừng thọ tỷ tỷ, Thiên Hương tự nên hiến vũ chúc thọ, nhưng việc kia lại không đúng dịp, xin tỷ tha thứ!”

Đại công chúa nở nụ cười một chút, Doãn Trường Ninh lại nói: “Thiên Hương tạm thời thoải mái nghỉ ngơi một chút, xem có thể chăm chậm đỡ hơn hay không, như thế nào?”

Thiên Hương nhìn về phía Doãn Trường Ninh nhẹ nhàng đáp lời: “Vâng!”

Bạch Viện nghe xong nở nụ cười một chút, mở ra cây quạt bắt đầu thường thức ca múa, Thất Thất thấy bộ dáng Doãn Trường Ninh cùng Thiên Hương kia ân tình rồi lại đưa tình, trong lòng muốn bao nhiêu hận thì có bấy nhiêu hận, nghĩ đại công chúa kia còn không biết có bao nhiêu hận, nhất định so với mình sẽ có nhiều biện pháp hơn lắm, Thất Thất chỉ phải mạnh mẽ nâng cao tinh thần tiếp tục xem, không bao lâu nghe đại công chúa nhỏ giọng nói: “Vương gia, nghe nói thái tử gia bị bệnh!”

Doãn Trường Ninh nghiêng đầu, cũng nhỏ giọng nói: “Thái tử gia thân thể luôn luôn không tệ, làm sao có thể bị bệnh?”

Đại công chúa bưng chén rượu nhẹ uống một ngụm nói: “Thân thể cho dù tốt cũng chịu không nổi giày vò!”

Doãn Trường Ninh có vài phần ngạc nhiên nói: “Thái tử gia, ai dám giày vò nha!”

Thất Thất đối với Doãn Trường Ninh đã có chút quen thuộc mãi cảm thấy vài phần ngạc nhiên của Doãn Trường Ninh là giả bộ ra, nghĩ đại công chúa kia ngày thường cũng ít gặp Doãn Trường Ninh, nếu không làm sao lại tuyển chọn loại chuyện này đến nói cùng hắn, đại công chúa buông chén lại nói: “Còn có thể có ai, không phải là thứ hồ ly tinh này sao, Linh Cơ thứ kỹ nữ kia vì tranh vinh cổ sủng, dám ở trong âm thực của thái tử gia bỏ thuốc giục tình, hiện tại ở dưới nhà lao, ả, thái tử gia cũng không biết có thể qua một cửa này hay không!”

Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, tâm bỗng chốc lạnh lạnh, Thất Thất biết Thanh Thường tuyệt đối không có khả năng vì tranh thủ tình cảm ở trong âm thực của thái tử mà thuốc giục tình, Doãn Trường Ninh gật gật đầu nói: “Hiện tại những phụ nữ hạ tiện này thật sự là không từ thủ đoạn!”

Đại công chúa nhân tiện nói: “Cho nên Vương gia cũng phải để ý nha, đây chính là vết xe đổ, cũng đừng để cho loại hồ ly tinh này chui chỗ trống!” Nói xong ánh mắt của đại công chúa chuyển hướng về phía Thiên Hương, Doãn Trường Ninh cũng làm ra vẻ ra dạng nói: “Ái phi thật sự là săn sóc bốn vương!”

Đại công chúa lại nói: “Bản cung trừ bỏ săn sóc Vương gia, càng muốn giúp Vương gia!”

Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh nở nụ cười một chút nói: “Ái phi vẫn đều thực giúp đỡ bốn vương!”

Đại công chúa lại ha ha cười nói: “Nhưng là bản cung thật sự rất muốn nhìn Thiên Hương vì bản cung biểu diễn ‘Ma cô hiến thọ’!”

Doãn Trường Ninh nghe xong cười meo meo nhìn về phía Thiên Hương nói: “Hôm nay đại thọ ái phi, Thiên Hương có thể mang bệnh vì ái phi hiến một khúc vũ hay không?”

Thiên Hương vừa nghe khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ lên, ánh mắt lại ngập nước, mang theo vẻ quanh co, nhìn Doãn Trường Ninh liếc mắt một cái phải đi thay quần áo, Thất Thất thật không nghĩ tới đại công chúa cứ một chiều như vậy liền chuyển bại thành thắng, quả nhiên thấy đại công chúa phi thường đắc ý sửa sang lại dáng người, Thất Thất cũng nhanh chóng đuổi theo sửa sang lại bản thân mình.

Thất Thất thấy Bạch Viện dường như chuẩn bị nói cái gì đó, Thiên Hương thay đổi một thân vũ y màu phấn hồng khoan thai mà ra, nhìn dáng múa của Thiên Hương, Thất Thất có phần xấu hổ, cuối cùng đã biết chỗ thua kém của mình và Thiên Hương, không thể trách Thiên Hương làm cho người ta thích, đàn ông đều muốn ôm nàng mỹ nhân này về, chỉ bằng dáng múa nhẹ nhàng, dáng người dịu dàng này, không tình nguyện mà còn nhảy đẹp như vậy, nếu là nói tình nguyện, Thất Thất dám cược ánh mắt của Doãn Trường Ninh cùng Bạch Viện kia hiển nhiên phải đem Thiên Hương ăn mất.

Thất Thất không biết là ai vỗ tay đầu tiên, phục hồi tinh thần lại thấy là Bạch Viện đi đầu vỗ tay, đại công chúa bắt mắt nhìn Bạch Viện liếc mắt một cái, Doãn tướng cũng nhìn không được nói: “Quả thật là một mỹ nhân hiếm có!” Nhưng lại dường như keo kiệt ngôn ngữ, nói một câu này xong sẽ không mở lại miệng, Bạch Viện lại cười nói: “Đại Kỳ này thủy thổ dưỡng ra nam giới không được tốt lắm, dưỡng ra nữ giới lại một người so với một người khiến cho người ta yêu thích!” Bạch Viện nói xong, Doãn tướng cũng cười gật gật đầu, rất có ý đồng ý, Thất Thất mãi cảm thấy Bạch Viện nhìn nàng một cái, sau lại cảm thấy mình có chút đa nghi, ngay cả Doãn Trường Ninh cũng chưa nhận ra mình, huống chi là Bạch Viện chỉ có giao tiếp qua mấy lần chạm mặt này, tuy nhiên Thất Thất làm thế nào cũng không cảm thấy lời này của Bạch Viện xem như là lời khen, đại công chúa cũng khen ngợi tốt, phân phó ban thường, Thiên Hương càng thêm ủy khuất, rất nhanh xoay người đi xuống đài, cũng không thấy nàng quay về vị trí, đại công chúa tâm tình liền rất tốt, Thất Thất có chút ghen tị thủ đoạn này của đại công chúa.

Kế tiếp đại công chúa làm thọ tinh thật sự tâm tình tốt vô cùng, ngắm lại cũng phải, một thiếp một cơ của Doãn Trường Ninh đều để cho nàng đuổi mắt, tâm tình nàng không tốt mới lại, Thất Thất thấy Doãn Trường Ninh dường như cũng không có gì mất hứng, cách bàn cùng Bạch Viện tán gẫu rất vui vẻ, chỉ là hai người này đều cực kỳ giả dối đuổi cổ trò chuyện với nhau thật vui, nhìn làm sao cũng thấy không được tự nhiên, Thất Thất liền từ chỗ Doãn Trường Ninh nghiêng người nhìn về phía sân khấu kịch, nàng tính ra không cần đuổi cổ, thật sự là vất vả cho Doãn Trường Ninh làm lợi cho Tô Thất Thất nàng.

Đại công chúa cao hứng, mọi người ngồi phía trước phía sau kia đều khen tặng nàng, Thất Thất thích náo nhiệt, vừa mới bắt đầu đối với những thứ này cảm thấy hứng thú, một lúc sau lại có chút ngồi không yên, một là vì tính tình, hai là vì thân thể, tâm phiền ngực bức, còn phải nín nhịn ho khan, mang tay đặt ở dưới mông đôi qua đôi lại, ngồi thế nào cũng thấy không thoải mái, sau đó nghe Doãn tướng kia nói từ lực không chịu nổi, Doãn Trường Ninh vội để cho Lưu quản sự đỡ đi xuống nghỉ ngơi, thuận tiện cũng nói: “Tiểu hắc nô đi làm một chung trà tình rượu đến cho bốn vương, đừng giống như lần trước vậy, sinh đứa nhỏ xong còn không thấy người bụng trà mang về!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Mừng Thọ Công Chúa 3

Thất Thất vừa nghe vội vàng vâng lời đứng lên, vui sướng hài lòng bỏ chạy đi xuống phía dưới, chỉ nghe Bạch Viện hỏi: “Như thế nào luôn luôn ăn mặc như một thiếu niên vậy?”

Thất Thất lại nghe Doãn Trường Ninh nói: “Bốn vương vừa ý nàng ăn bận như thiếu niên, như vậy ôm thoải mái!”

Thất Thất thiếu chút nữa một đầu cắm xuống đất, Doãn Trường Ninh này rõ ràng là đang phá hư thanh danh nàng, nhưng mà Thất Thất lại không biết mình rốt cuộc có cái thanh danh gì.

Rời khỏi địa phương nhiều người nhiều náo nhiệt kia, ngực Thất Thất cũng không còn bức, cũng không quá muốn ho như vậy, nàng bước bước chân khoan khoái đi về phía phòng bếp, vừa quẹo qua một khúc quanh chợt nghe có tiếng người khóc hu hu, Thất Thất đã quên Doãn Trường Ninh dặn dò, lòng hiếu kỳ lại nổi lên, cẩn thận vòng qua hàng cây rậm rạp, ở bên cạnh một hòn giả sơn, Thất Thất thấy Thiên Hương nằm ở nơi đó đang khóc rất

thương tâm nha, Thất Thất vừa thấy, tâm tình liền nhẹ nhàng, lại nghe thanh âm Lí thượng nghi phát ra: “Nô tỳ cầu xin công chúa !”

Thiên Hương ước chừng cũng đến phần cuối, rầm rì vài tiếng, liền thu trận, nghe theo Lí thượng nghi kia sửa sang lại trang phục, Thất Thất mới thấy Thiên Hương đã thay đổi một thân quần áo, không phải vũ phục vừa nãy kia, Thiên Hương sắp đi ra đến, Thất Thất vội vàng bước khoan khoái chạy về phía phòng bếp, vừa thu lại chân, đã thấy Doãn tướng từ bên kia cũng đi ra, vòng qua ngọn giả sơn đi ngang qua bụi hoa biển mắt, Thất Thất nghĩ Doãn tướng này không phải uống nhiều sao, làm thế nào trốn ở chỗ này, vậy Lưu quân sự diu hẩn đi xuống dưới nghi đã đi nơi nào rồi.

Thất Thất nghĩ Doãn Trường Ninh cũng không phải đèn cạn dầu, Bạch Viện, Doãn tướng này người nào cũng không phải dễ đối phó, Thất Thất chợt nhớ đến đại công chúa nói chuyện Thanh Thường, bước chân thoáng cái vui không nổi, đi đến phòng bếp, Thất Thất rất nhanh nấu xong trà tỉnh rượu Doãn Trường Ninh muốn, thật không biết Doãn Trường Ninh làm thế nào lại có thứ yêu thích này, phải là lò đất đỏ ở phòng bếp nấu trà tỉnh rượu mới uống, có giáo huấn lần trước, lần này Thất Thất vừa bụng liền lập tức chạy trở về, vừa chạy vừa nghĩ mình dọc theo đường đi chứng kiến thấy có nên nói cho Doãn Trường Ninh một tiếng hay không đây!

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất thờ không kịp nghĩ, tiếp nhận trà uống một ngụm, lại nhỏ giọng nói một câu: “Người thật đúng là trẻ con!”

Thất Thất không hiểu được, nhìn Doãn Trường Ninh lảng lảng, ước chừng đại công chúa xem mệt mỏi, đi xuống nghỉ ngơi, Bạch Viện cũng không biết đi đâu, Thất Thất vội nhỏ giọng nói: “Nô tỳ vừa rồi nhìn thấy Hương phi đang khóc, sau đó Doãn tướng đã ở trong chỗ giả sơn!”

Doãn Trường Ninh lông mi không nhúu nhìn Thất Thất sau đó nở nụ cười nói: “Nha đầu, sao lại sinh tâm tư này, đem việc này nói cho ta biết, người có chuyện gì xin ta?”

Thất Thất vừa nghe do dự một chút mới nói: “Nô tỳ, nô tỳ muốn gặp Thanh Thường!”

Doãn Trường Ninh nghe xong thờ dài nói: “Nàng là trọng tội, thực phiền toái!”

Thất Thất quỳnh lên, thiếu chút nữa tiến lên túm tay Doãn Trường Ninh, lại ý thức được trường hợp, vội vàng lui trở về nói: “Tướng quân gia cầu xin ngài !”

Doãn Trường Ninh nghe xong nở nụ cười một chút nói: “Nói, làm thế nào báo đáp ta?”

Thất Thất vừa muốn đáp lời, đã thấy đại công chúa ở trong một đám người vây quanh đi trở về, Thất Thất đành phải ngồi xuống trở lại vị trí của mình, lại nghe Bạch Viện trở về chung với đại công chúa nói: “Hâm vương thật không nghĩ tới thủy thổ người nơi này không chỉ đường người, còn đường hoa nha, mẫu đơn kia cư nhiên nở, trước hoa kỳ cả hơn nửa tháng!”

Doãn phi cũng nói: “Quý phủ Tam ca thật sự là phong thủy tốt, mẫu đơn nở thật đẹp!”

Doãn Trường Ninh nở nụ cười một chút nói: “Có lẽ bởi vì là đại thọ của ái phi, hoa mẫu đơn kia hiểu chuyện, vội nở trước để mừng thọ ái phi đấy thôi!”

Đại công chúa vừa nghe ngọt ngào nở nụ cười, vì thế tiếng khen tặng nổi lên bốn phía, Bạch Viện kia cũng nói: “Hâm vương cùng hoàng muội thật sự là kiêu diệp tình thâm, bốn vương thật sự hâm mộ!”

Doãn Trường Ninh cũng nói: “Vận vương cùng tiểu muội cũng là tương kính như tân, có thể nói vợ chồng gương mẫu nha, bốn vương cùng ái phi nào dám trào cao so cùng đây!”

Đại công chúa gạt đầu, tỏ vẻ phi thường ủng hộ lời Doãn Trường Ninh nói, Thất Thất nghĩ Doãn Trường Ninh kia không cùng đại công chúa chung phòng, Bạch Viện ước chừng cũng không chung phòng với Doãn phi, hai người khen tặng lẫn nhau như vậy, vừa tình thâm vừa gương mẫu, cả tràng diện đều rất vui mừng, những người còn lại vừa thấy hai Vương gia khen tặng lẫn nhau, vì thế tiếng khen tặng bỗng nhiên nổi lên, đại công chúa vẫn luôn cười meo meo nghe dường như thực vui mừng, Doãn phi kia vẫn luôn trầm cái mặt, không chừng đang ghen ai đó khen tặng nàng cùng Bạch Viện đây.

Thật vất vả chờ mọi người đều hết hứng khen tặng, một lần nữa vào chỗ ngồi, lại tiếp tục khen tặng một trận, mới lại lần nữa uống rượu dùng trà, Thất Thất nghe mùi rượu kia có chút thêm, nàng đã lâu không có uống đến rượu hoa quế, Doãn Trường Ninh cùng đại công chúa uống rượu hiển nhiên so với rượu hoa quế mình thích ngon hơn rất nhiều, Thất Thất nhịn không được nuốt nước miếng một cái, mới cảm thấy bụng cũng đói, vừa xoay đầu, thấy Y Phương kia đang khinh thường nhìn nàng, Thất Thất càng đói bụng.

Mừng thọ của đại công chúa từ buổi sáng vẫn giày vò đến tối muộn, sau khi Thiên Hương một lần nữa về chỗ, ít cười cũng không buồn bực, ai cũng không biết nàng là cao hứng hay là thương tâm, vẫn đều là một cái biểu tình, tuy nhiên cứ biểu tình như vậy, cũng đáng yêu chết người; Doãn tướng kia dường như cuối cùng không còn lộ diện, Thất Thất mới biết được Doãn Trường Ninh còn có một nghĩa phụ.

Tiệc thọ rốt cục tan lúc đêm khuya, Thất Thất một thất lưng thẳng dậy không nổi, thấy mấy chủ tử được nuôi dưỡng ở trong tôn quý này coi như vui vẻ hết lòng, trong khoảng thời gian đó, đại công chúa đem nàng kêu đến hỏi chuyện, không ngoài kêu nàng phải tự hạn chế một ít, không cần bởi vì Doãn Trường Ninh sủng nàng “Cảnh bình điện” liền chịu không nổi nàng, Thất Thất liên tục kêu không có, thuận tiện thêm mắm thêm muối đem chuyện Doãn Trường Ninh hàng đêm nghĩ ở “Y hương các” nói cho đại công chúa, đại công chúa kia nghe xong sắc mặt thật sự không tính là tốt, Thất Thất mới vui vẻ, lại nịnh bợ bỏ đá xuống giếng nói xấu Thiên Hương rất nhiều, trong ngực rốt cục không buồn bực nữa.

Bỏ đá xuống giếng xong, Thất Thất liền yên tâm thoải mái ngáp dài đi theo sau Doãn Trường Ninh trở về “Cảnh bình điện”, đang muốn vươn tay cởi áo cho Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh lại đuối ngược tay ra đem nàng quơ đến trong lòng, sau đó thuận thế đề lên trên giường nói: “Nói, tính cảm tạ ta như thế nào!”

Thất Thất nghe xong vui vẻ nói: “Trưởng quân gia đồng ý giúp nô tỳ!” Nói xong miệng Doãn Trường Ninh đã muốn hôn đến ngoài miệng Thất Thất, Thất Thất ngửi được một luồng hơi thở mang theo vị rượu của Doãn Trường Ninh, Thất Thất lại bắt đầu khăn trương lên, Doãn Trường Ninh bỗng ngừng lại, vươn tay kéo xuống thúc phát ngọc hoàn của Thất Thất hỏi: “Đối bụng không?”

Thất Thất vội vàng gạt gạt đầu, Doãn Trường Ninh vươn tay xoa xoa mái tóc rồi rạc của Thất Thất nói: “Muốn uống chút rượu hay không?”

Thất Thất vừa nghe trên mặt nhin không được cười lên, Doãn Trường Ninh thấy nói: “Chúng ta đây uống rượu ăn cơm nói chuyện phiếm!”

Việc này Thất Thất thích, Doãn Trường Ninh tà tà nói: “Vay trước phải hôn đủ!” Nói xong cũng không để ý tới Thất Thất giãy dụa, liền một lần nữa hôn lên, Thất Thất còn muốn lảng tránh, nhưng đầu lại bị Doãn Trường Ninh giữ cố định, Doãn Trường Ninh nhẹ nhàng dùng môi cọ môi Thất Thất, Thất Thất thoát đầu là cảm thù, sau có chút chân tay luống cuống, sau nữa thì cảm thấy môi mềm của Doãn Trường Ninh, ngửa ngửa, lại có vài phần bá đạo, không phân rõ phải trái, Thất Thất thể xác và tinh thần đều mệt mỏi thậm chí có chút muốn nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Mừng Thọ Công Chúa 4

Doãn Trường Ninh thấy nở nụ cười một chút, có loại cảm giác rất quen thuộc, hẳn thực thích loại cảm giác này, một bên tiếp tục dùng môi cọ môi và hai má Thất Thất, một bên vươn tay cởi bỏ quần áo Thất Thất, ngực Thất Thất chợt lạnh, thoáng cái mở mắt ra, Doãn Trường Ninh đã với tay đi vào, Thất Thất chỉ cảm thấy tay kia thực ấm áp, bởi vì nhẹ vuốt ve, nàng thậm chí có thể cảm giác thấy nốt chai trên tay xẹt qua, cái loại cảm giác này làm cho nàng thực thoải mái, sau đó dừng ở trên nụ hoa nhỏ của nàng nhẹ nhàng mà khiêu khích.

Doãn Trường Ninh thực thích Thất Thất lúc này, im lặng giống như trẻ con, trong lòng lại dường như đang giãy dụa, thân thể đã có chút khát vọng, Doãn Trường Ninh dùng tính nhẫn nại mình hiếm khi có chậm rãi chờ Thất Thất có nhiều phản ứng hơn, lại nghe có người nói: “Công chúa, Vương gia đã muốn đi ngủ!”

Thất Thất bỗng chốc tỉnh lại, duỗi tay liền đẩy Doãn Trường Ninh ra, Doãn Trường Ninh chán nản không thôi, trong lòng mắng một tiếng, dù sao hẳn cũng uống không ít rượu, dứt khoát nương theo đẩy Thất Thất nằm lên trên giường, Thất Thất luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo, kích động quần tóc lên, quần có chút nhanh, cũng chú ý không hơn giả vờ giả vịt đứng hầu ở một bên.

Thiên Hương còn ở bên ngoài tranh cãi ầm ĩ, Doãn Trường Ninh rốt cục bực mình nói: “Đêm hôm khuya khoắc, ai còn ở bên ngoài làm om sòm không ngớt!”

Bên ngoài lập tức còn có người trả lời: “Vương gia, Thiên Hương công chúa cầu kiến!”

Doãn Trường Ninh lại càng không bình tĩnh nói: “Bổn vương đã muốn đi ngủ, có cái gì ngày mai rồi nói sau!”

Thất Thất nghe thanh âm Thiên Hương có vài phần ghen ngào, nhưng không bao lâu liền biến mất, nghĩ Thiên Hương cũng là chủ nhân được người ta nâng trong lòng bàn tay, kiều ngạo quen, ban ngày chịu nhục, buổi tối muốn đến chỗ này của Doãn Trường Ninh tìm kiến giải, không nghĩ tới người ta ngay cả mặt mũi cũng không chịu gặp, là cái tâm tình gì, Thất Thất sâu sắc cảm nhận được.

Bên ngoài không có thanh âm, Thất Thất mới nhẹ nhàng thở ra, đã thấy Doãn Trường Ninh mất say lơ đãng mông lung nhìn nàng nói: “Thất Thất tiểu hắc nô, người thả lỏng khẩu khí như vậy làm cái gì, chẳng lẽ đang làm chuyện nào mờ ám?”

Thất Thất nghe xong bất chấp Doãn Trường Ninh cười nàng, vươn tay mang đầu tóc xõa ra, thờ còn chưa đều lại, Doãn Trường Ninh đã duỗi tay đem nàng kéo đến trong lòng, Thất Thất vội vội vàng vàng muốn tránh ra, lại nghe Doãn Trường Ninh mang theo vài phần chuehn choáng hỏi: “Thất Thất tiểu hắc nô, để cho ta ôm một cái, chỉ ôm một cái!”

Thất Thất thực cảnh giác nhìn Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh thấy cười nói: “Tiểu hắc nô, sao thế, người nói hai chúng ta cùng ăn cùng ở cùng ngủ, về chút chuyện ở trên giường, hai chúng ta đều làm hết, người còn phùng đôi mắt cá nhỏ này trừng ta làm gì, rất xấu nha!”

Thất Thất vừa nghe lại muốn vung nắm tay, Doãn Trường Ninh lắc đầu nói: “Ta bảo người ta đưa chút thức ăn, ăn no ngủ!”

Thất Thất vui sướng mà hưởng rượu ngon phủ Vương gia thích ý mà cắn chân gà, một ngày vất vả đều như xem như mây khói, Doãn Trường Ninh vươn tay đem Thất Thất ôm đến trong lòng hỏi: “Thất Thất, nói cho ta biết làm thế nào có thể biến trở về bộ dáng nguyên lai của người?”

Thất Thất nghe xong thân mình cứng đờ, động tác cắn chân gà rõ ràng chậm chạp xuống, Doãn Trường Ninh thấy cười nói: “Làm sao vừa nói chính sự, người liền có biểu tình này?”

Thất Thất đột nhiên đem chân gà ném đi nổi giận dưng dưng nói: “Ai thèm chân gà của người, rượu lâu năm của người!” Nói xong nâng bầu rượu cũng đập bể, rượu bắn tung tóe lên mặt Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh vươn tay lau mặt một phen bắt được Thất Thất đang muốn nổi giận hừng hực bỏ đi ra ngoài nói: “Dừng đi vội, ta còn chưa nói xong đâu!”

“Tướng quân gia, có cái gì ngày mai nói tiếp đi, hôm nay quá muộn!” Thất Thất nói xong vươn tay mang tay Doãn Trường Ninh kéo xuống, tay Doãn Trường Ninh lại giống như kiểm soát nắm chặt Thất Thất, một lần nữa kéo về trong lòng nói:“Ngắm lại người không phải muốn gặp Thanh Thường sao?”

Vừa nghe lời này, Thất Thất lập tức xui xuống, nghĩ muốn thay khuôn mặt tươi cười nhưng làm thế nào cũng cười không được, Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Nếu người muốn gặp liền ở lại, nếu không muốn gặp, vậy cứ đi tự nhiên!”

Vì thế Thất Thất liền bật cười, lại khôi phục bộ dạng khúm núm lấy lòng nói:“Tướng quân gia, nô tỳ muốn gặp Thanh Thường, tướng quân gia nghĩ ra phương pháp sao!”

Doãn Trường Ninh nghe xong đắc ý đứng lên nói:“Muốn gặp, về sau phải thành thật chút, bắt đầu từ bây giờ nhìn người có đủ sẵn sóc bốn vương hay không, đi ừ ồ chán!”

Thất Thất nghe xong sững sốt một chút, đều sắp tháng 5, hơi động một chút đã ra mồ hôi, còn cần ừ ồ chán cái gì: Tên Doãn Trường Ninh kia còn không sợ nổi say, Tô Thất Thất năng hiện tại bị Doãn Trường Ninh giày vò đến khí nóng không còn, thật sự còn thường xuyên sợ lạnh, ừ ồ chán thật đúng là không phải chuyện Tô Thất Thất năng sự.

Vì thế Thất Thất cong lưng liền bò lên giường, sau đó lật đến bên trong, kéo chăn qua đắp ở trên người, Doãn Trường Ninh thấy nở nụ cười một chút, cũng kéo nghiêm mặt xoay qua nói:“Ai nha, có Thất Thất tiểu hắc nô này đúng là ám áp!”

Thất Thất tức giận đến đẩy Doãn Trường Ninh một chút nói:“Tướng quân gia, dựa vào gần quá, nô tỳ ra mồ hôi !”

Doãn Trường Ninh không để ý Thất Thất, đem áo khoác Thất Thất cởi nói:“Mệt mỗi một ngày, không nói nữa, im lặng ngủ đi!”

Thất Thất thật sự mệt đến cả người đều tan ra, nghe xong đôi mắt lại tròn một chút, Doãn Trường Ninh lại nhân cơ hội này bắt tay vói đến trong quần áo Thất Thất, đụng đến vết khắc kia, chạm rai lấy tay sờ soạng, Thất Thất quỳnh lên, một ngum cắn lên quai hàm Doãn Trường Ninh đang cách nàng rất gần, Doãn Trường Ninh kêu một tiếng:“Tiểu hắc nô, người ta chỉ là tò mò, sờ sờ cái chỗ bị gậy đâm bị thương kia thôi, cây gậy này này đúng là thứ không ra gì!”

Thất Thất rất muốn mắng: Người mới không ra gì! Nhưng gì gặp Thanh Thường, nàng quyết định vẫn nhịn xuống, kéo lên quần áo quay qua hướng tới một mặt khác, gối đầu đem chăn đều mang theo hương vị của Doãn Trường Ninh, mùi đàn hương nhàn nhạt, vào trong đáy lòng, Thất Thất liền cảm thấy mí mắt cũng nặng nề, mắt ngủ là tuyệt đối không có, ban ngày thật sự đem nàng mệt chết rồi, cho nên rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Doãn Trường Ninh thấy, vươn tay đem Thất Thất quay qua lại, Thất Thất có một thói quen, cứ thích đi ngủ, mặt chôn ở trong gối đầu, ngủ ở bên người mình cơ bản mỗi ngày đều mơ thấy ác mộng, Doãn Trường Ninh phát hiện bộ dáng Thất Thất dường như so với trận trước lại đoan chính hơn một ít, cần thận mở quần áo Thất Thất, Doãn Trường Ninh lại duỗi tay tìm kiếm dấu ấn kia, sờ soạng một hồi, Doãn Trường Ninh đem Thất Thất ôm đến trong lòng, Thất Thất lại kêu một tiếng:“Ta muốn giết người, Doãn Trường Ninh, ta muốn giết người, Doãn Trường Ninh!”

Doãn Trường Ninh nghe xong sắc mặt âm trầm xuống dưới, Thất Thất lại duỗi tay vào bắt đầu kêu lung tung lên:“Cút ngay! Cút ngay!”

Doãn Trường Ninh sắc mặt lại càng không tốt lắm, Thất Thất ở trong lòng hần lần qua lần lại một hồi, mới làm bầm lâu bàu khóc kêu:“Mồ mồ, mồ mồ!” Sau đó lại không biết nói vài câu gì, mới đình chỉ quát to, vươn tay nắm chặt quần áo Doãn Trường Ninh ho hai tiếng, mới không còn tiếng động gì, Doãn Trường Ninh vươn tay sờ cái trán Thất Thất, đây đều là mồ hôi, Doãn Trường Ninh biết mặc dù ngày đông chí, Thất Thất ngủ trên trán cũng là mồ hôi, hần thờ dài một hồi, vươn tay thấm mồ hôi trên đầu Thất Thất rồi dấn ở trên gò má mình, ánh mắt càng ngày càng âm lãnh, sau đó nhắm mắt lại ôm đầu Thất Thất nằm đến trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Thái Tử Giá Hạc 1

Thất Thất ngủ mơ hồ, chợt nghe đến tiếng nói chuyện không rõ, nguyên bản nghĩ đang ngủ trong phòng của mình, nghe được tiếng người, Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, thanh tỉnh một hồi mới nhớ tới mình đang ngủ ở trên giường Doãn Trường Ninh, càng lúc càng thanh tỉnh, rốt cục nghe rõ có người đang nói:“Vương gia, thái tử giá tây, trong cung khẳng định có một phen đại biến!”

Thất Thất trước không có nghe hiểu, hiểu rồi thì biết người họ nói là thái tử đã chết, thái tử như cục bột trắng kia đã chết, đối với cục bột trắng này, Thất Thất không có ấn tượng gì tốt, nhưng hần đã chết, Thất Thất rốt cục nhớ tới Thanh Thường vào ngục cùng hần có quan hệ, hiện tại hần đã chết, Thanh Thường sẽ như thế nào đây?

Doãn Trường Ninh hơi hơi trầm ngâm nhân tiện nói:“Bạch Viện kia có động tác gì?”

Người họ nhân tiện nói:“Đã phái ba đợt nhân mã muốn độc chết Linh Cơ!”

Tìm Thất Thất lập tức bật lên, Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Đi hỏi bẩm chủ tử người, nói với hân, việc này bản vương đã biết, trước mắt quan trọng nhất là đổi một địa phương khác cho Linh Cơ, việc này chưa tra ra manh mối, Linh Cơ sẽ không thể chết, một khi Linh Cơ cung khai, còn có khẩu cung của Linh Cơ viết thêm hai phần, đều khiến cho nàng đồng ý!”

Thất Thất vừa nghe cung khai, tìm lại bắt đầu bật lên, lại nghe người kia liên tục đáp lời, sau đó lui ra, Thất Thất vội nằm xuống giả bộ ngủ, một lát sau Doãn Trường Ninh mới chậm rãi từ sau bình phong thông thả đi ra, Thất Thất không quá hiểu được, dường như tất cả mọi chuyện Doãn Trường Ninh cũng không phòng ngừa mình, Doãn Trường Ninh làm thế nào lại đối với mình có tín nhiệm đây?

Doãn Trường Ninh đi hai vòng trong phòng mới ở bên giường ngồi xuống nói:“Tĩnh ngữ liền đứng lên! Đi tắm đổi quần áo, mồ hôi ra cả đêm!”

Thất Thất vừa nghe chỉ phải xám xịt đứng lên, ho hai tiếng mới nói:“Trưởng quân gia từng đồng ý với nô tỳ!” Thất Thất nói xong nghe được Doãn Trường Ninh “Ừ” một tiếng liền tiếp tục nói:“Nô tỳ muốn gặp Thanh Thường tỳ tỳ!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Hiện tại không phải thời điểm, Bạch Viện nghĩ phương pháp muốn giết chết nàng, nếu không phải sớm đề phòng, Thanh Thường sợ không biết đã chết bao nhiêu lần!”

Thất Thất vừa nghe ánh mắt lại ẩm ướt, một hồi lâu nghẹn ngào nói:“Nếu như, như quả thật là Vận vương sử dụng tay chân hại chết thái tử, vậy Thanh Thường sẽ như thế nào?”

Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái, một hồi lâu mới nói:“Bạch Viện quả thật là chủ mưu, điều tra ra là hân sai sử cũng thế không phải hân sai sử cũng thế, độc được này đều là Thanh Thường thả !”

Thất Thất nghe xong bỗng chốc bỏ nhào vào trên người Doãn Trường Ninh dùng đầu nắm tay liều mạng đánh Doãn Trường Ninh nói:“Ta hận người!”

Doãn Trường Ninh thở dài sau đó nói:“Không phải nàng còn có thể có người khác!”

Thất Thất liền kêu lên:“Người khác ta không biết, ta mặc kệ, ta mặc kệ!”

Doãn Trường Ninh nhân tiện nói:“Đi thôi, đi tắm đổi thân quần áo, tâm tình sẽ đỡ hơn!”

Thất Thất không nhúc nhích miệng lại kêu lên:“Ta muốn gặp Thanh Thường!”

Doãn Trường Ninh vươn tay sờ sờ đầu Thất Thất nói:“Bạch Viện tìm không ra lỗi, không cho hân cơ hội được không?”

Thất Thất lắc đầu, sau đó lại bỏ nhào vào trong ngực Doãn Trường Ninh, nước mũi nước mắt lau lên người Doãn Trường Ninh, Doãn Trường Ninh vươn tay vỗ lưng Thất Thất.

Thất Thất tắm rửa sau thay đổi một thân quần áo, tâm tình tốt hơn rất nhiều, Doãn Trường Ninh không ở trong phòng, Thất Thất cũng không có người nào để qua lại thân thiết, liền một mình đứng ở trong viện nhìn khắp vườn hoa nở náo nhiệt phi phàm, nghĩ đến Thanh Thường lại nhìn không được thờ dài, chậm rãi đem một đầu tóc mình vén lên để cho gió thổi khô, ngắm lại mình có một ngày cũng sẽ hạ độc độc chết Doãn Trường Ninh, mình có thể giống nhau cũng rơi xuống kết cục như Thanh Thường hay không, bất đồng là Thanh Thường chịu người ta sai bảo, bản thân mình thì không phải chịu ai sai bảo thôi.

Nhìn tinh tinh thảo mọc bên dưới trăm hoa, Thất Thất chợt thấy Thanh Thường là tinh tinh thảo, bản thân mình cũng là tinh tinh thảo kia, tôn lên trăm hoa đua nở một hồi, liền quy về trong đất bụi, đi theo tinh tinh thảo, chậm rãi đi đến “Cảnh bình điện” của Doãn Trường Ninh, đang nghĩ đến xuất thân, chợt nghe có người nói:“Tôn Tiểu Lăng!”

Thất Thất nghe xong thoáng cái ngẩng đầu lên, lại thấy là Thiên Hương, Thất Thất sững sốt một chút, thật sự thật không ngờ sẽ gặp phải Thiên Hương, nếu không phải là trùng hợp, thì chính là Thiên Hương đang canh giữ ở cửa khẩu này, Thất Thất lập tức khúm núm nịnh bợ hành lễ nói:“Nô tỳ dập đầu thỉnh an Hương nương nương !”

Thiên Hương nghe xong hừ một tiếng nói:“Tôn Tiểu Lăng, nghe nói Vương gia không rời được người, ngày ngày cần người ủ ở chỗ?”

Thất Thất chớp mắt nói:“Hồi bẩm nương nương, Vương gia là để cho nô tỳ ngày ngày ủ ở chỗ!”

Thiên Hương chán ghét nhìn Thất Thất liếc mắt một cái nói:“Nhìn người bản ghê gớm, Vương gia làm sao cứ chọn người, nói một chút người đã dùng những thủ đoạn hạ tiện gì!”

Lí thượng nghi nghe xong vội vàng tiến lên nhỏ giọng nói:“Công chúa, nên trở về !”

Thiên Hương lại không nhúc nhích, Thất Thất chỉ phải nói:“Hương nương nương oan uổng nô tỳ, Vương gia thể nóng, nói thân hân của nô tỳ vừa vận có thể hạ nhiệt trừ hỏa!”

Thiên Hương nghe xong hừ một tiếng nói:“Ngày mùa đông cũng để người hạ nhiệt trừ hỏa?”

Thất Thất nở nụ cười một chút nói:“Hồi bẩm nương nương, Vương gia nói thân thể nô tỳ đông ẩm hạ lạnh, thích hợp ủ ở chỗ nhất !”

Thiên Hương nghe xong mắng một câu:“Thật không biết xấu hổ, nói lời này cùng thứ trong kỹ viện kia đi ra có gì khác nhau?”

Thất Thất lại ti tiện nở nụ cười một chút nói:“Hồi bẩm Hương nương nương, nô tỳ xác thực từng vào hồng trường còn sống ở thanh lâu, may mắn thân mình nô tỳ có độ ẩm thích hợp, Vương gia thích!”

“Thật sự là một thứ lưu manh không biết liêm sỉ không biết sai trái!” Một thanh âm phụ nhân uy nghiêm truyền tới, Thất Thất cùng Thiên Hương đều sửng sốt, quay đầu lại vừa thấy đại công chúa kia không biết từ khi nào cũng đã đến cửa khẩu này, đúng là nàng nói những lời này, Thất Thất trong lòng cả kinh, nàng có ý định muốn chọc giận Thiên Hương, nhưng biết thủ đoạn của đại công chúa kia, hơn nữa đại công chúa này ngay cả Doãn Trường Ninh đều nhường nhịn hai phần, Thất Thất không sợ đại công chúa nghe được câu chuyện, chỉ sợ đại công chúa đối với việc nàng mỗi ngày chiếm cứ cái giường của Doãn Trường Ninh có ý tưởng.

Thất Thất vội vàng nói:“Nô tỳ bái kiến đại công chúa!” Dù sao Thất Thất cho rằng mình vốn đang quý trên mặt đất, bái hay không bái kiến đều là giống nhau, còn không bằng lấy lòng khoe mẽ trước tiên hành lễ mới tốt, Thiên Hương mới có vài phần không tình nguyện cúi người một chút nói:“Thiên Hương gặp qua đại công chúa!”

Đại công chúa nhìn Thiên Hương liếc mắt một cái liền cười meo meo nói:“Thiên Hương đã ở nơi này nha!”

Thất Thất nghe câu này thực được coi rằng cực phẩm nói nhảm, Thiên Hương cùng Lí thượng nghi hai người lớn sống sờ sờ vô luận phô trương hay là ăn mặc so với chính mình đều loá mắt hơn nhiều lắm, Thất Thất thật đúng là không tin đại công chúa kia sẽ không nhìn thấy, nhưng Thất Thất thấy Y Phương không có hành lễ với Thiên Hương, Thiên Hương cúi người một chút nhân tiện nói:“Thường hoa đi đến chỗ này!”

Đại công chúa nghe xong che miệng cười nói:“Là nhớ Vương gia thì cứ nhớ Vương gia, tâm tư tiểu nha đầu các ngươi nghĩ rằng bản cung không biết sao, người nào không phải suốt ngày đều muốn đem Vương gia chiếm lấy!”

Thất Thất thấy sắc mặt Thiên Hương cực kỳ không tốt, nhưng không bao lâu liền thay đổi khuôn mặt vân đạm phong khinh nói:“Tỷ tỷ, Vương gia đàn ông như vậy, phụ nữ nào lại không thích, lại không muốn nhìn nhiều hơn một cái đây!” Nói xong mặt hơi hơi đỏ một chút, Thất Thất từ trong lòng mắng một câu: Ngươi chưa đi vào kỹ viện thật đúng là tôn thất của kỹ viện!

Đại công chúa nghe xong cười nói:“Cho nên vô luận ngươi cũng tốt, Phán Hề, Tiểu Lăng cũng tốt, càng phải hòa thuận chung sống, một lòng mà hầu hạ Vương gia, sớm ngày vì Vương gia thêm nhất nam bán nữ mới là chính đồ!”

Thất Thất vừa nghe có phần sốt ruột: Chuyện cho Doãn Trường Ninh thêm nhất nam bán nữ này, với các ngươi thật là chính đồ, khi nào thì thành chuyện vô tích sự của mình?

Thất Thất sốt ruột xong quả nhiên thấy Thiên Hương oán hận nhìn nàng một cái, đại công chúa lại vươn tay nâng Thất Thất dậy nói:“Tỷ muội bốn người chúng ta cùng nhau hầu hạ tốt Vương gia!”

Thất Thất không nghĩ tới mình cùng Thiên Hương ngang vai ngang vế, cư nhiên là phương thức này, loại thời điểm này, lại nghe “Tỷ muội” trong miệng đại công chúa đúng là không rét mà run!

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Thái Tử Giá Hạc 2

Dọc theo bên hồ, Thất Thất mặc dù tận lực đi phía sau Y Phương, nhưng hai người phía trước rõ ràng mang theo thứ quyền sinh sát làm cho Thất Thất sợ từ trong lòng, đi đến cái kia mới kêu là thật cẩn thận, như trên miếng băng mỏng .

Đi đến một đình giữa hồ, đại công chúa kêu nàng lớn tuổi, đi một, muốn nghỉ một lúc, vì thế Y Phương chỉ huy một đám người lấy quạt đưa khăn dâng trà, bận một hồi lâu, đại công chúa mới ngồi xuống, Thất Thất thực tự giác tận lực đứng ở bên cạnh đình, đại công chúa kia cũng không phân phó cho Thiên Hương ngồi, nhận trà hơi có hứng thú nói:“Thiên Hương, hồ này cùng hồ phía nam các ngươi so sánh cái nào đẹp hơn?”

Thất Thất từ trong lòng ca ngợi đại công chúa, thật sự là vấn đề tốt, Thiên Hương nghe xong cười nhẹ nói:“Hồi bẩm tỷ tỷ, mỗi cái đều có vẻ đẹp!”

Đại công chúa cũng có hứng thú “Ah” một tiếng nói:“Đều có vẻ đẹp?”

Thất Thất không biết Thiên Hương có bao nhiêu phần không tình nguyện, nhưng còn phải nhất nhất nói tiếp:“Hồ phương bắc nước trong vắt, làm cho người ta lưu luyến quên về; Hồ phía nam khói sóng mênh mông, làm cho người ta mơ màng không ngừng...”

Thất Thất không quá thích nghe cái miệng anh đào nhỏ nhắn như trí thức uyên bác của Thiên Hương kia, giong giã nhảy ra lại là một cái từ dễ nghe, nàng nghe ghen tị, oán hận, phát cuồng, vì sao mấy thứ này mình nói đến liền lặp lặp, nửa ngày cũng nhảy không ra được một chữ, càng không thể giống như Thiên Hương người ta vậy cả thanh âm kia như châu ngọc rơi trên mâm phi thủy, nghe thế nào đều giống như chim hoàng oanh đang ca hát. Thất Thất trừ bỏ mình không thích nghe cũng hy vọng đại công chúa kia cũng không thích nghe, nhưng đại công chúa lại có tính nhẫn nại nghe Thiên Hương nói xong, sau đó vỗ tay nói:“Thiên Hương thật sự là một tài nữ nha, thật sự là một tài nữ nha, vương phủ nhờ ngươi mà sáng rực rỡ nha, Vương gia cũng chỉ bằng

người như Thiên Hương vậy làm bạn bên cạnh mới càng tôn lên thân phận nha!”

Thiên Hương nghe xong khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ một chút, Thát Thát cho rằng cùng màu đỏ vừa rồi kia có một chút không giống, đỏ này có phần bộ dáng dương dương tự đắc, trong lòng không khỏi cảm thấy Thiên Hương cũng quá non nớt, lâu như vậy chẳng lẽ còn không thấy ra đại công chúa là cái dạng người gì, nhưng Thát Thát rất nhanh liền cải biến ý tưởng của mình: Thiên Hương người không phải thích giả ngây thơ mê hoặc đàn ông sao, thời điểm ở hoàng cung Đồng thành, người hay dùng bộ dáng này mê hoặc anh trai người; Đền Thượng Dàn này, người lúc đó chẳng phải dùng bộ dáng này mê hoặc Doãn Trường Ninh sao? Chẳng lẽ bây giờ còn muốn dùng một chiêu này đến mê hoặc đại công chúa, người chẳng lẽ còn nhìn không ra đại công chúa hận nhất con gái trẻ tuổi xinh đẹp hơn so với nàng sao, người càng mê người nàng lại càng oán hận!

Đại công chúa lại nói: “Thiên Hương có tài như vậy, vậy làm thơ hoặc viết từ để cho bản cung nhìn xem người có đúng danh bất phù thực hay không!”

Thát Thát rất cao hứng, Thiên Hương lại hòa theo đại công chúa, không bao lâu liền có người bỏ trí bút mực giấy lớn, Thiên Hương múa bút vẩy mực trong chốc lát liền viết hai bài thơ, đại công chúa cầm ở trong tay chắc chắn khen ngợi không ngừng nói: “Người xem chữ này viết thật là đẹp mắt nha, bản cung xem cái này so với đàn ông đánh giặc tuy là kém chút, nhưng chữ nhỏ này viết một chữ so với một chữ đẹp!”

Thiên Hương nghe xong sắc mặt thoáng thay đổi, Thát Thát đang hưng phấn chờ tai họa tới mà nhìn thì, lại nghe đại công chúa nói: “Y Phương, bảo người gọi Phán Hề tới đây!”

Y Phương vội phân phó đi xuống, đại công chúa lại tiếp tục khen con người Thiên Hương, chữ Thiên Hương, sau đó tiếp theo khen tư lự phía nam, cây lúa, khí hậu, thời tiết... Thiên Hương rốt cuộc là một người thông minh, trước kia bị Doãn Trường Ninh mê hoặc có chút chẳng phân biệt được đông tây nam bắc, lần đó khiêu vũ qua đi ước chừng cũng biết Doãn Trường Ninh này không mê người như bề ngoài vậy, lại ăn qua vài lần mật của đại công chúa, lúc này đem tính nết công chúa bỏ qua một bên, coi ra có vẻ khôn khéo vài phần.

Không bao lâu Phán Hề kia khẩn trương bước chân đi tới, đại công chúa hòa ái nhìn Phán Hề liếc mắt một cái nói: “Y Phương, Tôn Tiểu Lăng, Phán Hề, các người nhìn xem Thiên Hương viết chữ, các người có ai viết ra được không?”

Thát Thát là người đầu tiên lắc đầu, nàng biết mình cầm bút nghen mười ngày nửa tháng nhất định cũng không viết ra được, vì thế dứt khoát lắc đầu có vẻ tốt, Phán Hề cũng lắc đầu theo, Y Phương là người cuối cùng lắc đầu, đại công chúa nhân tiện nói: “Vương gia chính vụ bận rộn, ba người các người cả ngày dạo chơi khắp nơi, kết bạn thân mật là một ít người nhà trong sạch cũng tạm tạm, nếu không cẩn thận kết bạn với mấy người có dụng tâm kín đáo với Vương gia, vậy thực là tối kỵ của vương phủ, cho nên từ ngày mai, buổi sáng buổi chiều mỗi ngày đều cùng Thiên Hương học luyện chữ một canh giờ, cũng trừ bỏ thứ thô tục này!”

Thát Thát nghe xong hôn mê, bảo nàng đọc sách viết chữ, còn không bằng giết nàng cho thống khoái, Phán Hề, Y Phương ước chừng chịu qua cao nhân chỉ điểm, có hai phần kính trọng, Thiên Hương so với Thát Thát còn muốn choáng váng, cực khổ cả nửa ngày, đại công chúa bảo nàng bắt đầu từ ngày hôm sau làm thầy giáo tư thực, Thiên Hương nâng lớn như vậy đều là người khác nuông chiều thương yêu, vì anh trai Tô Tử Nho đến nơi này, cư nhiên bị người ta dùng làm thầy giáo tư thực.

Đại công chúa thấy Thiên Hương không trả lời lại, liền cười meo meo nhìn Thiên Hương nói: “Người xem, tỷ tỷ chỉ lo nói cao hứng, Thiên Hương không muốn sao?” Nói xong lại nửa trêu chọc nói: “Chẳng lẽ Thiên Hương là sợ dạy cho đồ đệ, bản thân mình không còn cơm ăn?”

Thát Thát cảm thấy mình thực nên tìm cái điện thờ đem đại công chúa này tôn thành thần Phật cúng bái lên, cam đoan một năm bốn mùa hương khói không ngừng.

Thiên Hương vẫn không trả lời, đại công chúa có vài phần cười lạnh nói: “Còn tưởng rằng Thiên Hương là người biết thời thế biết đạo lý, nguyên lai cũng thứ người lên không được mặt bàn như vậy, có hai phần tài văn chương, liền sợ người khác học đi lấy lòng Vương gia!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Hương đỏ bừng, rất muốn đem đại công chúa kia phân bác ra trò một trận, nhưng Lí thượng nghi không ngừng nháy mắt, nàng chỉ có thể nhịn lại nhân!

Thát Thát trong lòng nghĩ: Đây là chuyện nào cùng chuyện nào nha, cũng chỉ có đại công chúa này mới có thể đông kéo tây kéo đến một đồng rành rành chụp lên đầu Thiên Hương.

Đang ở thời điểm đại công chúa với Thiên Hương giằng co, Thích Nam Bắc khoác khăn tang kia cầm trong tay một cuộn thánh chỉ vội vàng đi tới nói: “Đại công chúa, thái tử qua đời!”

Đại công chúa nghe xong bỗng chốc hôn mê bất tỉnh, Y Phương vội dùng thân thể chống đỡ đại công chúa, Thát Thát căn bản không tin đại công chúa lúc này mới biết được, nhưng mặc kệ đại công chúa là thật hay là giả, mọi người ba chân bốn cẳng đem đại công chúa đỡ đến băng ghế ngồi, vừa ấn huyết nhân trung vừa bôi thuốc lên trán, một hồi lâu đại công chúa mới từ từ tỉnh lại, lập tức vỗ ngực khóc lớn lên nói: “Thái tử ca ca, làm thế nào lại qua đời, như thế nào đã qua đời, ngài không còn, kêu muội muội sau này phải như thế nào cho phải đây!”

Thát Thát nghe cứ cảm thấy thanh âm kia nhiều thành phần gào thét, thái tử qua đời là chuyện đại sự, vì thế chuyện nói Thiên Hương làm tư thực bị gác qua một bên, mọi người ở trong một trận lại một trận đại công chúa kêu la thay áo tang, đại công chúa kia còn càng không ngừng gào: “Bản cung muốn vào cung gặp Thánh Thượng, nhất định phải điều tra rõ thái tử huynh trưởng qua đời như thế nào, thái tử huynh trưởng thân thể luôn luôn không có việc gì, nói như thế nào qua đời liên qua đời!”

Sau khi đại công chúa mang theo Y Phương ngồi trên xe nghênh ngang mà đi, Thát Thát mới một lần nữa vì vận mệnh của Thanh Thường lo lắng lên, thời điểm Phán Hề kia đi qua Thát Thát nhỏ giọng nói: “Đêm nay có một người người muốn gặp cũng muốn trông thấy người!”

Thất Thất sùng sốt một chút, Phán Hề liền thần bí nói: “Có gặp hay không tùy ngươi, tuy nhiên bỏ lỡ cơ hội, ngươi hối hận cũng không kịp a!”

Thất Thất hừ một tiếng nói: “Phán cơ sẽ không muốn làm cái quỷ gì đi, nô tỳ có cái gì không dám gặp?”

Phán Hề nhân tiện nói: “Vậy giờ tỳ gặp ở ‘Bán vân đình’!”

Thất Thất hừ một tiếng phi thường mạnh miệng kêu: “Gặp thì gặp, ai sợ ai nha? Nô tỳ thật đúng là chưa sợ qua ai!”

Phán Hề chỉ là có phần không quá tin tưởng nhờ nụ cười một chút, không nói thêm cái gì vô nghĩa nữa, lẳng lẳng đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Ở Đình Gặp Quỷ 1

Thất Thất đứng nhìn bóng lưng Phán Hề sùng sốt một hồi, Phán Hề cùng mình cho tới bây giờ không từng quan hệ thân thiết, làm thế nào đột nhiên lưu lại một câu như vậy, hiển nhiên dụng tâm tuyệt đối không tốt, mình như thế nào lại xúc động như thế đồng ý với nàng, suy nghĩ một hồi, vội vụng trộm chuồn đến phòng giặt quần áo tìm tiểu nha đầu kia hỏi thăm “Bán vân đình” đi như thế nào, tiểu nha đầu kia vừa nghe nhân tiện nói: “Chỗ đó cũng không phải chỗ gì tốt, vừa đến buổi tối liền âm u lạnh lẽo, mọi người cũng không thích đi con đường kia!”

Thất Thất nghe xong càng thêm hối hận vì nhận lời Phán Hề, nhưng lại không thể không cứng rắn nâng lên da đầu hỏi đường đi đến đình kia, tiểu nha đầu thấy Thất Thất không sợ chết, liền vươn tay chỉ phương hướng, sau đó có chút hâm mộ nói: “Tiểu Lăng tỳ nghe nói ngươi phát đạt!”

Thất Thất vừa nghe ngượng ngùng nói: “Nào có phát đạt cái gì?”

Tiểu nha đầu vừa thấy sắc mặt Thất Thất còn có chút chưa từ bỏ ý định hỏi: “Tiểu Lăng tỳ, mọi người đều nói hiện tại Vương gia sùng ái ngươi nhất!”

Thất Thất thiếu chút nữa bị nước miếng của mình nghẹn chết, vội vàng khoát tay nói: “Ngươi đừng nghe người ta nói hươu nói vượn, ta còn không biết chết ngày nào đâu!”

Tiểu nha đầu nghe xong coi như hết hy vọng, nhưng còn có vài phần bất mãn nói: “Tiểu Lăng tỳ, ngươi đừng sốt ruột, ta cũng không phải nịnh bợ ngươi, muốn mưu cầu cái tiền đồ gì, chỉ là tốt xấu quen biết một hồi, hỏi hai câu thôi!” Tiểu nha đầu nói xong khinh thường nhìn Thất Thất liếc mắt một cái xoay người liền đi, Thất Thất bị một câu của tiểu nha đầu nghẹn lại nói không ra lời, vừa rồi lời nói với tiểu nha đầu kia có thể xem như nói thật tình, bản thân mình một lòng muốn tới báo thù, vốn chỉ còn con đường chết, nghĩ tiểu nha đầu kia từng giúp mình không ít, thực sự là lối thoát tốt, hẳn là nên quan tâm, nhưng trước mắt mình quan tâm nàng rõ ràng sẽ là hại nàng, nhìn bóng dáng tiểu nha đầu, Thất Thất sùng sốt hồi lâu, không nghĩ tới một tiểu nha đầu không lớn tuổi lắm đều có một lòng hướng về phía trước, mình lại cả ngày đều suy nghĩ như thế nào báo thù sau đó tìm chết.

Ra khỏi phòng giặt quần áo, Thất Thất nhìn phương hướng đại khái, mới nghĩ đến nếu Doãn Trường Ninh đã trở lại, mình ban đêm đi ra không được làm sao bây giờ? Vậy mạnh miệng “dám đi” kia cũng là tự mình nói, lúc này rút lui có trật tự, cũng quá làm cho Phán Hề gai mắt, Phán Hề người phụ nữ này vẫn không phải mình luôn chướng mắt sao? Lui một vịn bước mà nói, Doãn Trường Ninh cho dù không trở lại, Phán Hề kia ở “Bán vân đình” thiết cái kế gì, mình không phải tự rơi vào trong bẫy của người ta đi? Thất Thất ở trong phòng đối tới đối lui vòng vo nửa ngày lại nghĩ đến bản thân mình vô xu, địa vị là nô tỳ chung thân thấp kém nhất, bộ dáng xấu đến ngay cả bản thân đã có vài năm không soi gương, ai sẽ tôn tâm tư đến hại mình, đương nhiên “Mẹ cả” của nàng lại là một loại khác, mình kiếp trước ước chừng là kẻ thù truyền kiếp với nàng ta, ngay cả chuyện tốt như vậy cũng sẽ tuyền đến trên người mình.

Đợi cho trời tối, Doãn Trường Ninh còn không có trở về, Doãn Trường Ninh không ở, tự nhiên cũng không có người bận tâm đến Thất Thất có ăn hay không, Thất Thất vừa thấy cũng bị đói bụng, vội vàng mò mẫm đến phòng bếp, ở nơi đó tìm chút ăn, liền lấy nước lã qua loa lấp vào bụng, ăn uống no đủ, thân thể ấm áp, can đảm cũng lớn vài phần, lại trước suy sau nghĩ một hồi, do dự một hồi, Thất Thất vẫn là hướng về phía “Bán vân đình” xuất phát, trải qua việc làm của Thất Thất nửa năm qua, nàng đã trở thành nhất đại đặc sắc trong Hâm vương phủ, cả ngày chơi bời lêu lổng, không có việc gì, thời điểm Doãn Trường Ninh đối tốt với nàng, nàng làm cái gì cũng được, Doãn Trường Ninh vừa lật mặt, nàng phải dời đến phòng hạ nhân đi làm cu li, cho nên ai cũng nhìn không ra nàng rốt cuộc là được sùng ái hay là không được sùng ái, hộ vệ thấy nàng trừ bỏ trêu chọc Doãn Trường Ninh, cũng không quan hệ thân thiết với ai, cũng không trở mặt với ai, cơ bản coi như an phận, vì thế người người đều mắt nhắm mắt mở, nhàn hạ vui vẻ.

“Bán vân đình” ở trên một tòa núi nhỏ mặt sau Hâm vương phủ, lấy tên rất cao quý, thật sự có tư thế nơi nơi đều là mây, Thất Thất nói mạnh miệng, ngày thường cũng coi như có hai phần can đảm, mặc dù nghe xong lời tiểu nha đầu nói, vẫn cố lấy dũng khí đến đây, chỉ là đêm hôm khuya khoác đến sau núi này, chợt thấy mình có phải quyết định quá mức lỗ mãng hay không, một trận gió nhẹ thổi qua, rừng cây lay động, Thất Thất liền nghe được từng trận tiếng kêu vu vu, chẳng quản là mùa hè nắng cũng không hiểu sao nổi sợ lên, đi ở trên đường mòn, chợt thấy có cái gì đó xoay vài vòng đi vào trong bụi cỏ bên cạnh, Thất Thất vui vẻ vươn tay đem thứ kia bắt ở trong tay, sau đó cẩn thận cất vào trong tay áo, mới không khiếp đảm như vừa rồi vậy tiếp tục đi về phía “Bán vân đình”.

Đến “Bán vân đình”, ngay cả bóng quỷ còn không có, nghĩ đến quỷ, Thất Thất lại bắt đầu sợ hãi, hơn nữa thêm tiếng gió thổi qua rừng cây, Thất Thất ngay cả chân cũng nhanh nhún xuống, do dự mình có hẳn là nên dẹp đường hồi phủ hay không, mãi hối hận một mình mò đến nơi này.

Đang ở thời điểm Thất Thất khẩn trương sợ hãi, chợt nghe đến một thanh âm thể lương truyền đến: “Tôn Tiểu Lăng — Tôn Tiểu Lăng —!”

Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh quay đầu đã thấy một thứ gì đó màu trắng nhẹ nhàng tiến vào, Thất Thất nhấc chân muốn chạy, nhưng hai chân run rẩy làm cho nàng cực kỳ không có chí khí ngồi xuống dưới đất, thứ trắng trắng kia rất nhanh bay tới trước mắt, Thất Thất theo dáng người đối phương phỏng chừng hẳn là một nữ quý, nữ quý kia chỉ lộ con mắt cùng cái miệng, trong đêm hôm khuya khoắc nhìn làm sao đều khiến cho người ta muốn tè ra, Thất Thất cực lực làm cho bản thân trấn tĩnh một ít, luôn mãi nói cho chính mình quý trước mắt này rõ ràng là người không phải quý, nếu là người, nàng nếu có cái hành động gì, con kim tuyến ngân xà trong tay mình kia hoàn toàn có thể đối phó nàng.

Nữ quý kia thấy Thất Thất không có đáp lời, chậm rãi đi về phía Thất Thất, Thất Thất vội hỏi: “Ngươi có việc nói việc, bảo Tôn Tiểu Lăng ta đến ‘Bán vân đình’ này, ngươi là muốn báo thù riêng hay là muốn nói chuyện chính sự!”

Nữ quý kia nghe xong cười ha ha nói: “Tôn Tiểu Lăng, ta sớm xem ngươi không vừa mắt, hôm nay ngươi dám đến, làm cho ngươi có đi mà không có về!” Nữ quý kia nói xong duỗi tay hướng về phía Thất Thất chớp tới, Thất Thất hoảng sợ tới mức tim đập mạnh, không nghĩ tới nữ quý này nói động thủ liền động thủ, theo như lời nói của nữ quý, Thất Thất càng khẳng định nàng là con người, còn lại một người cùng mình có chút qua lại, Thất Thất hiện nay thân cốt tuy không bằng trước kia, nhưng tốt xấu động tác hai tay khi cùng Nhị Ngu đánh nhau vẫn cực kỳ quen thuộc, vì thế ngay tại chỗ lăn một vòng có vẻ chật vật né tránh một chụp của nữ quý, nữ quý kia cũng sốt một chút, ước chừng không ngờ Thất Thất có thể né tránh, vốn còn tưởng rằng mình tùy tiện chụp một cái có thể đem Thất Thất bóp chết như bóp con kiến, vì thế thu lại sơ suất, trên tay bỏ thêm 7 phần lực, lại một chụp bắt lại đây, Thất Thất rút cuộc không khách khí, đem kim tuyến ngân xà trong tay áo thoát cái ném về phía nữ quý, nữ quý không nghĩ tới Thất Thất còn có thể phóng ám khí, cười lạnh một tiếng duỗi tay ra chớp trong tay, sau đó lại kêu thảm một tiếng, kích động đá rút con rắn, còn muốn bỏ nhào về phía Thất Thất, nhưng giờ tay lại cảm thấy không thích hợp, xoay người vội vàng vàng nhảy ra đình bỏ chạy mất.

Thất Thất hừ một tiếng không chút hoang mang đứng lên vỗ vỗ bùn đất trên người nói tiếng: “Xui xẻo!”

Vừa nói “Xui xẻo” xong, Thất Thất thờ còn chưa hòa hoãn lại, đã nghe có người âm âm nói: “Không nghĩ tới tiểu hắc nô Tôn Tiểu Lăng của Doãn Trường Ninh cư nhiên còn có bản sự thuần rắn như vậy, là bản sự gia truyền của Tôn thái thường tự hay là có danh sư khác truyền thụ nha!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Ở Đình Gặp Quý 2

Thất Thất vừa quay đầu lại đã thấy Bạch Viện một thân áo bào trắng đi thông thả tiến vào, nếu Bạch Viện cũng đeo cái loại mặt nạ bảo hộ chỉ lộ con mắt cùng cái miệng màu trắng này, Thất Thất nhất định đem Bạch Viện cùng nữ quý kia phối thành một đôi, thấy Bạch Viện, Thất Thất có chút hối hận con rắn kia dùng hơi sớm, sợ đây mới là chánh chủ tối hôm nay, nhưng rắn đã ném rồi, Thất Thất chỉ phải giả vờ một bộ dáng không thèm để ý đến, hừ một tiếng nói: “Vạn vương nói nô tỳ làm thế nào lại nghe không quá hiểu được!”

Bạch Viện nở nụ cười một chút ở hành lang đình khoanh tay ngồi xuống dưới nói: “Tôn Tiểu Lăng là con gái Thái Thường tự Đại Kỳ, là thiên kim thể gia đại môn không ra nhị môn không bước, thời điểm nào học được vừa nhảy vừa bật, vừa trốn vừa tránh như vậy, đáng sợ nhất cư nhiên còn có thể sử dụng độc xà!”

Thất Thất nghe xong nở nụ cười một chút nói: “Vương gia, đây là ngài kiến thức nông cạn đi, nếu con gái Thái Thường tự nuôi ở trong khuê phòng, người sao biết nàng mỗi ngày đều học là nữ hồng châm tuyến, chẳng lẽ không thể vụng trộm bái danh sư học chút bản lĩnh!”

Bạch Viện nghe xong tạo nhả mớ ra cây quạt trong tay châm biếm nói: “Bằng công phu mèo mả gà đồng này của ngươi cũng kêu là bản lĩnh, ngươi thật đúng là cảm tình con rắn, cho ngươi gây gộc ngươi liền bò lên trên!”

Thất Thất hừ một tiếng nói: “Vương gia không phải vừa rồi còn khen nô tỳ là gia truyền của Tôn Vạn Lai hoặc danh sư khác dạy đó thôi?”

Bạch Viện tiếp tục cười nói: “Tôn Tiểu Lăng, ngươi thật đúng là biết làm trò, bản vương có nói cái loại như Tôn Vạn Lai xem như là danh sư gì sao?”

Thất Thất vừa nghe lời này của Bạch Viện cũng không nói sai, miệng mình nói không qua, nhớ lại mình là nô tỳ của Doãn Trường Ninh, hoàn toàn không cần phải cùng Bạch Viện dây dưa ở trong này, cũng không cần yếu nghe hần rắn dạy, nghe hần hỏi chuyện, xoay người muốn đi, Bạch Viện cũng không nhanh không chậm kêu lên: “Thiên Tuyết cô nương biệt lai vô dạng nha!” (别来无恙 biệt lai vô dạng, hi vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay)

Thất Thất cả kinh thiếu chút nữa từ trên bậc thềm ngoài đình lăn xuống, đứng vững vàng, cũng thuận tiện bình ổn tâm thần mới nói: “Vạn vương gia đang kêu ai, chẳng lẽ ‘Bán vân đình’ này trừ bỏ nô tỳ còn có người khác sao?”

Bạch Viện liền trầm thấp thanh âm nói: “Bản vương đang kêu Thiên Tuyết cái quý hôn kia, với ngươi có quan hệ gì?” Nói xong Bạch Viện tiếp tục thả chậm thanh âm kêu lên: “Thiên Tuyết — Thiên Tuyết — nghe được bản vương gọi ngươi không?”

Thanh âm trầm thấp của Bạch Viện tại đêm hôm khuya khoắc này kêu lên, Tô Thất Thất nghe đến tóc gáy dựng thẳng vội vàng nói: “Vạn vương thích kêu quý, tha thứ nô tỳ không phụng bồi, nô tỳ chỉ sợ mấy thứ kia!” Nói xong nhấc chân liền hướng về dưới đình chạy, Bạch Viện lại cười một chút đem Thất Thất kéo trở về nói: “Ôi, mới gặp Thiên Tuyết cô nương nghĩ là một cô gái nghèo túng vô tri, không nghĩ tới cũng là một người cực kì tuyệt diệu, trừ bỏ bộ

đáng bên ngoài đoàn chính, nói dối cư nhiên cũng làm tốt như vậy? Bồn vương thực rất thích nghe!”

Thất Thất vừa nghe lời này, càng cảm thấy Bạch Viện đã biết cái gì, Bạch Viện lại nắm bắt tay nàng nói:“Đáng thương , tên Doãn Trường Ninh kia quá nhiên không phải cái thứ gì tốt, xem bàn tay nhỏ bé này không phải sẹo thì chính là vết thương !”

Thất Thất mới nghĩ đến tay bị Bạch Viện cầm lấy, hoảng mang rối loạn bắt tay rút trở về, lại muốn biết Bạch Viện rốt cuộc đã biết cái gì, vì thế mang theo ba phần cảnh giới lui đến đối diện Bạch Viện ngồi xuống, tận lực thoải mái nói:“Vận vương gia, nô tỳ có vẻ ngu dốt, ngài có thể đem chuyện nói rõ ràng một chút hay không?”

Bạch Viện nhìn cánh tay trống không của mình một hồi, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Thất Thất nói:“Thiên Tuyết cô nương lúc trước ở hồng trường thay đổi vòng tay của Tôn Tiểu Lăng, xem ra đã muốn đem bản thân thực trở thành Tôn Tiểu Lăng gì đó, tuy nhiên người cho là Tôn Tiểu Lăng biết điều mà chết như vậy, người lại thực dễ dàng như vậy liền thay đổi vòng tay, người không biết quý không hay, còn thêm vận khí tốt như vậy mà còn sống?”

Thất Thất rốt cục hiểu được vì sao mình gần kề cái chết, lại có người tốt bụng dứt thuốc cho mình, hơn nữa khi đó là ở hồng trường, các cô gái khác với mình vận mệnh giống nhau ai có thể tìm thuốc tới, mà các binh lính trông giữ các nàng này không làm nhục các nàng đã coi như tốt lắm, còn có thể dứt thuốc cho mình, Thất Thất vẫn không hiểu rõ ai sẽ tốt bụng như vậy, trước mắt chiếu theo lời Bạch Viện nói, hết thấy những điều mình làm, từ đầu tới đuôi cũng chưa thoát khỏi ánh mắt của hắn, hơn nữa nghe giọng điệu của hắn, dường như còn đang giúp mình đem những chuyện chưa làm sạch sẽ này lau chùi sạch sẽ, Bạch Viện kia vì sao phải làm việc này, làm những thứ này đối với hắn có thể có cái ưu việt gì đây! Lại nhớ đến Tôn Thiếu Bình có lẽ lúc ấy căn bản không có chết, bởi vì mình thay đổi vòng tay của nàng, làm không tốt Bạch Viện liền tương kế tựu kế giết chết nàng, làm cho mình hoàn toàn toàn toàn biến thành Tôn Thiếu Bình, mà hiển nhiên Bạch Viện còn không biết Tôn Tiểu Lăng trong miệng hắn sớm đã bị người ta động tay động chân đổi thành Tôn Thiếu Bình, Thất Thất không khỏi cảm thấy có chút xin lỗi Tôn Thiếu Bạch, vừa nghĩ đến nơi đây, lại tại cái chỗ “Bán vân đình” âm khí có vẻ nặng nề này, Thất Thất lại có chút tóc gáy dựng thẳng .

Bạch Viện nhìn về phía Thất Thất lắc đầu nói:“Vốn tưởng rằng người là công chúa Đại Kỳ quốc, có chút ít thủ đoạn, nhưng tất cả những thứ người làm không phải này có vấn đề chính là kia có dấu vết, bồn vương mỗi ngày vội vàng giúp người thu thập cục diện rối rắm, đều bận không kịp thời, bồn vương thật đúng là xem trọng người !”

Thất Thất hừ một tiếng nói:“Bất quá Vương gia ngài giống như thật sự rất thần thông quảng đại , đây là ‘Bán vân đình’ Hâm vương phủ, người đứng giống như đứng ở trong hoa viên nhà mình vậy!”

Bạch Viện nghe xong ha ha cười nói:“Bằng Doãn Trường Ninh một cái ‘Bán vân đình’ rách nát như vậy, còn có thể ngăn cản bồn vương, Thiên Tuyết nói một chút, người nghĩ đối phó Doãn Trường Ninh như thế nào, nói không chừng bồn vương có thể giúp đỡ người!”

Thất Thất nghe xong khinh thường nói:“Vận vương nói chuyện, nô tỳ làm sao lại nghe không rõ vậy, nô tỳ từ bao giờ nói cản Vận vương gia người hỗ trợ, sẽ không phải là Vận vương gia tự mình ghen ghét Hâm vương đi, cố ý ở trong này làm việc thiện với nô tỳ, cho nên Vận vương gia ngược lại đừng trông cậy vào ta biết ơn!”

Bạch Viện nghe xong nhìn Thất Thất nở nụ cười nói:“Thú vị, thú vị, không thể trách người xấu thành cái dạng này, Doãn Trường Ninh còn đem người coi như là bảo bối, người nói lúc trước bồn vương làm thế nào lại không phát hiện, người đầu tiên là bị đưa đến trong trường bồn vương nha!”

Nhắc tới chuyện đó, Thất Thất liền nổi trận lôi đình, hận không thể trực tiếp cùng Bạch Viện trở mặt, Bạch Viện lắc đầu nói:“Thời gian dài như vậy cũng không gia tăng một chút hàm dưỡng, Doãn Trường Ninh kia xem ra cũng không động dạng đi!”

Thất Thất trong lòng đỏ máu, thật vất vả mới bình phục xuống nói:“Vương gia, nếu không có chuyện gì, nô tỳ phải trở về nghỉ ngơi, ngày mai còn phải hầu hạ người!”

Bạch Viện lắc đầu nói:“Thiên Tuyết, người thật đúng là biết giả vờ, người trừ bỏ ủ ỏ chán cho Doãn Trường Ninh, từ bao giờ trở nên biết hầu hạ người?”

Thất Thất không thể không phản kích Bạch Viện nói:“Bản sự nô tỳ hầu hạ người chính là ủ ỏ chán cho người ta, khiến cho Vận vương chê cười, nô tỳ cáo lui!”

Bạch Viện nghe xong nhin không được cười nói:“Thú vị, quả nhiên có vài phần thú vị, thật là có hai phần tính tình mạnh mẽ của Thiên Tuyết, nếu không bồn vương thật đúng là không tin người là Thiên Tuyết lúc trước, việc này thật đúng là làm lợi cho Doãn Trường Ninh tiểu tử kia!” Nói xong lại nói:“Người cô đơn một mình, đâu không lại Doãn Trường Ninh , bồn vương nguyện ý giúp người, người hẳn nên cao hứng nha!”

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ở Đình Gặp Quỷ 3

Thất Thất ở trong lòng hừ một tiếng nói: Lúc trước không phải người đem Tô Thất Thất ta đưa cho Doãn Trường Ninh sao, lúc này ở đây giả từ bị mèo khóc chuột cái gì? Nghe ý người nói, làm lợi cho Doãn Trường Ninh, lúc trước nếu là người, tiểu cô nãi nãi sẽ bỏ lên người, tìm người tính toán sổ sách, cho người không chết từ từ được! Nghĩ đến đây, Thất Thất sùng sốt một chút, mình mặt dày mày dạn quần quít lấy Doãn Trường Ninh như vậy, chẳng lẽ

chỉ là vì báo thù lúc trước bị làm tiện, nhưng lâu như vậy, mình căn bản không lấy được tiến triển thực chất gì.

Bạch Viện thấy Thất Thất không có mở miệng nhân tiện nói: “Hành vi việc làm của Thiên Tuyết cô nương mặc dù không phải cái hành động lên được đẳng cấp gì, nhưng Thiên Tuyết cô nương coi như là người thông minh, cho nên có chút không cần phải nói hết, nếu có một ngày Thiên Tuyết cô nương hiểu rõ rồi, cảm thấy cùng bốn vương hợp tác là chuyện đáng giá, không ngại cứ đến tìm bốn vương!”

Thất Thất hận Doãn Trường Ninh là một chuyện, nhưng để cho Thất Thất cùng Bạch Viện hợp tác, trong lòng nàng cũng không thoải mái, không biết vì sao chỉ là không thoải mái, thế cho nên Bạch Viện đi lúc nào, nàng cũng không biết, Bạch Viện không còn bóng dáng, Thất Thất mới hỏi hận không nhắc tới chuyện Thanh Thường, chính như Bạch Viện nói, bản thân mình ép buộc lâu như vậy, muốn lật đổ Doãn Trường Ninh, lại không nhúc nhích được một cọng tóc gáy của Doãn Trường Ninh, có thể thấy được không có viện trợ từ bên ngoài lật đổ Doãn Trường Ninh đó là một chuyện khó khăn biết bao.

Thất Thất lại nghĩ đến Bạch Viện này vào đây như vậy, Doãn Trường Ninh sẽ không biết sao, Doãn Trường Ninh nhìn qua cũng không ngốc hơn so với Bạch Viện, thủ hạ rõ ràng so với thủ hạ của Bạch Viện cường hãn hơn nhiều lắm, làm sao có thể để cho Bạch Viện chui cái chỗ trống lớn như vậy.

Nghĩ lung tung vừa thông suốt lại nghĩ không ra cái gì có tính thực chất, Thất Thất chỉ phải xám xịt từ “Bán vân đỉnh” trở lại “Cảnh binh điện”, trải qua nửa đêm giầy vò, trời đã muốn sáng, Doãn Trường Ninh vẫn không ở trong phòng ngủ, Thất Thất liền buồn bực: Làm sao thái tử này qua đời, Doãn Trường Ninh ngược lại so với Bạch Viện còn bận hơn, Doãn Trường Ninh thì hàng đêm không về ngủ, Bạch Viện kia cư nhiên còn cực kỳ hứng trí đi dạo “Bán vân đỉnh” nhà người ta, chiếu theo Doãn Trường Ninh nói Hoàng Thượng Đại Chu này chỉ có hai con trai nổi dòng, một người là thái tử hoàng hậu sinh ra, một người khác đó là Bạch Viện, vậy Bạch Viện bây giờ hẳn là so với ai khác đều sốt ruột vị trí thái tử này sẽ “Hoa” rơi nhà ai, làm sao trông lại không có gì gấp gáp như vậy, tuy nhiên không bao lâu Thất Thất đã hiểu rõ được, lúc này chỉ có mỗi một Bạch Viện là con trai, “Hoa” kia không rơi trên đầu hắn, chẳng lẽ còn rơi xuống trên đầu người khác sao?

Thất Thất hiếm khi đem vấn đề nghĩ đến rõ ràng thấu triệt rốt cục cảm thấy mỹ mãn nằm ở trên chiếc giường của Doãn Trường Ninh, nghĩ đến mình chiếm phòng cùng giường của người ta, trong bụng lại nghĩ làm thế nào đi đối phó hắn, thật sự là một loại tâm tình quái dị.

Vừa cảm giác tỉnh ngủ Thất Thất lại thấy trời đã tối đen, đói bụng có chút chịu không nổi, vội vàng mò mẫm đến phòng bếp, còn chưa có đụng đến, liền nghe người ta nói: “Nghe nói Hương phi nương nương bị bệnh!”

Liền có người nhân tiện nói: “Nhiễm bệnh không phải chuyện thường của con người sao, người còn tưởng rằng nàng thật là tiên tử, sẽ không sinh bệnh à?”

Người nọ lại trả lời: “Việc này người không hiểu rõ đi, bệnh kia của nàng là muốn Vương gia mới bệnh!”

Lại có người nói: “Nương nương, tiểu chủ quý phủ này người nào không muốn Vương gia, Vương gia chỉ thích tiểu hắc nô kia, chẳng lẽ người người đều bệnh nha!”

Thất Thất nghe mọi người bên dưới truyền thành cái dạng này, Doãn Trường Ninh từ bao giờ thích mình tiểu hắc nô của hắn, những người này thật sự là mù mắt chó, vừa tức giận, Thất Thất lập tức đã không còn thấy đối, xoay người liền đi về phía phòng Doãn Trường Ninh, còn chưa đi đến, lại cảm giác trong phòng có người, Thất Thất vội vàng xóc mạnh đi vào, quả nhiên là Doãn Trường Ninh tên kia mấy ngày không gặp đã trở lại, Thất Thất vừa muốn mở miệng, đã thấy Doãn Trường Ninh lạnh lùng nhìn nàng một cái, ở trong trí nhớ của Thất Thất, Doãn Trường Ninh đối với mình dường như chỉ tại thân phận Thiên Tuyết kia mới dùng qua ánh mắt như vậy.

Vốn một khoang nhiệt huyết tính hồi liên tục không ngừng, Thất Thất vừa thấy ánh mắt của Doãn Trường Ninh, cực kỳ tự giác ngậm miệng, sau đó nàng phát hiện Quần Phong biến mất một khoảng thời gian không gặp lại xuất hiện, chỉ là bộ dáng lạnh hơn, mặc dù là thời tiết tháng 5, ánh mắt lông mày kia cũng giống y như kết băng, vì thế Thất Thất phi thường tự giác lui đi ra.

Thái tử qua đời sau, Doãn Trường Ninh bỗng nhiên lại cùng đại công chúa một lần nữa ân ái lên, mặc dù không đi “thấu tẩm điện” của đại công chúa, nhưng mỗi ngày đều phải cùng nhau dùng bữa cơm dạo bước chân, ngay cả Y Phương kia cũng dính theo được Doãn Trường Ninh ban thưởng, ý kiến Y Phương thành tâm sùng của Doãn Trường Ninh lên như điều gặp gió, đại công chúa cùng Y Phương này được sủng ái, Thiên Hương kia bệnh liên ghê hơn, Thất Thất cư nhiên có mười ngày không từng thấy nàng lộ mặt, không nghĩ Thiên Tuyết kia cư nhiên không còn dùng được như vậy, mới vừa gả vào vương phủ không tới nửa năm, liền không được sủng tới đặc sủng lại đến thất sủng đi hết một vòng, mặc dù đây là kết quả Thất Thất mong muốn, nhưng Thiên Hương nhanh như thế để cho người ta đánh bại, Thất Thất vẫn cảm thấy kết quả trả thù như vậy, rất không như tâm ý của mình.

Còn có một sự kiện làm cho Thất Thất có chút buồn bực, từ lúc Doãn Trường Ninh này một lần nữa sủng ái đại công chúa, đối với mình lại càng phát ra lạnh nhạt, Thất Thất cũng không biết mình làm thế nào liền từ phòng Doãn Trường Ninh về tới gian phòng nhỏ của mình, hết thấy tất cả cố gắng dường như lại quay về tại chỗ.

Nằm ở trên giường mình kia không thoải mái bằng cái giường của Doãn Trường Ninh, Thất Thất một bên phe phẩy cây quạt một bên nghĩ mình dường như không có làm chuyện tình gì có lỗi với tên Doãn Trường Ninh kia, có khả năng nhất chính là chính nói chuyện với Bạch Viện để cho Doãn Trường Ninh biết được, nếu Doãn Trường Ninh biết mình là Thiên Tuyết, Doãn Trường Ninh rõ ràng cùng Thiên Tuyết kia có thù truyền kiếp, đã có thù truyền kiếp, vì sao có thể dễ dàng tha thứ Thiên Hương, trừ bỏ cho danh cho vị còn lại cho thêm mấy tháng ân ái, Thất Thất đối với vận mệnh ông trời an bài cho nàng cảm thấy không phục từ trong lòng, nàng tự xưng bắt đầu ghen tị Thiên Hương, ghen tị suốt một ngày chợt nghĩ đến mình còn chưa có ăn cơm, vội đứng lên mặc quần áo đi ra ngoài kiếm thức ăn.

Thất Thất vội vàng vàng từ phòng mình đi ra, ước chừng ở “Bán vân đỉnh” gặp được quý sinh xui xẻo, người không muốn thấy lại để cho gặp được, dọc theo bên hồ đi chưa được mấy bước liền thấy Thiên Hương biếng nhác vô lực do hai nha đầu diu đỡ đi ra tản bộ.

Chỉ hơn nửa tháng không gặp, Thất Thất nguyên bản nghĩ đến Thiên Hương già bệnh, không nghĩ tới bệnh của Thiên Hương hiển nhiên không nhẹ, sắc

mặt tiền tuy dị thường, còn có chút biến thành màu xanh đen, đi đường cố hết sức, nỡ mạo uyển chuyển ngày xưa kia, ở trước mắt ngay cả một phần cũng không còn, Thất Thất rốt cục hiểu được Doãn Trường Ninh làm thế nào một lần nữa bắt đầu súng ai đại công chúa, Doãn Trường Ninh này thật đúng là tên lưu manh, tướng mạo Thiên Hương trước mắt rõ ràng so với mình còn đẹp hơn một chút, nhưng khí sắc này sao có thể so với đại công chúa, Y Phương thậm chí Phán Hề, quả nhiên ứng theo câu châm ngôn kia đàn ông thiên hạ đều bạc tình, Thất Thất một bên vì Thiên Hương đánh mất dung mạo thất sủng mà thở dài, một bên lại phát hiện đối với Lí thượng nghi một tác cũng không rời Thiên Hương cư nhiên bây giờ không ở bên người Thiên Hương, vậy cũng thật được cho là một chuyện kì lạ .

Thiên Hương trên danh nghĩa là phi, mặc dù là không được sủng, thân phận vẫn còn bày ở đẳng kia, Thất Thất giả vờ giả vịt, quy quy củ củ mà tiến lên phía trước hành lễ.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Ở Đình Gặp Quý 4

Thiên Hương vịn tiểu nha đầu đứng vững sau nhìn Thất Thất cười lạnh một tiếng nói:“Tôn Tiểu Lăng nguoi mỗi ngày đều giống như thật sự bận rộn, bản cung rất hiếu kỳ, Tôn Tiểu Lăng nguoi cả ngày đến tột cùng là bận cái gì?”

Thất Thất vội vàng đáp lời:“Hồi bẩm nương nương, nô tỳ không bận cái gì, nô tỳ ở vương phủ là nô bộc chung thân, Vương gia là không cho phần com, nô tỳ đều tự mình kiếm thức ăn!”

Thiên Hương vừa nghe càng thêm không hờn giận nói:“Tôn Tiểu Lăng, nguoi thật đúng là không phải người thành thật!”

Thất Thất sùng sốt một chút thật sự không rõ Thiên Hương nói mình không thành thật an phận là từ đâu nói lên, vì thế nhịn không được nói:“Nương nương chỉ giáo cho, Tôn Tiểu Lăng mới là người thành thật an phận nhất !”

Thiên Hương hừ một tiếng nói với tiểu nha đầu đang đỡ nường:“Chúng ta đi, không cùng người như vậy cần quấy !”

Sau khi Thiên Hương đi rồi, Thất Thất nghĩ khí sắc có chút xanh đen của Thiên Hương kia không khỏi rung mình một cái, về điểm đạo hạnh này của mình còn chưa kịp báo thù, sợ sẽ để cho người ta toàn bộ đều tra ra manh mối . Nhìn Thiên Hương đi xa, Thất Thất cảm thấy mình thất bại hết sức, bỗng nhớ đến mình ghen tị Thiên Hương cái gì, ghen tị nường có danh có phận có mấy tháng ân ái cùng Doãn Trường Ninh, chính mình thật sự rơi xuống gần quên mất cả chuyện báo thù, chỉ ghen tị người ta có danh có phận có mấy tháng ân ái!

Khi mùi thơm trên mũi chậm rãi tan đi , Thất Thất cũng không còn tâm tình đi dạo ven hồ, chậm rãi xoay người trở về , xem ra xui xẻo còn đang dính với nường, mình là đưa phạt đến chỗ quý, đại công chúa cùng Y Phương kia đúng lúc từ phòng Doãn Trường Ninh đi ra , làm cho Thất Thất vừa vặn gặp phải, đại công chúa là người có phần phong cách, không biết phải vì gần đây được Doãn Trường Ninh dỗ tâm tình tốt cực kỳ, cho nên không ngồi cang hay cổ kiệu, vậy mà bỏ được để cho hai cẳng chân tôn quý đi đường một chút.

Thất Thất vừa muốn hành lễ, đại công chúa đã thấy nường kêu một tiếng:“Tôn Tiểu Lăng!”

Thất Thất vội run run đi qua, thất kinh quỵ xuống, đoan đoan chính chính đón ánh mắt khinh thường của Y Phương hành một cái lễ tiêu chuẩn, đại công chúa nói một tiếng:“Đứng lên đi!”

Thất Thất vội vàng đứng lên, đại công chúa ý bảo đi theo, lại một lần nữa đội ánh mắt coi rẻ của Y Phương đi theo sau, đại công chúa vừa đi vừa nói:“Vương gia gần đây làm sao không truyền nguoi hầu hạ ?”

Thất Thất so với đại công chúa còn muốn biết tên Doãn Trường Ninh kia vì sao không truyền mình hầu hạ , nhưng Thất Thất cho rằng lời này mình không thể nói với đại công chúa , vì thế tiện thể nói:“Ước chừng có đại công chúa biết lạnh biết nóng chăm sóc, mới không cần người vụng về như nô tài vậy ở trước mặt chướng mắt !”

Đại công chúa nghe xong mỉm cười nói:“Tiểu hắc nô giỏi nhất nói chuyện, lời nói ra đều y như tâm mật, ta nghĩ rằng Vương gia bởi vì cái dạng này mới vừa ý nguoi đi!”

Thất Thất không biết đại công chúa làm thế nào đột nhiên nhắc lên đề tài muốn cùng mình tham thảo Doãn Trường Ninh vừa ý nường nô tài này ở điểm nào, vì thế có một chút không yên bất an tới tỗi, lại nghe đại công chúa thân nhiên nói:“Như thế nào không trả lời lại?”

Thất Thất nói quanh co:“Hồi bẩm đại công chúa, nô tỳ đáp lại, sợ đại công chúa không thích nghe!”

Đại công chúa nghe xong lại thân nhiên nói:“Nguoi nói cái gì bản cung đều ban thưởng cho nguoi vô tội!”

Thất Thất mới nói:“Nô tỳ tự mình cảm thấy Vương gia không có khả năng vừa ý nô tỳ!”

Đại công chúa “Ah” một tiếng mới hỏi:“Thời gian trước, Vương gia cả ngày đều rời không được nguoi, này chẳng lẽ không kêu là vừa ý sao?”

Thất Thất nghe xong nở nụ cười một chút nói: “Nô tỳ nghĩ Vương gia là có nỗi khổ !”

Đại công chúa gật gù đầu nói: “Tiểu hắc nô nói nghe một chút đi!”

Thất Thất có vài phần thê lương nói: “Nô tỳ bề ngoài xấu xí, ước chừng Vương gia dùng nô tỳ làm mồi thôi!”

Đại công chúa “Ừ” một tiếng, ý bảo Thất Thất tiếp tục nói, Thất Thất nhân tiện nói: “Vương gia nếu ngay cả người như nô tỳ vậy cũng thích, có chút người có phải sẽ phi thường sốt ruột hay không!”

Đại công chúa lại “Ừ” một tiếng, Thất Thất nhân tiện nói: “Vậy người sốt ruột kia, có phải lại càng theo ý Vương gia hay không!”

Đại công chúa bỗng nhiên mặt biến sắc nói: “Tiểu hắc nô, bản cung thấy ngươi có hai phần lạnh lợi, không nghĩ tới ngươi làm nô tài cư nhiên đối với chủ tử chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, việc này hỏng mất, ngươi tới, kéo xuống và miêng!”

Thất Thất vừa nghe trong lòng hung tợn mắng đại công chúa đối trá, người lại thoáng cái quỳ xuống nói: “Đại công chúa tha mạng, đại công chúa cho phép nô tỳ vô tội, nô tỳ mới lớn mặt dám nói !”

Đại công chúa nghe xong hừ một tiếng nói: “Bản cung niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, có thể tha cho ngươi, nhưng lần sau nếu còn dám nói lời đại bất kính như vậy, sẽ không chỉ là chuyện và miêng !”

Thất Thất không nghĩ tới đại công chúa lại bảo vệ mặt mũi tên Doãn Trường Ninh kia như vậy, trong lòng lại nghĩ: Nếu không phải ngươi bảo cô nãi nãi ta nói, Tô Thất Thất ta thật đúng là có bệnh !

Thất Thất đang thê trong bụng về sau đại công chúa hỏi chuyện gì của Doãn Trường Ninh, nàng đều giả vờ không biết, lại nghe đại công chúa nói thêm: “Phải nhớ kỹ Vương gia là chủ tử của ngươi, không thể nói vớ vẩn, những thứ thủ đoạn của hồ tiên yêu tinh gì kia, ngươi lại không có nửa điểm mai phục!”

Thất Thất vừa nghe liền phát hỏa: Nếu không phải Doãn Trường Ninh tên kia chiều ông gọi bướm, những yêu cũng tốt tinh cũng tốt này kia, ai có thể thông đồng được đây, những yêu tinh này người nào không phải cùng Doãn Trường Ninh có liên quan, vạn nhất nói một câu không tốt, lại chọc chủ tử trong miệng nhà ngươi, Tô Thất Thất cô nãi nãi ta có mấy cái mệnh cùng ngươi chơi, cô nãi nãi sống tạm cho tới hôm nay chỉ vì để trả thù chủ tử không có nhân tính không có thiên lý trong miệng ngươi kia.

Y Phương vừa thấy Thất Thất không đáp lời, lập tức châm ngòi thổi gió nói: “Công chúa, xem ra tiểu hắc nô này rõ ràng là ở đang oán giận công chúa nha!”

Thất Thất vừa nghe liền tức giận, lần trước đánh mất quần áo chịu phạt, nàng còn chưa tìm Y Phương tính toán sổ sách, lúc này có cơ hội liền đến bỏ đá xuống giếng với mình, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra lời để nói đối đáp lại, đại công chúa nghe xong Y Phương châm ngòi, xác thực thấy Thất Thất không lên tiếng cũng có vài phần khó chịu nói: “Như thế nào, không vui! Nghe xong lời nói của bản cung không vui !”

Thất Thất lấy lại tinh thần vội vàng tiến lên nói: “Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là suy nghĩ, nếu những yêu tinh này thông đồng chủ tử gia, vạn nhất nô tỳ gặp không quen chiêu thuật của các nàng, ngôn ngữ kịch liệt , liên lụy phải chủ tử gia, phải xử lý làm sao đây”

Đại công chúa nghe xong hừ một tiếng nói: “Ba hoa, ngươi lạnh lợi như vậy, sẽ không biết bản cung nghĩ như thế nào, lại muốn cái gì sao?”

Thất Thất trong lòng nghĩ: Ngươi cả ngày ăn ngon uống sướng ở thoải mái, đầu chỉ nghĩ mấy thứ cong cong queo queo gì đâu, Tô Thất Thất cô nãi nãi ngươi lúc này còn không có cơm ăn, nào có tâm tư cùng tinh lực cân nhắc ngươi cả ngày nghĩ cái quái gì!

Nghĩ đến vừa rồi đại công chúa khó chịu, Thất Thất vội vàng nói: “Công chúa dạy bảo rất phải , nô tỳ ghi nhớ !”

Đại công chúa “Ừ” một tiếng, ước chừng đang thuộc thiếu nữ hoài xuân, lại cứ gặp Doãn Trường Ninh bộ dáng bên ngoài tuấn tú, mà lại vừa đa tình vừa hiểu tình, mấy ngày nay lại yêu thương có thừa, cho nên bước chân cũng nhẹ nhàng, chỉ thương cảm cho Thất Thất ngay cả cơm trưa cùng cơm chiều còn chưa có ăn, đi theo đại công chúa tâm tình tốt này đi đến đâu bốc mồ hôi, miệng khô lưỡi khô, trong miệng bốc khói, thở hỗn hển.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Ở Đình Gặp Quý 5

Đại công chúa ước chừng cũng đi mệt, tìm một cái đình phong cảnh không tẻ ngồi xuống, lập tức một đồng người lại đưa khăn lau mồ hôi, rồi đưa nước trà giải khát , Thất Thất lại nói con tặc, nàng lớn như vậy chỉ từng ghen tị một người con gái, là cùng Thiên Hương cùng chung một người cha, có cha mẹ huynh trưởng yêu thương, lại bề ngoài xinh đẹp như tiên, tươi sáng như ánh bình minh, hơn nữa có tri thức hiểu lễ nghĩa, cử chỉ tao nhã, mình vừa so với nàng liền thấy kém cỏi; Nhưng lúc này Thất Thất tự dung bắt đầu ghen tị đại công chúa, dựa vào cái gì mình đối bụng chạy theo cả nửa ngày, đồng dạng

vắt vã, đại công chúa có ngồi có uống có nghỉ, còn một đồng lớn người hầu hạ.

Đại công chúa giảng cứu xong rồi, mới nhẹ giọng nói:“Tiểu hắc nô, qua một hồi này, có thể tưởng tượng rõ ràng vì sao Vương gia gần đây không quan tâm ngươi chưa!”

Thất Thất không nghĩ tới đại công chúa đối với vấn đề này lại không buông tay như vậy, đi cả nửa ngày vẫn còn nhớ, nghĩ rằng: Không quan tâm ta, vừa vặn lỗ tai thanh tịnh!

Đại công chúa buông chén trà chuyển hướng sang Thất Thất, Thất Thất vội vàng nói:“Hồi bẩm công chúa, nô tỳ ngu dốt, thật sự không biết Vương gia gần đây vì sao không quá vừa ý nô tỳ!”

Đại công chúa bảo Y Phuong cho lui mọi người mới nói:“Bởi vì vài ngày trước, ngươi đi ‘Bán vân đình’ gặp qua huynh trưởng của bản cung làm cho Vương gia mất hứng!”

Thất Thất vừa nghe thật sự là chuyện đó làm cho Doãn Trường Ninh mất hứng, còn không có đáp lời, đại công chúa lại nói:“Bản cung xem ngươi là người cơ trí, cho nên mới nhắc nhở ngươi, Vương gia mới là chủ tử thực tại của ngươi, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, lòng mình cần phải rõ ràng!”

Thất Thất trong lòng oán thầm, miệng liên tục nói:“Ồ trong cảm nhận của nô tỳ Hâm vương gia là chủ tử, Vận vương gia cũng là chủ tử, nô tỳ gặp Vận vương gia, cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy, đa tạ công chúa chỉ giáo, nô tỳ ghi nhớ!”

Đại công chúa liền phân phó người truyền chút đồ ăn đơn giản dùng tạm một chút, Thất Thất vừa thấy trong phút chốc bảy tám món ăn đủ mọi màu sắc được bưng lên, đây cũng kêu là dùng tạm một chút, cũng không biết trong ngày thường đại công chúa này còn chú trọng như thế nào, trong lòng lại sinh ra bất bình, đồng dạng đều là công chúa, như thế nào số mệnh lại bất đồng như vậy, mình là thường xuyên chịu đói bụng nhiên mới ăn no một bữa, mà người ta ăn bảy tám món ăn lại kêu dùng tạm một chút, đại công chúa thường đồ đặc cho nàng đều là sơn trân hải vị, vào trong miệng lại giống như ăn sấp!

Thất Thất đang ăn sấp, chợt nghe Y Phuong cười nói:“Công chúa, tỳ nữ xem Tôn Tiểu Lăng này ăn đồ công chúa thưởng không có ăn vui vẻ bằng ăn đồ Vương gia thưởng!”

Mặc dù sự thật là như thế, nhưng Thất Thất vẫn là biết Y Phuong kia ở trong ngực hận mình, không ngừng tìm cách bỏ đá xuống giếng, cũng không phải là bản tính của nàng ta, đại công chúa nghe xong nhìn về phía Thất Thất hỏi:“Tôn Tiểu Lăng, đừng nói bản cung cũng hiểu được Vương gia thưởng này nọ cho ngươi, ngươi ăn dường như ngon hơn chút!”

Thất Thất vừa nghe trong lòng mắng Y Phuong, miệng lại nói:“Công chúa, có lẽ Phuong tiểu chủ thích nói giỡn, công chúa ban đồ cho nô tỳ, đều là thứ nô tỳ cực kỳ thích, cho nên mỗi lần đều luyện tiệc, muốn ăn lâu một hồi!”

Đại công chúa “Phỉ” một tiếng nói:“Nói năng ngọt xót.” Nói xong lại nói:“Tôn Tiểu Lăng, kiểu xấu đó của ngươi không phải thấy là đồ Vương gia ăn qua mới ngon đi!” Nói xong đại công chúa tự mình cũng cảm thấy buồn cười, nhìn không được nở nụ cười, Thất Thất cũng ngượng ngùng nói:“Đại công chúa lại... Lại giễu cợt nô tỳ, cho dù mấy thứ Vương gia ăn qua mới ngon, vậy cũng không tới phiên nô tỳ đến...”

Đại công chúa cảm thấy bộ dáng kia của Thất Thất càng phát ra buồn cười, Thất Thất chỉ có thể giả ngu giả tới cùng, nếu không chính nàng cũng vô pháp vẹn toàn cách ăn như nhai sấp của mình, trong ngực vừa hận mình thực sự có nô tính, trong lòng lại càng không ngừng nghĩ, nữ quý trong “Bán vân đình” kia sẽ là ai? Nàng hiện tại nhìn ai đều giống như nữ quý kia, rõ ràng là Bạch Viện hận mình, vì sao hội đột nhiên lại ra một nữ quý, chẳng lẽ chính là Phán Hê hận mình cố ý hù dọa mình, kia Phán Hê thế mà là cao thủ, nghĩ không ra nguyên do, Thất Thất lại sợ đại công chúa tìm ra chuyện khác, vội thu hồi tinh thần, cẩn thận ứng phó!

Đại công chúa rốt cục đã tra tấn xong Thất Thất, Thất Thất cung đưa đại công chúa cùng tất cả những người liên đi rồi, mới từ dưới đất đứng lên, nơi này là đá cuội trải thành, cần đầu gối nàng đau nhức, Thất Thất ở bên bốn hoa ngói xuống, một bên xoa đầu gối một bên nắn đại công chúa, chợt nghe có người nói:“Ước chừng trong bụng lại đang chửi người đi!”

Thất Thất vừa nghe vội quỳ xuống nói:“Nô tỳ thỉnh an Vương gia!”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng, ở đối diện Thất Thất ngồi xuống hỏi:“Bạch Viện kia muốn ngươi giúp hắn làm cái gì?”

Thất Thất ở trong lòng lại bội phục đại công chúa nhiều thêm mấy phần, thì ra mới vừa rồi biểu diễn không thể nói bậy bạ về chủ tử cũng là vì diễn cho Doãn Trường Ninh xem, chớp mắt nói:“Tướng quân gia, Vận vương gia cùng nô tỳ nói chuyện phiếm vài câu, trong lời nói ra, nô tỳ có chút không rõ!”

Doãn Trường Ninh nghe xong khẩu khí hơi hòa hoãn liền hỏi:“Nói đi bốn vương giúp ngươi nghe một chút, xem có nghe hiểu được hay không?”

Thất Thất liền thêm mắm thêm muối nói:“Vận vương gia kia nói Hâm vương phủ này hẳn như giẫm trên đất băng, qua lại tự nhiên, vương phủ phòng vệ thùng rỗng kêu to, có như không...”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói:“Một khi đã như vậy, bốn vương làm thế nào biết hẳn cùng với ngươi gặp mặt ở ‘Bán vân đình’, đừng nói lời vô nghĩa, Bạch Viện vào phủ đệ bốn vương chỉ vì khoe thứ này với ngươi sao!”

Thất Thất chỉ cảm thấy đầu gối bị cắn thật sự là khó chịu, Doãn Trường Ninh thẳng nhai này chưa cho mình trọng hình, thật sự lại không kém với tự mình trọng hình, vì thế vội nói:“Hắn còn bảo nô tỳ đem nhất cử nhất động của tướng quân gia nói cho hắn, nói nô tỳ báo cáo cho hắn những chuyện trọng yếu, xác định cho nô tỳ một số vàng!”

Doãn Trường Ninh nhếch miệng một chút nói:“Tô Thất Thất, ngươi là muốn tiền muốn đến điên rồi có phải hay không, trước kia đều là cho bạc, hiện tại biến thành vàng, giá trị con người nhân lên nha!”

Thất Thất nghe ra ngữ khí của Doãn Trường Ninh trở nên nhẹ nhàng chậm chạp, vì thế thấy bậc thang liền hướng đi lên trên nói:“Vây nô tỳ đem lời Vạn vương triệu kiến nô tỳ nói một chữ không sót kể lại cho tướng quân gia, tướng quân gia có thể cũng thưởng cho nô tỳ chút vàng hay không đây!”

Doãn Trường Ninh nghe xong vươn ngón tay bắn lên trán Thất Thất hai cái nói:“Xem thật sự là muốn vàng muốn đến điên rồi, vàng không có búng tính ra rất nhiều, ngươi muốn hay không?”

Thất Thất việc vươn tay ôm cái trán kêu lên:“Tướng quân gia tha mạng, tướng quân gia tha mạng!”

Doãn Trường Ninh quỳ đủ mới nói:“Sáng mai thay bốn vương chăm sóc Di Thanh mấy ngày!”

Thất Thất vừa nghe có chút lo lắng sợ gặp Vương Quốc Khánh hoặc Tôn Thiếu Bạch, do dự một chút hỏi:“Tướng quân gia, mấy người đưa hôn kia đều trở về hay chưa vậy?”

Doãn Trường Ninh nghe xong hừ một tiếng nói:“Đưa Thiên Hương à, không quay về, chẳng lẽ bốn vương còn phải nuôi dưỡng hay sao, làm thế nào nói đó có người trong lòng của ngươi sao?”

Thất Thất nghe xong nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói:“Không có, không có, nô tỳ làm thế nào leo lên được người có thân phận như vậy!”

Doãn Trường Ninh vừa nghe sẽ không cao hứng nói:“Liên bọn người đó cũng coi như là có thân phận, một ngày nào đó, Ninh gia ngươi sẽ đem bọn họ bắt về giam dưới chân tùy ý sử dụng!”

Thất Thất lập tức hiểu được lại nói ra chuyện làm người ta mất hứng vội tiếp lời:“Tướng quân gia, ngài nói cũng thật đúng, những người đó làm sao là đối thủ của tướng quân gia, tướng quân gia hiện tại không động thủ là không thêm đề ý đến bọn họ, tướng quân gia chỉ cần nâng ngón tay...,”

Doãn Trường Ninh nghe xong lông mày hất lên nói:“Thật sự là dài dòng!” Nói xong liền phải đi, Thất Thất vội khom lưng đi lên trước nói:“Nô tỳ có hỏi lâu chưa thấy qua huynh trưởng, có thể cho phép nô tỳ gặp huynh trưởng một mặt hay không!”

Doãn Trường Ninh hừ một tiếng nói:“Tôn Thiếu Bạch đã sớm trở về Đồng thành, đừng quên hắn ở Đồng thành nhậm chức, hắn trước khi đi từng yêu cầu gặp ngươi, chính là bốn vương chưa từng đồng ý với hắn!” Nói xong Doãn Trường Ninh nhìn Thất Thất liếc mắt một cái hừ một tiếng liền giơ chân đi.

Bạn đang đọc truyện *Yên Chi Trảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.